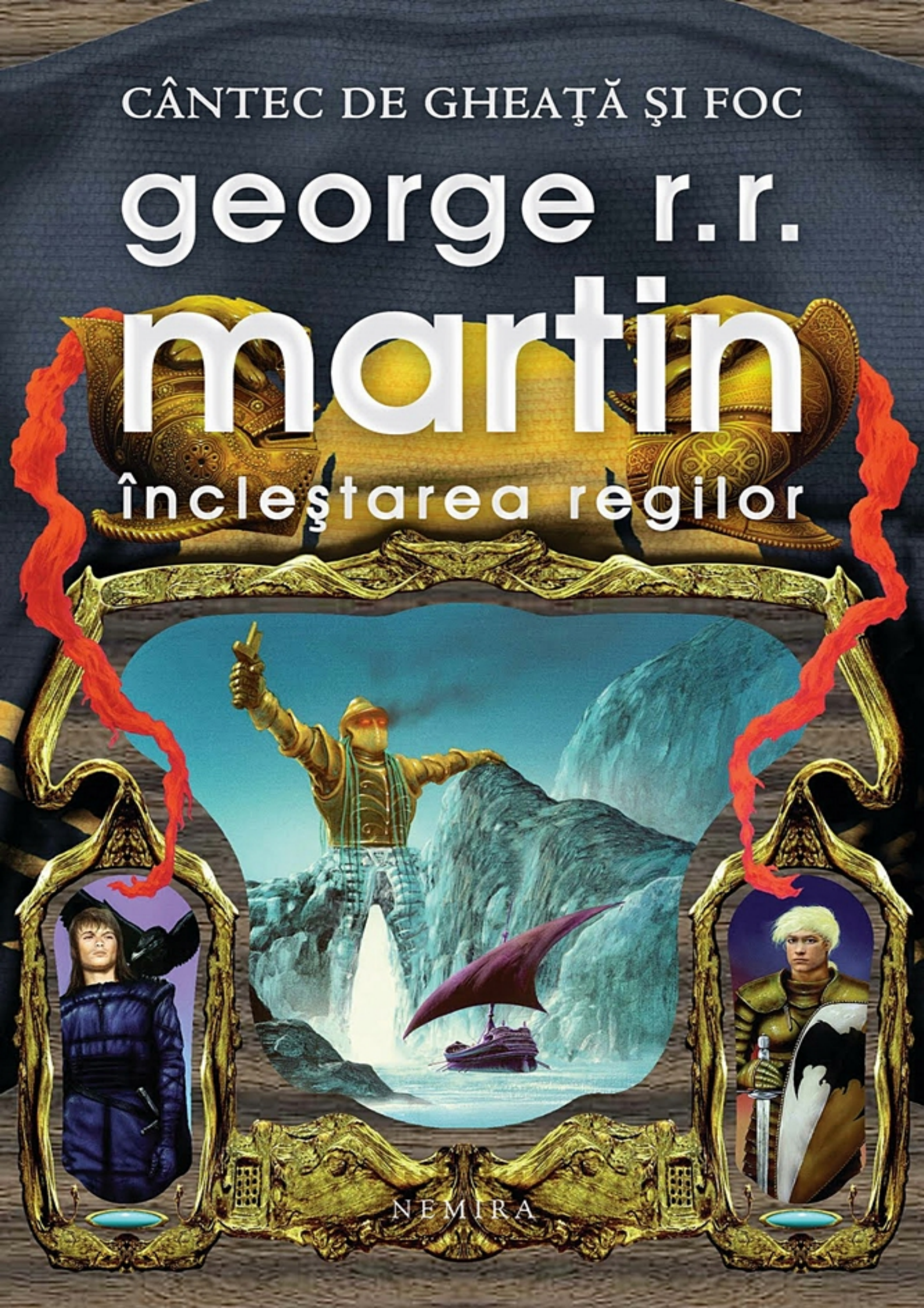
CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

george r.r. martin

încleştarea regilor

NEMIRA

GEORGE R.R. MARTIN

Încleștarea regilor

seria *Cântec de gheață și foc* II

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Editura NEMIRA
2008

Din seria CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC au apărut:

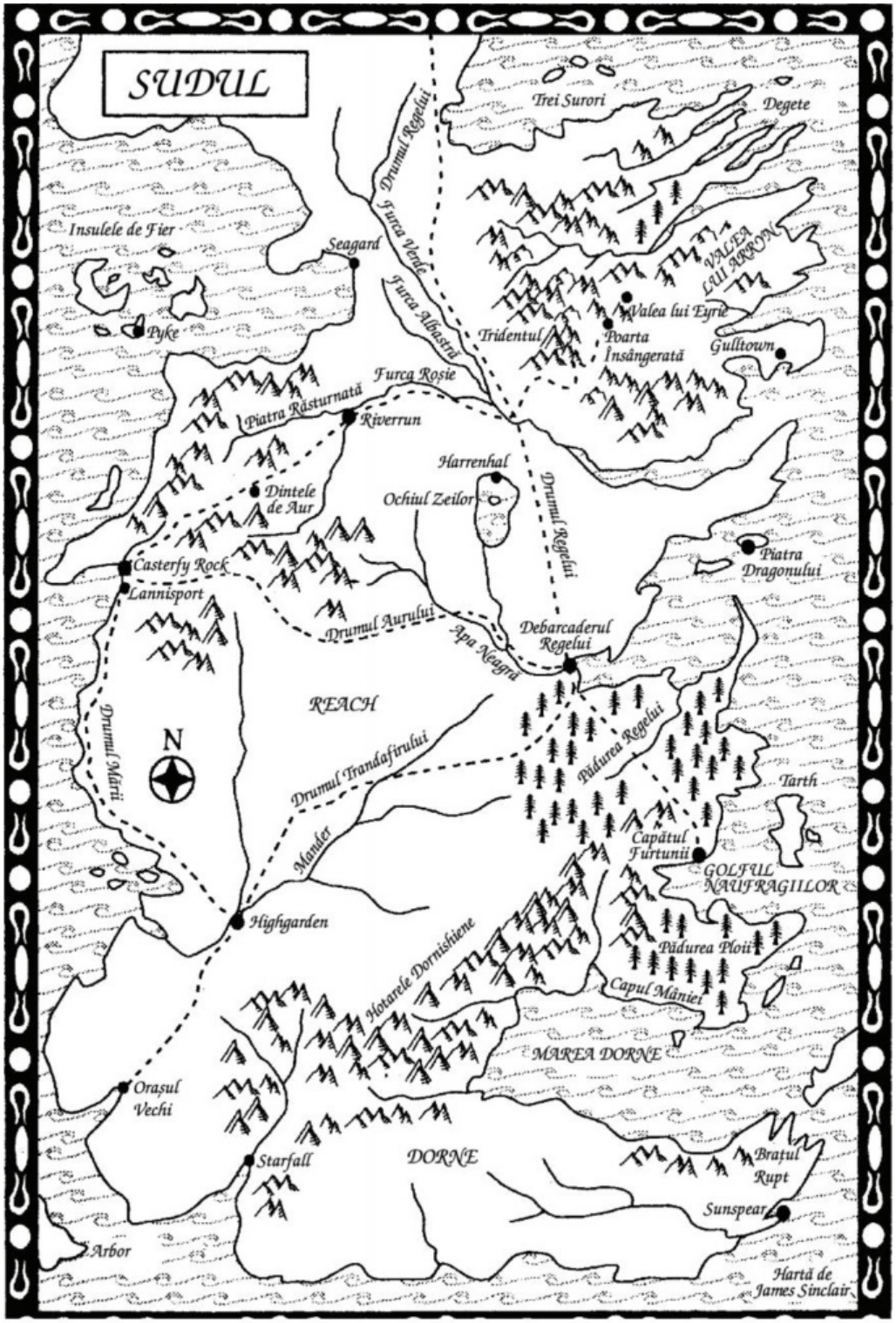
Urzeala tronurilor
Încleștarea regilor

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor (1979),* pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996 Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc* (în pregătire la Editura Nemira), alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate *(A Game of Thrones,* 1996 - *Urzeala tronurilor,* Editura Nemira, 2007, *A Clash of Kings,* 1999 - *Încleștarea regilor,* Editura Nemira, 2008, *A Storm of Swords,* 2000, *A Feast for Crows,* 2005) și trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* și *A Dream of Spring);* saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial în scurt timp. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, iar nuvela *Blood of the Dragon (Sângele dragonului),* care face parte din roman, a

obținut Premiul Hugo în 1997.

Lui John și Gail,
pentru toate ospețele
de cere ne-am bucurat împreună.

NORDUL
ȚĂRMUL ÎNGHEȚAT
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Pădurea bântuită
ZIDUL
Turnul Umbrei
Castelul Negru
Rondul de Est la Mare
GOLFUL FOCILOR
Râul Pierdut
Karhold
Dreadfort
N
Pădurea Lupilor
Winterfell
Drumul Regelui
Cuțitul Alb
Castelul lui Torrhen
ȚARA MOVILEI
Portul Alb
Rondul Văduvei
Moat Cailin
GÂTUL
BITE
Rondul Apei Cenușii
Trei Surori
Degete
Gemenii
Insulele de Fier
Seagard
Furca Verde
Furca Albastră
Furca Roșie
Riverrun
Valea lui Eyrie
Poarta Însângerată
VALEA LUI ARRYN
Hartă de James Sinclair

SUDUL
Trei Surori
Degete
Drumul Regelui
Furca Verde
Furca Albastră
Insulele de Fier
Seagard
VALEA LUI ARRON
Valea lui Eyrie
Pyke
Tridentul
Poarta Însângerată
Gulltown
Furcă Roșie
Piatra Răsturnată
Riverrun
Harrenhal
Dintele de Aur
Ochiul Zeilor
Drumul Regelui
Piatra Dragonului
Casterly Rock
Lannisport
Drumul Aurului
Apa Neagră
Debarcaderul Regelui
REACH
N
Drumul Mării
Drumul Trandafirului
Pădurea Regelui
Tarth
Capătul Furtunii
GOLFUL NAUFRAGIILOR
Mander
Highgarden
Pădurea Ploii
Hotarele Dornishiene
Capul Mâniei
MAREA DORNE
Orașul Vechi
Starfall
DORNE
Brațul Rupt
Sunspear
Arbor
Hartă de James Sinclair

Prolog

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roșie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scăldat în nuanțe de trandafiriu și violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împestrițaseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa – un câine al iadului și un șarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui și vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească și profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor.* Oare

înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile? Era un maester, care a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rândaș neștiutor?

Și totuși... și totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineață înainte, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate acestea?* îi venea să strige.

— Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă,* întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

— Ajută-mă să mă așez în scaun și poftește-i înăuntru.

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise șoldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Orașul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă.... ca să-l

ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, și asta mai curând decât și-ar fi dorit...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârtiilor sale.

— Du-te și cheam-o. Nu e frumos să lași o domnișoară să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. În spatele ei, săltând și târșâindu-și picioarele, în acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârnate tălăngi de vite și care cu fiece pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

— Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

— Suntem Chip Peticit și cu mine, Maester. Ochii albaștri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent și pătrat al nobilului ei tată și nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moștenire de când luase vărsat-de-vânt, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji și mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită și moartă, pielea crăpată și cojită, cu pete negre și cenușii, și tare la atingere. Pylos

mi-a spus că putem vedea corbul alb.

— Sigur că puteți, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani și era cel mai trist copil pe care Maester Cressen îl cunoscuse vreodată. *Tristețea ei este rușinea mea,* se gândi bătrânul, *un alt semn al eșecului.*

— Maester Pylos, fii amabil și coboară pasărea din stâncărie, pentru Lady Shireen.

— Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicos care, deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de șaizeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni și sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un Maester trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici slujise, și slujise bine. Cu toate acestea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului și nu se simțise aici cu adevărat acasă. În ultima vreme, când se deștepta din visele sale agitate, în care i se înfățișa, tulburător, femeia roșie, i se întâmpla adesea să nu știe unde se află.

Bufonul își întoarse capul peticit și bălțat pentru a-l privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către stâncărie. Mișcarea făcu talăngile să sune.

— În mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Chiar și pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase

puterea, împreună cu jumătate din minte și toată memoria. Era moale și foarte gras, se smucea și tremura în fiece clipă și era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiță urâtă, un bufon trist și cu Maester – trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

— Așază-te lângă mine, copila mea. Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

— Am visat urât, îi răspunse Shireen. Niște dragoni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coșmaruri de când își putea aminti Maester Cressen.

— Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândețe. Dragonii nu pot prinde viață. Sunt ciopliți în piatră, copila mea. În vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ținut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii dădeau acestor turnuri forme de dragoni pentru ca fortăreața lor să pară mai înfricoșătoare, așa cum își împodobeau zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Îi luă mânuța trandafirie în mâna lui firavă și pătată, și i-o strânse ușor. Așa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

— Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalia și Matrice vorbeau la fântână, iar Dalia zicea că a auzit-o pe femeia roșie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viață?

Femeia roșie, gândi acru Maester Cressen. *Rău destul că i-a umplut mamei capul cu*

nebunia ei, acum trebuie să otrăvească și visele fiicei? Va avea o discuție aspră cu Dalia, o va atenționa să nu mai răspândească asemenea povești.

— Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viața. Așteaptă să vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

— Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

— Așa este, domnișoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanțul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învățătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. În floarea tinereții, îl purtase cu ușurință, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alți corbi, și mai deștepți, crescuți pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul și a declarat în sfârșit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni și șaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

— Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii și nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

— Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă și recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă și mai lungă, dar Maester considera că nu avea niciun sens să sperie copila cu astfel de povești.

Chip Peticit își scutură talăngile.

— În mare este *întotdeauna* vară, incantă el.

Sirenele poartă volbură în păr și țes mănuși din alge argintii. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Shireen chicoti.

— Mi-ar plăcea și mie o pereche de mănuși din alge argintii.

— În mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

— Va ninge cu adevărat? întrebă copila.

— Da, răspunse Cressen. *Dar mă rog să nu ningă vreme de câțiva ani, și nici atunci pentru mult timp.* A, iată-l pe Pylos cu pasărea.

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până și Cressen trebuia să recunoască faptul că pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua și mai mare decât orice șoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

— Uite, strigă Cressen.

Corbul își desfăcu aripile, sări în aer și fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

— Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunță Pylos. Cressen încuviință.

— Aceasta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea își mișcă ușor capul alb în sus și în jos, înclinându-se parcă în fața ei. *Lady*, croncăni el, *Lady*.

Copila rămase cu gura căscată.

— Vorbește?

— Câteva cuvinte. Cum ți-am spus, sunt deștepte păsările astea.

— Pasăre deșteaptă, om deștept, bufon deștept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deștept, deștept. Începu să cânte. *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.*

Își zgâlțâia capul cu fiecare cuvânt, iar tălăngile prinse de coarne răsunau. Corbul alb țipă și începu să se agite, încercând să se cațere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre stâncărie. Shireen se făcu parcă mai mică.

— Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-l să se oprească.

Și cum să fac asta? se întrebă bătrânul. *Pe vremuri, l-aș fi redus la tăcere pe veci, dar acum…*

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Steffon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsise la Volantis, dincolo de Marea Îngustă. Regele – bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun – îl trimisese să caute mireasă pentru Prințul Rhaegar, care nu avea nicio soră de măritat. *Am găsit un bufon minunat,* îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. *E doar un băiețandru, dar e ager ca o maimuță și isteț cât o duzină de curteni. Face jonglerii, șarade și scamatorii, și știe să cânte frumușel în patru limbi. I-am cumpărat libertatea și sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el și probabil, cu timpul, va reuși chiar să-l învețe pe Stannis să râdă.*

Amintirea acelei scrisori îl întristă pe Cressen. Nimeni nu îl învățase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puțin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neașteptate, șuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că își merită numele. Galera cu două catarge a stăpânului, *Mândria Vânturilor*, s-a sfărâmat în fața castelului său. De pe parapete, cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcațiunea tatălui lor se izbește de stânci și

e înghițită de ape. O sută de vâslași și mateloți s-au scufundat împreună cu Lord Steffon Baratheon și soția sa și, zile în șir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalți, să ajute la identificarea morților. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită și presărată cu nisip ud. Cressen l-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy l-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruța funerară, băiatul a scuipat apă și s-a ridicat. Până în ziua morții, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea înțepenită.

Nimeni nu și-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă l-a învățat să respire sub apă în schimbul sămânței sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteț, deștept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul și mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea dovadă de istețime. Cu toate acestea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privința identității sale. În Orașul Liber Volantis era obiceiul ca fețele sclavilor și ale servitorilor să fie tatuate. De la gât și până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestrițe, roșii și verzi.

— Naufragiatul e nebun și suferind și nu e de folos nimănui – lui însuși, cel mai puțin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii, din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu laptele macului. Un somn

fără dureri și cu asta, gata. Ți-ar mulțumi, dacă ar avea înțelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat și, în cele din urmă, a avut câștig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-și dădea seama nici acum, după atâția ani.

— *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze*, cânta bufonul întruna, legănându-și capul și făcând talăngile să zornăie și să răsune. *Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a țipat. Stăpâne, stăpâne, stăpâne.*

— Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prințesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine își poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu îl vom mai auzi. *Poate cânta frumușel în patru limbi*, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe ușă.

— Maester, să-mi fie cu iertare.

— Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de așteptat ca Pylos să facă așa ceva.

— Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să știi îndată.

— Davos... Aseară, zici. Unde este?

— Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lord Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-l aibă alături, să-i dea sfaturi.

— Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. Își desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. Îmi cer iertare, domnișoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi brațul. Sunt prea multe scări în castel și mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agaseze pe

mine.

Shireen și Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se sătură de pasul târșâit al bătrânului și țâșni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat și tălăngile zornăind nebunește.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, își aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiau și huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el, aveau de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare și interioare, cu străjerii, garguiele și cu porțile lor negre de fier, și de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii cu oase șubrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stannis nu avea de gând să vină la el, așa că Maester se supuse la acest supliciu. Îl avea pe Pylos drept ajutor și îi era recunoscător pentru asta.

Târșâindu-și picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin fața unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o priveliște impunătoare asupra curții interioare, a zidului exterior și a satului de pescari de dincolo. În curte, arcașii trăgeau la țintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul”. Săgețile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oștirea care își așezase tabăra afară. Aerul dimineții era încețoșat de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau așezați pentru a mânca de

dimineaţă sub stindardele stăpânilor. Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înţesat de corăbii. Nicio navă care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece. *Furia* Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslași, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele și luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din faţa Tobei Furtunii îi cunoșteau pe maesteri după înfățișare și îi lăsară să treacă.

— Așteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.

— E mult de urcat, Maester.

Cressen zâmbi.

— Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le știu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se oprise să-și tragă sufletul și să-și ostoiască durerea din șold, când auzi scrâșnetul cizmelor pe piatră și se pomeni faţă în faţă cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunt, cu obârșia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare și de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă și peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui și părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălţată din abundenţă cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănușă de piele.

— Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?

— În întunericul dimineţii. Momentul meu preferat.

Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie pe timp de noapte măcar pe jumătate la

fel de bine ca Davos Mână Scurtă. Înainte ca Lordul Stannis să-l ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut și mai perfid contrabandist din toate cele Șapte Regate.

— Și?

Bărbatul clătină din cap.

— Este așa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-l iubesc.

Nu, gândi Cressen, *și nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puțin... da, doar puțin țicnit, și totuși, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.*

— Ai vorbit cu toți?

— Cu toți? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc acești oameni de viță. Pentru ei, voi fi mereu Cavalerul Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele de la ultima articulație, toate în afară de degetul mare. Mâncam împreună cu Gulian Swann și cu bătrânul Penrose, iar cei din clanul Tarth au căzut de acord să ne întâlnim la miezul nopții, într-un crâng. Ceilalți – ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly Bryce cel Portocaliu, la Garda Curcubeului.

— Garda Curcubeului?

— Renly și-a făcut propria Gardă Regală, explică fostul contrabandist, dar cei șapte membri ai ei nu sunt îmbrăcați în alb. Fiecare are veșmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Baratheon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veșminte noi. Chiar și pe când era copil, Renly iubise culorile vii și materialele bogate, și mai iubise și

jocurile. „Privește-mă!”, obișnuia să strige în timp ce alerga râzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Privește-mă, sunt un dragon”, sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor”, sau „Privește-mă, sunt zeul ploii!”

Băieţelul îndrăzneț, cu părul negru și ochi surâzători, era acum bărbat, avea douăzeci și unu de ani și continua să-și joace jocurile. *Privește-mă, sunt un rege*, gândi Cressen cu tristeţe. *Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, știi oare ce faci? Și dacă ai ști, ți-ar păsa? Mai există cineva care ține la el, în afară de mine?*

— Și ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.

— Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alţii au vorbit fără ocolișuri, unii mi-au adus scuze, alţii promisiuni, iar unii doar au minţit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.

— Nu i-ai putut aduce nicio speranţă?

— Doar false speranțe, iar eu nu fac așa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen își aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cucerind marea oștire a Lorzilor Tyrell și a lui Redwyne. Până și marea se ridicase împotriva lor, vegheată zi și noapte de galerele lui Redwyne, cu stindardele burgunde ale Arborelui fâlfâind în vânt. La Capătul Furtunii, caii fuseseră de mult mâncaţi, câinii și pisicile dispăruseră, iar garnizoana ajunsese să mănânce rădăcini și șobolani. Atunci a venit o noapte în care era lună nouă și nori negri ascundeau stelele. La adăpostul întunericului, Davos, contrabandistul, a forţat blocada lui Redwyne și stâncile Golfului Naufragiilor

deopotrivă. Mica lui corabie avea carena neagră, pânzele negre, vâsle negre și o cală ticsită cu ceapă și pește sărat. Destul de puțin, dar a ținut în viață garnizoana suficient ca Eddard Stark să ajungă la Capătul Furtunii și să pună capăt asediului.

Lordul Stannis l-a răsplătit pe Davos cu pământuri alese la Capul Mâniei, cu o mică fortăreață și cu onorurile de cavaler..., dar a decretat, de asemenea, ca va pierde câte o falangă de la fiecare deget al mâinii stângi pentru fiecare an, ca să plătească pentru toți anii de tâlhărie. Davos fusese de acord, cu condiția ca Stannis însuși să țină cuțitul. Nu accepta niciun fel de pedeapsă din mâini mai puțin nobile. Stăpânul a folosit un satâr de măcelar, cel mai bun, ca să taie curat și cu precizie. După această întâmplare, Davos a ales numele de *Seaworth*, Comoara Mării, pentru noua sa reședință, și ca blazon a adoptat o corabie neagră pe un fundal gri deschis – cu o ceapă desenată pe pânze. Fostului tâlhar îi plăcea să spună că Lordul Stannis i-a făcut un hatâr că i-a lăsat de curățat și tăiat cu patru unghii mai puțin.

Nu, gândi Cressen, *un om ca acela nu ar da false speranțe, nici nu ar îndulci adevărul.*

— Ser Davos, adevărul poate avea un gust amar, chiar și pentru un om puternic ca Lordul Stannis. Se gândea mereu la întoarcerea la Debarcaderul Regelui, în deplinătatea puterilor sale, ca să zdrobească dușmanii și să-și revendice ceea ce îi aparținea de drept. Însă acum...

— Dacă își duce oastea firavă la Debarcaderul Regelui, o va conduce la moarte. Nu are destule oștiri. Atâta lucru i-am spus și eu, dar știi cât de mândru e. Davos își ridică

mâna înmănușată. Îmi vor crește degetele înapoi înainte ca omul acela să se plece în fața rațiunii.

Bătrânul oftă.

— Ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să mă alătur glasului tău.

Încet, își reluă urcușul.

Locul de refugiu al Lordului Stannis era o cameră mare, circulară, cu pereți zidiți din piatră neagră și patru ferestre înguste care dădeau către cele patru puncte cardinale. În mijlocul încăperii se afla o masă imensă, de la care i se trăgea și numele, o bucată mare de lemn sculptat, făcută la porunca lui Aegon Targaryen, în perioada anterioară Cuceririi. Masa Pictată măsura mai bine de cincisprezece metri în lungime și, probabil, jumătate pe atât în lățime în punctul cel mai larg, însă avea mai puțin de un metru și jumătate în partea cea mai îngustă. Tâmplarii lui Aegon îi dăduseră forma tărâmului Westeros, tăind cu fierăstrăul fiecare golf și fiecare peninsulă, până ce nu a mai avut nicio margine dreaptă. Pe suprafața mesei, înnegrită de aproape trei sute de ani de lăcuire, erau pictate cele Șapte Regate, așa cum fuseseră ele pe vremea lui Aegon, râuri și munți, castele și orașe, lacuri și păduri.

În cameră se afla un singur scaun, poziționat cu grijă exact în locul pe care Piatra Dragonului îl ocupase pe coasta Westeros, și ridicat astfel încât să ofere o imagine de ansamblu asupra tăbliei. În scaun ședea un bărbat îmbrăcat cu un surtuc de piele strâns legat pe lângă trup și pantaloni din lână aspră, maro. Când Maester Cressen intră, bărbatul își ridică privirea.

— Știam că *tu* vei veni, bătrâne, fie că te chem sau nu. Nu era nici urmă de căldură în glasul lui; arareori era.

Stannis Baratheon, Lord al Pietrei Dragonului și, prin grația zeilor, moștenitor al Tronului de Fier al celor Șapte Regate ale Westerosului, avea umerii largi și brațele musculoase, o față întinsă și un trup încordat care aminteau de pielea de animal uscată la soare, dură ca oțelul. *Aspru* era cuvântul pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre Stannis, și aspru era. Deși nu împlinise încă treizeci și cinci de ani, pe cap îi mai rămăsese doar o dâră de păr negru, în spatele urechilor, ca umbra unei coroane. Fratele său, răposatul Rege Robert, își lăsase barbă în ultimii ani de viață. Maester Cressen nu îi văzuse barba niciodată, dar se spunea că avea un aspect sălbatic, era deasă și fioroasă. În replică parcă, Stannis își purta barba scurtă și deasă. Se întindea ca o umbră neagră-albăstruie de-a lungul pomeților osoși și a maxilarului pătrat. Ochii lui erau ca niște răni deschise sub sprâncenele stufoase, de un albastru întunecat ca marea în noapte. Gura lui l-ar fi adus la disperare până și pe cel mai vesel dintre bufoni; era o gură făcută să se încrunte, să se strâmbe și să formuleze comenzi tăioase, cu buzele subțiri și palide și mușchii încordați, o gură care uitase să zâmbească și nu știuse niciodată să râdă. Uneori, în noapte, când lumea devenea foarte tăcută și liniștită, Maester Cressen avea impresia că îl aude pe Lordul Stannis scrâșnind din dinți, în cealaltă aripă a castelului.

— Pe vremuri m-ai fi trezit, spuse bătrânul.

— Pe vremuri erai tânăr. Acum ești bătrân și bolnav și ai nevoie de somn. Stannis nu învățase să-și îndulcească vorbele, să disimuleze sau să flateze, el spunea ceea ce gândea și cei cărora nu le plăcea felul lui de a fi puteau să se ducă naibii.

— Știam că vei afla ce avea de spus Davos, destul de curând. Tu afli întotdeauna, nu-i așa?

— N-aș fi de niciun folos dacă nu aș afla, răspunse Cressen. L-am întâlnit pe Davos pe scări.

— Și ți-a spus totul, presupun. Ar fi trebuit să-i tai limba odată cu degetele.

— Atunci ți-ar fi fost un prost mesager.

— Mi-a fost oricum un prost mesager. Lorzii Furtunii nu vor să se ridice alături de mine. Se pare că nu mă plac, iar justețea cauzei mele nu înseamnă nimic pentru ei. Cei lași vor sta în spatele zidurilor și vor aștepta să vadă cum bate vântul și cine e pe cale să câștige. Cei curajoși s-au declarat deja de partea lui Renly. De partea lui *Renly!* Scuipă numele, de parcă ar fi avut otravă pe limbă.

— Fratele tău a fost Lordul Capătului Furtunii mai bine de treisprezece ani. Acești lorzi au jurat să fie stegarii *lui*.

— *Ai lui*, izbucni Stannis, când, de drept, ar trebui să fie stegarii mei. Nu am cerut niciodată Piatra Dragonului. Nu am vrut-o. Am preluat-o fiindcă dușmanii lui Robert erau aici, iar el mi-a ordonat să-i scot afară. I-am construit flota și i-am făcut treaba, supus cum trebuie să fie un frate mai mic față de cel mare, așa cum ar fi trebuit să fie Renly față de mine. Și care au fost mulțumirile lui Robert? Mă numește Lord al Pietrei Dragonului și îi dă lui Renly Capătul Furtunii și proprietățile acestuia. Capătul Furtunii a aparținut Casei Baratheon timp de trei sute de ani, de drept ar fi trebuit să-mi revină mie când Robert a preluat Tronul de Fier.

Era o amărăciune veche, resimțită profund, acum mai mult ca oricând. Aici era miezul slăbiciunii stăpânului, căci Piatra Dragonului, deși era veche și puternică, avea influență doar

asupra câtorva lorzi neînsemnați, ale căror teritorii, insule stâncoase, erau prea slab populate ca să adune oamenii de care avea nevoie Stannis. Chiar și cu mercenarii pe care îi adusese peste Marea Îngustă, din Orașele Libere Myr și Lys, oștirea așezată dincolo de ziduri era mult prea mică pentru a doborî puterea Casei Lannister.

— Robert ți-a făcut o nedreptate, răspunse prudent Maester Cressen, deși a avut motive întemeiate. Piatra Dragonului fusese de multă vreme reședința Casei Targaryen. Avea nevoie de tăria unui bărbat pentru a domni acolo, iar Renly era doar un copil.

— El e și acum un copil, afirmă Stannis, iar furia din glasul său răsună în sala goală, un copil care se gândește să-mi smulgă coroana de pe frunte. Ce a făcut Renly vreodată ca să câștige un tron? Stă în consiliu și face glume cu Degețel, iar la turniruri își pune superba armură și se lasă doborât de pe cal de unul mai bun ca el. Asta îl caracterizează pe fratele meu Renly, care crede că ar trebui să fie rege. Te întreb, de ce m-au pedepsit zeii cu *frați?*

— Nu pot răspunde în locul zeilor.

— Foarte rar dai răspunsuri în ultimul timp, pare-mi-se. Cine îi e Maester lui Renly? Poate că ar trebui să trimit după el. Poate că mi-ar plăcea mai mult sfatul lui. Ce crezi că a spus acest Maester când fratele meu a decis să-mi fure coroana? Ce sfaturi i-a oferit colegul tău acestui trădător de-un sânge cu mine?

— M-aș mira dacă Lordul Renly ar cere vreun sfat, Înălțimea Ta. Cel mai mic din cei trei fii ai Lordului Steffon devenise un om curajos, dar nechibzuit, care acționa mai degrabă sub impuls decât calculat. Prin asta, și prin multe altele, se asemăna cu fratele său

Robert și era complet diferit de Stannis.

— *Înălțimea Ta*, repetă Stannis cu amărăciune. Îți râzi de mine cu purtări regești, dar al cui rege sunt eu? Piatra Dragonului și câteva stânci în Marea Îngustă, iată regatul meu. Coborî treptele scaunului pentru a sta în fața mesei, lăsându-și umbra să cadă peste gura Izvorului Apei Negre și a pădurii pictate, unde se afla acum Debarcaderul Regelui. Rămase acolo, cu gândul la tărâmul pe care voia să-l revendice, atât de aproape, să-l atingi cu mâna, și totuși atât de departe. Diseară am să cinez cu lorzii mei stegari, atâția câți sunt: Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, toată neînsemnata lor adunare. Slabă recoltă, dacă e să spunem adevărul, dar ei sunt ceea ce mi-au lăsat frații mei. Acel pirat din Lys, Salldhor Saan, va veni cu ultimele socoteli pentru ceea ce-i datorez, iar Morosh din Myr mă va agasa cu discuții despre maree și vijelii de toamnă, în timp ce Lordul Sunglass va mormăi pios despre voința celor Șapte. Celtigar va dori să știe care Lorzi ai Furtunii ni se vor alătura. Velaryon va amenința că-și duce oștenii acasă dacă nu atacăm îndată. Ce le pot spune? Ce trebuie să fac acum?

— Adevărații tăi dușmani sunt Lannisterii, stăpâne, răspunse Maester Cressen. Dacă tu și fratele tău ați face front comun împotriva lor...

— Nu voi trata cu Renly, spuse Stannis pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Nu, atâta timp cât își spune rege.

— Atunci nu cu Renly, cedă Maester. Stăpânul lui era mândru și neînduplecat când lua o decizie, nimic nu o putea schimba. Și alții ar putea să servească nevoilor tale. Fiul lui Eddard Stark a fost proclamat Rege în Nord, cu toată puterea de la Winterfell și Riverrun în spate.

— Un băiat necopt, spuse Stannis, și încă un fals rege. Iar eu să accept un regat fărâmițat?

— Cu siguranță o jumătate de regat e mai bună decât nimic, spuse Cressen, și, dacă îl ajuți pe băiat să răzbune uciderea tatălui său...

— De ce ar trebui să-l răzbun eu pe Eddard Stark? Nu a însemnat nimic pentru mine. O, *Robert* l-a iubit, poți fi sigur. L-a iubit ca pe un frate, oare cât de des am auzit asta? *Eu* eram fratele lui, nu Ned Stark, dar nu ți-ai fi dat seama niciodată, judecând după felul în care mă trata. I-am păstrat Capătul Furtunii, privind cum oameni de treabă mor de foame în timp ce Mace Tyrell și Paxter Redwyne se ospătau dincolo de zidurile mele. Mi-a mulțumit Robert? Nu. I-a mulțumit lui *Stark*, pentru că a ridicat asediul când ajunsesem la șobolani și ridichi. Am alcătuit o armată, la porunca lui Robert, am preluat Piatra Dragonului în numele lui. Oare mi-a luat mâna și mi-a spus: *Bravo, frățioare, ce m-aș fi făcut fără tine?* Nu, m-a învinuit că l-am lăsat pe Willem Darry să-l răpească pe Viserys și pe copil, de parcă i-aș fi putut opri. Am stat în consiliul său timp de cincisprezece ani, ajutându-l pe Jon Arryn să-i conducă regatul, în timp ce Robert a băut și s-a destrăbălat, dar când a murit Jon, oare fratele meu m-a numit Mâna lui? Nu, a alergat la scumpul lui prieten Ned Stark și i-a oferit lui această onoare. Și puțin bine le-a făcut amândurora.

— Ce-a fost, a fost, stăpâne, spuse cu blândețe Maester Cressen. Multe nedreptăți ți s-au făcut, dar trecutul e țărână. Viitorul mai poate fi cucerit, dacă te unești cu cei din neamul Stark. Mai sunt și alții pe care i-ai putea chema. Ce părere ai despre Lady Arryn? Dacă regina i-a ucis soțul, cu siguranță va dori să i se

facă dreptate. Are un fiu, moștenitorul lui Jon Arryn. Dacă i-ai da-o pe Shireen în căsătorie...

— Băiatul e slab și bolnăvicios, obiectă Lordul Stannis. Până și tatăl său și-a dat seama de asta când mi-a cerut să-l primesc la Piatra Dragonului. Poate i s-ar fi potrivit o slujbă de paj, dar acea blestemată femeie Lannister l-a otrăvit pe Lordul Arryn înainte ca acest lucru să se poată realiza, iar acum Lysa îl ascunde în Eyrie. Nu se va despărți niciodată de băiat, ți-o jur.

— Atunci trebuie să o trimiți pe Shireen la Eyrie, îl imploră Maester. Piatra Dragonului este un cămin mohorât pentru un copil. Lasă-l pe bufon să meargă cu ea, ca să aibă în preajmă o figură cunoscută.

— Cunoscută și hidoasă. Stannis încruntă o sprânceană, gânditor. Totuși... poate că merită încercat...

— E nevoie ca stăpânul de drept al celor Șapte Regate să cerșească ajutor de la văduve și uzurpatori? întrebă tăios un glas de femeie.

Maester Cressen se întoarse și își plecă creștetul.

— Doamna mea, spuse el, mâhnit că nu a auzit-o intrând.

Lordul Stannis se încruntă.

— Eu nu cerșesc. De la nimeni. Fă bine și ține minte, femeie.

— Mă bucur să aud asta, stăpâne.

Lady Selyse era la fel de înaltă ca soțul ei, cu trupul slab și fața uscățivă, cu urechi proeminente, un nas ascuțit și o ușoară umbră de mustăcioară deasupra buzei. Și-o smulgea zilnic și o blestema cu regularitate, dar reapărea mereu, cu obstinație. Avea ochii spălăciți, gura uscată și vocea stridentă. Vorbi acum cu glasul ei spart:

— Lady Arryn îți datorează supunere, la fel și cei din neamul Stark, fratele tău Renly și toți ceilalți. Tu ești adevăratul lor rege. Nu s-ar cuveni să te rogi și să te târguiești cu ei pentru ceea ce este al tău de drept, prin harul Zeului.

Zeu, spusese, *nu zei*. Femeia roșie o cucerise, trup și suflet, îndepărtând-o de la zeii celor Șapte Regate, vechi și noi, pentru a-l slăvi pe cel pe care ei îl numesc Stăpânul Luminii.

— Zeul tău poate să-și păstreze harul, spuse Lord Stannis, care nu împărtășea noua credință înflăcărată a soției sale. De săbii am eu nevoie, nu de binecuvântări. Ai pe undeva ascunsă vreo armată despre care nu mi-ai spus? Nu era pic de afecțiune în tonul lui. Stannis nu se simțise niciodată în largul lui în compania femeilor, nici chiar a propriei sale soții. Când fusese plecat la Debarcaderul Regelui, să ia parte la consiliul lui Robert, o lăsase pe Selyse la Piatra Dragonului, cu fiica lor. Scrisorile lui fuseseră puține la număr, vizitele și mai puține; își făcea datoria în patul conjugal o dată sau de două ori pe an, dar fără plăcere, iar fiii la care sperase cândva nu veniseră niciodată.

— Frații, unchii și verii mei au oștiri, îi spuse Selyse. Casa Florent va veni sub stindardul tău.

— Casa Florent poate să scoată la luptă două mii de săbii, în cel mai bun caz. Se spunea că Stannis cunoștea forța fiecărei case din cele Șapte Regate. Iar tu ai cu mult mai multă încredere în frații și în unchii tăi decât mine, doamna mea. Pământurile Casei Florent sunt mult prea aproape de Highgarden ca unchiul tău să riște să stârnească mânia lui Mace Tyrell.

— Mai există o cale. Lady Selyse veni mai aproape. Privește pe fereastră, domnul meu. E un semn pe care îl așteptai, înscris pe cer. Roșu

e semnul, roșu ca flacăra, roșu ca inima arzătoare a adevăratului zeu. Este stindardul *lui* – și al tău! Vezi cum se desfășoară pe cer, ca răsuflarea fierbinte a unui dragon, iar tu ești Stăpânul Pietrei Dragonului. Înseamnă că vremea ta a sosit. Nimic nu e mai sigur decât asta. Ești hărăzit să pleci de pe această stâncă pustie, așa cum, cândva, a plecat pe mare Aegon Cuceritorul, să mături totul în calea ta, așa cum a făcut el. Trebuie doar să rostești un cuvânt și să îmbrățișezi puterea Stăpânului Luminii.

— Câte săbii va pune Stăpânul Luminii în mâna mea? întrebă Stannis din nou.

— Câte ai nevoie, promise soția lui. Săbiile de la Capătul Furtunii și de la Highgarden, pentru început, și toți lorzii lui stegari.

— Davos ți-ar spune altceva, zise Stannis. Acele săbii i-au jurat credință lui Renly. Îl iubesc pe fermecătorul meu frățior, așa cum l-au iubit cândva pe Robert... și cum nu m-au iubit niciodată pe mine.

— Da, răspunse ea, dar dacă Renly ar muri...

Stannis o privi pe doamna lui printre gene până ce Cressen nu mai putu să tacă:

— E de neconceput, Înălțimea Ta, oricâte nebunii a comis Renly...

— *Nebunii?* Eu le numesc acte de trădare. Stannis îi întoarse spatele soției sale. Fratele meu este tânăr și puternic și are în jurul lui o imensă armată și pe acei cavaleri ai curcubeului.

— Melisandre s-a uitat în flăcări și l-a văzut mort.

Cressen era oripilat.

— Fratricid... Stăpâne, este un lucru *rău*, de neconceput... te rog, ascultă-mă.

Lady Selyse îl măsură cu privirea.

— Și ce-i vei spune, Maester? Cum poate să câștige jumătate de regat dacă merge la cei din neamul Stark în genunchi și i-o vinde pe fiica noastră lui Lysa Arryn?

— Ți-am auzit sfatul, Cressen, spuse Lordul Stannis. Acum vreau să-l aud pe al ei. Poți pleca.

Maester Cressen făcu o plecăciune, coborându-și un genunchi înțepenit. Simțea în spate privirea Doamnei Selyse, în timp ce străbătea camera, târșâindu-și încet picioarele. În momentul când ajunse în josul scărilor, tot ce mai putea face era să se țină pe picioare.

— Ajută-mă, îi ceru lui Pylos.

Când ajunse înapoi la loc sigur, în camera lui, Cressen îi spuse tânărului că poate să plece și ieși, șchiopătând, pe balcon, să stea cu garguiele lui și să privească îndelung marea. Una dintre navele de război ale lui Salladhor Saan brăzda marea în preajma castelului, cu carena în dungi viu colorate sfârtecând apa verde-cenușie, în timp ce vâslele se ridicau și coborau. O urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de promontoriu. *De-ar putea să dispară atât de ușor și temerile mele!* Trăise atât de mult doar pentru asta?

Când un maester își punea colanul la gât lăsa la o parte speranța de a avea copii, dar Cressen se simțise adesea ca un tată. Robert, Stannis, Renly... trei fii crescuse după ce marea furioasă îl revendicase pe Lordul Steffon. Făcuse o treabă atât de proastă încât trebuia să-l vadă pe unul ucigându-l pe celălalt? Nu putea îngădui asta, nu va îngădui asta.

Femeia era de vină. Nu Lady Selyse, *cealaltă* femeie. Femeia roșie, cum o numise slujitoarea, de teamă să-i rostească numele.

— Eu am să-i rostesc numele, îi spuse

Cressen câinelui negru de piatră. Melisandre, *Ea*. Melisandre din Asshai, vrăjitoarea, stăpâna magiei și preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Focului și al Umbrei. Melisandre, a cărei nebunie nu trebuia lăsată să se răspândească dincolo de Piatra Dragonului.

Apartamentele lui păreau întunecate și mohorâte, după strălucirea dimineții. Cu mâini tremurătoare, bătrânul își aprinse lumânarea și o duse în camera de lucru aflată sub scara ce ducea la stâncărie, unde uleiurile, poțiunile și leacurile lui se odihneau ordonate pe rafturi. Pe raftul de jos, în spatele unui rând de alifii așezate în vase de lut găsi o fiolă de sticlă indigo, cam cât degetul său mic. Sticluța zornăi când o scuturâ. Cressen suflă stratul de praf și o duse pe masă. Lovind-o de scaun, scoase dopul și vărsă conținutul. O mulțime de cristale, nu mai mari decât niște semințe, se împrăștiară pe pergamentul pe care îl citea. Străluceau ca nestematele la lumina lumânării, atât de roșii, încât se pomeni gândindu-se că până atunci nu le văzuse niciodată cu adevărat culoarea.

Își simțea lanțul de la gât atârnând greu. Atinse ușor unul dintre cristale cu vârful degetului mic. *Un lucru atât de mic să dețină puterea vieții și a morții!* Era făcut dintr-o anumită plantă care creștea doar pe insulele Mării de Jad, peste mări și țări. Frunzele trebuiau uscate și înmuiate într-o soluție de apă cu lămâie și zahăr și cu anumite mirodenii rare din Insulele Verii. După aceea puteau fi scoase, dar poțiunea trebuia îngroșată cu cenușă și lăsată să se cristalizeze. Procesul era lent și dificil, ingredientele scumpe și greu de procurat. Totuși, alchimiștii din Lys cunoșteau modul de preparare, iar Bărbații Fără Chip din

Braavos și maesterii acestui ordin îl cunoșteau și ei, deși despre asta nu se vorbea dincolo de zidurile Citadelei. Toată lumea știa că un maester își făurea colanul de argint când învăța arta tămăduirii – dar lumea prefera să uite că bărbații care știau cum să vindece știau și cum să ucidă.

Cressen nu își mai amintea ce nume dăduseră Ashaii frunzei sau otrăvitorii din Lys cristalului. În Citadelă, se numea pur și simplu *strangulator*. Dizolvat în vin, făcea ca mușchii gâtului să se strângă mai puternic ca orice pumn, închizând căile respiratorii. Se spunea că fața victimei devenea stacojie, ca mica sămânță de cristal care îi provocase moartea, dar la fel se întâmpla și când cineva se îneca cu o bucățică de mâncare.

Și chiar în noaptea aceasta, Lordul Stannis își va ospăta lorzii stegari, soția... și pe femeia roșie, Melisandre din Asshai.

Trebuie să mă odihnesc, își spuse Maester Cressen, *trebuie să fiu în toată puterea în seara asta. Mâinile nu trebuie să-mi tremure, nici curajul să mi se moleșească. Este un lucru îngrozitor, și totuși trebuie făcut. Dacă există zei, cu siguranță mă vor ierta.* Dormise atât de prost în ultimul timp. Un pui de somn l-ar revigora pentru greaua încercare ce va urma. Ostenit, se îndreptă clătinându-se către pat. Cu toate acestea, când închise ochii, continuă să vadă lumina cometei, roșie și înfricoșătoare și foarte vie, în mijlocul întunericului din visele sale. *Poate că este cometa mea*, gândi ca prin vis, chiar înainte să-l cuprindă somnul. *Un semn al sângelui, prevestind crima... da...*

Când se trezi, era întuneric beznă, dormitorul lui era negru și îl dureau toate încheieturile. Cressen își ridică trupul cu greu,

iar capul îi bubuia. Apucându-și bastonul, se ridică, clătinându-se, în picioare. *Atât de târziu,* se gândi. *Nu m-au chemat*. Era întotdeauna chemat la ospețe, așezat la loc de cinste, lângă Lordul Stannis. Chipul stăpânului îi juca în fața ochilor, dar nu bărbatul de acum, ci flăcăul de odinioară, stând înfrigurat în umbră, în timp ce fratele lui era scăldat în razele soarelui. Orice ar fi făcut, Robert i-o lua înainte. Bietul băiat... Trebuie să se grăbească, pentru binele *lui*.

Maester găsi cristalele acolo unde le lăsase și le adună de pe pergament. Cressen nu avea inele scobite, așa cum se spunea că preferau otrăvitorii din Lys, dar înăuntrul mânecilor largi ale hainei sale erau cusute o mulțime de buzunare, mari și mici. Ascunse semințele strangulatoare într-unul dintre buzunare, dădu ușa la o parte și strigă:

— Pylos? Unde ești? Neauzind niciun răspuns, strigă din nou, mai tare: Pylos! Am nevoie de ajutor.

Tot nimic. Era ciudat. Tânărul maester avea camera imediat după colț, în josul scării, de unde putea să audă ușor. În cele din urmă, Cressen fu nevoit să strige servitorii.

— Grăbiți-vă, le spuse. Am dormit prea mult. Probabil că la ora asta petrec, beau... ar fi trebuit să mă trezească. Ce s-a întâmplat cu Maester Pylos?

Trebui să traverseze din nou galeria lungă. Vântul nopții șuiera prin ferestrele mari, încărcat de mirosul înțepător al mării. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului pâlpâiau torțe, și în tabăra îndepărtată vedea sute de focuri arzând, de parcă o puzderie de stele ar fi căzut pe pământ. Sus, cometa ardea roșie și malefică. *Sunt prea bătrân și prea înțelept ca să mă tem de asemenea lucruri*, își spuse Maester.

Ușile Sălii Mari erau așezate în gura unui dragon de piatră. Le ceru servitorilor să-l lase la intrare. Era mai bine să intre singur, nu trebuia să pară slab. Sprijinindu-se cu putere în baston, Cressen urcă șchiopătând ultimele câteva trepte și se opri dincolo de dinții porții. Doi străjeri deschiseră ușile roșii, grele, eliberând dintr-odată o explozie de zgomot și lumină. Cressen coborî în pântecele dragonului.

Peste zornăitul cuțitelor și al farfuriilor și peste murmurul surd al conversației, îl auzi pe Chip Peticit cântând: „...dansează, stăpâne, dansează, stăpâne", acompaniat de tălăngile sunătoare. Același cântec îngrozitor pe care îl cântase de dimineață. *Umbrele vin ca să rămână, stăpâne, să rămână, să rămână.*

La mesele de jos se înghesuiau cavaleri, arcași și căpitani de arme, rupând bucăți mari de pâine neagră pentru a le înmuia în tocana de pește. Aici nu se auzeau râsetele puternice sau strigătele zgomotoase care pătau onoarea altor ospețe. Lordul Stannis nu îngăduia așa ceva.

Cressen își croi drum către platforma ridicată, unde lorzii stăteau împreună cu regele. Fu nevoit să-l ocolească pe Chip Peticit dansând în sunetul tălăngilor. Bufonul nici nu-l auzi și nici nu-l văzu apropiindu-se. Sărind de pe un picior pe altul, se prăvăli peste Cressen, doborându-i toiagul din mână. Se prăbușiră amândoi, într-o harababură de mâini și de picioare, în timp ce în jurul lor se stârniră hohote de râs. Fără îndoială, era o priveliște comică.

Chip Peticit se lăbărță pe jumătate deasupra lui, cu fața mică și pestriță de bufon lipită de fața lui Cressen. Își pierduse micul coif cu coarne și tălăngi.

— Sub mare, cazi în sus, zise el. Știu, eu

știu, oh, oh, oh. Chicotind, bufonul se rostogoli, sări în picioare și începu să danseze.

Încercând să salveze situația, Maester schiță un zâmbet și se strădui să se ridice, dar șoldul îl durea atât de tare încât, pentru o clipă, se temu că și l-a rupt din nou. Simți cum mâini puternice îl apucă de sub brațe și îl ridică în picioare.

— Mulţumesc, Ser, murmură el, întorcându-se să vadă cine era cavalerul care îi venise în ajutor.

— Maester, spuse Lady Melisandre cu glasul ei grav, cu iz de muzică din Marea de Jad. Ar trebui să fii mai atent. Ca întotdeauna, era îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare: o rochie lungă, largă, din mătase ușoară, strălucitoare ca focul, cu mâneci lungi și tăieturi adânci în corsaj, care lăsau să se întrezărească materialul de un roșu mai închis, sângeriu, de dedesubt. La gât purta un colier roșu-auriu, mai strâns decât al oricărui maester, împodobit cu un singur rubin mare.

Părul ei nu avea nici culoarea portocalei, nici a zmeurei, pe care o avea de obicei părul oamenilor roșcați, ci aceea a aramei arse strălucind în lumina torţelor. Până și ochii ei erau roșii, dar avea pielea netedă și albă, nepătată, ca spuma laptelui. Era suplă, mlădioasă, mai înaltă decât cei mai mulţi cavaleri, cu sâni rotunzi și talia îngustă și cu fața în formă de inimă. Când se opreau asupra ei, ochii bărbaţilor nu se îndepărtau cu ușurință. Nici măcar ochii unui maester. Mulţi spuneau că e frumoasă. Nu era frumoasă. *Era roșie* și năprasnică și *roșie*.

— Eu... îţi mulţumesc, doamna mea.

— Un om de vârsta ta trebuie să se uite pe unde umblă, spuse Melisandre curtenitoare.

Noaptea e întunecată și plină de spaime.

Cunoștea fraza, o rugăciune a religiei ei. *Nu contează, am o credință a mea.*

— Doar copiii se tem de întuneric, îi răspunse. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îl auzi pe Chip Peticit reluându-și cântecul:

— *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze...*

— Iată o șaradă, spuse Melisandre. Un nebun isteț și un înțelept nebun. Aplecându-se, luă coiful lui Chip Peticit de pe jos și îl așeză pe capul lui Cressen. Tălăngile sunară încet, în timp ce mica găleată îi coborî peste urechi. O coroană pe măsura lanțului tău, Lord Maester, anunță ea. De jur-împrejurul lor toată lumea râdea.

Cressen strânse din buze și se strădui să-și stăpânească mânia. Îl credea slab și neajutorat, dar va afla că nu e așa înainte de sfârșitul nopții. Poate că era bătrân, dar încă era un Maester al Citadelei.

— Nu am nevoie de nicio coroană în afară de adevăr, îi spuse, scoțându-și coiful de bufon de pe cap.

— Există adevăruri în această lume care nu sunt învățate în Orașul Vechi. Melisandre se răsuci pe călcâie, într-o vâltoare de mătase roșie, și se îndreptă către masa mare, unde stăteau Regele Stannis și regina lui. Cressen îi dădu înapoi lui Chip Peticit mica găleată de tinichea cu coarne, și o urmă.

Maester Pylos ședea la locul lui. Bătrânul nu putu decât să se oprească și să se uite lung la el.

— Maester Pylos, zise în cele din urmă. Tu... tu nu m-ai trezit.

— Înălțimea Sa mi-a poruncit să te las să te odihnești. Pylos avu cel puțin decența să

roșească. Mi-a spus că nu e nevoie de tine aici.

Cressen privi în tăcere peste mulțimea de cavaleri, căpitani și lorzi. Lordul Celtigar, bătrân și ursuz, purta o mantie împodobită cu crabi roșii, pe un fond de culoarea granitului. Frumosul Lord Velaryon alesese o mătase verde ca marea, cu calul de mare alb-auriu la gât, în ton cu pletele sale lungi, blonde. Lordul Bar Emmon, acel băiețandru bucălat de paisprezece ani, era înveșmântat în catifea purpurie, garnisită cu blană albă de focă. Ser Axell Florent avea același aer lipsit de eleganță chiar și în veșminte din țesătură roșcată și blană de vulpe, piosul Lord Sunglass purta pietrele lunii la gât, la încheietura mâinii și pe deget, iar căpitanul din Lys, Salladhor Saan, era tot numai o strălucire de satin roșu-aprins, aur și giuvaiere. Numai Ser Davos, care era îmbrăcat simplu, într-o tunică maro și o mantie verde de lână, îi întâlni privirea, cu milă în ochi.

— Ești prea bolnav și prea năuc ca să-mi fii de folos, bătrâne. Semăna cu glasul Lordului Stannis, dar nu putea să fie, nu putea. Pylos mă va sfătui de-acum încolo. Deja lucrează cu corbii, de când nu te mai poți urca la stâncărie. Nu am de gând să te văd murind în slujba mea.

Maester Cressen clipi. *Stannis, stăpânul meu, băiatul meu trist și posomorât, fiu pe care nu l-am avut niciodată, nu trebuie să faci asta, nu știi cât de mult am ținut la tine, cum am trăit pentru tine, cum te-am iubit, fără să țin seama de nimic? Da, te-am iubit, mai mult chiar decât pe Robert sau pe Renly, căci tu ai fost cel neiubit, cel care avea cel mai mult nevoie de mine*. Cu toate acestea, nu spuse decât:

— Cum poruncești, stăpâne, dar... dar mi-e foame. Nu am și eu un loc la masa ta? *Lângă tine, locul meu e lângă tine...*

Ser Davos se ridică de pe bancă.

— Aș fi onorat dacă Maester ar sta aici, lângă mine, Înălțimea Ta.

— Cum dorești. Lordul Stannis se întoarse, pentru a-i spune ceva lui Melisandre, care se așezase în dreapta lui, la locul de mare cinste. Lady Selyse se afla la stânga sa, cu un licăr de zâmbet strălucitor și delicat ca giuvaiere ei.

Prea departe, gândi Cressen posomorât, privind către locul unde era așezat Ser Davos. Între contrabandist și masa de onoare se aflau jumătate dintre lorzii stegari. *Trebuie să fiu mai aproape de ea dacă vreau să-i pun strangulatorul în cupă, dar cum?*

Chip Peticit țopăia prin preajmă, în timp ce Maester își croi încet drumul către masa lui Davos Seaworth.

— Aici mâncăm pește, zise voios bufonul, fluturând un cod întreg, ca pe un sceptru. În mare, peștii ne mănâncă pe noi. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Ser Davos se dădu la o parte să-i facă loc pe bancă.

— Ar trebui să fim cu toții îmbrăcați în haine de bufon în seara asta, spuse el posac, în timp ce Cressen se așeză, căci ceea ce suntem pe cale să facem este o nebunie. Femeia roșie a văzut victorie în flăcările ei, așa că Stannis are de gând să se impună cu orice preț. Cât de curând s-ar putea să vedem cu toții ce a văzut Chip Peticit – mă tem că fundul mării.

Cressen își vârî mâinile în mâneci, ca și cum ar fi vrut să se încălzească. Degetele sale găsiră cocoloașele tari făcute în lână de cristale.

— Lord Stannis.

Stannis întoarse capul dinspre femeia roșie, dar cea care răspunse fu lady Selyse.

— *Rege* Stannis. Uiți de tine, Maester.

— E bătrân, are mintea rătăcită, îi zise ursuz regele. Ce este, Cressen? Spune ce ai de spus.

— Întrucât ai de gând să pleci pe mare, este vital să faci cauză comună cu Lordul Stark și Lordul Arryn.

— Nu fac cauză comună cu nimeni, zise Stannis Baratheon.

— Nu mai mult decât face lumina cauză comună cu întunericul. Lady Selyse îi luă mâna.

Stannis clătină din cap.

— Cei din clanul Stark caută să-mi fure jumătate din regat, întocmai cum cei din clanul Lannister mi-au furat tronul, iar fratele meu iubit, săbiile, avutul și cetăţile care îmi aparţin de drept. Sunt cu toţii niște uzurpatori și sunt cu toţii dușmanii mei.

L-am pierdut, gândi Cressen disperat. Numai de s-ar putea apropia cumva de Melisandre fără să fie văzut... Avea nevoie să ajungă doar o clipă la cupa ei.

— Ești moștenitorul de drept al fratelui tău Robert, adevăratul Stăpân al celor Șapte Regate și Rege peste Andali, Rhoynar și peste Cei Dintâi Oameni, spuse el cu disperare, dar chiar și așa, nu poţi spera să învingi fără aliaţi.

— Are un aliat, spuse Lady Selyse. R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării și al Umbrei.

— Zeii sunt aliaţi nesiguri, în cel mai bun caz, insistă bătrânul, iar *acela* nu are nicio putere aici.

— Crezi că nu? Când Melisandre își întoarse capul, rubinul de la gâtul ei captă lumina și, pentru o clipă, străluci parcă la fel de puternic precum cometa. Dacă ai de gând să vorbești asemenea prostii, Maester, ar trebui să-ţi porţi din nou coroana.

— Da, fu de acord Lady Selyse. Coiful lui

Chip Peticit. Ţi se potrivește de minune, bătrâne. Puneți-l din nou, îți poruncesc.

— În mare, nimeni nu poartă pălării, spuse Chip Peticit. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Ochii Lordului Stannis erau umbriţi sub fruntea grea, gura îi era încleștată, în timp ce maxilarul îi tremura încet. Întotdeauna scrâșnea din dinți când era furios.

— Bufonule, mârâi în cele din urmă, doamna mea poruncește. Dă-i lui Cressen coiful tău.

Nu, gândi bătrânul maester, *acesta nu ești tu, nu este felul tău de a fi, tu ai fost mereu drept, mereu aspru, dar niciodată crud, niciodată nu ai înțeles batjocura, după cum nu ai înțeles râsul*.

Chip Peticit se apropie dansând, cu tălăngile sunând, *ding-dang-dong, ding-dong, ding-dang-dong*. Maester rămase tăcut, în timp ce bufonul îi așeză coiful cu coarne pe frunte. Cressen își plecă creștetul sub greutatea lui. Talăngile sunară.

— Poate că ar trebui să-și cânte sfaturile de-acum încolo, spuse Lady Selyse.

— Mergi prea departe, femeie, zise Lordul Stannis. E un om bătrân și m-a slujit bine.

Și te voi sluji până la sfârșit, scumpul meu stăpân, bietul meu fiu singuratic, gândi Cressen, găsind dintr-odată calea: Cupa lui Ser Davos se afla în fața lui, încă pe jumătate plină cu vin roșu, sec. Găsi o bucată de cristal dur în mâneca sa, o strânse cu putere între degetul mare și arătător, în timp ce se întinse după cupă. *Cu mișcări line, agile, nu am voie să bâjbâi acum,* se rugă, și zeii fură îndurători. Într-o clipită, degetele îi erau goale. Mâinile nu îi fuseseră atât de sigure de ani de zile și nici pe jumătate atât de agile. Davos a văzut, dar nimeni

altcineva, era sigur. Cu cupa în mână, se ridică în picioare.

— Poate că am fost un prost. Lady Melisandre, vrei să bei o cupă de vin împreună cu mine? O cupă în onoarea zeului tău, al Stăpânului Luminii. O cupă în cinstea puterii sale!

Femeia roșie îl privi cu atenție.

— Dacă dorești...

Simțea privirea tuturor ațintită asupra lor. Davos îl înhață în timp ce părăsea banca, apucându-l de mânecă cu degetele pe care Lord Stannis i le scurtase.

— Ce faci? șopti el.

— Ceva ce trebuie făcut, răspunse Maester Cressen, pentru binele acestui ținut și pentru sufletul stăpânului meu. Se eliberă de mâna lui Davos, vărsând în grabă o picătură de vin.

Ea îl întâmpină lângă masa de onoare, cu toți ochii ațintiți asupra lor. Dar Cressen o vedea numai pe ea. Mătase roșie, ochi roșii, rubinul roșu de la gât, buze roșii, curbate într-un zâmbet vag, în timp ce-și așeza mâna deasupra mâinii lui, în jurul cupei. Pielea ei era fierbinte, febrilă.

— Nu e prea târziu să verși vinul, Maester.

— Nu, șopti el cu glas răgușit. Nu.

— Cum dorești. Melisandre din Asshai luă cupa din mâinile lui și bău pe îndelete. Când îi oferi cupa înapoi, mai era doar o jumătate de înghițitură de vin.

— Iar acum tu.

Mâinile lui Cressen tremurau, dar se îmbărbătă. Un maester al Citadelei nu trebuia să se teamă. Simțea acreala vinului pe limbă. Lăsă cupa goală să-i cadă din mâini, spărgându-se pe podea..

— El are cu *adevărat* putere aici, stăpâne.

Iar focul purifică. La gâtul ei, rubinul arunca sclipiri roșietice.

Cressen încercă să răspundă, însă cuvintele i se opriră în gâtlej. Tusea lui deveni un șuierat îngrozitor, în timp ce se chinuia să respire. Degete de fier i se strânseră în jurul gâtului. Când se prăbuși în genunchi, încă își scutura capul, negându-i puterea, negându-i vraja, negându-i zeul. Iar tălăngile îi căzură între coarne, cântând *nebun, nebun, nebun*, în timp ce femeia roșie îl privea cu milă, cu flăcările lumânării dansând în ochii ei roșii, roșii.

ARYA

La Winterfell o numiseră Arya Chip de Cal, iar ei i se păruse că nu putea fi nimic mai rău, dar asta se întâmpla înainte ca băiatul orfan Lommy Mâini Verzi să îi spună Cap Bubos.

Simțea, într-adevăr, umflături pe cap când îl atingea. Când Yoren o târâse pe acea alee, crezuse că avea de gând să o omoare, dar bătrânul ursuz doar o ținuse strâns în brațe, tăind firele încâlcite cu pumnalul. Își amintea acum mirosul răspândit de smocurile de păr castaniu, murdar, târât pe pietrele de pavaj către templul septim unde murise tatăl său.

— Duc bărbați și băieți din oraș, mârâi Yoren în timp ce lama de oțel îi sfârteca părul. Acum stai locului, *băiete*. Când Yoren termină, scalpul îi era doar smocuri și miriște.

Mai târziu i-a spus că, din acel moment și până la Winterfell, ea va fi Arry, băiatul orfan.

— Poarta n-ar trebui să fie o problemă, dar drumul e altceva. Vei avea de mers drum lung într-o companie neplăcută. Am luat treizeci de data asta, bărbați și băieți, toți pentru Zid, și să nu crezi că sunt ca bastardul ăla de frate-tău. O scutură. Lord Eddard mi-a dat să aleg din temniță, și să nu ai impresia că am găsit acolo vreun domnișor. Ăștia, jumătate din ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice pește, pentru o favoare și poate câțiva arginți. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Așa că ține-ți gura și ai grijă să te speli în pădure, singură. Partea cea mai grea va fi urinatul, așa că să nu bei mai mult decât ai nevoie.

Să părăsească Debarcaderul Regelui a fost ușor, întocmai cum îi spusese. Străjerii Lannister de la poartă opreau pe toată lumea, dar Yoren l-a strigat pe unul dintre ei pe nume și acesta a făcut semn căruțelor să treacă. Nimeni nu i-a aruncat Aryei nicio privire. Căutau o fată de neam, fiică a Mâinii Regelui, nu un băiat costeliv, cu părul ciopârțit. Arya nu a privit nicio clipă înapoi. Își dorea ca Marea Năvalnică să se ridice și să înghită tot orașul, Fundătura Puricilor și Fortăreața Roșie și Marele Templu Septim și *tot* și *pe toată lumea* deopotrivă, mai ales pe Prințul Joffrey, împreună cu mama lui. Dar știa că nu se va întâmpla asta și, oricum, Sansa se afla încă în oraș și atunci ar fi și ea înghițită de ape. Când își aminti acest lucru, Arya hotărî să-și îndrepte mai bine dorința către Winterfell.

Totuși, Yoren se înșelase în privința urinatului. Nu era deloc partea cea mai dificilă. Lommy Mâini Verzi și Plăcintă Fierbinte erau partea cea mai dificilă. Yoren îi culesese de pe străzi cu promisiunea de a le pune burțile la cale și de a-i încălța. Pe ceilalți îi găsise în lanțuri.

— Garda are nevoie de oameni de nădejde, le spusese îndată ce au pornit la drum, dar va trebui să se descurce cu adunături ca voi.

Yoren luase bărbați din temnițe, hoți și braconieri și violatori și alții asemenea. Cei mai răi erau cei trei pe care îi găsise în celulele negre, care trebuie că-l înspăimântaseră până și pe el, căci îi ținea în spatele căruței, cu mâinile și cu picioarele în lanțuri, și jurase că vor rămâne încătușați tot drumul până la Zid. Unul dintre ei nu avea nas, doar o gaură pe față, unde îi fusese tăiat, iar un altul, o brută grasă și spână, cu dinții ascuțiți și cu răni purulente pe

obraji, avea ochi neomenești.

Au luat cinci căruțe de la Debarcaderul Regelui, încărcate cu provizii pentru Zid: blănuri și suluri de stofă, bucăți de fontă, o colivie cu vulturi, cărți, hârtie și cerneală, un balot de frunze acrișoare, vase cu ulei și cufere cu leacuri și mirodenii. Grupuri de cai de tracțiune trăgeau căruțele, iar Yoren adusese doi cai de curse și șase măgari pentru băieți. Arya ar fi preferat un cal adevărat, dar era mai bine să călărească pe măgar decât să meargă în căruță.

Bărbații nu i-au dat nicio atenție, dar cu băieții nu a fost la fel de norocoasă. Era cu doi ani mai mică decât cel mai tânăr dintre orfani, fără a mai pune la socoteală că era mai scundă și mai slabă, iar Lommy și Plăcintă Fierbinte îi luară tăcerea drept spaimă, prostie sau surditate.

— Uită-te la sabia aia pe care o are Cap Bubos, zise Lommy într-o dimineață, în timp ce înaintau greoi prin livezi și câmpuri de grâne. Fusese, probabil, ucenic la vreun vopsitor, înainte să-l prindă furând, și era mânjit cu verde pe brațe, până la coate. Când râdea, răgea ca un măgar. De unde o fi făcut rost de sabie un șobolan de canal ca ăsta?

Arya își mușca buzele posomorâtă. Vedea spatele mantiei negre, decolorate, în fruntea căruțelor, dar era hotărâtă să nu se apuce să strige după ajutor.

— O fi vreun mic scutier, interveni Plăcintă Fierbinte. Mama lui fusese brutăreasă înainte de a muri și își împingea căruciorul pe străzi toată ziua, strigând: „Plăcinte fierbinți! Plăcinte fierbinți!" Băiatul vreunui cavaleraș semeț al unui lord, asta e.

— Nu e niciun cavaler, uită-te la el. Pun

rămășag că aia nici măcar nu e o sabie adevărată. E doar o sabie de tinichea.

Arya îi ura fiindcă îi luau în derâdere sabia pe care ea o numea Acul.

— E oţel din fierăria castelului, nătărăule, izbucni ea, întorcându-se în șa pentru a le arunca o privire mânioasă, și ai face mai bine să-ți ții gura.

Orfanii începură să strige:

— De unde ai o sabie ca asta, Chip Bubos? vru să știe Plăcintă Fierbinte.

— *Cap* Bubos, îl corectă Lommy. Pesemne că a furat-o.

— Ba *nu*, strigă ea. Jon Snow mi-a dat Acul său. Poate că îi lăsase să îi spună Cap Bubos, dar nu avea de gând să-i lase să-l numească pe Jon hoţ.

— Dacă a furat-o, am putea să i-o luăm, spuse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu e a lui. Mi-ar prinde bine o sabie ca asta.

Lommy îl incită:

— Haide, ia-i-o, te provoc.

Plăcintă Fierbinte reacţionă îndemnându-și măgarul și apropiindu-se.

— Hei, Chip Bubos, dă-mi sabia aia. Părul lui avea culoarea fânului, iar faţa rotofeie îi era arsă de soare și se cojea. Nu știi s-o folosești.

Ba da, știu, ar fi putut spune Arya. *Am ucis un băiat, un băiat gras, ca tine. L-am înjunghiat în burtă și a murit, și te voi ucide și pe tine dacă nu mă lași în pace*. Numai că nu îndrăznea. Yoren nu știa despre băiatul de la grajduri, dar ea se temea de ceea ce ar putea face dacă ar afla. Arya era foarte sigură că unii dintre bărbaţi erau ucigași, cei trei în lanţuri, cu siguranţă, dar regina nu pe ei îi căuta, așa că nu era același lucru.

— Uită-te la el, răgi Lommy Mâini Verzi.

Pun pariu că acum o să înceapă să plângă. Îți vine să plângi, Cap Bubos?

Plânsese în somn în noaptea precedentă, visându-și tatăl. În dimineața următoare, se trezise cu ochii roșii și uscați și nu ar mai fi putut să verse nicio lacrimă, nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

— O să-și ude pantalonii, sugeră Plăcintă Fierbinte.

— Lasă-l în pace, zise băiatul cu părul negru, lățos, care trecu pe lângă el. Lommy îi poreclise Taurul, din cauza coifului său cu coarne pe care îl lustruia mereu, dar pe care nu-l purta niciodată. Lommy nu îndrăznea să-și bată joc de Taur. Pe lângă că era mai mare, era bine dezvoltat pentru vârsta lui, cu pieptul larg și mâinile vânjoase.

— Ai face mai bine să-i dai sabia, Arry, zise Lommy. Plăcintă Fierbinte o vrea neapărat. A omorât un băiat în bătaie. Va face același lucru și cu tine, sunt sigur.

— L-am doborât la pământ și l-am lovit la testicule și am continuat să-l lovesc până ce a murit, se făli Plăcintă Fierbinte. L-am bătut măr. Testiculele îi erau zdrobite și pline de sânge și puța i s-a înnegrit. Mai bine mi-ai da sabia.

Arya își scoase sabia de la brâu.

— Pe asta poți s-o păstrezi, îi spuse, vrând să evite o bătaie.

— Acesta e doar un băț oarecare. Se apropie și încercă să ajungă la plăselele sabiei pe care Arya o numea Ac.

Arya făcu sabia de lemn să șuiere când lovi fundul măgarului. Animalul se răsuci și sări pe picioarele din spate, azvârlindu-l pe Plăcintă Fierbinte la pământ. Arya își săltă măgarul și, când Plăcintă Fierbinte încercă să se ridice, îl

lovi în burtă, făcându-l să cadă înapoi. Apoi îl pocni peste faţă, iar nasul lui trosni ca o creangă când se rupe. Din nări îi ţâșni sânge. Când Plăcintă Fierbinte începu să se văicărească, Arya se răsuci către Lommy Mâini Verzi, care stătea pe măgarul său, cu gura căscată.

— Vrei și tu să ai parte de sabie? strigă ea, dar el nu voia. Își ridică în dreptul feţei mâinile verzi, vopsite, și îi strigă să-l lase în pace.

Taurul răcni:

— Tu, înapoi!

Arya se răsuci. Plăcintă Fierbinte era în genunchi, cu pumnul strângându-i-se în jurul unei pietre mari, colţuroase. Arya îl lăsă să o arunce, ferindu-și capul când piatra trecu pe lângă ea. Apoi se azvârli asupra lui. El ridică o mână, iar Arya i-o lovi, pe urmă îi pocni obrazul și genunchiul. Plăcintă Fierbinte se repezi la ea, iar Arya sări într-o parte și îl plesni cu bățul peste ceafă. El căzu și se ridică și porni clătinându-se către ea, cu fața roșie mânjită de noroi și sânge. Arya alunecă în poziţia unui dansator în apă și așteptă. Când Plăcintă Fierbinte ajunse destul de aproape, îl lovi chiar între picioare atât de tare încât, dacă sabia ei de lemn ar fi fost ascuțită, i-ar fi ieșit printre fese.

Când Yoren o trase deoparte, Plăcintă Fierbinte era deja întins la pământ, cu pantalonii maro duhnind, urlând în timp ce Arya îl lovea iar și iar și iar.

— Ajunge! răcni Yoren, fratele în straie negre, desfăcându-i sabia de lemn dintre degete, vrei să-l omori pe nătărău? Când Lommy și alţi câţiva începură să ţipe, bătrânul strigă și la ei: Tăceţi dacă nu vreţi să vă închid eu gura! Vă leg pe toți, netrebnicilor, în spatele căruțelor și vă *târăsc* până la Zid. Iar asta e

valabil și pentru tine, Aryy. Vino cu mine, băiete. *Acum!*

Se uitau cu toţii la ea, chiar și cei trei legaţi cu lanţuri și cătușe din spatele căruţei. Grăsanul își lovi dinţii ascuţiţi și șuieră, dar Arya îl ignoră.

Bătrânul o târî departe de drum, într-un desiș de copaci, înjurând și mârâind tot drumul.

— Dacă aș fi avut un strop de minte, te-aș fi lăsat la Debarcaderul Regelui. Mă auzi, *băiete?* Întotdeauna mârâia cuvântul acela, rostindu-l apăsat, ca să fie sigur că ea îl aude. Desfă-ţi pantalonii și trageţi-i în jos. Haide, nu e nimeni să te vadă. Fă ce ţi-am spus.

Bosumflată, Arya îi dădu ascultare.

— Acolo, cu faţa la stejar. Da, așa. Își încolăci braţele în jurul trunchiului și își lipi faţa de lemnul aspru. Acum ţipă! Ţipă tare.

N-am să ţip, gândi Arya cu încăpăţânare, dar când Yoren îi atinse lemnul de fundul gol, strigătul îi ţâșni din gâtlej.

— Cred că te doare, spuse el. Ia vezi acum. Bățul se apropie șuierând, Arya ţipă, ţinându-se strâns de copac să nu cadă. Și încă una. Se agăţă cu putere, mușcându-și buza, crispându-se, când auzi că se apropie. Lovitura o făcu să sară și să urle. *N-am să plâng*, se gândi. *N-am să fac asta. Aparţin familiei Stark din Winterfell, blazonul nostru este lupul străvechi, lupii nu plâng*. Vedea cum un firicel de sânge i se prelinge pe piciorul stâng. Spatele și fundul o ardeau de durere.

— Oare acum mă poţi asculta? întrebă Yoren. Data viitoare când mai ridici bățul ăla la unul dintre fraţii tăi, vei căpăta de două ori mai mult decât lovești, mă auzi? Acum îmbracă-te.

Nu sunt fraţii mei, gândi Arya în timp ce se

apleca să-și tragă pantalonii, dar știa că nu era cazul să spună asta. Își încheie cureaua și șireturile cu mâinile tremurând.

Yoren o privea.

— Te doare?

Calmă ca apa liniștită, își spuse, așa cum o învăţase Syrio Forel.

— Puțin.

— Pe băiatul acela îl doare mai tare. Nu el ți-a ucis tatăl, fata mea, nici hoţomanul de Lommy. Nu o să-l aduci înapoi dacă îi lovești pe ei.

— Știu, mormăi Arya ursuză.

— E ceva ce tu nu știi. Nu trebuia să se întâmple așa. Eram pregătit de plecare, cu căruţele cumpărate și încărcate, când un bărbat vine la mine cu un băiat, o pungă de monede și un mesaj, nu contează de la cine. Lordul Eddard va îmbrăca veșmintele negre, îmi zice, așteaptă, că merge cu tine. De ce crezi că eram acolo? Numai că planurile ne-au fost date peste cap.

— *Joffrey*, gâfâi Arya. Cineva trebuie să-l omoare pe *el*.

— Cineva o va face, dar nu voi fi eu acela, și nici tu. Yoren îi azvârli înapoi sabia de lemn. Când ajungem la căruțe, ia niște frunze acrișoare, îi spuse în timp ce se întorceau la drum. Să le mesteci, îţi va face bine la usturime.

I-a făcut, într-adevăr, bine, deși gustul era oribil și îi făcea saliva să aibă culoarea sângelui. Chiar și așa, merse pe jos toată ziua, a doua zi și în ziua următoare, fiind prea sensibilă ca să stea pe măgar. Starea lui Plăcintă Fierbinte era și mai gravă. Yoren fu nevoit să mute niște butoaie, ca băiatul să poată sta culcat în spatele căruţei, pe niște saci de orz, iar acesta scâncea ori de câte ori roţile loveau o piatră. Lommy

Mâini Verzi nici măcar nu era rănit, dar se ţinea cât putea de departe de Arya.

— De fiecare dată când te uiţi la el, tresare, îi spuse Taurul când Arya trecu pe lângă măgarul lui. Ea nu răspunse. I se părea mai sigur să nu stea de vorbă cu nimeni.

În noaptea aceea a zăcut pe pătura ei subţire, pe pământul tare, privind îndelung cometa roșie. Era splendidă și înfricoșătoare în același timp. „Sabia Roșie", cum o numise Taurul. Susţinea că seamănă cu o sabie, cu lama încă roșie ca para focului, scoasă din forjă. Când Arya scrută cerul nopţii, observă și ea sabia, numai că nu era o sabie nouă, era Gheaţă, spada tatălui ei, toată din oţel Valyrian, iar culoarea roșie era sângele Lordului Eddard, rămas pe sabie după ce Ser Ilyn, Dreptatea Regelui, îi tăiase capul. Yoren nu o lăsase să privească momentul, dar avea impresia că acea cometă trebuia să arate așa cum arătase Gheaţă după aceea.

Când, în cele din urmă, adormi, se visă acasă. Drumul regelui șerpuia pe lângă Winterfell, spre Zid, iar Yoren îi promisese că o va lăsa acolo, fără ca nimeni să știe cine e. Îi era dor să-și revadă mama, și pe Robb, pe Bran și pe Rickon.... dar cel mai mult se gândea la Jon Snow. Își dorea să se întâmple cumva ca ei să meargă la Zid înainte de a ajunge la Winterfell, ca Jon să-i poată ciufuli părul și să-i zică „surioară". I-ar spune: „Mi-a fost dor de tine", iar el ar spune același lucru, în exact aceeași clipă, cum se întâmpla întotdeauna. I-ar fi plăcut să fie așa. I-ar fi plăcut mai mult ca orice.

SANSA

Dimineața zilei onomastice a Regelui Joffrey se ivi strălucitoare și vântoasă, cu lunga coadă a imensei comete deslușindu-se printre norii care goneau în înaltul cerului. Sansa o privea de la fereastra turnului său când Ser Arys Oakheart veni pentru a o însoți la terenurile pentru turniruri.

— Ce crezi că înseamnă? îl întrebă.

— Glorie pentru logodnicul tău, îi răspunse Ser Arys fără ezitare. Vezi cum strălucește pe cer astăzi, de onomastica Înălțimii Sale, de parcă zeii înșiși au ridicat o flamură în onoarea sa. Oamenii din popor au numit-o Cometa Regelui Joffrey.

Fără îndoială, asta îi spuseseră lui Joffrey. Sansa nu era atât de convinsă.

— Un servitor a numit-o Coada Dragonului.

— Regele Joffrey șade pe locul unde a stat odinioară Aegon Dragonul, în castelul ridicat de fiul său, explică Ser Arys. El e urmașul dragonului – iar roșul aprins este culoarea Casei Lannister, alt semn. Cometa este trimisă pentru a vesti urcarea lui Joffrey pe tron, nu am nicio îndoială. E semn că va triumfa asupra dușmanilor săi.

Să fie adevărat? se întrebă Sansa. *Pot fi zeii atât de cruzi?* Mama ei era acum unul dintre dușmanii lui Joffrey, iar fratele ei, Robb, un altul. Tatăl ei murise la porunca regelui. Trebuia oare ca Robb și mama să moară și ei? Cometa era roșie, dar Joffrey era un Baratheon tot atât de mult cât era un Lannister, iar

blazonul lor era un cerb negru pe un câmp auriu. N-ar fi trebuit ca zeii să-i trimită lui Joff o cometă aurie?

Sansa închise obloanele și se îndepărtă în grabă de fereastră.

— Ești foarte încântătoare astăzi, doamna mea, spuse Ser Arys.

— Îți mulțumesc, Ser. Știind că Joffrey dorea ca ea să participe la turnirul în onoarea lui, Sansa acordase o atenție deosebită chipului și veșmintelor ei. Purta o rochie din mătase de un purpuriu palid și o plasă de păr de culoarea ametistului, pe care o primise în dar de la Joffrey. Rochia avea mâneci lungi, ca să-i ascundă vânătăile de pe brațe. Și acestea erau tot daruri de la Joffrey. Când a aflat că Robb a fost proclamat Rege în Nord, s-a mâniat teribil și l-a trimis pe Ser Boros să o bată.

— Mergem?

Ser Arys îi oferi brațul, iar ea se lăsă condusă afară din cameră. Dacă era nevoie ca unul dintre străjerii regelui să fie mereu pe urmele ei, prefera ca acesta să fie Arys. Ser Boros era iute la mânie, Ser Meryn era rece, iar ochii stranii, ficși, ai lui Ser Mandon o stânjeneau, în vreme ce Ser Preston o trata ca pe un copil nătâng. Arys Oakheart era curtenitor și îi vorbea cu amabilitate. O dată, chiar s-a opus când Joffrey i-a poruncit să o lovească. Până la urmă a lovit-o, dar nu tare, așa cum ar fi făcut Ser Meryn sau Ser Boros, și, cel puțin, el protestase. Ceilalți se supuneau fără să crâcnească.... toți, cu excepția Câinelui, dar Joffrey nu i-a cerut niciodată acestuia să o pedepsească. Îi folosea pe ceilalți cinci pentru asta.

Ser Arys avea părul castaniu deschis și un chip care nu era neplăcut la vedere. Astăzi era de-a dreptul arătos, cu mantia din mătase albă

prinsă pe umăr cu o frunză aurie.

— Cine crezi că va câștiga onorurile zilei? întrebă Sansa în timp ce coborau scările, braţ la braţ.

— Eu, răspunse Ser Arys zâmbind. Deși mă tem că victoria nu va avea nicio savoare. Va fi o competiţie slabă. Nu se vor înscrie mai mult de patruzeci, cu tot cu scutierii și luptătorii de ocazie. Să dobori niște băieţandri de pe cal nu e o onoare prea mare.

Ultimul turnir fusese altfel, reflectă Sansa. Regele Robert îl organizase în cinstea tatălui ei. Domni de viţă nobilă și campioni vestiţi sosiseră de pe tot cuprinsul regatului să-și întreacă puterile și întreg orașul venise să privească. Își aminti măreţia acelui turnir, mulţimea de pavilioane de-a lungul râului, cu scutul unui cavaler atârnat în faţa fiecărei uși, șirurile lungi de flamuri de mătase fluturând în vânt, razele soarelui pe oţelul strălucitor și pintenii auriţi. Zilele răsunaseră de sunetele trompetelor și de tropotele copitelor, iar nopţile fuseseră pline de sărbătoare și cânt. Acelea fuseseră zilele cele mai frumoase ale vieţii sale, dar acum îi păreau o amintire din alte vremuri. Robert Baratheon murise, la fel și tatăl ei, decapitat de un trădător pe scările Marelui Sept al lui Baelor. Nu era de mirare că erau nevoiţi să ţină turnirul lui Joff în spatele zidurilor groase de piatră ale Fortăreţei Roșii.

— Crezi că regina va participa? Sansa se simţea întotdeauna mai în siguranţă când era de faţă Cersei, să-și ţină fiul în frâu.

— Mă tem că nu, doamnă. Se întrunește consiliul, avem o problemă urgentă. Ser Arys coborî glasul: Lord Tywin s-a ascuns la Harrenhal, în loc să-și aducă oștirea în oraș, așa cum a poruncit regina. Înălţimea Sa e furioasă.

Tăcu, în timp ce un șir de străjeri trecu pe lângă ei, cu mantii roșii și coifuri cu lei în vârf. Lui Ser Arys îi plăcea să bârfească, dar numai când era sigur că nu trage nimeni cu urechea.

Tâmplarii ridicaseră o galerie și niște arene în curtea castelului. Aspectul era, într-adevăr, modest, iar puțina lume adunată să privească abia dacă umplea jumătate din locuri. Majoritatea spectatorilor erau străjeri în mantiile aurii ale Gărzii Orașului sau în cele roșii ale Casei Lannister. Domni și doamne erau doar într-un număr neînsemnat, cei câțiva care rămăseseră la curte. Lordul Gyles, cu chipul său pământiu, tușea într-o batistă de mătase roz. Lady Tanda era flancată de fiicele ei, Lloyds cea placidă și posomorâtă și Falyse limbă-ascuțită. Jalabhar Xho, cu pielea de abanos, era un exilat care nu avea alt refugiu, Lady Ermesande, o fetiță așezată în poala bonei sale. Umbla vorba că se va căsători în curând cu unul dintre verii reginei, astfel că familia Lannister ar putea revendica pământurile ei.

Regele stătea la umbră sub un baldachin roșu, cu un picior aruncat nonșalant peste brațul de lemn sculptat al scaunului. Prințesa Myrcella și Prințul Tommen stăteau îndărătul lui. În spatele lojei regale, Sandor Clegane stătea de pază cu mâinile odihnindu-i-se pe centura sabiei. Mantia albă a Gărzii Regale ce îi învește mânta umerii largi era legată cu o broșa cu nestemate, iar haina albă ca zăpada avea un aspect oarecum nefiresc lângă tunica sa aspră și vesta de piele cu ținte.

— *Lady Sansa*, anunță scurt Câinele când o văzu. Avea glasul aspru, ca lama unui fierăstrău tăind lemnul. Urmele de arsuri de pe față și gât făceau ca gura să i se strâmbe într-o parte când vorbea.

Prințesa Myrcella își plecă fruntea într-un salut sfios când auzi numele Sansei, dar micul și dolofanul Prinţ Tommen sări în picioare entuziasmat:

— Sansa, ai auzit? Voi participa astăzi la turnir. Mama a spus că am voie. Tommen împlinise opt ani. Îi amintea de propriul ei frăţior, Bran. Erau de aceeași vârstă. Bran era la Winterfell, rănit, dar la adăpost.

Sansa ar fi dat orice să fie cu el.

— Mă tem pentru viaţa inamicilor tăi, îi spuse lui Tommen pe un ton grav.

— Aceștia vor fi de paie, zise Joff ridicându-se.

Regele era înveșmântat într-o armură strălucitoare, cu un leu răgind gravat pe piept, ce aștepta parcă războiul ca să-i devoreze într-o clipă. Astăzi împlinea treisprezece ani și era înalt pentru vârsta lui. Avea ochii verzi și părul auriu al Lannisterilor.

— Înălţimea Ta, spuse ea, făcând o adâncă plecăciune.

Ser Arys se înclină.

— Să-mi fie cu iertare, Înălţimea Ta. Trebuie să mă pregătesc pentru turnir.

Joffrey îi făcu un semn scurt cu mâna, lăsându-l să plece, în timp ce o studia pe Sansa din cap până-n picioare.

— Sunt mulţumit că porţi pietrele de la mine.

Așadar, regele hotărâse să facă astăzi pe galantul. Sansa era ușurată.

— Îţi mulţumesc pentru ele... și pentru cuvintele frumoase. Îţi urez o aniversare plină de noroc, Înălţimea Ta.

— Șezi, îi porunci Joff, indicându-i un loc liber lângă el. Ai auzit? Regele Cerșetor e mort.

— Cine? Pentru o clipă, Sansa se temu că se

referise la Robb.

— Viserys. Ultimul fiu al Regelui Nebun Aerys. Umbla prin Orașele Libere dinainte de-a mă fi născut eu, spunându-și rege. Ei bine, mama spune că Dothraki l-au încoronat în sfârșit. Cu aur topit. Râse. E amuzant, nu ți se pare? Blazonul lor era dragonul. E aproape la fel de bine ca și când fratele tău trădător ar fi fost ucis de un lup. Poate că am să-l dau la lupi după ce-l prind. Ți-am spus că am de gând să-l provoc la o luptă corp la corp?

— Mi-ar plăcea să văd asta, Înălțimea Ta. *Mai mult decât îți dai seama*. Sansa își păstră tonul rece și politicos, dar chiar și așa, ochii lui Joff se îngustară, încercând să-și dea seama dacă își bătea joc de el. Vei intra în arenă astăzi? întrebă ea repede.

Regele se încruntă.

— Mama spune că nu s-ar cuveni, de vreme ce turnirul este în cinstea mea. Altfel, aș fi fost campion. Nu-i așa, Câine?

Gura Câinelui se schimonosi.

— Împotriva ăstora? De ce nu?

El fusese campionul la turnirul tatălui său, își aminti Sansa.

— Azi vei lua parte la turnir, domnul meu? îl întrebă.

Glasul lui Clegane era plin de dispreț:

— N-ar merita osteneala să mă înarmez. Acesta este un turnir pentru țânțari.

Regele râse.

— Câinele meu are un lătrat fioros. Poate că ar trebui să-i poruncesc să se lupte cu campionul zilei. Până la moarte. Lui Joffrey îi plăcea să-i pună pe oameni să se lupte până la moarte.

— Ai fi mai sărac cu un cavaler. Câinele nu făcuse niciodată jurământul de cavaler. Fratele

lui era cavaler și îl ura.

Se auzi sunet de trompete. Regele se lăsă comod pe spate și luă mâna Sansei. Cândva, gestul i-ar fi făcut inima să bată cu putere, dar asta se întâmpla înainte ca el să răspundă la rugăminţile ei de îndurare prin a-i prezenta capul tatălui său. Acum atingerea lui o umplea de scârbă, dar știa să nu arate asta. Se strădui să stea nemișcată.

— *Ser Meryn Trant din Garda Regală*, anunţă un vestitor.

Ser Meryn intră prin partea de vest a terenului, purtând o platoșă albă, strălucitoare, placată cu aur și călărind un armăsar de cavalerie alb ca spuma laptelui, cu o coamă lungă, cenușie. Mantia îi fâlfâia în urmă ca o întindere de zăpadă. Ducea o lance de patru metri.

— *Ser Hobber din Casa Redwyne din Arbor*, cântă vestitorul.

Ser Hobber intră la trap dinspre răsărit, călărind un armăsar împodobit cu purpuriu și albastru. Lancea sa era decorată cu aceleași culori, iar scutul era împodobit cu ciorchinele de struguri, blazonul Casei. Gemenii Redwyne erau oaspeţii nedoriţi ai reginei, întocmai ca Sansa. Se întrebă a cui fusese ideea ca ei să participe la turnirul lui Joffrey. Nu a lor, bănuia.

La un semn al maestrului de ceremonii, concurenţii își lăsară în jos lăncile și dădură pinteni cailor. Străjerii care priveau, lorzii și doamnele din galerie începură să strige. Cavalerii se întâlniră în mijlocul arenei, într-o puternică ciocnire de lemn și oţel. Lancea dungată și cea albă se izbiră în aer, zdrobindu-se una după alta. În ciocnire, Hobber Redwyne se clătină, dar reuși cumva să se ţină în șa. Conducându-și caii la celălalt capăt al arenei,

cavalerii își azvârliră lăncile zdrobite și primiră altele în loc de la scutieri. Ser Horas Redwyne, geamănul lui Ser Hobber, își încuraja fratele cu strigăte.

Dar la cea de-a doua întâlnire, Ser Meryn balansă vârful lăncii și îl lovi pe Ser Hobber în piept, doborându-l din șa într-un răsunător impact cu pământul. Ser Horas înjură și alergă să-și ajute fratele lovit să părăsească terenul.

— Prost călăreț, declară Regele Joffrey.

— *Ser Balon Swann de Stonehelm din Garda Roșie*, se auzi strigătul unui vestitor. Aripi largi, imaculate, împodobeau coiful lui Ser Balon, iar pe scutul său se încăierau lebede albe. *Morros din Casa Slynt, moștenitor al Lordului Janos din Harrenhal*.

— Uite la prostănacul ăla cocoțat, urlă Joff destul de tare ca să audă jumătate de arenă. Morros, un simplu scutier și, în plus, unul proaspăt numit, se descurca greu cu lancea și scutul. Lancea era arma cavalerilor, știa Sansa, a celor din clanul Slynt. Lord Janos nu fusese mai mult decât comandantul Gărzii Orașului înainte ca Joffrey să-l ridice în rang, aducându-l la Harrenhal și în consiliu.

Sper să cadă și să se facă de râs, gândi ea cu ostilitate. *Sper ca Ser Balon să-l omoare*. Când Joffrey vestise moartea tatălui său, Janos Slynt fusese cel care apucase capul retezat al Lordului Eddard de păr și îl ridicase, ca să fie privit de rege și de mulțime, în timp ce Sansa plângea și țipa.

Morros purta o mantie în carouri negre și aurii peste o armură neagră încrustată cu arabescuri de aur. Pe scutul său se afla sulița însângerată pe care tatăl său o alesese drept blazon al nou înființatei lor Case. Dar el nu părea că știe ce are de făcut cu scutul, în timp

ce-și strunea calul, iar vârful lăncii lui Ser Balon izbi pătratul blazonului. Morros își aruncă lancea, se luptă să-și păstreze echilibrul și pierdu. Își prinse un picior în scăriță și căzu, iar armăsarul scăpat de sub control îl târî la marginea arenei, cu capul săltându-i pe pământ. Joff urlă cuvinte de ocară. Sansa era îngrozită, întrebându-se dacă zeii auziseră rugăciunea ei răzbunătoare. Însă când îl desfăcură pe Morros Slynt de calul său, îl găsiră sângerând, dar în viață.

— Tommen, ți-am ales inamicul nepotrivit, îi spuse regele fratelui său. Cavalerul de paie luptă mai bine decât acela.

Apoi veni rândul lui Ser Horas Redwyne. Se descurcă mai bine decât fratele său geamăn, învingând un cavaler mai în vârstă al cărui cal era gătit cu grifoni de argint pe un fundal în dungi albastre și albe. Așa superb cum arăta, bătrânul avu o prestație proastă. Joffrey își încreți buza:

— E un spectacol slab.

— Te-am prevenit, spuse Câinele. Țânțari.

Regele începea să se plictisească. Asta o neliniștea pe Sansa. Își plecă ochii și hotărî să tacă, orice ar fi. Când starea de spirit a lui Joffrey Baratheon se întuneca, orice cuvânt spus la nimereală putea stârni unul dintre accesele lui de furie.

— *Lordul Brune, mercenar în serviciul Lordului Baelish*, strigă vestitorul. *Ser Dontos cel Roșu, din Casa Hollard.*

Călărețul, un bărbat mic de statură, cu o platoșă dințată, se ivi la momentul potrivit la capătul dinspre vest al terenului, însă concurentul lui nu se zărea. În cele din urmă, un armăsar murg își făcu apariția la trap într-o vâltoare de mătase roșie și albă, dar Ser Dontos

nu era pe cal. Cavalerul veni o clipă mai târziu, înjurând și clătinându-se pe picioare, îmbrăcat cu o platoșă și având pe cap un coif cu pene, și nimic altceva. Picioarele îi erau slăbănoage și albe, iar bărbăția îi atârna obscen în timp ce fugea după cal. Publicul se prăpădea de râs și striga ocări. Prinzându-și calul de căpăstru, Ser Dontos încercă să încalece, dar animalul nu stătea locului și cavalerul era atât de beat, încât picioarele sale goale nu reușeau nicicum să nimerească scărița.

Mulțimea vuia deja de hohote... Toată lumea râdea, în afară de rege. Joffrey avea în ochi o privire pe care Sansa și-o amintea bine, aceeași privire pe care o avusese la Marele Sept al lui Baelor, în ziua când anunțase moartea Regelui Eddard Stark. În cele din urmă, Ser Dontos cel Roșu se dădu bătut, se așeză în noroi și își scoase coiful cu pene.

— Am pierdut, strigă el. Aduceți-mi niște vin.

Regele se ridică în picioare:

— Un butoi din pivniță! Vreau să-l văd înecat în el.

Sansa se pomeni suspinând:

— Nu, nu poți face asta.

Joffrey întoarse capul:

— Ce-ai spus?

Sansei nu îi venea să creadă că a vorbit. Era nebună? Să-i spună „nu” în fața unei jumătăți dintre oamenii de la curte. Nu avusese de gând să zică nimic, doar că... Ser Dontos era beat și prost și nepriceput, dar nu a vrut să facă niciun rău.

— Ai spus că nu pot? Ai spus?

— Te rog, zise Sansa. Voiam doar să spun că... ar aduce ghinion, Înălțimea Ta.... să... să-l omori de ziua ta onomastică.

— Minți, spuse Joffrey. Ar trebui să te înec împreună cu el, dacă îți pasă de el atât de mult.

— Nu-mi pasă de el, Înălțimea Ta. Cuvintele îi țâșneau de-a valma, cu disperare. Înecă-l sau poruncește să i se taie capul, numai... omoară-l mâine, dacă poftești, dar, te rog... nu astăzi, nu de ziua ta. N-aș putea suporta să ai ghinion... ghinion îngrozitor, chiar pentru regi, toți cântăreții spun așa...

Joffrey o privi amenințător. Știa că minte. Sansa își dădea seama. O va face să sufere pentru asta.

— Fata grăiește adevărat, spuse Câinele. Ce seamănă un om de ziua lui, culege de-a lungul anului. Glasul său era inexpresiv, de parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin dacă regele îl crede sau nu. Putea fi *adevărat?* Sansa nu știa. Era doar ceva ce spusese, disperată să evite pedeapsa.

Nemulțumit, Joffrey se foi în scaun și pocni din degete către *Ser* Dontos.

— Luați-l. Îl voi ucide mâine, prostul.

— Așa este, zise Sansa. E un prost. Tu ești deștept să-ți dai seama. I se potrivește mai bine să fie bufon decât cavaler, nu-i așa? Ar trebui să-l îmbraci în haine pestrițe și să-l faci clovnul tău. Nu merită să aibă parte de o moarte rapidă.

Regele o privi cu atenție o clipă.

— Poate că nu ești așa de proastă cum spune mama. Ridică glasul. Ai auzit-o pe doamna mea, Dontos? De astăzi înainte ești noul meu bufon. Poți să dormi cu Băiatul Lunii și să te îmbraci cu haine pestrițe.

Ser Dontos, trezit din beție de atingerea morții, se târî în genunchi.

— Îți mulțumesc, Înălțimea Ta. Și ție, doamna mea. Mulțumesc.

Fu luat de doi dintre străjerii Lannister, iar

maestrul de ceremonii se apropie de lojă.

— Înălțimea Ta, spuse el, să chem un nou concurent pentru Brune sau să continui cu următoarea probă?

— Nici una, nici alta. Sunt țânțari, nu cavaleri. Aș porunci să fie cu toții uciși dacă n-ar fi ziua mea. Turnirul s-a încheiat. Să nu-l mai văd aici pe niciunul.

Maestrul de ceremonii se înclină, dar Prințul Tommen nu era la fel de obedient.

— Eu trebuia să lupt împotriva omului de paie.

— Nu astăzi.

— Dar vreau să călăresc.

— Nu-mi pasă ce vrei.

— Mama a spus că pot să călăresc.

— Așa a spus, încuviință Prințesa Myrcella.

— *Mama a spus*, îi îngână regele batjocoritor. Nu fiți copilărești.

— Suntem copii, declară cu trufie Myrcella. E normal să fim copilărești.

Câinele râse:

— Aici te-a prins.

Joffrey era înfrânt.

— Prea bine. Nici măcar fratele meu n-ar putea să concureze mai prost decât ăștia. Maestre, adu paiața. Tommen vrea să fie țânțar.

Tommen scoase un țipăt de bucurie și alergă să se pregătească, muncindu-și din greu piciorușele dolofane.

— Succes, îi strigă Sansa.

Așezară păpușa de paie la celălalt capăt al arenei, în timp ce poneiul prințului era înșeuat. Oponentul lui Tommy era un războinic din piele de mărimea unui copil, umplut cu paie și urcat pe un pivot, cu un scut într-o mână și o ghioagă în cealaltă. Cineva prinsese o pereche de coarne pe capul cavalerului. Regele Robert,

tatăl lui Joffrey, purtase coarne la coif, își aminti Sansa.... dar la fel și Lordul Renly, fratele lui Robert, care devenise trădător și se încoronase rege.

Doi scutieri îl înveșmântară pe prinţ în armura sa împodobită, argintie cu roșu. Un penaj înalt, roșu, ţâșnea din vârful coifului, iar leul Lannisterilor și cerbul încoronat al Baratheonilor se zbenguiau împreună pe scutul lui. Scutierii îl ajutară să încalece, iar Ser Aron Santagur, căpitanul Fortăreței Roșii, se apropie și îi înmână o spadă de argint, cu lama tocită în formă de frunză, făcută pe potriva mâinii unui copil de opt ani.

Tommen ridică sabia.

— Casterly Rock, strigă el cu o voce subțire de copil, în timp ce dădu pinteni poneiului și porni către ţinta de paie, prin noroiul bătătorit. Lady Tanda și Lordul Gyles începură să strige ovaţii răgușite, iar Sansa își uni glasul cu al lor. Regele medita în tăcere.

Tommen își duse calul într-un trap vioi, își flutură sabia cu putere și lovi platoșa cavalerului, o lovitură puternică, în timp ce trecu pe lângă acesta. Paiața se răsuci, iar buzduganul zbură, lovindu-l pe Tommen cu putere în ceafă. Tommen se prăbuși din șa, iar armura sa nouă, lovind pământul, răsună ca un sac plin cu oale vechi. Sabia îi zbură din mână, poneiul traversă curtea în galop și din mulţime se stârni o furtună de râsete batjocoritoare. Regele Joffrey râse mai mult și mai tare decât toţi.

— O, strigă Prințesa Myrcella. Sări din lojă și alergă la frăţiorul ei.

Sansa se pomeni apucată de un ciudat curaj bezmetic:

— Ar trebui să te duci cu ea, îi spuse regelui.

Fratele tău ar putea fi rănit.

Joffrey dădu din umeri:

— Și ce dacă?

— Ar trebui să-l ajuți și să-i spui cât de bine a călărit. Sansa parcă nu se putea opri.

— A fost doborât de pe cal și a căzut în noroi, sublinie regele. Asta nu înseamnă să călărești bine.

— Priviți, îi întrerupse Câinele. Băiatul are curaj. Va încerca din nou.

Prințul Tommen era ajutat să încalece din nou. *De-ar fi fost Tommen cel mai mare, în locul lui Joffrey*, gândi Sansa. *Nu m-ar deranja să mă mărit cu Tommen*.

Sunetul dinspre poartă îi luă prin surprindere. Se auzea zăngănit de lanțuri în timp ce bariera-ghilotină era trasă în sus și porțile mari se deschiseră, cu balamalele de fier scârțâind.

— Cine le-a spus să deschidă poarta? întrebă Joff pe un ton poruncitor.

Cu problemele din oraș, porțile Fortăreței Roșii erau închise de zile în șir.

Un rând de călăreți se ivi pe sub poartă, în clinchet de oțel și uruit de copite. Clegane păși aproape de rege, cu o mână pe teaca sabiei lungi. Vizitatorii erau istoviți și însetați, dar stindardul pe care îl purtau era leul familiei Lannister, auriu pe un câmp roșu aprins. Câțiva purtau mantiile și armurile ofițerilor din clanul Lannister, dar mai mulți erau soldați de ocazie și mercenari, înveșmântați în zdrențe și înarmați cu săbii ascuțite... Și mai erau și alții, sălbatici monstruoși, descinși dintr-una dintre poveștile Bătrânei Nan, cele înfricoșătoare care îi plăcuseră lui Bran. Erau înveșmântați în blănuri ponosite și haine din piele fiartă, aveau părul lung și bărbi fioroase. Unii dintre ei

purtau bandaje pătate de sânge peste frunte sau înfășurate pe brațe, iar alții aveau ochi, urechi și degete lipsă.

În mijlocul lor, călare pe un cal roșu, mare, într-o ciudată șa înaltă care îl legăna înainte și înapoi, se afla fratele pitic al reginei, Tyrion Lannister, cel pe care îl numeau Pezevenghiul. Își lăsase barba să crească pentru a-și acoperi fața scobită, până ce aceasta devenise o încâlceală de păr galben și negru, aspru ca sârma. Pe spate îi flutura o mantie din blană neagră cu dungi albe. Ținea căpăstrul cu mâna stângă, iar mâna dreaptă îi era înfășurată într-o eșarfă de mătase albă, dar în rest arăta la fel de grotesc cum și-l amintea Sansa de când vizitase Winterfell. Cu fruntea-i bombată și ochii inegali, era și acum cel mai urât om pe care avusese ocazia să-l privească.

Cu toate acestea, Tommen dădu pinteni poneiului și traversă curtea într-un galop năvalnic, țipând de bucurie. Unul dintre sălbatici, un bărbat uriaș, cu mersul târșâit, atât de păros încât fața i se pierdea cu totul în spatele bărbii, îl săltă pe băiat din șa, cu tot cu armură, și îl așeză pe pământ, lângă unchiul său. Râsul întretăiat al lui Tommen răsună lovindu-se de ziduri, când Tyrion îl lovi peste spate, iar Sansa fu surprinsă să vadă că cei doi erau de aceeași înălțime. Myrcella veni alergând în urma fratelui său, iar piticul o ridică de talie și o învârti în cerc, țipând.

Când o lăsă jos, omulețul o sărută ușor pe frunte și traversă curtea, cu mersu-i legănat, către Joffrey. Doi dintre oamenii lui îl urmară îndeaproape, un mercenar brunet cu ochii negri, care se mișca asemenea unei pisici la pândă, și un tânăr pricăjit, cu o orbită goală acolo unde ar fi trebuit să fie un ochi. Tommen

și Myrcella se țineau după ei.

Piticul puse un genunchi în pământ în fața regelui:

— Înălțimea Ta.

— Tu, spuse Joffrey.

— Eu, îl aprobă Pezevenghiul, deși s-ar cuveni o primire mai curtenitoare pentru un unchi și un om mai în vârstă.

— Ziceau că ai murit, spuse Câinele.

Omulețul îi aruncă voinicului o privire. Avea un ochi verde și unul negru și amândoi erau reci.

— Vorbeam cu regele, nu cu jigodia asta.

— *Eu* mă bucur că nu ești mort, spuse Prințesa Myrcella.

— Avem același punct de vedere, dulce copilă. Tyrion se întoarse către Sansa: Doamna mea, îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. Într-adevăr, zeii sunt cruzi.

Sansa nu putea să se gândească la niciun cuvânt pe care să i-l spună. Cum să-i pară lui rău pentru pierderile ei? Își bătea joc de ea? Nu zeii fuseseră cruzi, ci Joffrey.

— Îmi pare rău și pentru pierderea ta, Joffrey, zise piticul.

— Ce pierdere?

— Nobilul tău tată. Un bărbat voinic, fioros, cu barbă neagră, ți-l vei aminti dacă încerci. A fost rege înaintea ta.

— O, *el*. Da, a fost foarte trist, l-a ucis un mistreț.

— Așa se spune, Înălțimea Ta?

Joffrey se încruntă. Sansa simțea că ar trebui să spună ceva. Ce obișnuia să-i spună Septa Mordane?

— Regret că mama mea te-a luat prizonier, domnul meu.

— O grămadă de oameni regretă asta,

răspunse Tyrion, și în curând s-ar putea ca unii să regrete mult mai mult.... dar îți mulțumesc pentru sentiment. Joffrey, unde aș putea s-o găsesc pe mama ta?

— E cu consiliul meu, răspunse regele. Fratele tău Jaime pierde întruna bătălii. Îi aruncă Sansei o privire mânioasă de parcă ar fi fost vina ei. A fost învins de clanul Stark și am pierdut Riverrun, iar acum prostul de frate-său își zice rege.

Piticul zâmbi strâmb.

— Tot felul de oameni se numesc regi în zilele noastre.

Joff nu știa cum să interpreteze asta, deși avea un aer bănuitor și indispus.

— Da. Ei bine, mă bucur să văd că nu ești mort, unchiule. Mi-ai adus un dar de ziua numelui?

— Da. Înțelepciunea mea.

— Aș prefera capul lui Robb Stark, zise Joff aruncându-i Sansei o privire vicleană. Tommen, Myrcella, veniți.

Sandor Clegane rămase puțin în urmă:

— În locul tău mi-aș păzi limba aia, micuțule, îl atenționă, înainte de a porni după stăpânul său.

Sansa rămase cu piticul și monștrii lui. Încercă să se gândească la ce ar putea să spună.

— Te-ai rănit la braț, reuși în cele din urmă să îngaime.

— Unul dintre oamenii nordului m-a lovit cu un buzdugan în timpul unei lupte la Furca Verde. Am scăpat de el căzând de pe cal. Rânjetul lui se transformă în ceva mai blând și Tyrion studie chipul Sansei. Mâhnirea pentru moartea nobilului tău tată te face atât de tristă?

— Tatăl meu a fost un trădător, spuse îndată Sansa. Iar fratele meu și mama mea sunt și ei

trădători. Își făcuse repede acest reflex. Îi sunt credincioasă iubitului meu Joffrey.

— Fără îndoială. La fel de credincioasă ca o căprioară înconjurată de lupi.

— Lei, șopti ea pe negândite. Privi de jur-împrejur agitată, dar nu era nimeni destul de aproape ca să audă.

Lannister îi luă mâna și o strânse.

— Sunt doar un leu mic și jur că nu te voi devora. Cu o plecăciune, spuse: Dar acum trebuie să mă scuzi. Am treburi urgente cu regina și cu consiliul.

Sansa îl privi cum se îndepărtează, cu trupul legănându-se dintr-o parte într-alta la fiecare pas, ca un animal grotesc. *Vorbește mai blând decât Joffrey*, gândi ea, *dar și regina mi-a vorbit cu blândețe. E tot un Lannister, fratele ei și unchiul lui Joff, și nu îmi e prieten*. Cândva îl iubise pe Prințul Joffrey din toată inima, o admirase pe regină, mama lui, și avusese încredere în ea. Răsplătiseră acea dragoste și încredere cu capul tatălui ei. Sansa nu va mai face niciodată aceeași greșeală.

TYRION

În veșmintele albe, răcoroase, ale Gărzii Regale, Ser Mandon Moore arăta ca un cadavru înfășurat în giulgiu.

— Înălțimea Sa a dat poruncă: pe durata adunării, consiliul nu poate fi deranjat.

— Va fi doar un deranj mic, ser. Tyrion scoase pergamentul din mânecă. Aduc o scrisoare de la tatăl meu, Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui. Iată sigiliul.

— Înălțimea Sa nu vrea să fie deranjată, repetă încet Ser Mandon, ca și cum Tyrion ar fi fost un neghiob care nu l-a auzit de prima dată.

Jaime îi spusese cândva că Moore era cel mai periculos dintre membrii Gărzii Regale – cu excepția sa, bineînțeles – din cauză că fața sa nu oferea niciun indiciu despre ce avea de gând să facă în momentul următor. Lui Tyrion i-ar fi prins bine un indiciu. Brom și Timett ar fi putut să-l ucidă pe cavaler dacă se ajungea la săbii, dar nu ar fi fost semn bun dacă el ar fi început prin a-l măcelări pe unul dintre protectorii lui Joffrey. Cu toate acestea, dacă l-ar lăsa pe omul acela să-i întoarcă spatele, unde i-ar fi autoritatea? Se strădui să zâmbească:

— Ser, nu mi-ai cunoscut tovarășii. Acesta este Timett, fiul lui Timett, o mână roșie a Oamenilor Arși. Iar acesta este Bronn. Poate îți amintești de Ser Vardis Egen, care a fost căpitanul gărzii casei Lordului Arryn?

— Îl cunosc. Ochii lui Ser Mandon erau de un cenușiu deschis, neobișnuit de goi și lipsiți de viață.

— Îl cunoșteai, îl corectă Bronn, cu un zâmbet firav.

Ser Mandon nu catadicsi să dea semne că a auzit această remarcă.

— Fie cum o fi, spuse Tyrion pripit. Trebuie cu adevărat să-mi văd sora și să-i prezint scrisoarea. Vrei să fii amabil și să ne deschizi ușa?

Cavalerul alb nu răspunse. Tyrion se afla pe punctul de a încerca să pătrundă cu forţa, când Ser Mandon se dădu brusc la o parte.

— Tu poţi intra. Ei nu.

O victorie mică, gândi el, *dar dulce*. Trecuse primul test. Tyrion Lannister pătrunse pe ușă, simţindu-se aproape înalt. Cinci membri ai micului consiliu regal își curmară brusc conversaţia.

— Tu, spuse Cersei, sora lui, pe un ton care exprima în egală măsură stupoarea și dezgustul.

— Văd de unde și-a învăţat Joffrey amabilităţile. Tyrion se opri pentru a admira perechea de sfincși valyrieni care străjuiau ușa, arborând un aer de nepăsătoare îndrăzneală. Cersei mirosea slăbiciunea așa cum miroase un câine teama.

— Ce cauţi aici? Încântătorii ochi verzi ai surorii sale îl studiară fără nicio urmă de afecţiune.

— Aduc o scrisoare de la nobilul nostru tată. Se îndreptă cu nonșalanţă spre masă și așează între ei un sul de pergament bine strâns.

Eunucul Varys luă pergamentul și îl răsuci în delicatele sale mâini pudrate.

— Ce amabil din partea Lordului Tywin. Și ceara lui de sigiliu are o nuanţă aurie atât de încântătoare. Varys inspectă sigiliul îndeaproape. Are toate semnele că ar fi autentic.

— Bineînțeles că este autentic.

Cersei i-l smulse din mâini. Rupse ceara și desfășură pergamentul. Tyrion o privi în timp ce citea. Sora lui se așezase pe scaunul regelui – își dădea seama că Joffrey nu se obosea prea des să participe la întrunirile consiliului, nu mai mult decât o făcuse Robert – așa că Tyrion luă scaunul rezervat Mâinii Drepte. Așa i se părea potrivit.

— Este absurd, spuse în cele din urmă regina. Nobilul meu tată l-a trimis pe fratele meu să stea pe locul lui la consiliu. Ne roagă să-l acceptăm pe Tyrion ca Mână a Regelui, până ce va veni vremea să ni se poată alătura el în persoană.

Marele Maester Pycelle își scutură barba albă, curgătoare, și dădu din cap plictisit.

— Se pare că urmează o primire.

— Într-adevăr. Gușat, chel, Janos Slynt arăta mai degrabă ca un broscoi, un broscoi fercheș, care se umfla în pene. Avem strașnică nevoie de tine, domnul meu. Rebeliune peste tot, acest semn macabru pe cer, răzmerițe pe străzile orașului...

— Și a cui e vina, Lord Janos? izbucni Cersei. Mantiile tale aurii sunt însărcinate cu păstrarea ordinii. Cât despre tine, Tyrion, ne-ai putea fi mai de folos pe câmpul de luptă.

Acesta râse.

— Nu, am terminat cu câmpurile de luptă, mulțumesc. Stau mai bine pe un scaun decât pe un cal, și mai repede aș ține în mână un pocal de vin decât un topor de luptă. Ce atâta caz despre tunetul tobelor, despre soarele sclipind pe armuri și grandioșii cai de război fornăind și pășind țanțoș? Ei bine, tobele îmi dădeau dureri de cap, soarele sclipind pe armura mea mă cocea ca pe o gâscă de ziua recoltei și acei

cai magnifici își făceau treburile peste tot. Nu că mă plâng. În comparație cu ospitalitatea de care m-am bucurat în Valea Arryn, tobele, bălegarul și mușcăturile de insecte sunt lucrurile mele preferate.

Degeţel râse.

— Bine zis, Lannister. Un om pe placul meu.

Tyrion îi zâmbi, amintindu-și de un anumit pumnal cu teaca din os de dragon și o lamă valyriana de oțel. *Trebuie să avem o discuție despre asta, curând*. Se întrebă dacă Lordul Petyr ar găsi și acel subiect la fel de amuzant.

— Vă rog, le spuse, lăsaţi-mă să fiu de folos, cu orice lucru *mărunt* pot să fac.

Cersei reciti scrisoarea.

— Câți oameni ai adus cu tine?

— Câteva sute. Oamenii mei, îndeosebi. Tata s-a ferit să ia parte la toate astea. În definitiv, el duce un război.

— La ce vor folosi cele câteva sute de oameni ai tăi dacă Renly invadează orașul sau dacă Stannis vine pe mare de la Piatra Dragonului? Eu cer o armată și tata îmi trimite un pitic. *Regele* numește Mâna, cu acordul consiliului. Joffrey l-a numit pe nobilul nostru tată.

— Și nobilul nostru tată m-a numit pe mine.

— Nu poate face asta. Nu fără acordul lui Joff.

— Lordul Tywin se află la Harrenhal cu oastea lui, dacă ai binevoi să te împaci cu el, zise Tyrion politicos. Domnii mei, îmi permiteţi vă rog să schimb o vorbă cu sora mea, între patru ochi?

Varys se ridică încet în picioare, zâmbind în acel fel mieros al său.

— Cât trebuie să fi tânjit după sunetul

glasului dulce al surorii tale. Domnii mei, vă rog, să le dăm câteva momente împreună. Problemele regatului nostru vor mai aștepta.

Janos Slynt se ridică șovăitor, iar Marele Maester Pycelle, plictisit, se ridică și el. Degeţel fu ultimul.

— Să-i spun intendentului meu să pregătească încăperile în Citadela lui Maegor?

— Mulţumirile mele, Lord Petyr, dar voi sta în vechea reședinţă a Lordului Stark, în Turnul Mâinii Regelui.

Degeţel râse iar.

— Ești mai curajos decât mine, Lannister. Tu *într-adevăr* cunoști soarta ultimelor două Mâini ale Regelui?

— Două? Dacă ai de gând să mă sperii, de ce nu spui patru?

— Patru? Degeţel ridică o sprânceană. Ultimele două Mâini ale Regelui au avut parte de vreun sfârșit groaznic în Turn? Mă tem că eram prea tânăr ca să mă intereseze.

— Ultima Mână a lui Aerys Targaryen a fost ucisă în Jaful de la Debarcaderul Regelui, deși mă îndoiesc că ar fi avut timp să se stabilească în Turn. A fost Mână doar două săptămâni. Cel dinaintea lui a fost ars de viu. Iar înaintea lor au fost alţi doi care au murit fără ţară și fără avere în exil și s-au socotit norocoși. Cred că nobilul meu tată a fost ultima Mână care a plecat de la Debarcaderul Regelui cu numele, averea și toate membrele intacte.

— Fascinant, zise Degeţel. Și cu atât mai multe motive pentru care aș prefera să dorm jos, în carceră.

Poate că ţi se va împlini dorinţa, gândi Tyrion, dar spuse:

— Curajul și nebunia sunt înrudite, cel puţin așa am auzit. Orice blestem ar plana

asupra Turnului Mâinii Regelui, mă rog să fiu destul de mic ca să trec neobservat.

Janos Slynt râse, Degeţel zâmbi şi Marele Maester Pycelle îi urmă pe amândoi afară, cu plecăciuni adânci.

— Sper că tata nu te-a trimis până aici ca să ne chinuieşti cu lecţii de istorie, spuse sora lui când rămaseră singuri.

— Cât am mai tânjit după sunetul glasului tău dulce, oftă Tyrion.

— Cât am mai tânjit după clipa când limba acelui eunuc va fi scoasă cu un cleşte încins, răspunse Cersei. Tata şi-a pierdut minţile? Sau ai falsificat tu această scrisoare? O reciti, cu plictiseală crescândă. De ce m-ar chinui cu prezenţa ta? Voiam să vină el. Strivi scrisoarea Lordului Tywin între degete. Sunt regentul lui Joffrey şi i-am trimis o poruncă regală!

— Iar el te-a ignorat, sublinie Tyrion. Are o armată destul de mare, poate face asta. Şi nici măcar nu e primul, nu-i aşa?

Gura lui Cersei se încleştă. Tyrion vedea cum culoarea îi năvăleşte în obraji.

— Dacă voi declara această scrisoare un fals şi le voi spune să te azvârle în temniţă, nimeni nu va ignora *acest* lucru, ţi-o jur.

Tyrion umbla acum pe o pojghiţă de gheaţă, ştia asta. Un pas greşit şi va cădea.

— Nimeni, fu el de acord politicos, cu atât mai puţin tatăl nostru. Cel cu armata. Dar de ce ai vrea să mă arunci în temniţă, dragă surioară, când am venit atâta cale ca să te ajut?

— Nu am cerut ajutorul *tău*. Am cerut prezenţa tatălui nostru.

— Da, spuse el cu glas scăzut, dar pe Jaime îl vrei tu de fapt.

Sora lui îşi imagina că e subtilă, însă crescuseră împreună. Tyrion îi putea citi chipul

ca pe una dintre cărţile lui preferate, iar ceea ce citea acum era mânie și teamă și disperare.

— Jaime...

— ... este fratele meu, nu mai puțin decât este al tău, o întrerupse Tyrion. Oferă-mi sprijinul și îți promit că Jaime va fi eliberat și se va întoarce la noi nevătămat.

— Cum? întrebă Cersei. Băiatul Stark și mama lui nu sunt genul care să uite că l-am decapitat pe Lordul Eddard.

— Adevărat, fu de acord Tyrion, dar încă le ai pe fiicele lui, nu-i așa? Am văzut-o pe fata cea mare în grădină, cu Joffrey.

— Sansa, zise regina. Am declarat că o am și pe puradeaua mai mică, dar e o minciună. L-am trimis pe Meryn Trant să pună mâna pe ea când a murit Robert, dar nesuferitul ei maestru de dans s-a amestecat și fata a fugit. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Probabil a murit. O grămadă de oameni au murit în ziua aceea.

Tyrion sperase la ambele fete Stark, dar presupunea că una va fi de ajuns.

— Povestește-mi despre prietenii tăi din consiliu.

Sora lui aruncă o privire către ușă.

— Ce anume?

— Se pare că tata are o antipatie pentru ei. Când am plecat, se întreba cum ar arăta capetele lor pe perete, lângă cel al Lordului Stark. Se aplecă peste masă. Ești sigură de loialitatea lor? Ai încredere în ei?

— Nu am încredere în nimeni, se repezi Cersei. Am nevoie de ei. Tata crede că ne trag pe sfoară?

— Bănuiește, mai degrabă.

— De ce? Ce știe?

Tyrion dădu din umeri.

— Știe că scurta domnie a fiului tău a fost o

lungă paradă de nebunii și dezastre. Asta sugerează că cineva îl sfătuiește foarte prost.

Cersei îl privi iscoditoare.

— Joff nu a dus lipsă de sfaturi bune. Mereu a fost încăpăţânat. Acum, că e rege, crede că trebuie să facă așa cum îi place, nu așa cum i se cere.

— Coroanele sucesc minţile din capetele de sub ele, fu de acord Tyrion. Treaba asta cu Eddard Stark... e mâna lui Joffrey?

Regina se strâmbă.

— A fost sfătuit să-l cruțe pe Stark, să-i îngăduie să îmbrace veșmintele negre. Omul nu ne-ar mai fi stat în cale niciodată și poate am fi făcut pace cu fiul ăla al lui, dar Joff și-a asumat responsabilitatea de a oferi gloatei un spectacol mai bun. Ce era să fac? A cerut capul Lordului Eddard în faţa a jumătate din oraș. Iar Janos Slynt și Ser Ilyn au luat-o înainte cu voioșie și l-au decapitat, fără un cuvânt de la mine! Își încleștă mâna, strângând-o pumn. Marele Septon pretinde că am profanat Septul lui Baelor cu sânge, după ce l-am minţit în privinţa intenţiilor noastre.

— S-ar părea că are dreptate, zise Tyrion. Așadar, acest *Lord* Slynt a fost și el părtaș, nu-i așa? Spune-mi, a cui a fost strălucita idee să i se încredinţeze Harrenhalul și să fie numit în consiliu?

— Degeţel a făcut aranjamentele. Aveam nevoie de mantiile aurii ale lui Slynt. Eddard Stark complota cu Renly și i-a scris Lordului Stannis, oferindu-i tronul. Am fi putut pierde totul. Chiar și așa, am fost pe-aproape. Dacă Sansa nu ar fi venit la mine să-mi spună despre planurile tatălui ei...

Tyrion era surprins:

— Adevărat? Propria lui fiică? Sansa păruse

întotdeauna un copil atât de dulce, tandru și prevenitor.

— Fata era îndrăgostită până peste cap. Ar fi făcut *orice* pentru Joffrey, până când i-a tăiat capul tatălui său și a numit gestul său îndurare. Cu asta s-a terminat.

— Înălțimea Sa are un fel unic de a câștiga inimile supușilor săi, zise Tyrion cu un zâmbet strâmb. A fost tot dorința lui Joffrey să-l dea afară pe Ser Barristan Selmy din Garda Regală?

Cersei oftă.

— Joff voia un țap ispășitor pentru moartea lui Robert. Varys i l-a sugerat pe Ser Barristan. De ce nu? I-a dat lui Jaime comanda Gărzii Regale și un scaun în micul consiliu și i-a permis lui Joff să arunce un os câinelui său. Ține foarte mult la Sandor Clegane. Eram pregătiți să-i oferim lui Selmy niște pământ și un turn, mai mult decât merita nepriceputul bătrân nebun.

— Am auzit că nepriceputul bătrân nebun a ucis două dintre mantiile aurii ale lui Slynt când au încercat să-l înhațe la Poarta Noroiului.

Sora lui părea foarte nemulțumită.

— Janos ar fi trebuit să trimită mai mulți oameni. Nu e atât de competent pe cât ar fi de dorit.

— Ser Barristan a fost comandantul Gărzii Regale a lui Robert Baratheon, sublinie Tyrion. El și Jaime sunt singurii supraviețuitori dintre cei șapte oameni ai lui Aerys Targaryen. Poporul vorbește despre el la fel cum vorbește despre Serwyn Scutul Oglindă și despre Prințul Aemon, Cavalerul Dragon. Ce-ți închipui că ar crede dacă l-ar vedea pe Barristan cel Viteaz călărind alături de Robb Stark sau de Stannis Baratheon?

Cersei privi într-o parte.

— Nu m-am gândit la asta.

— Tata s-a gândit, răspunse Tyrion. *De-asta* m-a trimis. Să pun capăt acestor nebunii și să-i bag mințile-n cap fiului tău.

— Joff nu va fi mai docil față de tine decât față de mine.

— S-ar putea să fie.

— De ce ar face-o?

— Știe că *tu* nu i-ai face niciodată vreun rău.

Ochii lui Cersei se îngustară.

— Dacă crezi că-ți voi permite vreodată să-i faci rău fiului meu, delirezi.

Tyrion oftă. Cersei nu pricepuse, așa cum se întâmpla atât de des.

— N-am să-i fac niciun rău, așa cum n-ai să-i faci nici tu, o asigură el, dar atâta timp cât băiatul se *simte* amenințat, va fi mai dispus să asculte. Îi luă mâna. Eu *sunt* fratele tău, știi doar. Ai nevoie de mine, fie că vrei să recunoști sau nu. Fiul tău are nevoie de mine, dacă e să aibă vreo speranță să păstreze acel scaun urât de fier.

Sora lui păru șocată că o atinge.

— Ai fost mereu viclean.

— În felul meu. Rânji.

— S-ar putea să merite încercat... dar să nu faci vreo greșeală, Tyrion. Dacă te accept, vei fi cu numele Mâna Regelui, dar de fapt vei fi Mâna mea. Îmi vei împărtăși toate planurile și intențiile tale înainte de a trece la fapte și nu vei face *nimic* fără acordul meu. Înțelegi?

— O, da.

— Ești de acord?

— Desigur, minți el. Sunt al tău, surioară. *Cât timp am nevoie să fiu*. Așadar, acum, că suntem de aceeași parte, n-ar trebui să mai avem secrete. Spui că Joffrey a pus să fie omorât Lordul Eddard, că Varys l-a dat afară pe Ser

Barristan și că Degeţel ne-a pricopsit cu Lordul Slynt. Cine l-a ucis pe Jon Arryn?

Cersei își smulse mâna.

— De unde să știu eu?

— Văduva îndurerată de la Eyrie pare să aibă impresia că am fost eu. Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee.

— Sunt sigură că nu știu. Nebunul de Eddard Stark m-a acuzat de același lucru. A sugerat că Lordul Arryn bănuia sau... ei bine, credea...

— Că te culcai cu dragul nostru Jaime?

Cersei îi trase o palmă.

— Credeai că sunt la fel de orb ca tata? Tyrion își frecă obrazul. Cu cine te culci nu e treaba mea, deși nu mi se pare chiar corect să-ţi desfaci picioarele pentru un frate și pentru celălalt nu.

Cersei îi mai trase o palmă.

— Ai milă, Cersei, doar glumesc cu tine. Adevărul e că aș prefera o târfă drăguță. N-am înţeles niciodată ce a văzut Jaime la tine, în afară de oglindirea propriei sale imagini.

Cersei îi trase încă o palmă. Obrajii lui Tyrion erau roșii și ardeau, dar el zâmbea.

— Dacă continui, s-ar putea să mă înfurii.

Mâna lui Cersei se opri.

— Și de ce mi-ar păsa?

— Am câțiva prieteni noi, îi mărturisi Tyrion. N-o să-ţi placă defel. Cum l-ai ucis pe Robert?

— A făcut-o singur. Noi doar l-am ajutat. Când Lancel a văzut că Robert merge după mistreț, i-a dat un vin tare. Vinul lui preferat, roșu și sec, dar întărit, de trei ori mai tare decât era el obișnuit. Puturosului i-a plăcut. Ar fi putut să se oprească să-l dea pe gât în orice clipă, dacă ar fi vrut, dar nu, a golit o ploscă și i-

a spus lui Lancel să-i aducă încă una. Restul a făcut mistreţul. Ar fi trebuit să fii la ospăţ, Tyrion. N-am mai mâncat niciodată un mistreţ mai delicios. L-au gătit cu ciuperci și mere și a avut gustul victoriei.

— Într-adevăr, surioară, ai fost născută să fii văduvă. Lui Tyrion chiar îi plăcuse de Robert Baratheon, așa mare fanfaron prostănac cum fusese, fără îndoială, în parte pentru că sora lui era atât de dezgustată de el. Acum, dacă ai terminat să mă pălmuiești, am să mă retrag. Își răsuci picioarele și se dădu jos de pe scaun cu greu.

Cersei se încruntă.

— Nu ţi-am dat permisiunea să pleci. Vreau să știu cum ai de gând să-l eliberezi pe Jaime.

— Îţi voi spune când voi ști. Planurile sunt ca fructele, au nevoie de un anumit timp de coacere. În clipa de faţă, am de gând să merg pe străzi și să iau pulsul orașului. Tyrion își așeză mâna pe capul sfinxului de lângă ușă. O ultimă rugăminte, te rog frumos să ai grijă ca Sansa Stark să nu păţească nimic. N-ar fi bine să pierdem *ambele* fiice.

În faţa sălii de consiliu, Tyrion îl salută, înclinându-și capul, pe Ser Mendon și își croi drum de-a lungul culoarului boltit. Bronn îl însoţea. Nu era nici urmă de Timett, fiul lui Timett.

— Unde e Mâna noastră Roșie? întrebă Tyrion.

— A simţit un impuls de a explora. Nu era genul care să-și piardă vremea pe culoare.

— Sper că nu va ucide nicio persoană importantă.

Oamenii clanului aduși de Tyrion din fortăreţele lor din Munţii Lunii erau loiali în felul lor sălbatic, dar erau mândri și certăreţi

deopotrivă, predispuși să răspundă insultelor, reale sau imaginare, cu sabia.

— Încearcă să-l găsești. Și cât timp te ocupi de asta, ai grijă ca toți ceilalți să fie adăpostiți și hrăniți. Îi vreau în cazarma din spatele Turnului Mâinii Regelui, dar nu-l lăsa pe îngrijitor să pună Ciorile de Piatră lângă Fraţii Lunii și spune-i că Oamenii Arși trebuie să aibă o sală numai a lor.

— Tu unde vei fi?

— Mă întorc la Nicovala Spartă.

Bronn zâmbi cu insolență.

— Ai nevoie de o escortă? Se spune că drumurile sunt periculoase.

— Îl voi chema pe căpitanul gărzii de la Casa surorii mele și îi voi aminti că nu sunt mai puțin Lannister decât ea. Trebuie să-și reamintească faptul că jurământul său este față de Casterly Rock, nu față de Cersei sau Joffrey.

O oră mai târziu, Tyrion plecă de la Fortăreața Roșie, însoțit de o duzină de străjeri Lannister în mantii purpurii și coifuri cu lei. În timp ce trecură pe sub poarta-ghilotină, observă capetele ridicate pe ziduri. Negre de putreziciune și smoală învechită, deveniseră de mult de nerecunoscut.

— Căpitane Vylarr, strigă el. Vreau ca astea să fie date jos mâine. Dă-le surorilor tăcute să le curețe.

Va fi infernal să le potrivească cu trupurile lor, dar acest lucru trebuia făcut. Chiar și în toiul războiului, trebuiau respectate anumite reguli de bună-cuviință.

Vylarr deveni șovăitor.

— Înălțimea Sa ne-a spus că dorește să rămână pe ziduri capetele trădătorilor, până ce umple acele ultime trei țepe de acolo, de la capăt.

— Lasă-mă să ghicesc. Una este pentru Robb Stark, celelalte pentru Lordul Stannis și Lordul Renly. Așa să fie?

— Da, stăpâne.

— Nepotul meu împlinește astăzi treisprezece ani, Vylarr. Încearcă să-ți amintești asta. Mâine vreau să fie date capetele jos, altfel una dintre acele țepe goale ar putea să aibă un alt chiriaș. Pricepi ce vreau să spun, căpitane?

— Mă voi ocupa personal să fie date jos, stăpâne.

— Bine.

Tyrion dădu pinteni calului și se îndepărtă, lăsând mantiile roșii să-l urmeze cum puteau.

Îi spusese lui Cersei că avea de gând să ia pulsul orașului. Nu era întru totul o minciună. Lui Tyrion Lannister nu-i plăceau prea multe dintre cele văzute. Străzile de la Debarcaderul Regelui fuseseră mereu aglomerate, gălăgioase și zgomotoase, dar acum duhneau a pericol într-un fel pe care nu și-l amintea din ultimele vizite. Un cadavru gol se lăbărța în canalul de scurgere de lângă Strada Războaielor de Țesut, sfâșiat de o haită de câini sălbăticiți, dar nimănui nu părea să-i pese. Paznicii erau la tot pasul, deplasându-se câte doi pe alei, în mantiile lor aurii și cămășile din zale negre, cu ciomege de fier mereu la îndemână. Pieţele erau pline de oameni zdrențăroși care-și vindeau bunurile din casă pe nimic... și frapant de lipsite de gospodari care să vândă mâncare. Puținele produse pe care le văzu erau de trei ori mai scumpe decât fuseseră cu un an în urmă. Un vânzător ambulant oferea spre vânzare șobolani prăjiți pe o țepușă. „Șobolani proaspeți!” striga în gura mare, „Șobolani proaspeți”. Fără îndoială, șobolanii proaspeți erau de preferat șobolanilor vechi, putreziți.

Înfricoșător era faptul că șobolanii arătau mai apetisant decât majoritatea produselor pe care le vindeau măcelarii. Pe Strada Făinii, Tyrion văzu paznici tot la a doua ușă de prăvălie. În vremuri de sărăcie, până și brutarii găseau că mercenarii erau mai ieftini decât pâinea, cugetă el.

— Nu se aduce niciun fel de mâncare, nu-i așa? îl întrebă pe Vylarr.

— Destul de puțină, recunoscu căpitanul. Cu războiul din țările riverane și cu Lord Renly care ridică rebeli în Highgarden, drumurile sunt închise la miazăzi și la apus.

— Și ce a făcut buna mea soră ca să rezolve situația?

— Ia măsuri pentru restabilirea liniștii în regat, îl asigură Vylarr. Lordul Slynt a triplat Garda Orașului și regina a pus o mie de meșteri să lucreze la structura noastră de apărare. Pietrarii întăresc zidurile, tâmplarii construiesc catapulte cu miile, meșterii fac săgeți, fierarii săbii, iar Breasla Alchimiștilor a promis zece mii de ulcele cu foc sălbatic.

Tyrion se foi stânjenit în șa. Era mulțumit că Cersei nu stătuse cu mâinile în sân, dar pulberea de foc era un lucru perfid și zece mii de ulcele erau destule ca să transforme tot Debarcaderul Regelui în cenușă. Nu era niciun secret că Regele Robert își lăsase regatul împovărat de datorii și că alchimiștii erau adesea luați drept altruiști.

— Lordul Degețel găsește mereu o soluție. A impus taxă pentru intrarea în oraș.

— Da, asta ar merge, spuse Tyrion, gândind: *Isteț. Isteț și crud.*

Zeci de mii fugiseră de luptă pentru presupusa siguranță de la Debarcaderul Regelui. Îi văzuse pe drumul regelui, grupuri de

mame cu copii și taţi neliniștiţi care se holbau la caii și căruţele lui cu ochi lacomi. Odată ajunși în oraș, fără îndoială vor fi plătit cu tot ce aveau pentru a așeza acele ziduri înalte, liniștitoare, între ei și război, deși, dacă ar fi știut despre pulberea de foc, s-ar putea să se fi gândit mai bine.

Hanul așezat sub semnul nicovalei sparte se înălţa în preajma acelor ziduri, aproape de Poarta Zeilor, pe unde intraseră dimineaţă. Când pătrunseră în curte, un băiat alergă să-l ajute pe Tyrion să coboare de pe cal.

— Du-ţi oamenii înapoi la castel, îi spuse lui Vylarr. Îmi voi petrece noaptea aici.

Căpitanul îl privi cu neîncredere:

— Vei fi în siguranţă, stăpâne?

— Ei bine, căpitane, cât despre asta, când am părăsit hanul, azi-dimineaţă, era plin de Urechi Negre. Nu poţi fi în siguranţă când Chella, fiica lui Cheyk, e prin preajmă. Tyrion porni spre ușă cu pas legănat, lăsându-l pe Vylarr să dezlege înţelesul vorbelor sale.

O rafală de voioșie îl întâmpină când intră în sala de mese a hanului. Recunoscu chicotitul gutural al lui Chella și muzica mai domoală a râsului lui Shae. Fata ședea lângă foc, sorbind din vin la o masă rotundă, cu trei oameni ai Urechilor Negre care fuseseră lăsaţi să o păzească și un bărbat rotofei care stătea cu spatele la el. Hangiul, presupuse, până ce Shae îl strigă pe Tyrion și intrusul se ridică:

— Bunul meu stăpân, sunt atât de bucuros să te văd, izbucni el cu un zâmbet moale de eunuc pe faţa pudrată.

Tyrion se împletici.

— Lord Varys. Nu mă așteptam să te văd aici. *Lua-l-ar Ceilalţi, cum i-o fi găsit atât de repede?*

— Iartă-mă dacă deranjez, zise Varys. M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă.

— Tânăra doamnă, repetă Shae, savurându-i cuvintele. Ai dreptate pe jumătate, domnul meu. Sunt tânără.

Optsprezece ani, gândi Tyrion. *Optsprezece și e o târfă, dar iute și isteață, ageră ca o pisică în așternut, cu ochi mari și negri și părul negru frumos și dulce, moale, cu gura mică, înfometată... și este a mea! Fii blestemat, eunucule.*

— Mă tem că eu sunt intrusul, Lord Varys, zise el cu amabilitate forțată. Când am intrat, erați în toiul distracției.

— *Stăpânul* Varys o complimenta pe Chella pentru urechile sale și îi spunea că trebuie că a ucis mulți bărbați ca să aibă un colier atât de frumos, explică Shae. Îl scotea din sărite să o audă spunându-i lui Varys *Stăpâne*, pe tonul acela; așa îi spunea lui în jocurile de alcov. Iar Chella i-a zis că doar lașii îi ucid pe cei înfrânți.

— E mai curajos să lași omul în viață, cu șansa de a-și spăla rușinea câștigându-și înapoi urechea, explică Chella, o femeie mică, negricioasă, pe al cărei colier înspăimântător erau atârnate nu mai puțin de patruzeci și șase de urechi uscate, încreţite. Tyrion le numărase cândva. Doar așa poți dovedi că nu te temi de dușmanii tăi.

Shae scoase un strigăt.

— Și pe urmă, *stăpânul* zice că dacă ar fi o Ureche Neagră nu ar mai putea dormi, din cauza viselor despre cei cu o singură ureche.

— O problemă cu care nu voi fi niciodată nevoit să mă confrunt, spuse Tyrion. Sunt îngrozit de dușmanii mei, așa că îi ucid.

Varys chicoti.

— Bei cu noi niște vin, domnul meu?

— Voi bea niște vin.

Tyrion se așeză lângă Shae. Înțelegea ce se petrecea aici, chiar dacă Chella și fata nu înțelegeau. Varys îi transmisese un mesaj. Când a spus „*M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă, ceea ce a vrut să zică era: Ai încercat s-o ascunzi, dar am știut unde se află și cine e și iată-mă*." Se întreba cine-l trădase. Hangiul, acel băiat de la grajduri, străjerul de la poartă... sau un om de-al lui?

— Îmi place să mă întorc întotdeauna în oraș prin Poarta Zeilor, îi spuse Varys lui Shae, în timp ce turna vinul în cupe. Sculpturile de la Casa Porții sunt desăvârșite, mă fac să lăcrimez de fiecare dată când le văd. Ochii... atât de expresivi, nu crezi? Parcă te urmăresc, în timp ce treci pe sub poartă.

— N-am observat niciodată, *stăpâne*, răspunse Shae. Mă voi uita din nou mâine, dacă îți face plăcere.

Nu te deranja, dulceață, gândi Tyrion, învârtind vinul în cupă. *Nu-i pasă niciun pic de sculpturi. Ochii pe care îi laudă sunt ai lui. Vrea să spună că ne urmărea, că știa că suntem aici din clipa în care am trecut de poartă*.

— Fii cu băgare de seamă, copilă, o rugă Varys. Debarcaderul Regelui nu e un loc sigur în zilele astea. Cunosc bine aceste străzi și totuși aproape m-am temut să vin astăzi aici, singur și neînarmat. Pretutindeni sunt oameni nelegiuiți la aceste ore târzii, o, da. Bărbați cu săbii reci și inimi și mai reci.

Acolo unde eu pot să vin singur și neînarmat, alții pot să vină cu săbiile în mâini, voia să zică. Shae râse.

— Dacă încearcă să mă supere, vor avea mai puțin cu o ureche când Chella îi va pune pe

fugă.

Varys râse zgomotos, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, dar ochii nu îi râdeau când îi întoarse către Tyrion.

— Tânăra ta doamnă e foarte agreabilă, dacă aș fi în locul tău, aș avea mare grijă de ea.

— Asta am de gând. Oricine încearcă să-i facă vreun rău, ei bine, sunt prea mic ca să fiu Ureche Neagră și nu am niciun fel de pretenții că sunt curajos.

Vezi? Vorbesc aceeași limbă cu tine, eunucule. Atinge-te de ea și îți voi lua capul.

— Eu am să vă las. Varys se ridică. Știu cât trebuie să fii de obosit. Am vrut doar să-ți urez bun venit, stăpâne, și să-ți spun cât sunt de încântat de sosirea ta. Avem nevoie stringentă de tine în consiliu. Ai văzut cometa?

— Sunt scund, nu orb, răspunse Tyrion. Afară, pe Drumul Regelui, părea că acoperă jumătate din cer, întrecând în strălucire luna nouă.

— Pe străzi, oamenii o numesc Mesagerul Roșu, spuse Varys. Se zice că vine ca un vestitor înaintea unui rege, pentru a ne preveni că ne așteaptă foc și sânge. Eunucul își frecă mâinile pudrate. Pot să te las cu o mică ghicitoare, Lord Tyrion? Nu așteptă răspunsul. *Într-o cameră stăteau trei oameni mari, un rege, un preot și un om bogat, cu aurul lui. Între ei se afla un mercenar, un omuleț de condiție obișnuită și fără o minte prea strălucită. Fiecare dintre cei mari îl rugă să-i ucidă pe ceilalți doi. Fă-o, spuse regele, căci eu sunt conducătorul tău de drept. Fă-o, spuse preotul, căci eu vă poruncesc în numele zeilor. Fă-o, spuse bogatul, și tot aurul va fi al tău*. Așa că, spune-mi, cine trăiește și cine moare? Cu o plecăciune adâncă, eunucul

ieși alergând cu picioare moi, încălțate în papuci.

Când dispăru, Chella scoase un fornăit, iar Shae își încreți fața drăgălașă.

— Bogatul trăiește, nu-i așa?

Tyrion sorbi din vin, gânditor.

— Probabil. Sau nu. Asta depinde de mercenar, se pare. Lăsă cupa jos. Haideți, să mergem sus.

Fu nevoită să-l aștepte în capul scărilor, căci picioarele ei erau zvelte și suple, în timp ce ale lui erau scurte, pipernicite și suferinde. Dar ea zâmbea când o ajunse din urmă.

— Ți-a fost dor de mine? îl tachină, luându-l de mână.

— Cu disperare, recunoscu Tyrion. Shae era doar puțin mai înaltă de un metru cincizeci, și cu toate acestea trebuia să-și ridice privirea către ea, dar în cazul ei, găsea că nu-l deranjează. Era dulce de privit de jos în sus.

— Îți va fi tot timpul dor de mine în Fortăreața ta Roșie, spuse Shae în timp ce-l conducea în camera ei. Singur-singurel, în patul tău rece din Turnul Mâinii Regelui.

— Prea adevărat. Tyrion ar fi ținut-o bucuros cu el, dar tatăl său îi interzisese. *N-o vei duce pe târfă la curte*, poruncise Lord Tywin. Să o aducă în oraș era maxima sfidare pe care și-o permisese. Toată autoritatea lui se trăgea de la tatăl său, fata trebuia să înțeleagă asta. Nu vei fi departe, îi promise. Vei avea o casă, cu paznici și servitori, iar eu te voi vizita cât de des voi putea.

Shae trânti ușa. Prin ochiurile de geam încețoșate putea distinge Marele Sept al lui Baelor înălțându-se deasupra Dealului din Visenya, dar Tyrion era distras de o altă priveliște. Aplecându-se, Shae își apucă rochia

de tiv, o trase peste cap și o azvârli deoparte. Nu purta niciodată lenjerie de corp.

— Nu vei putea niciodată să te odihnești, spuse ea așezându-se în fața lui, trandafirie, goală și încântătoare, cu o mână pe șold. Te vei gândi la mine de fiecare dată când vei merge la culcare. Pe urmă te vei înfierbânta și nu vei avea pe nimeni lângă tine și nu vei fi niciodată în stare să dormi până când nu... Zâmbi, acel zâmbet maliţios care îi plăcea atât de mult lui Tyrion. *De aceea* i se spune Turnul Mâinii, *stăpâne?*

— Taci și sărută-mă, îi porunci.

Simțea gustul vinului pe buzele ei, sânii mici și tari striviți de trupul său, în timp ce degetele ei se plimbau către cureaua pantalonilor lui.

— Leul meu, șopti ea când întrerupse sărutul pentru a se dezbrăca. Dulcele meu stăpân, uriașul meu din clanul Lannister. Tyrion o împinse pe pat. Când o pătrunse, ea ţipă destul de tare ca să-l trezească din mormânt pe Baelor cel Binecuvântat, iar unghiile ei lăsară urme adânci pe spatele lui. Niciodată nu avusese parte de o durere care să-i placă măcar pe jumătate atât de mult.

Prostule, își spuse după aceea, în timp ce zăceau în mijlocul saltelei, tolăniţi între așternuturile șifonate. *Vei învăța vreodată, piticule? E o târfă, blestematule, îți iubește banii, nu bărbăția. Îți aduci aminte de Tysha?* Dar când degetele lui alunecară ușor peste un sfârc, acesta se întări la atingere, iar el putu observa urma lăsată pe sâni, unde o mușcase cu pasiune.

— Așadar, ce ai să faci *stăpâne* acum, că ești Mâna Regelui? îl întrebă Shae în timp ce el ţinea în palmă acea carne dulce, caldă.

— Ceva la care Cersei nu se așteaptă, murmură Tyrion încet lângă gâtul ei mlădios. Voi face... dreptate.

BRAN

Bran prefera piatra dură a banchetei de lângă fereastră, nu confortul păturilor și al patului său de puf. În pat, zidurile se strângeau în jurul lui și tavanul atârna greu deasupra; în pat, camera îi era celulă, iar Winterfell otravă. Însă dincolo de fereastră, lumea largă continua să îl cheme.

Nu putea să umble, nici să se cațere, nici să vâneze sau să se lupte cu sabia de lemn, ca pe vremuri, dar încă putea *privi.* Îi plăcea să se uite cum ferestrele începeau să lumineze peste Winterfell, în timp ce lumânările și focurile din cămine erau aprinse în spatele ochiurilor de geam în formă de diamant ale turnului și ale castelului și îi plăcea să audă cum lupii străvechi urlă la stele.

În ultimul timp, visa adesea lupii. *Îmi vorbesc mie, frate către frate,* își zise când lupii începură să urle. Aproape îi putea înțelege... nu tocmai, nu cu adevărat, dar *aproape,* de parcă ar fi cântat într-o limbă pe care o cunoscuse cândva și o uitase. Cei din clanul Walder s-ar putea speria de ei, dar cei din clanul Stark aveau sânge de lup. Așa îi spusese Bătrâna Nan. „Deși e mai puternic la unii decât la alții", îl prevenise.

Vara urletele erau prelungi și triste, pline de suferință și alean. Urletele Câinelui Lățos erau mai sălbatice. Glasurile lor se risipeau ca un ecou prin curți și încăperi până ce castelul întreg răsuna, de parcă o haită mare bântuia cetatea Winterfell, și nu doar doi... Doi, acolo unde cândva fuseseră șase. *Oare le e dor și lor*

de fraţi şi surori? se întrebă Bran. *Oare îl cheamă pe Vânt Cenuşiu şi pe Nălucă, pe Nymeria şi pe umbra lui Lady? Vor să vină acasă şi să fie împreună o haită?*

— Cine poate cunoaşte mintea unui lup? i-a zis Ser Rodrik Cassel când Bran l-a întrebat de ce urlau. Mama lui Bran îl numise castelan la Winterfell în absenţa ei şi îndatoririle îi lăsau puţin timp pentru întrebări inutile.

— Urlă după libertate, a spus Farlen, care era administratorul adăpostului şi nu iubea mai mult lupii decât îi iubeau câinii lui de vânătoare. Nu le place să fie treziţi şi cine-i poate învinui? Locul sălbăticiunilor e în sălbăticie, nu într-un castel.

— Vor să vâneze, a fost de acord Gage, bucătarul, în timp ce amesteca bucăţelele de seu într-un cazan mare cu tocană. Lupul, se ştie, are un miros mai bun decât orice om. Pasămite au simţit mirosul prăzii.

Maester Luwin nu era de aceeaşi părere.

— Lupii urlă adesea la lună. Aceştia urlă la cometă. Vezi cât e de strălucitoare? Probabil au impresia că este luna.

Când Bran i-a repetat asta lui Osha, aceasta a râs zgomotos.

— Lupii tăi au mai multă minte decât Maester al tău, a spus îngrijitoarea. Cunosc adevăruri pe care bătrânul le-a uitat. Felul în care a rostit asta l-a făcut să se înfioreze, iar când a întrebat ce semnificaţie avea cometa, ea a răspuns: Sânge şi foc, băiete, nimic plăcut.

Bran l-a întrebat pe Septonul Chayle despre cometă când alegeau nişte suluri salvate din incendiul de la bibliotecă.

— Este sabia care ucide anotimpul, i-a răspuns el, şi, curând după sosirea corbului alb din Oraşul Vechi, vestind toamna, se dovedi că

avea mare dreptate.

Cu toate acestea, Bătrâna Nan era de altă părere, iar ea trăise mai mult decât oricare dintre ei.

— Dragoni, a spus ea, ridicând capul și adulmecând. Era pe jumătate oarbă și nu putea vedea cometa, dar susținea că o putea *mirosi*. Sunt dragoni, băiete, a insistat ea.

Nan nu l-a numit *prinț,* nu îl numea așa niciodată. Hodor a spus doar „Hodor". Asta era tot ce spunea mereu.

Și totuși, lupii urlau. Străjerii de pe ziduri murmurau blesteme, câinii de vânătoare din țarcuri lătrau furioși, caii loveau în grajdurile lor, cei din clanul Walder tremurau lângă foc și până și Maester Luwin se plângea de nopțile de nesomn. Numai lui Bran nu îi păsa. Ser Rodrik îngrădise lupii în pădurea zeilor după ce Câinele Lățos l-a mușcat pe micul Walder, dar pietrele de la Winterfell jucau feste ciudate cu sunetele și uneori se auzeau de parcă s-ar fi aflat în curte, chiar sub fereastra lui Bran. Alteori ar fi putut jura că se aflau sus, pe zidurile împrejmuitoare, dând târcoale ca niște santinele. Își dorea să-i poată vedea.

Putea vedea cometa atârnată peste Sala Străjerilor și peste Turnul Clopotului și, mai departe, Prima Fortăreață, scundă și rotundă, cu garguiele sale, siluete negre în asfințitul vinețiu. Cândva, Bran cunoscuse fiecare piatră a acestor clădiri, pe dinăuntru și pe dinafară, se cățărase pe toate, cocoțându-se pe ziduri la fel de ușor cum alți băieți alergau pe scări. Acoperișurile lor fuseseră locurile lui secrete, iar ciorile de pe turnul sfărâmat prietenii lui speciali.

Și apoi căzuse.

Bran nu-și amintea căzătura, dar se spunea

că a căzut, așa că presupunea că era adevărat. Fusese cât pe-aci să moară. Când vedea garguiele mâncate de vreme pe vârful Primei Fortărețe, acolo unde se întâmplase, simțea cum i se strânge stomacul. Și acum nu mai putea să se cațere, nici să umble, să fugă sau să se lupte cu sabia, iar visul de a deveni cavaler îi lăsase un gust amar.

În ziua când Bran a căzut și multă vreme după aceea, când a zăcut rănit în pat, Vară a urlat. Așa îi spusese Robb înainte de a pleca la război. Vară îl jelise, iar Câinele Lățos și Vânt Cenușiu i se alăturaseră în suferință. Iar în noaptea în care corbul blestemat a adus vorbă despre moartea tatălui său, lupii au știut și asta. Bran se afla în micul turn al lui Maester împreună cu Rickon, vorbind despre copiii din pădure, când Vară și Câinele Lățos l-au asurzit pe Luwin cu urletele lor.

Acum pe cine jelesc? Vreun vrășmaș l-a ucis pe Regele Nordului – fratele său, Robb? Căzuse fratele sau bastard, Jon Snow, de pe Zid? Murise mama lui, sau vreuna dintre surori? Sau era altceva, așa cum păreau să creadă Maester și Septonul și Bătrâna Nan?

Dacă aș fi un lup adevărat, aș înțelege cântecul, gândi cu părere de rău. În visele sale cu lupi putea să se cațere pe coamele munților, să taie de-a curmezișul munți de gheață mai înalți decât orice turn și să stea în vârf, sub luna plină, cu lumea întreagă la picioare, ca odinioară.

— Oooo, strigă de încercare. Își făcu mâinile pâlnie la gură și ridică creștetul spre cometă: *Oooooo-ooooooooooo, ahooooooooooooo,* hăuli Bran. Suna prostesc, subțire, înfundat și tremurat, urletul unui băiețel, nu al unui lup. Cu toate acestea,

Vară răspunse, acoperind cu glasul lui vocea firavă a lui Bran, iar Câinele Lățos îi ţinu isonul. Bran chiui din nou. Urlară împreună, ultimii rămași din haita lor.

Sunetul aduse un străjer la ușa sa, pe *Cap de Paie,* cu negul lui pe nas. Se uită înăuntru, îl văzu pe Bran urlând la fereastră și spuse:

— Ce-i asta, prinţul meu?

Bran se simţea ciudat când i se spunea prinţ, deși *era* moștenitorul lui Robb, iar Robb era acum Rege al Nordului. Întoarse capul și urlă către străjer:

— *Oooooooo. Oo-oo-ooooooooooo.*

Cap de Paie se strâmbă.

— Oprește-te chiar acum!

Străjerul se retrase. Când reveni, cu el era Maester Luwin, înveșmântat în gri, cu lanţul strâns în jurul gâtului.

— Bran, fiarele acelea fac destulă gălăgie și fără ajutorul tău. Traversă camera și puse o mână pe fruntea băiatului. E târziu, ar trebui să dormi buștean.

— Vorbesc cu lupii. Bran îi dădu mâna la o parte.

— Să-l pun pe Cap de Paie să te ducă în pat?

— Pot să mă duc singur în pat. Mikken prinsese un rând de bare de fier în zid, ca Bran să se poată deplasa singur prin cameră, trăgându-se cu mâinile. Mergea încet și greu, iar umerii îl dureau, dar ura să fie dus în braţe. Oricum, nu trebuie să dorm dacă nu vreau.

— Toţi oamenii trebuie să doarmă, Bran. Chiar și prinţii.

— Când dorm, mă transform în lup. Bran își întoarse faţa și privi afară, în noapte. Lupii visează?

— Toate fiinţele visează cred, dar nu ca oamenii.

— Morţii visează? întrebă Bran, gândindu-se la tatăl său. În criptele întunecate de sub Winterfell, un pietrar cizela în granit chipul tatălui său.

— Unii spun că da, alţii că nu, răspunse Maester. Morţii nu spun nimic despre asta.

— Copacii visează?

— Copacii? Nu...

— Ba da, spuse Bran cu o neașteptată siguranţă. Visează vise de copaci. Uneori visez copaci. Un copac al inimii, asemenea celui din pădurea zeilor. Mă cheamă. Prefer visele lupilor. Miros lucrurile și uneori simt gust de sânge.

Maester Luwin trase de lanţul său, acolo unde i se freca de gât.

— Dacă ai petrece mai mult timp cu ceilalţi copii...

— Îi urăsc pe ceilalţi copii, spuse Bran, referindu-se la Walder. Îţi poruncesc să-i trimiţi de aici.

Luwin deveni sever:

— Freyii sunt străjerii mamei tale, trimiși aici să fie găzduiţi la porunca ei expresă. Nu ești tu cel care să-i alunge și nici nu e frumos. Dacă i-am da afară, unde s-ar duce?

— Acasă. E vina lor că nu mă lași să-l am pe Vară.

— Băiatul Frey nu a cerut el să fie atacat, spuse Maester, așa cum n-am cerut nici eu.

— Dar acela a fost Câinele Lăţos. Imensul lup negru al lui Rickon era atât de sălbatic, încât uneori îl speria până și pe Bran. Vară nu a mușcat niciodată pe nimeni.

— Vară i-a smuls beregata unui om chiar în această cameră, sau ai uitat? Adevărul e că acei căţeluși dulci pe care tu și fraţii tăi i-aţi găsit în zăpadă au devenit animale fioroase. Băieţii Frey sunt înţelepţi că se ţin departe de ei.

— Ar trebui să-i punem pe Walderi în pădurea zeilor. S-ar putea juca de-a stăpânul la răscruce cât ar vrea, iar Vară ar putea să doarmă din nou cu mine. Dacă eu sunt prințul, nu îmi dai ascultare? Am vrut să călăresc pe Dansator, dar Burtă de Bere nu m-a lăsat dincolo de poartă.

— Și pe bună dreptate. Pădurea lupilor e plină de primejdii, ai fi putut să înveți asta din ultima ta călătorie. Vrei ca vreun proscris să te ia ostatic și să te vândă familiei Lannister?

— Vară m-ar salva, insistă Bran cu încăpățânare. Prinților ar trebui să li se permită să călătorească pe mare și să vâneze mistreți în pădurea lupilor și să se lupte cu lăncile la turniruri.

— Bran, copile, de ce te chinuiești așa? Într-o zi s-ar putea să faci unele dintre lucrurile astea, dar acum ești doar un băiat de opt ani.

— Aș prefera să fiu un lup. Atunci aș putea să trăiesc în pădure și să dorm cât vreau eu, și le-aș putea găsi pe Arya și pe Sansa. Aș *mirosi* locul unde se află și m-aș duce să le salvez, iar când Robb ar pleca la luptă, m-aș lupta alături de el ca Vânt Cenușiu. I-aș sfârteca gâtlejul Regicidului cu dinții, l-aș sfâșia și pe urmă războiul s-ar sfârși și toată lumea s-ar întoarce la Winterfell. Dacă aș fi lup.... Urlă iar: *Ooo-ooo-oooooooooooo.*

Luwin ridică glasul:

— Un prinț adevărat s-ar bucura...

— *AAHOOOOOOO,* urlă Bran mai tare. *AAHOOO-OOOOOOOOO.*

Maester cedă.

— Cum vrei, copile. Cu mâhnire și dezgust în privire, părăsi dormitorul.

Urlatul își pierdu savoarea când Bran rămase singur. Se liniști. *Eu într-adevăr i-am*

primit cu bucurie, își spuse resemnat. *Am fost stăpânul în Winterfell, un lord adevărat, nu poate să spună că nu am fost.* Când Walderii au sosit de la Gemeni, Rickon a fost cel care îi voia duși. La patru ani strigase că îi voia pe mama, pe tata și pe Robb, nu pe acești străini. Se bazase pe Bran să-i liniștească și să le ureze bun venit Freyilor. Le oferise carne și mied și un loc lângă foc și chiar Maester Luwin spusese după aceea că a făcut bine.

Numai că asta a fost înainte de joc.

Jocul s-a jucat cu un buștean, un toiag, un butoi cu apă și multe strigături. Apa era cea mai importantă. I-au spus lui Bran Walder și Walder. Puteau folosi o scândură sau chiar mai multe pietre, iar o creangă putea servi drept toiag. Nu *trebuia* să strigi. Dar fără apă nu era niciun joc. Întrucât Maester Luwin și Ser Rodrik nu aveau de gând să-i lase pe copii să o ia razna prin pădurea lupilor, s-au descurcat cu unul dintre heleșteiele tulburi din pădurea zeilor. Walder și Walder nu mai văzuseră niciodată apă fierbinte țâșnind din pământ, dar amândoi au presupus că aceasta va face ca jocul să fie și mai grozav.

Pe amândoi îi chema Walder Frey. Walder cel mare spunea că erau mulți Walderi la Gemeni, toți botezați după bunicul băieților, Lord Walder Frey.

— La Winterfell avem *propriile* noastre nume, le spusese Rickon cu trufie când a auzit asta.

Jocul se juca astfel: îți puneai buștеanul pe apă și unul dintre jucători stătea la mijloc cu un băț. El era stăpânul răscrucii și când apărea un alt jucător, trebuia să spună: *Eu sunt stăpânul răscrucii, tu cine ești?* Iar celălalt jucător trebuia să țină un discurs despre cine este și de

ce trebuia să i se permită să treacă. Stăpânul putea să-l pună să rostească jurăminte și să răspundă la întrebări. Nu trebuia să spună adevărul, dar jurămintele erau valabile, cu excepția cazului în care spunea „Poate”; așadar șmecheria era să spui „Poate” în așa fel ca stăpânul răscrucii să nu observe. Apoi puteai să încerci să-l dobori în apă și să devii *tu* însuți stăpân, dar numai dacă spuseseși „Poate”. Altfel erai scos din joc. Stăpânul putea să doboare pe oricine în apă, ori de câte ori voia, și el era singurul care avea voie să folosească bățul.

În practică, jocul se reducea în principal la împinsături, lovituri și căzături în apă, împreună cu o grămadă de discuții zgomotoase dacă cineva a spus sau nu „Poate”. Walder cel Mic era stăpân al răscrucii mai tot timpul.

I se zicea Walder cel Mic, chiar dacă era înalt și robust, cu fața roșie și o burtă mare și rotundă. Walder cel Mare avea trăsăturile ascuțite și fața osoasă și era cu o palmă mai scund.

— E cu cincizeci și două de zile mai mare ca mine, explicase Walder cel Mic, așa că la început a fost mai mare, dar eu am crescut mai repede.

— Suntem verișori, nu frați, a adăugat Walder cel Mare micuțul. Eu sunt Walder, fiul lui Jamos. Tatăl meu a fost fiul Lordului Walder cu a patra lui soție. El e Walder, fiul lui Merrett. Bunica lui a fost cea de-a treia soție a Lordului Walder, din casa Crakehall. E înaintea mea în linia de succesiune, chiar dacă eu sunt mai mare.

— Doar cu cincizeci și două de zile, obiectă Walder cel Mic. Și niciunul dinte noi nu va deține vreodată Gemenii, prostule.

— Eu da, declară Walder cel Mare. Nici nu

suntem singurii din familia Walder. Ser Steron a fost bunicul lui, Walder cel Negru. El e al patrulea în linia succesiunii, și mai sunt Walder cel Roșu, fiul lui Ser Emmon, și Walder Bastardul, care nu e defel pe linia moștenirii. I se spune Walder Râuri, nu Walder Frey. În plus, există și fete pe nume Walda.

— Și Tyr. Uiți mereu de Tyr.

— El e Waltyr, nu Walder, spuse degajat Walder cel Mare. Și e după noi, așa că nu contează. Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată.

Ser Rodrik decretase că vor împărți vechiul dormitor al lui Jon Snow, de vreme ce Jon era în Rondul de Noapte și nu se mai întorcea. Bran ura asta, îl făcea să se simtă de parcă băieții Frey încercau să fure locul lui Jon.

Privise cu jind cum Walderii se luptau cu Napul, băiatul bucătarului, și cu fetele lui, Joseth, Bandy și Shyra. Băieții Walder decretaseră că Bran trebuie să fie judecătorul și să hotărască dacă cineva a spus sau nu „Poate", dar îndată ce au început jocul, l-au uitat cu totul.

Țipetele și stropeala cu apă i-au atras în curând și pe alții. Palia, fata de la adăpostul animalelor, Calon, băiatul lui Cayn, Tom Too, al cărui tată, Tom Grăsanul, murise împreună cu tatăl lui Bran la Debarcaderul Regelui. În scurt timp, erau cu toții uzi până la piele și plini de noroi. Palia era maro din cap până-n picioare, cu mușchi în păr și se sufoca de râs. Bran nu mai auzise atâtea râsete din noaptea când venise corbul blestemat. *Dacă aș avea picioare, i-aș arunca pe toți în apă,* gândise el cu amărăciune. *Nimeni în afară de mine nu ar fi stăpân al răscrucii.*

În cele din urmă, Rickon a venit alergând

din pădurea zeilor, cu Câinele Lățos la călcâie. I-a privit pe Nap și pe Walder cel Mic cum se luptă pentru băț până ce Nap și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit, împroșcând apa, cu brațele fluturând. Rickon a strigat:

— Eu! Acum eu! Vreau să mă joc! Walder cel Mic i-a făcut semn să se apropie, iar Câinele Lățos a dat să-l urmeze.

— Nu, Lățosule, i-a poruncit fratele său. Lupii nu se pot juca. Tu rămâi cu Bran. Și așa a făcut...

...până când Walder cel Mic l-a plesnit pe Rickon cu bățul, direct peste stomac. Înainte ca Bran să clipească, lupul negru a zburat peste buștean, în apă s-a văzut sânge, băieții Walder țipau de moarte, Rickon stătea în noroi și râdea, iar Hodor s-a apropiat cu pas greoi, strigând:

— Hodor! Hodor! Hodor!

După această întâmplare, în mod ciudat, Rickon a hotărât că îi plac Walderii. Nu s-au mai jucat niciodată de-a stăpânul răscrucii, dar s-au jucat alte jocuri – Monștri și fecioare, Șobolani și pisici, Vino-în-castelul-meu, tot felul de jocuri. Cu Rickon de partea lor, băieții Walder dădeau iama în bucătărie în căutare de prăjituri și faguri de miere, alergau în jurul zidurilor, aruncau oase cățeilor din țarcuri și se antrenau cu săbii de lemn, sub privirile vigilente ale lui Ser Rodrik. Rickon le-a arătat chiar și cavourile adânci de sub pământ, unde pietrarul sculpta mormântul tatălui său.

— Nu ai dreptul! a țipat Bran la fratele său, când a auzit. Acela era locul nostru, un loc al familiei *Stark!* Dar lui Rickon nu i-a păsat.

Ușa de la dormitorul său se deschise. Maester Luwin ducea un ulcior verde și de data aceasta cu el veniră Osha și Cap de Paie.

— Ți-am făcut o licoare de dormit, Bran.

Osha îl ridică în brațele ei osoase. Era foarte înaltă pentru o femeie, și neobișnuit de puternică. Îl duse în pat fără efort.

— Asta o să-ți asigure un somn fără vise, spuse Maester Luwin în timp ce scoase dopul sticlei. Un somn dulce, fără vise.

— Chiar așa? întrebă Bran, dornic să creadă.

— Da. Bea.

Bran bău. Poțiunea era groasă și prăfoasă, dar în ea era miere, așa că alunecă ușor.

— Mâine dimineață te vei simți mai bine.

Luwin îi zâmbi lui Bran și îl mângâie, luându-și rămas bun. Osha rămase în urmă:

— Din nou visul cu lupi?

Bran încuviință.

— N-ar trebui să te zbați atâta, băiete. Văd că vorbești cu pomul inimii. Poate că zeii încearcă să-ți răspundă.

— Zeii? murmură el, deja somnoros. Chipul lui Osha se înceţoșă și se întunecă. *Somn dulce, fără vise,* gândi Bran.

Totuși, când întunericul se închise peste el, se pomeni în pădurea zeilor, mișcându-se în liniște mai jos de santinelele verzi-gri și stejarii cioturoși, vechi de când lumea. *Merg,* gândi el exultând. O parte din el știa că era doar un vis, dar chiar și visul că mergea era mai bun decât adevărul camerei sale, pereți și tavan și ușă.

Era întuneric printre copaci, dar cometa îi lumina calea, iar picioarele îi erau sigure. Înainta pe patru picioare sănătoase, puternice și agile, și simţea pământul de dedesubt, foșnetul dulce al frunzelor care cădeau, rădăcinile groase și pietrele tari, straturile adânci de humă. Era un sentiment plăcut.

Mirosurile îl îmbătau, vii și ameţitoare, miasma crudă, murdară, a heleștieielor fierbinți,

parfumul pământului putred, bogat, sub picior, veveriţele prin stejari. Mirosul de veveriţă îl făcu să-şi aducă aminte de gustul sângelui fierbinte şi de felul cum îi trosneau oasele între dinţi. Gura i se umplu de salivă. Mâncase doar cu o jumătate de zi în urmă, dar nu-i făcea nicio plăcere să mănânce carne moartă, fie şi de căprioară. Auzea veveriţele chiţăind şi fremătând deasupra lui, adăpostite printre frunze, dar ştiau că nu era bine să coboare în locul unde el şi fratele lui stăteau la pândă.

Simţea şi mirosul fratelui său, un miros cunoscut, puternic şi lumesc, mirosul negru ca blana sa. Fratele său sălta în jurul zidurilor, cuprins de furie. Se învârtea iar şi iar, zi după noapte, noapte după zi, neobosit, căutând... o pradă, o ieşire, căutându-şi mama, tovarăşii, haita, căutând, căutând, fără să găsească vreodată.

Dincolo de copaci se ridicau zidurile, mormane de stânci omeneşti, moarte, stânci care se iveau pretutindeni împrejurul acestui petic de pădure vie. Se înălţau, gri şi pestriţe, bălţate de muşchi, dar groase şi puternice şi mai sus decât ar fi putut să spere orice lup că poate sări. Fierul rece şi lemnul crăpat astupau singurele goluri dintre pietrele stivuite care îi înconjurau. Fratele lui se oprea la fiecare deschizătură şi îşi dezvelea colţii cu furie, dar căile rămâneau închise.

Făcuse acelaşi lucru în prima noapte şi învăţase că nu era bine. Aici mârâiturile nu foloseau la nimic. Zidurile nu se deschideau dacă le înconjura. Oamenii nu se îndepărtau dacă ridica piciorul şi marca pomii. Lumea se îngustase în jurul lor, dar dincolo de pădurea îngrădită rămâneau cavernele mari, cenuşii, din stâncile oamenilor. Dincolo de piscurile înalte

până la cer, ridicate de mâna omului, adevărata lume îl chema și știa că trebuia să răspundă sau să moară.

ARYA

Călătoreau din zori și până seara, străbăteau păduri și livezi și câmpuri îngrijite, sătucuri și târguri înțesate de lume și cetăți masive. Când se lăsa întunericul, își așezau tabăra și mâncau la lumina Sabiei Roșii. Bărbații stăteau de pază cu rândul. Arya întrezărea flăcările sclipind printre copaci dinspre taberele celorlalți drumeți. Erau parcă tot mai multe tabere cu fiecare noapte și tot mai mulți călători cu fiecare zi.

Veneau în zori, în asfințit, pe timp de noapte, bătrâni și copii, oameni mari și mici, fete cu picioarele goale și femei cu copii la sân. Unii mânau căruțe, alții se hurducăiau în spatele carelor cu boi. Cei mai mulți călăreau cai de povară, catâri sau măgari, orice mijloc de transport care mergea, alerga sau se rostogolea. O femeie ducea o vacă de lapte cu o fetiță în spate. Arya văzu un fierar împingând o tărăboanță pe roți care îi ducea uneltele, ciocanele, cleștii și chiar și o nicovală, iar puțin mai în urmă, alt om cu altă tărăboanță, doar că acesta ducea doi bebeluși într-o pătură. Majoritatea veneau pe jos, cu lucrurile pe umeri, osteniți, cu chipuri îngrijorate. Mergeau spre sud, către oraș, către Debarcaderul Regelui, și doar unul dintr-o sută se ostenea să le arunce o vorbă lui Yoren și alor lui, care treceau către nord. Se întrebă de ce nimeni nu mergea în aceeași direcție cu ei.

Mulți dintre drumeți erau înarmați. Arya văzu pumnale și stilete, seceri și topoare și, ici

și colo, câte o sabie. Unii își făcuseră ciomege din crengi de copac sau își ciopliseră toiege noduroase. Își mângâiau armele și urmăreau cu privirea căruțele, dar, în cele din urmă, lăsau coloana să treacă pe lângă ei. Treizeci erau prea mulți, indiferent ce aveau în căruțe.

Privește cu ochii tăi, spunea Syrio*, ascultă cu urechile tale.*

Într-o zi, o nebună începu să strige la ei de pe marginea drumului.

— Proștilor! O să vă omoare, proștilor!

Era mică și sfrijită, cu ochii adânciți în orbite și picioarele însângerate.

În dimineața următoare, un târgoveț dichisit, călare pe o iapă sură, se opri lângă Yoren și îl îmbie să-i vândă căruțele și tot ce avea pe numai jumătate din cât valorau.

— E război, vor lua ce vor, ai face mai bine să-mi vinzi mie, amice.

Yoren se întoarse răsucindu-și umerii gheboși și scuipă.

Arya observă în aceeași zi primul mormânt, o moviliță lângă drum, ca pentru un copil. Pe pământul moale fusese așezat un cristal, iar Lommy vru să-l ia, dar Taurul i-a spus că ar fi mai bine să lase morții în pace. Câteva leghe mai departe, Praed le arătă alte morminte, multe dintre ele proaspăt săpate. Pe urmă, nu trecu nicio zi fără să întâlnească vreunul.

Într-o noapte, Arya se trezi în întuneric, speriată fără vreun motiv anume. Deasupra, Sabia Roșie împărțea cerul cu alte o mie de stele. Noaptea i se părea nefiresc de tăcută, deși auzea sforăitul înfundat al lui Yoren, trosnetul focului, chiar și agitația măgarilor. I se părea că lumea își ținea respirația, iar liniștea o făcea să se înfioare. Adormi cu mâna strânsă pe Ac.

În dimineața următoare, când Praed nu se

trezi, Arya își dădu seama că tusea lui fusese cea care lipsise. Săpară atunci un mormânt al lor, îngropându-l pe mercenar acolo unde adormise. Yoren îl dezbrăcă de obiectele de preț înainte de a arunca pământul peste el. Unul dintre bărbați ceru cizmele lui, altul pumnalul. Cămașa de zale și coiful îi fură împachetate. Yoren îi dădu Taurului spada lui Praed.

— Oșteni ca ai tăi ar putea învăța să o mânuiască, îi spuse.

Un băiat pe nume Tarber împrăștie o mână de ghinde peste trupul lui Praed, ca pe locul acela să crească un stejar.

În seara aceea se opriră într-un sat, la un han acoperit cu iederă. Yoren și-a numărat monedele din tașcă și a hotărât că le ajung pentru o masă caldă.

— Veți dormi afară, ca întotdeauna, dar au acolo sală de baie, dacă vreunul dintre voi duce dorul unei băi fierbinți și a unei bucăți de săpun.

Arya nu îndrăzni, deși mirosea deja la fel de urât ca Yoren, era lipicioasă și duhnea. Unele dintre creaturile care își făceau veacul în hainele ei veniseră cu ea tocmai de la Fundătura Puricilor, i se părea nedrept să le înece. Tarber, Plăcintă Fierbinte și Taurul se alăturară șirului de bărbați care se îndreptau spre baie. Alții se așezară la rând. Ceilalți se îngrămădiră în sala de mese. Yoren îl trimise pe Lommy cu canistre cu apă la cei trei în lanțuri, care rămăseseră legați în spatele căruțelor.

Spălați și nespălați deopotrivă, mâncară plăcinte fierbinți cu carne de porc și mere coapte. Hangiul le dădu un rând de bere din partea casei.

— Am avut un frate care a murit cu ani în urmă. Harnic băiat, isteț, dar într-o zi a fost

văzut șterpelind niște ardei gras de pe masa stăpânului. Îi plăcea gustul, atâta tot. A gustat doar din ardei, dar Ser Malcolm era un om aspru. Aveți ardei la Zid? Când Yoren scuturǎ din cap, omul oftă. Păcat, lui Lync îi plăceau.

Arya sorbi cu prudență din cana ei, printre îmbucăturile de plăcintă, fierbinte încă din cuptor. Uneori tata îi lăsa să bea o cană de bere, își amintea. Sansa se strâmba, spunând că vinul era mult mai bun, dar ei îi plăcea destul de mult. Gândul la Sansa și la tatăl ei o întristă.

Hanul era plin de oameni care se îndreptau către sud și sala mare se umplu de râsete batjocoritoare când Yoren spuse că ei se îndreptau în direcția opusă.

— Vă veți întoarce cât de curând, se jură hangiul. Nu e chip să mergi spre miazănoapte. Jumătate din câmpuri sunt arse și oamenii care au mai rămas sunt adăpostiți în cetățile lor întărite. Un grup vine în zori și altul apare pe înserat.

— Asta nu înseamnă nimic pentru noi, insistă Yoren cu înverșunare. Tully sau Lannister, nu are nicio importanță. Rondul nu e de partea nimănui.

Lordul Tully e bunicul meu, se gândi Arya. Pentru *ea* conta, dar își mușcă buza și tăcu, ascultând.

— Nu e vorba doar despre Lannisteri și Tully, spuse hangiul. Sunt sălbatici de pe Muntele Lunii, încearcă să le spui *lor* că nu sunteți de partea nimănui. Și mai sunt și cei din clanul Stark, urmașii tânărului lord, fiul defunctei Mâini a Regelui...

Arya se ridică în picioare, străduindu-se să audă. Se referea la *Robb?*

— Am auzit că băiatul a pornit la luptă călare pe un lup, zise un om cu părul bălai, cu o

cană în mână.

— Cleveteli, scuipă Yoren.

— Omul de la care am auzit a văzut cu ochii lui. A jurat că era un lup mare cât un cal.

— Asta nu înseamnă că e adevărat, Hod, zise hangiul. Tu juri mereu că vei plăti ce îmi ești dator și încă n-am văzut niciun sfanț. Mulțumea hohoti, iar bărbatul cu părul galben roși.

— A fost un an prost pentru lupi, se vârî în vorbă un bărbat îmbrăcat cu o mantie verde, murdară de pe drum. La Ochiul Zeilor, haitele au devenit mai îndrăznețe ca oricând. Oi, vaci, câini, nu are importanță, omoară după bunul plac și n-au teamă de oameni. Îți riști viața dacă mergi noaptea prin pădurile alea.

— A, astea sunt povești, la fel de adevărate ca toate celelalte.

— Am auzit același lucru de la verișoara mea, iar ea nu e genul care să spună minciuni, interveni o bătrână. Zice că e o haită mare, de sute de lupi, care omoară oameni. Sunt conduși de o lupoaică din cel de-al șaptelea iad.

O lupoaică. Arya își dădu pe gât berea, întrebându-se. Oare Ochiul Zeilor era lângă Trident? Și-ar fi dorit să aibă o hartă. O părăsise pe Nymeria lângă Trident. Nu așa voise, dar Jory spusese că nu aveau de ales, că dacă lupoaica ar fi venit înapoi cu ei, ar fi fost ucisă pentru că l-a mușcat pe Joffrey, chiar dacă acesta meritase. Fuseseră nevoiți să strige și să țipe și să arunce pietre și lupoaica nu încetase să-i urmărească până ce pietrele Aryei nu o loviseră. *Probabil că nici măcar nu m-ar recunoaște,* gândi Arya. *Sau dacă m-ar recunoaște, m-ar urî.*

Bărbatul în mantie verde spuse:

— Am auzit cum această cățea a iadului a

intrat într-o zi în sat... O zi de târg, cu oameni pretutindeni, iar ea a intrat fără sfială și a sfâșiat un prunc din brațele mamei sale. Când povestea a ajuns la urechile Lordului Mooton, el și fiii lui au jurat că îi vor veni de hac. Au urmărit-o până la vizuină cu o haită de copoi și abia au scăpat teferi. Niciunul dintre câini nu s-a mai întors, nici măcar unul.

— E doar o poveste, izbucni Arya înainte de a se putea înfrâna. Lupii nu mănâncă prunci.

— Și ce știi tu despre asta, flăcăule? întrebă omul cu mantie verde.

Înainte de a se putea gândi la un răspuns, Yoren o prinse de braţ.

— Băiatul e ameţit de bere, asta e tot.

— Ba nu, nu sunt. Nu mănâncă prunci...

— Afară, *băiete,* și vezi să rămâi acolo până ce înveți să-ți ții gura când vorbesc oamenii mari. O împinse cu putere spre ușa care ducea în spatele grajdurilor. Du-te acum. Vezi dacă grăjdarul a adăpat caii.

Arya ieși, încremenită de furie.

— Nu i-a adăpat, mormăi ea, lovind cu piciorul o piatră în timp ce se îndepărta, pășind cu aroganță. Piatra se rostogoli și se opri sub căruțe.

— Băiete, strigă un glas. Scumpule!

Unul dintre bărbaţii în lanţuri i se adresa. Agale, Arya se apropie de căruță, cu o mână pe mânerul sabiei.

Prizonierul ridică o cană goală, cu lanţurile zăngănind.

— Omul ar mai bea o bere. Mi-e sete, cu brățările astea grele. Era cel mai tânăr dintre cei trei, suplu, cu trăsăturile delicate, mereu zâmbitor. Avea părul roșu pe o parte și alb pe cealaltă, îmbâcsit tot și murdar de pe drum. Omul ar mai face și o baie, zise el, când văzu

cum îl privește Arya. Băiatul și-ar putea face un prieten.

— Am prieteni, spuse Arya.

— Nu văd niciunul, zise omul fără nas.

Era scund și gras, cu mâini enorme. Brațele, picioarele și pieptul îi erau acoperite de păr negru, până și spatele. Îi amintea de un desen pe care l-a văzut cândva într-o carte, cu o maimuță din Insulele Verii. Gaura de pe față îl făcea greu de privit mult timp.

Chelul deschise gura și *sâsâi* ca o imensă șopârlă albă. Când Arya se crispă și tresări, bărbatul deschise gura și își mișcă limba, numai că era mai degrabă un ciot.

— Încetează, izbucni ea.

— Nu-ți poți alege tovarășii în celulele negre, zise bărbatul cel chipeș cu părul roșu și alb. Ceva din felul lui de a vorbi îi amintea de Syrio, era la fel, și totuși diferit. Ăștia doi n-au pic de maniere. Trebuie să-ți cer iertare. Te numești Arry, nu-i așa?

— Cap Bubos, zise omul fără nas. Cap Bubos, Cap Bubos, Băiatul cu Bățul. Bagă de seamă, Lorath, o să te lovească cu bățul.

— Omul trebuie să se rușineze de compania în care se află, Arry, zise chipeșul. Omul acesta are onoarea de a fi Jaquen H'ghar, cândva din Orașul Liber, Lorath. Tovarășii prost-crescuți din captivitate ai acestui om se numesc Rorge – făcu un semn cu cana către bărbatul fără nas – și Mușcătorul. Mușcătorul șuieră din nou spre ea, dezgolind o gură plină de dinți galbeni, numai colți. Omul trebuie să aibă un nume, nu-i așa? Mușcătorul nu știe să vorbească și nu știe să scrie, dar dinții lui sunt foarte ascuțiți, așa că omul îi spune Mușcătorul și el zâmbește. Ești fermecat?

Arya se îndepărtă de căruță.

— Nu.

Nu-mi pot face rău, își spuse, *sunt legați în lanțuri.*

Bărbatul își întoarse cana cu gura în jos.

— Omului îi vine să plângă.

Rorge, cel fără nas, aruncă spre ea cana, cu o înjurătură. Cătușele îl făceau neîndemânatic, dar chiar și așa i-ar fi aruncat cana grea de cositor direct în cap, dacă Arya nu s-ar fi dat la o parte.

— Adu-ne niște bere, mucosule. *Acum!*

— Tacă-ți gura! Arya încercă să își imagineze ce ar fi făcut Syrio. Scoase din teacă sabia de lemn.

— Apropie-te, spuse Rorge, și am să-ți vâr sabia aia în fund.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Arya își făcu curaj să se apropie de căruță. Fiecare pas era mai dificil decât precedentul. *Fioroasă ca o lupoaică, liniștită ca o apă stătătoare.* Cuvintele îi răsunară în cap. Syrio nu s-ar fi temut. Era destul de aproape ca să poată atinge roțile, când Mușcătorul sări în picioare să o înhațe, cu lanțurile zdrăngănind și zornăind. Cătușele îi țineau mâinile la o jumătate de metru de fața ei. Sâsâi.

Arya îl lovi cu putere drept între ochii lui mici. Țipând, Mușcătorul se rostogoli pe spate și se propti cu toată greutatea în lanțuri. Zalele alunecară, se răsuciră și se strânseră, iar Arya auzi trosnetul lemnului bătrân, uscat, în timp ce inelele mari de fier se lăsară pe scândurile căruței. Mâini imense, palide, bâjbâind după ea în timp ce venele se umflară pe brațele Mușcătorului și, în cele din urmă, omul căzu pe spate. Din rănile purulente de pe obrajii începu să-i curgă sânge.

— Băiatul are mai mult curaj decât minte,

remarcă bărbatul care își zicea Jaquen H'ghar.

Arya se îndepărtă de căruță. Când simți mâna pe umărul ei, se răsuci, scoțând din nou sabia, dar era doar Taurul.

— Ce faci?

Își ridică mâinile, apărându-se.

— Yoren a spus că nimeni nu are voie să se apropie de cei trei.

— Nu mă sperie, zise Arya.

— Atunci ești prost. Mă sperie pe *mine*. Mâna Taurului căzu pe mânerul sabiei, iar Rorge începu să râdă. Hai să plecăm de aici.

Arya bătu din picior, dar îl lăsă pe Taur să o conducă spre intrarea hanului. Râsul lui Rorge și sâsâitul Mușcătorului îi urmări.

— Vrei să te lupți? îl întrebă pe Taur. Simțea nevoia să lovească în ceva.

El îi aruncă speriat o privire. Șuvițe de păr negru, des, umed încă de la baie, îi cădeau peste ochii albaștri, adânci.

— Te-aș răni.

— Ba nu.

— Nu știi cât sunt de puternic.

— Tu nu știi cât sunt de iute.

— O cauți cu lumânarea, Arry. Trase din teacă spada familiei Praed. E oțel ieftin, dar e sabie adevărată.

Arya scoase din teacă Acul.

— Ăsta e oțel bun, așa că este mai adevărată decât a ta.

Taurul clătină din cap.

— Promiți că n-ai să plângi dacă te tai?

— Promit dacă promiți și tu. Se dădu la o parte, cu pasul ei de dansator pe apă, dar Taurul nu se mișcă. Se uita la ceva din spatele ei.

— Ce este?

— Mantii aurii. Fața i se crispă.

Nu putea fi adevărat, gândi Arya, dar când

aruncă o privire în spate, îi zări venind călare pe drumul regelui, șase bărbați înveșmântați în mantiile aurii ale Gărzii Orașului. Unul dintre ei era ofițer; purta o platoșă neagră, împodobită cu cercuri aurii. Se opriră în fața hanului. *Privește cu ochii tăi,* părea că șoptește glasul lui Syrio. Ochii ei vedeau piele albă sub șei; caii fuseseră supuși la un drum lung și greu. Cu calmul unei ape liniștite, îl luă pe Taur de braț și îl trase în spatele unui gard viu înalt, înflorit.

— Ce-i? întrebă Taurul. Ce faci? Hai să mergem.

— *Tăcut ca o umbră,* șopti ea trăgându-l jos, la pământ.

Câțiva dintre ceilalți oameni ai lui Yoren stăteau în fața sălii de baie, așteptându-și rândul.

— Hei, voi, strigă unul dintre bărbații în mantii aurii. Sunteți ultimii care ați rămas să îmbrăcați veșmintele negre?

— S-ar putea, veni răspunsul prudent.

— Mai bine am veni cu voi, băieți, zise bătrânul Reysen. Am auzit că e frig acolo, la Zid.

Ofițerul cu mantia aurie descălecă.

— Am un mandat pentru un băiat anume...

Yoren ieși în fața hanului, mângâindu-și barba neagră, încâlcită.

— Cine-l vrea pe băiatul ăsta?

Ceilalți bărbați în mantii aurii descălecară, așezându-se lângă cai.

— De ce ne ascundem? șopti Taurul.

— Pe mine mă vor, îi răspunse Arya șoptit. Urechile îi miroseau a săpun. Taci din gură.

— Regina îl vrea, bătrâne, nu că ar fi treaba ta, zise ofițerul, scoțând un sul de la brâu. Uite, sigiliul Înălțimii Sale și mandatul.

În spatele gardului viu, Taurul clătină din

cap neîncrezător.

— De ce te-ar vrea pe tine regina, Arry?

Arya îl lovi peste umăr.

— Taci!

Yoren pipăi panglica mandatului, cu pata de ceară aurie.

— Frumos. Scuipă. Problema e că băiatul e acum în Rondul de Noapte. Ce a făcut în oraș nu are nicio importanță.

— Pe regină nu o interesează părerile tale, bătrâne, și nici pe mine, zise ofițerul. Băiatul va fi al meu.

Arya se gândi să fugă, dar știa că nu ar putea ajunge departe călare pe măgarul ei, când mantiile aurii aveau cai. Și era atât de sătulă de fugă! Fugise când a venit după ea Ser Meryn și iarăși când i-au ucis tatăl. Dacă ar fi fost un adevărat dansator pe apă, ar fi ieșit cu sabia și i-ar fi ucis pe toți și n-ar mai fugi niciodată de nimeni.

— N-o să fie nimeni al tău, zise Yoren cu îndărătnicie. Există legi pentru asemenea lucruri.

Bărbatul în mantie aurie trase din teacă o sabie scurtă.

— Uite care e legea ta.

Yoren privi tăișul sabiei.

— Asta nu e nicio lege, e doar o sabie. Se face că am și eu una.

Ofițerul zâmbi.

— Bătrân nebun, am cinci oameni cu mine.

Yoren scuipă.

— Iar eu am treizeci.

Omul în mantie aurie începu să râdă.

— Ăia? zise un țopârlan vânjos cu nasul spart. Cine-i primul?

Tarber smulse o furcă dintr-o căpiță de fân.

— Eu.

— Ba nu, eu, strigă Cutjack, pietrarul dolofan, scoțându-și ciocanul din șorțul de piele pe care îl purta întotdeauna.

— Eu, ieși ca din pământ Kurz, cu cuțitul de jupuit în mână.

— Eu și cu el. Koss își întinse arcul.

— Toți, zise Reysen, înhățând toiagul mare din lemn dur pe care îl purta.

Dobber ieși gol din sala de baie, cu hainele grămadă, văzu ce se petrece și aruncă totul, în afară de pumnal.

— Ne luptăm? întrebă el.

— Așa cred, zise Plăcintă Fierbinte târându-se în patru labe după un bolovan pe care să-l arunce. Lui Arya nu-i venea să-și creadă ochilor. Îl *ura* pe Plăcintă Fierbinte! El de ce și-ar risca viața pentru ea?

Bărbatul cu nasul spart avea încă impresia că era amuzant.

— Hei, fetițelor, lăsați jos pietrele și bețele până când nu primiți bătaie. Nu știți niciunul de ce parte se ține sabia.

— Eu știu!

Arya nu putea să-i lase să moară pentru ea, ca Syrio. Nu voia. Ieșind prin gardul viu, cu sabia în mână, alunecă în poziția unui dansator pe apă. Nas Spart hohoti. Ofițerul o privi de sus până jos.

— Lasă sabia deoparte, fetițo, nimeni nu vrea să-ți facă niciun rău.

— *Nu* sunt fetiță, strigă ea cu furie. Ce era cu ei? Veniseră atâta drum după ea și se afla în fața lor, iar ei doar îi zâmbeau? Sunt cel pe care îl căutați.

— *El* este cel pe care îl căutăm. Ofițerul întinse sabia către Taur, care se apropiase să stea lângă ea, cu oțelul ieftin al clanului Praed în mână.

Dar fu o greșeală să-și dezlipească ochii de la Yoren, chiar și pentru o secundă. Într-o clipită, sabia fratelui în negru apăsa pe mărul din gâtul ofițerului.

— Dar nu e cel pe care o să-l ai, doar dacă nu vrei să văd dacă ți s-a copt mărul. Mai am încă zece-cincisprezece frați în hanul de colo, dacă tot nu te-ai convins. Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa sabia aia, mi-aș pune fundul pe calul ăla gras și m-aș întoarce iute în oraș. Scuipă și apăsă mai tare cu vârful sabiei. Acum!

Degetele ofițerului se desfăcură. Sabia căzu în praf.

— Pe asta o vom păstra, zise Yoren. E nevoie întotdeauna de arme bune la Zid.

— Cum spui tu. Deocamdată. Soldați! Mantiile aurii băgară săbiile în teci și încălecară. Ai face mai bine să zburzi la Zidul ăla al tău cât mai repede, bătrâne. Data viitoare când am să te prind, cred că am să-ți iau capul, împreună cu al nenorocitului ăluia de băiat.

— Au încercat alții mai buni ca tine. Yoren plesni crupa calului pe care îl călărea ofițerul cu latul sabiei și-l trimise în josul drumului. Oamenii săi îl urmară.

Când se îndepărtară, Plăcintă Fierbinte începu să strige, dar Yoren arăta mai furios ca oricând.

— Prostule! Crezi că a terminat cu noi? Data viitoare nu va mai veni țanțoș și nu-mi va mai înmâna niciun mesaj cu sigiliu. Scoate-i pe ceilalți din baie, trebuie să ne mișcăm. Dacă mergem toată noaptea, poate reușim să rămânem în fața lor măcar o vreme. Ridică sabia scurtă pe care ofițerul o aruncase.

— Cine vrea asta?

— Eu! strigă Plăcintă Fierbinte.

— Să n-o folosești împotriva lui Arry. Îi

dădu băiatului sabia, întinzându-i mânerul, și se apropie de Arya, dar i se adresă Taurului. Regina te vrea cu orice preț, băiete.

Arya nu înțelegea.

— De ce l-ar vrea pe *el?*

Taurul se strâmbă la ea.

— De ce te-ar vrea pe *tine?* Nu ești altceva decât un șobolan de canal!

— Ei bine, și tu nu ești altceva decât un băiat orfan. Sau poate doar se *prefăcea* că e un băiat orfan. Care e numele tău adevărat?

— Gendry, răspunse el, de parcă nu ar fi fost sigur.

— Nu văd de ce v-ar vrea cineva pe vreunul, spuse Yoren, dar oricum, nu vă poate avea. Luați doi gonaci. La prima mantie aurie pe care o zăriți, îndreptați-vă iute spre Zid, ca și cum pe urmele voastre ar fi un dragon. Noi, ceilalți, nu facem pentru ei nici cât un scuipat.

— Cu excepția ta, sublinie Arya. Omul ăla a spus că o să-ți taie și ție capul.

— Ei bine, cât despre asta, zise Yoren, dacă poate să mi-l ia de pe umeri, n-are decât să încerce.

JON

— Sam? îl strigă Jon cu glas domol.

Aerul mirosea a hârtie, a praf și a vechi. În fața lui, rafturi înalte de lemn se ridicau în lumina confuză, ticsite de cărți legate în piele și stive de suluri vechi. O palidă lumină gălbuie se filtra printre maldăre dinspre vreo lampă ascunsă. Jon stinse lumânarea pe care o ducea în mână, preferând să nu riște prezența unei flăcări deschise în mijlocul atâtor hârtii vechi și uscate. Se orientă după lumină, pornind pe culoarele înguste de sub tavanele boltite din lemn. Învești mântat în negru din cap până-n picioare, era doar o umbră printre umbre, cu părul negru, fața prelungă și ochii cenușii. Mâinile îi erau acoperite de mănuși negre din moleschin, dreapta fiindcă era rănită, stânga fiindcă se simțea caraghios cu o singură mănușă.

Samwell Tarly stătea cocoșat deasupra unei mese, într-o nișă săpată într-un perete de piatră. Lumina venea dinspre lampa atârnată deasupra capului său. La auzul pașilor lui Jon, ridică privirea.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Chiar? Sam părea uimit.

— N-ai luat micul dejun cu noi și patul tău a rămas neatins. Rast sugerase că poate Sam dezertase, dar Jon n-a crezut nicio clipă. Dezertarea cerea și ea un anumit fel de curaj, iar Sam nu prea avea așa ceva.

— E dimineață? Aici n-ai cum să-ți dai seama.

— Sam, ești un nebun adorabil, zise Jon. O să-ți fie dor de patul acela când vom dormi pe pământul rece și tare, îți garantez.

Sam căscă.

— Maester Aemon m-a trimis să caut hărți pentru Lordul Comandant. Nu m-am gândit niciodată... Jon, *cărțile,* ai văzut vreodată cum arată? Sunt *cu miile!*

Se holbă la el.

— Biblioteca din Winterfell are peste o sută. Ai găsit hărțile?

— O, da. Mâna lui Sam se roti deasupra mesei, cu degetele durdulii, ca niște cârnăciori, arătând maldărul de cărți și suluri din fața lui. O duzină, cel puțin. Desfășură un sul de pergament. Vopseaua s-a decolorat, dar poți vedea unde cartograful a însemnat locurile unde sunt satele sălbaticilor și mai e încă o carte... Unde-o fi acum? Tocmai o citeam. Dădu la o parte câteva suluri, pentru a scoate la iveală un volum legat în piele putredă. *Asta,* spuse el cu venerație, este relatarea unei călătorii de la Turnul Umbrei până, hăt, la Promontoriul Părăsit, de pe Țărmul Înghețat, scrisă de un cercetaș pe nume Redwyn. Nu e datată, dar face referire la Dorren Stark ca Rege al Nordului, așadar trebuie să fie dinaintea Cuceririi. Jon, s-au luptat cu *uriași!* Redwyn a făcut negoț chiar și cu copiii pădurii, e scris totul aici. Cu gingășie, întoarse paginile cu un deget. A desenat și hărți, vezi...

— Ai putea să scrii și tu o relatare despre misiunea ta de cercetaș, Sam.

Avusese intenția să sune încurajator, dar spusese ce nu trebuia. Ultimul lucru de care avea nevoie Sam era să i se reamintească de ceea ce îi aștepta a doua zi. Începu să învârtească sulurile fără rost.

— Mai sunt și alte hărți. Dacă aș avea timp să caut... Totul e o harababură. Dar aș putea să pun totul în ordine, știu că aș putea, însă aș avea nevoie de timp.... ei bine, de *ani,* la drept vorbind.

— Mormont voia hărțile alea ceva mai devreme. Jon scoase un sul dintr-o cutie și suflă stratul gros de praf de pe el. Un colț i se sfărmă între degete când îl desfăcu. Uite, ăsta se fărâmițează, zise el încruntându-se deasupra manuscrisului decolorat.

— Ai grijă cum îl atingi. Sam înconjură masa și îi luă sulul din mână, ținându-l ca pe un animal rănit. Cărțile importante erau de obicei copiate când aveau nevoie de ele. Unele dintre cele mai vechi fuseseră copiate probabil de vreo cinci sute de ori.

— Ei, nu te obosi să o copiezi pe asta. Douăzeci și trei de butoaie de cod marinat, optsprezece cutii cu ulei de pește, un butoi cu sare...

— Un inventar, zise Sam, sau poate o listă de vânzări.

— Pe cine interesează cât cod marinat au mâncat acum șase sute de ani? se întrebă Jon.

— Pe mine. Sam așeză cu grijă sulul în cutia din care îl scosese Jon. Poți afla, într-adevăr, atât de multe din asemenea cărți! Îți pot spune câți oameni erau în Rondul de Noapte pe vremea aceea, cum trăiau, ce mâncau...

— Mâncau mâncare, zise Jon, și trăiau cum trăim și noi.

— Ai fi surprins. Beciul ăsta e o adevărată comoară.

— Dacă spui tu. Jon se îndoia. O comoară însemna aur, argint și giuvaiere, nu praf, păianjeni și piele putrezită.

— Spun, ripostă băiatul gras. Era mai mare

decât Jon, după lege era bărbat, dar era greu să te gândești la el altfel decât la un băieţandru. Am găsit desene ale chipurilor din copaci și o carte despre limba copiilor pădurii, lucrări pe care nici măcar Citadela nu le are, suluri din vechea Valyria, relatări despre vremuri, calcule legate de anotimpuri, scrise de maesteri morţi de o mie de ani...

— Cărţile vor fi tot aici când ne vom întoarce.

— *Dacă* ne vom întoarce...

— Bătrânul Urs aduce două sute de bărbaţi experimentaţi, trei sferturi dintre ei cercetași. Qhorin Halfhand va mai aduce încă o sută de fraţi din Turnul Umbrei. Vei fi în siguranţă, la fel ca în castelul nobilului tău tată de la Horn Hill.

Samwell Tarly schiţă un zâmbet trist.

— N-am fost niciodată prea în siguranţă nici în castelul tatălui meu.

Zeii fac glume crude, gândi Jon. Pyp și Toad, numai potriviți să facă parte dintr-un mare grup de cercetași, au rămas la Castelul Negru, iar Samwell Tarly, auto-declarat laș, înfiorător de gras, timid, descurcându-se la călărit aproape la fel de prost ca și cu sabia, era nevoit să înfrunte pădurea bântuită. Bătrânul Urs ducea două colivii cu corbi, ca să poată trimite vorbă acasă de pe drum. Maester Aemon era orb și mult prea firav ca să călătorească împreună cu ei, așa că intendentul lui fusese nevoit să meargă în locul său.

— Avem nevoie de tine pentru corbi, Sam, și cineva trebuie să mă ajute să-l ţin în frâu pe Grenn.

Lui Sam începu să-i tremure bărbia.

— Ai putea avea tu grijă de corbi, sau Grenn, sau *oricine,* zise el cu o ușoară urmă de

disperare în glas. Ți-aș putea arăta. Tu știi și să scrii, ai putea să-i trimiți Lordului Mormont mesaje la fel de bine ca mine.

— Eu sunt intendentul Bătrânului Urs. Va trebui să-l însoțesc pe el, să am grijă de calul lui, să-i pregătesc cortul. Nu voi avea timp să am grijă și de păsări. Sam, ai rostit jurământul. Acum ești un frate al Rondului de Noapte.

— Unui frate din Rondul de Noapte n-ar trebui să-i fie atât de teamă.

— Tuturor ne este teamă. Am fi nebuni dacă nu ne-ar fi. Prea mulți soldați pieriseră în ultimii doi ani, până și Benjen Stark, unchiul lui Jon. Au găsit doi dintre oamenii unchiului său în pădure, uciși, dar trupurile lor se ridicaseră în răcoarea nopții. Degetele arse ale lui Jon se crispară când își aminti. Vedea și acum acea creatură în vis, Othor, mort, cu ochii albaștri, arzători, și mâinile negre și reci, dar acesta era ultimul lucru pe care trebuia să i-l amintească lui Sam. Nu e nicio rușine să simți teamă, mi-a spus tata, ceea ce contează este cum reușim s-o înfruntăm. Vino, o să te ajut să aduni hărțile.

Sam încuviință cu un aer nefericit. Rafturile erau atât de apropiate încât, la plecare, fură nevoiți să meargă unul în spatele celuilalt. Galeria se deschidea către unul dintre tunelurile pe care frații le numeau potecile viermilor, culoare subterane șerpuitoare care legau pivnițele de turnurile castelului negru pe sub pământ. Vara, potecile viermilor erau arareori folosite de altcineva în afară de șobolani și alte animale dăunătoare, dar iarna era altceva. Când nămeții se ridicau înalți și vânturile înghețate veneau vuind dinspre miazănoapte, tunelurile erau tot ceea ce ținea Castelul Negru în picioare.

Curând, gândi Jon, în timp ce urcau. Îl văzuse pe vestitorul care venise la Maester Aemon să aducă vorbă despre sfârșitul verii, marele corb al Citadelei, alb și liniștit ca Năluca. Avusese parte cândva de o iarnă, când era foarte tânăr, dar toată lumea era de acord că fusese o iarnă scurtă și blândă. Aceasta va fi altfel. Simțea în oase.

Când ajunseră la suprafață, Sam răsufla ca foalele unui fierar din cauza treptelor abrupte. Ieșiră în bătaia unui vânt puternic care făcu mantia lui Jon să se răsucească și să fâlfâie. Nălucă dormea în spatele peretelui de chirpici al hambarului, dar se trezi la apariţia lui Jon, ridicându-și, ţeapănă în sus, coada albă, stufoasă, când alergă spre ei.

Sam se uită chiorâș la Zid. Se înălța amenințător deasupra lor, o stâncă de gheață de peste două sute de metri. Culoarea gheții se schimba cu fiecare modificare a luminii. Acum avea albastrul intens al râurilor înghețate, acum albul murdar al zăpezii învechite, iar când prin fața soarelui trecea un nor, se întuneca în cenușiul palid al pietrei cavernoase. Zidul se întindea la răsărit și la apus cât vedeai cu ochii, atât de mare încât eclipsa donjoanele acoperite cu lemn și turnurile de piatră ale castelului, făcându-le să pară minuscule. Era capătul lumii.

Iar noi mergem dincolo de el.

Cerul dimineții era brăzdat de nori gri, delicați, dar palida linie roșie era acolo, în spatele lor. Fraţii în negru numiseră cometa rătăcitoare Torţa lui Mormont, spunând (doar pe jumătate în glumă) că zeii trebuie că au trimis-o ca să lumineze calea bătrânului prin pădurile bântuite.

— Cometa este atât de strălucitoare încât

acum o poți vedea și ziua, spuse Sam, umbrindu-și ochii cu o mână de cărți.

— Lasă cometele, Bătrânul Urs vrea hărțile.

Nălucă mergea la galop în fața lor. Terenurile păreau părăsite în dimineața aceasta, cu atâția cercetași plecați la bordelul din Orașul Cârtiței, săpând după comori îngropate sau îmbătându-se criță. *Grenn* plecase cu ei, Pyp, Halder și Toad se oferiseră să-i cumpere prima sa femeie pentru a sărbători întâia lui misiune de cercetaș. Ar fi vrut să-i însoțească și Jon și Sam, dar Sam era aproape la fel de speriat de târfe ca de pădurea bântuită, iar Jon nu dorise să ia parte la așa ceva.

— Faceți ce vreți, îi spuse lui Toad. Eu am făcut un jurământ.

Când trecură pe lângă templul septim, auzi glasuri înălțându-se într-un cântec. *Unii vor târfe în ajunul unei bătălii, alții vor zei.* Jon se întrebă cine se simțea mai bine pe urmă. Templul nu-l tenta mai mult decât bordelul, zeii lui își aveau templele în locurile sălbatice unde copacii inimii își întindeau ramurile albe ca niște oase. *Cei Șapte nu au nicio putere dincolo de Zid,* gândi el, *dar zeii mei vor aștepta.*

În fața depozitului de arme, Ser Endrew Tarth lucra cu câțiva noi recruți. Veniseră noaptea trecută cu Conwy, una dintre ciorile călătoare care cutreiera cele Șapte Regate, adunând oameni pentru Zid. Această nouă recoltă se compunea dintr-un bărbat cu barba albă, sprijinit de un toiag, doi băieți cu părul bălai, care păreau frați, un tânăr fercheș în satin soios, un bărbat zdrențăros cu picioarele strâmbe și un țicnit zâmbitor care probabil se visase luptător. Ser Endrew îi dovedea că se înșelase. Era un căpitan de arme mai blând decât fusese Ser Alliser Thorne, dar lecțiile lui

încă făceau vânătăi. Sam se crispa la fiecare lovitură, dar Jon Snow privi cu atenţie jocul săbiilor.

— Ce părere ai despre ei, Snow?

Donai Noye stătea în uşa depozitului său de arme, cu pieptul gol pe sub şorţul de piele, cu ciotul mâinii stângi descoperit. Cu burta lui mare şi pieptul bombat, cu nasul turtit şi maxilarul acoperit de păr negru, aspru, Noye nu era o apariţie încântătoare dar, oricum, era o prezenţă binevenită. Armurierul se dovedise un prieten de nădejde.

— Miros a vară, răspunse Jon, în timp ce Ser Endrew se năpusti asupra inamicului şi îl culcă la pământ. Unde i-a găsit Conwy?

— În temniţa unui lord, lângă Gulltown, răspunse fierarul. Un bandit, un bărbier, un cerşetor, doi orfani şi fiul unei târfe. Cu unii ca ei apărăm pământurile oamenilor.

— Se vor descurca. Jon îi aruncă lui Sam un zâmbet pe furiş. Noi ne-am descurcat.

Noye îl trase mai aproape.

— Ai auzit veştile despre fratele tău?

— Aseară.

Conwy şi oamenii lui aduseseră cu ei vestea la miazănoapte, şi în sala de mese aproape că nu se vorbea despre altceva. Jon nu era încă sigur ce părere avea despre asta. Robb, rege? Fratele cu care se jucase, cu care se bătuse, cu care împărţise prima cană cu vin? *Dar nu şi laptele mamei, nu. Aşadar, acum Robb va bea vinul verii din cupe aurite, în timp ce eu îngenunchez lângă un izvor să sorb zăpada topită din căuşul mâinilor.*

— Robb va fi un rege bun, zise cu loialitate.

— Oare? Fierarul îl privi direct. Sper că e aşa, băiete, dar cândva aş fi spus acelaşi lucru despre Robert.

— Se spune că i-ai făurit ciocanul de război, își aminti Jon.

— Da, am fost omul lui, omul Baratheonilor, fierar și armurier la Capătul Furtunii până ce mi-am pierdut brațul. Sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte de Lordul Steffon înainte să-l înghită marea și i-am cunoscut pe cei trei fii ai săi de când s-au născut. Unii oameni sunt ca săbiile, făcuți pentru luptă. Pune-i în cui și vor rugini.

— Și frații lui? întrebă Jon.

Armurierul stătu o clipă pe gânduri.

— Robert era din oțel curat, Stannis din fier curat, negru, dur și puternic, dar fragil, așa cum devine fierul. Se va frânge înainte de a apuca să se îndoaie. Iar Renly, el e din aramă, un metal strălucitor și sclipitor, frumos la înfățișare, dar care până la urmă nu valorează prea mult.

Și din ce metal e Robb? Jon nu întrebă. Noye era omul Baratheonilor, probabil că îl considera pe Joffrey regele de drept și pe Robb un trădător. În frăția Rondului de Noapte exista un pact nerostit să nu te vâri niciodată prea adânc în asemenea discuții. Oamenii veneau la Zid de pe tot cuprinsul celor Șapte Regate, vechile simpatii și loialități nu erau ușor de uitat, indiferent câte jurăminte făcea omul, iar Jon însuși avea un motiv întemeiat să știe asta. Până și Sam... Casa tatălui său făcuse jurământ față de Highgarden, al cărui Lord Tyrell îl sprijinea pe Regele Renly. Era mai bine să nu vorbească despre asemenea lucruri. Rondul de Noapte nu era de partea nimănui.

— Lord Mormont ne așteaptă, spuse Jon.

— N-am să te reții când te așteaptă Bătrânul Urs. Noye îl bătu pe umăr și zâmbi. Zeii fie cu tine mâine, Snow. Să-l aduceți înapoi pe unchiul ăla al tău, auzi?

— O să-l aducem, îi promise Jon.

Comandantul Mormont se stabilise în Turnul Regelui după ce incendiul îl mistuise pe al lui. Jon îl lăsă pe Nălucă cu străjerii, lângă ușă.

— Alte scări, zise Sam deprimat când începură să urce. Urăsc scările.

— Ei, iată un lucru cu care nu vom avea de-a face în pădure.

Când intrară în solariu, corbul îi ochi imediat.

Snow! strigă pasărea. Mormont își întrerupse conversația.

— Ți-a luat destul de mult cu hărțile alea. Dădu la o parte resturile de la micul dejun ca să facă loc pe masă. Pune-le aici. O să mă uit la ele mai târziu.

Thoren Smallwood, un cercetaș musculos cu o bărbie moale și o gură și mai moale, ascunsă sub o barbă firavă, le aruncă lui Jon și lui Sam câte o privire rece. Fusese unul dintre acoliții lui Alliser Thorne și nu-i iubea pe niciunul.

— Locul Lordului Comandant este la Castelul Negru, să stăpânească și să comande, îi spuse lui Mormont, ignorându-i pe noii veniți. Așa mi se pare mie.

Corbul fâlfâi din aripile sale mari, negre.

Mie, mie, mie.

— Dacă vei fi vreodată Lord Comandant, poți să faci cum poftești, îi răspunse Mormont, dar *mie* mi se pare că nu am murit încă și nici că te-au pus frații în locul meu.

— Sunt Prim Cercetaș acum, că Ben Stark s-a pierdut și Ser Jaremy a fost ucis, zise Smallwood cu încăpățânare. Comanda ar trebui să-mi aparțină.

Mormont nu voia să audă de așa ceva.

— Eu l-am trimis pe Ben Stark, și pe Ser

Waymar înaintea lui. Nu am de gând să te trimit și pe tine după ei și să stau să mă întreb cât timp trebuie să aștept până să te dau pierdut. Ridică un deget. Iar Stark rămâne Prim Cercetaș până când vom ști cu siguranță că e mort. Dacă va veni ziua aceea, eu voi fi cel care îi va numi succesorul, nu tu. Acum nu-mi mai irosi timpul. Plecăm când se crapă de ziuă, sau ai uitat?

Smallwood se ridică în picioare.

— Cum poruncește stăpânul meu. În drum spre ieșire, se încruntă la Jon de parcă ar fi fost vina lui.

— Prim Cercetaș? Ochii Bătrânului Urs sclipiră privindu-l pe Sam. Mai degrabă te-aș numi *pe tine* Prim Cercetaș. Are insolența să-mi spună în față că sunt prea bătrân să merg cu el. Îți par bătrân, băiete? Părul care se retrăsese de pe țeasta pătată a lui Mormont i se regrupase sub bărbie, într-o barbă albă, rară, care îi acoperea o mare parte din piept. O lovi cu putere. Par *firav?*

Sam deschise gura și scoase un mic chițăit. Bătrânul Urs îl înspăimânta.

— Nu, stăpâne, interveni repede Jon. Arăți puternic ca o... o...

— Nu încerca să mă amăgești, Snow, știi că nu merge cu mine. Lasă-mă să mă uit la hărțile alea. Mormont scotoci pripit printre ele, acordându-i fiecăreia doar câte o privire scurtă și un mormăit. Asta e tot ce ai putut găsi?

— Eu... s-s-stăpâne, se bâlbâi Sam, erau... erau mai multe, d-d-dar... dezordinea...

— Astea sunt vechi, se plânse Mormont, iar corbul său îl imită, strigând ascuțit: *Vechi, vechi.*

— Satele pot să apară și să dispară, dar dealurile și râurile vor rămâne în același loc,

arătă Jon.

— Destul de adevărat. Ţi-ai ales corbii, Tarly?

— M-M-Maester Aemon v-vrea să-i i-ia diseară, după m-m-masă.

— O să îi iau pe cei mai buni. Deștepte păsări, și puternice.

Puternice, zise pasărea lui, umflându-se în pene. *Puternice, puternice.*

— Dacă se întâmplă cumva să fim cu toţii măcelăriţi acolo, vreau ca succesorul meu să știe unde și de ce am murit.

Discuţia despre măcel îl reduse pe Samwell Tarly la tăcere. Mormont se aplecă înainte:

— Tarly, când aveam pe jumătate vârsta ta, mama mi-a spus că, dacă stau cu gura căscată, s-ar putea ca o nevăstuică să creadă că e vizuina ei și să-mi alunece pe gât. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, atenţie la nevăstuici. Făcu un semn brusc cu mâna: Pleacă, n-am timp de prostii. Fără îndoială, Maester are pentru tine o treabă pe care o poţi face.

Sam înghiţi în sec, se retrase și o luă la picior atât de repede, încât aproape că se împiedică în goană.

— Băiatul ăla e atât de prost pe cum pare? întrebă Lordul Comandant când Sam ieși. *Prost,* se plânse corbul. Mormont nu așteptă răspunsul lui Jon. Nobilul său tată e bine văzut în consiliile lui Renly, iar mie mi-a trecut prin cap să-l trimit pe el... Nu, mai bine nu. Renly nu e genul care să ia aminte la un grăsan care tremură. O să-l trimit pe Ser Arnell. E mult mai serios, iar mama lui a fost una dintre merele verzi Fossoway.

— Dacă îmi permiţi, stăpâne, ce vrei de la Regele Renly?

— Același lucru pe care îl vreau de la toţi,

tinere. Oameni, cai, săbii, armuri, grâne, brânză, vin, lână, cuie... Rondul de Noapte nu are orgolii, primim ceea ce ni se oferă. Bătu cu degetele în scândurile aspre ale mesei. Dacă vânturile ar fi blânde, Ser Alliser ar trebui să ajungă la Debarcaderul Regelui când se schimbă luna, dar dacă băiatul acesta, Joffrey, îi va acorda vreo atenție, asta nu știu. Casa Lannister n-a fost niciodată prietena Gărzii.

— Thorne poate să le arate mâna creaturii.

Era ceva palid, înfricoșător, cu degete negre, care se răsucea și se agita în vasul ei de parcă ar fi fost încă în viață.

— Am putea să mai găsim o mână să i-o trimitem lui Renly?

— Dywen zice că dincolo de Zid poți găsi orice.

— Da, așa zice Dywen. Și ultima dată când a mers să cerceteze, zice că a văzut un urs înalt de cinci metri. Mormont râse zgomotos. Se spune că sora mea și-a luat un urs ca iubit. O să cred *asta* când o să cred că există un urs de cinci metri. Deși, într-o lume unde morții se ridică și umblă.... Ah, chiar și așa, omul trebuie să creadă ce vede cu ochii lui. Am văzut morții umblând. N-am văzut niciun urs uriaș. Îi aruncă lui Jon o privire lungă, iscoditoare. Dar vorbeam de mâini! A ta cum mai e?

— Mai bine. Jon își scoase mănușa din moleschin și i-o arătă. Mâna îi era acoperită de cicatrici până la jumătatea antebrațului, iar carnea rozalie, pătată, era încă strânsă și moale la pipăit, dar se vindeca. Mă doare, totuși. Maester Aemon spune că e bine. Mi-a dat o alifie să o iau cu mine pe drum.

— Poți să ții Gheara Lungă, în ciuda durerii?

— Destul de bine. Jon își îndoi degetele, deschizând și închizând pumnul, așa cum îi

arătase Maester Aemon. Trebuie să fac exerciții cu degetele în fiecare zi, ca să le păstrez agere.

— O fi el orb, dar Aemon știe ce spune. Mă rog la zei să ni-l mai lase încă douăzeci de ani. Știi că ar fi putut fi rege?

Jon fu luat prin surprindere.

— Mi-a spus că tatăl lui a fost rege, dar nu... Am crezut că probabil e un fiu mai mic.

— Așa a și fost. Tatăl tatălui său a fost Daeron Targaryen, Cel De-al Doilea pe Numele Său, care a transformat ținutul Dorne în regat. O parte a înțelegerii a fost să se însoare cu o prințesă din Dorne. I-a dăruit patru fii. Tatăl lui Aemon, Maekar, a fost cel mai mic dintre ei, iar Aemon a fost cel de-al treilea fiu al lui. Ia aminte, toate acestea au fost cu mult înainte ca eu să mă nasc, așa bătrân cum vrea să mă facă Smallwood.

— Maester Aemon a fost numit Cavaler al Dragonului.

— Așa este. Unii spun că Prințul Aemon a fost adevăratul tată al Regelui Daeron, nu Aegon cel Netrebnic. Fie cum o fi fost, lui Aemon al nostru i-a lipsit talentul de soț al Cavalerului Dragon. Îi plăcea să spună că avea o sabie înceată, dar mintea iute. Nu e de mirare că bunicul său l-a expediat la Citadelă. Avea nouă sau zece ani, cred, și era tot al nouălea sau al zecelea pe linia succesiunii.

Maester Aemon număra mai mult de o sută de zile de naștere, știa Jon. Firav, stafidit, pipernicit și orb, era greu să ți-l imaginezi pe când era un băiețel, nu mai mare decât Arya.

Mormont continuă:

— Aemon își vedea de cărțile lui când cel mai în vârstă dintre unchii lui, următorul pretins moștenitor, a fost ucis într-un accident la un turnir. A lăsat doi fii, dar ei l-au urmat în

mormânt la scurt timp, în timpul Marii Maladii a Primăverii. Regele Daeron s-a prăpădit și el, și astfel, coroana a trecut la Aerys, cel de-al doilea fiu al lui Daeron.

— Regele Nebun.

Jon era năucit. Aerys fusese rege înaintea lui Robert, deci asta nu se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă.

— Nu, a fost Aerys întâiul. Cel pe care Robert l-a detronat a fost al doilea pe numele său.

— Cu cât timp în urmă a fost asta?

— Acum aproximativ optzeci de ani, spuse Bătrânul Urs, și nu, *încă* nu eram născut, deși Aemon făurise deja o jumătate de duzină de inele din lanțul său de Maester pe atunci. Aerys s-a căsătorit cu sora sa, așa cum li se cerea Targaryenilor, și a domnit zece sau doisprezece ani. Aemon și-a făcut jurămintele și a părăsit Citadela ca să slujească la curtea unui lord oarecare... până ce nobilul său unchi a murit. Tronul de Fier a trecut la ultimul dintre cei patru fii ai Regelui Daeron. Acela a fost Maekar, tatăl lui Aemon. Noul rege și-a chemat toți fiii la curte și a vrut să-l primească pe Aemon în consiliile sale, dar Aemon a refuzat, spunând că ar uzurpa locul care i se cuvenea de drept Marelui Maester. În schimb, a slujit la cetatea fratelui său mai mare, alt Daeron. Ei bine, a murit și acela, lăsând în urma lui doar o fată cu mintea slabă. Vreun sifilis pe care l-a luat de la vreo târfă, presupun. Următorul frate a fost Aerion.

— Aerion cel Monstruos? Jon cunoștea acel nume. „Prințul Care Se Credea Dragon” era una dintre cele mai înfiorătoare povești ale Bătrânei Nan. Lui Bran, frățiorul său, îi plăcea.

— Tocmai acela, deși el și-a spus Aerion

Flacără Strălucitoare. Într-o seară, a băut o cană întreagă cu foc sălbatic după ce le-a spus prietenilor că asta îl va transforma în dragon, dar zeii au fost blânzi și l-au transformat într-un cadavru. La niciun an după aceea, Regele Maekar a murit în luptă împotriva unui lord răzvrătit.

Jon nu era întru totul străin de istoria regatului, maesterul lui se îngrijise de asta.

— S-a întâmplat în anul Marelui Consiliu, zise el. Lorzii au trecut peste băiatul mic al Prinţului Aerion și peste fiica Prinţului Daeron și i-au dat coroana lui Aegon.

— Da și nu. La început i-au oferit-o discret lui Aegon și tot discret el a refuzat. Zeii voiau ca el să slujească, nu să conducă, le-a spus. Făcuse un jurământ și nu voia să îl încalce, deși însuși Înaltul Septon se oferise să-i dea dezlegarea. Ei bine, niciun om zdravăn la cap nu voia sângele lui Aerion pe tron, iar fiica lui Daeron, pe lângă faptul că era fată, era slabă de minte, așa că n-au avut de ales decât să se îndrepte către fratele mai mic al lui Aemon, Aegon, Cel de-al Cincilea pe Numele Său. I s-a spus Aegon cel Nesigur, născut al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu. Aemon știa, și pe bună dreptate, că dacă ar fi rămas la curte, cei cărora nu le convenea domnia fratelui său vor căuta să-l folosească, așa că a venit la Zid. Și aici a rămas, în timp ce fratele său și fiul fratelui său și fiul acestuia au domnit fiecare și au murit la rândul lor, până ce Jaime Lannister a pus capăt liniei Regilor Dragoni.

Rege, croncăni corbul. Pasărea fâlfâi în aerul solariului pentru a poposi pe umărul lui Mormont. *Rege,* zise din nou, pășind de colo-colo.

— Îi place cuvântul, zise Jon zâmbind.

— Un cuvânt ușor de rostit. Un cuvânt ușor să-ți placă.

Rege, repetă pasărea.

— Cred că vrea să spună că tu ar trebui să ai o coroană, stăpâne.

— Regatul are deja trei regi, și sunt prea mulți pentru gustul meu. Mormont mângâie corbul sub cioc cu degetele, dar în tot acest timp ochii nu i se dezlipiră de la Jon Snow.

Îl făcea să se simtă ciudat.

— Stăpâne, de ce mi-ai spus toate astea despre Maester Aemon?

— Trebuie să am un motiv? Mormont se foi în scaun, încruntându-se. Fratele tău, Robb, a fost încoronat Rege al Nordului. Tu și Aemon aveți acest lucru în comun. Un rege ca frate.

— Și încă un lucru, zise Jon. Un jurământ.

Bătrânul Urs pufni, iar corbul își luă zborul, fâlfâind în cerc prin încăpere.

— Dă-mi un om pentru fiecare jurământ pe care l-am văzut încălcat și Zidul nu va duce niciodată lipsă de apărători.

— Am știut dintotdeauna că Robb va fi Lord de Winterfell.

Mormont fluieră și pasărea veni înapoi la el, așezându-i-se pe braț.

— Un lord e ceva, un rege altceva. Îi dădu corbului o mână de grâu din buzunar. Îl vor înveșmânta pe fratele tău Robb în mătăsuri, satin și catifea într-o sută de culori felurite, în timp ce tu vei trăi și vei muri în cămașă neagră de zale. Se va căsători cu o prințesă frumoasă și va avea fii cu ea. Tu nu vei avea nici soție, nici nu vei ține un copil din sângele tău în brațe. Robb va domni, tu vei sluji. Oamenii îți vor spune Corb. Lui îi vor spune *Înălțimea Ta.* Cântăreții vor slăvi fiecare lucru neînsemnat pe care îl va face, în timp ce faptele tale cele mai

măreţe vor rămâne necântate. Spune-mi că nimic din toate acestea nu te tulbură, Jon, şi te voi numi mincinos şi voi şti că am dreptate.

Jon se ridică, încordat ca un arc.

— Şi dacă m-ar tulbura, ce aş putea să fac, aşa bastard cum sunt?

— Ce *vei* face? întrebă Mormont. Bastard cum eşti?

— Mă voi frământa, răspunse Jon, şi îmi voi ţine jurămintele.

CATELYN

Coroana fiului său era proaspăt scoasă din forjă și lui Catelyn Stark i se părea că greutatea ei apăsa greu pe capul lui Robb.

Vechea coroană a Regilor Iernii fusese pierdută cu trei secole în urmă, după ce îi fusese înmânată lui Aegon Cuceritorul, când Torrhen Stark a fost îngenuncheat. Ce a făcut Aegon cu ea nu știa nimeni. Fierarul Lordului Hoster își făcuse bine treaba și coroana lui Robb semăna foarte mult cu felul în care se zicea că arătase cealaltă, în poveștile spuse despre regii Stark de odinioară: un cerc deschis din bronz bătut, încrustat cu runele Primilor Oameni, acoperite de nouă spice negre de fier montate în formă de spade. Aur, argint și nestemate nu avea de nici unele, bronzul și fierul erau metalele iernii, întunecate și puternice, înfruntând frigul.

În timp ce așteptau în Sala Mare de la Riverrun să le fie adus prizonierul, îl văzu pe Robb împingând coroana pe spate, lăsând-o să se odihnească pe smocul lui de păr castaniu. Câteva momente mai târziu o trase înapoi în față, mai apoi o răsuci pe un sfert, de parcă așa ar fi putut să îi stea mai ușor pe frunte. *E lucru greu să suporți o coroană,* gândi Catelyn privindu-l, *mai ales pentru un băiat de cincisprezece ani.*

Când străjile aduseră prizonierul înăuntru, Robb își ceru sabia. Olyvar Frey i-o întinse cu mânerul înainte, iar fiul ei o trase din teacă și și-o puse goală pe genunchi, o amenințare

deschisă, în văzul tuturor.

— Înălţimea Ta, iată omul pe care l-ai cerut, anunţă Ser Robin Ryger, căpitan al gărzii Casei Tully.

— Îngenunchează înaintea regelui, Lannister! strigă Theon Greyjoy. Ser Robin îl împinse pe prizonier în genunchi.

Nu arată ca un leu, cugetă Catelyn. Acest Ser Cleos Frey era unul dintre fiii Doamnei Genna, care era sora Lordului Tywin Lannister, dar nu avea nimic din frumusețea nemaiîntâlnită a Lannisterilor, cu părul blond și ochii verzi. În schimb, moștenise părul șaten, sârmos, bărbia moale și fața suptă a tatălui său, Ser Emmon Frey, al doilea fiu al bătrânului Lord Walder. Ochii săi erau palizi și apoși și parcă nu se putea opri din clipit, dar probabil de vină era doar lumina. Temniţele de sub Riverrun erau întunecoase și pline de umezeală, și în aceste zile erau și aglomerate.

— Ridică-te, Ser Cleos.

Vocea fiului ei nu era la fel de rece cum ar fi fost cea a tatălui său, dar nu suna nici ca aceea a unui băiat de cincisprezece ani. Războiul îl făcuse bărbat înainte de vreme. Lumina arunca palide sclipiri pe lama sabiei de pe genunchii săi.

Totuși, nu sabia era cea care îl făcu pe Ser Cleos Frey să se teamă, ci fiara. Vânt Cenușiu îl numise fiul ei. Un lup străvechi, mare ca orice copoi, uscăţiv, cu blana fumurie și ochii asemenea aurului topit. Când animalul făcu un pas ușor înainte și îl adulmecă pe cavalerul prizonier, fiecare om din sală simţi mirosul spaimei. Ser Cleos fusese prins în timpul bătăliei din Pădurea Șoaptelor, unde Vânt Cenușiu sfâșiase beregata unei jumătăţi de duzini de oameni.

Cavalerul se ridică și, sărind cu atâta vioiciune, unii dintre privitori începură să râdă zgomotos.

— Mulţumesc, stăpâne.

— *Înălțimea Ta,* răcni Lordul Umber, Marelejon, mereu cel mai guraliv dintre stegarii lui Robb și, în același timp, cel mai devotat și mai feroce, sau cel puţin așa susţine el. Fusese primul care îl proclamase pe fiul ei Rege al Nordului, și nu ar fi tolerat nicio impietate la adresa onoarei nou-numitului suveran.

— Înălţimea Ta, se corectă repede Ser Cleos. Scuzele mele.

Nu e un om îndrăzneț, gândi Catelyn. De fapt, e mai mult un Frey decât un Lannister. Vărul lui, Regicidul, ar fi fost cu totul altceva. Nu ar fi reușit niciodată să scoată acel titlu printre dinţii perfecți ai lui Jaime Lannister.

— Te-am scos din celulă ca să duci mesajul meu verișoarei tale, Cersei Lannister, la Debarcaderul Regelui. Vei călători sub un steag de pace, escortat de treizeci dintre cei mai buni oameni ai mei.

Ser Cleos era vizibil ușurat.

— Atunci voi fi deosebit de onorat să duc reginei mesajul Înălțimii Voastre.

— Să fie înţeles, zise Robb. Nu-ți dau libertatea. Bunicul tău, Lordul Walder, mi-a promis sprijinul său și pe cel al Casei Frey. Mulţi dintre verii și unchii tăi au mers cu noi la Pădurea Șoaptelor, dar tu ai ales să lupți sub stindardul leului. Asta face din tine un Lannister, nu un Frey. Vreau jurământul tău, pe onoarea ta de cavaler, că, după ce transmiți mesajul meu, te vei întoarce cu răspunsul reginei și îți vei relua captivitatea.

Ser Cleos răspunse pe nerăsuflate:

— Jur.

— Toţi oamenii din această sală te-au auzit, îl avertiză fratele lui Catelyn, Ser Edmure Tully, care vorbea, în numele Riverrunului și al lorzilor Tridentului, în locul tatălui lor aflat pe moarte. Dacă nu te întorci, întreg regatul va ști că ai jurat strâmb.

— Voi face așa cum am jurat, răspunse Ser Cleos încordat. Care este acest mesaj?

— O ofertă de pace. Robb se ridică în picioare, cu sabia în mână. Vânt Cenușiu trecu lângă el. În sală se făcu liniște. Spune-i Reginei Regente că dacă îmi îndeplinește condiţiile, voi vârî această sabie în teacă și voi pune capăt războiului dintre noi.

În fundul sălii, Catelyn privea silueta înaltă și sfrijită a Lordului Richard Karstark făcându-și loc printr-un șir de străjeri și ieșind pe ușă. Nimeni altcineva nu se mișca. Robb nu acordă nicio atenţie acestei întreruperi.

— Olyvar, hârtia! porunci el. Cavalerul îi luă sabia și îi înmâna un sul de pergament.

Robb îl desfășură.

— În primul rând, Regina trebuie să-mi elibereze surorile și să le asigure transportul pe mare, de la Debarcaderul Regelui până la Portul Alb. Trebuie să se înțeleagă că mariajul Sansei cu Joffrey Baratheon a luat sfârșit. Când voi primi de veste de la castelanul meu că surorile mele s-au întors nevătămate la Winterfell, îi voi elibera pe verii reginei, cavalerul Willem Lannister și fratele tău, Teon Frey, și le voi da o escortă până la Casterly Rock sau oriunde dorește să-i trimit.

Catelyn Stark își dorea să poată citi gândurile care se ascundeau în spatele fiecărui chip, dincolo de fiecare frunte brăzdată și de fiecare pereche de buze strânse.

— În al doilea rând, osemintele nobilului

meu tată ne vor fi returnate, ca să se poată odihni alături de fratele și sora lui în criptele de sub Winterfell, așa cum și-ar fi dorit. Rămășițele pământești ale oamenilor din garda casei sale, care au murit la datorie la Debarcaderul Regelui, trebuie, de asemenea, returnate.

Oamenii rămași în viață au plecat spre miazăzi, iar osemintele reci se vor întoarce. *Ned avea dreptate,* gândi Catelyn. *Locul lui era la Winterfell, mi-a spus asta, dar am vrut să-l ascult? Nu. Du-te, i-am spus, trebuie să fii Mâna Regelui Robert, pentru binele Casei, de dragul copiilor noștri... al meu, nu de altceva...*

— În al treilea rând, spada tatălui meu, Gheață, îmi va fi trimisă aici, la Riverrun.

Îl privi pe Ser Edmure Tully, fratele ei, în timp ce stătea cu degetele mari agățate de centura sabiei, cu chipul neclintit ca o stâncă.

— În al patrulea rând, regina îi va porunci tatălui ei, Lordul Tywin, să-i elibereze pe acei cavaleri și stegari ai mei pe care i-a luat prizonieri în bătălia de la Furca Verde a Tridentului. După ce face asta, voi elibera propriii mei prizonieri luați la Pădurea Șoaptelor și la Bătălia Taberelor, cu excepția lui Jaime Lannister, care va rămâne ostaticul meu pentru buna purtare a tatălui său.

Catelyn studie zâmbetul de cunoscător al lui Theon Greyjoy, întrebându-se ce însemna. Tânărul acela are un mod de a privi de parcă ar ști vreo glumă secretă la care numai el avea acces. Lui Catelyn nu îi plăcuse asta niciodată.

— În sfârșit, Regele Joffrey și Regina Regentă trebuie să renunțe la toate pretențiile de dominație asupra Nordului. De-acum înainte nu mai facem parte din țara lor, ci suntem un regat liber și independent, ca în

vechime. Teritoriul nostru va cuprinde toate pământurile clanului Stark de la Nord de Gât și, în plus, ţinuturile străbătute de Râul Trident și de afluenţii săi, mărginite la apus de Dintele de Aur și la răsărit de Munţii Lunii.

— REGELE NORDULUI, bubui Marelejon Umber, izbind aerul cu pumnul său cât un jambon, în timp ce striga *Stark! Stark! Regele Nordului!*

Robb înfășură pergamentul la loc.

— Maester Vyman a desenat o hartă. Vei primi o copie pentru regină. Lord Tywin trebuie să se retragă dincolo de aceste graniţe și să oprească jafurile, incendierile și devastările. Regina Regentă și fiul ei nu vor cere taxe, dări și servicii de la poporul meu și îmi vor dezlega lorzii și cavalerii de toate jurămintele de credinţă, legămintele, promisiunile, datoriile și obligaţiile faţă de Tronul de Fier și de Casele Baratheon și Lannister. În plus, Lannisterii vor trimite zece ostatici de familie nobilă, asupra cărora vom cădea de comun acord, ca garanţie a păcii. Aceștia vor fi trataţi ca oaspeţi de onoare, conform rangului lor. Atâta timp cât termenii acestui pact vor fi respectaţi cu bună-credinţă, voi elibera câte doi ostatici în fiecare an și îi voi reda familiilor lor, nevătămaţi. Robb azvârli sulul de pergament la picioarele cavalerului său. Acestea sunt condiţiile. Dacă le îndeplinește, îi voi oferi pacea. Dacă nu – fluieră și Vânt Cenușiu înaintă, mârâind – va avea parte de încă o Pădure a Șoaptelor.

— *Stark!* răcni din nou Marelejon, și acum i se alăturară și alte glasuri, strigând: *Stark, Regele Nordului!*

Lupul își dădu capul pe spate și începu să urle. Chipul lui Ser Cleos căpătase culoarea laptelui prins.

— Regina va auzi mesajul tău, Lord... Înălțimea Ta.

— Bine, zise Robb. Ser Robin, vezi să primească o masă bună și haine curate. Va pleca la primele raze de lumină.

— Cum poruncești, Înălțimea Ta, răspunse Ser Robin Ryger.

— Atunci, am încheiat.

Cavalerii și lorzii stegari adunați își plecară genunchii în timp ce Robb se întoarse să plece, cu Vânt Cenușiu în spatele lui. Olyvar Frey se năpusti înainte să deschidă ușa. Catelyn îi urmă, cu fratele ei alături.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse fiului său, în galeria care ducea în spatele sălii, deși treaba aceea cu lupul pare o farsă mai potrivită pentru un băiețandru decât pentru un rege.

Robb îl scărpină pe Vânt Cenușiu după ureche.

— Ai văzut ce față a făcut, mamă? o întrebă el zâmbind.

— Eu am văzut cum a ieșit Lordul Karstark.

— Și eu la fel. Robb își scoase coroana cu ambele mâini și i-o dădu lui Olyvar. Du asta înapoi în dormitorul meu.

— Îndată, Înălțimea Ta. Cavalerul se îndepărtă grăbit.

— Pun rămășag că au mai fost și alții care au simțit ca Lordul Karstark, afirmă Edmure, fratele ei. Cum putem vorbi despre pace când Lannisterii se întind ca o molimă peste domeniile tatălui meu, furându-i recoltele și măcelărindu-i oamenii? Eu am mai spus, trebuie să intrăm în Harrenhal.

— Nu avem puterea, zise Robb fără tragere de inimă.

Edmure insistă:

— Devenim mai puternici dacă stăm aici?

Oastea noastră se diminuează pe zi ce trece.

— Și cine e de vină? se repezi Catelyn la fratele său.

La insistențele lui Edmure, Robb le dăduse lorzilor riverani permisiunea să plece, după încoronarea sa, să-și apere fiecare propriile pământuri. Ser Marq Piper și Lord Karyl Vance plecaseră primii. Le urmase Lordul Jonos Bracken, jurând să-și redobândească rămășițele castelului său ars și să-și îngroape morții, iar acum Lordul Jason Mallister își anunțase intenția de a se întoarce pe scaunul său de la Seagard, care scăpase neatins în urma bătăliei.

— Nu le poți cere lorzilor mei să stea cu mâinile în sân în timp ce câmpurile lor sunt jefuite și oamenii sunt trecuți prin sabie, zise Ser Edmure, dar Lordul Karstark e un om al nordului. Ar fi rău dacă ne-ar părăsi.

— Voi vorbi cu el, zise Robb. A pierdut doi fii la Pădurea Șoaptelor. Cine-l poate învinui dacă nu vrea să facă pace cu ucigașii lor, cu ucigașii tatălui meu?

— Mai multă vărsare de sânge nu-i va aduce înapoi pe tatăl tău sau pe fiii Lordului Rickard, zise Catelyn. Trebuia făcută o ofertă, deși un om mai înțelept ar fi putut să îndulcească puțin condițiile.

— Dacă erau puțin mai dulci, aș fi vomat.

Barba îi crescuse mai roșie decât părul său castaniu-roșcat. Robb părea să aibă impresia că îi dădea un aer fioros, regal, mai matur. Dar, cu sau fără barbă, rămânea un copil de cincisprezece ani, care voia răzbunare la fel de mult ca Rickard Karstark. Nu se lăsase ușor convins să facă nici măcar această ofertă, așa proastă cum era.

— Cersei Lannister nu va fi *niciodată* de acord să-ți dea surorile pentru doi veri. Își va

vrea fratele, după cum știi foarte bine. Îi mai spusese asta și înainte, dar Catelyn descoperise că regii nu ascultă nici pe jumătate la fel de atent ca fiii.

— Nu-l pot elibera pe Regicid, nici măcar dacă aș vrea. Lorzii mei nu ar accepta asta niciodată.

— Lorzii tăi te-au făcut regele lor.

— Și mă pot schimba la fel de ușor.

— Dacă prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a le avea pe Arya și Sansa tefere înapoi este coroana ta, ar trebui să-l plătim bucuroși. Jumătate dintre lorzii tăi ar dori să-l ucidă pe Lannister în celulă. Dacă va muri cât timp e prizonier, oamenii vor spune...

— ... că a meritat-o din plin, completă Robb.

— Și surorile tale? întrebă tăios Catelyn. Își vor merita și ele moartea? Îți jur, dacă fratelui ei i se întâmplă ceva rău, Cersei ne-o va plăti, cu sânge pentru sânge...

— Lannister nu va muri, răspunse Robb. Nimeni nici măcar nu vorbește cu el fără permisiunea mea. Are mâncare, apă, paie curate, mai mult confort decât i se cuvine. Dar nu-l voi elibera nici măcar pentru Arya și Sansa.

Fiul ei o privea *de sus în jos,* își dădu seama Catelyn. *Oare războiul îl făcuse să crească atât de repede,* se întrebă ea, *sau coroana pe care i-o așezaseră pe cap?*

— Te temi să-l ai din nou pe Lannister pe câmpul de luptă, ăsta e adevărul?

Vânt Cenușiu mârâi, ca și cum ar fi simțit pericolul pentru Robb, iar Edmure Tully așează o mână frățească pe umărul lui Catelyn.

— Cat, nu. Băiatul are dreptul să facă asta.

— Nu-mi spune *băiat,* zise Robb, întorcându-se către unchiul său, revărsându-și dintr-o dată furia pe bietul Edmure, care nu

voise decât să-l susţină. Sunt aproape bărbat în toată firea și sunt rege – regele *tău,* Ser. Și nu mă tem de Jaime Lannister. L-am învins o dată. Îl voi învinge din nou, dacă trebuie, numai că... își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și își scutură capul. Aș fi putut să-l dau pe Regicid în schimbul tatălui meu, dar...

— ... dar nu în schimbul fetelor? Vocea ei era distantă. Fetele nu sunt destul de importante, nu-i așa?

Robb nu răspunse, dar în ochii lui se citea durerea. Ochi albaștri, ochii familiei Tully, ochii pe care ea i-i dăruise. Îl rănise, dar semăna prea mult cu tatăl său ca să recunoască.

Asta a fost nedemn de mine, își spuse. *Zei, aveți milă, ce se va alege de mine? El face tot ce poate, se străduiește din răsputeri, știu asta, văd asta, și totuși... L-am pierdut pe Ned al meu, stânca pe care a fost clădită întreaga mea viață, n-aș putea suporta să-mi pierd și fiicele...*

— Voi face tot ce-mi stă în putere pentru surorile mele, zise Robb. Dacă regina are cât de puțină minte, îmi va accepta condițiile. Dacă nu, o voi face să regrete ziua în care m-a refuzat.

Evident, se săturase de acest subiect.

— Mamă, ești sigură că nu vei fi de acord să mergi la Gemeni? Ai putea fi mai departe de lupte și ai putea să le cunoști pe fiicele Lordului Frey, să mă ajuți să-mi aleg soția când se va sfârși războiul.

Vrea să plec, gândi Catelyn cu amărăciune. *Regii nu trebuie să aibă mame, se pare, iar eu îi spun lucruri pe care nu vrea să le audă.*

— Robb, ești destul de mare să hotărăști pe care dintre fetele Lordului Walder o preferi, fără ajutorul mamei tale.

— Atunci du-te cu Theon. El pleacă mâine. Îi va ajuta pe Mallisteri să escorteze grupul de

prizonieri la Seagard și pe urmă va lua o corabie către Insulele de Fier. Ai putea și tu să găsești o corabie și să te întorci la Winterfell într-o lună, dacă vânturile sunt blânde. Bran și Rickon au nevoie de tine.

Iar tu nu ai, asta vrei să spui?

— Nobilul meu tată nu mai are multe zile. Atâta timp cât bunicul tău trăiește, locul meu e alături de el.

— Aș putea să-ți poruncesc să pleci. Ca rege, aș putea.

Catelyn trecu peste asta.

— Am să-ți repet. Aș prefera să trimiți pe altcineva la Pyke și să-l ții pe Theon lângă tine.

— Cine e mai potrivit să trateze cu Balon Greyjoy decât fiul său?

— Jason Mallister, sugeră Catelyn. Tytos Blackwood. Stevron Frey. Oricine.... dar nu Theon.

Fiul ei se așeză pe vine lângă Vânt Cenușiu, ciufulindu-i blana și evitându-i privirea, ca din întâmplare.

— Theon a luptat pentru noi cu mult curaj. Ți-am spus cum l-a salvat pe Bran de sălbaticii aceia, în pădurea lupilor. Dacă Lannisterii nu vor să facă pace, voi avea nevoie de corăbiile Lordului Greyjoy.

— Le vei avea mai curând dacă îi ții fiul ostatic.

— A fost ostatic jumătate din viață.

— Din motive întemeiate, zise Catelyn. Greyjoy nu e omul în care să te încrezi. A purtat și el o coroană, adu-ți aminte, chiar dacă pentru un singur anotimp. S-ar putea să aspire s-o poarte din nou.

Robb se ridică.

— Nu-i voi purta pică pentru asta. Dacă eu sunt Regele Nordului, lasă-l să fie Regele

Insulelor de Fier, dacă asta e dorința lui. Îi voi da bucuros o coroană, atâta timp cât ne ajută să-i înfrângem pe Lannisteri.

— Robb...

— Îl trimit pe Theon. O zi bună, mamă. Vânt Cenușiu, haide. Robb se îndepărtă iute, cu lupul mergând în urma lui.

Catelyn nu-l putu privi cum pleacă. Fiul, și acum regele ei. Cât de ciudat i se părea. *Poruncește,* îi spunea ea la Moat Cailin. Și el așa făcea.

— Mă duc să-l vizitez pe tata, anunță ea dintr-odată. Vino cu mine, Edmure.

— Trebuie să schimb două vorbe cu arcașii aceia noi. Ser Desmond îi pregătește. Îl voi vizita mai târziu.

Dacă va mai fi în viață, gândi Catelyn, dar nu spuse nimic. Fratele ei prefera să meargă la luptă decât în acea cameră de bolnav.

Drumul cel mai scurt către fortăreața centrală, unde tatăl ei zăcea pe patul de moarte, era prin pădurea zeilor, cu iarba și cu florile ei sălbatice, cu crângurile dese de ulmi și sequoia. O bogăție de frunze ruginii atârna încă pe crengile copacilor, fără să le pese de vestea pe care corbul alb o adusese la Riverrun cu două săptămâni în urmă. A venit toamna, declarase Conclavul, dar zeilor nu li se păruse nimerit să anunțe încă vânturile și pădurile. Pentru asta, Catelyn era plină de recunoștință. Toamna era întotdeauna un anotimp înfricoșător, cu spectrul iernii în față. Nici cel mai înțelept om nu știa dacă următoarea lui recoltă nu va fi ultima.

Hoster Tully, Lord de Riverrun, zăcea în pat în solariul lui, cu privirea către răsărit, locul unde râurile Piatră Răsucită și Furca Roșie se întâlneau, la poalele castelului.

Când Catelyn intră, dormea, cu părul și barba albe ca patul lui de puf, cu trupul său, cândva vânjos, împuținat și șubrezit de moartea care creștea înlăuntrul său.

Lângă pat, încă înveșmântat în zale și în mantia sa murdărită de drum, stătea fratele tatălui ei, Peștele Negru. Cizmele îi erau pline de praf și pătate cu noroi uscat.

— Robb știe că te-ai întors, unchiule?

Ser Brynden Tully era ochii și urechile lui Robb, comandantul cercetașilor și al avangardei sale.

— Nu, am venit aici direct din grajduri, când mi-au spus că regele a adunat curtea. Înălțimea Sa va dori să-mi audă veștile în particular prima dată, mă gândesc. Peștele Negru era un bărbat înalt, slab, cărunt, sigur în mișcări, cu fața proaspăt bărbierită brăzdată de riduri și arsă de vânt. Cum se simte? întrebă el, iar Catelyn știu că nu se referea la Robb.

— Cam la fel. Maester îi dă vinul viselor și lapte de mac pentru dureri, așa că doarme în cea mai mare parte a timpului și mănâncă prea puțin. Pare mai slab cu fiecare zi.

— Vorbește?

— Da... Dar lucrurile pe care le spune sunt tot mai lipsite de noimă. Vorbește despre regretele sale, despre misiunile neterminate, despre oameni morți de mult și vremuri apuse. Uneori nu știe ce anotimp este sau cine sunt eu. Odată m-a strigat pe numele mamei.

— Încă îi duce dorul, răspunse Ser Brynden. Ai chipul ei, ai aceiași obraji, același maxilar...

— Tu îți amintești mai bine de ea decât mine. A trecut multă vreme. Catelyn se așeză pe pat și dădu la o parte un fir de păr alb, moale, care căzuse peste fața tatălui ei.

— De fiecare dată când plec, mă întreb dacă

la întoarcere îl voi găsi viu sau mort. În ciuda neînţelegerilor, între tatăl ei și fratele său fusese mereu o legătură pe care cândva Catelyn o renegase.

— Cel puţin te-ai împăcat cu el.

Rămaseră o vreme în tăcere, până Catelyn își ridică fruntea.

— Vorbeai de vești pe care Robb trebuie să le audă?

Lord Hoster gemu și se rostogoli pe o parte, ca și cum ar fi auzit. Brynden se ridică în picioare.

— Vino afară. Ar fi mai bine să nu-l trezim.

Ea îl urmă pe balconul de piatră care ieșea cu trei laturi din solariu, ca prova unei corăbii. Unchiul ei își ridică privirea, încruntându-se.

— Acum se poate vedea și ziua. Oamenii mei îi spun Mesagerul Roșu, dar care este mesajul?

Catelyn își ridică ochii spre locul în care linia roșie a cometei lăsa o dâră pe cerul albastru, ca o zgârietură lungă pe fața zeului.

— Marelejon i-a spus lui Robb că vechii zei au desfășurat un steag al răzbunării pentru Ned. Edmure crede că acesta e un semn al victoriei pentru Riverrun – el vede un pește cu coada lungă, în culorile familiei Tully, roșu pe fond albastru. Oftă. Mi-aș dori să am mai multă credinţă. Roșul-aprins e culoarea Lannisterilor.

— Nu e roșu aprins, zise Ser Brynden. Nici roșul familiei Tully, roșul noroios al râului. Acolo e sânge, copilă, mânjit pe cer.

— Sângele nostru sau al lor?

— A existat vreodată un război în care numai o parte a vărsat sânge? Unchiul ei clătină din cap. Pământurile de pe malurile râului sunt înecate în sânge și foc de jur-împrejurul Ochiului zeilor. Războiul s-a întins la miazăzi,

către Apa Neagră, și la miazănoapte, peste Trident, aproape până la Gemeni. Marq Piper și Karyl Vance au câștigat câteva mici victorii, iar acest lord din sud, Beric Dondarrion, și ai lui îi jefuiesc pe jefuitori, atacând trupele devastatoare ale Lordului Tywin și făcându-se nevăzuți în pădure. Se zice că Ser Burton Crakehall se lăuda că-l va ucide pe Dondarrion, până ce și-a condus oamenii în capcanele Lordului Beric și n-a mai rămas niciunul în viață.

— Unii dintre străjerii de la Debarcaderul Regelui sunt cu acest Lord Beric, își aminti Catelyn. Fie ca zeii să-i apere...

— Dondarrion și acest preot roșu care călătorește cu el sunt destul de deștepți ca să se apere singuri, dacă poveștile sunt adevărate, spuse unchiul ei, dar lorzii stegari ai tatălui tău.... asta e altă poveste, mai tristă. Robb n-ar fi trebuit să-i lase să plece. S-au împrăștiat ca niște potârnichi, fiecare încercând să-și apere oamenii lui, și asta e o prostie, Cat, o prostie. Janos Bracken a fost rănit luptându-se printre ruinele castelului său, iar nepotul lui, Hendry, a fost ucis. Tytos Blackwood i-a măturat pe Lannisteri de pe pământurile lui, dar i-au luat toate vacile și porcii și fiecare bob de grâu și nu i-au lăsat nimic de apărat, în afară de Castelul Raventree și un pustiu pârjolit. Oamenii lui Darry au recapturat fortăreața lordului lor, dar au reușit s-o păstreze mai puțin de două săptămâni, înainte ca Gregor Clegane să descindă și să treacă prin sabie toată garnizoana, cu tot cu lordul lor.

Catelyn era oripilată.

— Darry era doar un copil.

— Da, și ultimul din familia sa. Băiatul ar fi adus o răscumpărare frumoasă, dar ce

înseamnă aurul pentru un câine bălos ca Gregor Clegane? Capul bestiei ăleia ar fi un dar de preţ pentru toţi oamenii din regat, îţi jur.

Catelyn cunoștea prea bine proasta reputaţie a lui Ser Gregor...

— Nu-mi vorbi mie de capete, unchiule! Cersei ridicase capul lui Ned pe o țeapă deasupra zidurilor Fortăreţei Roșii și îl lăsase acolo, pradă corbilor și mușchelor. Chiar și acum, lui Catelyn îi venea greu să creadă că murise cu adevărat. În unele nopţi se trezea în întuneric, pe jumătate adormită, și, pentru o clipă, se aștepta să-l găsească acolo, lângă ea. Clegane nu valorează mai mult decât laba pisicii Lordului Tywin. Căci Tywin Lannister – Lord de Casterly Rock, Străjer al vestului, tată al Reginei Cersei, al lui Ser Jaime, Regicidul și al lui Tyrion Pezevenghiul, și bunic al lui Joffrey Baratheon, proaspăt încoronatul băiat rege – era adevăratul pericol, credea Catelyn.

— Adevărat, recunoscu Ser Brynden. Iar Tywin Lannister nu e prostul nimănui. El stă la adăpost în spatele zidurilor Harrenhalului, hrănindu-și oastea din recoltele noastre și pârjolind ceea ce nu fură. Gregor nu e singurul câine pe care l-a dezlegat. Ser Amory Lorch este și el pe câmpul de luptă, la fel și alţi câţiva mercenari din Qohor, care mai degrabă ar schilodi un om decât să-l ucidă. Am văzut ce lasă în urma lor. Sate întregi pârjolite, femei siluite și mutilate, copii măcelăriţi lăsaţi neîngropaţi, ca să atragă lupii și câinii sălbatici... Până și unui mort i-ar veni rău.

— Când va auzi asta, Edmure se va înfuria.

— Și asta va fi exact ce dorește Lordul Tywin. Până și teroarea are un scop al ei, Cat. Lannister vrea să ne provoace la luptă.

— Robb ar putea să-i împlinească dorinţa,

zise Catelyn cu neliniște. E agitat ca un leu în cușcă, iar Edmure, Marelejon și ceilalți vor face presiuni asupra lui.

Fiul ei câștigase două mari victorii, îl zdrobise pe Jaime Lannister la Pădurea Șoaptelor și făcuse praf oastea lui rămasă fără căpetenie dincolo de zidurile de la Riverrun, în Bătălia Taberelor, dar după cum vorbeau unii dintre acești lorzi stegari despre el, s-ar fi putut să fie Aegon Cuceritorul reîncarnat.

Brynden, Peștele Negru, își arcui o sprânceană neagră, stufoasă.

— Sunt niște proști. Prima mea regulă de război, Cat, e să nu îi împlinești niciodată dușmanului tău dorința. Lord Tywin ar vrea să se lupte pe un câmp la alegerea sa. Vrea să intrăm în Harrenhal.

Harrenhal. Orice copil de la Trident știa poveștile despre Harrenhal, imensa fortăreață pe care Regele Harren cel Negru o ridicase dincolo de apele Ochiului Zeilor, acum trei sute de ani, când Cele Șapte Regate au fost într-adevăr șapte regate și țările riverane au fost conduse de oamenii de fier din insule. În mândria lui, Harren dorise să aibă cea mai mare cetate, cu cele mai înalte turnuri din tot ținutul Westeros. Durase patruzeci de ani să o ridice, ca o umbră uriașă pe malul lacului, în timp ce oștirile lui îi prădau vecinii pentru piatră, lemn, aur și mână de lucru. Mii de prizonieri au murit în carierele sale, legați în lanțuri de săniile lui sau muncind la cele cinci turnuri colosale. Oamenii înghețau iarna și se topeau de cald vara. Copacii inimii, care fuseseră acolo de trei mii de ani, au fost tăiați pentru bârne și plute. Harren a dus la sărăcie țările riverane și Insulele de Fier deopotrivă, pentru a-și împlini visul. Și când, în sfârșit, Harrenhal a fost gata, exact în

ziua în care Regele Harren s-a așezat în reședința lui, Aegon Cuceritorul a acostat la Debarcaderul Regelui.

Catelyn își amintea că o auzise pe Bătrâna Nan spunând această poveste copiilor ei, la Winterfell. „Iar regele Harren a învățat că zidurile groase și turnurile înalte nu sunt de prea mare folos împotriva dragonilor", se încheia mereu povestea, „căci dragonii *zboară*". Harren și tot neamul său au pierit în focurile care i-au înghițit fortăreața misterioasă și fiecare casă care a mai rămas de atunci în Harrenhal a avut ghinion. Poate că a fost o cetate puternică, însă a fost un loc întunecat și blestemat.

— N-aș vrea ca Robb să ducă o luptă în umbra acelei fortărețe, recunoscu Catelyn. Totuși, trebuie să *facem* ceva, unchiule.

— Și curând, fu de acord unchiul ei. Nu ți-am spus partea cea mai rea, copilă. Oamenii pe care i-am trimis la apus au adus înapoi vestea că la Casterly Rock se adună o nouă oaste.

O altă oaste a Lannisterilor. Gândul o îmbolnăvea. Robb trebuie să afle de îndată.

— Cine va prelua comanda?

— Ser Stafford Lannister, se spune. Se întoarse ca să privească afară, dincolo de râuri, cu mantia lui roșie cu albastru fluturând în bătaia vântului.

— Încă un nepot? Casa Lannisterilor de la Casterly Rock era a naibii de mare și de fertilă.

— Văr, o corectă Ser Brynden. Fratele ultimei neveste a Lordului Tywin, așa că sunt de două ori înrudiți. E bătrân și puțin nătâng, dar are un fiu, pe Ser Daven, care e și mai cumplit.

— Atunci să sperăm că tatăl, și nu fiul, va fi acela care va duce această armată pe câmpul de bătălie.

— Totuși, mai avem ceva vreme înainte de a fi nevoiți să-i înfruntăm. Aceștia vor fi mercenari, călăreți liberi și ageamii din bordelurile din Lannisport. Ser Stafford trebuie să se îngrijească să fie înarmați și instruiți înainte de a risca să meargă la luptă. Și, fii cu băgare de seamă, Lord Tywin nu e Regicidul. Nu se va azvârli cu capul înainte. Va aștepta răbdător ca Ser Stafford să înainteze și abia apoi va ataca din spatele zidurilor cetății Harrenhal.

— Doar dacă.... zise Catelyn.

— Da? o îmboldi Ser Brynden.

— Doar dacă nu *trebuie* să părăsească Harrenhal, zise ea, pentru a înfrunta o altă amenințare.

Unchiul ei o privi gânditor.

— Lordul Renly.

— *Regele* Renly. Dacă era să ceară ajutorul unui om, trebuia să-i recunoască titlul pe care el îl pretinsese.

— Poate. Peștele Negru zâmbi, un zâmbet periculos. Totuși, va dori ceva în schimb.

— Va dori ceea ce vor mereu regii, zise ea. Omagii.

TYRION

Janos Slynt era fiul unui măcelar și râdea ca unul care tranșa carnea.

— Mai vrei niște vin? îl întrebă Tyrion.

— N-ar trebui să obiectez, spuse Lordul Janos, ridicând cupa. Avea forma unui butoiaș și o capacitate similară. N-ar trebui să obiectez deloc. E un vin roșu de calitate. De la Arbor!

— Dorne. Tyrion făcu un semn și slujitorul său turnă. Dar, în afară de servitori, el și Lordul Janos erau singuri în Sala Mică, la lumina plăpândă, înconjurată de întuneric, a lumânării. Nici cele mai alese vinuri de la Dorne nu sunt atât de bogate.

— Bogat, zise omul vânjos, cu chip de broască, luând o dușcă zdravănă. Janos Slynt nu era omul care să bea băutura cu sorbituri mici. Tyrion remarcă asta îndată. Da, bogat, tocmai ăsta era cuvântul pe care îl căutam. Ai darul cuvintelor, Lord Tyrion, dacă pot zice așa. Și ne-ai spus o poveste hazlie. Hazlie, da.

— Mă bucur că așa consideri... Dar nu sunt lord, ca tine. Poţi să-mi spui simplu *Tyrion,* Lord Janos.

— Cum dorești. Mai luă o înghiţitură, vărsând vin pe pieptul jiletcii sale de satin. Purta o capă scurtă din fir de aur, prinsă cu o suliţă în miniatură, cu vârful vopsit roșu-închis. Și era beat de-a binelea.

Tyrion își acoperi gura și râgâi politicos. Spre deosebire de Lordul Janos, băuse cumpătat, dar era sătul. Primul lucru pe care îl făcuse după ce s-a stabilit în Turnul Mâinii

Regelui a fost să se intereseze cine era cea mai bună bucătăreasă din oraș și să o ia în slujba sa. În seara aceasta mâncaseră o supă de coadă de vițel, verdețuri amestecate cu nuci, struguri, fenicul roșu și brânză sfărâmată, plăcintă fierbinte de crab, dovleac condimentat și prepeliţe înecate în unt. Fiecare fel venise cu propriul vin. Lord Janos a recunoscut că nu a mâncat niciodată nici măcar pe jumătate atât de bine.

— Fără îndoială, asta se va schimba când te vei stabili la Harrenhal, spuse Tyrion.

— Cu siguranță. Poate că ar trebui să-i cer bucătăresei tale să intre în slujba mea, ce zici?

— S-au dus războaie pentru mai puțin, răspunse Tyrion, și râseră amândoi cu poftă. Ești un om curajos că ți-ai ales ca reședință Harrenhalul. E un loc atât de mohorât, de *mare*... și scump de întreținut. Iar unii spun că e blestemat.

— Ar trebui să mă tem de un morman de pietre? Pufni. Un om curajos, zici. Trebuie să fii curajos ca să te ridici. Așa cum am făcut eu. La Harrenhal, da! Și de ce nu? Tu știi. Ești și tu un bărbat îndrăzneț, am impresia. Scund, se vede, dar *îndrăzneț*.

— Ești prea amabil. Mai vrei vin?

— Nu. Nu, sincer, eu... O, blestemați fie zeii, *da*. De ce nu? Un bărbat îndrăzneț bea până când se satură!

— Într-adevăr. Tyrion umplu cupa Lordului Slynt până sus. Am aruncat o privire peste numele celor pe care i-ai propus ca să-ți ia locul de Comandant al Gărzii Orașului.

— Oameni buni. Oameni minunați. Oricare dintre cei șase ar fi potrivit, dar eu l-aș alege pe Allar Deem. Mâna mea dreaptă. Strașnic bărbat. Loial. Alege-l și n-o să-ți pară rău. Dacă

e pe placul regelui.

— Cu siguranță. Tyrion luă o mică înghițitură din vinul său. Mă gândeam la Ser Jacelyn Bywater. A fost căpitan la Poarta Noroiului timp de trei ani și a slujit cu bravură în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Regele Robert l-a făcut cavaler la Pyke. Și, totuși, numele lui nu apare pe lista ta.

Lordul Janos Slynt bău cu nesaț din vin și îl plimbă o clipă prin gură, înainte de a-l înghiți.

— Bywater. Ei bine, curajos bărbat, fără doar și poate.... numai că... e *rigid* omul ăsta. Un câine ciudat. Oamenii nu-l plac. Și mai e și infirm, și-a pierdut mâna la Pyke, așa a ajuns cavaler. O afacere proastă, dacă mă întrebi pe mine, o mână pentru un titlu de *ser*. Râse. Ser Jacelyn se gândește prea mult la el și la onoarea lui, și eu văd asta. Ai face mai bine să-l lași acolo unde e, Lord... Tyrion. Allar Deem e omul potrivit pentru tine.

— Deem nu e prea îndrăgit de oamenii de rând, mi se spune.

— E temut. E mai bine așa.

— Ce am auzit despre el? Ceva probleme într-un bordel?

— Asta? N-a fost vina lui, domnul meu... Tyrion. Nu, n-a avut de gând s-o omoare pe femeie, și-a făcut-o cu mâna ei. A avertizat-o să stea deoparte și să-l lase să-și facă datoria.

— Totuși... mame și copii, ar fi putut să se aștepte ca ea să încerce să-și salveze copilul. Tyrion zâmbi. Gustă din brânza asta, merge de minune cu vinul. Spune-mi, de ce l-ai ales pe Deem pentru sarcina aceea nenorocită?

— Un comandant bun își cunoaște oamenii, Tyrion. Unii sunt buni pentru o treabă, alții pentru alta. Să le faci felul unui bebeluș și mamei sale e o treabă pentru un anumit soi de

om. Nu oricine ar face-o. Chiar dacă era doar o târfă oarecare și ăla era pruncul pe care l-a fătat.

— Bănuiesc că așa e, spuse Tyrion, auzind doar cuvintele *o târfă oarecare* și gândindu-se la Shae și la Tysha, de demult, și la toate celelalte femei care îi luaseră monedele și sămânța de-a lungul anilor.

Slynt continuă fără să bage de seamă.

— Un om dur pentru o sarcină dură, așa e Deem. Face așa cum i se spune și nu suflă o vorbă pe urmă. Tăie o bucată de brânză. Ăsta e bun. Ascuțit. Dă-mi un cuțit ascuțit și o brânză bună, înțepătoare, și sunt un om fericit.

Tyrion ridică din umeri.

— Bucură-te de ea cât mai poți. Cu pământurile riverane în flăcări și Renly rege la Highgarden, va fi în curând greu să ajungi la o brânză bună. Așadar, cine te-a trimis după bastardul târfei?

Lordul Janos îl privi pe Tyrion cu atenție, apoi începu să râdă și îi făcu un semn amenințător cu o bucată de brânză.

— Ești șiret, Tyrion. Credeai că mă poți păcăli, nu-i așa? Nu ajunge niște vin și niște brânză ca să-l faci pe Janos Slynt să spună mai mult decât ar trebui. Sunt mândru. Nicio întrebare și nicio vorbă după aceea, nu cu mine.

— Și nu cu Deem.

— Exact la fel. Fă-l Comandantul tău când voi pleca la Harrenhal și nu vei regreta.

Tyrion rupse o bucățică de brânză. Era într-adevăr iute și, în combinație cu vinul, foarte fină.

— Oricine va fi cel numit de rege, nu-i va fi ușor să intre în armura *ta,* îmi dau seama. Lordul Mormont se confruntă cu aceeași problemă.

Lordul Janos părea nedumerit.

— Credeam că este o doamnă. Mormont. Aceea care se culcă cu urșii, ea este?

— Eu vorbeam de fratele ei, Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte. Când l-am vizitat la Zid, a pomenit cât e de preocupat de găsirea unui om potrivit care să-i ia locul. Rondul are puțini oameni buni în ziua de azi. Tyrion zâmbi. Ar dormi mai bine dacă ar avea un om ca tine, îmi închipui. Sau ca bravul Allar Deem.

Lordul Janos hohoti.

— Slabe șanse.

— Așa s-ar crede, zise Tyrion, dar viața ia întorsături ciudate. Gândește-te la Eddard Stark, domnul meu. Bănuiesc că nu și-a imaginat vreodată că viața lui se va sfârși pe treptele Templului lui Baelor.

— Puțini și-ar fi imaginat, fu de acord Lordul Janos, chicotind.

Tyrion chicoti și el.

— Păcat că n-am fost acolo să văd. Se spune că până și Varys a fost surprins.

Lordul Janos râse atât de tare încât gâtlejul i se cutremură.

— Păianjenul, zise el. Știe tot, așa se spune. Ei bine, *asta* n-a știut.

— Cum ar fi putut? zise Tyrion cu o urmă de răceală în glas. A încercat s-o convingă pe sora mea că Stark ar trebui cruțat, cu condiția să-și ia tălpășița.

— Da? Janos Slynt clipi nedumerit.

— Sora mea, Cersei, repetă Tyrion ceva mai apăsat, în caz că nebunul ar avea vreun dubiu în privința persoanei la care se referea. Regina Regentă.

— Da. Slynt luă o înghițitură. Cât despre asta, ei bine.... regele a poruncit. Regele însuși.

— Regele are treisprezece ani, îi aminti Tyrion.

— Totuși, este regele. Fălcile lui Slynt începură să tremure când el se încruntă. Regele Celor Șapte Regate.

— Ei, al unuia sau două, cel puțin, spuse Tyrion cu un zâmbet amar. Aș putea să mă uit la sulița ta?

— Sulița mea? Lord Janos clipi nedumerit.

Tyrion arătă cu degetul.

— Broșa cu care ți-e prinsă capa.

Șovăitor, Lordul Janos își desfăcu podoaba și i-o dădu.

— Avem la Lannisport fierari care fac treabă mai bună. Emailul roșu sângeriu e o idee prea mult, dacă nu te superi. Spune-mi, domnul meu, ai vârât tu însuți sulița în spatele omului, sau doar ai dat ordinul?

— Am dat ordinul și l-aș mai da din nou. Lordul Stark era un trădător. Chelia de pe mijlocul capului lui Slynt era roșie ca sfecla și capa lui țesută din fir de aur îi alunecase de pe umeri, pe podea. Omul a încercat să mă cumpere.

— Fără să-i treacă prin cap că erai deja vândut.

Slynt trânti cupa cu vin.

— Ești beat? Dacă îți închipui că voi sta aici să mi se pună onoarea la îndoială...

— Despre ce onoare e vorba? Recunosc, ai făcut un târg mai bun decât Ser Jacelyn. Un titlu de lord și un castel pentru o suliță înfiptă în spate și nici măcar n-a trebuit s-o vâri tu. Îi aruncă lui Janos Slynt podoaba de aur înapoi. Aceasta îi săltă pe piept și căzu zăngănind pe podea când omul se ridică.

— Nu-mi place tonul tău, domnul meu... Pezevenghi. Sunt Lordul de Harrenhal și

membru al consiliului regal, cine ești tu să mă iei așa la rost?

Tyrion clătină din cap.

— Cred că știi destul de bine cine sunt. Câți fii ai?

— Ce înseamnă fiii mei pentru tine, *piticule?*

— *Pitic?* Se înfurie. Ar fi trebuit să te oprești la Pezevenghi. Sunt Tyrion din Casa Lannister și într-o zi, dacă ai atâta minte cât o moluscă, vei cădea în genunchi și vei mulţumi că am fost eu cel cu care a trebuit să ai de-a face și nu cu nobilul meu tată. Acum: *câți fii ai?*

Tyrion văzu spaima neașteptată din ochii lui Janos Slynt.

— T... trei, stăpâne. Și o fiică. Te rog, stăpâne...

— Nu trebuie să cerșești. Se ridică de pe scaun. Ai cuvântul meu, nu li se va face niciun rău. Băieții mici vor fi crescuţi ca scutieri. Dacă slujesc bine și cu loialitate, cu timpul vor putea deveni cavaleri. Să nu se zică niciodată despre casa Lannister că nu i-a răsplătit pe cei care o slujesc. Fiul tău cel mare va moșteni titlul de Lord Slynt și acest blazon înfiorător al tău. Lovi cu piciorul mica suliță de aur, trimițând-o cu repeziciune în capătul celălalt al încăperii. Vom găsi pentru el niște pământuri și va putea să-și construiască o reședință a lui. Nu va fi Harrenhal, dar va fi suficient. El va hotărî cu ce fată se va căsători.

Fața lui Janos Slynt trecu de la roșu la alb.

— C...ce... ce vrei să...?

Fălcile îi tremurau ca niște grămezi de seu.

— Ce am de gând să fac cu *tine?* Tyrion îl lăsă pe prostănac să tremure o clipă, înainte de a răspunde. Corabia *Visul Verii* pleacă în zori, odată cu fluxul. Stăpânul ei îmi spune că va

poposi la Gultown, la Cele Trei Surori, în insula Skagos și la Rondul de Est de Mare. Când îl vezi pe Lordul Comandant Mormont, transmite-i caldele mele salutări și spune-i că nu am uitat nevoile Rondului de Noapte. Îți doresc o viață lungă și să slujești cu bine, domnul meu.

Când Janos Slynt își dădu seama că nu avea să fie executat pe loc, culoarea îi reveni în obraji. Își împinse maxilarul înainte.

— Asta vom mai vedea, Pezevenghiule. *Piticule.* Poate că vei fi tu pe corabia aceea, ce părere ai? Poate că vei fi tu pe Zid. Scoase un râs nervos, ca un lătrat. Tu și amenințările tale, ei bine, vom vedea. Sunt prietenul regelui, știi. Vom vedea ce va avea de spus Joffrey despre asta. Și Degețel, și regina, o, da. Janos Slynt are o grămadă de prieteni. Vom vedea cine pleacă pe mare, îți promit. Chiar îți promit.

Slynt se întoarse pe călcâie ca pe vremea când era străjer și străbătu repede toată lungimea Sălii Mici, cu cizmele răsunând pe podeaua de piatră. Zăngăni în susul scării, dădu ușa la o parte... și ajunse față în față cu un bărbat înalt, cu obrajii scofâlciți, cu platoșă neagră și mantie aurie. Avea legată de ciotul încheieturii de la mâna dreaptă o mână de fier.

— Janos, zise omul cu ochii adânciți în orbite scânteind sub fruntea proeminentă și sub smocul de păr grizonat. Șase mantii aurii intrară în liniște în Sala Mică, în spatele lui, iar Janos Slynt se dădu la o parte.

— Lord Slynt, strigă Tyrion. Cred că-l cunoști pe Ser Jacelyn Bywater, noul Comandant al Gărzii Orașului.

— Ți-am pregătit o lectică, îi spuse lui Slynt Ser Jacelyn. Docurile sunt întunecate și îndepărtate și drumurile nu sunt sigure noaptea. Soldați!

În timp ce mantiile aurii îl conduceau afară pe fostul lor comandant, Tyrion îl chemă pe Ser Jacelyn la el și îi înmână un sul de pergament.

— E o călătorie lungă, iar Lordul Slynt va avea nevoie de companie. Vezi ca aceștia șase să-l însoțească până la *Visul Verii*.

Bywater se uită peste lista de nume și zâmbi.

— Cum dorești.

— Este unul, zise Tyrion cu glas scăzut, Deem. Spune-i căpitanului că ăluia nu-i va duce nimeni dorul dacă se întâmplă să fie aruncat peste bord înainte de a ajunge la Rondul de Est.

— Am auzit că acele ape de la miazănoapte sunt furtunoase. Ser Jacelyn se înclină și plecă, mantia unduindu-se în urma lui. În drum, călcă pe capa din fir aurit a lui Slynt.

Tyrion rămase singur, sorbind ceea ce mai rămăsese din vinul bun, dulce, de Dorne. Servitorii intrau și ieșeau, luând farfuriile de pe masă. Le spuse să lase vinul. Când isprăviră, Varys intră cu pas ușor în încăpere, înveșmântat cu robe curgătoare în nuanțe de lavandă, care se potriveau cu mirosul lui.

— O, adorabil, bunul meu lord.

— Atunci, de ce am gustul ăsta amar în gură? Își apăsă degetele pe tâmple. I-am spus să-l arunce pe Allar Deem în mare. Sunt foarte ispitit să fac același lucru cu tine.

— S-ar putea să fii dezamăgit de rezultat, răspunse Varys. Furtunile vin și pleacă, valurile se sparg deasupra capului, peștele mare mănâncă peștele mic, iar eu continui să vâslesc. Pot să te deranjez gustând din vinul care îi plăcea atât de mult Lordului Slynt?

Tyrion făcu semn către carafă, încruntându-se. Varys umplu cupa.

— A, dulce ca vara. Luă încă o înghițitură. Aud strugurii cântând pe limba mea.

— Mă întrebam ce e zgomotul ăla. Spune-le strugurilor să tacă, îmi crapă capul. Sora mea a fost. Asta a refuzat atât de loialul Lord Janos să spună. *Cersei* a trimis mantiile aurii la bordelul acela.

Varys chicoti nervos. Așadar, el știuse în tot acest timp.

— Ai omis partea aceea, zise Tyrion acuzator.

— Dulcea ta soră, răspunse Varys atât de mâhnit încât părea că îi vor da lacrimile. E greu să-i spui unui om așa ceva. M-am temut de felul în care vei reacționa. Mă poți ierta?

— Nu, izbucni Tyrion. Fii blestemat! Fie blestemată! Nu se putea atinge de Cersei, știa asta. Nu încă, nici măcar dacă ar fi vrut și era departe de a fi sigur că voia. Totuși, îl râcâia să stea aici și să facă o parodie de justiție, pedepsindu-i pe unii ca Janos Slynt și Allar Deem, în timp ce sora lui își continua cursa sălbatică. Pe viitor, îmi vei spune ce știi, Lord Varys. *Tot* ce știi.

Eunucul zâmbi viclean.

— Asta s-ar putea să dureze destul de mult timp, bunul meu stăpân. Știu cam multe.

— Nu destul de multe ca să salvezi acel copil, s-ar părea.

— Din păcate, nu. A mai fost un bastard, un băiat, mai mare. Am luat măsuri să-l văd ferit de pericol... Dar mărturisesc că nu mi-am închipuit niciodată că bebelușul ar fi în pericol. O fiică nelegitimă, de niciun an, cu o târfă drept mamă. Ce pericol ar putea să reprezinte?

— Era a lui Robert, zise Tyrion cu amărăciune. Asta a fost îndeajuns pentru Cersei, s-ar părea.

— Da, e nespus de trist. Trebuie să mă învinuiesc pentru biata copilă și pentru mama

ei, care era atât de tânără și îl iubea pe rege.

— Chiar așa? Tyrion nu o văzuse niciodată pe fată la față, dar în mintea lui ea era Shae și Tysha deopotrivă. Mă întreb dacă o târfă poate să iubească pe cineva cu adevărat. Nu, nu răspunde. Aș prefera să nu știu anumite lucruri.

O aranjase pe Shae într-un conac mare, din piatră și lemn, care avea fântână, grajd și grădină. Îi dăduse servitori să aibă grijă de nevoile ei, o pasăre albă din Insulele Verii să-i țină companie, mătăsuri, argint și pietre prețioase să o împodobească, străjeri să o apere. Și totuși părea nemulțumită. Voia să fie cu el mai mult timp, îi spusese, voia să-l slujească și să-l ajute.

— Cel mai mult mă ajuți aici, între așternuturi, i-a zis el într-o noapte, după ce au făcut dragoste și stătea întins lângă ea, cu capul culcat pe pieptul ei și cu o dulce durere în mădular. Ea nu răspunsese decât cu ochii. Tyrion citise acolo că nu era ceea ce ea ar fi vrut să audă.

Oftând, Tyrion dădu să întindă din nou mâna după vin, pe urmă își aminti de Lordul Janos și împinse carafa cât colo.

— Se pare că sora mea chiar a spus adevărul despre moartea lui Stark. Trebuie să-i mulțumim nepotului meu pentru această nebunie.

— Regele Joffrey a dat porunca, Janos Slynt și Ser Ilyn Payne au dus-o la îndeplinire iute, fără ezitare...

— ... aproape ca și cum ar fi așteptat-o. Da, am mai discutat despre asta, fără niciun rost. O nebunie.

— Cu Garda Orașului în mână, stăpâne, ai posibilitatea de a avea grijă ca Înălțimea Sa să nu mai facă și alte... nebunii? Ca să fim siguri,

mai trebuie să luăm în calcul și casa reginei...

— Mantiile roșii? Tyrion dădu din umeri. Vylarr e loial față de Casterly Rock. Știe că sunt aici trimis de tatăl meu. Lui Cersei îi va fi greu să-și folosească oamenii împotriva mea... De altfel, sunt doar o sută. Iar eu am încă pe jumătate atâția oameni ai mei. Și șase mii de mantii aurii, dacă Bywater este omul care pretinde că este.

— Vei descoperi că Ser Jacelyn e curajos, de onoare și supus... Și cât se poate de recunoscător.

— Față de cine, mă întreb. Tyrion nu avea încredere în Varys, deși nu îi contesta valoarea. Știa o mulțime de lucruri, fără îndoială. De ce ești atât de săritor, Lord Varys? întrebă Tyrion, studiind mâinile moi ale bărbatului, chipul lui spân, pudrat, și micul zâmbet slugarnic.

— Ești Mâna Regelui. Eu slujesc regatul, pe rege și pe tine.

— Așa cum i-ai slujit pe Jon Arryn și pe Eddard Stark?

— L-am slujit pe Lordul Arryn și pe Lordul Stark cât am putut mai bine. Am fost mâhnit și îngrozit de moartea lor prematură.

— Gândește-te cum mă simt. S-ar putea ca eu să fiu următorul.

— O, cred că nu, răspunse Varys, învârtind vinul în cupă. Puterea e un lucru curios, stăpâne. Oare te-ai gândit la ghicitoarea pe care ți-am spus-o în ziua aceea, la han?

— Mi-a trecut prin minte o dată sau de două ori, recunoscu Tyrion. Regele, preotul și bogatul – cine trăiește și cine moare? Pe cine va asculta spadasinul? E o ghicitoare fără răspuns sau, mai degrabă, cu prea multe răspunsuri. Totul depinde de omul cu sabia.

— Și totuși, el nu e nimeni, zise Varys. Nu

are nici coroană, nici aur și nu e ocrotit de zei, are doar o sabie ascuțită.

— Sabia reprezintă puterea asupra vieții și a morții.

— Doar că... totuși, dacă el e spadasinul care ne conduce cu adevărat, de ce ne prefacem că regele nostru deține puterea? De ce ar trebui ca un om puternic, cu o sabie, să asculte *vreodată* de un rege copil ca Joffrey sau de unul îmbibat de vin, ca tatăl său?

— Pentru că acești regi copii și nerozi bețivi pot chema alți oameni puternici cu săbiile lor.

— Atunci acești alți spadasini dețin adevărata putere. Sau nu e așa? De unde își au săbiile? *Ei* de ce se supun? Varys zâmbi. Cunoașterea înseamnă putere, zic unii. Unii ne învață că toată puterea vine de la zei. Alții susțin că provine de la lege. Totuși, în ziua aceea, pe treptele Templului Septim al lui Baelor, cucernicul nostru Înalt Septon și legitima noastră Regină Regentă și slujitorul tău mereu atoateștiutor au fost la fel de lipsiți de putere ca cizmarul sau dogarul meu din gloată. Cine l-a ucis cu adevărat pe Eddard Stark, ce crezi? Joffrey care a dat porunca? Ser Ilyn Payne care a înfipt sabia? Sau... altcineva?

Tyrion clătină din cap.

— Vrei să răspund la ghicitoarea ta blestemată sau doar să mă faci să mă doară capul și mai tare?

Varys zâmbi.

— Uite, atunci. Puterea se află acolo unde oamenii *cred* că se află. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

— Așadar, puterea e o mascaradă?

— O umbră pe perete, murmură Varys. Deși umbrele pot ucide. Și adesea un om foarte mic poate să proiecteze o umbră foarte mare.

Tyrion zâmbi.

— Lord Varys, încep să ţin ciudat de mult la tine. Aș putea să te omor, totuși, dar cred că asta m-ar întrista.

— Voi lua asta drept un înalt semn de apreciere.

— Ce ești tu, Varys? Tyrion descoperi că voia cu adevărat să știe. Un păianjen, se spune.

— Spionii și informatorii sunt rareori iubiți, domnul meu. Sunt doar un slujitor devotat al regatului.

— Și un eunuc. Să nu uităm asta.

— Arareori uit.

— Mi s-a zis și mie jumătate de om, deși cred că zeii au fost mai blânzi cu mine. Sunt scund, picioarele îmi sunt răsucite și femeile nu se uită după mine cu mare dorință... Și totuși, sunt încă bărbat. Shae nu e prima care să-mi cinstească patul și într-o zi s-ar putea să-mi iau o soție și să am un fiu. Dacă zeii sunt buni, va arăta ca unchiul său și va gândi ca tatăl său. Nu ai nicio asemenea speranță care să te susțină? Piticii sunt o glumă a zeilor, dar eunucii sunt făcuți de oameni. Cine te-a tăiat, Varys? Când și de ce? Cine *ești* cu adevărat?

Pe chipul eunucului nu sclipi niciun zâmbet, dar ochii lui licăriră a ceva care nu era râs.

— Ești amabil că întrebi, stăpâne, dar povestea mea e lungă și tristă și avem de discutat despre trădare. Scoase un pergament din mâneca robei. Comandantul Galerei Regelui, *Cerbul Alb,* complotează să ridice ancora pe furiș peste trei zile, să-și pună sabia și corabia la dispoziţia Lordului Stannis.

Tyrion oftă.

— Presupun că trebuie să-i dăm o lecţie sângeroasă.

— Ser Jacelyn ar putea să aranjeze să dispară, dar o judecată în fața regelui nu ar face decât să asigure devotamentul celorlalți căpitani pe mai departe.

Și să-mi țină nepotul-rege ocupat.

— Cum spui tu. Răpune-l cu o doză din justiția lui Joffrey.

Varys făcu un semn pe pergament.

— Ser Horas și Ser Hobber Redwyne au mituit paznicul să-i lase să iasă pe o poartă dosnică, poimâine noaptea. S-au făcut aranjamente să plece cu galera Pentoshilor, *Călărețul Lunii,* deghizați în vâslași.

— Putem să-i ținem la galerele alea câțiva ani, să vedem cum le place? Zâmbi. Nu, sora mea ar fi înnebunită de durere să piardă asemenea oaspeți de preț. Informează-l pe Ser Jacelyn. Pune mâna pe omul pe care l-au mituit și explică-i ce onoare e să slujești ca frate al Rondului de Noapte. Și postează oameni în jurul *Călărețului Lunii* în caz că Redwynii găsesc un al doilea paznic care duce lipsă de bani.

— Cum dorești. Un alt semn pe pergament. Omul tău, Timett, l-a ucis pe fiul unui negustor de vinuri în seara asta, la un cuib de pariuri de pe Strada Argintului. L-a ucis fiindcă a trișat la pietre.

— A fost adevărat?

— O, fără îndoială.

— Atunci oamenii cinstiți ai orașului îi datorează recunoștință lui Timett. Voi avea grijă să primească mulțumirile regelui.

Eunucul chicoti nervos și mai făcu un semn.

— De asemenea, avem o invazie neașteptată de oameni sfinți. Cometa a adus aici tot felul de preoți ciudați și de profeți, s-ar părea. Cerșesc în cârciumi și în prăvălii și prevestesc pierzanie

și distrugere oricui se oprește să-i asculte.

Tyrion dădu din umeri.

— Suntem aproape de anul trei sute de la Debarcarea lui Aegon. Presupun că e de așteptat. Lasă-i să vocifereze.

— Răspândesc teama, stăpâne.

— Credeam că asta e treaba ta.

Varys își acoperi gura cu mâna.

— Ești foarte crud să spui asta. O ultimă problemă. Lady Tanda a dat un mic dineu seara trecută. Am meniul și lista invitaților, ca să le analizezi. Când s-a turnat vinul, Lord Gyles s-a ridicat să închine cupa în cinstea regelui, iar Ser Balon Swann a fost auzit spunând: *Vom avea nevoie de trei cupe pentru asta.* Mulți au râs....

Tyrion ridică o mână.

— Destul. Ser Balon a făcut o glumă. Nu mă interesează vorbele de pahar ale trădătorilor, Ser Varys.

— Ești pe atât de înțelept pe cât ești de blând, stăpâne. Pergamentul dispăru în mâneca eunucului. Avem amândoi multe de făcut. Te las acum.

Când eunucul plecă, Tyrion rămase multă vreme privind lumânarea și întrebându-se cum va primi sora lui vestea despre demiterea lui Janos Slynt. Nu cu plăcere, la drept vorbind, dar nu vedea ce ar putea spera să facă Cersei altceva decât să trimită un protest amenințător Lordului Tywin de Harrenhal. Tyrion avea acum Rondul de Noapte, plus o sută cincizeci de membri ai clanurilor și o forță sporită de mercenari recrutați de Bronn. Părea bine apărat.

Fără îndoială, Eddard Stark gândea la fel.

Fortăreața Roșie era întunecată și liniștită când Tyrion părăsi Sala Mică. Bronn îl aștepta în sera sa.

— Slynt? întrebă el.

— Lordul Janos va pleca la Zid cu fluxul de dimineaţă. Varys vrea să mă facă să cred că l-am înlocuit pe unul dintre oamenii lui Joffrey cu unul de-al meu. Mai degrabă l-am înlocuit pe omul lui Degeţel cu omul lui Varys, dar, fie.

— Ar fi bine să ştii, Timett a ucis un om...

— Varys mi-a spus.

Mercenarul nu părea surprins.

— Nebunul şi-a imaginat că un chior ar fi mai uşor de înşelat. Timett i-a ţintuit încheietura de masă cu un pumnal şi i-a smuls beregata cu mâinile goale. Ştie cum să-şi încleştеze degetele...

— Scuteşte-mă de detaliile oribile, mi se întoarce stomacul pe dos, zise Tyrion. Cum merge cu recrutarea?

— Destul de bine. Trei oameni noi în seara asta.

— De unde ştii pe care să-i angajezi?

— Îi analizez. Îi chestionez, ca să aflu unde au luptat şi cât de bine mint. Bronn zâmbi. Şi pe urmă le dau ocazia să mă ucidă, ei fiind în aceeaşi situaţie.

— Ai ucis pe vreunul?

— Pe niciunul pe care l-am fi putut folosi.

— Şi dacă unul dintre ei te omoară?

— Va fi unul pe care ai vrea să-l angajezi.

Tyrion era puţin beat şi foarte obosit.

— Spune-mi, Bronn, dacă ţi-aş spune să ucizi un bebeluş.... o copilă, încă la pieptul mamei, ai face-o? Fără nicio întrebare?

— Fără nicio întrebare? Nu. Mercenarul îşi frecă degetul mare de degetul arătător. Aş întreba cât.

Şi de ce aş avea vreodată nevoie de al tău Allar Deem, Lord Slynt? gândi Tyrion. *Am o sută de oameni ai mei.* Îi venea să râdă, îi venea

să plângă, dar mai presus de orice o dorea pe Shae.

ARYA

Drumul nu era nimic mai mult decât două șanțuri lăsate de roți printre ierburi.

Partea bună era că, circulația fiind atât de redusă, nu va fi nimeni care să arate cu degetul în ce direcție au apucat-o. Fluviul de oameni care inunda drumul regelui era acolo doar un firicel.

Partea rea era că drumul se unduia înainte și înapoi, ca un șarpe, împletindu-se cu poteci și mai mici și părând uneori că dispare cu totul doar ca să reapară la jumătate de leghe mai departe, când își pierduseră cu totul speranța. Arya ura acest drum. Relieful era destul de domol; dealuri line și câmpuri terasate alternau cu fânețe, păduri și văi mici, năpădite de trestii, care aproape că încetineau cursul pâraielor. Chiar și așa, poteca era atât de îngustă și de cotită, încât ajunseseră să se strecoare.

Căruțele erau cele care îi încetineau, cu mersul lor greoi, cu osiile trosnind sub povara încărcăturilor. De zeci de ori pe zi erau nevoiți să se oprească pentru a elibera o roată prinsă într-un șanț sau să-și întărească forțele pentru a urca o pantă mocirloasă. Într-o zi, în mijlocul unui pâlc des de stejari, s-au întâlnit față în față cu trei oameni care duceau o grămadă de lemne de foc într-un car tras de un singur bou, fără ca niciunul dintre ei să poată trece. Nu era altceva de făcut decât să aștepte ca pădurarii să-și dezlege boul, să-l ducă printre copaci, să întoarcă invers carul, să înhame boul din nou și să o ia înapoi pe unde veniseră. Boul era mai

încet decât căruțele, așa că în ziua aceea nu au ajuns aproape nicăieri.

Arya se uita mereu peste umăr, întrebându-se când îi vor prinde pelerinele aurii. Noaptea, se trezea la fiecare zgomot și înhăța mânerul Acului. Nu se opreau niciodată fără să pună santinele, dar Arya nu avea încredere în ele. Mai ales în băieții orfani. Probabil că s-or fi descurcat pe aleile de la Debarcaderul Regelui, dar aici, în pustietate, erau pierduți. Când se furișa tăcută ca o umbră, putea trece pe lângă ei ca să se spele la lumina stelelor, în apele pădurii, unde nu o vedea nimeni. În noaptea în care Lommy Mâini Verzi era de pază, s-a cățărat într-un stejar și a mers din copac în copac până când a ajuns chiar deasupra capului lui, iar el nu a văzut nimic. Ar fi putut să-i sară în cap, dar știa că ar fi țipat și ar fi trezit toată tabăra, iar Yoren ar fi putut să ridice din nou bățul la ea.

Lommy și ceilalți orfani îl tratau acum cu toții pe Taur ca pe o persoană deosebită, pentru că regina îi voia capul, deși el nu recunoștea nimic.

— Nu i-am făcut niciodată ceva reginei, spunea el furios. Mi-am făcut treaba, atâta tot. Toata ziua numai clești și foale; i-am făcut toate poftele. Trebuia să fiu armurier și, într-o zi, Maester Mott îmi zice că trebuie să mă înrolez în Rondul de Noapte, asta e tot ce știu.

Apoi Taurul se ducea să-și lustruiască atent coiful. Era un coif frumos, rotunjit și curbat, cu o vizieră îngustă și două coarne mari de metal. Arya îl privea cum lustruiește metalul cu pânză uleiată, făcându-l să strălucească atât de tare încât în oțelul lui se oglindea focul. Cu toate astea, nu și-l punea niciodată pe cap.

— Pun rămășag că e bastardul acelui trădător, spuse Lommy într-o seară cu glas

scăzut, ca Gendry să nu audă. Lordul Lup, cel pe care l-au tăiat pe treptele Templului lui Baelor.

— Nu este, afirmă Arya.

Tatăl meu a avut un sigur bastard, și acela este Jon. Se îndepărtă iute în pădure. Nu-și dorea nimic altceva decât să pună șaua pe cal și să plece acasă. Era o iapă bună, un cal roib cu un smoc alb pe frunte. Iar Arya fusese mereu o bună călăreață. Ar fi putut să plece la galop și să nu-i mai vadă niciodată pe niciunul, dacă ar fi vrut. Doar că atunci n-ar mai fi avut pe nimeni care să meargă în recunoaștere în fața ei, să vegheze în spate, sau să stea de pază când ar dormi, iar când mantiile aurii ar prinde-o, ar fi singură. Era mai în siguranță dacă rămânea cu Yoren și cu ceilalți.

— Nu suntem departe de Ochiul Zeilor, spuse fratele în negru într-o dimineață. Drumul Regelui nu e sigur până ce nu trecem de Trident. Așa că vom ocoli lacul de-a lungul țărmului vestic; acolo nu ne vor căuta. În următorul loc unde urmele se încrucișau, întoarse căruțele către apus.

Aici, câmpul făcea loc pădurii, satele și cetățile erau mai mici și mai îndepărtate, dealurile mai înalte și văile mai adânci. Era din ce în ce mai greu de ajuns la mâncare. În oraș, Yoren încărcase căruțele cu pește sărat, posmagi, untură, napi, saci cu fasole și cu orz și roți de brânză galbenă, dar mâncaseră totul, până la ultima bucățică. Obligați fiind să trăiască din roadele pământului, Yoren ceru ajutorul lui Koss și Kurz, care fuseseră prinși ca braconieri. Îi trimitea în pădure înaintea coloanei și seara se întorceau cu un cerb atârnat între ei pe un țăruș sau cu câteva prepelițe legate la brâu. Băieții mai tineri erau trimiși să

culeagă mure de-a lungul drumului sau să sară peste garduri, pentru a umple cu mere câte un sac, dacă se întâmpla să dea peste o livadă.

Arya era o cățărătoare pricepută și o culegătoare rapidă, și îi plăcea să meargă singură. Într-o zi, întâlni un iepure, din pură întâmplare. Era maroniu și gras, cu urechi lungi și nările fremătând. Iepurii fug mai repede decât pisicile, dar nu se pot cățăra în copaci nici pe jumătate atât de bine. Îl plesni cu bățul și îl înșfăcă de urechi, iar Yoren îl înăbuși cu niște ciuperci și ceapă sălbatică. Arya primi un picior întreg, de vreme ce era iepurele prins de ea. Îl împărți cu Gendry. Ceilalți primiră câte o lingură de tocană, chiar și cei în cătușe. Jaqen H'ghar îi mulțumi politicos pentru tratație, iar Mușcătorul își linse unsoarea de pe degetele murdare cu o privire extatică, însă Rorge, cel fără nas, doar râse și spuse:

— Avem acum un vânător. Cap Bubos. Cap Bubos, Ucigașul de Iepuri.

În preajma cetății numite Mărăcinișul Alb, câțiva lucrători la câmp îi înconjurară cerându-le bani în schimbul știuleților pe care îi luaseră. Yoren le privi secerile și le azvârli câteva monede de aramă.

— A fost o vreme când un bărbat în negru era ospătat de la Dorne la Winterfell, și până și lorzii de seamă considerau că e o onoare să-l găzduiască sub acoperișul lor, spuse el cu amărăciune. Acum niște lacomi ca voi vor bani grei pentru o mușcătură dintr-un măr viermănos. Scuipă.

— E porumb dulce, mai mult decât merită o cioară bătrână ca tine, răspunse unul dintre ei cu asprime. Ieși chiar acum de pe câmpul nostru și ia-i cu tine și pe netrebnicii și cuțitarii ăștia, altfel vă voi trage pe toți în țeapă, în lanul

de porumb, să speriaţi celelalte ciori.

Au fript porumbul dulce în pleavă în seara aceea, întorcând ştiuleţii cu beţe lungi, despicate, şi l-au mâncat fierbinte, direct de pe cocean. Lui Arya i se păru că are un gust minunat, dar Yoren era prea nervos ca să mănânce. Parcă avea un nor deasupra capului, negru şi zdrenţuit, ca mantia pe care o purta. Se plimba de colo-colo agitat, bombănind de unul singur.

În ziua următoare, Koss veni în goană să-l anunţe despre existenţa unei tabere, ceva mai în faţă.

— Treizeci sau patruzeci de oameni, cu zale şi coifuri, spuse el. Unii dintre ei sunt grav răniţi, iar unul cred că e pe moarte după cum geme. Cu toată larma pe care o făcea, am ajuns chiar lângă ei. Au suliţe şi scuturi, dar un singur cal, şi ăla şchiop. Am impresia că sunt acolo de ceva vreme, după cum pute locul.

— Ai văzut vreo flamură?

— Pisica sălbatică tărcată, galbenă cu negru, pe un fond de culoarea noroiului.

Yoren împături o frunză acrişoară, o vârî în gură şi o mestecă.

— Nu-mi dau seama, recunoscu el. Pot fi de o parte, pot fi de alta. Dacă sunt atât de grav răniţi, s-ar putea să ne ia caii, indiferent cine sunt. S-ar putea să ia mai mult de-atât. Cred că o să-i ocolim.

Au ocolit leghe în şir şi le-a luat cel puţin două zile, dar bătrânul zicea că merită.

— Veţi sta destul la Zid. Tot restul vieţii, cel mai probabil. Mie mi se pare că nu e nicio grabă să ajungem acolo.

Când se îndreptară din nou către nord, Arya văzu din ce în ce mai mulţi oameni păzindu-şi câmpurile. Adesea stăteau în linişte la marginea

drumului, aruncând priviri reci oricărui trecător. Prin alte părți patrulau călare, trasându-și liniile gardurilor cu topoare agățate la șei. Într-un singur loc zări un om cocoțat într-un pom uscat, cu un arc în mână și o tolbă cu săgeți atârnată de creanga de sub el. În momentul în care îi observă, puse o săgeată în arc și nu își dezlipi privirea de la ei până ce nu dispăru și ultima căruță. În tot acest timp, Yoren l-a ocărât:

— El și copacul lui, să vedem cât o să-i placă acolo când vor veni Ceilalți să-l ia. Atunci va striga după Rondul de Noapte, asta va face.

O zi mai târziu, Dobber observă o sclipire roșie pe cerul nopții.

— Sau drumul acesta a mers și apoi s-a întors, sau soarele apune la miazănoapte.

Yoren se urcă pe o movilă să vadă mai bine.

— Foc, anunță el. Își linse un deget și îl ridică în aer. Vântul ar trebui să-l ducă în direcția opusă. Totuși, trebuie vegheat.

Și într-adevăr au vegheat. Pe măsură ce lumea se întuneca, focul părea să devină tot mai strălucitor, până ce arăta de parcă nordul întreg era în flăcări. Din când în când, simțeau miros de fum, deși vântul era liniștit și flăcările nu se apropiau. În zori, focul era stins, dar niciunul dintre ei nu dormise prea bine în noaptea aceea.

Era amiază când ajunseră în locul în care fusese satul. Câmpurile erau pustiuri carbonizate, leghe întregi de jur-împrejur, casele, coji înnegrite. Scheletele animalelor arse și măcelărite împânzeau pământul, sub păturii vii de ciori care se ridicau, croncănind cu furie când erau deranjate. Fumul se răspândea încă din interiorul cetății. De departe, palisadele sale de lemn păreau solide, dar nu se dovediseră

destul de puternice.

Călare pe iapa sa, în fața căruțelor, Arya văzu trupuri carbonizate împlântate în țăruși ascuțiți, pe metereze, cu mâinile trase în fața ochilor de parcă ar fi vrut să alunge flăcările care îi mistuiseră. Yoren anunță un popas când se aflau încă la o oarecare distanță și îi spuse lui Arya și celorlalți să aibă grijă de căruțe cât timp el, Murch și Cutjack mergeau înainte pe jos. Când trecură printr-o poartă spartă, un stol de corbi se ridică dintre ziduri, iar corbii închiși în coliviile din căruțele lor începură să-i strige cu croncănituri și țipete ascuțite.

— Ar trebui să intrăm după ei? îl întrebă Arya pe Gendry, când Yoren și ceilalți erau plecați de o bună bucată de vreme.

— Yoren a spus să așteptăm. Glasul lui Gendry suna înfundat. Când Arya se întoarse să privească, observă că avea coiful pe cap, strălucind, cu coarnele curbate, imense.

Când, în cele din urmă, veniră înapoi, Yoren avea o fetiță în brațe, iar Murch și Cutjack duceau o femeie pe o targă făcută dintr-o cuvertură veche, sfâșiată. Fata nu avea mai mult de doi ani și plângea tot timpul, un sunet scâncit, ca și cum ar fi avut ceva în gât. Fie că nu știa încă să vorbească, fie că uitase. Brațul drept al femeii se termina la cot, cu un ciot plin de sânge, iar ochii ficși păreau să nu vadă nimic. Vorbea, dar spunea un singur lucru. „Vă rog", striga iar și iar. „Vă rog, vă rog." Lui Rorge i se părea amuzant. Râdea, pufnind prin gaura de pe față, acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, iar Mușcătorul începu să râdă și el, până ce Murch îi înjură și le spuse să tacă.

Yoren îi puse să găsească un loc pentru femeie în spatele căruței.

— Și mișcați-vă repede, zise el. Când vine

noaptea, aici vor fi lupi, poate și mai rău.

— Mi-e frică, murmură Plăcintă Fierbinte când văzu femeia cu un singur braț târâtă în căruță.

— Și mie, mărturisi Arya.

O strânse de umăr:

— N-am omorât niciodată un băiat în bătaie, Arry. Doar am vândut plăcintele mamei, atâta tot.

Arya se îndepărtă de căruță, atât cât îndrăznea, ca să nu fie nevoită să o audă pe fată plângând sau să o asculte pe mama ei șoptind: „Vă rog." Își aminti o poveste spusă cândva de Bătrâna Nan, despre un bărbat închis într-un castel întunecat, de niște uriași răi. Era foarte curajos și deștept și îi păcălise pe uriași, și scăpase.... dar îndată ce ajunse afară din castel, l-au luat Ceilalți și i-au băut sângele roșu, fierbinte. Acum știa cum trebuie să se fi simțit.

Femeia cu un singur braț muri pe înserat. Gendry și Cutjack îi săpară un mormânt pe coama unui deal, sub o salcie plângătoare. Când vântul bătea, Arya avea impresia că aude lungile crengi șoptind: „Vă rog. Vă rog. Vă rog." I se ridică părul pe ceafă și se îndepărtă, aproape fugind, de lângă mormânt.

— În seara asta nu facem niciun foc, le spuse Yoren. Cina consta într-o mână de ridichi găsite de Koss, o cană de fasole uscată și apă dintr-un pârâu din apropiere. Apa avea un gust ciudat, iar Lommy le spuse că era gustul cadavrelor în putrefacție aflate undeva, în susul râului. Plăcintă Fierbinte l-ar fi pocnit dacă nu i-ar fi despărțit Reysen.

Arya bău prea multă apă, doar ca să-și umple stomacul cu ceva. Nu și-ar fi imaginat că va putea dormi, dar cumva a reușit. Când se trezi, era întuneric beznă și vezica îi era pe cale

să explodeze. Peste tot în jurul ei se îngrămădeau oameni adormiți, înveliți cu pături și mantii. Arya găsi Acul, se ridică, ascultă. Auzi pașii ușori ai santinelei, oameni răsucindu-se în somnul lor agitat, sforăiturile hârâitoare ale lui Rorge și sâsâitul ciudat pe care îl scotea Mușcătorul în somn. Dinspre o altă căruță venea scârțâitul ritmic al oțelului pe piatră, din locul unde stătea Yoren, mestecând o frunză acrișoară și ascuțindu-și tăișul pumnalului.

Plăcintă Fierbinte era unul dintre băieții de pază.

— Unde te duci? întrebă când o văzu pe Arya îndreptându-se către copaci.

Arya făcu un semn vag cu mâna către pădure.

— Ba nu te duci, zise Plăcintă Fierbinte. Devenise mai îndrăzneț acum, că avea sabia la brâu, chiar dacă era doar o sabie scurtă, iar el o mânuia ca pe un topor. Bătrânul a spus ca în seara asta toată lumea să stea pe-aproape.

— Trebuie să mă ușurez, explică Arya.

— Ei bine, folosește pomul de colo. Arătă cu degetul. Nu știi ce e acolo, Arry. Mai înainte am auzit lupi.

Lui Yoren nu i-ar plăcea dacă s-ar certa cu el. Încercă să pară speriată.

— Lupi? Vorbești serios?

— Am auzit, o asigură el.

— Nu cred că trebuie să mă duc, până la urmă. Se întoarse la pătura ei și se prefăcu adormită până ce auzi pașii lui Plăcintă Fierbinte îndepărtându-se. Apoi se rostogoli pe o parte și se furișă în pădure, prin cealaltă parte a taberei, tăcută ca o umbră. Erau și aici santinele, dar Arya le ocoli cu ușurință. Doar ca să se asigure, se duse de două ori mai departe

decât de obicei. Când fu convinsă că nu era nimeni prin apropiere, își dădu jos pantalonii și se lăsă pe vine, să-și facă treaba.

Tocmai urina, cu hainele în jurul gleznelor, când auzi foșnete pe sub copaci. *Plăcintă Fierbinte,* gândi în panică, *m-a urmărit*. Apoi văzu ochii licărind dinspre pădure, strălucind de oglindirea lunii. Stomacul i se strânse și întinse mâna după sabie, fără să-i pese dacă se uda toată, numărând ochii: doi, patru, opt, doisprezece, o haită întreagă...

Unul dintre ei se apropie cu pas ușor dinspre copaci. O fixă cu privirea și își dezgoli colții, iar Arya nu se mai putu gândi decât la cât de proastă a fost și cum va jubila Plăcintă Fierbinte când îi vor găsi trupul pe jumătate devorat, în dimineața următoare. Dar lupul se întoarse și o luă la goană înapoi în întuneric și la fel de repede ochii dispărură. Tremurând, se șterse, își legă pantalonii și se întoarse la tabără și la Yoren, urmărind sunetul hârșâit ce venea din depărtare. Arya se căţără în căruță, lângă el, cutremurată.

— Lupi, șopti ea cu glas răgușit. În pădure.

— Da. Trebuie să fie.

— M-au speriat.

— Chiar așa? Scuipă. Eu am impresia că neamul tău ţinea la lupi.

— Nymeria era un lup străvechi. Arya își strânse mâinile la piept. Asta e altceva. Oricum, ea s-a dus. Jory și cu mine am aruncat cu pietre în ea până când a fugit, altfel regina ar fi omorât-o. O întrista să vorbească despre asta. Pariez că, dacă ar fi fost în oraș, nu ar fi permis să i se taie capul lui tata.

— Băieții orfani nu au taţi, spuse Yoren, sau ai uitat? Saliva îi era roșie de la frunza acrișoară, așa că arăta de parcă gura i-ar fi sângerat.

Singurii lupi de care trebuie să ne temem sunt cei îmbrăcați în piele de om, precum cei care au distrus satul ăla.

— Mi-aș dori să fiu acasă, spuse ea cu tristețe. Încerca din răsputeri să fie curajoasă, să fie fioroasă ca o lupoaică, dar uneori se simțea doar ca o fetiță.

Fratele în negru desfăcu o frunză acrișoară din balotul aflat în căruță și și-o îndesă în gură.

— Poate că ar fi trebuit să te las unde te-am găsit, băiete. Pe toți. În oraș e mai sigur, mi se pare.

— Nu-mi pasă. Vreau să mă duc acasă.

— Aduc oameni la Zid de aproape treizeci de ani. Pe buzele lui Yoren străluci saliva, ca niște bulbuci de sânge. În tot acest timp, am pierdut doar trei. Un bătrân a murit de febră, un băiat din oraș a fost mușcat de șarpe când se ușura și un nebun a încercat să mă omoare în somn și s-a ales cu un zâmbet roșu pentru deranj. Își trecu pumnalul în dreptul gâtului, arătându-i. Trei în treizeci de ani. Scuipă vechea frunză acrișoară. Acum o corabie ar fi fost un lucru mai înțelept. Nicio șansă să mai găsim oameni pe drum, dar... Un bărbat isteț s-ar fi dus cu corabia, dar eu... Treizeci de ani am mers pe acest drum al regelui. Își vârî pumnalul în teacă. Du-te la culcare, băiete. Mă auzi?

Ea încercase. Totuși, cum stătea sub pătura ei subțire, auzea lupii urlând... și un alt sunet, mai slab, doar o șoaptă în vânt, care ar fi putut să fie un țipăt.

DAVOS

Aerul dimineții era negru de fumul zeilor arzând.

Ardeau cu toții acum, Fecioară și Mamă, Războinic și Fierar, Baba cu ochii ei sidefii și Tatăl cu barba poleită cu aur, chiar și Străinul, cioplit să pară mai mult animal decât om. Lemnul vechi, uscat, și nenumăratele straturi de vopsea și de lac ardeau cu o lumină sălbatică, nesățioasă. Căldura se ridica sclipind prin aerul rece. În spate, garguiele și dragonii de piatră de pe zidurile castelului se vedeau ca prin ceață, de parcă Davos le-ar fi văzut printr-un văl de lacrimi. *Sau ca și cum bestiile ar fi tremurat, s-ar fi agitat...*

— Un lucru rău, declară Allard, deși cel puțin avusese bunul-simț să vorbească cu glas scăzut.

Dalie mormăi aprobator.

— Liniște, spuse Davos. Nu uitați unde vă aflați. Fiii lui erau buni, dar tineri, iar Allard, în special, era pripit. *Dacă aș fi rămas contrabandist, Allard ar fi sfârșit pe Zid, Stannis l-a cruțat de un asemenea final, încă un lucru pentru care-i sunt dator...*

Sute de oameni veniseră la porțile castelului să vadă cum ardeau Cei Șapte. Aerul mirosea urât. Chiar și soldaților le venea greu să nu se simtă stânjeniți în fața unui asemenea afront adus zeilor pe care mulți dintre ei îi veneraseră toată viața.

Femeia roșie dădu ocol focului de trei ori, rugându-se o dată în limba Asshai, o dată în

Valyriana cultă și o dată în Limba Comună. Davos o înțelese doar pe ultima.

— R'hllor, vino în întunericul nostru, strigă ea. Stăpân al Luminii, îți oferim acești zei falși, acești șapte zei care sunt unul singur, dușmanul. Ia-l și revarsă-ți lumina asupra noastră, căci noaptea e întunecată și plină de spaime.

Regina Selyse repetă vorbele. Lângă ea, Stannis privea impasibil, cu maxilarul tare ca o stâncă sub umbra neagră-albăstruie a bărbii sale compacte. Își pusese straie mai bogate decât îi era obiceiul, ca pentru sept.

Septul de la Piatra Dragonului se aflase acolo unde Aegon Cuceritorul îngenunchease ca să se roage în noaptea dinaintea plecării. Asta nu-l salvase de oamenii reginei. Răsturnaseră altarele, dăduseră jos statuile și spărseseră vitraliile cu ciocanele de război. Septonul Barre nu putuse decât să-i blesteme, dar Ser Hubard Rambton își dusese cei trei fii la sept, să-și apere zeii. Rambtonii omorâseră patru oameni ai reginei înainte ca ceilalți să-i distrugă. Pe urmă, Guncer Sunglass, cel mai blând și mai pios dintre lorzi, i-a spus lui Stannis că nu mai poate să-i satisfacă pretențiile. Acum împărțea o celulă sufocantă cu septonul și cu cei doi fii ai lui Ser Hubard care supraviețuiseră. Ceilalți lorzi prinseseră repede lecția.

Zeii nu însemnaseră niciodată prea mult pentru Davos contrabandistul, deși, ca mulți dintre ceilalți, fusese văzut aducând ofrande Războinicului înainte de luptă, Fierarului atunci când lansa o corabie la apă și Mamei, ori de câte ori soția sa rămânea însărcinată. I se făcu rău privindu-i cum ard, și nu doar din cauza fumului.

Maester Cressen ar fi împiedicat asta. Bătrânul îl provocase pe Stăpânul Luminii și fusese doborât de impietatea sa, sau cel puțin așa spuneau clevetitorii. Davos știa adevărul. Îl văzuse pe maester strecurând ceva în cupa cu vin. *Otravă. Ce altceva ar fi putut să fie? A băut o cupă a morții ca să-l elibereze pe Stannis de Melisandre, dar cumva zeul ei a apărat-o.* Ar fi ucis-o bucuros pe femeia roșie pentru asta, deși ce șansă ar fi avut el acolo unde Maesterul Citadelei dăduse greș? Era doar un contrabandist ridicat în rang, Davos de la Fundătura Puricilor, Cavalerul Ceapă.

Zeii arzând răspândeau o lumină frumoasă, înveșmântați în straiele lor de flăcări în nuanțe schimbătoare, roșii, portocalii și galbene. Septonul Barre îi spusese cândva lui Davos cum au fost ciopliți din catargele corăbiilor care i-au adus din Valyria pe primii Targaryeni. De-a lungul secolelor, au fost vopsiți și revopsiți, poleiți cu aur, cu argint și împodobiți cu nestemate.

— Frumusețea lor îi va face să fie și mai mult pe placul lui R'hllor, spusese Melisandre când i-a cerut lui Stannis să-i arunce pe jos și să-i târască afară, la porțile castelului.

Fecioara zăcea de-a curmezișul Războinicului, cu brațele larg deschise, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Mama părea aproape prea cutremurată în timp ce flăcările se apropiau, atingându-i obrazul. În inimă îi fusese înfiptă o sabie lungă și mâna-i de piele era cuprinsă de flăcări. Tatăl era dedesubt, primul căzut. Davos privea mâna Străinului zvârcolindu-se și încolăcindu-se, în timp ce degetele i se înnegreau și cădeau unul câte unul, micșorate de dogoarea mangalului. În apropiere, Lordul Celtigar fu cuprins de o tuse

rebelă și își acoperi fața ridată cu o bucată de pânză brodată cu crabi roșii. Myrenii erau puși pe glume, bucurându-se de căldura focului, dar tânărul Lord Bar Emmon se făcuse cenușiu la față, iar Lord Velaryon se uita mai mult la rege decât la flăcări.

Davos ar fi dat orice să știe la ce se gândea acesta, dar un om ca Velaryon nu i s-ar fi confesat niciodată. Lordul Mareelor era din sângele vechii Valyrii, iar Casa lui oferise de trei ori soții pentru prinții Targaryeni. Davos Seaworth duhnea a pește și a ceapă. Se purta la fel și cu ceilalți lorzi. Nu putea avea încredere în niciunul dintre ei, și nici ei nu l-ar include în vreunul dintre consiliile lor secrete. Îi disprețuiau și fiii, în egală măsură. *Nepoții mei vor lua parte la turniruri alături de ai lor și, într-o zi, poate că sângele lor se va uni cu al meu. Cu timpul, mica mea corabie neagră va zbura la fel de sus precum calul de mare al lui Velaryon sau ca crabii roșii ai lui Celtigar.*

Asta dacă ajungea Stannis pe tron. Dar dacă pierdea...

Tot ceea ce sunt îi datorez lui. Stannis îl ridicase la rangul de cavaler. Îi oferise un loc de cinste la masa lui și o galeră de război cu care să călătorească pe mare în locul micii sale corăbii de contrabandist. Dale și Allard erau și ei căpitani de galere. Maric era cârmaci pe *Furia.* Matthos slujea sub comanda tatălui său pe *Betha Neagră,* iar regele îl luase pe Devan ca scutier regal. Într-o bună zi va deveni cavaler, la fel și cei doi flăcăi. Marya era stăpâna unei mici fortărețe de la Capul Mâniei, și avea servitori care îi spuneau *stăpână,* iar Davos putea vâna căprioare roșii în propriile sale păduri. Toate acestea le avea datorită lui Stannis Baratheon, cu prețul câtorva falange. *A fost drept ceea ce*

mi-a făcut. Am nesocotit legile regelui toată viața. El mi-a câștigat loialitatea. Davos atinse mica pungă care-i atârna la gât de o curea de piele. Degetele erau norocul lui și acum avea nevoie de noroc. *Ca noi toți, ca Lordul Stannis mai mult decât oricine.*

Flăcări palide colorau cerul cenușiu. Un fum negru se ridica, răsucindu-se și unduindu-se. Când vântul îl împinse către ei, oamenii începură să clipească, să lăcrimeze și să se frece la ochi. Allard întoarse capul, tușind și blestemând. *O fărâmă din cele ce vor veni,* gândi Davos. Mulți și multe vor mai arde înainte ca acest război să ia sfârșit.

Melisandre era înveșmântată din cap până-n picioare în satin roșu și catifea sângerie, cu ochii roșii ca rubinul imens strălucindu-i la gât, de parcă ar fi fost și el în flăcări.

— În cărţile vechi ale Asshailor stă scris că va veni o zi, după o vară lungă, când stelele vor sângera și răsuflarea rece a întunericului va cădea grea asupra lumii. În acest ceas de teroare, un războinic va scoate din foc o sabie arzând. Acea sabie va fi Aducătoarea de Lumină, Sabia Roșie a Eroilor, iar cel care o va lua va fi Azor Ahai reîntors și întunericul va pieri din fața lui. Ridică glasul și vorbele ei străbătură întreaga adunare. *Azor Ahai, iubit de R'hllor! Războinic al Luminii, Fiu al Focului! Apropie-te, sabia ta te așteaptă! Apropie-te și prinde-o în mână!*

Stannis Baratheon înaintă ca un soldat intrând în luptă. Scutierii se apropiară pentru a-l însoți. Davos privi cum fiul său, Devan, trage o mănușă lungă, căptușită, pe mâna dreaptă a regelui. Băiatul purta o jiletcă de culoarea untului, cu o inimă dogoritoare cusută pe piept. Bryen Farring era îmbrăcat

asemănător și tocmai lega o capă rigidă de piele în jurul gâtului Înălțimii Sale. În spate, Davos auzi zornăitul ușor al unor clopoței.

— *Sub mare fumul se ridică în bulbuci, iar flăcările ard verzi, albastre și negre,* cânta pe undeva Chip Peticit. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Regele se năpusti în foc cu dinții încleștați, ținând mantia de piele în fața lui, ca să-l apere de flăcări. Se duse direct la Mamă, înhăță sabia cu mâna înmănușată și o smulse, dintr-o singură zvâcnire, din lemnul arzând. Pe urmă începu să se retragă, cu sabia ridicată, cu flăcări verzi, de jad, răsucindu-se în jurul oțelului sângeriu. Străjerii alergară să scuture tăciunii care atârnau de veșmintele regelui.

— *O sabie de foc!* strigă Regina Selyse.

Ser Axell Florent și ceilalți oameni ai ei o urmară:

— *O sabie de foc! Arde! Arde! O sabie de foc!*

Melisandre își ridică mâinile deasupra capului.

— *Priviți! Ni s-a promis un semn, iar acum semnul a fost văzut! Priviți Aducătorul Luminii! Azor Ahai a venit din nou! Să-i urăm bun venit Războinicului Luminii! Să-i urăm bun venit Fiului Focului!*

Un val de strigăte dădu răspunsul chiar când mănușa lui Stannis începu să ardă mocnit. Înjurând, regele înfipse vârful sabiei în pământul umed și stinse flăcările cu piciorul.

— Stăpâne, revarsă lumina ta asupra noastră! strigă Melisandre.

— Căci noaptea e întunecată și plină de spaime, răspunseră Selyse și oamenii reginei.

Ar trebui să rostesc și eu cuvintele? se întrebă Davos. *Îi datorez lui Stannis atât de mult? Acest zeu fioros este cu adevărat zeul lui?* Degetele sale scurtate se crispară.

Stannis își scoase mănușa și o lăsă să cadă pe pământ. Zeii de pe rug abia mai puteau fi recunoscuți. Capul Fierarului căzu, stârnind un nor de cenușă și tăciuni. Melisandre cânta în limba lui Asshai, cu glasul ridicându-se și coborând, ca fluxul și refluxul mării. Înfiptă în pământ, Aducătoarea de Lumină continua să strălucească îmbujorată, dar flăcările care persistau în jurul sabiei se micșorau și piereau.

Când cântecul luă sfârșit, din zei mai rămăsese doar cenușa, iar răbdarea regelui era pe sfârșite. O luă pe regină de cot și o conduse înapoi la Piatra Dragonului, lăsând Aducătoarea de Lumină acolo unde era. Femeia roșie mai zăbovi o clipă să privească, în timp ce Davos îngenunche alături de Bryen Farring și înveli sabia arsă și înnegrită în mantia de piele. *Sabia Roșie a Eroilor arată în ultimul hal,* gândi Davos.

Câțiva lorzi mai rămaseră să discute, cu glasuri scăzute, în cealaltă parte a focului. Tăcură când au observat că Davos îi privește. *Dacă Stannis ar cădea, m-ar doborî într-o clipă.* Nici el nu era mulțumit de vreunul dintre oamenii reginei, acel grup de cavaleri ambițioși și lorzi mărunți care se încredințaseră acestui Stăpân al Luminii, intrând astfel în grațiile și sub ocrotirea Doamnei – *ba nu, ale Reginei, ai uitat?* – Selyse.

Când Melisandre și scutierii se depărtară cu prețioasa sabie, focul începuse deja să se micșoreze. Davos și fiii lui se alăturară mulțimii care își croia drum în jos, către țărm și către corăbiile care așteptau.

— Devan s-a descurcat bine, spuse Davos pe drum.

— A dus mănușa fără s-o scape, da, zise Dale.

Allard încuviinţă.

— Semnul acela de pe jiletca lui Devan, inima dogoritoare, ce era? Blazonul Baratheonilor este cerbul încoronat.

— Un lord poate să aleagă mai mult de un blazon, spuse Davos.

Dale zâmbi.

— O corabie neagră *și* o ceapă, tată?

Allard lovi cu piciorul o piatră.

— Ceilalţi ne iau ceapa... *și* acea inimă aprinsă. A fost cu totul greșit să-i ardă pe Cei Șapte.

— De când ai devenit atât de credincios? întrebă Davos. Ce știe fiul unui contrabandist despre faptele zeilor?

— Eu sunt fiul unui cavaler, tată. Dacă tu nu-ți amintești, de ce ar face-o ei?

— Fiul unui cavaler, dar nu un cavaler, zise Davos. Și nici nu vei fi vreodată, dacă te amesteci în treburi care nu te privesc. Stannis este regele tău, nu e treaba noastră să ne îndoim în privința lui. Noi navigam cu aceste corăbii și îi îndeplinim porunca. Asta e tot.

— Cât despre asta, tată, răspunse Dale, îmi displac aceste butoaie pe apă pe care mi le-au dat în schimbul *Mâniei.* Lemn de pin verde. Apa îl va strica la primul drum, oricât de scurt ar fi.

— Și eu am primit una la fel pentru *Lady Marya,* zise Allard. Oamenii reginei au pretins tot lemnul uscat.

— Voi vorbi cu regele despre asta, promise Davos.

Era mai bine să vină de la el decât de la Allard. Fiii lui erau luptători pricepuți și navigatori încă și mai iscusiți, dar nu știau cum să le vorbească lorzilor. *S-au născut fără rang, întocmai ca mine, dar nu le place să li se*

reamintească asta. Când se uită la stindardul nostru, nu văd decât o corabie mare, neagră, zburând în bătaia vântului. Ceapa o trec cu vederea.

Portul era mai înțesat de oameni decât îl văzuse vreodată Davos. Fiecare doc era plin de marinari care încărcau provizii și în fiecare han soldații jucau zaruri, beau sau căutau târfe... O căutare zadarnică, fiindcă Stannis nu îngăduia niciuna pe această insulă. Țărmul era mărginit de corăbii, galere de război, vase de pescuit, galioane robuste și corăbii de negoț burduhănoase. Cele mai bune locuri de ancorat fuseseră ocupate de vasele cele mari: vasul amiral al lui Stannis, *Furia,* se înălța între *Lordul Steffon* și *Cerbul Mării,* vasul cu chilă argintie al Lordului Velaryon, *Gloria Driftmarkului,* și cele trei surori ale sale, apoi *Gheara Roșie,* corabia împodobită a Lordului Celtigar, și greoaia corabie *Peștele Spadă,* cu prora ei lungă de fier. Ancorată în larg, plutea imensa corabie *Valyriana* a lui Salladhor Saan, printre chilele dungate ale altor două duzini de galere Lyseniene mai mici.

Un mic han ponosit se afla la capătul cheiului de piatră unde *Betha Neagră, Mânia* și *Lady Marya* împărțeau locul cu o jumătate de duzină de alte galere de o sută de vâslași sau mai puțin. Lui Davos îi era sete. Se despărți de fiii săi și își îndreptă pașii către han. În față era așezat un gargui înalt până la brâu, atât de ros de ploaie și de sare încât trăsăturile sale erau șterse cu totul. Totuși, era un vechi prieten al lui Davos. Bătu ușor cu palma capul de piatră în timp ce intra.

— Noroc, murmură el.

În partea opusă a gălăgioasei săli comune, Salladhor Saan mânca struguri dintr-un bol de

lemn. Când îl observă pe Davos, îi făcu semn să se apropie.

— Cavalere, vino și stai cu mine la masă. Mănâncă un strugure. Mănâncă doi. Sunt nemaipomenit de dulci.

Lysenianul era un om lipicios, zâmbitor, a cărui extravaganță era proverbială pe ambele maluri ale mării înguste. Astăzi purta o sclipitoare haină de argint, cu mâneci largi atât de lungi, încât capetele lor bălteau pe podea. Nasturii erau maimuțe sculptate din jad, iar deasupra buclelor sale rare, albe, era cocoțată o caschetă colorată într-un verde viu și împodobită cu un evantai din pene de cocoș.

Davos își croi drum printre mese către un scaun. Înainte de a deveni cavaler, adusese adesea marfă de la Salladhor Saan. Lysenianul era și el un contrabandist, după cum era negustor, bancher, pirat notoriu și pretins Prinț al Mării Înguste. *Când un pirat se îmbogățește destul, îl fac prinț.* Davos fusese cel care călătorise la Lys să-l recruteze pe bătrânul șnapan pentru cauza lui Stannis.

— N-ai văzut zeii arzând, domnul meu? întrebă el.

— Preoții roșii au un templu mare la Lys. Ard mereu una și alta, invocându-și zeul, R'hllor. Mă plictisesc cu focurile lor. E de sperat că în curând îl vor plictisi și pe Regele Stannis. Părea total nepreocupat de faptul că l-ar putea auzi cineva, își mânca strugurii și lăsa să i se prelingă sâmburii pe buză, dându-le un bobârnac cu degetul. *Pasărea cu o mie de culori* a venit ieri, bunule domn. Nu e un vas de război, nu, ci un vas de negoț și a trecut pe la Debarcaderul Regelui. Ești sigur că nu vrei un strugure? Copiilor li se face foame în oraș, așa se spune. Bălăngăni strugurele în fața lui Davos

și zâmbi.

— De o bere am nevoie, și de vești.

— Oamenii din Westeros sunt mereu grăbiți, se plânse Salladhor Saan. La ce bun, te întreb? Cel care se grăbește în viață se grăbește către mormânt. Râgâi. Lordul de la Casterly Rock a trimis un pitic să aibă grijă de Debarcaderul Regelui. Poate că speră că fața lui urâtă va speria atacatorii, ce zici? Sau că ne vom prăpădi de râs când Pezevenghiul se va zbengui pe creneluri, cine poate ști? Piticul l-a alungat pe mitocanul care a condus mantiile aurii și a pus în locul lui un cavaler cu o mână de fier. Culese o boabă de strugure și o stoarse între degetul mare și arătător până ce pielea se crăpă. Sucul îi curse printre degete.

Servitoarea se strecură pe lângă el, lovind mâinile care o pipăiau în trecere. Davos comandă o bere, se întoarse la Saan și întrebă:

— Cât de bine e apărat orașul?

Celălalt dădu din umeri.

— Zidurile sunt înalte și puternice, dar cine să le apere? Construiesc catapulte și aruncătoare de flăcări, o, da, dar oamenii în mantii aurii sunt prea puțini și prea necopți, și alții nu există. O lovitură ageră, ca un șoim năpustindu-se asupra unui iepure, și marele oraș va fi al nostru. Dă-ne vânt să ne conducem corăbiile și regele tău s-ar putea așeza pe Tronul lui de Fier până mâine-seară. Am putea să-l îmbrăcăm pe pitic în haine pestrițe și să-i înțepăm obrăjorii cu vârfurile săbiilor ca să-l facem să ne danseze și poate că renumitul tău rege mi-ar da-o în dar pe frumoasa Regină Cersei să-mi încălzească patul pentru o noapte. Am fost prea mult timp departe de soțiile mele, și numai în slujba lui.

— Piratule, zise Davos. Nu ai nicio soție,

doar concubine, și ai fost bine plătit pentru fiecare zi și pentru fiecare corabie.

— Doar cu promisiuni, zise Salladhor Saan îndurerat. Bunule domn, aur râvnesc, nu vorbe pe hârtie. Sparse o boabă de strugure în gură.

— Îți vei primi aurul când vom prelua tezaurul de la Debarcaderul Regelui. Niciun om din Cele Șapte Regate nu e mai de cuvânt ca Stannis Baratheon. Își va ține promisiunea.

Chiar în timp ce vorbea, Davos gândea: *Această lume e întoarsă pe dos fără speranță, dacă un contrabandist de rând trebuie să garanteze pentru onoarea regilor.*

— Așa a spus și a tot repetat. Și așa spun și eu, lasă-ne să facem ceea ce ne-am propus. Nici chiar acești struguri nu sunt mai copți decât e orașul acela, bătrâne prieten.

Servitoarea se întoarse cu berea. Davos îi dădu o monedă de aramă.

— Am putea lua Debarcaderul Regelui, așa cum spui, zise el și ridică halba, dar cât timp l-am păstra? Se știe că Tywin Lannister este la Harrenhal cu o oaste mare, iar Lordul Renly...

— A, da, fratele mai mic, zise Salladhor Saan. Partea asta nu e atât de bună, prietene. Regele Renly se agită. Nu, aici el este *Lordul* Renly, scuzele mele. Atâția regi, că îmi obosește limba să spun cuvântul ăsta. Fratele Renly a plecat de la Highgarden cu frumoasa și tânăra lui regină, cu lorzii săi înfloritori, cu cavalerii strălucitori și cu o oștire măreață de pedeștri. Mărșăluiește pe drumul trandafirilor, îndreptându-se către același mare oraș despre care vorbeam.

— Își duce *mireasa?*

Celălalt ridică din umeri.

— Nu mi-a spus de ce. Poate că nu e dispus să stea departe de adăpostul cald dintre

coapsele ei nici măcar o singură noapte. Sau poate că e atât de sigur de victorie.

— Regele trebuie să afle.

— Am încercat să-i spun, bunul meu domn, deși Înălțimea Sa se încruntă ori de câte ori mă vede, iar eu tremur când trebuie să mă duc în fața lui. Crezi că m-ar plăcea mai mult dacă aș purta o haină de blană și nu aș zâmbi niciodată? Ei bine, n-am să fac asta. Sunt un om cinstit, trebuie să mă suporte în mătase și satin. Altfel, îmi duc corăbiile unde sunt mai îndrăgit. Sabia aceea nu a fost Aducătoarea de Lumină, prietene.

Schimbarea neașteptată de subiect îl puse pe Davos într-o situație dificilă.

— O sabie smulsă din foc, da. Oamenii îmi povestesc fel și fel de lucruri, datorită zâmbetului meu plăcut. Cum poate să-i slujească lui Stannis o sabie arsă?

— O sabie *arzătoare,* îl corectă Davos.

— Arsă, zise Salladhor Saan, și să te bucuri de asta, prietene. Știi povestea fabricării Aducătoarei de Lumină? Am să ți-o spun. A fost o vreme când întunericul apăsa greu asupra lumii. Ca să i se opună, eroul trebuia să aibă o sabie de erou, una cum nu a mai existat vreodată. Și astfel, timp de treizeci de zile și treizeci de nopți, Azor Ashai a lucrat fără odihnă în templu, făurind o sabie în focurile sacre. Căldură, ciocan, îndoitură, căldură, ciocan, îndoitură, o, da, până ce sabia a fost gata. Totuși, când a vârât-o în apă ca să călească oțelul, sabia s-a sfărâmat în bucăți. Fiind erou, nu era demn de el să dea din umeri și să plece în căutarea unor struguri excelenți ca aceștia, așa că a luat-o de la capăt. A doua oară i-a luat cincizeci de zile și cincizeci de nopți, iar sabia aceasta părea mai bună decât prima. Azor Ashai

a prins un leu, ca să călească oțelul implântând sabia în inima roșie a animalului, dar din nou oțelul a crăpat și s-a rupt în bucăți. Mare i-a fost necazul și mare i-a fost durerea atunci, căci știa ce trebuia să facă. O sută de zile și o sută de nopți a trudit la cea de-a treia sabie și, când a strălucit incandescentă în focurile sacre, și-a chemat soția. „Nissa Nissa", i-a spus, căci așa o chema, „dezgolește-ți pieptul și află că te iubesc mai mult decât orice pe lume." A făcut acest lucru – de ce, nu știu –, iar Azor Ashai i-a înfipt sabia fumegândă în inimă. Se spune că strigătul ei de durere și extaz a lăsat o cicatrice pe fața lunii, dar sângele și sufletul ei, puterea și curajul, toate au pătruns în oțel. Aceasta e povestea făuririi sabiei Aducătoare de Lumină, Sabia Roșie a Eroilor. Acum înțelegi ce vreau să spun? Bucură-te că aceea este doar o sabie arsă pe care Înălțimea Sa a smuls-o din foc. Prea multă lumină poate să-ți strice ochii, prietene, iar focul arde. Salladhor Saan termină ultimul strugure și se șterse cu palma pe buze. Când crezi că ne va porunci regele să plecăm?

— Curând, cred, zise Davos, dacă vrea zeul.

— Zeul lui, prietene? Nu al nostru? Unde este zeul lui Davos Seaworth, cavalerul corabiei-ceapă?

Davos își sorbi berea ca să-și acorde un răgaz. *Hanul e plin de oameni, iar tu nu ești Salladhor Saan,* își reaminti. *Ai grijă cum răspunzi.*

— Regele Stannis este zeul meu. El m-a ridicat și m-a binecuvântat cu încrederea lui.

— O să-mi amintesc. Salladhor Saan se ridică în picioare. Scuzele mele. Strugurii ăștia mi-au făcut foame și mă așteaptă cina la *Valyrianul* meu. Miel tocat cu piper, friptură de pescăruș umplut cu ciuperci, fenicul și ceapă.

În curând vom mânca împreună la Debarcaderul Regelui, da? Ne vom ospăta în Fortăreața Roșie, în timp ce piticul va cânta o melodie veselă. Când vorbești cu Regele Stannis, amintește-i, dacă vrei, că îmi va datora încă treizeci de mii de dragoni la următoarea lună neagră. Ar fi trebuit să-mi dea mie zeii aceia. Erau prea frumoși ca să fie arși și ar fi putut aduce un câștig pe cinste la Pentos sau Myr. Ei bine, dacă mi-o promite pe Regina Cersei pentru o noapte, am să-l iert.

Îl bătu pe Davos pe spate și ieși țanțoș din han, de parcă ar fi fost al lui.

Ser Davos zăbovi lângă halba lui o bună bucată de vreme, adâncit în gânduri. Cu un an în urmă, când Regele Robert a organizat un turnir cu ocazia onomasticii Prințului Joffrey, fusese cu Regele Stannis la Debarcaderul Regelui. Își amintea de preotul roșu, Thoros din Myr, și de sabia lucitoare pe care o avea în luptă. Omul se pregătise pentru un spectacol deosebit, cu veșmintele roșii fluturând în timp ce pe sabie îi jucau flăcări verzui, dar toată lumea știa că nu era vorba despre o magie adevărată, și în cele din urmă focul s-a prelins și Bronze Yohn Royce l-a lovit în cap cu o măciucă obișnuită.

O adevărată sabie de foc, asta ar fi o minune de văzut. Totuși, cu un asemenea preț... Când se gândea la Nissa Nissa, și-o imagina pe Marya a lui, o femeie durdulie, jovială, cu sânii căzuți și zâmbet blând, cea mai bună femeie din lume. Încercă să se imagineze trecând o sabie prin trupul ei și se cutremură. *Nu sunt făcut din plămada eroilor,* hotărî el. Dacă acesta era prețul unei săbii vrăjite, era mai mult decât avea de gând să plătească.

Davos își termină berea, împinse la o parte

halba și părăsi hanul. În drum, mângâie garguiul pe cap și mormăi:

— Noroc. Avem cu toții nevoie.

Se întunecase de-a binelea când Devan coborî la *Betha Neagră,* ducând de căpăstru un armăsar.

— Tată, anunță el, Înălțimea Sa îți poruncește să i te înfățișezi în Camera Mesei Pictate. Trebuie să iei calul și să te duci îndată.

Era plăcut să-l vadă pe Devan arătând atât de frumos în veșmintele de scutier, dar convocarea îl neliniști. *Ne va porunci să plecăm pe mare?* se întrebă. Salladhor Saan nu era singurul căpitan care era de părere că Debarcaderul Regelui era numai bun de atacat, dar un contrabandist trebuia să învețe ce e răbdarea. *Nu avem nicio speranță de victorie. I-am spus asta lui Maester Cressen, în ziua în care m-am întors la Piatra Dragonului, și nimic nu s-a schimbat. Suntem prea puțini, inamicii prea mulți. Dacă ne vârâm vâslele în apă, vom muri.* Totuși încălecă.

Când Davos ajunse la Toba de Piatră, doisprezece cavaleri de soi și de mari lorzi stegari tocmai plecau. Lorzii Celtigar și Velaryon îl salutară printr-o scurtă înclinare a capului și se îndepărtară, iar ceilalți îl ignorară total, dar Ser Axell Florent se opri să schimbe cu el o vorbă.

Unchiul reginei Selyse era un butoiaș de om, cu brațe groase și picioare crăcănate. Avea urechile proeminente ale unui Florent, chiar mai mari decât ale nepoatei sale. Părul aspru care îi răsărea din urechi nu îl împiedica să audă aproape tot ce se întâmpla în castel. Timp de zece ani, Ser Axell slujise în calitate de castelan al Pietrei Dragonului, în timp ce Stannis a stat în consiliul lui Robert de la

Debarcaderul Regelui, dar în ultimul timp se remarcase ca omul cel mai de seamă al reginei.

— Ser Davos, îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna.

— Și mie, domnul meu.

— Te-am observat și azi-dimineață. Zeii falși au ars cu o lumină veselă, nu-i așa?

— Flăcările au fost strălucitoare. Davos nu avea încredere în acest om, cu toată amabilitatea lui. Casa Florent se declarase de partea lui Renly.

— Lady Melisandre zice că uneori R'hllor le îngăduie slujitorilor lui credincioși să zărească în flăcări viitorul. În dimineața asta, în timp ce priveam focul, mi s-a părut că văd douăsprezece dansatoare frumoase, fecioare învești mântate în mătase galbenă, învârtindu-se și răsucindu-se în fața marelui rege. Cred că a fost o viziune adevărată. Un crâmpei din gloria care îl așteaptă pe Stannis după ce vom prelua Debarcaderul Regelui și tronul care îi aparține de drept.

Lui Stannis nu îi plac asemenea dansuri, gândi Davos, dar nu îndrăzni să-l jignească pe unchiul reginei.

— Eu am văzut doar focul, zise el, dar ochii mi-au lăcrimat din cauza fumului. Trebuie să mă scuzi, ser, regele mă așteaptă.

Se strecură pe lângă el, întrebându-se de ce se deranjase Ser Axell. *Este omul reginei, iar eu sunt omul regelui.*

Stannis stătea la Masa Pictată, alături de Maester Pylos, cu un maldăr de hârtii în fața lor.

— Ser, zise regele când intră Davos, vino să te uiți la scrisoarea asta.

Supus, alese o scrisoare la întâmplare.

— Pare destul de frumoasă, Înălțimea Ta,

dar mă tem că nu pot citi cuvintele.

Davos știa să descifreze hărți la fel de bine ca oricare altul, dar scrisorile și celelalte scrieri erau mai presus de puterile lui. *Dar Devan al meu a învățat aceste litere, la fel și tânărul Steffon, și Stannis.*

— Uitasem. O cută de iritare apăru între sprâncenele regelui. Pylos, citește-i.

Maester luă unul dintre pergamente și își drese glasul.

— „Toți oamenii mă cunosc drept adevăratul fiu al lui Steffon Baratheon, Lordul de la Capătul Furtunii după soția sa, doamna Cassana din Casa Estermont. Declar, pe onoarea Casei mele, că preaiubitul meu frate Robert, ultimul nostru rege, nu a lăsat niciun urmaș legitim, fiul său, Joffrey, fiul său Tommen și fiica sa Myrcella fiind monstruozități născute din incestul dintre Cersei Lannister și fratele ei Jaime, Regicidul. Prin dreptul conferit de naștere și de sânge, în această zi revendic Tronul de Fier al Celor Șapte Regate ale Westerosului. Toți oamenii cinstiți să-și declare loialitatea. Săvârșit în Lumina Domnului, sub semnul și pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul Purtător al Numelui Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Șapte Regate."

Pergamentul foșni ușor când Pylos îl puse pe masă.

— Spune-i Ser Jaime Regicidul de-acum înainte, zise Stannis încruntându-se. Orice ar fi, omul acesta rămâne cavaler. Nu știu dacă trebuie să-l numim pe Robert *preaiubitul* meu frate. Nu m-a iubit mai mult decât a trebuit, și nici eu pe el.

— O curtoazie nevinovată, zise Pylos.

— O minciună. Scoate-o afară. Stannis se

întoarse către Davos: Maester îmi spune că avem o sută șaptesprezece corbi la îndemână, am de gând să-i folosesc pe toți. O sută șaptesprezece corbi vor duce o sută șaptesprezece copii ale scrisorii mele în fiecare colț al regatului, de la Arbor până la Zid. Poate că doar o sută vor reuși să înfrunte furtuna, șoimii și săgețile. Dacă e așa, o sută de maesteri vor citi cuvintele mele tot atâtor lorzi, în tot atâtea solarii și dormitoare... Și pe urmă scrisorile vor sfârși probabil în foc, iar buzele vor fi pecetluite. Acești mari lorzi îl iubesc pe Joffrey, pe Renly sau pe Robb Stark. Sunt regele lor de drept, dar mă vor renega dacă pot. Așa că am nevoie de tine.

— Sunt la porunca ta, regele meu. Ca întotdeauna.

Stannis clătină din cap aprobator.

— Vreau să pleci cu *Betha Neagră* la miazănoapte, la Gulltown, la Degete și la Trei Surori, chiar și la Portul Alb. Fiul tău, Dale, va pleca la miazăzi cu *Mânia,* dincolo de Capul Mâniei și de Brațul Rupt, de-a lungul coastei Dorhe, până la Arbor. Fiecare dintre voi va duce un cufăr cu scrisori și va preda câte una în fiecare port, cetate și sat de pescari. Prindeți-le de ușile templelor și ale hanurilor, ca toți cei care știu să citească să le citească.

Davos zise:

— Vor fi destul de puțini.

— Ser Davos spune adevărul, Înălțimea Ta, zise Maester Pylos. Ar fi mai bine să citim scrisorile cu voce tare.

— Mai bine, dar mai periculos, răspunse Stannis. Aceste cuvinte nu vor fi primite cu îngăduință.

— Dă-mi cavaleri să le citească, spuse Davos. Asta le va da mai multă greutate.

Stannis părea destul de mulţumit de această idee.

— Îţi pot da asemenea oameni, da, am o sută de cavaleri care ar prefera să citească decât să se lupte. Arată-te acolo unde poţi şi furişează-te acolo unde trebuie. Foloseşte toate trucurile de tâlhar pe care le ştii, pânzele negre, golfurile ascunse, orice va fi nevoie. Dacă duci lipsă de scrisori, capturează câţiva septoni şi pune-i să mai copieze. Am de gând să-l folosesc şi pe cel de-al doilea fiu al tău. Va merge cu *Lady Marya* peste Marea Îngustă, către Braavos şi celelalte Oraşe Libere, să ducă celelalte scrisori celor care domnesc acolo. Lumea va afla despre spusele mele şi despre infamia lui Cersei.

Tu poţi să le spui, gândi Davos, *dar te vor crede?* Îi aruncă o privire circumspectă lui Maester Pylos. Regele îi prinse privirea.

— Maester, poate că ar trebui să te întorci la scrisul tău. Vom avea nevoie de mult mai multe scrisori, şi asta cât de curând.

— Cum ţi-e voia. Pylos făcu o plecăciune şi plecă.

Regele aşteptă până ce dispăru, apoi spuse:

— Ce anume n-ai vrut să spui în faţa Maesterului meu, Davos?

— Stăpânul meu, Pylos e destul de agreabil, dar nu pot să văd lanţul de la gâtul lui fără să plâng după Maester Cressen.

— E vina lui că bătrânul a murit? Stannis aruncă o privire către foc. Nu am vrut ca Cressen să vină la acel ospăţ. Poate că m-a enervat, poate că mi-a dat sfaturi proaste, dar nu l-am vrut mort. Sperasem că ar putea să aibă parte de câţiva ani de linişte şi odihnă. Merita măcar atât, dar – îşi încleştă dinţii – a murit. Iar Pylos mă slujeşte cu competenţă.

— Pylos e doar o mică parte. Scrisoarea... Cum au privit-o lorzii tăi, mă întreb?

Stannis pufni.

— Celtigar a declarat-o admirabilă. Dacă i-aș arăta ce e în privata mea, ar declara și asta admirabil. Ceilalți au dat din cap în sus și-n jos, ca un cârd de gâște, toți, cu excepția lui Velaryon, care a spus că problema va fi rezolvată prin sabie, nu prin cuvinte sau pergamente. De parcă eu nu m-aș fi gândit la asta niciodată! Lua-i-ar Ceilalți pe lorzii mei, vreau să aud părerea ta.

— Vorbele tale au fost directe și dure.

— Și adevărate.

— Și adevărate. Totuși, nu ai nicio dovadă a acestui incest. Nu mai mult decât ai avut cu un an în urmă.

— Există o oarecare dovadă la Capătul Furtunii. Bastardul lui Robert. Cel pe care l-a făcut în noaptea nunții mele, chiar în patul pe care-l pregătiseră pentru mine și mireasa mea. Delena era din familia Florent și era fecioară când a luat-o, așa că Robert a recunoscut copilul. Edric Storm e numele lui. Se spune că e întruchiparea fratelui meu. Dacă oamenii l-ar vedea și pe urmă s-ar uita din nou la Joffrey și la Tommen, n-ar putea să nu-și pună întrebări, mă gândesc.

— Totuși, cum să-l vadă oamenii, dacă este la Capătul Furtunii?

Stannis bătu darabana pe Masa Pictată.

— Asta e o problemă. Una dintre multele. Își ridică privirea. Mai ai și altceva de spus despre scrisoare? Ei bine, dă-i drumul. Nu te-am făcut cavaler ca să înveți să rostești politeți goale. Pentru asta îi am pe lorzii mei. Spune ce ai de spus, Davos.

Davos își plecă fruntea.

— Era o propoziție la sfârșit. Cum zicea? *Săvârșit în Lumina Domnului...*

— Da. Fălcile regelui se încleștară.

— Oamenilor tăi nu le vor plăcea acele cuvinte.

— Cum nu ți-au plăcut nici ție? întrebă tăios Stannis.

— Dacă ar fi să spui în schimb „Săvârșit în fața zeilor și a oamenilor" sau „prin grația zeilor vechi și noi...".

— Faci pe evlaviosul cu mine, contrabandistule?

— Asta urma să te întreb eu, stăpâne.

— Acum? Mi se pare că nu-mi iubești noul zeu mai mult decât îmi iubești noul Maester.

— Nu-l cunosc pe acest Stăpân al Luminii, recunoscu Davos, dar cunosc zeii care au fost arși în această dimineață. Fierarul mi-a ocrotit corăbiile, în timp ce Mama mi-a dat șapte fii puternici.

— Soția ta ți-a dat șapte fii puternici. Te rogi la ea? Lemn am ars în dimineața asta.

— Poate că așa este, zise Davos, dar când eram flăcău la Fundătura Puricilor, cerșind o monedă de aramă, uneori septonii mă hrăneau.

— Acum te hrănesc eu.

— Mi-ai dat un loc de cinste la masa ta. Și în schimb eu îți dau adevărul. Oamenii tăi nu te vor iubi dacă le iei zeii pe care i-au venerat dintotdeauna și le dai unul al cărui nume sună ciudat pe buzele lor.

Stannis se ridică dintr-odată.

— *R'hllor.* Ce e atât de greu? Nu mă vor iubi, spui? Dar m-au iubit vreodată? Cum pot să pierd ceva ce nu am avut niciodată? Se îndreptă către fereastra dinspre miazăzi să privească afară, la marea scăldată în lumina lunii. Am încetat să cred în zei în ziua în care am văzut

cum *Mândria Vânturilor* se sfărâmă în golf. Niște zei atât de monstruoși încât să-mi înece mama și tatăl nu vor avea niciodată parte de veneraţia mea, am jurat. La Debarcaderul Regelui, Înaltul Septon mi-a îndrugat vorbe despre toată dreptatea și toată bunătatea care se revarsă de la Cei Șapte, dar tot ce am văzut din acestea a fost făcut de oameni.

— Dacă nu crezi în zei...

— ... de ce să-mi bat capul cu acest zeu nou? izbucni Stannis. M-am întrebat și eu. Știu puține despre zei și mă interesează încă și mai puțin, dar preoteasa roșie are putere.

Da, dar ce fel de putere?

— Cressen avea înţelepciune.

— M-am încrezut în acea înţelepciune și în vicleșugurile tale, și ce folos mi-au adus, tâlharule? Lorzii furtunii te-au trimis la plimbare. M-am dus la ei ca un cerșetor și au râs de mine. Ei bine, nimeni n-o să mai cerșească și nimeni n-o să mai râdă. Tronul de Fier este al meu de drept, dar cum să-l iau? Sunt patru regi în regat, iar trei dintre ei au mai mulţi oameni și mai mult aur decât mine. Eu am corăbii... și o am pe *ea*. Pe femeia roșie. Jumătate dintre cavalerii mei se tem până și să-i rostească numele, știai? Și dacă nu poate să facă nimic altceva, o vrăjitoare care inspiră unor oameni maturi o asemenea teroare nu e de dispreţuit. Un bărbat înfricoșat este un bărbat înfrânt. Și probabil că *ea poate* să facă mai mult. Am de gând să aflu.

— Când eram flăcău, am găsit o femelă de uliu rănită. Am îngrijit-o până ce s-a însănătoșit. I-am dat numele *Vânt Semeţ*. Se cocoţa pe umărul meu și ţopăia dintr-o cameră în alta după mine, îmi mânca din palmă, dar nu voia să zboare. Tot mereu o duceam la vânat,

dar niciodată nu zbura mai sus de vârful copacilor. Robert a numit-o *Aripă Moale*. El avea un șoim pe nume *Bubuit de Tunet,* care nu rata nicio lovitură. Într-o zi, unchiul nostru Ser Harbert mi-a spus să încerc o altă pasăre. Mă făceam de râs cu *Vânt Semeț,* zicea el pe bună dreptate. Stannis Baratheon a întors spatele ferestrei și nălucilor care se mișcau pe marea sudului. Cei Șapte nu mi-au adus niciodată nici măcar o vrabie. E timpul să încerc alt șoim, Davos. Un șoim *roșu*.

THEON

Nu puteau să ancoreze în siguranţă la Pyke, dar Theon Greyjoy dorea să se uite la castelul tatălui său de pe mare, să-l vadă așa cum îl văzuse ultima oară, cu zece ani în urmă, când galerele de război ale lui Robert Baratheon îl duseseră departe, să devină străjer al lui Eddard Stark. În ziua aceea a stat lângă parapet, ascultând loviturile vâslelor și bubuitul tobei, în timp ce privea cum Pyke se micșorează în zare. Acum voia să-l vadă crescând, ridicându-se din mare în faţa lui.

Supunându-se dorinţelor lui, corabia *Myraham* își urmă drumul dincolo de promontoriu, cu pânzele trosnind și căpitanul înjurând vântul, echipajul și nebuniile lorzilor de obârșie nobilă. Theon își trase gluga mantiei pe cap, să se ferească de stropii de ploaie, și căută cu privirea locurile de acasă.

Ţărmul era numai pietre ascuţite și stânci fioroase, iar castelul părea una cu ele, cu turnurile, zidurile și podurile cioplite din aceeași piatră neagră-cenușie, udat de aceleași valuri sărate, festonat cu aceleași petice de licheni verzi și împestriţat de murdăria acelorași păsări de mare. Peticul de pământ pe care cei din familia Greyjoy își ridicaseră fortăreaţa fusese cândva implântat ca o sabie în măruntaiele oceanului, dar valurile l-au lovit zi și noapte până ce pământul s-a sfărâmat și s-a spulberat, cu mii de ani în urmă. Tot ceea ce rămăsese erau trei insule golașe și sterpe și o duzină de pietre care se ridicau din apă,

asemenea coloanelor unui templu închinat vreunui zeu al mării, în timp ce valurile furioase se spărgeau, înspumate, în jurul lor.

Mohorât, întunecat și ostil, Pyke se ridica deasupra acestor insule și coloane, fiind aproape o parte din ele, cu zidurile sale de apărare risipite pe promontoriu, în jurul piciorului unui imens pod de piatră care făcea un salt de pe vârful stâncii până la cea mai mare insuliță, dominată de trupul masiv al Marii Fortărețe. Mai departe, se aflau Fortăreața Bucătăriei și Fortăreața Sângeroasă, aflate fiecare pe propria sa insulă. De magaziile îndepărtate erau lipite turnuri și acareturi, unite între ele prin culoare boltite, acolo unde stâlpii erau apropiați, sau de poduri unduitoare din lemn și frânghii, acolo unde erau îndepărtați.

Turnul Mării se ridica din insula cea mai îndepărtată, în vârful sabiei frânte, cea mai veche parte a castelului rotund și înalt, cu coloana abruptă mâncată pe jumătate de nesfârșita bătaie a valurilor. Baza turnului era albită de secolele de apă sărată, nivelurile sale superioare erau verzi de lichenii care îl acopereau ca o pătură groasă, iar coroana zimțată era neagră de funinginea focului de veghe din fiecare noapte.

Deasupra Turnului Mării fâlfâia flamura tatălui său. *Myraham* era prea departe ca Theon să poată vedea mai mult decât pânza propriu-zisă, dar știa ce blazon purta: hidra aurie a Casei Greyjoy, cu brațele încolăcite și acaparatoare, pe fond negru. Flamura fâlfâia pe un catarg de fier, tremurând și răsucindu-se în bătaia vântului, ca o pasăre care se chinuie să-și ia zborul. Iar aici, cel puțin, lupul străvechi al clanului Stark nu zbura deasupra și nu-și

arunca umbra asupra hidrei familiei Greyjoy.

Theon nu văzuse niciodată o privelişte mai impresionantă. Pe cer, în spatele castelului, coada subţire a cometei era vizibilă prin stratul subţire de nori răzleţi. Tot drumul de la Riverrun la Seagard, Mallisterii se certaseră pe tema cometei. *Este cometa mea,* își spuse Theon, vârând o mână sub mantia îmblănită, pentru a atinge punga din pânză uleiată din buzunar. Înăuntru se afla scrisoarea pe care i-o dăduse Robb Stark, o hârtie care valora cât o coroană.

— Castelul arată așa cum ți-l amintești, stăpâne? întrebă fata căpitanului, lipindu-se de brațul lui.

— Pare mai mic, mărturisi Theon, deși probabil de vină e doar distanţa.

Myraham era o corabie burduhănoasă de negoţ de la miazăzi, din Orașul Vechi, care ducea vin și pânză și semințe pentru a fi schimbate pe minereu de fier. Căpitanul ei era și el un negustor burduhănos de la miazăzi, iar ţărmul stâncos de la poalele castelului îi făcea buza dolofană să tremure, așa că se ţinea departe, mai departe decât i-ar fi plăcut lui Theon. Un căpitan hârșit într-ale mării i-ar fi dus în apropierea stâncilor și sub podul înalt care acoperea distanţa dintre poartă și Marea Fortăreață, dar acest dolofan din Orașul Vechi nu avea nici priceperea, nici echipajul și nici curajul pentru a se încumeta la așa ceva. Așa că trecură pe lângă ţărm, la o distanţă sigură, iar Theon fu nevoit să se mulţumească să privească din depărtare. Chiar și așa, *Myraham* trebuia să se lupte din răsputeri să se ţină la distanţă de acele stânci.

— Trebuie să fie vânturi puternice pe-aici, remarcă fata căpitanului.

Theon râse.

— Vânturi puternice, frig și umezeală. Cu adevărat un loc îngrozitor de aspru.... dar nobilul meu tată mi-a spus odată că locurile aspre nasc oameni neînduplecați, iar oamenii neînduplecați conduc lumea...

Fața căpitanului era verde ca marea când se apropie, făcând o reverență și întrebându-l pe Theon:

— Acum putem să ne îndreptăm spre port, stăpâne?

— Puteți, răspunse Theon, cu un zâmbet palid jucându-i pe buze. Promisiunea aurului îl transformase pe căpitan într-un lingău nerușinat. Călătoria ar fi fost cu totul altfel dacă pe Theon l-ar fi așteptat o corabie lungă la Seagard, așa cum sperase. Căpitanii născuți pe Insulele de Fier erau mândri și îndărătnici și nu se lăsau impresionați de sângele unui om. Insulele erau prea mici pentru așa ceva, iar o corabie era și mai mică. Dacă fiecare căpitan era rege pe vasul lui, așa cum se spunea adesea, nu era de mirare că insulelor li se spunea „țara celor zece mii de regi". Iar când ai văzut regi făcându-și nevoile peste parapet sau înverzindu-se la o furtună, era greu să pleci genunchii și să te prefaci că sunt zei. „Zeul Înecat îi face pe oameni", spusese cândva bătrânul rege Urron Mână Roșie, cu mii de ani în urmă, „dar oamenii sunt cei care fac coroanele."

De asemenea, o corabie lungă ar fi făcut traversarea în jumătate din timp. *Myraham* era o covată, la drept vorbind, și nu i-ar plăcea să fie la bordul ei pe timp de furtună. Totuși, Theon nu putea fi prea nemulțumit. Era aici, teafăr, iar călătoria îi oferise și anumite distracții. Își trecu un braț peste umerii fetei căpitanului.

— Cheamă-mă când ajungem la Lordsport, îi spuse tatălui ei. Vom fi jos, în cabina mea. Plecă de la pupa împreună cu fata, în timp ce tatăl ei îi privea îndepărtându-se, într-o tăcere posomorâtă.

Cabina era de fapt a căpitanului, dar îi fusese încredințată lui Theon când au plecat de la Seagard. Fata căpitanului nu-i fusese încredințată, dar venise în patul lui de bunăvoie. O cupă cu vin, câteva șoapte și atât i-a trebuit. Fata era puțin cam durdulie pentru gustul lui, cu pielea pătată ca făina de ovăz, dar sânii îi umpleau mâna frumușel și fusese fecioară când s-a culcat cu ea prima oară. Era surprinzător la vârsta ei, dar lui Theon i s-a părut distractiv. Nu credea că tatăl fetei era de acord, și asta era la fel de amuzant să-l privească pe căpitan cum se chinuie să-și înghită indignarea, în timp ce făcea pe curtenitorul în fața înaltului lord, fără să uite nicio clipă de punga grasă ce-i fusese promisă.

În timp ce Theon se dezbrăca de mantia-i udă, fata zise:

— Trebuie să fii atât de fericit să-ți revezi locurile natale, stăpâne. Câți ani ai fost plecat?

— Zece, sau cam pe acolo, îi răspunse. Aveam zece ani când am fost dus la Winterfell, ca străjer al lui Eddard Stark. Străjer cu numele, ostatic în fapt. O jumătate din viață fusese ostatic, dar gata. Propria viață îi aparținea din nou, și nu mai avea de-a face cu niciun Stark. O trase aproape și o sărută pe ureche: Scoate-ți mantia.

Își plecă ochii, dintr-odată sfioasă, dar făcu așa cum i-a cerut. Când haina grea, plină de apă, îi căzu de pe umeri, ea se înclină ușor și-i zâmbi cu neliniște. Arăta chiar prostuță când zâmbea, dar Theon nu avusese niciodată

pretenția ca o femeie să fie deșteaptă.

— Vino aici, îi spuse.

Ea se apropie.

— N-am văzut niciodată Insulele de Fier.

— Poți să te socotești norocoasă. Theon o mângâie pe păr. Era moale și negru, deși vântul i-l încâlcise. Insulele sunt locuri aspre și stâncoase, lipsite de confort și cu perspective sumbre. Aici moartea nu e niciodată departe, iar viața e aspră și săracă. Oameni își petrec nopțile bând bere și discutând a cui viață este mai rea, a pescarilor, care se luptă cu marea, sau a țăranilor, care se chinuie să smulgă o recoltă din bietul sol sărac. La drept vorbind, minerii o duc mai rău decât oricare dintre ei, spetindu-se jos, în întuneric, și pentru ce? Fier, plumb, cositor, acestea sunt comorile noastre. Nu e de mirare că oamenii Insulelor de Fier de odinioară au trecut la jafuri. Prostuța nu părea să asculte.

— Aș putea merge pe țărm cu tine, zise ea, dacă ți-ar face plăcere.

— Ai putea merge pe țărm, fu de acord Theon, strângându-i sânul, dar mă tem că nu cu mine.

— Aș lucra în castelul tău, stăpâne. Știu să curăț pește, să coc pâine și să frec untul. Tata spune că tocana mea de crab e cea mai bună din câte a gustat vreodată. Mi-ai putea găsi un loc în bucătăria ta și ți-aș putea face tocană de crab.

— Și mi-ai încălzi patul noaptea? Apucă șnururile corsajului și începu să i le desfacă, cu degete îndemânatice și exersate. Cândva, poate că te-aș fi dus acasă ca pe un trofeu și te-aș fi făcut nevasta mea, fie că ai fi vrut, fie că nu. Oamenii Insulelor de Fier din vechime au făcut asemenea lucruri. Un bărbat își avea nevasta sa de piatră, adevărata lui mireasă, născută din

fier, asemenea lui, dar își avea și femeile de sare, femei capturate în timpul jafurilor.

Ochii fetei se lărgiră, și nu din cauză că îi dezgolise sânii.

— Eu aș fi nevasta ta de sare, stăpâne.

— Mă tem că vremurile acelea au trecut. Degetele lui Theon înconjurară un sfârc tare, jucându-se cu el. Nu mai putem călători duși de vânt, cu foc și sabie, luând tot ceea ce poftim. Acum scrijelim pe pământ și tragem linii pe mare, și ne socotim norocoși dacă avem destul cod sărat și destul terci ca să putem trece iarna. Îi luă sfârcul în gură și îl mușcă până ce fata începu să gâfâie.

— Poți să intri din nou în mine, dacă-ți face plăcere, îi șopti fata în ureche în timp ce el îi sugea mamelonul.

Când Theon își înălță capul de la pieptul ei, pielea fetei era stacojie în locul unde fusese atinsă de gura lui.

— Mi-ar face plăcere să te învăț ceva nou. Desfă-mi pantalonii și dezmiardă-mă cu gura.

— Cu gura?

Își trecu degetul mare peste buzele ei groase.

— Pentru asta au fost făcute aceste buze, dulceață. Dacă ai fi nevasta mea de sare, ai face cum îți poruncesc.

La început fu sfioasă, dar învăță repede pentru o fată atât de prostuță, iar asta îi plăcea lui Theon. Gura îi era la fel de umedă și de moale ca vaginul, iar în felul acesta nu era nevoit să-i asculte trăncăneala prostească. *Cândva, aș fi păstrat-o cu adevărat ca soție de sare,* gândi el în timp ce-și lăsa degetele să alunece prin părul ei încâlcit. *Cândva. Când păstram încă Vechea Rânduială, trăiam de pe urma bardei în loc să trăim de pe urma*

culesului, luând ceea ce voiam, fie că era vorba de bogăţii, femei sau glorie. În acele vremuri, oamenii insulelor de fier nu lucrau în mine, asta era o muncă pentru prizonierii din bătălii, la fel și ocupația jalnică a cultivării pământului, a creșterii caprelor și oilor. Războiul era îndeletnicirea potrivită pentru un om de fier. Zeul Înecat îi făurise pentru a prăda și a silui, pentru a sfârteca regate și a-și scrie numele în foc, în sânge și în cântec.

Aegon Dragonul a distrus Vechea Rânduială când a ars Black Harren, a dat regatul lui Harren pe mâna pescarilor bicisnici și a făcut din Insulele de Fier doar un braţ mort al unui regat mai mare. Totuși, vechile povești însângerate erau spuse și acum în jurul focurilor și al căminelor afumate de pe tot cuprinsul insulelor, chiar și în spatele zidurilor înalte de piatră ale castelului Pyke. Tatăl lui Theon număra printre titlurile sale pe cel de Lordul cu Coasa, iar sloganul cu care se mândrea familia Greyjoy era *Noi Nu Semănăm.*

Lordul Balon pusese la cale marea sa revoltă mai mult pentru a readuce Vechea Rânduială decât pentru vanitatea unei coroane. Robert Baratheon a sortit acelei speranțe un sfârșit însângerat, cu ajutorul prietenului său Eddard Stark, dar amândoi erau morţi acum. În locul lor domneau niște băieţandri, iar regatul pe care îl făurise Aegon Cuceritorul era sfâșiat și zdrobit. *Acesta e anotimpul,* gândi Theon în timp ce fata căpitanului își lăsa buzele să alunece în sus și în jos, *anotimpul, anul, ziua, iar eu sunt omul.* Zâmbi șiret, întrebându-se ce părere ar avea tatăl lui dacă i-ar spune că el, ultimul născut, copil și ostatic, el reușise acolo unde Lordul Balon însuși eșuase.

Ajunse dintr-odată la apogeu și umplu gura

fetei cu sămânța lui. Speriată, încercă să se dea înapoi, dar Theon o ținu strâns de păr. Pe urmă, ea se ridică lângă el.

— Te-am mulțumit, stăpâne?

— Suficient, îi răspunse.

— A avut gust de sare, murmură ea.

— Ca marea?

Ea clătină din cap.

— Mi-a plăcut întotdeauna marea, stăpâne.

— Și mie, zise el, răsucindu-i aiurea sfârcul între degete.

Era adevărat. Marea însemna libertate pentru bărbații din Insulele de Fier. Uitase asta până ce *Myraham* a ridicat pânzele la Seagard. Sunetele îi stârniră vechi sentimente, scârțâitul lemnului și al frânghiei, ordinele pe care le striga căpitanul, pocnetul pânzelor umflate de vânt, fiecare la fel de cunoscut ca bătăile propriei inimi, și la fel de liniștitor. *Trebuie să-mi aduc aminte de asta,* își jură Theon. *Nu mai trebuie să mă îndepărtez de mare niciodată.*

— Ia-mă cu tine, stăpâne, îl imploră fata. Nu e nevoie să merg la castelul tău. Pot să rămân într-un oraș oarecare și să fiu nevasta ta de sare. Se întinse să-i mângâie obrazul.

Theon Greyjoy îi dădu mâna la o parte și se ridică din pat.

— Locul meu e Pyke, iar al tău e pe această corabie.

— Acum nu mai pot rămâne aici.

Theon își legă pantalonii.

— De ce nu?

— Tata, răspunse ea. După ce vei pleca, mă va pedepsi, stăpâne. Mă va face în fel și chip și mă va bate.

Theon își luă mantia din cui și și-o azvârli pe umeri.

— Așa sunt tații, recunoscu el, în timp ce își

prindea faldurile cu o broșă de argint. Spune-i că ar trebui să fie mulţumit. De câte ori m-am culcat cu tine, ai fi putut rămâne însărcinată. Nu oricine are onoarea de a crește bastardul unui rege. Ea îl privea prostește, așa că Theon o lăsă acolo.

Myraham se învârtea în jurul unui loc împădurit. Dincolo de falezele acoperite de pini, o duzină de nave de pescuit își aruncau plasele. Corabia mare rămase la o distanţă considerabilă de ele, schimbând direcţia. Theon înaintă spre prora, ca să vadă mai bine. Prima dată zări castelul, adăpostul familiei Botley. Când era mic, fusese doar lemn și nuiele, dar Robert Baratheon a ras acea construcţie din temelii. Lordul Sawane o reconstruise din piatră, iar acum o mică fortăreaţă pătrată încununa dealul. Steaguri verzi, decolorate, atârnau din turnurile turtite din colţuri, fiecare împodobit cu un banc de pești argintii.

Dincolo de fragilele ziduri de apărare ale micului castel dominat de pești se întindea satul Lordsport, cu portul lui înţesat de corăbii. Când văzuse ultima oară satul, era doar un pustiu fumegând, cu scheletele corăbiilor arse și ale galerelor sfărâmate murdărind ţărmul stâncos ca oasele leviatanilor morţi, cu casele doar ziduri sparte și cenușă rece. După zece ani, mai rămăseseră puține urme ale războiului. Oamenii construiseră alte bordeie din pietrele celor vechi și tăiaseră iarbă proaspătă pentru acoperișuri. Un nou han se ridicase lângă debarcader, de două ori mai mare decât cel vechi, cu etajul inferior din piatră tăiată și cu cele două etaje superioare din lemn. Totuși, septul din apropiere nu fusese niciodată reconstruit, doar o fundaţie cu șapte laturi rămăsese la locul ei. Se pare că furia lui Robert

Baratheon otrăvise gustul oamenilor de fier pentru noi zei.

Theon era mai interesat de corăbii decât de zei. Printre catargele vaselor de pescuit zări o galeră comercială a Tyroshilor, descărcând lângă o corabie din Ibben, cu carena acoperită cu smoală. Galere, cel puţin cincizeci sau șaizeci la număr, stăteau în larg sau zăceau ancorate la ţărmul bolovănos dinspre miazănoapte. Unele dintre pânze purtau însemne ale altor insule: luna sângerie a casei Wynch, cornul de război negru cu dungi aurii al Lordului Goodbrother, secera de argint a lui Harlaw. Theon căută cu privirea corabia unchiului său, Euron, *Tăcerea*. Nu văzu nici urmă de acea corabie roșie și înspăimântătoare, dar *Marele Kraken,* corabia tatălui său, era acolo, cu prora împodobită cu o armătură gri din fier, în forma monstrului adâncurilor ce purta același nume.

Oare Lordul Balon anticipase venirea lui și chemase flamurile Greyjoy? Mâna îi alunecă din nou sub mantie, la punga din pânză uleiată. Nimeni nu știa despre această scrisoare, în afară de Robb Stark. Nu erau proști să-și încredinţeze secretele unei păsări. Totuși, nici Lordul Balon nu era prost. Ar fi putut foarte bine să ghicească de ce venea acasă fiul lui, după atâta amar de vreme, și să acţioneze în consecinţă.

Gândul acesta nu-i plăcea. Războiul tatălui său era de mult terminat și pierdut. Acesta era ceasul lui Theon – planul lui, gloria lui și, cu timpul, coroana lui. *Totuși, dacă toate corăbiile lungi se adună...*

Ar fi putut fi doar un gest de prudenţă, acum, că se gândea mai bine. O mișcare defensivă, ca războiul să nu se întindă dincolo de mare. Bătrânii erau prudenţi din fire. Tatăl

lui era bătrân, la fel și unchiul său Victarion, care fusese comandantul Flotei de Fier. Unchiul Euron era altfel, fără doar și poate, dar *Liniștea* lui nu părea să fie în port. *Cu atât mai bine,* își zise Theon. *Astfel, voi putea să lovesc mai repede.*

În timp ce *Myraham* își urma drumul spre mal, Theon măsura puntea cu pasul, agitat, scrutând țărmul cu privirea. Nu se aștepta să-l găsească pe însuși Lordul Balon la chei, dar cu siguranță tatăl său trimisese pe cineva să-l întâmpine. Sylas Southmouth, administratorul, Lordul Botley, poate chiar Dagmer, Cleftjaw. I-ar fi plăcut să privească din nou bătrânul chip hidos al lui Dagmer. Nu era ca și cum n-ar fi fost înștiințați de sosirea lui. Robb trimisese corbi de la Riverrun și, când nu găsiseră nicio galeră la Seagard, Jason Mallister își trimisese propriile păsări la Pyke, presupunând că ale lui Robb se rătăciseră.

Cu toate acestea, nu vedea niciun chip cunoscut, nicio gardă de onoare așteptând să-l escorteze de la Lordsport la Pyke, doar oameni de rând umblând de colo-colo după treburile lor mărunte. Hamalii rostogoleau butoaie cu vin de pe corabia celor din Tyroshi, pescarii anunțau prada zilei, copiii alergau și se jucau. Un preot în straiele marine ale Zeului Înecat ducea o pereche de cai de-a lungul țărmului bolovănos, în timp ce, deasupra lui, o târfă deschise o fereastră a hanului, strigând la câțiva marinari din Ibben aflați în trecere. Câțiva negustori din Lordsport se adunaseră să întâmpine nava. Strigau fel și fel de întrebări, în timp ce *Myraham* ancora.

— Venim din Orașul Vechi, le răspunse căpitanul, aducem mere și portocale, struguri de la Arbor, pene din Insulele Verii. Am piper,

piei împletite, un sul de dantelă din Myr, oglinzi pentru doamne, două harpe de lemn din Orașul Vechi, suave cum n-aţi mai auzit. Pasarela coborî cu un scârţâit și o bubuitură. Și v-am adus înapoi moștenitorul.

Oamenii din Lordsport se holbară la Theon cu ochi goi, bovini, iar el își dădu seama că nu știau cine e. Asta îl înfurie. Vârî un dragon de aur în palma căpitanului.

— Spune-le oamenilor tăi să-mi aducă lucrurile. Fără să aștepte un răspuns, porni repede în josul pasarelei. Hangiu, răcni, am nevoie de un cal.

— Cum spui, stăpâne, răspunse omul, fără să facă nici măcar o plecăciune. Uitase cât de îndrăzneţi puteau fi oamenii de fier. Întâmplarea face să am unul care s-ar putea să fie ceea ce vrei. Și unde zici că mergi, stăpâne?

— La Pyke.

Prostul nu-l cunoștea nici acum. Ar fi trebuit să-și îmbrace jiletca cea bună, cu un kraken brodat pe piept.

— Atunci tre' să pleci repede, ca să ajungi la Pyke înainte să se-ntunece, zise hangiul. Băiatul meu va merge cu tine și-ți va arăta drumul.

— Nu va fi nevoie de băiatul tău, anunţă o voce gravă, și nici de calul tău. O să-mi conduc nepotul înapoi la casa tatălui său.

Cel care vorbise era preotul pe care îl văzuse adineauri ducând caii de-a lungul ţărmului. În timp ce bărbatul se apropie, oamenii de rând își plecau genunchii, iar Theon îl auzi pe hangiu șoptind.

— Păr Umed.

Înalt și slab, cu ochi negrii, sălbatici, și un nas ca un cioc, preotul era înveșmântat în straie bălţate în verde, gri și albastru, vârtejul de

culori al Zeului Înecat. Sub braţ, prins de o curea de piele, îi atârna un burduf de apă, iar prin părul său negru, lung până la brâu, și prin barba netunsă erau împletite sfori din alge uscate.

Theon fu străfulgerat de o amintire. Într-una dintre rarele sale depeșe, Lordul Balon scrisese despre fratele lui mai mic, care a fost prins de o furtună și a devenit evlavios după ce a fost adus de valuri teafăr la mal.

— Unchiule Aeron? întrebă el cu îndoială.

— Nepoate Theon, răspunse preotul. Nobilul tău tată m-a rugat să te duc acasă. Vino.

— Într-o clipă, unchiule. Se întoarse către *Myraham*. Lucrurile mele, îi porunci căpitanului.

Un marinar îi dădu jos arcul înalt din lemn de tisă și o tolbă cu săgeți, dar fata căpitanului fu cea care îi aduse pachetul cu hainele lui bune.

— Stăpâne.

Avea ochii roșii. Când Theon luă pachetul, ea dădu parcă să-l îmbrățișeze acolo, în fața propriului ei tată, a cucernicului lui unchi și-a unei jumătăți a populației de pe insulă. Theon se dădu abil la o parte.

— Ai mulțumirile mele.

— Te rog, zise ea. Eu chiar ţin la tine, stăpâne.

— Trebuie să plec. Porni în grabă după unchiul său, care era deja binișor în josul digului. După zece ani, credeam că probabil nobilul meu tată și mama mea ar putea să vină personal, sau să-l trimită pe Dagmer cu o gardă de onoare.

— Nu e locul tău ca să pui sub semnul întrebării poruncile Lordului Secerător din Pyke. Preotul avea un comportament rece, cu

totul diferit de cel al omului pe care și-l amintea Theon. Aeron Greyjoy fusese cel mai agreabil dintre unchii lui, nesăbuit și vesel, iubitor de cântece, bere și femei. Cât despre Dagmer Cleftjaw, a plecat la Vechiul Wyk, la porunca tatălui tău, să răscolească Toba și Casele de Piatră.

— În ce scop? De ce se adună corăbiile lungi?

— De ce s-au adunat mereu corăbiile lungi?

Unchiul său lăsase caii legați în fața hanului de la malul apei. Când ajunseră lângă ei, se întoarse către Theon:

— Spune-mi adevărul, nepoate. Te rogi acum la zeii-lupi?

Theon nu se ruga defel, dar nu era un lucru pe care să-l mărturisești unui preot, chiar dacă era fratele tatălui tău.

— Ned Stark se ruga la un copac. Nu, nu mă interesează deloc zeii lui Stark.

— Bine, îngenunchează.

Pe jos era numai piatră și noroi.

— Unchiule, eu...

— Îngenunchează! Sau ești prea mândru acum, un lord din ţările verzi, venit printre noi?

Theon îngenunche. Venirea lui aici avea un scop și s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui Aeron ca să-l împlinească. O coroană merita puțin noroi și balegă de cal pe pantaloni, bănuia.

— Pleacă-ţi capul. Ridicând burduful, unchiul său scoase dopul și turnă un șuvoi de apă peste capul lui Theon. Apa îi udă tot părul și i se prelinse peste frunte, în ochi. Șiroaie îi spălau obrajii, iar un firicel i se furișă sub mantie și sub jiletcă, în jos pe spate, un pârâiaș rece de-a lungul șirei spinării. Simțea pe buze gustul mării. Fie ca Theon, slujitorul tău, să

renască din mare, așa cum te-ai născut tu, intonă Aeron Greyjoy. Binecuvântează-l cu sare, binecuvântează-l cu piatră, binecuvântează-l cu oțel. Nepoate, mai știi cuvintele?

— Ce e mort să nu moară niciodată, zise Theon, amintindu-și.

— Ce e mort să nu moară niciodată, repetă unchiul său, ci să se ridice din nou, mai tare și mai puternic. Ridică-te.

Theon se ridică în picioare, clipind pentru a-și alunga picăturile sărate din ochi. Fără să scoată o vorbă, unchiul său astupă burduful, dezlegă calul și încalecă. Theon făcu același lucru. Porniră la drum împreună, lăsând hanul și portul în urma lor, sus, dincolo de castelul Lordului Botley, pe munții stâncoși. Preotul nu mai rosti niciun cuvânt.

— Am fost departe de casă jumătate din viață, îndrăzni Theon să spună în cele din urmă. Voi găsi insulele schimbate?

— Oamenii pescuiesc în mare, sapă în pământ și mor. Femeile nasc copii cu sânge și cu durere, iar noaptea urmează după zi. Vânturile, fluxul și refluxul rămân. Insulele sunt așa cum le-a făcut zeul nostru.

O, Zei, a devenit necruțător, gândi Theon.

— Le voi găsi pe sora și pe mama mea la Pyke?

— Nu. Mama ta locuiește la Harlaw, cu sora ei. Acolo vremea nu e atât de aspră, și tusea o sâcâia. Sora ta s-a îmbarcat pe *Vântul Negru* către Marele Wyk, cu mesaje de la nobilul tău tată. Se va întoarce cât de curând, poți fi sigur.

Lui Theon nu trebuia să i se spună că *Vântul Negru* era corabia lungă a lui Asha. Nu-și văzuse sora de zece ani, dar atâta lucru știa despre ea. Ciudat că o numise așa, când Robb Stark avea un lup pe nume *Vânt Cenușiu*.

— Stark e cenușiu și Greyjoy e negru, șopti Theon zâmbind, dar se pare că suntem amândoi bătuţi de vânt.

Preotul nu avea nimic de comentat la asta.

— Iar tu, unchiule? întrebă Theon. Nu erai preot pe vremea când am fost dus la Pyke. Îmi amintesc cum cântai vechile cântece de război, stând în picioare pe masă cu un corn de bere în mână.

— Tânăr am fost, și înfumurat, zise Aeron Greyjoy, dar marea mi-a spălat nebuniile și vanităţile. Omul acela s-a înecat, nepoate. Plămânii i s-au umplut de apa mării, iar peștii i-au ciugulit ochii. Când mi-am revenit, am văzut limpede.

E la fel de nebun pe cât e de posac. Lui Theon îi plăcea mai mult ceea ce își amintea despre Aeron Greyjoy.

— Unchiule, de ce și-a chemat tata oștenii și corăbiile?

— Fără îndoială, îţi va spune asta la Pyke.

— Aș prefera să-i aflu planurile acum.

— De la mine nu le vei afla. Avem poruncă să nu vorbim despre asta cu nimeni.

— Nici cu *mine?* Theon se aprinse de mânie. Condusese oameni în război, vânase alături de un rege, câștigase onoare în turniruri, călătorise cu Brynden, Peștele Negru și Marelejon Umber, se luptase în Pădurea Șoaptelor, se culcase cu mai multe fete decât putea numi, și totuși, unchiul lui îl trata de parcă ar fi fost tot un copil de zece ani. Dacă tatăl meu face planuri de război, trebuie să le cunosc. Nu sunt un *nimeni,* sunt moștenitor în Pyke și în Insulele de Fier.

— Cât despre asta, zise unchiul său, vom vedea.

Cuvintele îl plesniră ca o palmă peste față.

— *Vom vedea?* Fraţii mei sunt morţi

amândoi, sunt singurul fiu în viață al nobilului meu tată.

— Sora ta trăiește.

Asha, gândi el stupefiat. Era cu trei ani mai mare decât Theon, și totuși...

— O femeie poate fi moștenitoare numai dacă nu există niciun urmaș bărbat pe linie directă, insistă el zgomotos. Nu voi accepta să îmi fie furate drepturile, te avertizez.

Unchiul său mârâi:

— *Avertizezi* un slujitor al Zeului Înecat, băiete? Ai uitat mai mult decât știi. Și ești un mare nătărău dacă îți închipui că tatăl tău va da aceste insule sfinte pe mâna unui Stark. Acum taci din gură. Drumul e destul de lung și fără flecărelile tale.

Theon nu mai scoase nicio vorbă, deși se abținu cu greu. *Deci așa stau lucrurile,* gândi el. Ca și cum zece ani la Winterfell ar putea să te facă un Stark. Lordul Eddard îl crescuse împreună cu propriii lui copii, dar Theon nu fusese niciodată unul de-al lor. Toți cei de la castel, de la Lady Stark până la cel de pe urmă băiat de la bucătărie, știau că era ținut ostatic drept chezășie pentru buna purtare a tatălui său și îl tratau ca atare. Chiar și bastardul Jon Snow avusese parte de mai multe onoruri decât el.

Lord Eddard încercase să joace din când în când rolul de tată, dar pentru Theon rămăsese mereu omul care a adus sânge și pârjol la Pyke și l-a luat din casa lui. Când era copil, trăise cu spaima chipului aprig al lui Stark și a imensei sale săbii întunecate. Soția lui era chiar mai distantă și mai bănuitoare.

Cât despre copiii lor, cei mici fuseseră doar niște țânci plângăcioși în cea mai mare parte a timpului pe care și-l petrecuse la Winterfell.

Numai Robb și fratele său vitreg, Jon Snow, fuseseră destul de mari ca să fie demni de luat în seamă. Snow fusese destul de mare ca să merite atenţia lui. Bastardul era un băiat posomorât, iritabil și era gelos pe obârșia nobilă a lui Theon și pe atenţia pe care i-o acorda Robb. Pentru Robb, Theon avea o oarecare afecţiune, ca pentru un frate mai mic.... dar cel mai bine ar fi să nu pomenească asta. În Pyke, vechile războaie se mai purtau, pesemne, și acum. Asta nu trebuia să-l surprindă. Insulele de Fier trăiau în trecut, prezentul era prea amar și prea greu de suportat. În plus, tatăl și unchii lui erau bătrâni și așa erau vechii lorzi, își duceau vrajbele prăfuite în mormânt, fără să uite nimic și iertând și mai puţin.

Fusese la fel cu Mallisterii, tovarășii săi în drumul de la Riverrun la Seagard. Patrek Mallister nu era un om prea rău, împărtășeau gustul pentru fetișcane, vin și vânat. Dar când bătrânul Lord Jason a văzut că moștenitorului său îi place prea mult compania lui Theon, l-a luat pe Patrek deoparte ca să-i aducă aminte că Seagard a fost construit pentru a apăra coasta împotriva corbilor din Insulele de Fier, cu Greyjoy din Pyke drept căpetenie. Turnul Vuietului fusese numit astfel datorită clopotului său imens de bronz, care, în vechime, era tras pentru a chema oamenii din oraș și din sate la castel, atunci când la orizontul dinspre apus erau zărite corăbii lungi.

— Nu contează că acest clopot a sunat doar o dată în trei sute de ani, îi spusese Patrek lui Theon în ziua următoare, împărtășindu-i grijile tatălui său și împărţind cu el o carafă cu vin din mere verzi.

— Când fratele meu a luat cu asalt cetatea Seagard, zise Theon, Lordul Jason l-a ucis pe

Rodrik Greyjoy sub zidurile castelului și i-a alungat oamenii de fier înapoi în golf. Dacă tatăl tău bănuiește că-i port vreo dușmănie pentru asta, e doar pentru că nu l-a cunoscut pe Rodrik.

Au râs strașnic pe tema asta, în timp ce se îndreptau în goană către tânăra soție focoasă a unui morar pe care o cunoștea Patrek. *Aș vrea ca Patrek să fie acum cu mine.* Mallister sau nu, era un tovarăș de drum mai plăcut decât acest preot bătrân și ursuz în care se transformase unchiul său Aeron.

Cărarea pe care mergeau șerpuia sus, tot mai sus, printre colinele golașe și stâncoase. Curând marea nu se mai vedea, deși aerul umed păstra încă mirosul ei înțepător. Își continuară drumul într-un ritm constant, lent, trecând pe lângă stâna unui cioban și pe lângă o mină părăsită. Acest nou Aeron Greyjoy, evlavios, nu era prea vorbăreț. Călătoriră într-o tăcere sumbră. În cele din urmă, Theon nu mai putu suporta:

— Robb Stark este acum Lord de Winterfell, zise el.

Aeron își continuă drumul.

— Un lup seamănă cu altul.

— Robb a trădat Tronul de Fier și s-a încoronat Rege în Nord. Este război.

— Corbii Maesterului zboară peste mare la fel cum zboară peste stânci. Vestea e veche și răsuflată.

— Înseamnă un nou început, unchiule.

— Fiecare dimineață e un nou început, care seamănă leit cu cel vechi.

— În Riverrun ți s-ar spune altceva. Se zice despre cometa roșie că este un vestitor al unei noi ere. Un mesager al zeilor.

— Un semn este, într-adevăr, fu de acord preotul, dar de la zeul nostru, nu de la al lor.

Este o torţă aprinsă, cum duceau cei din vechime. Este flacăra Zeului Înecat, adusă din mare, care anunţă fluxul. Este timpul să ne ridicăm pânzele și să plecăm în lume, cu foc și sabie, așa cum a făcut el.

Theon zâmbi.

— Sunt întru totul de acord.

— Omul e de acord cu zeul, așa cum picătura aparţine ploii.

Această picătură va fi rege într-o bună zi, bătrâne. Theon suportase destul posomoreala unchiului său. Dădu pinteni calului și o luă la trap, zâmbind.

Soarele era la asfinţit când ajunseră la zidurile cetăţii Pyke – o semilună de pietre întunecate care se înălţa din pisc în pisc, cu poarta acoperită la mijloc și cu trei turnuri drepte de fiecare parte. Theon deslușea încă urmele lăsate în piatră de catapultele lui Robert Baratheon. Un nou turn sudic fusese ridicat pe ruinele celui vechi, cu piatra de un cenușiu mai palid, nesluţit încă de peticele de licheni. Asta se întâmplase când Robert încălcase înţelegerile, năvălind peste ruine și cadavre, cu ciocanul de război în mână și cu Ned Stark alături. Theon privise de la adăpostul Turnului Mării și uneori, în vis, vedea și acum torţele și auzea tunetul surd al prăbușirii.

Porţile erau deschise, cu bariera-ghilotină ruginită ridicată. Străjile de pe vârful meterezelor priveau cu ochi străini cum Theon Greyjoy venea, în sfârșit, acasă.

Dincolo se întindeau cincizeci de acri de promontoriu, înfruntând cerul și marea. Aici se aflau grajdurile, ţarcurile și alte câteva acareturi răzlețe. Oile și porcii se îngrămădeau în ţarcurile lor, în timp ce câinii castelului alergau liberi. Către miazăzi se aflau dealurile și podul

mare de piatră ce ducea la Marea Fortăreață. În timp ce coborî din șa, Theon auzi valurile izbindu-se de stânci. Un grăjdar veni să-i ia calul. Vreo doi copii pricăjiți și câțiva sclavi se holbau la el cu ochi triști, dar nu era nici urmă de tatăl său, nici de altcineva pe care să și-l amintească din copilărie. *O întoarcere acasă tristă și amară,* gândi el.

Preotul nu descălecase.

— Nu rămâi peste noapte, să stai la masa noastră, unchiule?

— Să te aduc, așa mi s-a spus. Te-am adus. Acum mă întorc la treburile zeului nostru. Aeron Greyjoy își întoarse calul și dispăru încet dincolo de țepușele pline de noroi ale barierei-ghilotină.

O babornițǎ cocoșată, într-o rochie gri, lălâie, se apropie cu prudență de el.

— Stăpâne, am fost trimisă să-ți arăt camerele.

— Din a cui poruncă?

— A nobilului tău tată, stăpâne.

Theon își scoase mănușile.

— Așadar, știi cine sunt. De ce nu e aici tatăl meu, să mă întâmpine?

— Te așteaptă în Turnul Mării, stăpâne. După ce te odihnești.

Și eu care îl credeam rece pe Ned Stark.

— Și cine ești tu?

— Helya, cea care are grijă de acest castel pentru nobilul tău tată.

— Sylas era îngrijitor aici. I se spunea Gură Amară. Chiar și acum, Theon își amintea duhoarea de vin din răsuflarea bătrânului.

— A murit acum cinci ani, stăpâne.

— Iar cu Maester Qualen ce s-a întâmplat, unde este?

— Se odihnește în mare. Wendamyr se

ocupă acum de corbi.

Parcă aș fi străin aici, gândi Theon. *Nimic nu s-a schimbat și, cu toate acestea, totul s-a schimbat.* Înclinându-se ceremonios, femeia îl conduse de-a lungul promontoriului, către pod. Cel puțin acesta era așa cum și-l amintea, cu pietrele bătrâne netezite de apă și năpădite de licheni, cu marea înspumată sub picioare, ca un uriaș animal sălbatic, cu vântul sărat apucându-l de haine.

Ori de câte ori își imaginase venirea lui acasă, se văzuse mereu întorcându-se în dormitorul tihnit din Turnul Mării, unde obișnuia să doarmă pe când era copil. În schimb, bătrâna îl conduse în Fortăreața Sângeroasă. Sălile de aici erau mai mari și mai bine mobilate, chiar dacă erau la fel de reci și de umede. Theon fu introdus într-un apartament cu camere răcoroase, cu tavane atât de înalte încât se pierdeau în întuneric. Ar fi fost mai impresionat dacă nu ar fi știut că acestea erau tocmai camerele care dăduseră numele Fortăreței Sângeroase. Cu o mie de ani în urmă, fiii Regelui Râului fuseseră uciși aici, ciopârțiți în paturi, ca bucăți din trupurile lor să poată fi trimise înapoi la tatăl lor, pe continent.

Dar cei din familia Greyjoy nu avuseseră parte de moarte la Pyke decât o singură dată, uciși de frații lor. Iar frații lui Theon erau morți amândoi. Nu teama de fantome îl făcea să privească în jur cu dezgust. Draperiile erau înverzite de mucegai, saltelele aveau un miros închis și greu, rogojinile erau vechi și sfărâmicioase. Trecuseră ani și ani de când aceste camere nu mai fuseseră deschise. Umezeala îți pătrundea până în oase.

— Vreau un vas cu apă fierbinte și un foc în acest cămin, îi spuse baborniței. Vezi să aprindă

mangalurile și în celelalte camere, ca să mai alunge frigul. Și, pentru numele zeilor, adu îndată pe cineva să schimbe rogojinile astea.

— Da, stăpâne. Cum poruncești. Femeia plecă.

După o bucată de vreme, aduseră apa fierbinte pe care o ceruse. Era doar dezmorţită, se răci repede și pe deasupra mai era și apă de mare, dar îi fu de folos să-și spele praful de pe față, păr și mâini. În timp ce doi robi aprindeau mangalurile, Theon se dezbrăcă de hainele murdare de drum și se îmbrăcă pentru a-și întâlni tatăl. Alese cizme din piele fină, neagră, pantaloni din lână moale de miel, gri-argintie, o jiletcă din catifea neagră, având pe piept brodat un *kraken,* monstrul auriu din adâncuri al familiei Greyjoy. În jurul gâtului își legă un lanţ subţire de aur, iar la încheietură o curea din piele albită. Își agăță un pumnal la un șold și o sabie la celălalt, vârâte în teci cu dungi negre și aurii. Scoţând pumnalul, îi încercă tăișul cu degetul mare, scoase o bucată de gresie din buzunarul curelei și îl șterse de câteva ori. Era o mândrie să-și păstreze armele ascuţite.

— Când mă întorc, aștept o cameră caldă și rogojini curate, îi avertiză pe robi în timp ce își trăgea pe mâini o pereche de mănuși negre, cu mătasea împodobită cu arabescuri delicate din fir de mătase.

Theon se întoarse la Marea Fortăreaţă prin culoarele din piatră, în care ecoul pașilor lui se îngemăna cu uruitul neîncetat al mării de dedesubt. Ca să ajungă în Turnul Mării, pe coloana lui coșcovită, trebuia să traverseze alte trei poduri, fiecare mai îngust decât cel anterior. Ultimul era din funie și lemn, iar sarea udă și vântul îl făceau să se legene sub picior, ca o fiinţă vie. Theon era cu inima în gât la

jumătatea drumului. Jos, departe, valurile se ridicau, spărgându-se de stâncă, împroșcând stropi mari de apă. Copil fiind, trecea în fugă acest pod, chiar și în toiul nopții. *Băieții cred că nu li se poate întâmpla nimic,* îi șopti glasul îndoielii. *Oamenii mari știu mai bine.*

Ușa era din lemn cenușiu, ghintuită cu fier, iar Theon o găsi zăvorâtă pe dinăuntru. O lovi cu pumnul și înjură când o așchie îi agăță mănușa. Lemnul era umed și putred, iar cuiele de fier erau ruginite.

După o clipă, ușa fu deschisă dinăuntru de un străjer care purta o platoșă neagră și un coif cilindric.

— Ești fiul?

— La o parte din calea mea, sau te învăț eu cine sunt.

Omul se dădu în lături. Theon urcă treptele întortocheate până la solariu. Își găsi tatăl așezat lângă un mangal, sub o blană care îl acoperea din vârful picioarelor până la bărbie. Auzind sunetul cizmelor pe podeaua de piatră, Lordul Insulelor de Fier își ridică privirea către ultimul său fiu în viață. Era mai scund decât și-l amintea Theon. Și atât de pricăjit. Balon Greyjoy fusese întotdeauna slab, dar acum arăta de parcă zeii îl puseseră într-un cazan și îi fierseseră fiecare bucăţică de carne de pe oase, până ce nu mai rămăsese altceva din el decât păr și piele. Era slab și osos, cu un chip care ar fi putut fi cioplit din cremene. Și ochii îi erau ca de cremene, negri și tăioși, dar anii și vânturile sărate făcuseră ca părul lui să ia culoarea cenușie pătată de valuri înspumate pe care o avea marea în miezul iernii. Dezlegat, părul îi atârna pe spate.

— Nouă ani, nu-i așa? zise în cele din urmă Lordul Balon.

— Zece, răspunse Theon, scoțându-și mănușile.

— Au luat un băiat, zise tatăl său. Ce ești acum?

— Un bărbat, răspunse Theon. Sângele și moștenitorul tău.

Lordul Balon mormăi:

— Vom vedea.

— Vei vedea, îi promise Theon.

— Zece ani, spui. Stark te-a avut tot atât timp cât mine. Iar acum vii ca trimis al lui.

— Nu al lui, zise Theon, Lordul Eddard e mort, decapitat de regina Lannister.

— Sunt morți amândoi, Stark și acel Robert care mi-a zdrobit zidurile cu pietre. Am jurat că voi trăi să-i văd pe amândoi în mormânt și am trăit. Se strâmbă. Cu toate acestea, încă mă dor încheieturile din cauza frigului și a umezelii, ca atunci când erau în viață. Așadar, la ce folosește?

— Folosește. Theon se apropie. Aduc o scrisoare...

— Ned Stark te-a îmbrăcat așa? îl întrerupse tatăl său, aruncându-i o privire de sub blana de focă. A fost plăcerea lui să te înveșmânteze în aceste catifele și mătăsuri și să te facă dulcea lui fiică?

Theon simți cum sângele i se ridică în obraji.

— Nu sunt fiica nimănui. Dacă-ți displace îmbrăcămintea mea, o voi schimba.

— Așa vei face. Aruncând blănurile la o parte, Lordul Balon se ridică în picioare. Nu era atât de înalt cum și-l amintea Theon. Fleacul ăla din jurul gâtului tău a fost cumpărat cu aur sau cu fier?

Theon atinse lanțul de aur. Uitase. *A trecut atât de mult timp*... După Vechea Rânduială,

femeile puteau să-și pună podoabe cumpărate cu monede, dar un războinic purta doar acele giuvaiere pe care le lua de pe trupurile dușmanilor uciși de mâna lui. *Plata prețului de fier,* i se spunea.

— Roșești ca o fecioară, Theon. Ți-am pus o întrebare. Ai plătit prețul aurului sau al fierului?

— Al aurului, recunoscu Theon.

Tatăl său își vârî degetele sub colan și îl smulse cu atâta putere, încât putea să-i frângă lui Theon gâtul, dacă lanțul nu s-ar fi rupt primul.

— Fiica mea are drept iubit un topor de război, zise Lordul Balon. Nu voi permite ca fiul meu să umble cu găteli, ca o târfă. Lordul Balon aruncă lanțul rupt în mangal, unde alunecă printre cărbuni. Este așa cum m-am temut. Mâinile verzi au făcut din tine un om moale, iar cei din familia Stark te-au făcut omul lor.

— Te înșeli. Ned Stark mi-a fost temnicer, dar inima mea e încă din sare și fier.

Lordul Balon se întoarse cu spatele, să-și încălzească mâinile osoase la focul din mangal.

— Totuși, flăcăiașul Stark te trimite la mine ca pe un corb bine dresat care își ține strâns micul mesaj.

— Scrisoarea pe care o aduc nu e un mesaj mic, zise Theon, iar oferta pe care ți-o face e una pe care *eu* i-am sugerat-o.

— Regele-lup ia seama la sfatul tău, nu-i așa? Ideea părea că-l amuză pe Lordul Balon.

— Mă ia în seamă pe mine, da, am vânat împreună cu el, m-am antrenat cu el, am împărțit carnea și miedul, m-am luptat alături de el. I-am câștigat încrederea. Mă privește ca pe un frate mai mare, el...

— *Nu.* Tatăl său își înfipse degetele în fața

lui. Nu aici, nu în Pyke, nu la urechile mele, nu îl vei numi *frate* pe acest fiu al bărbatului care i-a trecut prin sabie pe adevărații tăi frați. Sau i-ai uitat pe Rodrik și Maron, care au fost din același sânge cu tine?

— Eu nu uit nimic. Ned Stark nu-i ucisese de fapt pe niciunul dintre fraţii săi. Rodrik fusese ucis de Lordul Jason Mallister la Seagard, Maron murise zdrobit când s-a prăbușit vechiul turn de la miazăzi, iar Stark le-ar fi venit de hac la fel de repede, dacă s-ar fi întâmplat ca vâltoarea bătăliei să-i aducă unul lângă altul. Îmi amintesc foarte bine de fraţii mei, insistă Theon. Mai cu seamă își amintea scatoalcele pe care i le trăgea Rodrik la beție, farsele crude și minciunile nesfârșite ale lui Maron. Îmi amintesc și de vremea când tatăl meu era rege. Scoase scrisoarea lui Robb și i-o întinse. Uite. Citește... Înălțimea Ta.

Lordul Balon rupse sigiliul și desfăcu pergamentul. Ochii negri îi fugeau peste rânduri.

— Așa deci, băiatul îmi va da din nou coroana, zise el, iar tot ceea ce trebuie să fac eu este să-i distrug dușmanii. Buzele sale subțiri se răsuciră într-un zâmbet.

— Acum Robb trebuie să fi ajuns la Dintele de Aur, spuse Theon. Odată căzut, va trece peste dealuri într-o zi. Oastea Lordului Tywin este la Harrenhal, iar drumul îi este tăiat dinspre apus. Regicidul este prizonier la Riverrun. Doar Ser Stafford Lannister și recruții nepricepuți pe care i-a adunat mai rămân să i se opună lui Robb la apus. Ser Stafford se va așeza între armata lui Robb și Lannisport, ceea ce înseamnă că orașul va fi lipsit de apărare când vom descinde noi dinspre mare. Dacă zeii sunt buni cu noi, chiar Casterly Rock ar putea cădea

înainte ca Lannisterii să-și dea măcar seama că am năvălit asupra lor.

Lordul Balon mormăi:

— Casterly Rock nu a căzut niciodată.

— Până acum. Theon zâmbi. *Și cât de dulce va fi acea cădere.*

Tatăl său nu-i întoarse zâmbetul.

— Așadar, de-asta te trimite Robb Stark înapoi la mine, după atâta vreme. Ca să mă faci să consimt la acest plan al său?

— Este planul meu, nu al lui Robb, zise Theon cu mândrie. *Al meu, așa cum victoria va fi a mea și, cu timpul, și coroana.* Voi conduce eu însumi atacul, dacă dorești. Drept răsplată, îți voi cere să-mi încredințezi Casterly Rock ca reședință proprie, odată ce o vom lua de la Lannisteri. Cu Casterly Rock, putea să fie stăpân peste Lannisport și pământurile de aur ale apusului. Asta ar însemna o bogăție și o putere cum nu a mai cunoscut Casa Greyjoy niciodată.

— Te răsplătești frumușel pentru o idee și câteva rânduri mâzgălite pe hârtie. Flăcăiașul nu zice nimic despre recompensă. Doar că tu vorbești în numele lui, iar eu trebuie să ascult, să-i dau navele și oștirile, iar în schimb el îmi va da coroana. Ochii lui reci se ridicară pentru a întâlni ochii fiului său. Îmi va *da* o coroană, repetă, cu glasul tot mai tăios.

— O alegere nepotrivită a cuvintelor, ceea ce a vrut să spună este...

— A vrut să spună ce a spus. Băiatul îmi va *da* mie o coroană. Și ce este dat nu poate fi luat înapoi. Lordul Balon aruncă scrisoarea în mangal, deasupra colanului. Pergamentul se răsuci, se înnegri și se aprinse.

Theon era îngrozit.

— Ai înnebunit?

Tatăl său îi întoarse un dos de palmă peste obraz.

— Ai grijă cum vorbești. Acum nu ești în Winterfell, iar eu nu sunt Robb Băiatul, ca să-mi vorbești așa. Eu sunt Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, Rege al Sării și al Fierului, Fiu al Vântului Mării, și nimeni nu-mi dă mie coroana. Eu plătesc prețul fierului, îmi voi *lua* coroana, așa cum a făcut Urron Mână Roșie acum cinci mii de ani.

Theon se trase în spate, departe de furia neașteptată din tonul tatălui său.

— Ia-o atunci, scuipă el, cu obrajii încă tremurând. Numește-te Rege al Insulelor de Fier, nimănui n-o să-i pese... până când se vor termina războaiele și când învingătorul îl va cerceta și-l va iscodi pe bătrânul nebun cocoțat pe țărmul său, cu o coroană de fier pe cap.

Lordul Balon izbucni în râs.

— Ei bine, cel puțin nu ești laș. Așa cum nici eu nu sunt prost. Credeai că îmi adun corăbiile ca să le privesc cum se leagănă la mal? Am de gând să făuresc un regat prin foc și sabie.... dar nu de la apus și nu la porunca Regelui Robb Băiatul. Casterly Rock e prea puternic, iar Lordul Tywin prea viclean. Da, s-ar putea să luăm Casterly Rock, dar nu o vom păstra niciodată. Nu, eu la alt fruct jinduiesc.... și nu unul atât de zemos și dulce, poți fi sigur, dar care așteaptă acolo, copt și lipsit de apărare.

Unde? ar fi putut să întrebe Theon, dar deja știa.

DAENERYS

Dothraki numiseră cometa *Shierak Qiya,* Steaua Însângerată. Bătrânii murmurau că e semn rău, dar Daenerys Targaryen o văzuse prima dată în noaptea în care l-a ars pe *Khal* Drogo, în noaptea când dragonii ei s-au trezit. *Este într-adevăr mesagerul venirii mele,* își spuse, în timp ce își ridica privirea către cerul nopții, cu inima plină de uimire. *Zeii au trimis-o ca să-mi arate calea.*

Totuși, când puse gândul în cuvinte, Doreah, slujnica ei, începu să tremure.

— Într-acolo se află pământurile roșii, *Khaleesi.* Un loc sumbru și înfricoșător, spun călătorii.

— Drumul indicat de cometă este drumul pe care trebuie să mergem, insistă Dany, deși, de fapt, era singurul drum care îi era deschis.

Nu îndrăznea să se îndrepte către miazănoapte, spre vastul ocean de iarbă căruia i se spunea Marea Dothraki. Primul *khalasar* pe care l-ar întâlni i-ar înghiți grupul obosit, omorând luptătorii și făcându-i sclavi pe ceilalți. Meleagurile Oamenilor Miei de la sudul râului le erau, de asemenea, închise. Erau prea puțini ca să se apere chiar și împotriva unui popor atât de pașnic, iar Lhazareenii nu prea aveau motive să-i iubească. Ar fi putut să pornească în josul râului, către porturile de la Meereen, Yunkai și Astapor, dar Rakharo o prevenise că în direcția aceea plecase *khalasarul* lui Pono, ducând mii de prizonieri ca să-i vândă în piețele de carne vie care supurau, ca niște

răni deschise, pe țărmurile Golfului Sclavilor.

— De ce m-aș teme de Pono? obiectă Dany. A fost *ko-ul* lui Drogo și mi-a vorbit întotdeauna cu blândețe.

— *Ko* Pono ți-a vorbit frumos, zise Ser Jorah Mormont. *Khal* Pono te va ucide. A fost primul care l-a părăsit pe Drogo. Zece mii de războinici au plecat cu el. Tu ai o sută.

Nu, gândi Dany, *am patru. Restul sunt femei, bătrâni bolnavi și băieți care nu și-au împletit încă niciodată părul.*

— Am dragonii, sublinie ea.

— Prăzi ușoare, zise Ser Jorah. Un singur atac al unui *arakh* le-ar veni de hac, deși Pono mai degrabă i-ar înhăța el însuși. Ouăle tale de dragon au fost mai prețioase decât rubinele. Un dragon viu e neprețuit. În toată lumea, sunt doar trei. Oricine îi va vedea, îi va dori, regina mea.

— Sunt *ai mei,* zise ea cu furie. Se născuseră din credința și nevoia ei, primiseră viață prin moartea soțului și a fiului ei nenăscut, și a lui *maegi* Mirri Maz Duur. Dany a intrat în flăcări când s-au născut și au băut lapte de la pieptul ei. Nimeni nu mi-i va lua, atât cât voi trăi.

— Nu vei trăi mult dacă te vei întâlni cu *Khal* Pono. Nici cu *Khal* Jhaqo, nici cu oricare altul. Trebuie să mergi acolo unde nu sunt ei.

Dany îl numise primul dintre Străjerii Reginei, iar când sfatul ursuz al lui Mormont și semnele se potriveau, era limpede ce avea de făcut. Își adună oamenii și urcă pe iapa ei argintie. Părul îi arsese pe rugul lui Drogo, așa că slujitoarele o îmbrăcaseră în blana unui *hrakkar* ucis de Drogo, leul alb al clanului Dothraki. Capul lui înfricoșător forma o glugă care-i acoperea scalpul dezgolit, blana, o mantie care îi curgea pe umeri și pe spate.

Dragonul de culoarea untului își vârî colții negri, ascuțiți, în coama leului și își încolăci coada în jurul brațului reginei, în timp ce Ser Jorah își ocupă locul obișnuit lângă ea.

— Urmărim cometa, îi spuse Dany *khalasarului* ei.

Odată ce acest lucru era spus, nimeni nu mai avea nimic de obiectat. Fuseseră oamenii lui Drogo, dar acum erau ai ei. *Cea Nearsă* o numeau, *Mama Dragonilor.* Cuvântul reginei era lege pentru ei.

Călătoreau noaptea, iar ziua se adăposteau de soare în corturi. Destul de curând, Dany află adevărul vorbelor lui Doreah. Nu era o țară prietenoasă. Lăsară pe drum, în urma lor, un șir de cai morți, căci Pono, Jhaqo și ceilalți luaseră cei mai buni cai din hergheliile lui Drogo, lăsându-i doar pe cei bătrâni și sfrijiți, bolnavi și șchiopi, caii răniți și nărăvași. La fel era și cu oamenii. *Nu sunt puternici,* își zise Dany, *așa că trebuie să fiu eu tăria lor. Nu mai trebuie să arăt teamă, slăbiciune, îndoială. Oricât de înfricoșată mi-ar fi inima, când îmi vor privi chipul, trebuie să o vadă doar pe Regina lui Drogo.* Se simțea mai bătrână decât cei paisprezece ani pe care îi avea. Dacă fusese vreodată o fetișcană, vremea aceea era apusă.

După trei zile de drum, primul om muri. Un bătrân știrb, cu ochi albaștri, tulburi, căzu epuizat din șa și nu se mai ridică. O oră mai târziu, se sfârși. Muștele roiau în jurul trupului său, ducând celor vii destinul lui nefericit.

— I-a trecut vremea, afirmă slujnica Irri. Nimeni nu poate trăi mai mult decât dinții săi. Ceilalți o aprobară. Dany le porunci să omoare cel mai slab dintre caii muribunzi, ca mortul să poată merge călare pe tărâmurile nopții.

Două nopți mai târziu, se stinse o fetiță.

Vaietele chinuite ale mamei sale durară toată ziua, dar nu era nimic de făcut. Copila fusese prea mică pentru a călători, sărăcuța. Nu erau pentru ea nesfârșitele ierburi negre de pe tărâmurile nopții, trebuia să se nască din nou.

Era puțină hrană în pustiul roșu, și apă încă și mai puțină. Era un ținut veșted și părăsit, cu dealuri joase și câmpii sterpe spulberate de vânt. Râurile pe care le traversau erau uscate, ca oasele morților. Supraviețuiau mestecând iarba dracului, aspră și maronie, care creștea în smocuri la baza pietrelor și a copacilor uscați. Dany trimise cercetași în fața coloanei, dar nu găsiseră nici fântâni, nici izvoare, doar iazuri amare, cu apă mică și stătută, împuținându-se sub soarele fierbinte. Cu cât se adânceau mai mult în pustiu, cu atât helești eiele deveneau mai mici, iar distanța dintre ele creștea. Dacă existau zei în acest pustiu fără urmă, numai piatră, nisip și lut, erau zei aspri și sterpi, surzi la rugăciunile pentru ploaie.

Vinul se termină primul, și curând după aceea laptele de iapă care le plăcea lorzilor mai mult decât miedul. Pe urmă proviziile de lipii și carne uscată se terminară și ele. Vânătorii nu găsiră niciun vânat și doar carnea cailor morți le umplea stomacurile. Moartea fu urmată de moarte. Copii firavi și bătrâne încercănate, bolnavi, proști și neglijenți, pământul crud îi ceru pe toți. Doreah era tot mai sfrijită, avea ochii adânciți în orbite, iar părul ei moale, auriu, deveni subțire ca paiul.

Dany suferea de foame și de sete împreună cu ceilalți. Laptele din piept îi secă, sfârcurile îi erau crăpate și sângerau, iar carnea de pe trup i se împuțina cu fiecare zi, până ce ajunse slabă și uscată ca un băț, dar cel mai mult se temea pentru dragonii ei. Tatăl ei fusese ucis înainte

ca ea să se nască, la fel și iubitul ei frate Rhaegar. Mama îi murise aducând-o pe lume, în timp ce afară urla furtuna. Bunul Ser Willem Darry, care trebuie că a iubit-o în felul lui, fusese doborât de o boală necruțătoare când era foarte tânăr. Fratele ei Viserys, *Khal* Drogo, care fusese pentru ea soarele și luna, chiar și fiul ei nenăscut, pe toți îi ceruseră zeii. *Nu-mi vor lua dragonii,* jură Dany. *Nu mi-i vor lua.*

Dragonii nu erau mai mari decât pisicile sfrijite pe care le văzuse cândva furișându-se de-a lungul zidurilor de pe moșia lui Magister Illyrio din Pentos... până ce-și desfăcură aripile. Deschiderea lor era de trei ori mai mare decât lungimea, fiecare aripă era ca un evantai delicat de piele translucidă, admirabil colorată, bine întinsă între oasele lungi și subțiri. Dacă te uitai cu atenție, puteai vedea că trupul le era aproape în întregime gât, coadă și aripi. *Făpturi atât de mici,* se gândi ea în timp ce îi hrănea din mână, sau mai degrabă încerca să îi hrănească, fiindcă dragonii nu voiau să mănânce. Sâsâiau și scuipau la fiecare bucățică însângerată de carne de cal, scoțând fum pe nări, dar fără să accepte mâncarea, până ce Dany își aminti ceva ce-i spusese Viserys pe când erau copii.

Doar dragonii și oamenii se hrănesc cu carne gătită, spusese el.

Și-a pus slujnicele să ardă carnea până se înnegrește. Atunci dragonii o devorară cu nerăbdare, cu capetele izbind ca niște șerpi. Atâta timp cât carnea era uscată, înfulecau în fiecare zi o cantitate de câteva ori mai mare decât propria lor greutate, iar în cele din urmă începură să devină mai mari și mai puternici. Dany se minuna de netezimea solzilor și de *căldura* care se revărsa din trupurile lor, atât de palpabilă încât în nopțile reci parcă scoteau

aburi.

În fiecare seară, când *khalasarul* pornea la drum, alegea un dragon pe care să-l ducă pe umăr. Irri și Jhqui îi duceau pe ceilalți într-o colivie din lemn împletit, atârnată între caii lor, și mergeau aproape de ea, așa că Dany nu-i pierdea niciodată din ochi. Era singurul mod de a-i ține liniștiți.

— Dragonii lui Aegon au primit nume după zeii din Vechea Valyria, le spuse războinicilor săi într-o dimineață, după o lungă călătorie de noapte. Dragonul lui Visenya era Vhagar, Rhaenys îl avea pe Meraxes, iar Aegon călărea pe Balerion, Spaima Neagră. Se spune că răsuflarea lui Vhagar era atât de fierbinte încât putea să topească armura unui cavaler și să-l prăjească pe cel aflat înăuntru, că Meraxes înghițea cai întregi, iar Balerion.... focul lui era negru ca solzii pe care îi avea, aripile atât de largi încât orașe întregi erau acoperite de umbra lor când trecea pe deasupra.

Dothraki îi priveau puii cu neliniște. Cel mai mare dintre cei trei pe care îi avea era de un negru strălucitor, cu solzii brăzdați de fâșii de un roșu aprins, asemenea aripilor și coarnelor.

— *Khaleesi,* murmură Aggo, acesta e Balerion renăscut.

— S-ar putea să fie așa cum spui, sânge din sângele meu, răspunse Dany cu gravitate, dar va avea un nume nou în această nouă viață. Îi voi numi pe toți după cei pe care i-au luat zeii. Cel verde va fi Rhaegal, în amintirea bravului meu frate care a murit pe malurile verzi ale Tridentului. Pe cel crem cu auriu îl numesc Viserion. Viserys a fost crud, slab și speriat. Totuși a fost fratele meu. Dragonul lui va face ceea ce el nu a putut.

— Iar cel negru? întrebă Ser Jorah

Mormont.

— Cel negru, spuse ea, este Dragon.

Chiar dacă dragonii ei prosperau, *khalasarul* ei se usca și murea. În jurul ei, ținutul devenise pustiu. Chiar și iarba dracului creștea rar, caii cădeau pe drum, rămânând atât de puțini încât unii dintre oamenii ei erau nevoiți să se târâie pe jos. Doreah făcu febră și se simțea tot mai rău cu fiecare leghe pe care o străbăteau. Buzele și mâinile i se umplură de pustule sângerii, părul îi cădea în smocuri, iar într-o seară nu mai avu putere să se urce pe cal. Jhgo a spus că trebuia să o părăsească sau să o lege în șa, dar Dany și-a amintit de o noapte, la Marea Dothraki, când o fată din Lys a învățat-o secretele ei, ca Drogo să o poată iubi mai mult. Îi dădu lui Doreah apă din plosca ei, îi răcori fruntea cu o pânză umedă și o ținu de mână până ce muri. Doar atunci îngădui *khalasarului* să-și continue drumul.

Nu văzură nicio urmă a altor călători. Dothraki începură să mormăie înfricoșați că fuseseră conduși de cometă în vreun infern. Dany se duse la Ser Jorah într-o dimineață, pe când își așezau tabăra în mijlocul unui talmeș-balmeș de pietre negre, roase de vânt.

— Ne-am rătăcit? îl întrebă ea. Pustiul acesta nu are capăt.

— Are un capăt, îi răspunse el obosit. Am văzut hărțile pe care le-au desenat negustorii, regina mea. Puține caravane vin pe acest drum, asta așa este, dar către răsărit sunt regate mari și orașe pline de minunății. Yi Ti, Qarth, Asshai de lângă Umbră...

— Vom apuca să le vedem?

— N-am să te mint. Drumul e mai greu decât am îndrăznit să-mi imaginez. Chipul cavalerului era cenușiu și epuizat. Rana pe care

o avea la șold din noaptea în care se luptase cu războinicii lui *Khal* Drogo nu se vindecase de tot. Dany îl vedea cum se crispează când urcă pe cal, iar în timpul mersului se prăbușea parcă în șa. Poate că suntem sortiți pierzaniei dacă mai continuăm, dar știu sigur că suntem sortiți pierzaniei dacă ne întoarcem.

Dany îl sărută ușor pe obraz. Zâmbetul lui o încuraja. *Trebuie să fiu puternică și pentru el,* gândi ea cu tristețe. *Poate că e cavaler, dar eu am sângele dragonului.*

Următorul heleșteu pe care îl găsiră era fierbinte și duhnea a sulf, dar aveau ploștile aproape goale. Dothraki răciră apa în oale și ulcioare și o băură călduță. Gustul nu era mai puțin mizerabil, dar apa era apă, și erau cu toții însetați. Dany privi la orizont cu disperare. Pierduseră o treime din numărul lor și pustiul continua să se întindă în fața lor, sumbru, roșu și nesfârșit. *Cometa își bate joc de speranțele mele,* gândi ea, ridicându-și ochii spre locul de pe cer unde se afla. *Am traversat o jumătate de lume și am văzut nașterea dragonilor doar ca să mor cu ei în acest aspru deșert fierbinte?* Nu voia să creadă așa ceva.

În ziua următoare, zorii se iviră în timp ce străbăteau o câmpie cu pământul roșu și tare, uscat și crăpat. Dany era pe punctul să le ordone să își așeze tabăra, când cercetașii veniră înapoi alergând la galop.

— Un oraș, *Khaleesi,* strigară. Un oraș palid ca luna și fermecător ca o fecioară. O oră de mers, nu mai mult.

— Arătați-mi, spuse ea.

Când orașul i se înfățișă înaintea ochilor, cu zidurile și turnurile strălucind albe în spatele unui văl de căldură, lui Dany i se păru atât de frumos încât era sigură că trebuie să fie un

miraj.

— Știi ce loc ar putea fi acesta, Ser Jorah?

Cavalerul clătină obosit din cap.

— Nu, regina mea. N-am călătorit niciodată atât de departe.

Zidurile albe, îndepărtate, promiteau odihnă și siguranță, o șansă să se vindece și să se întremeze, iar Dany nu își dorea altceva mai mult decât să alerge către ele. În schimb, li se adresă călăreților ei de sânge:

— Sânge din sângele meu, mergeți înaintea noastră, aflați numele acestui oraș și la ce fel de primire ne putem aștepta.

— Da, *Khaleesi,* zise Aggo.

Călăreții nu întârziară mult. Rakharo sări jos din șa. Din centura sa cu cataramă atârna un *arakh* mare, curbat, pe care Dany i-l dăruise când l-a numit călăreț de sânge.

— Orașul acesta e mort, *Khaleesi*. Fără nume și fără zei l-am găsit, cu porțile sparte, doar vânt și muște bântuind străzile.

Jhiqui dădu din umeri.

— Când zeii nu mai sunt, fantomele rele petrec noaptea. E mai bine să eviți asemenea locuri. E un lucru cunoscut.

— E un lucru cunoscut, fu de acord Irri.

— Nu și pentru mine. Dany dădu pinteni calului și o luă înainte, pășind la trap pe sub arcul spart al unei porți vechi și în josul unei străzi tăcute. Ser Jorah și călăreții ei de sânge o urmară, și pe urmă, mai încet, porniră și ceilalți Dothraki.

De cât timp era părăsit orașul, nu avea cum să știe, dar zidurile albe, atât de frumoase și de îndepărtate, văzute de aproape erau crăpate și sfărâmate. Înăuntru era un hățiș de alei înguste, cotite. Clădirile erau aproape, cu fațadele lor goale, albe ca varul, fără ferestre. Totul era alb,

de parcă oamenii care locuiseră aici nu cunoșteau nicio altă culoare. Trecură pe lângă mormane de moloz arse de soare, unde casele se prăbușiseră, iar altundeva zări urmele stinse ale focului. Într-un loc unde se întâlneau șase alei, Dany trecu pe lângă un soclu gol de marmură. Dothraki mai vizitaseră acest loc, pesemne. Probabil că și acum statuia care lipsea se afla printre ceilalți zei furați din Vaes Dothraki. S-ar putea să fi trecut pe lângă ele de o sută de ori, fără să știe. Pe umărul ei, Viserion sâsâi.

Își așezară tabăra în fața rămășițelor unui palat jefuit, într-o piață spulberată de vânt unde iarba dracului creștea printre pietrele de pavaj. Dany trimise oameni să cerceteze ruinele. Unii se duseră șovăitor, dar se duseră, iar un bătrân plin de cicatrici se întoarse la scurt timp după aceea, țopăind de bucurie, cu mâinile încărcate de smochine. Erau mici, uscate, dar oamenii le înhățară cu lăcomie, îmbrâncindu-se, împingându-se, și își îndesară fructele în gură, mestecând în extaz.

Alți cercetași se întoarseră povestind despre alte fructe, ascunse în spatele unor uși închise, în grădinile lor secrete. Aggo îi arătă o grădină năpădită de viță-de-vie chircită, cu struguri mici, verzi, iar Jhogo descoperise o fântână unde apa era limpede și rece. Găsiră, totuși, și oase, craniile morților neîngropați, albite și sfărâmate.

— Fantome, șopti Irri. Fantome înfricoșătoare. Nu trebuie să rămânem aici, *Khaleesi,* acesta este locul lor.

— Nu mă tem de nicio fantomă. Dragonii sunt mai puternici decât stafiile. *Și smochinele sunt mai importante.* Du-te cu Jhiqui și găsește-mi niște nisip curat pentru baie și nu mă mai

deranja cu vorbăria ta prostească.

În cortul ei friguros, Dany arse carne de cal deasupra unui mangal și își cântări opţiunile. Aici era hrană și apă îndeajuns, iarbă suficientă ca animalele să-și recapete puterile. Cât de plăcut ar fi să se trezească în fiecare zi în același loc, să zăbovească prin grădinile umbroase, să mănânce smochine și să bea apă rece după pofta inimii.

Când Irri și Jhiqui se întoarseră cu oalele pline cu nisip alb, Dany se dezbrăcă și le lăsă să o cureţe.

— Părul tău își revine, *Khaleesi,* spuse Jhiqui în timp ce îi dădea jos nisipul de pe spate. Dany își trecu o mână peste creștet, simţind părul nou care creștea. Bărbaţii Dothraki își purtau părul în împletituri lungi, unse cu ulei, și îl tăiau doar când erau învinși. *Poate că ar trebui să fac la fel,* se gândi, *să le reamintesc că puterea lui Drogo se află acum în mine. Khal* Drogo murise cu părul netăiat, lucru cu care puțini oameni se puteau mândri.

La capătul celălalt al cortului, Rhaegal își desfăcu aripile verzi, fâlfâind și ridicându-se la o palmă de pământ, înainte de a se prăbuși pe covor. Când aterizâ, dădu din coadă în sus și-n jos de furie, își înălță capul și țipă. *Dacă aș avea aripi, aș vrea și eu să zbor,* gândi Dany. Când mergeau la război, targaryenii din vechime călătoreau pe spatele dragonilor. Încercă să-și imagineze cum s-ar simți să stea călare pe gâtul unui dragon și să plutească sus, în aer. *Ar fi ca și cum aș sta pe vârful unui munte, dar mai frumos. Dedesubt, s-ar întinde lumea întreagă. Dacă aș zbura destul de sus, aș putea chiar să văd Cele Șapte Regate, să întind mâna și să ating cometa.*

Irri îi întrerupse reveria spunându-i că Ser

Jorah Mormont era afară, așteptând să se pună la dispoziția ei.

— Spune-i să intre, porunci Dany, simțind furnicături pe pielea frecată cu nisip. Se înveli cu o blană de leu. *Hrakkarul* fusese mult mai mare decât Dany, așa că blana lui acoperea tot ce era de acoperit.

— Ți-am adus o piersică, zise Ser Jorah îngenunchind. Era atât de mică încât Dany o putea ascunde în palmă, era răscoaptă, dar când luă prima mușcătură, fructul era atât de dulce încât aproape că îi veni să plângă. Mâncă piersica încet, savurând fiecare înghițitură, în timp ce Ser Jorah îi povestea despre pomul din care fusese culeasă, dintr-o grădină de lângă zidul dinspre apus.

— Fructe, apă și umbră, zise Dany cu obrajii lipicioși de la zeama piersicii. Zeii au fost buni să ne aducă în acest loc.

— Ar trebui să ne odihnim aici până ce ne mai înzdrăvenim, o imploră cavalerul. Pământurile roșii nu sunt blânde cu cei slabi.

— Slujitoarele mele spun că aici sunt fantome.

— Fantome sunt peste tot, zise domol Ser Jorah. Le ducem cu noi oriunde mergem.

Da, gândi ea. *Viserys, Khal Drogo, fiul meu Rhaego, sunt cu mine mereu.*

— Spune-mi numele fantomei tale, Jorah. Tu le știi pe toate ale mele.

Fața lui rămase neclintită.

— O chema Lynesse.

— Soția ta?

— Cea de-a doua soție.

Îl doare să vorbească despre ea, observă Dany, dar voia să știe adevărul.

— Este tot ceea ce-mi spui despre ea? Blana de leu îi alunecă de pe un umăr, iar ea o trase la

loc. Era frumoasă?

— Foarte frumoasă. Ser Jorah își ridică ochii de la umăr la fața ei. Prima oară când am ținut-o în brațe am crezut că este o zeiță coborâtă pe pământ, Fecioara însăși, întrupată. Obârșia ei era cu mult mai nobilă decât a mea. Era fiica cea mai mică a Lordului Leyton Hightower din Orașul Vechi. Taurul Alb care a comandat Garda Regală a tatălui tău era unchiul ei. Familia Hightower este foarte veche, foarte bogată și foarte mândră.

— Și loială, zise Dany. Îmi amintesc că Viserys spunea că membrii familiei Hightower au fost cei care au rămas credincioși tatălui meu.

— Așa este, recunoscu el.

— Tatăl tău a fost cel care a hotărât căsătoria?

— Nu, răspunse el. Căsătoria noastră... Asta e o poveste lungă și tristă. Înălțimea Ta, n-aș vrea să te plictisesc cu ea.

— N-am de mers nicăieri, zise ea. Te rog.

— Cum poruncește regina mea. Ser Jorah se încruntă. Casa mea – trebuie să înțelegi asta pentru a înțelege și ceea ce va urma. Insula Ursului este frumoasă, dar îndepărtată. Imaginează-ți stejari bătrâni, noduroși, pini înalți, tufe înflorite, pietre cenușii acoperite cu mușchi și pâraie reci ca gheața curgând în josul dealurilor râpoase. Castelul familiei Mormont este construit pe bușteni imenși și e înconjurat de palisade de pământ. Cu excepția câtorva mici moșieri, oamenii mei locuiesc de-a lungul coastelor și pescuiesc în mare. Insula se află departe, la miazănoapte, iar iernile noastre sunt mai teribile decât îți poți imagina, *Khaleesi.*

Cu toate acestea, insula îmi convenea, nu

duceam niciodată lipsă de femei. Am avut parte destul de soții de pescari și fiice de moșieri, înainte și după ce am fost căsătorit. M-am însurat de tânăr, cu o soție aleasă de tatăl meu, o fată din familia Glover de la Movila Pădurii Adânci. Aproape zece ani am fost căsătoriți. Era o femeie cu o înfățișare comună, dar nu neplăcută. Cred că am ajuns s-o iubesc într-o oarecare măsură, deși relațiile noastre erau mai degrabă cuminți decât pasionate. De trei ori a pierdut sarcina, încercând să-mi dăruiască un urmaș. Ultima oară nu și-a mai revenit. A murit la scurt timp după aceea.

Dany își puse mâna peste a lui și îi strânse ușor degetele.

— Îmi pare rău pentru tine, sincer.

Ser Jorah clătină din cap.

— Tatăl meu murise deja, așa că eram Lord al Insulei Ursului, prin dreptul meu de urmaș. Nu duceam lipsă de oferte de căsătorie, dar înainte de-a putea lua o decizie, Lordul Balon Greyjoy porni o revoltă împotriva Uzurpatorului, iar Ned Stark și-a adunat oamenii ca să vină în ajutorul prietenului său, Robert. Bătălia decisivă s-a dat la Pyke. Când aruncătorii de pietre ai lui Robert au făcut o breșă în zidul Regelui Balon, un preot din Myr a fost cel dintâi care a trecut, dar nici eu nu am fost cu mult în urmă. Pentru asta, am câștigat dreptul de a deveni cavaler.

Pentru a-și sărbători victoria, Robert a stabilit să se țină un turnir lângă Lannisport. Acolo am văzut-o pe Lynesse, o fecioară care avea pe jumătate vârsta mea. Venise din Orașul Vechi cu tatăl ei, să-și vadă frații cum se luptă în turnir. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea. Într-o pornire de nebunie, am rugat-o să mă lase să-i port panglica în turnir, fără să visez

nicio clipă că va da curs solicitării mele, dar ea a făcut-o. Lupt la fel de bine ca orice bărbat, *Khaleesi,* dar n-am fost niciodată cavalerul unui turnir. Cu toate acestea, cu panglica Lynessei legată în jurul braţului, eram alt om. Am câștigat probă după probă. Lordul Jason Mallister a căzut în faţa mea, la fel și Bronze Yohn Royce. Ser Ryman Frey, fratele lui, Ser Hosteen, Lordul Whent, Strongboar, chiar și Ser Boros Blount din Garda Regală. I-am doborât pe toţi de pe cal. În ultima rundă, am rupt nouă lănci împotriva lui Jaime Lannister fără niciun rezultat, iar Regele Robert mi-a dat laurii de campion. Am încoronat-o pe Lynesse regina dragostei și a frumuseţii și în aceeași seară m-am dus la tatăl ei și i-am cerut mâna. Eram beat, de glorie și de vin în egală măsură. Aș fi meritat un refuz dispreţuitor, dar Lordul Leyton mi-a acceptat propunerea. Ne-am căsătorit acolo, în Lannisport, și timp de două săptămâni am fost cel mai fericit bărbat din întreaga lume.

— Doar două săptămâni? întrebă Dany. *Chiar și eu am avut parte de mai multă fericire, cu Drogo, care a fost lumina vieţii mele.*

— Două săptămâni ne-a luat să călătorim pe mare de la Lannisport înapoi la Insula Ursului. Casa mea a fost o mare dezamăgire pentru Lynesse. Era prea rece, prea umedă, prea îndepărtată, castelul meu nu era altceva decât un conac de lemn. Nu aveam baluri, spectacole de pantomimă, petreceri sau târguri. Puteau trece anotimpuri întregi fără ca niciun cântăreţ să vină să ne cânte, iar pe insulă nu exista niciun aurar. Chiar și mesele deveniseră un supliciu. Bucătarul meu nu știa să gătească mai nimic în afară de fripturile și tocanele lui, iar Lynesse se sătură în curând de pește și carne de

căprioară. Nu trăiam decât pentru zâmbetul ei, așa că am trimis tocmai în Vechiul Oraș după un bucătar și am adus un harpist de la Lannisport. Aurari, bijutieri, croitori, orice și-a dorit i-am adus, dar n-a fost niciodată îndeajuns. Insula Ursului e bogată în urși și copaci, dar săracă în orice altceva. Am construit pentru ea o corabie frumoasă și călătoream la Lannisport și în Orașul Vechi, la festivaluri și târguri, iar o dată am mers chiar la Braavos, unde m-am împrumutat din greu de la cămătari. Îi câștigasem mâna și inima când am fost campion al turnirului, așa că m-am înscris și la alte turniruri de dragul ei, dar vraja dispăruse. Nu m-am mai remarcat niciodată și fiecare înfrângere însemna pierderea unui alt armăsar și-a unei alte armuri, care trebuia recuperată sau înlocuită. Nu puteam suporta costurile. În cele din urmă, am insistat să ne întoarcem acasă, dar curând lucrurile s-au înrăutățit și mai mult. Nu mai puteam să plătesc bucătarul și harpistul, iar Lynesse s-a înfuriat când am pomenit de amanetarea bijuteriilor ei. Ceea ce a urmat... Am făcut lucruri de care mi-e rușine să vorbesc. Pentru aur. Ca Lynesse să-și poată păstra bijuteriile, harpistul și bucătarul. Până la urmă, am pierdut totul. Când am auzit că Eddard Stark se îndreaptă spre Insula Ursului, am fost atât de lipsit de onoare încât, în loc să rămân și să-i înfrunt judecata, am preferat să plec cu Lynesse în exil. Nimic nu conta în afară de dragostea noastră, mi-am spus. Am fugit la Lys, unde mi-am vândut corabia și aurul pentru a ne întreține.

Glasul lui era plin de suferință, iar Dany nu mai dorea să-l chinuie, dar trebuia să afle cum s-a terminat.

— Acolo a murit? l-a întrebat cu blândeţe.

— Doar pentru mine, răspunse el. În jumătate de an, aurul meu s-a terminat, și am fost obligat să mă angajez ca scutier. În timp ce mă luptam cu cei din Braavos pe Rhoyne, Lynesse s-a mutat în casa unui nabab pe nume Tregar Ormollen. Am auzit că acum e concubina lui șefă și până și nevasta lui se teme de ea.

Dany era oripilată.

— O urăști?

— Aproape la fel de mult cât o iubesc, răspunse Ser Jorah. Te rog să mă ierți, regina mea, cred că sunt foarte obosit.

Îi dădu permisiunea să plece, dar în timp ce Ser Jorah deschidea clapa cortului, nu se putu împiedica să-i strige o ultimă întrebare:

— Cum arăta Lady Lynesse a ta?

Ser Jorah zâmbi cu tristeţe.

— Ei bine, semăna puţin cu tine, Daenerys. Făcu o plecăciune adâncă. Somn ușor, regina mea.

Dany începu să tremure și-și strânse blana de leu în jurul trupului. *Semăna cu mine.* Asta explica multe lucruri pe care nu le înţelesese cu adevărat. *Mă dorește,* își dădu ea seama. *Mă iubește așa cum o iubește pe ea, nu așa cum își iubește un cavaler regina, ci așa cum iubește un bărbat o femeie.* Încercă să se imagineze în braţele lui Ser Jorah, sărutându-l, alintându-l, lăsându-l să o pătrundă. Nu avea niciun sens. Când închidea ochii, chipul lui se transforma în chipul lui Drogo.

Khal Drogo fusese lumina vieţii ei, primul ei bărbat și probabil că trebuia să fie și ultimul. *Maegi* Mirri Maz Durr îi jurase că nu va mai putea avea copii niciodată, și ce bărbat ar dori o soţie stearpă? Și ce bărbat ar putea spera să

rivalizeze cu Drogo, care murise cu părul netăiat și acum călătorea prin tărâmurile nopții, cu stelele drept *khalasar?*

Simțise dorul din glasul lui Jorah, când a vorbit despre Insula Ursului. *Pe mine nu mă poate avea, dar într-o bună zi am să-i pot reda casa și onoarea. Pot face măcar atât pentru el.*

Nicio fantomă nu-i tulbură somnul în noaptea aceea. Îl visă pe Drogo și primul drum călare pe care îl făcuseră în noaptea când s-au căsătorit. În vis, nu călăreau cai, ci dragoni.

În dimineața următoare, își chemă călăreții de sânge.

— Sânge din sângele meu, le spuse celor trei. Am nevoie de voi. Fiecare va alege câte trei cai, cei mai puternici și mai sănătoși care ne-au mai rămas. Încărcați câtă apă și hrană pot căra și plecați. Aggo va porni către sud-vest, Rakharo către sud, Jhogo, tu vei urmări *Shierak Qiya,* către sud-est.

— Ce vom căuta, *Khaleesi?* întrebă Jhogo.

— Orice există, răspunse Dany. Căutați alte orașe, vii sau moarte. Căutați caravane și oameni. Căutați râuri și lacuri și marea de sare. Aflați cât de departe se întinde acest pustiu și ce se găsește în partea cealaltă. Când voi părăsi acest loc, nu am de gând să merg din nou pe bâjbâite. Vreau să știu încotro mă îndrept și cum pot ajunge acolo cel mai bine.

Și astfel plecară, cu clopoțeii din păr sunându-le domol, iar Dany se stabili cu micul ei grup de supraviețuitori în locul pe care-l numiră *Vaes Tolorro,* orașul oaselor. Trecu zi, după noapte, după zi. Femeile culegeau fructe din grădinile celor morți. Bărbații își îngrijeau caii și își reparau șeile, scările de șa și încălțările. Copiii hoinăreau pe aleile întortocheate și găseau monede vechi de bronz,

cioburi de sticlă roșie și carafe de piatră cu mânerele sculptate în formă de șerpi. O femeie fu înțepată de un scorpion roșu, dar moartea ei a fost singura. Caii începură să se mai întremeze. Dany oblojea și ea rana lui Ser Jorah, care începuse să se vindece.

Rakharo se întoarse primul. Către sud, pustiul roșu se întindea hăt, departe, raportă el, până ce se sfârșea într-un țărm mohorât de lângă apa otrăvită. Din locul în care se aflau și până acolo erau doar nisipul stârnit de vânt, stânci roase de vreme și plante acoperite de spini ascuțiți. Întâlnise în drum oasele unui dragon, atât de mari încât, se jura el, trecuse cu calul prin fălcile lui mari și negre. În afară de asta, nu văzuse nimic.

Dany îi încredință o duzină dintre cei mai puternici oameni ai ei și îi trimise să scoată pavajul din piața orașului, pentru a ajunge la pământul de dedesubt. Dacă iarba dracului putea crește printre pietre, când acestea vor dispărea vor crește și alte ierburi. Aveau fântâni destule, nu duceau lipsă de apă, așa că puteau să facă piața să înflorească.

Următorul care se întoarse fu Aggo. Ținutul dinspre sud-vest era sterp și pârjolit, jură el. Găsise ruinele altor două orașe, mai mici decât *Vaes Tolorro,* dar în rest la fel. Unul dintre ele era străjuit de un cerc de cranii ridicate în țepe ruginite de fier, așa că nu a îndrăznit să intre, dar a explorat cel de-al doilea oraș cât de mult a putut. I-a arătat lui Dany o brățară de fier pe care o găsise, cu un opal de foc, întreg, de dimensiunea degetului ei mare. Se mai găseau acolo și suluri de pergament, dar erau uscate și sfărâmicioase și Aggo le-a lăsat unde le-a găsit.

Dany i-a mulțumit și i-a spus să se ocupe de repararea porților. Dacă dușmanii traversaseră

deșertul ca să distrugă aceste orașe în vremurile de demult, s-ar putea foarte bine să vină din nou.

— Dacă se întâmplă, trebuie să fim pregătiţi, declară ea.

Jhogo lipsi atât de mult încât Dany se temu că l-a pierdut, dar în cele din urmă, când renunțaseră cu toţii să-l mai aștepte, veni călare dinspre sud-vest. Unul dintre străjerii puși de Aggo îl văzu primul și strigă, iar Dany alergă pe metereze să vadă cu ochii ei. Era adevărat. Jhogo venea, dar nu singur. În spatele lui veneau trei străini ciudat îmbrăcaţi, călare pe niște creaturi cocoșate pe lângă care orice cal era pipernicit.

Se opriră în fața porţilor orașului și își ridicară ochii, s-o privească pe Dany, aflată pe zidul de deasupra lor.

— Sânge din sângele meu, strigă Jhogo. Am fost în marele oraș Qarth și m-am întors cu trei oameni care vor să te vadă cu ochii lor.

— Iată-mă. Uitaţi-vă la mine, dacă asta vă e dorința.... dar mai întâi spuneţi-mi cum vă cheamă.

Omul cu chipul palid și buzele albastre răspunse cu glas gutural, în limba Dothraki:

— Eu sunt Pyat Pree, marele vrăjitor.

Cel chel, cu giuvaiere în nas, răspunse în valyriana Orașelor Libere:

— Sunt Xaro Xhoan Daxos din Cei Treisprezece, un prinţ din Qarth.

Femeia cu masca de lemn lăcuit zise, în Limba Comună a Celor Șapte Regate:

— Eu sunt Quaithe a Umbrelor. Am venit să căutăm dragoni.

— Nu mai căutaţi, le spuse Daenerys Targaryen. I-aţi găsit.

JON

Copacul Alb, așa era numit satul în vechile hărți ale lui Sam. Jon nu-l prea considera un sat. Patru case dărăpănate, cu câte o singură încăpere din piatră netencuită, înconjurau un țarc de oi gol și o fântână. Casele aveau acoperișurile de pământ, ferestrele erau acoperite cu bucăți de blană zdrențuită. Iar deasupra lor se iveau amenințătoare ramurile palide și frunzele sângerii ale unui copac al inimii monstruos de mare.

Era cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată Jon Snow, cu trunchiul gros de aproape patru picioare și jumătate, cu crengile întinzându-se atât de departe încât întreg satul se afla în umbra bolții sale. Dimensiunea nu îl tulbura atât de mult cât chipul, mai cu seamă gura, nu o simplă tăietură, ci o gaură crestată, suficient de mare ca să poată înghiți o oaie.

Totuși, acelea nu sunt oase de oi. Nici craniul de colo, din cenușă, nu e al unei oi.

— Un copac bătrân. Mormont își priponi calul, încruntându-se. *Bătrân,* îl aprobă de pe umăr corbul său. *Bătrân, bătrân, bătrân.*

— Și puternic. Jon îi simțea puterea.

Thoren Smallwood descălecă lângă trunchiul copacului, întunecat în platoșa și cămașa lui de zale.

— Privește acel chip. Nu e de mirare că oamenii s-au temut de el la început, când au venit la Westeros. Mi-ar plăcea și mie să înfig un topor în chestia aia mizerabilă.

Jon spuse:

— Nobilul meu tată credea că nimeni nu poate spune o minciună în fața unui copac al inimii. Vechii zei știu când oamenii mint.

— Și tatăl meu credea la fel, zise Bătrânul Urs. Lasă-mă să mă uit puţin la craniu.

Jon descălecă. Într-o teacă din piele neagră, îi atârna pe spate Gheară Lungă, spada pentru două mâini pe care i-o dăduse Bătrânul Urs pentru că-i salvase viața. *O spadă pentru două mâini pentru un fiu fără doi părinți,* glumeau oamenii. Mânerul fusese făcut special pentru el, împodobit cu un cap de lup din piatră gălbuie, dar lama era din oțel Valyrian, veche, ușoară și ucigător de tăioasă.

Îngenunche și întinse o mână înmănușată. Interiorul era roșu de sevă uscată și înnegrit de foc. Dedesubtul craniului văzu un altul, mai mic, cu maxilarul rupt. Era pe jumătate îngropat în cenușă și în fărâme de oase.

Când îi aduse lui Mormont craniul, Bătrânul Urs îl ridică cu ambele mâini și se uită lung în orbitele goale.

— Sălbaticii își ardeau morţii. Am știut asta întotdeauna. Acum mi-aș dori să-i fi întrebat de ce, atunci când încă erau destui prin preajmă ca să-i pot întreba.

Jon Snow își aminti hârca ridicându-se, cu ochii de un albastru strălucitor pe chipul palid, de mort. Știa de ce, era sigur.

— Aș vrea ca oasele să poată vorbi, mormăi Bătrânul Urs. Creatura ne-ar putea spune măcar atât. Cum a murit. Cine l-a ars și de ce. Unde au plecat sălbaticii. Oftă. Copiii pădurii pot vorbi cu morţii, așa se spune. Dar eu nu pot. Azvârli craniul înapoi în gura copacului, unde acesta ateriza stârnind praful fin de cenușă. Cercetaţi toate aceste case. Uriașule, urcă-te în vârful acestui copac, aruncă o privire. Voi aduce

și copoii. Poate că de data asta urmele vor fi mai proaspete.

Judecând după tonul lui, nu avea prea mari speranțe să fie așa.

Fiecare casă fu cercetată de câte doi oameni, ca să se asigure că nu le scapă nimic. Jon făcu pereche cu ursuzul Eddison Tollett, un cavaler cu părul alb și suplu ca o știucă, pe care ceilalți fraţi îl numeau Edd cel Trist.

— Rău destul când morţii încep să umble, îi spuse lui Jon în timp ce traversau satul, acum Bătrânul Urs mai vrea și să vorbească. Nu se va alege nimic bun din *asta,* garantez. Și cine poate spune că oasele nu mint? De ce l-ar face moartea pe un om mai sincer sau chiar mai deștept? Morţii sunt mai degrabă niște indivizi plicticoși, care se plâng întruna – pământul e prea rece, mormântul meu ar trebui să fie mai mare, de ce *el* are mai mulţi viermi decât mine...

Jon fu nevoit să se aplece pentru a trece prin ușa joasă. Înăuntru găsi o podea de pământ bătătorit. Nu era nicio mobilă, niciun semn că aici locuiseră oameni, doar niște cenușă sub coșul de fum din acoperiș.

— Ce loc sumbru de locuit, zise el.

— Eu m-am născut într-o casă asemănătoare cu aceasta, declară Edd cel Trist. Aceia au fost anii mei fermecaţi. Mai târziu, am dat de vremuri grele.

Un culcuș așternut cu paie uscate ocupa un colţ al încăperii. Edd îl privi cu jind.

— Aș da tot aurul din Casterly Rock să dorm iarăși într-un pat.

— Tu numești ăsta pat?

— E mai moale decât pământul și are un acoperiș deasupra. Îl numesc pat. Edd cel trist adulmecă aerul. Miroase a bălegar.

Mirosul era foarte slab.

— Bălegar vechi, zise Jon. Casa avea aerul că era goală de o bună bucată de vreme. Îngenunchind, cotrobăi cu mâinile printre paie, să vadă dacă dedesubt se găsea ceva ascuns, pe urmă făcu un ocol al zidurilor. Nu îi luă prea mult timp.

— Nu e nimic aici.

Nici nu se așteptase la ceva. Copacul Alb era cel de-al patrulea sat prin care trecuseră și la fel fusese în toate. Oamenii plecaseră, dispăruseră cu puținele lucruri și animalele pe care le-or fi avut. Niciunul dintre sate nu arăta că ar fi fost atacat. Erau pur și simplu... goale.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu toate? întrebă Jon.

— Ceva mai rău decât ne putem imagina, sugeră Edd cel Trist. Ei bine, s-ar putea ca *eu* să-mi pot imagina, dar prefer să nu. E destul de rău să știi că vei ajunge la un sfârșit îngrozitor fără să te gândești la el dinainte.

Doi dintre copoi adulmecau în jurul ușii, când își făcură din nou apariția. Alți câini se înșirară prin sat. Chett îi înjura zgomotos, cu glasul înăbușit de furia pe care nu părea că o poate lăsa deoparte. Lumina filtrată printre frunzele roșii ale copacului inimii îi făceau furunculele de pe față să pară și mai umflate decât de obicei. Când îl văzu pe Jon, ochii i se îngustară; nu se înghițeau unul pe altul.

Celelalte case nu prezentară niciun interes.

Plecați, striga corbul lui Mormont, zburând în copacul inimii pentru a se cocoța deasupra lor. *Plecați, plecați, plecați.*

— La Copacul Alb au fost sălbatici doar cu un an în urmă. Thoren Smallwood arăta a lord mai mult decât Mormont, învești mântat în zalele negre, strălucitoare, și platoșa cu reliefuri a lui

Ser Jaremy Rykker. Mantia lui grea era dichisită cu zibelină și prinsă cu o broșa în forma ciocanelor încrucișate ale Rykkerilor, montate în argint. Cândva fusese mantia lui Ser Jaremy, dar hârca îl revendicase pe Ser Jaremy și Rondul de Noapte nu lăsa nimic să se irosească.

— Acum un an, Robert era rege, iar regatul era în pace, declară Jarman Buckwell, un bărbat solid, cu un aer nepăsător, care era comandantul cercetașilor. Multe se pot schimba într-un an.

— Un singur lucru nu s-a schimbat, insistă Ser Mallador Locke. Mai puțini sălbatici înseamnă mai puține griji. Nu voi jeli, orice s-a ales de ei. Tâlhari și criminali, toată șleahta.

Jon auzi un foșnet dinspre frunzele roșii de deasupra. Două ramuri se despărțiră și zări un omuleț sărind din creangă în creangă, ca o veveriță. Bedwyck nu era mai înalt de cinci picioare, dar șuvițele albe din părul lui îi arătau vârsta. Ceilalți cercetași îi spuneau Uriașul. Se așeză într-o bifurcație a unor ramuri, deasupra lor, și spuse:

— La nord este apă. Un lac, poate. Câteva dealuri.

— Putem să rămânem aici peste noapte, sugeră Smallwood.

Marele Urs își ridică privirea, căutând un crâmpei de cer printre crengile palide și frunzele roșii ale copacului inimii.

— Nu, declară el. Uriașule, cât timp mai avem pe lumină?

— Trei ore, stăpânul meu.

— Vom continua să înaintăm spre miazănoapte, hotărî Mormont. Dacă ajungem la acest lac, putem să poposim acolo, pe mal, poate avem norocul să prindem câțiva pești. Jon, pregătește-mi hârtie, e timpul să-i scriu lui

Maester Aemon.

În tolba de la șa, Jon găsi pergament, pană și cerneală, și i le aduse Lordului Comandant. *La Copacul Alb* scrise mâzgălit Mormont. *Cel de-al patrulea sat. Cu totul gol. Sălbaticii au plecat.*

— Caută-l pe Tarly și ai grijă să primească asta pe drum, îi spuse lui Jon, înmânându-i mesajul. Când fluieră, corbul coborî fâlfâind și se opri pe capul calului.

Porumb, sugeră el, săltând. Calul necheză.

Jon încălecă pe calul lui mic, îi dădu pinteni și porni la trap. Dincolo de umbra imensului copac al inimii, oamenii Rondului de Noapte stăteau sub copaci mai mici, îngrijindu-și caii, mestecând bucăți de carne sărată, urinând, scărpinându-se și discutând. Când se dădu comanda, se mișcară din nou, conversația încetă și se urcară înapoi în șei. Cercetașii lui Jarman Buckwell porniră primii, cu avangarda aflată sub comanda lui Thoren Smallwood conducând coloana propriu-zisă. Pe urmă venea Bătrânul Urs cu plutonul principal, Ser Mallador Locke cu convoiul de bagaje și caii de povară și, în sfârșit, Ser Ottyn Wythers și ariergarda. Două sute de oameni în total, cu încă jumătate pe atâția cai.

Ziua se conduceau după urmele vânatului și după albiile râurilor, „drumurile cercetașilor", care îi duceau mereu mai adânc în ținutul sălbatic de frunze și rădăcini. Noaptea, poposeau sub cerul înstelat și priveau cometa. Frații în negru părăsiseră Castelul Negru cu moralul ridicat, glumind și povestind, dar în ultimul timp, liniștea apăsătoare a pădurii îi amuțise parcă pe toți. Glumele erau mai puține și perioadele de calm mai scurte. Nimeni nu recunoștea că îi era frică – erau, în definitiv, oameni ai Rondului de Noapte –, dar Jon simțea

starea de neliniște. Patru sate goale, nicăieri niciun sălbatic, chiar și vânatul parcă dispăruse. Pădurea bântuită nu păruse niciodată mai bântuită, chiar și veteranii recunoșteau asta.

În timp ce înaintau, Jon își scoase mănușa ca să-și aerisească degetele arse. *Urâte lucruri.* Își aminti dintr-o dată cum răvășea părul Aryei, surioara lui slăbuță. Se întreba cum se descurca. Gândul că s-ar putea să nu-i mai ciufulească niciodată părul îl întrista oarecum. Începu să-și îndoaie mâna, deschizându-și și închizându-și pumnul. Dacă-și lăsa mâna dreaptă să se înțepenească și devenea neîndemânatic, s-ar fi putut foarte bine să se termine cu el, știa asta. Un bărbat avea nevoie de sabie dincolo de Zid.

Jon îi găsi pe Samwell Tarly și pe ceilalți slujitori adăpându-și caii. Samwell avea trei în îngrijire, al lui și doi cai de povară, fiecare ducând câte o colivie mare din sârmă și nuiele, cu corbi. Păsările fâlfâiră din aripi când Jon se apropie, și țipară la el printre gratii. Câteva țipete aduceau suspect de bine cu cuvintele.

— I-ai învățat să vorbească? îl întrebă pe Sam.

— Câteva cuvinte. Trei dintre ei știu să spună *Snow*.

— O pasăre care-mi spune numele îmi ajungea, zise Jon, iar zăpada nu e ceva de care să vrea să audă un frate în negru. Zăpada înseamnă adesea moarte în nord.

— Au găsit ceva la Copacul Alb?

— Oase, cenușă și case goale. Jon îi dădu lui Sam un sul de pergament. Bătrânul Urs vrea să trimită veste la Aemon.

Sam luă o pasăre dintr-una dintre colivii, îi mângâie aripile, atașă mesajul și spuse:

— Zboară acasă acum, viteazule. Acasă. Corbul croncăni ceva neinteligibil, iar Sam îl

aruncă în aer. Fâlfâind din aripi, își croi drum spre cer, printre copaci. Mi-aș dori să mă poată duce cu el.

— Și acum?

— Păi, spuse Sam, da, dar... nu mai sunt atât de speriat cum am fost, adevărat. În prima noapte, de fiecare dată când cineva s-a ridicat să se ușureze, am auzit. Credeam că sunt sălbatici care se furișează să-mi taie gâtul. Mă temeam că, dacă închid ochii, s-ar putea să nu-i mai deschid niciodată, doar că, ei bine, zorii au venit. Schiță un zâmbet stins. Oi fi eu laș, dar nu sunt *prost*. Sunt rănit și mă doare spatele din cauza călăritului și-a dormitului pe pământ, dar nu sunt speriat deloc. Privește. Întinse o mână ca Jon să vadă cât de neclintită era. Lucrez la hărțile mele.

Lumea e ciudată, gândi Jon. Două sute de bărbați neînfricați plecaseră de la Zid și singurul care nu era tot mai speriat era Sam, mărturisitul laș.

— Vom face un cercetaș din tine în curând, glumi el. Imediat după aceea, vei dori să faci parte din avangardă, ca Grenn. Să vorbesc cu Marele Urs?

— Să nu îndrăznești! Sam își puse imensa mantie neagră și se cocoță cu greu înapoi pe calul său. Era un cal de plug, mare, încet și neajutorat, dar mai capabil să-și ducă povara decât caii mici pe care călăreau cercetașii.

— Prea puține acoperișuri pentru noi toți. Jon încălecă din nou, îi zâmbi complice lui Sam și plecă. Coloana era rămasă mult în urmă, așa că dădu un ocol mare satului, ca să evite aglomerația. Văzuse destul din Copacul Alb.

Nălucă își făcu apariția ca din pământ, atât de neașteptat încât calul săltă și se dădu la o parte. Lupul cel alb vâna destul de departe de

linia de marș, dar nu avea mai mult noroc decât hăitașii trimiși de Smallwood după vânat. Pădurile erau la fel de goale ca satele, îi spusese Dywen într-o noapte, lângă foc.

— Suntem un grup numeros, îi răspunsese Jon. Vânatul s-a speriat probabil de zgomotul pe care-l facem pe drum.

— S-au speriat de *ceva,* fără îndoială.

După ce caii s-au liniștit, Nălucă săltă ușor pe lângă el. Jon îl ajunse din urmă pe Mormont, care se învârtea în jurul unui desiș de păducel.

— Pasărea a plecat? întrebă Bătrânul Urs.

— Da, stăpâne. Sam învață corbii să vorbească.

Bătrânul Urs pufni.

— O să-i pară rău. Blestemații fac mult zgomot, dar niciodată nu spun nimic demn de ascultat.

Merseră în liniște, până ce Jon spuse:

— Dacă unchiul meu ar fi găsit toate satele astea goale...

— ... și-ar fi făcut un scop din a afla de ce, completă Lordul Mormont, și s-ar putea foarte bine să fie cineva sau ceva care să nu vrea ca aceste lucruri să fie aflate. Ei bine, vom fi trei sute când ni se va alătura Qhorin. Orice dușman ne va pândi aici, nu vom fi așa ușor de învins. Îi vom găsi, Jon, îți promit.

Sau ne vor găsi ei pe noi, gândi Jon.

ARYA

Râul era o panglică albastră-verzuie strălucind în soarele dimineții. De-a lungul râului, stuful creștea des în vaduri, iar Arya văzu un șarpe de apă plutind la suprafață, lăsând valuri înspumate în urma lui. Deasupra, un șoim zbura în cercuri domoale.

Părea un loc liniștit... până ce Koss zări un om mort.

— Acolo, în stufăriș.

Făcu semn cu mâna, iar Arya îl văzu. Trupul unui soldat, diform și umflat. Mantia lui verde, udă leoarcă, se agățase într-un buștean putred, iar un banc de peștișori argintii îi ciuguleau fața.

— Ți-am spus că sunt cadavre, anunță Lommy. Le-am simțit gustul în apă.

Când Yoren văzu cadavrul, scuipă.

— Dobber, vezi dacă are ceva care merită să fie luat. Zale, cuțit, vreo monedă, ce găsești. Dădu pinteni calului și intră în apă, dar animalul se împotmoli în nămolul moale și, dincolo de stuf, apa se adâncea. Yoren se întoarse furios, cu calul acoperit până la genunchi de noroi maroniu. Nu vom putea trece pe aici. Koss, vino cu mine în susul râului, să căutăm un vad. Woth, Gerren, voi mergeți în jos. Ceilalți așteptați aici. Puneți pe cineva de pază.

Dobber găsi o pungă de piele la cureaua mortului, înăuntru erau patru monede de aramă și o șuviță de păr blond legată cu panglică roșie. Lommy și Tarber se dezbrăcară

până la piele și traversară apa, iar Lommy își umplu mâinile de noroi lipicios și îl aruncă în Plăcintă Fierbinte, strigând:

— Plăcintă de Noroi! Plăcintă de Noroi!

În spatele căruței, Rorge înjură, amenință și le spuse să-l dezlege cât timp era Yoren plecat, dar nimeni nu-l băgă în seamă. Kurt prinse un pește cu mâinile goale. Arya văzu cum l-a prins, stând deasupra unei bălți cu apă mică, liniștită, năpustindu-se repede cu mâinile, ca un șarpe la apropierea peștelui. Părea mai ușor decât să prinzi pisici. Peștii nu aveau gheare.

Era amiază când ceilalți se întoarseră. Woth relată despre existența unui pod de lemn, la vreo trei leghe în josul râului, căruia cineva îi dăduse foc Yoren luă o frunză acrișoară din balot.

— Cu caii s-ar putea să trecem înot, sau cu măgarii, dar n-avem cum să traversăm cu căruțele. Iar la nord-vest este fum – alte focuri. Poate că ar fi mai bine să rămânem pe partea asta a râului. Luă un băț lung și desenă un cerc în noroi, cu o linie coborând dinspre el. Acesta este Ochiul Zeilor, cu râul care curge către sud. Noi suntem aici. Scobi cu bățul o gaură lângă linia râului, sub cerc. Nu putem să ocolim lacul pe la vest, așa cum am crezut. Estul ne duce înapoi la drumul regelui. Mută bățul sus, unde linia și cercul se întâlneau. Dacă îmi aduc bine aminte, aici este un oraș. Cetatea e de piatră și acolo și-a stabilit reședința un lord, e doar un turn, dar sigur are străjeri și poate un cavaler sau doi. Dacă urmărim râul către nord, trebuie să ajungem acolo înainte să se întunece. Probabil că au corăbii, așa că am de gând să vând tot ce avem și să împrumutăm una. Trase o linie cu bățul prin mijlocul cercului care reprezenta lacul, de jos până sus. Dacă zeii sunt

buni, vom avea vânt și vom traversa Ochiul Zeilor, până la Harrentown. Vârî bățul în pământ, în partea de sus a cercului. Acolo putem cumpăra cai noi sau putem să ne adăpostim la Harrenhal. Este reședința Doamnei Whent, iar ea a fost întotdeauna prietena Rondului.

Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

— La Harrenhal sunt fantome.

Yoren scuipă:

— Asta e pentru fantomele tale. Azvârli bățul înapoi în noroi. Încălecați.

Arya își amintea poveștile pe care i le spunea Bătrâna Nan despre Harrenhal. Regele Harren cel afurisit se baricadase înăuntru, astfel că Aegon eliberase dragonii și transformase castelul într-un rug. Nan spunea că spirite înverșunate mai bântuiau și acum turnurile înnegrite. Uneori oamenii se duceau la culcare în paturile lor, nevătămați, și dimineața erau găsiți morți, arși de vii. Arya nu credea toate astea; nu fantome erau la Harrenhal, ci *cavaleri.* Iar ea ar putea să-i spună Doamnei Whent cine e, iar cavalerii ar putea s-o escorteze până acasă și s-o protejeze. Asta era treaba cavalerilor, protejau în special femeile. Poate că Lady Whent chiar ar ajuta-o.

Făgașul râului nu era un drum al regelui, dar nu era chiar așa de rău pentru ceea ce era, și în sfârșit căruțele înaintau repede. Văzură prima casă doar la o oră înainte de lăsarea serii, o căscioară plăcută, cu acoperișul de paie, încunjurată de lanuri de grâu. Yon o luă înainte, strigând, dar nu primi niciun răspuns.

— Poate că sunt morți. Sau se ascund. Dobber, Rey, veniți cu mine. Cei trei bărbați intrară în casă. Banii s-au dus, nici urmă de vreo monedă lăsată pe acolo, bombăni Yoren

când se întoarseră. Niciun animal. Au fugit, pasămite. Poate că le-am întâlnit pe drumul regelui.

Cel puțin casa și câmpul nu fuseseră pârjolite, și prin preajmă nu erau cadavre. Tarber găsi o grădină, undeva în spate, scoaseră din pământ niște ceapă și niște ridichi, și umplură un sac cu varză înainte de a-și vedea de drum.

Puțin mai departe, zăriră cabana unui pădurar, înconjurată de copaci bătrâni și de bușteni stivuiți cu grijă, gata să fie crăpați, iar mai încolo, o casă părăginită, sprijinită deasupra râului pe piloni înalți de zece picioare. Ambele erau părăsite. Trecură pe lângă mai multe lanuri de grâu, porumb și orz care se coceau la soare, dar nu se zăreau oameni în copaci, nici umblând printre rânduri cu secerile în mâini. În cele din urmă, orașul se înfățișă privirii, un grup de case albe, în jurul zidurilor unei cetăți, un templu septim mare, cu acoperișul de șindrilă, turnul lordului așezat pe o movilă către apus... și nici urmă de oameni, nicăieri.

Yoren rămase călare, încruntându-se:

— Nu-mi place, zise el, dar e la o aruncătură de băț. Mergem să aruncăm o privire. O privire *prudentă*. Vedeți, poate sunt pe acolo oameni care se ascund. Poate au lăsat vreo barcă în urmă, sau ceva arme pe care le putem folosi.

Fratele în negru lăsă zece oameni să stea de pază lângă căruțe și lângă fetița plângăcioasă și îi împărți pe ceilalți în patru grupe de câte cinci, să cerceteze orașul.

— Țineți-vă urechile și ochii deschiși, îi preveni, înainte de a porni către turn, să vadă dacă lordul sau gărzile lui erau de găsit.

Arya se pomeni cu Gendry, Plăcintă

Fierbinte și Lommy. Woth cel scund și burduhănos trăsese cândva la vâsle pe o galeră, așa că era cel mai bun marinar pe care îl aveau la îndemână. Yoren îi spuse să-i ducă jos, pe malul lacului, să vadă dacă pot găsi o barcă. În timp ce treceau printre casele tăcute și albe, Arya simțea furnicături pe brațe. Acest oraș gol o înspăimânta aproape la fel de mult ca și cetatea incendiată unde le găsiseră pe fetița plângăcioasă și pe femeia cu un singur braț. De ce au fugit oamenii, părăsindu-și casele și tot ce aveau? Ce i-a putut speria atât de tare?

Soarele cobora spre apus și caii lăsau umbre lungi, întunecate. O bufnitură neașteptată o făcu pe Arya să întindă mâna după Ac, dar era doar un oblon trântit de vânt. După malul larg al râului, spațiul închis al orașului îi dădea o stare de nervozitate.

Când zări lacul în fața ei, între case și copaci, dădu pinteni calului, trecând în galop pe lângă Woth și Gendry. Țâșni pe pajiștea acoperită de iarbă de lângă malul pietros. Suprafața liniștită a apei strălucea, în lumina soarelui la apus, ca o foiță de aramă. Era cel mai mare lac pe care-l văzuse vreodată, căci părea nemărginit. Văzu la stânga un han construit deasupra apei, pe piloni masivi de lemn. La dreapta, un ponton lung pătrundea adânc în apă, iar mai departe, spre răsărit, se mai aflau și alte docuri, degete de lemn ce se întindeau dinspre oraș. Dar singura barcă pe care o zări era una ușoară, răsturnată cu susul în jos, cu fundul putrezit.

— Au plecat, spuse Arya dezamăgită.

Ce vor face acum?

— Acolo e un han, zise Lommy, când ceilalți îi ajunseră din urmă. Crezi că au lăsat ceva de mâncare? Sau bere?

— Hai să vedem, sugeră Plăcintă Fierbinte.

— Lasă tu hanul, se repezi Woth, Yoren a spus că trebuie să găsim o barcă.

— Au luat bărcile.

Cumva, Arya știa că era adevărat; puteau scotoci tot orașul și nu vor găsi altceva decât acea barcă răsturnată. Demoralizată, descălecă și îngenunche lângă lac. Apa îi clipocea în jurul picioarelor. Câțiva licurici ieșeau la suprafață, cu luminițele sclipind intermitent. Apa verzuie era caldă ca un șuvoi de lacrimi, dar nu era sărată. Avea gust de vară, de nămol și de plante vii. Arya își adânci fața în apă, ca să-și spele praful, murdăria și transpirația de peste zi. Când se ridică, firicele de apă i se prelinseră pe ceafă și pe sub guler. Era o senzație plăcută. Își dorea să-și poată scoate hainele și să înoate, alunecând prin valurile calde ca o vidră suplă, rozalie. Poate că ar ajunge tocmai până la Winterfell.

Woth o chemă să-i ajute, așa că se conformă, cercetând hangare și magazii, în timp ce calul ei păștea la mal. Găsiră niște vâsle, niște cuie, găleți cu smoală întărită și o pisică, împreună cu o droaie de pisoi nou-născuți. Dar nicio barcă.

Orașul era întunecat ca o pădure, când Yoren și ceilalți își făcură din nou apariția.

— Turnul e gol, spuse el. Lordul a plecat, la luptă poate, sau să-și ducă oamenii la adăpost, nu se știe. Niciun cal și niciun porc nu au mai rămas în oraș, dar vom mânca. Am văzut o gâscă alergând slobodă și niște găini, iar în Ochiul Zeilor e pește bun.

— Bărcile au dispărut, raportă Arya.

— Am putea petici fundul acelei bărci ușoare, zise Koss.

— Ar ajunge, poate, pentru patru dintre noi,

spuse Yoren.

— Sunt și vâsle, sublinie Lommy. Și sunt copaci de jur-împrejur. Am putea să construim bărci pentru toți.

— Știi tu ceva despre construcția de bărci, fiu de vopsitor?

— O plută, sugeră Gendry. Oricine poate construi o plută, și prăjini lungi pentru împins.

Yoren îl privi gânditor.

— Lacul e prea adânc ca să poată fi străbătut cu pluta, dar dacă am sta pe lângă mal, unde apa e mică, ar însemna să părăsim căruțele. Poate că ar fi mai bine. O să mă gândesc până mâine.

— Putem să stăm la han? întrebă Lommy.

— Vom sta în cetate, cu porțile zăvorâte, răspunse bătrânul. Îmi place să mă simt înconjurat de ziduri de piatră când dorm.

Arya nu putu să tacă și izbucni:

— N-ar trebui să rămânem aici. Oamenii n-au rămas. Au fugit cu toții, chiar și lordul lor.

— Arry e speriat, anunță Lommy cu un râs nechezat.

— Eu *nu* sunt, i-o trânti ea înapoi, dar *ei* au fost.

— Isteț mai ești, interveni Yoren. Problema e că oamenii care au locuit aici au fost în război, fie că ne place sau nu. Noi nu suntem. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui, așa că nimeni nu ne e dușman.

Și nimeni nu ne e prieten, gândi ea, dar de data aceasta tăcu. Lommy și ceilalți se uitau la ea și nu voia să pară lașă în fața lor.

Porțile cetății erau prinse în cuie de fier. În interior, dădură peste doi drugi de oțel de dimensiunea unor copăcei, înfipți adânc în pământ și fixați cu scoabe de metal de poartă. Când traseră drugii prin scoabe, formară o

întăritură imensă în X. Nu era Fortăreața Roșie, anunță Yoren când terminară de cercetat cetatea de sus până jos, dar era mai bună decât majoritatea și ar trebui să le fie îndeajuns pentru o noapte. Zidurile erau din piatră brută, netencuită, înalte de nouă picioare, cu o pasarelă din lemn în spatele crenelurilor. În partea de nord era o poartă, iar Garren descoperi sub paie o trapă în vechiul hambar de lemn, care ducea la un tunel îngust, șerpuitor. Merse cale lungă pe sub pământ și ieși lângă lac. Yoren îi puse să rostogolească o căruță deasupra trapei, ca să se asigure că nimeni nu va intra pe acolo. Îi împărți în trei schimburi și îi trimise pe Tarber, Kurz și Cutjack la turnul părăsit să vegheze de la înălțime. Kurz avea un corn de vânătoare ca să sune în caz de pericol.

Își aduseră căruțele și animalele înăuntru și zăvorâră ușile în urma lor. Hambarul era o clădire dărăpănată, suficient de mare ca să adăpostească jumătate din animalele din oraș. Refugiul, unde se ascundeau locuitorii orașului în vremuri de primejdie, era și mai mare, scund și lung, zidit din piatră, cu acoperișul de paie. Koss ieși pe poarta lăturalnică și aduse gâscă și două găini, iar Yoren ordonă să se facă un foc. În cetate era o bucătărie mare, dar toate oalele și vasele fuseseră luate. Gendry, Dobber și Arya preluară sarcinile de la bucătărie. Dobber îi spuse Aryei să jumulească păsările până când Gendry tăia lemne.

— De ce nu pot să tai eu lemnele? întrebă ea, dar nimeni nu îi dădu atenție. Bosumflată, se apucă să jumulească o găină, în timp ce Yoren se așeză la un capăt al băncii, ascuțindu-și lama pumnalului cu o tocilă.

Când mâncarea fu gata, Arya mâncă un picior de găină și o bucată de ceapă. Nimeni nu

prea vorbi, nici măcar Lommy. Gendry se retrase apoi, lustruindu-și coiful cu un aer absent. Fetița plângăreață scânci și plânse, dar când Plăcintă Fierbinte îi oferi o bucată de gâscă, o înghiți și așteptă să mai primească.

Arya era de pază în cea de-a doua tură, așa că își căută un pat de paie în refugiu. Somnul venea greu. Împrumută piatra lui Yoren și începu să-și ascută Acul. Syrio Forel spunea că o lamă tocită era ca un cal șchiop. Plăcintă Fierbinte se așeză pe vine pe salteaua de lângă ea, privind-o cum lucrează.

— De unde ai făcut rost de o sabie așa de bună? întrebă el. Când văzu privirea pe care i-o aruncă Arya, ridică mâinile, scuzându-se: N-am spus că ai furat-o, voiam doar să știu de unde o ai, atâta tot.

— Mi-a dat-o fratele meu, mormăi ea.

— N-am știut că ai un frate.

Arya se opri ca să se scarpine sub cămașă. În fân erau purici, deși nu-și dădea seama de ce ar deranja-o câțiva în plus.

— Am o mulțime de frați.

— Adevărat? Sunt mai mari decât tine sau mai mici?

N-ar trebui să vorbesc așa. Yoren mi-a spus să-mi țin gura.

— Mai mari, minți ea. Au și ei săbii, săbii lungi și m-au învățat cum să-i omor pe cei care mă sâcâie.

— Eu discutam, nu te sâcâiam. Plăcintă Fierbinte plecă și o lăsă singură, iar Arya se ghemui pe salteaua de paie. Auzea fetița plângând din celălalt capăt al refugiului. *Aș vrea doar să tacă. De ce trebuie să plângă tot timpul?*

Probabil adormise, deși nu-și amintea să fi închis ochii. Visa că urla un lup, iar sunetul era

atât de îngrozitor încât o trezi. Arya se ridică în capul oaselor pe saltea, cu inima spărgându-i pieptul.

— Plăcintă Fierbinte, trezește-te. Se ridică în picioare. Woth, Gendry, n-ați auzit? Își trase o cizmă.

Peste tot în jurul ei, bărbați și băieți se agitau și se ridicau de pe saltele.

— Ce este? întrebă Plăcintă Fierbinte.

— Ce să auzim? vru să știe Gendry.

— Arry a visat urât, zise un altul.

— Nu, am auzit, insistă ea. Un lup.

— Arry are lupi în cap, rânji Lommy.

— Lasă-i să urle, zise Garren, sunt afară, noi suntem înăuntru.

Woth fu de acord:

— N-am văzut niciodată un lup să atace o cetate.

Plăcintă Fierbinte spuse:

— Eu n-am auzit nimic.

— A fost un *lup,* țipă Arya și își trase a doua cizmă. Ceva e în neregulă, vine cineva, ridicați-vă!

Înainte să apuce să o reducă din nou la tăcere cu batjocurile lor, sunetul veni cutremurând noaptea – doar că de data aceasta nu era un lup, ci Kurz care sufla din cornul lui de vânătoare, vestind pericolul. Într-o clipită, cu toții își trăgeau hainele pe ei și înhățau armele pe care le aveau la îndemână. Arya fugi spre poartă, când cornul sună din nou. În timp ce țâșnea pe poartă, Mușcătorul se zbătu cu furie în lanțuri, iar Jaquen H'ghar strigă din spatele căruței.

— Băiete! Dragă băiete! E război, război roșu? Băiete, eliberează-ne. Un bărbat poate lupta. *Băiete!*

Arya îl ignoră și se avântă mai departe.

Auzea deja caii și strigătele dincolo de ziduri. Se cățără pe pasarelă. Parapetele erau puţin prea înalte iar Arya puţin prea scundă. Fu nevoită să-și fixeze vârfurile picioarelor în crăpăturile dintre pietre ca să vadă pe deasupra. Pentru o clipă, avu impresia că orașul era plin de licurici. Apoi își dădu seama că erau oameni cu torţe, gonind călare printre case. Văzu un acoperiș cuprins de flăcări, limbi de foc portocalii brăzdând întunericul de nepătruns când paiele se aprinseră. Urmă un alt foc, apoi un altul și, curând, totul era în flăcări.

Gendry se urcă lângă ea, cu coiful pe cap.

— Câți sunt?

Arya încercă să numere, dar călăreau prea repede, cu torţele răsucindu-se în aer când le aruncau.

— O sută, răspunse ea. Două sute, nu știu. Peste vuietul flăcărilor, auzea strigăte. Vor veni curând după noi.

— Uite, zise Gendry arătând cu degetul.

O coloană de călăreţi înainta către cetate printre clădirile în flăcări. Coifurile sclipeau în lumina focurilor, iar zalele și platoșele străluceau cu reflexe portocalii și galbene. Unul ducea o flamură în vârful unei lănci înalte. Avu impresia că era roșie, dar era greu de deslușit în noapte, cu focurile vâjâind de jur-împrejur. Totul părea roșu sau negru sau portocaliu.

Focul sălta de la un cal la altul. Arya văzu un copac mistuit, cu flăcările strecurându-se printre ramuri până când copacul se profilă, pe fundalul întunecat al nopţii, în veșminte portocalii. Erau cu toţii treji acum, ocupând pasarelele sau încercând să strunească animalele speriate pe care le călăreau. ÎI auzi pe Yoren strigând ordine. Se împiedică de ceva și privi în jos, descoperind-o pe fetița

plângăcioasă care o ținea de picior.

— Pleacă de aici! Își smulse piciorul. Ce faci aici sus? Fugi și ascunde-te undeva, proasto. O împinse la o parte.

Călăreții se opriră în fața porților.

— *Voi, din cetate!* strigă un cavaler cu un coif înalt cu creasta țintată. *Deschideți, în numele regelui!*

— Da, și care rege e ăsta? îi strigă bătrânul Reysen, înainte ca Woth să apuce să-l înghiontească.

Yoren se urcă pe parapetul din fața porții, cu mantia sa neagră, decolorată, legată de un toiag.

— *Hei, voi, rămâneți acolo!* strigă el. *Locuitorii orașului au plecat.*

— Și tu cine ești, bătrâne? Vreun laș al Lordului Beric? întrebă cavalerul cu coiful țintat. Dacă nătărăul acela grăsan, Thoros, e înăuntru, întreabă-l cum îi plac focurile *astea.*

— N-avem pe nimeni cu numele ăsta aici, îi răspunse Yoren. Doar niște flăcăi pentru Rond. N-avem de-a face cu războiul vostru. Ridică toiagul, ca să poată vedea cu toții culoarea mantiei sale. Priviți. Este neagră, culoarea Rondului de Noapte.

— Sau culoarea Casei Dondarrion, strigă omul care purta flamura inamicului. Arya îi putea vedea acum mai deslușit culoarea, în lumina orașului în flăcări: un leu auriu pe fond roșu. Blazonul Lordului Beric este un fulger roșu pe fundal negru, continuă bărbatul.

Dintr-odată, Arya își aminti dimineața în care îi aruncase în față Sansei portocala și se pătase cu suc pe toată rochia ei stupidă din mătase de culoarea fildeșului. La turnir venise un lord de la miazăzi, iar prietena netoată a surorii sale, Jeyne, era îndrăgostită de el. Avea

un fulger pe scut, iar tatăl ei l-a trimis să-l decapiteze pe fratele Câinelui. Acum i se părea că trecuseră o mie de ani, că era ceva ce i se întâmplase într-o altă viață, unei alte persoane... Aryei Stark, fiica Mâinii Regelui, nu lui Arry, băiatul orfan. Cum ar fi putut Arry să cunoască lorzi și alţii asemenea?

— Ești orb, omule? Yoren își flutură toiagul înainte și înapoi, unduind mantia. Vezi vreun nenorocit de fulger?

— Noaptea toate flamurile par negre, observă cavalerul cu coif ascuţit. Deschideți sau vă vom considera proscriși, în cârdășie cu dușmanii regelui.

Yoren scuipă.

— Cine e la comanda voastră?

— Eu.

Reflexele caselor arzând străluceau sumbru pe armura calului său de război, în timp ce ceilalţi se dădeau la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Era un bărbat robust. Pe armură avea un sfinx, iar platoșa-i de oțel era ornamentată cu arabescuri. Prin viziera deschisă a coifului, un chip palid și murdar privea în sus.

— Ser Amory Lorch, stegar al Lordului Tywin Lannister de Casterly Rock, Mâna Regelui. A *adevăratului* rege, Joffrey. Avea o voce subțire, piţigăiată. În numele lui, vă poruncesc să deschideți aceste porţi.

De jur-împrejur, orașul ardea. Aerul nopții era plin de fum, iar tăciunii roșii, purtați de vânt, depășeau numărul stelelor. Yoren se încruntă.

— Nu văd de ce. Faceți ce vreți cu orașul, nu dau doi bani pe el, dar lăsaţi-ne în pace. Nu suntem dușmanii voștri.

Privește cu ochii tăi, vru Arya să-i strige omului de jos.

— Nu-și dau seama că nu suntem lorzi sau cavaleri? șopti ea.

— Nu cred că le pasă, îi răspunse, tot în șoaptă, Gendry.

Iar Arya privi chipul Lordului Amory așa cum o învățase Syrio să privească, și văzu că Gendry avea dreptate.

— Dacă nu sunteți trădători, deschideți porțile, strigă Ser Amory. Ne vom asigura că spuneți adevărul și ne vom vedea de drum.

Yoren mesteca o frunză acrișoară.

— Ți-am spus că nu e nimeni aici în afară de noi. Ai cuvântul meu.

Cavalerul cu coiful ascuțit începu să râdă.

— Cioroiul ne dă *cuvântul* lui.

— Ai pierdut, bătrâne, îl luă în derâdere unul dintre lăncieri. Zidul e departe de aici, către nord.

— Îți mai poruncesc o singură dată, în numele Regelui Joffrey, dovedește-ți loialitatea și deschide porțile, zise Ser Amory.

Yoren chibzui pe îndelete, mestecând.

— Nu cred că le voi deschide.

— Așa să fie. Sfidați porunca regelui și astfel vă proclamați rebeli, cu sau fără mantii negre.

— Am băieți tineri aici, strigă Yoren.

— Băieții tineri și oamenii bătrâni mor la fel. Ser Amory ridică apatic un pumn și o suliță țâșni din umbrele străvezii din spatele lui. Probabil că ținta fusese Yoren, dar cel rănit fu Woth, aflat în spatele lui. Vârful îi străpunse gâtul și îi ieși prin ceafă, întunecat și umed. Woth apucă sulița cu mâinile și se prăbuși moale de pe metereze.

— Atacați meterezele și ucideți-i pe toți, ordonă Ser Amory pe un ton plictisit. Alte sulițe zburară. Arya îl trase jos pe Plăcintă Fierbinte, de spatele tunicii. De afară se auzea zăngănitul

armurilor, hârșâitul săbiilor scoase din teacă, loviturile sulițelor pe scuturi, amestecate cu înjurături și cu tropotele cailor ce se apropiau în goană. O torță zbură învârtindu-se deasupra lor, lăsând în urmă limbi de foc, când se prăbuși în noroiul din curtea interioară.

— *La arme!* Împrăștiați-vă, apărați zidul peste tot unde atacă. Koss, Urreg, țineți spatele. Lommy, scoate sulița aia din gâtlejul lui Woth și urcă acolo unde a fost el.

Plăcintă Fierbinte își scăpă spada, încercând să o scoată din teacă. Arya îi împinse arma înapoi în mână.

— Nu știu să mă lupt cu sabia, zise el speriat.

— E simplu, zise Arya, dar minciuna îi îngheță în gâtlej când o mână se prinse de marginea parapetului. O văzu la lumina orașului în flăcări, atât de limpede de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Degetele erau boante, bătătorite, acoperite de fire de păr negru, sârmos; sub unghia degetului mare avea mizerie. *Teama taie mai adânc decât săbiile,* își aminti Arya în timp ce vârful unui coif se ivea din spatele mâinii.

Arya lovi în jos cu putere, iar oțelul Acului, forjat în fierăriile cetății, înțepă degetele între încheieturi.

— *Winterfell,* strigă ea. Sângele țâșni, degetele zburară, iar chipul cu coif dispăru la fel de brusc cum apăruse.

— La o parte! strigă Plăcintă Fierbinte.

Arya se răsuci. Cel de-al doilea bărbat era bărbos și nu purta coif. Ținea pumnalul între dinți, ca să aibă ambele mâini libere pentru cățărat. Când își azvârli un picior peste parapet, Arya întinse vârful sabiei în dreptul ochilor lui. Acul nici nu-l atinse; căzu pe spate și se

prăbuși. *Sper să cadă cu fața în jos și să-și taie limba.*

— Uită-te la *ei,* nu la mine, țipă Arya la Plăcintă Fierbinte.

Data următoare când cineva încercă să se cațere în partea lor de zid, băiatul îi sfârtecă mâinile cu spada lui până ce omul căzu înapoi.

Ser Amory nu avea scări, dar zidurile fortăreței erau grosolane și netencuite, ușor de urcat, și parcă dușmanii nu se mai sfârșeau. De fiecare dată când Arya tăia, împungea sau împingea vreunul, un altul venea peste zid. Cavalerul cu coiful ascuțit ajunse la metereze, dar Yoren învârti flamura neagră în jurul țepușei și îi implântă vârful pumnalului prin armură, în timp ce bărbatul se lupta cu flamura. De fiecare dată când Arya ridica privirea, zburau mai multe torțe, lăsând în urmă limbi lungi de foc, care îi zăboveau în spatele ochilor. Văzu un leu auriu pe un stindard roșu și se gândi la Joffrey, dorindu-și să fie aici, ca să-și poată implânta Acul în fața lui sarcastică. Când patru oameni atacară poarta cu topoarele, Koss îi doborî cu săgeți, unul câte unul. Dobber trânti un om jos de pe zid, iar Lommy îi crăpă capul cu o piatră înainte ca acesta să se poată ridica și începu să strige, până ce văzu cuțitul din burta lui Dobber și își dădu seama că nici el nu se va mai ridica. Arya sări peste trupul unui băiat nu mai mare decât Jon, care zăcea cu brațul tăiat. Nu credea că ea îi făcuse asta, dar nu era sigură. Îl auzi pe Qyle cerșind îndurare înainte ca un cavaler cu o viespe pe scut să-i zdrobească fața cu un buzdugan. Totul mirosea a sânge și a fum, a fier și a urină, dar după o vreme era ca și cum toate acestea ar fi fost un singur miros. Nu apucă să vadă cum bărbatul slăbănog a trecut peste zid, dar când ajunse sus,

se năpusti asupra lui, împreună cu Gendry și Plăcintă Fierbinte. Sabia lui Gendry izbi coiful bărbatului, trăgându-i-l jos de pe cap. Era chel, avea un aer speriat, era știrb și purta o barbă cenușie, pestriță, dar chiar în timp ce îi era milă de el, Arya îl omora, strigând: *Winterfell! Winterfell!,* în vreme ce Plăcintă Fierbinte striga în spatele ei: *Plăcintă Fierbinte!,* tăind gâtul sfrijit al omului.

După ce slăbănogul își dădu duhul, Gendry îi luă sabia și sări jos în curte, să mai înfrunte și alții. Arya privi în urma lui și văzu umbrele unor săbii, oameni înarmați alergând prin cetate, cu zalele și armele strălucind în lumina focului și își dădu seama că reușiseră să treacă peste zid sau să spargă poarta din spate. Sări jos, lângă Gendry, aterizând așa cum o învățase Syrio. Noaptea răsuna de zăngănitul săbiilor, de urletele răniților și muribunzilor. Pentru o clipă, Arya rămase descumpănită, fără să știe încotro s-o apuce. Moartea o înconjura.

Și pe urmă Yoren se afla în fața ei, scuturând-o și țipând.

— *Băiete!* urlă el. *Ieși afară,* s-a terminat, am pierdut. Adună tot ce poți, tu și ceilalți; scoateți-i afară. *Acum!*

— Cum? întrebă Arya.

— Prin trapa aia, țipă Yoren. Sub hambar, tunelul.

Yoren plecă grăbit, cu sabia în mână, să se lupte. Arya îl apucă pe Gendry de braț.

— A spus să mergem, țipă ea, hambarul, tunelul.

Prin crăpăturile coifului, ochii Taurului străluciră, oglindind lumina focului. Clătină din cap. Îl chemă pe Plăcintă Fierbinte să coboare de pe zid și îl găsiră pe Lommy Mâini Verzi acolo unde zăcea însângerat, cu o suliță înfiptă

în gambă. Îl găsiră și pe Garren, dar el nu era rănit atât de grav încât să nu se poată mișca. Alergând către hambar, Arya o zări pe fetița plângăcioasă în mijlocul debandadei, înconjurată de fum și de moarte. O înhăță de mână și o trase în picioare, în timp ce toți ceilalți goneau înainte. Fata nu voia să se clintească nici pălmuită. Arya o trase după ea, cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ținea Acul. În față, noaptea era roșie, un roșu închis. *Hambarul e în flăcări,* gândi Arya. Limbi de foc se înălțau pe ziduri, dinspre locul unde, în fân, căzuse o torță, și auzea țipetele animalelor prinse înăuntru. Plăcintă Fierbinte ieși din hambar.

— Arry, vino! Lommy a plecat, las-o dacă nu vrea să vină!

Arya se încăpățână să rămână în urmă, trăgând-o după ea pe fetița plângăcioasă. Plăcintă Fierbinte se precipită înăuntru, abandonând-o, dar Gendry se întoarse, cu focul strălucind atât de puternic pe coiful său lustruit încât coarnele aruncau parcă sclipiri portocalii. Alergă la ele și o ridică pe fetiță pe umeri.

— *Fugi!*

Să năvălești pe ușile hambarului era ca și cum ai intra într-un furnal. Aerul era un vârtej de fum, zidul din spate, o perdea de flăcări de sus până jos. Caii și măgarii loveau, se opinteau și țipau. *Bietele animale,* gândi Arya. Pe urmă văzu căruța și trei oameni legați de cadrul ei cu cătușe. Mușcătorul se trăgea de lanțuri, cu sângele șiroindu-i pe brațe din locurile unde fiarele îi strângeau încheieturile. Rorge înjura cât îl ținea gura, lovind lemnul căruței.

— Băiete, strigă Jaqen H'ghar. Dragă băiete!

Trapa deschisă se afla la doar câțiva metri mai în față, dar focul se întindea repede,

mistuind lemnul bătrân și fânul uscat mai repede decât ar fi putut crede. Arya își aminti fața arsă, oribilă, a Câinelui.

— Tunelul e îngust, strigă Gendry. Cum trecem?

— Trage-o, zise Arya. Împinge-o.

— Băieți buni, dragi băieți, strigă Jaqen H'ghar, tușind.

— *Scoateți-ne blestematele astea de lanțuri!* urlă Rorge.

Gendry îi ignoră.

— Intră tu prima, apoi ea. Grăbește-te, e cale lungă.

— Când ai tăiat lemnele de foc, își aminti Arya, unde ai lăsat toporul?

— Afară, lângă adăpost. Aruncă o privire către omul înlănțuit. Aș salva mai întâi măgarii. Nu avem timp.

— Tu ia-o pe ea, țipă Arya. Pleacă de aici! Fă ce-ți spun! Focul o lovea în spate, cu aripi roșii, fierbinți, în timp ce fugea din hambarul în flăcări. Era o binecuvântare să se afle afară, la răcoare, dar peste tot în jurul ei mureau oameni. Îl văzu pe Koss azvârlindu-și sabia pentru a capitula și îl văzu ucis acolo, pe loc. Pretutindeni era fum. Nu se zărea nici urmă de Yoren, dar toporul era acolo unde-l lăsase Gendry, lângă stiva de lemne. În timp ce îl smulgea, o mână acoperită de zale o apucă de braț. Arya împlântă capul toporului chiar între picioarele bărbatului. Nu-i văzu chipul, doar sângele întunecat prelingându-se printre zale. Să se întoarcă în hambar a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Fumul se revărsa prin ușa deschisă, ca un șarpe negru, încolăcindu-se, iar Arya auzea țipetele bietelor ființe dinăuntru: cai, măgari și oameni. Își mușcă buza și țâșni pe ușă, ghemuindu-se cât

mai jos, unde fumul nu era chiar atât de gros.

Un măgar era prins într-un cerc de foc, zbierând de spaimă și durere. Simțea duhoarea blănii arse. Acoperișul era și el cuprins de flăcări, și pe jos cădeau obiecte, bucăți de lemn arzând, nuiele și fân. Arya își acoperi gura și nasul cu mâna. Nu putea vedea căruța din cauza fumului, dar îl auzea și acum pe Mușcător strigând. Se târî în direcția sunetului.

Și pe urmă o roată se ivi amenințătoare deasupra ei. Căruța sări și se deplasă când Mușcătorul trase din nou de lanțuri. Jaqen o văzu, dar era prea greu și să respiri, darămite să vorbești. Arya azvârli toporul în căruță. Rorge îl ridică deasupra capului, cu râuri de transpirație plină de funingine șiroindu-i pe fața fără nas. Arya fugi, tușind. Auzi oțelul căzând peste lemnul bătrân, iar și iar. O clipă mai târziu se auzi un pocnet puternic, ca un tunet și fundul căruței se făcu țăndări, într-o explozie de așchii.

Arya se rostogoli cu capul în jos în tunel și căzu. Avea noroi în gură, dar nu-i păsa, gustul era bun, gustul de nămol și de apă, de viermi și de viață. Sub pământ aerul era rece și întunecat. Deasupra nu era nimic decât sânge, roșu clocotitor, fum înecăcios și țipetele cailor murind. Își roti centura, dându-și sabia la spate, ca să n-o încurce, și începu să se târască. La zece picioare în josul tunelului auzi un sunet, ca răgetul unei bestii monstruoase și un nor de fum fierbinte și praf negru se ridică în spatele ei, mirosind a iad. Arya își ținu respirația, sărută noroiul de pe fundul tunelului și începu să plângă. Pentru cine, nu putea să spună.

TYRION

Regina nu era dispusă să stea la dispoziția lui Varys.

— Trădarea este destul de mârșavă, declară furioasă, dar aceasta e o mârșăvie fățișă, nerușinată, iar mie nu trebuie să-mi spună eunucul acela afectat ce trebuie făcut cu ticăloșii.

Tyrion luă scrisorile din mâna surorii sale și le compară bucată cu bucată. Erau două copii, cuvintele erau identice, deși fuseseră scrise de mâini diferite.

— Maester Frenken a primit prima misivă, la Castle Stokeworth, explică Marele Maester Pycelle. Cea de-a doua copie a venit prin Lordul Gyles.

Degeţel își mângâie barba.

— Dacă Stannis s-a ostenit cu *ei,* e mai mult ca sigur că toți ceilalți lorzi din Cele Șapte Regate au văzut câte o copie.

— Vreau ca scrisorile astea să fie arse, toate, spuse Cersei. Nicio vorbă despre asta nu trebuie să ajungă la urechile fiului sau ale tatălui meu.

— Îmi închipui că tata a auzit deja mai mult decât o vorbă până acum, spuse Tyrion sec. Fără îndoială, Stannis a trimis o pasăre la Casterly Rock și o alta la Harrenhal. Cât despre arderea scrisorilor, la ce bun? Faptul e consumat. Și, în realitate, nu e atât de groaznic cum pare.

Cersei se întoarse către el, clocotind de furie:

— Ți-ai pierdut minţile cu totul? Ai citit ce spune? Îl numește „băiatul Joffrey”. Și

îndrăznește să mă acuze *pe mine* de incest, adulter, trădare?

Doar pentru că ești vinovată. Era uimitor să vadă cât se putea înfuria Cersei pentru niște acuzații despre care știa foarte bine că erau adevărate. *Dacă pierdem războiul, ar trebui să se apuce de teatru, are talent.* Tyrion așteptă până când Cersei termină, apoi spuse:

— Stannis are nevoie de un pretext ca să-și justifice revolta. Ce te-ai fi așteptat să scrie? *Joffrey este fiul legitim și moștenitorul fratelui meu, dar cu toate astea am de gând să-i iau tronul?*

— Nu suport să mi se spună târfă.

Păi, surioară, Stannis nu susține că Jaime te-a plătit. Tyrion se prefăcu a arunca din nou o privire asupra scrisorii. Era acolo o frază sâcâitoare...

— „Scris în Lumina Domnului", citi el. O exprimare ciudată.

Pycelle își drese glasul.

— Aceste cuvinte apar adesea în scrisorile și documentele din Orașele Libere. Înseamnă nimic mai mult decât, să zicem, *scris în fața zeului.* Zeul preoților roșii. Este o uzanță a lor, asta cred eu.

— Varys ne-a spus acum câțiva ani că Lady Selyse s-a însoțit cu un preot roșu, le reaminti Degețel.

Tyrion bătu hârtia cu palma.

— Iar acum s-ar părea că nobilul ei soț a făcut la fel. Putem folosi asta împotriva lui. Putem să-l stârnim pe Înaltul Septon să dea în vileag cum s-a întors Stannis împotriva zeilor, la fel ca împotriva regelui de drept...

— Da, da, spuse regina nervoasă, dar mai întâi trebuie să oprim murdăria asta să se mai împrăștie. Consiliul trebuie să emită un edict.

Orice om care va fi auzit vorbind despre incest sau numindu-l pe Joff bastard își va pierde limba pentru asta.

— O măsură prudentă, spuse Marele Maester Pycelle, cu lanțul de la gât, semn al distincției sale, zornăind în timp ce clătina din cap aprobator.

— O nebunie, oftă Tyrion. Dacă tai limba unui om, nu dovedești că e mincinos, doar arăți lumii că te temi de ceea ce ar putea să spună.

— Atunci, *tu* ce-ai vrea să facem? îl întrebă sora lui pe un ton poruncitor.

— Mai nimic. Lasă-i să șușotească, se vor plictisi destul de repede. Orice om cu o fărâmă de minte va vedea în asta doar o încercare stângace de a justifica uzurparea coroanei. Oferă Stannis vreo dovadă? Cum ar putea, când nu e nimic adevărat? Tyrion îi acordă surorii sale un zâmbet dulce.

— Așa este, fu ea nevoită să spună. Dar...

— Înălțimea Ta, fratele tău are dreptate aici. Petyr Baelish își întinse degetele. Dacă încercăm să potolim aceste vorbe, nu facem decât să le creditățm. Mai bine să le tratăm cu dispreț, ca pe niște jalnice minciuni ce sunt. Și, între timp, vom răspunde focului cu foc.

Cersei îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ce fel de foc?

— O poveste oarecum de aceeași natură, poate. Dar mai ușor de crezut. Lordul Stannis și-a petrecut cea mai mare parte din căsătorie departe de soția sa. Nu că l-aș învinui, aș face și eu la fel dacă aș fi căsătorit cu Lady Selyse. În orice caz, dacă dăm de înțeles că fiica ei este nelegitimă, iar Stannis încornorat, ei bine.... oamenii sunt mereu gata să creadă cele mai rele lucruri despre stăpânii lor, mai ales despre cei atât de severi, ursuzi și arțăgoși cum e Stannis

Baratheon.

— N-a fost niciodată foarte iubit, asta e adevărat. Cersei rămase pe gânduri o clipă. Așadar, îi plătim cu aceeași monedă. Da, îmi place ideea. Pe cine putem să pomenim drept iubit al lui Selyse? Are doi frați, cred. Iar unul dintre unchii ei a fost cu ea la Piatra Dragonului în tot acest timp...

— Ser Axell Florent este castelanul ei. Deși Tyrion nu recunoștea cu dragă inimă, planul lui Degeţel avea șanse. Stannis nu a fost niciodată înamorat de soția lui, dar era țepos ca un arici când venea vorba de onoarea lui, și era suspicios din fire. Dacă puteau semăna discordie între el și urmașii lui, asta nu putea decât să le slujească. Copilul are urechile familiei Florent, după câte am auzit.

Degeţel făcu un gest apatic.

— Un negustor din Lys mi-a spus cândva că Lordul Stannis trebuie să-și iubească foarte mult fiica, de vreme ce a ridicat sute de statui reprezentând-o pe ea de-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului. „Domnul meu", a trebuit să-i spun, „acelea sunt garguie". Chicoti. Ser Axell poate servi drept tată al lui Shireen, dar după experiența mea, cu cât mai bizară și mai șocantă este o poveste, cu atât e mai aptă de a fi repetată. Stannis are un bufon deosebit de grotesc, un smintit cu fața tatuată.

Marele Maester Pycelle se holbă la el îngrozit:

— Doar nu ai de gând să sugerezi că Lady Selyse ar lua un *nebun* în patul ei?!

— Trebuie să fii nebun ca să vrei să te culci cu Selyse Florent, răspunse Degeţel. Fără îndoială, Chip Peticit îi amintea reginei de Stannis. Și cele mai bune minciuni conțin în ele un sâmbure de adevăr, destul cât să-i dea de

gândit celui care le ascultă. Se întâmplă că nebunul este total devotat fetei și o urmează peste tot. Chiar seamănă într-un fel. Shireen are și ea fața pătată, pe jumătate amorțită.

Pycelle nu mai înțelegea nimic.

— Dar asta este de la vărsatul-de-vânt, care era cât p-aci s-o omoare când era copil, biata fată.

— Îmi place mai mult povestea mea, spuse Degețel, și le va plăcea și oamenilor. Majoritatea cred că dacă o femeie mănâncă, în timp ce e însărcinată, carne de iepure, copilul se va naște cu urechi lungi și pleoștite.

Cersei zâmbi – acel gen de zâmbet care de obicei îi era rezervat lui Jaime.

— Lord Petyr, ești o ființă periculoasă.

— Mulţumesc, Înălțimea Ta.

— Și un mincinos cât se poate de iscusit, adăugă Tyrion, cu mai puțină căldură. *Ăsta e mai periculos decât știam,* cugetă el.

Ochii verzi-cenușii ai lui Degețel întâlniră, fără urmă de stânjeneală, ochii strâmbi ai piticului.

— Avem fiecare calitățile noastre, stăpâne.

Regina era prea absorbită de răzbunarea ei ca să audă schimbul de replici.

— Încornorat de un bufon nătâng. Stannis va fi batjocorit la fiecare crâșmă de partea aceasta a Mării Înguste.

— Povestea nu trebuie să vină de la noi, spuse Tyrion, altfel va fi privită ca o minciună interesată. *Ceea ce și este, ca să fim sinceri.*

Și de data aceasta, Degețel oferi răspunsul:

— Târfelor le place să bârfească și întâmplător am vreo două-trei bordeluri. Și, fără îndoială, Varys poate arunca sămânța în crâșme și prăvălii.

— Varys, zise Cersei, încruntându-se. Unde

e Varys?

— Mă întrebam și eu, Înălțimea Ta.

— Păianjenul își țese plasa secretă zi și noapte, remarcă amenințător Marele Maester Pycelle. Eu nu am încredere în el, domnii mei.

— Iar el vorbește atât de frumos despre tine. Tyrion se ridică din scaun. Întâmplător, știa ce punea la cale eunucul, dar nu era nimic de spus ca să poată fi auzit de ceilalți consilieri. Vă rog să mă scuzați, domnii mei. Alte treburi mă cheamă.

Cersei deveni dintr-odată bănuitoare:

— Treburi de rege?

— Nimic pentru care să-ți faci griji.

— Asta o să judec eu.

— Vrei să-mi strici surpriza? răspunse Tyrion. Pregătesc un dar pentru Joffrey. Un mic lanț.

— Ce nevoie are el de încă un lanț? Are lanțuri de aur și de argint, mai multe decât poate purta. Dacă crezi măcar o clipă că poți cumpăra dragostea lui Joff cu daruri...

— Păi, cu siguranță, *am* dragostea regelui, după cum el o are pe a mea. Cât despre *acest* lanț, cred că s-ar putea să-l prețuiască într-o bună zi mai presus de toate celelalte. Omulețul făcu o plecăciune și păși legănat spre ușă.

Bronn aștepta în fața sălilor de consiliu, pentru a-l escorta înapoi la Turnul Mâinii Regelui.

— Fierarii sunt în sala de audiențe, la dispoziția ta, spuse el în timp ce traversau încăperea.

— La dispoziția mea. Îmi place cum sună asta, Bronn. Vorbești aproape ca un adevărat curtezan. Încă puțin și îngenunchezi.

— Să te fut, piticule.

— Asta e treaba lui Shae. Tyrion o auzi pe

Lady Tanda strigându-l veselă din vârful scărilor șerpuite. Prefăcându-se că n-o observă, păși puțin mai repede.

— Vezi să mi se pregătească lectica, voi pleca de la castel îndată ce termin aici.

Doi dintre Frații Lunii străjuiau ușa. Tyrion îi salută amabil și se strâmbă înainte de a porni pe scări. Drumul până sus, în dormitor, îi provoca dureri de picioare.

Înăuntru găsi un băiat de doisprezece ani întinzând hainele pe pat, valetul lui, cum ar veni. Podrick Payne era atât de timid, încât Tyrion nu depășise cu totul bănuiala că tatăl său i l-a dat pe băiat ca să râdă de el.

— Veșmintele tale, stăpâne, bâigui băiatul când intră Tyrion, privindu-și, cu ochii plecați, cizmele. Chiar și când își făcea curaj să vorbească, Pod nu reușea să privească omul în ochi. Pentru audiențe. Și lanțul tău. Lanțul Mâinii.

— Foarte bine. Ajută-mă să mă îmbrac.

Jiletca era din catifea neagră, cu butoni de aur în formă de cap de leu, iar lanțul, un șirag de mâini din aur masiv, ale căror degete apucau, fiecare, încheietura celeilalte. Pod îi aduse o mantie din mătase purpurie, festonată cu aur, scurtată pe măsura lui. Pe un om de statură obișnuită n-ar fi fost decât o capă scurtă.

Sala de audiențe a Mâinii nu era atât de mare ca a regelui, nici cât un petic pe lângă imensitatea sălii tronului, dar lui Tyrion îi plăceau carpetele din Myr, draperiile de pe pereți și aerul de intimitate al încăperii. Când intră, slujitorul lui strigă:

— Tyrion Lannister, Mână a Regelui.

Și asta îi plăcea. Gloata de fierari, armurieri și negustori de fierărie adunată de Bronn căzu în genunchi. Se cățără în scaunul cu spătar înalt

de sub fereastra rotundă, aurie, și le făcu semn să se ridice.

— Oameni buni, știu că sunteți cu toții ocupați, așa că voi fi succint. Pod, te rog. Băiatul îi înmânã un sac de pânză. Tyrion trase de sfoară și răsturnă sacul. Conținutul lui se împrăștie pe covor cu un zgomot surd de metal pe lemn. Am pus să se facă astea în fierăria castelului. Vreau încă o sută exact la fel.

Unul dintre fierari îngenunche să studieze obiectul: trei zale imense de oțel, împletite una într-alta.

— Un lanț puternic.

— Puternic, dar scurt, răspunse piticul. Oarecum ca mine. Îmi doresc unul mult mai lung. Ai un nume?

— Mi se spune Burtă de Fier, stăpâne. Fierarul era scund și gras, îmbrăcat simplu, în haine de lână și piele, dar brațele sale erau groase, ca grumazul unui taur.

— Vreau ca toate fierăriile din Debarcaderul Regelui să înceapă să facă aceste zale și să le unească. Toate celelalte lucrări vor fi lăsate deoparte. Vreau ca fiecare bărbat care cunoaște arta prelucrării metalului să primească această sarcină, fie el meșter, calfă sau ucenic. Când voi merge de-a lungul Străzii Oțelului, vreau să aud ciocane răsunând noapte și zi. Și vreau un om, un om puternic, să urmărească realizarea lor. Ești tu acel om, Burtă de Fier?

— Se prea poate să fiu, stăpâne. Dar ce se va întâmpla cu zalele și săbiile pe care le așteaptă regina?

Un alt fierar interveni:

— Înălțimea Sa ne-a poruncit să facem cămăși de zale și armuri, săbii, pumnale și topoare, toate în număr mare. Pentru înarmarea noilor ei oșteni, stăpâne.

— Treaba asta poate să aștepte, răspunse Tyrion. Prima dată lanțul.

— Stăpâne, să-mi fie cu iertare, Înălțimea Sa a spus că acelora care nu-și vor face norma li se vor strivi mâinile, insistă neliniștitul fierar. Zdrobite de propriile lor nicovale, a spus.

Draga Cersei, mereu străduindu-se să fie iubită de supușii ei!

— Nimeni nu va avea mâinile zdrobite. Aveți cuvântul meu.

— Fierul a devenit scump, afirmă Burtă de Fier, iar pentru lanțul ăsta va fi nevoie de mult fier, și pe lângă asta, de cărbune pentru foc.

— Lordul Baelish se va îngriji să aveți câți bani vă sunt de trebuință, le promise Tyrion. Spera că se putea baza pe Degețel pentru atâta lucru. Voi porunci Gărzii Orașului să vă ajute să găsiți fier. Topiți toate potcoavele din oraș, dacă e nevoie.

Un bărbat mai în vârstă păși înainte, îmbrăcat somptuos, cu o tunică de damasc cu catarame de argint și o mantie tivită cu blană de vulpe. Îngenunche să examineze inelele mari de oțel pe care Tyrion le aruncase pe podea.

— Stăpâne, anunță el pe un ton grav, aceasta este în cel mai bun caz o lucrare butucănoasă. E lipsită de rafinament. O treabă potrivită pentru fierari de rând, fără îndoială, pentru oameni care îndoaie potcoave și bat cuie, dar eu sunt maestru armurier, dacă nu-ți e cu supărare. Asta nu e o treabă pentru mine, nici pentru ceilalți maeștri. Noi facem săbii ascuțite ca un țipăt, armuri demne de un zeu. Nu *așa ceva*.

Tyrion își înclină capul într-o parte și îl privi cu ochii săi strâmbi.

— Cum te numești, maestre armurier?

— Salloreon, la dispoziția ta, stăpâne. Dacă Mâna Regelui îmi va îngădui, voi fi cât se poate

de onorat să-i făuresc o armură completă pe măsura Casei și a înaltei sale funcții. Doi dintre ceilalți chicotiră, dar Salloreon continuă nepăsător. Cu platoșă și solzi, mă gândesc. Solzi aurii, strălucitori ca soarele, platoșa emailată în roșul închis al Casei Lannister. Ți-aș sugera un cap de demon drept coif, cu coarne înalte, aurii. Când vei merge la luptă, oamenii vor fugi speriați din calea ta.

Capul unui demon, gândi Tyrion liniștit, *ce spune asta despre mine?*

— Maestre Salloreon, am de gând să port toate celelalte bătălii pornind de la acest lanț. De zale am nevoie, nu de coarne de demon. Așadar, lasă-mă să-ți explic altfel: Tu vei face lanțuri sau te vei teme de ele. Alegerea îți aparține.

Se ridică și plecă, fără să privească în urmă. Bronn îl aștepta la poartă, cu lectica și o escortă de Urechi Negre călare.

— Știi unde mergem? îl întrebă Tyrion.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Făcuse tot ceea ce-i stătea în putere să hrănească orașul înfometat – trimisese mai multe sute de tâmplari să construiască bărci de pescuit în locul praștiilor, deschisese pădurea regală pentru orice vânător care îndrăznea să traverseze râul, trimisese chiar mantiile aurii să caute hrană la vest și la sud – cu toate acestea, oriîncotro mergea, vedea priviri acuzatoare. Perdelele lecticii îl apărau de asta și, în plus, îi ofereau răgazul pentru a gândi.

În timp ce șerpuiau încet pe întortocheata Alee a Umbrelor Negre către poalele Muntelui Aegon, Tyrion reflectă asupra evenimentelor din acea dimineață. Mânia surorii sale îl făcuse să piardă din vedere adevărata semnificație a scrisorii lui Stannis Baratheon. Fără dovezi,

acuzaţiile lui nu însemnau nimic, ce conta că se autoproclamase rege? *Și cum va reacționa Renly?* Nu puteau sta amândoi pe Tronul de Fier.

Plictisit, dădu puţin la o parte draperia, să arunce o privire afară, la drum. Urechile Negre veneau călare, în stânga și în dreapta lecticii, cu colanele lor înspăimântătoare atârnate la gât, în timp ce Bronn mergea în faţă, să elibereze drumul. Îi privi pe trecătorii care se uitau la el. *Cei care par cei mai suspecți sunt probabil cei mai nevinovați,* hotărî el. *De cei care par nevinovați trebuie să mă feresc.*

Destinaţia lui era în spatele dealului Rhaenys și drumurile erau înţesate de oameni. Trecu aproape o oră până când lectica își opri mersul legănat. Tyrion picotea, dar se trezi brusc când mișcarea încetă, se frecă la ochi și acceptă mâna lui Bronn pentru a coborî.

Casa avea două etaje, piatră jos și lemn deasupra. Un turnuleţ rotund se ridica dintr-un colţ al clădirii. Multe dintre ferestre aveau geamuri plumbuite. Deasupra ușii atârna o lampă ornamentată, un glob de metal aurit și sticlă stacojie.

— Un bordel, spuse Bronn. Ce vrei să faci aici?

— Ce se face de obicei într-un bordel?

Mercenarul izbucni în râs.

— Shae nu-ţi ajunge?

— A fost destul de frumoasă pentru o floare de câmp, dar eu nu mai sunt în câmp. Oamenii mici au pofte mari, și am auzit că fetele de-aici sunt și pe placul regelui.

— Băiatul e destul de mare?

— Nu Joffrey, Robert. Tare i-a plăcut casa asta. *Deși Joffrey ar putea, într-adevăr, să fie destul de mare. O idee interesantă.* Dacă tu și

Urechile Negre doriți să vă distrați, aveți toată libertatea, dar fetele Chatayei sunt scumpe. Veți găsi case mai ieftine peste tot de-a lungul drumului. Lasă un om aici, care să știe unde să-i găsească pe ceilalți când voi vrea să mă întorc.

Bronn încuviință:

— Cum spui tu. Urechile Negre erau numai zâmbet.

Dincolo de ușă, o femeie înaltă, în falduri de mătase, îl aștepta. Avea pielea ca abanosul și ochii ca de santal.

— Eu sunt Chataya, se prezentă ea, făcând o plecăciune adâncă. Iar tu ești...

— Haide să nu rostim nume. Numele sunt periculoase. În aer plutea un parfum exotic, iar podeaua de sub picioarele lui etala un mozaic ce înfățișa două femei înlănțuite. Ai un stabiliment plăcut.

— Am muncit mult ca să-l realizez. Mă bucur că Mâna Regelui e mulțumită. Avea un glas curgător, ca de chihlimbar topit, cu accente din îndepărtatele Insule ale Verii.

— Titlurile pot fi la fel de periculoase ca și numele, o atenționă Tyrion. Arată-mi câteva dintre fetele tale.

— Va fi plăcerea mea deosebită. Vei descoperi că sunt toate pe cât de frumoase, pe atât de dulci și pricepute în toate tainele dragostei. Se răsuci cu grație, lăsându-l pe Tyrion să o urmeze cu pas legănat, înaintând cât putea de repede cu picioarele sale scurte, pe jumătate cât ale ei.

Prin spatele unui paravan sculptat din Myr, împodobit cu flori, arabescuri și fecioare visătoare, se furișară neobservați într-o sufragerie unde un bătrân cânta un cântec vesel din fluier. Într-un alcov moale, un Tyroshi beat, cu o barbă roșie, legăna pe genunchi o fetișcană

durdulie. Îi desfăcuse corsetul și își înclina cupa, turnându-i un firicel de vin peste sâni, ca să-l poată linge. Alte două fete jucau cărți în fața unei ferestre cu geam plumbuit. Cea pistruiată purta o cunună de flori albastre în părul ca mierea. Cealaltă avea pielea catifelată și neagră ca un cărbune lustruit, ochi mari, negri, sâni mici și ascuțiți. Erau îmbrăcate în mătase vaporoasă, încinse la brâu cu șiraguri de mărgele. Lumina soarelui, revărsată prin sticla colorată, le contura trupurile tinere, dulci, prin hainele subțiri, iar Tyrion simți împunsături în testicule.

— Aș sugera, cu respect, fata cu pielea neagră, spuse Chataya.

— E tânără.

— Are șaisprezece ani, stăpâne.

O vârstă potrivită pentru Joffrey, gândi el, amintindu-și ce spusese Bronn. Prima lui femeie fusese chiar mai tânără. Tyrion își amintea cât de sfioasă păruse când și-a tras rochia peste cap pentru prima oară. Avea păr lung, negru, și ochi albaștri în care te puteai îneca – și el se înecase. *Ce biet nătărău ești, piticule.* Vine din ținuturile tale natale, fata asta?

— Sângele ei e sângele verii, stăpâne, dar fiica mea a fost născută aici, la Debarcaderul Regelui. Surpriza i se citi probabil pe chip, căci Chataya continuă: Poporul meu consideră că nu e nicio rușine să te afli într-o casă a plăcerii. În Insulele Verii, cei care se pricep să ofere plăcere sunt foarte prețuiți. Mulți tineri cu obârșie nobilă și fecioare slujesc câțiva ani după ce îmbobocesc, pentru a onora zeii.

— Ce legătură au zeii cu asta?

— Zeii ne-au făcut trupurile, precum și sufletele, nu-i așa? Ei ne dau glasul, ca să-i

putem slăvi în cântec. Ne dau mâini, ca să putem să le ridicăm temple. Și ne dau dorința, ca să putem să ne unim și să-i slăvim în acest fel.

— Să-mi amintești să-i spun asta Înaltului Septon, zise Tyrion. Dacă m-aș putea ruga cu penisul, aș fi mult mai religios. Dădu din mână. Accept bucuros propunerea ta.

— Îmi voi chema fiica. Vino.

Fata îl întâmpină în josul scărilor. Mai înaltă decât Shae, deși nu la fel de înaltă ca mama sa, fu nevoită să se așeze în genunchi pentru ca Tyrion s-o poată săruta.

— Numele meu este Alayaya, zise ea, cu o umbră palidă a accentului mamei sale. Vino, stăpâne.

Îl luă de mână și îl conduse sus, urcând două șiruri de trepte, pe urmă coborând într-un coridor lung. Din spatele uneia dintre ușile închise se auzeau gâfâieli și țipete de plăcere, chicoteli și șoapte din spatele alteia. Tyrion își simți penisul strivit de pantaloni. *Asta ar putea fi umilitor,* gândi el, urcând, în urma fetei, o altă scară, către camera din turn. Aici se afla o singură ușă. Alayaya îl conduse înăuntru și o închise.

În încăpere era un pat mare cu baldachin, un dulap înalt, decorat cu sculpturi erotice, și o fereastră îngustă din sticlă plumbuită, cu un model în formă de diamante roșii și galbene.

— Ești foarte frumoasă, Alayaya, îi spuse Tyrion când rămaseră singuri. Din cap până-n picioare, fiecare parte a trupului tău este încântătoare. Dar știi că partea care mă interesează cel mai mult este limba.

— Stăpânul meu va găsi că limba mea este foarte pricepută. Când eram mică, am învățat când s-o folosesc și când nu.

— Asta îmi place. Tyrion zâmbi. Așadar, ce facem acum? Poate ai vreo propunere.

— Da, spuse ea. Dacă stăpânul meu va deschide dulapul, va găsi ceea ce caută.

Tyrion îi sărută mâna și se cocoță în dulapul gol. Alayaya închise ușa în urma lui. El căută pe bâjbâite panoul de lemn din spate, simți cum îi alunecă sub degete și îl dădu la o parte. Spațiul gol din spatele zidurilor era negru ca smoala, dar continuă să bâjbâie până ce dădu de metal. Mâna i se închise peste o treaptă de metal. Descoperi cu piciorul o treaptă mai joasă și începu să coboare. Mult sub nivelul drumului, puțul se deschidea către un tunel înclinat de pământ, unde îl găsi pe Varys așteptându-l cu lumânarea în mână.

Varys nu semăna deloc cu el însuși. O față brăzdată de cicatrici și o barbă neagră se zăreau de sub cascheta de oțel, purta zale peste hainele de piele fiartă, pumnal și spadă la brâu.

— Chataya a fost pe placul tău, stăpâne?

— Aproape prea mult, recunoscu Tyrion. Ești sigur că putem avea încredere în femeia asta?

— Nu sunt sigur de nimic în această lume nestatornică și vicleană. Totuși, Chataya nu are niciun motiv s-o iubească pe regină și știe că ție trebuie să-ți fie recunoscătoare pentru că ai scăpat-o de Allar Deem. Mergem? Porni în josul tunelului.

Până și mersul îi e diferit, remarcă Tyrion. Varys răspândea miros de vin sec și usturoi, în loc de lavandă.

— Îmi plac noile tale veșminte, îi spuse Tyrion în timp ce mergeau.

— Munca pe care o fac nu îmi permite să umblu pe străzi în mijlocul unei coloane de cavaleri. Așadar, când părăsesc castelul, adopt

veșminte mai potrivite și astfel rămân în viață să te slujesc mai mult.

— Îți vine bine în haine de piele. Ar trebui să vii îmbrăcat așa la următoarea întrunire a consiliului.

— Sora ta n-ar fi de acord, stăpâne.

— Sora mea și-ar murdări lenjeria. Zâmbi în întuneric. N-am văzut nici urmă de vreun spion al ei pe urmele mele.

— Mă bucur să aud asta, stăpâne. Unii dintre slujbașii surorii tale sunt în aceeași măsură și ai mei, fără știrea ei. Urăsc să cred că au devenit atât de neglijenți încât să se lase văzuți.

— Ei bine, *eu* urăsc ideea că m-am cățărat prin dulapuri și am suportat chinurile poftelor zădărnicite, pentru nimic.

— Nicidecum pentru nimic, îl asigură Varys. Ei știu că ești aici. Dacă cineva va fi destul de îndrăzneț să intre în casa Chatayei dându-se drept client, nu pot să spun, dar cred că e de preferat să greșim prin a fi prea prudenți.

— Cum de un bordel are o intrare secretă?

— Tunelul a fost săpat pentru o altă Mână a Regelui, un om a cărui onoare nu-i permitea să fie văzut intrând într-o asemenea casă. Chataya a păzit cu strășnicie secretul acestui tunel.

— Și totuși, tu ai știut.

— Păsările mici zboară prin multe tunele întunecoase. Ai grijă, treptele sunt abrupte.

Intrară, printr-o trapă, în spatele unui grajd, după ce parcurseseră probabil o distanță de vreo trei sute de metri pe sub Dealul Rhaenys. Un cal necheză în staul când Tyrion lăsă ușa să se trântească. Varys stinse lumânarea și o așeză pe o grindă, iar Tyrion privi împrejur. Un catâr și trei cai ocupau staulele. Se duse la armăsar și îi studie dinții.

— Bătrân, spuse el. Și am dubii în privința suflului său.

— Nu e un cal care să te poarte în luptă, răspunse Varys, dar va fi de folos și nu va atrage atenţia. Ca și ceilalţi. Iar grăjdarii văd și aud doar animalele. Eunucul luă o mantie dintr-un cui. Era din lână aspră, decolorată de soare și deșirată, dar avea o croială amplă. Dacă-mi permiţi. Când o întinse peste umerii lui Tyrion, îl acoperi din cap până-n picioare, având o glugă care putea fi trasă în față pentru a-i umbri chipul. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă, spuse Varys în timp ce o potrivea. Piticii nu sunt atât de des întâlniţi cum sunt copiii, așa că vor vedea un copil. Un băiat într-o mantie veche, pe calul tatălui său, umblând după treburile acestuia. Deși cel mai bine ar fi să vii mai ales noaptea.

— Așa intenţionez... după ziua de azi. Cel puţin deocamdată. Shae mă așteaptă. O instalase într-un conac înconjurat de ziduri, în colţul dinspre nord-est al Debarcaderului Regelui, nu departe de mare, dar nu îndrăznea să o viziteze de teamă să nu fie urmărit.

— Ce cal preferi?

Tyrion dădu din umeri.

— Acesta e destul de bun.

— Am să-i pun șaua pentru tine. Varys luă șaua dintr-un cârlig.

Tyrion își aranjă mantia grea și începu să măsoare grajdul cu pasul, nerăbdător.

— Ai pierdut un consiliu interesant. Stannis s-a încoronat, se pare.

— Știu.

— Mi-a acuzat fratele și sora de incest. Mă întreb cum a ajuns la o asemenea bănuială.

— Poate că a citit o carte și s-a uitat la culoarea pe care o are părul bastardului, așa

cum au făcut Ned Stark și Jon Arryn înaintea lui. Sau poate cineva i-a șoptit la ureche. Râsul eunucului nu era chicotitul lui obișnuit, ci un râs mai gros și mai gutural.

— Cineva ca tine, poate.

— Sunt suspectat? N-am fost eu.

— Dacă ai fi fost, ai recunoaște?

— Nu. Dar de ce aș trăda un secret pe care l-am păstrat atâta vreme? Una e să înșeli un rege și cu totul alta este să te ascunzi după tufiș. În plus, bastarzii au fost în văzul tuturor.

— Bastarzii lui Robert? Ce-i cu ei?

— Are opt, din câte știu eu, spuse Varys în timp ce se chinuia să potrivească șaua. Mamele lor au fost ca arama și mierea, ca untul și castanele, dar copiii lor au fost cu toții negri precum corbii... și, se pare, tot de rău augur. Așa că, atunci când Myrcella și Tommen au ieșit dintre coapsele surorii tale, amândoi aurii ca soarele, adevărul nu a fost greu de ghicit.

Tyrion clătină din cap. *Dacă ar fi născut măcar un copil al soțului ei, ar fi fost îndeajuns ca să dezarmeze bănuielile... Dar atunci Cersei n-ar fi fost Cersei.*

— Dacă n-ai fost tu șoptitorul, cine a fost?

— Vreun trădător, fără îndoială. Varys strânse chinga.

— Degețel?

— Eu n-am pronunțat niciun nume.

Tyrion îl lăsă pe eunuc să-l ajute să urce în șa.

— Lord Varys, spuse el de pe cal, uneori am sentimentul că ești cel mai bun prieten pe care îl am la Debarcaderul Regelui, iar alteori am sentimentul că îmi ești cel mai rău dușman.

— Ce ciudat, și eu gândesc exact la fel despre tine.

BRAN

Cu mult înainte ca primele degete de lumină să dea la o parte obloanele, ochii lui Bran erau deschiși. Aveau oaspeți la Winterfell, vizitatori veniți pentru sărbătoarea recoltei. În dimineața aceasta vor trage la țintă. Cândva, această perspectivă l-ar fi umplut de emoție, dar asta se întâmpla *înainte*.

Nu acum. Walderii se vor bate în săbii cu cavalerii din escorta Lordului Manderly, dar Bran nu va avea niciun rol în această întrecere. El trebuia s-o facă pe prințul în solariul tatălui său.

— Ascultă și s-ar putea să înveți ceva despre ce înseamnă să fii lord, îi spusese Maester Luwin.

Bran nu ceruse să fie prinț. Cavaler se visase el dintotdeauna, călare pe un cal de război, în armură strălucitoare, înconjurat de flamuri fluturând în vânt, de lănci și de săbii. De ce trebuia să-și irosească zilele ascultând discuțiile bătrânilor despre lucruri pe care le înțelegea doar pe jumătate? *Pentru că ești infirm,* îi reaminti un glas interior. Un schilod în scaunul său moale putea să fie lord – băieții Walder spuneau că bunicul lor era atât de plăpând încât trebuia să fie dus peste tot cu lectica – dar nu un cavaler călare pe armăsarul său. În plus, era datoria lui.

— Ești urmașul fratelui tău la Winterfell și ești un Stark, i-a spus Ser Rodrik, aducându-i aminte cum stătea Robb lângă tatăl său atunci când veneau să-l vadă lorzii stegari.

Lordul Wyman Manderly sosise de la Portul Alb cu două zile în urmă, călătorind cu barca și cu lectica, căci era prea gras ca să stea pe cal. În urma lui venise un lung alai de servitori, cavaleri, scutieri, lorzi mărunți și doamne, vestitori, muzicanți, chiar și un jongler, cu flamuri și tunici sclipitoare, în zeci de culori. Bran îi întâmpinase la Winterfell din jilțul de piatră al tatălui său, cu lupi străvechi sculptați pe brațe, iar pe urmă Ser Rodrik i-a spus că s-a descurcat bine. Dacă acela ar fi fost sfârșitul, nu s-ar fi supărat. Însă a fost doar începutul.

— Ospățul e un pretext plăcut, îi explicase Ser Rodrik, dar nimeni nu străbate o sută de leghe doar pentru o bucată de rață și o înghițitură de vin. Doar cei care au de adus în fața noastră probleme importante sunt dispuși să facă acest drum.

Bran își ridică privirea spre tavanul de piatră brută de deasupra capului. Robb i-ar spune să nu se comporte ca un copil. Parcă îl auzea, și glasul nobilului lor tată deopotrivă. *Vine iarna, iar tu ești aproape om matur, Bran. Ai o datorie.*

Când Hodor năvăli înăuntru, zâmbind și mormăind fără noimă, îl găsi pe băiat resemnat cu soarta sa. Îl ajută să se spele și să se pieptene.

— Astăzi, jiletca din lână albă, porunci Bran. Și broșa de argint. Ser Rodrik vrea să arăt ca un lord. Pe cât putea, Bran prefera să se îmbrace singur, dar erau anumite mișcări – să-și tragă în sus pantalonii, să-și lege ghetele – care îl chinuiau. Mergeau mai repede cu ajutorul lui Hodor. Odată ce învăța să facă un lucru, îl făcea cu îndemânare. Mâinile sale erau mereu blânde, cu toate că avea o forță uimitoare.

— Dacă zeii nu ți-ar fi luat mintea, ai fi fost un mare cavaler.

— Hodor? Hodor îl privi, cu ochii căprui,

nevinovaţi, ochi lipsiţi de înţelegere.

— Da, răspunse Bran, Hodor. Îi arătă cu degetul.

Pe perete, lângă uşă, atârna un coş rezistent din nuiele şi piele, cu găuri tăiate pentru picioarele lui Bran. Hodor îşi trecu braţele prin curele şi îşi strânse bine cureaua lată în jurul pieptului, pe urmă îngenunche lângă pat. Bran se sprijini de barele fixate în perete şi se balansă, vârându-şi picioarele inerte în coş şi apoi prin găuri.

— Hodor, spuse din nou Hodor, ridicându-se. Băiatul de la grajduri măsura aproape doi metri. Urcat în spatele lui, Bran aproape că atingea tavanul cu capul. Când ieşiră pe uşă, se aplecă. Odată, Hodor simţise miros de pâine coaptă şi *alergase* către bucătărie, iar Bran s-a lovit atât de tare, încât Maester Luwin a trebuit să-i coasă scalpul. Mikken îi adusese din depozitul de arme un coif vechi, ruginit, fără vizieră, dar rareori Bran se ostenea să-l poarte. Walderii râdeau ori de câte ori îl vedeau cu el pe cap.

Îşi odihni mâinile pe umerii lui Hodor, în timp ce coborau scara şerpuitoare. Afară, curtea răsuna deja de sunet de săbii, de scuturi şi de cai. Era o muzică dulce. *O să arunc doar o privire,* gândi Bran, *o privire fugară, atâta tot.*

Lorzii Portului Alb vor apărea mai târziu cu oştenii şi cavalerii lor. Până în momentul acela, curtea aparţinuse scutierilor lor, cu vârste cuprinse între zece şi patruzeci de ani. Bran îşi dorea cu atâta ardoare să fi fost unul dintre ei, încât îl durea stomacul.

În curte fuseseră ridicate două ţinte, fiecare formată dintr-un stâlp solid care sprijinea o grindă transversală, cu un scut la unul dintre capete şi o ţintă căptuşită la celălalt. Scuturile

fuseseră pictate în roșu și auriu, dar leii Lannisterilor erau zgrunțuroși și deformați și erau deja zgâriați binișor de primii băieți care i-au atacat.

Apariția lui Bran în coș stârni priviri uimite din partea celor care nu-l mai văzuseră până atunci, dar era obișnuit să ignore asemenea priviri. Îi vedea pe Walderi încălecând. Își aduseseră armuri frumoase tocmai de la Gemeni, platoșe strălucitoare de argint, cu încrustații albastre. Walder cel Mare avea un coif cu o creastă în formă de castel, în timp ce Walder cel Mic preferase panglicile de mătase, albastre și gri. Scuturile și tunicile lor erau, de asemenea, diferite. Walder cel Mic purta pe blazonul împărțit în patru careuri turnurile gemene ale familiei Frey, alături de mistrețul vărgat al Casei bunicii sale și plugarul ce o reprezenta pe cea a mamei; Crakehall și Darry. Blazonul lui Walder cel Mare înfățișa copacii și corbii Casei Blackwood și șerpii încolăciți ai Casei Paege. *Sunt, probabil, avizi de onoruri,* gândi Bran privindu-i în timp ce-și luau lăncile. *Un Stark nu are nevoie decât de lupul străvechi.*

Armăsarii lor bălțați erau iuți, puternici și bine dresați. Aliniați unul lângă altul, atacară țintele de paie. Amândoi loviră scuturile în plin și erau deja departe când țintele căptușite se răsuciră. Walder cel Mic dădu lovitura cea mai puternică, dar Bran se gândi că Walder cel Mare se ținea mai bine pe cal. Și-ar fi dat ambele picioare nefolositoare în schimbul șansei de a se lua la întrecere cu oricare dintre ei.

Walder cel Mic își azvârli deoparte lancea sfărâmată, îl observă pe Bran și opri calul lângă el:

— Ce mai cal urât, zise, referindu-se la Hodor.

— Hodor nu e cal, răspunse Bran.

— Hodor, spuse Hodor.

Walder cel Mare se apropie la trap, alăturându-se vărului său:

— Păi nu e la fel de *deștept* ca un cal, asta e sigur. Câțiva dintre flăcăii de la Portul Alb se înghiontiră și începură să râdă.

— Hodor. Radiind de voioșie, Hodor privi de la un Frey la altul, fără să-și dea seama că e batjocorit. Hodor hodor?

Calul lui Walder cel Mic necheză.

— Vezi, discută. Poate că „hodor" înseamnă „te iubesc" pe limba cailor.

— Tacă-ți gura, Frey! Bran simțea cum sângele îi năvălește în obraji.

Walder cel Mic își aduse calul mai aproape, izbindu-l pe Hodor, cât p-aci să-l dărâme.

— Și ce-o să faci dacă nu mi-o țin?

— O să-și asmută asupra ta lupul, vere, îl atenționă Walder cel Mare.

— Foarte bine. Întotdeauna mi-am dorit o blană de lup.

— *Vară* ți-ar smulge capul tău mare și gras, zise Bran.

Walder cel Mic se bătu cu pumnul în piept, lovindu-și armura.

— Lupul tău are dinți de oțel, să muște prin platoșă și prin zale?

— *Ajunge!* Glasul lui Maester Luwin răsună ca un tunet, acoperind zgomotul din curte. Cât anume auzise, Bran nu-și dădea seama, dar, evident, suficient ca să se înfurie. Nu se cuvin asemenea amenințări și nu vreau să mai aud așa ceva. Așa te porți tu la Gemeni, Walder Frey?

— Dacă vreau. De pe cal, Walder cel Mic îi aruncă lui Luwin o privire semeață, de parcă ar fi vrut să spună: *Ești un simplu maester, cine*

ești tu să-i aduci reproșuri lui Frey de la Răscruce?

— Ei bine, nu așa trebuie să se comporte străjerii Doamnei Stark la Winterfell. De la ce ați început? Maester privi spre fiecare băiat în parte. Unul dintre voi îmi va spune, vă jur, altfel...

— Glumeam și noi cu Hodor, mărturisi Walder cel Mare. Îmi pare rău dacă l-am jignit pe Prințul Bran. Voiam doar să fim amuzanți.

Cel puțin el avea decența să pară rușinat. Walder cel Mic avea un aer arțăgos.

— Și eu la fel, spuse el. Încercam doar să fiu amuzant.

Bran observă că lui Maester i se înroșise chelia, dacă nu altceva. Luwin era mai furios ca înainte.

— Un adevărat lord îi alină și-i protejează pe cei slabi și neajutorați, le spuse băieților Frey. N-am să vă permit să faceți glume crude pe seama lui Hodor, m-ați auzit? E un băiat inimos, săritor și ascultător, ceea ce e mai mult decât pot spune despre voi amândoi. Maester arătă spre Walder cel Mic: Iar tu nu te vei mai apropia de pădurea zeilor și de acei lupi, altfel vei avea de plătit pentru asta. Cu mânecile fluturând, se întoarse pe călcâie, făcu vreo doi pași clătinați, pe urmă întoarse capul: Bran, vino. Lordul Wyman așteaptă.

— Hodor, du-te după Maester, porunci Bran.

— Hodor, zise Hodor. Cu pasul lui mare, îl ajunse din urmă pe Maester, care gonea cu furie. Maester Luwin ținu ușa deschisă, iar Bran cuprinse cu brațele gâtul lui Hodor și se aplecă în timp ce intrară.

— Walderii, începu el...

— Nu mai vreau să aud nimic despre asta,

gata! Maester Luwin arăta obosit și speriat. Ai avut dreptate să-i iei apărarea lui Hodor, dar n-ar fi trebuit să te afli acolo. Ser Rodrik și Lordul Wyman au luat deja micul dejun așteptându-te. E nevoie să vin personal să te aduc, ca pe un copil mic?

— Nu, răspunse Bran rușinat. Îmi pare rău, voiam doar...

— Știu ce voiai, zise Maester Luwin pe un ton mai blând. Aș vrea să se poată adeveri, Bran. Ai vreo întrebare înainte să începem această audiență?

— Vom vorbi despre război?

— *Tu* nu vei vorbi despre nimic. Glasul lui Luwin redevenise tăios. Ești încă un copil de opt ani...

— Aproape nouă.

— Opt, repetă Maester cu fermitate. Să nu spui nimic altceva decât amabilități, doar dacă Ser Rodrik sau Lordul Wyman îți pun întrebări.

Bran clătină din cap:

— O să țin minte. N-am să-i pomenesc nimic lui Ser Rodrik despre ceea ce s-a întâmplat între tine și băieții Frey.

— Mulțumesc.

L-au așezat pe Bran în scaunul de stejar al tatălui său, căptușit cu perne gri de catifea, în spatele unei mese lungi din scânduri. Ser Rodrik stătea la dreapta lui, iar Maester Luwin la stânga, înarmați cu pene, călimări cu cerneală și un teanc de hârtii albe pe care aveau să scrie tot ceea ce se petrecea. Bran își trecu o mână peste lemnul aspru al mesei și își ceru scuze pentru că a întârziat.

— Păi prinții nu întârzie niciodată, răspunse amabil Lordul Portului Alb. Cei care vin înaintea lui sosesc prea devreme, atâta tot. Wyman Manderly avea un râs răsunător. Nu era

de mirare că nu se putea ține în șa, părea mai mare decât orice cal. Bun de gură, pe cât era de uriaș, începu prin a cere curții de la Winterfell să confirme noii grăniceri pe care îi numise la Portul Alb. Bătrânii preferaseră să păstreze argintul pentru Debarcaderul Regelui decât să-l trimită noului Rege al Nordului.

— Regele Robb are nevoie de propria sa monetărie, declară el, iar Portul Alb este locul potrivit pentru asta.

Se oferi să preia problema, dacă regele era de acord, și trecu apoi la descrierea felului în care întărise apărarea portului, detaliind costurile fiecărei lucrări de îmbunătățire. Pe lângă baterea monedei, Lordul Manderly mai propuse construirea unei flote de război pentru Robb.

— Nu am mai avut putere pe mare de sute de ani, de când Brandon Pârjolitorul a dat foc corăbiilor tatălui său. Dă-mi aurul necesar, și într-un an îți voi aduce suficiente galere ca să poți lua Piatra Dragonului și Debarcaderul Regelui laolaltă.

Discuțiile despre corăbiile de război îi stârniră lui Bran interesul. Nimeni nu-l întrebă pe el, dar se gândi că ideea Lordului Wyman era excepțională. Le și vedea, cu ochii minții. Se întrebă dacă vreun infirm comandase vreodată o navă de război. Dar Ser Rodrik promise doar să-i înainteze lui Robb propunerea, spre analiză, în timp ce Maester Luwin scrijelea pergamentul.

Miezul zilei veni și trecu. Maester Luwin îl trimise pe Poxy Tym jos, la bucătării, iar ei mâncară, în solariu, brânză, clapon și pâine de ovăz. În timp ce rupea carnea cu degetele sale groase, Lordul Wyman ceru politicos mâna Doamnei Hornwood, care îi era verișoară.

— A fost născută Manderly, știți. Poate că, după ce-și va potoli amărăciunea, i-ar plăcea să fie din nou o Manderly, ce ziceți? Mușcă din clapon și zâmbi larg: Se face că sunt și eu văduv de opt ani de zile. E vremea să-mi iau altă nevastă, nu sunteți de acord, domnii mei? Omul începe să se simtă singur. Aruncând oasele, întinse mâna după un copan. Sau, dacă doamna visează un fecior mai tânăr, fiul meu, Wendel, și el e neînsurat. E plecat la sud, unde o păzește pe Lady Catelyn, dar, fără îndoială, la întoarcere va dori să-și ia o nevastă. Își șterse un strop de grăsime de pe bărbie cu mâneca tunicii.

Bran auzea prin ferestre zăngănitul îndepărtat al armelor. Nu îl interesau căsătoriile câtuși de puțin. *Mi-aș dori să fiu jos, în curte.*

Lordul Wyman așteptă ca masa să fie curățată, înainte de a ridica problema unei scrisori pe care o primise de la Lordul Tywin Lannister, care îl ținea ostatic la Furca Verde pe fiul lui mai mare, Ser Wylis.

— Mi-l oferă înapoi fără răscumpărare, cu condiția să-mi retrag trupele de la Înălțimea Sa și să jur că nu voi mai lupta.

— Îl vei refuza, desigur, spuse Ser Rodrik.

— N-aveți nicio teamă în privința asta, îl asigură lordul. Regele Robb nu are slujitor mai devotat decât Wyman Manderly. Totuși, n-aș vrea să-mi văd fiul lâncezind la Harrenhal mai mult decât trebuie. E un loc nefast. Blestemat, se spune. Nu că aș fi genul care să înghită asemenea baliverne, dar... Uitați-vă ce a pățit acest Janos Slynt. Ridicat de regină la rangul de Lord de Harrenhal și alungat de fratele ei. Trimis la Zid, după cum se spune. Mă rog să putem aranja, nu peste mult timp, un schimb

echitabil de prizonieri. Știu că Wylis n-ar vrea să stea deoparte tot restul războiului. E viteaz fiul meu, și fioros ca un dulău.

Când audiența luă sfârșit, umerii lui Bran erau înțepeniți de atâta stat în același scaun. Iar în seara aceea, în timp ce stătea la cină, un corn sună, vestind sosirea unui alt oaspete. Lady Donella Hornwood nu aduse cu sine o suită și un lung șir de cavaleri, ci veni doar ea, însoțită de șase oșteni obosiți, cu însemnul unui cap de elan pe uniformele portocalii și pline de praf.

— Regretăm nespus toate suferințele prin care ai trecut, doamna mea, zise Bran când i se înfățișă pentru a-și aduce salutul. Lordul Hornwood fusese ucis în bătălia de la Furca Verde, iar singurul lor fiu murise în Pădurea Șoaptelor. Winterfell nu va uita.

— Mă bucur să aud asta. Era o femeie palidă, uscățivă, cu fiecare cută a feței marcată de suferință. Sunt foarte ostenită, stăpâne. Dacă mi-ai îngădui să mă odihnesc, ți-aș fi recunoscătoare.

— Negreșit, zise Ser Rodrik. E timp destul mâine pentru discuții.

Când sosi ziua următoare, cea mai mare parte a dimineții fu dedicată discuțiilor despre grâne, legume și carnea în saramură. Odată ce maesterii din Citadelă decretaseră începutul toamnei, oamenii înțelepți puneau deoparte o parte din fiecare recoltă, deși cantitatea era o problemă care părea să necesite multe dezbateri. Lady Hornwood depozita o cincime din recolta ei. La propunerea lui Maester Luwin, promise să mărească această cantitate la o pătrime.

— Bastardul lui Bolton masează trupe la Dreadfort, îi preveni ea. Nădăjduiesc că are de gând să-i ducă spre sud, să se alăture tatălui

său, la Gemeni, dar când am trimis să fie întrebat despre intenţiile lui, mi-a transmis că niciun Bolton nu va fi vreodată luat la întrebări de o femeie. De parcă ar fi fost un fiu legitim și ar fi avut dreptul să poarte acel nume.

— Lordul Bolton nu l-a recunoscut niciodată pe băiat, din câte știu, interveni Ser Rodrik. Mărturisesc că nu-l cunosc.

— Puţini îl cunosc, răspunse ea. A locuit cu mama sa până acum doi ani, când tânărul Domeric a murit și l-a lăsat pe Bolton fără urmaș. Atunci și-a adus ea bastardul la Dreadfort. Băiatul e o creatură perfidă, în orice caz, și are un servitor care este aproape la fel de crud ca el. *Duhoare* i se spune. Se zice că nu face baie niciodată. Merg împreună la vânătoare, Bastardul și acest Duhoare, și nu la vânătoare de cerbi. Am auzit povești, lucruri cărora nu-mi vine să le dau crezare, nici măcar când vine vorba despre un Bolton. Iar acum, că nobilul meu soţ și fiul meu iubit au plecat la zei, Bastardul privește cu jind la pământurile mele.

Bran ar fi vrut să-i dea o sută de oameni ca să-și apere drepturile, dar Ser Rodrik spuse doar:

— Poate să se uite, dar de va face mai mult, îţi jur că va primi o pedeapsă cumplită. Vei fi în siguranţă, doamna mea, deși, probabil, cu timpul, când durerea îţi va trece, s-ar putea să găsești că e prudent să te recăsătorești.

— Am trecut de anii când pot naște copii, câtă frumuseţe am avut s-a dus de mult, răspunse ea schițând un zâmbet obosit, și, cu toate acestea, bărbaţii se ţin după mine cum n-au făcut-o niciodată când am fost fecioară.

— Nu-i privești cu ochi buni pe acești pretendenţi? întrebă Luwin.

— Mă voi recăsători, dacă Înălțimea Sa poruncește, răspunse Lady Hornwood, dar Mors Crowfood e o brută beţivă și e mai bătrân decât tatăl meu. Cât despre nobilul meu văr, Manderly, patul stăpânului meu nu e destul de mare să-l încapă pe unul de dimensiunea lui, iar eu sunt cu siguranţă prea mică și firavă să stau sub el.

Bran știa că bărbaţii dormeau deasupra femeilor când împărțeau patul. Să dormi sub Lordul Manderly, își imagina el, ar fi ca și cum ai dormi sub un cal prăbușit. Ser Rodrik clătină din cap cu înțelegere:

— Vei avea alţi peţitori, doamna mea. Vom încerca să-ți găsim un pretendent mai pe gustul tău.

— Poate că nu e nevoie să cauți prea departe, ser.

După ce Lady Hornwood plecă, Maester Luwin zâmbi:

— Ser Rodrik, cred sincer că doamna te place.

Ser Rodrik își drese glasul, cu un aer stânjenit.

— Era foarte tristă, spuse Bran.

Ser Rodrik încuviinţă:

— Tristă și blândă, și deloc neatrăgătoare pentru o femeie de vârsta ei, cu toată modestia de care dă dovadă. Totuși, un pericol pentru pacea regatului fratelui tău.

— Ea? întrebă Bran uluit.

Maester Luwin răspunse:

— Fără urmaș direct, bineînțeles că există mulţi care revendică pământurile familiei Hornwood. Clanurile Talahart, Flint și Karstark, au cu toţii legături cu Casa Hornwood pe linie feminină, iar familia Glover îl crește pe bastardul Lordului Harys la Deepwood Motte.

Dreadfort nu are niciun fel de pretenții, după câte știu eu, în afară de pământurile învecinate, iar Roose Bolton nu e omul care să rateze o asemenea ocazie.

Ser Rodrik se trase de mustăți.

— În asemenea cazuri, seniorul ei trebuie să-i găsească o partidă potrivită.

— De ce *nu poți* să te căsătorești tu cu ea? întrebă Bran. Spuneai că e atrăgătoare, iar Beth ar avea mamă.

Bătrânul cavaler așeză o mână pe brațul lui Bran:

— Ești amabil, prințul meu, dar sunt doar un cavaler și, în plus, sunt prea bătrân. Aș putea să-i fiu alături câțiva ani, dar îndată ce aș muri, Lady Hornwood s-ar afla din nou în aceeași încurcătură, iar perspectivele lui Beth ar putea fi primejduite și ele.

— Atunci lasă-l pe bastardul Lordului Hornwood să fie moștenitor, zise Bran, gândindu-se la fratele său vitreg, Jon.

Ser Rodrik răspunse:

— Asta ar fi pe placul Gloverilor, poate și umbra Lordului Hornwood ar fi mulţumită, dar nu cred că Lady Hornwood ne-ar iubi. Băiatul nu este din sângele ei.

— Totuși, interveni Maester Luwin, trebuie să ne gândim la asta. Lady Donella nu mai e la vârsta la care să poată avea urmași, după cum a mărturisit ea însăși. Dacă nu bastardul, atunci cine?

— Pot să mă retrag? Bran auzea în curte antrenamentul cavalerilor, sunetul de oțel pe oțel.

— Cum dorești, prințul meu, spuse Ser Rodrik. Te-ai descurcat bine.

Bran roși de plăcere. Nu era atât de plictisitor să fii lord pe cât se temuse și, de

vreme ce Lady Hornwood fusese atât de succintă în comparație cu Lordul Manderly, îi rămăseseră câteva ore de lumină să-l viziteze pe Vara. Îi plăcea să-și petreacă timpul cu lupul său în fiecare zi, atât cât îi îngăduiau Ser Rodrik și Maester.

De îndată ce Hodor intră în pădurea zeilor, Vară se ivi de sub un stejar, de parcă ar fi știut că veneau. Bran mai zări o siluetă zveltă, neagră, privind din tufișuri.

— Lățosule! strigă el. Aici, Lățosule. La mine. Dar lupul lui Rickon dispăru la fel de repede precum se ivise.

Hodor cunoștea locul preferat al lui Bran, așa că îl duse la marginea unui iaz, sub coroana deasă a copacului inimii, unde Lordul Eddard obișnuia să îngenuncheze pentru a se ruga. Când ajunse acolo, valuri mici unduiau oglinda apei, făcând ca imaginea copacului să tremure și să danseze. Totuși, nu era nicio suflare. Pentru o clipă, Bran fu derutat.

În clipa următoare, Osha țâșni din iaz, împroșcând apa de jur-împrejur, atât de neașteptat, încât până și Hodor sări la o parte, jeluindu-se, îngrozit, *Hodor, Hodor,* până ce Bran îl bătu pe umăr ca să-l liniștească.

— Cum poți înota acolo, o întrebă pe Osha, nu e rece?

Osha înotă până la pietre și se ridică, cu apa șiroindu-i pe trup. Era goală și i se făcuse pielea de găină. Vară se apropie și o adulmecă.

— Voiam să ating fundul apei.

— N-am știut că iazul are fund.

— S-ar putea să nu aibă. Osha zâmbi. La ce te holbezi, băiete? N-ai mai văzut niciodată o femeie?

— Ba da. Bran făcuse baie cu surorile ei de sute de ori, și văzuse și servitoare în iazurile

fierbinți. Totuși, Osha arăta altfel, cu trupul robust, solid și viguros, în loc să fie suplu și arcuit. Avea picioarele musculoase, sânii plați ca două pungi goale. Ai o grămadă de cicatrici.

— Fiecare câștigată cu trudă. Își ridică de jos rochia maro, o scutură de frunze și și-o trase peste cap.

— Te-ai luptat cu uriași?

Osha susținea că mai existau și acum uriași dincolo de Zid. *Poate, într-o zi, chiar voi vedea unul...*

— M-am luptat cu oameni. Se încinse la brâu cu o bucată de sfoară. Ciori negre, cel mai adesea. Am și ucis un om, zise ea, scuturându-și părul. Îi crescuse de când venise la Winterfell, trecându-i binișor peste urechi. Avea o înfățișare mai blândă decât femeia care încercase cândva să-l ucidă în pădurea lupilor. Am auzit astăzi niște vorbe la bucătărie despre tine și băieții Frey.

— Ce? Ce spuneau?

Osha îi zâmbi cu amărăciune.

— Că un băiat care-și bate joc de un uriaș e un prost, iar lumea în care un infirm trebuie să-l apere e nebună.

— Hodor nu și-a dat seama că-și bat joc de el, zise Bran. Oricum, el nu se bate niciodată. Își aminti că odată, pe când era mic, s-a dus la piață cu mama și cu Septa Mordane. L-au luat cu ei pe Hodor, să le ducă bagajele, dar acesta s-a rătăcit și, când l-au găsit, niște băieți îl înghesuiseră într-un gang și îl loveau cu bețele. *Hodor!,* striga el întruna, plângând și ferindu-se, dar n-a ridicat nicio clipă mâna împotriva lor. Septonul Chayle spune că are un suflet nobil.

— Da, răspunse Osha, și mâini destul de puternice ca să poată suci gâtul unui om, dacă-

și pune în minte. Dar ar fi mai bine să se ferească de băieții Walder, și tu la fel. Cel mare, căruia i se spune Micuțul, am impresia că are numele care i se potrivește. Mare la trup, mic pe dinăuntru, și rău până-n măduva oaselor.

— N-ar îndrăzni niciodată să-mi facă vreun rău. Se teme de Vară, orice-ar zice el.

— Atunci poate că nu e atât de prost cum pare. Osha era mereu prudentă în preajma lupilor străvechi. În ziua în care a fost luată, Vară și Vânt Cenușiu sfâșiaseră în bucăți trei vietăți sălbatice. Sau poate că este. Și asta miroase a necazuri. Își legă părul. Mai visezi lupii?

— Nu. Lui Bran nu-i plăcea să vorbească despre visele sale.

— Un prinț ar trebui să mintă mai bine de atât, râse Osha. Ei bine, visele tale sunt treaba ta. Treaba mea e în bucătării și aș face mai bine să mă întorc înainte ca Gage să înceapă să se pună pe țipat și fluturat lingura aia mare de lemn. Cu permisiunea ta, prințul meu.

Ea n-ar fi trebuit să pomenească despre visele cu lupi, gândi Bran în timp ce Hodor îl căra în sus, pe scări, către dormitorul său. Se luptă cu somnul cât putu, dar în cele din urmă acesta îl învinse, ca de obicei. În noaptea aceasta visă copacul inimii. Îl privea, cu ochii săi adânci și roșii, chemându-l cu gura-i strâmbă de lemn, iar din crengile sale palide se ivi corbul cu trei ochi, fâlfâind, ciugulindu-i fața și strigându-i numele, cu glasul tăios ca o sabie.

Fu însă trezit de sunetul goarnelor. Bran se împinse pe o parte, recunoscător că a fost trezit. Auzi tropot de cai și strigăte zgomotoase. *Au sosit alți oaspeți, și sunt pe jumătate beți după scandalul pe care îl fac.* Apucându-se cu mâinile

de bare, își ridică trupul din pat și se duse la scaunul de lângă fereastră. Pe flamură aveau un uriaș cu lanțurile sfărâmate, semn că erau din clanul Umber, de pe tărâmurile nordului, de dincolo de Ultimul Râu.

În ziua următoare, doi dintre ei veniră împreună la audiență, unchii Mareluijon, niște fanfaroni în amurgul vieții, cu bărbi albe ca mantiile din blană de urs polar pe care le purtau. Cândva, o cioară îl luase pe Mors drept mort și îi ciugulise un ochi, așa că acesta purta o piatră a dragonului în loc de ochi. După cum spusese Bătrâna Nan povestea, Mors a apucat cioara în pumn și i-a mușcat capul, și astfel l-au botezat Mâncătorul de Ciori. Nu a vrut niciodată să-i spună lui Bran de ce fratelui său slăbănog i se spunea Urgia Târfelor.

De îndată ce se așezară, Mors le ceru permisiunea să se însoare cu Lady Hornwood.

— Marelejon este mâna dreaptă a Tânărului Lup, toți știu asta. Cine poate fi mai potrivit să apere pământurile văduvei decât un Umber, și care Umber e mai potrivit decât mine?

— Lady Donella e încă în doliu, spuse Maester Luwin.

— Am sub veșminte un leac pentru doliu, râse Mors. Ser Rodrik îi mulțumi politicos și îi promise că îi va prezenta această problemă doamnei și regelui.

Hother voia corăbii.

— Dinspre nord, se furișează sălbatici, mai mulți decât am văzut vreodată. Au traversat Golful Focilor în bărci mici și acostează pe țărmurile noastre. Ciorile din Rondul de Est sunt prea puține ca să-i oprească, iar ei se ascund repede ca niște nevăstuici. Avem nevoie de corăbii lungi, da, și de oameni puternici să le conducă. Marelejon a luat prea mulți. Jumătate

din recolta noastră s-a scuturat din lipsă de oameni care să dea cu coasa.

Ser Rodrik se trase de mustăţi.

— Aveţi păduri de pini înalţi și stejari bătrâni. Lordul Manderly are constructori de corăbii și marinari cu duiumul. Împreună, ar trebui să puteţi ţine pe apă destule corăbii ca să păzească ambele coaste ale voastre.

— Manderly? pufni Mors Umber. Sacul acela de seu care se clatină pe picioare? E batjocorit chiar de oamenii lui, care-l numesc Lordul Mreană, după câte am auzit. Omul abia poate să umble. Dacă i-ai înfige o sabie în burtă, ar ţâșni din ea zece mii de ţipari.

— E gras, recunoscu Ser Rodrik, dar nu e prost. Vei colabora cu el, altfel regele va ști care e motivul. Și, spre uimirea lui Bran, brutalul Umber fu de acord să facă așa cum i s-a poruncit, deși nu fără să bombăne.

Pe durata audienţei, sosiră Gloverii din Deepwood Motte și un grup mare de membri ai familiei Tallhart din Cetatea lui Torrhen. Galhart și Robert Glover lăsaseră Deepwood Motte pe mâna soţiei lui Robert, dar cel care veni la Winterfell era administratorul lor.

— Doamna mea îţi cere iertare că nu a putut veni. Copilașii ei sunt încă prea mici pentru o asemenea călătorie și n-a fost dispusă să-i lase singuri.

Curând, Bran își dădu seama că administratorul, și nu Lady Glover, era cel care conducea cu adevărat Deepwood Motte. Omul îi înștiința că deocamdată punea deoparte doar o zecime din recoltele sale. Susţinea că un vraci de ocazie îi spusese că va urma o vară îmbelșugată înainte de-a se așterne frigul. Maester Luwin avea numai cuvinte alese despre vracii de ocazie. Ser Rodrik le porunci

oamenilor să pună deoparte o cincime și îl chestionă pe administrator cu de-amănuntul despre bastardul Lordului Hornwood, Larence Snow. În nord, toți bastarzii de viță nobilă primeau numele de Snow. Acest flăcău avea aproape doisprezece ani, iar administratorul îi slăvea isteţimea și curajul.

— Poate că ideea ta cu privire la băiat poate fi pusă în practică, Bran, spuse Maester Luwin. Într-o bună zi, cred că vei fi un bun lord pentru Winterfell.

— Ba nu. Bran știa că nu va fi niciodată lord, nu mai mult decât avea să fie vreodată cavaler. Robb se va căsători cu o fată din familia Frey, mi-ai spus-o chiar tu, iar Walderii spun și ei același lucru. Va avea fii, iar aceștia vor fi stăpâni la Winterfell după el, nu eu.

— S-ar putea să fie așa, zise Ser Rodrik, dar eu am fost însurat de trei ori și soţiile mi-au dat fiice. Acum nu-mi mai rămâne decât Beth. Fratele meu, Martyn, a avut parte de patru fii puternici, dar numai unul a trăit să devină bărbat. Când și acesta a fost ucis, neamul lui Martyn a pierit odată cu el. Când vorbim despre ziua de mâine, nimic nu e sigur.

În ziua următoare, i-a venit rândul lui Leobald Tallhart. Vorbi despre prevestirile legate de vreme și despre mintea înapoiată a oamenilor din popor și povesti cum nepotul lui ardea de dorul luptei.

— Benfred și-a ridicat propria trupă de lăncieri. Băieţi, niciunul mai mare de nouăsprezece ani, dar fiecare dintre ei se crede un tânăr lup. Când le-am spus că sunt doar niște iepuri, au râs de mine. Acum își spun Iepuri Sălbatici și aleargă prin ţară cu blănuri de iepuri legate la capetele lăncilor și cântând cântece cavalerești.

Bran se gândi că asta suna grozav. Și-l aminti pe Benfred Tallhart, un băiat necioplit, gălăgios, care vizitase adesea Winterfell împreună cu tatăl său, Ser Helman, și fusese prietenos cu Robb și cu Theon Greyjoy. Dar Ser Rodrik era evident neplăcut impresionat de ceea ce auzea.

— Dacă regele ar avea nevoie de mai mulţi oameni, ar trimite după ei, spuse el. Informează-l pe nepotul tău că trebuie să rămână în Cetatea lui Torrhen, așa cum a poruncit nobilul său tată.

— Așa voi face, ser, zise Leobald, și abia apoi o aduse în discuţie pe Lady Hornwood. Biata ființă, fără un soţ care să-i apere pământurile și fără niciun fiu care s-o moștenească. Își aminteau, fără îndoială, că propria lui soţie era o Hornwood, sora ultimului Lord Halys. Un castel gol e un castel trist, continuă el. Mi-a trecut prin minte să-mi trimit fiul cel mai mic la Lady Donella, să aibă grijă de el ca de propriul ei copil. Beren are aproape zece ani, un flăcău potrivit, iar ea îi este mătușă. Ar înveseli-o, sunt sigur, și probabil că el chiar ar lua numele de Hornwood...

— Dacă ar fi numit moștenitor? sugeră Maester Luwin.

— ... ca să poată duce mai departe Casa Hornwood, îl completă Leobald.

Bran știa ce avea de spus.

— Mulţumesc pentru idee, domnul meu, se repezi el cu vorba, înainte ca Ser Rodrik să apuce să spună ceva. Vom aduce această problemă în faţa fratelui meu Robb. O, și a Doamnei Hornwood.

Leobald păru surprins să-l audă pe băiat vorbind.

— Îţi sunt recunoscător, prinţul meu, zise

el. Dar Bran văzu milă în ochii săi albaștri, palizi, amestecată probabil cu puțină bucurie că băiatul schilod nu era, în definitiv, fiul *lui*. Pentru o clipă îl urî.

Totuși, Maester Luwin îl simpatiza mult.

— Beren Tallhart ar putea foarte bine să fie cel mai bun răspuns pentru noi, le spuse după ce acesta plecă. După obârșie, este pe jumătate Hornwood. Dacă ia numele unchiului său...

— ... va fi tot un băiat, interveni Ser Rodrik, și va fi strâns cu ușa să-și păstreze pământurile, împotriva voinței lui Mors Umber și a bastardului lui Roose Bolton. Trebuie să chibzuim bine la asta. Va trebui să-l sfătuim cât mai bine pe Robb înainte de a lua vreo decizie.

— Totul se poate reduce la aspectele practice, spuse Maester Luwin. Care lord îi este mai necesar? Pământurile riverane sunt parte a regatului său, s-ar putea să dorească să cimenteze alianța căsătorind-o pe Lady Hornwood cu unul dintre lorzii Tridentului. Un Blackwood, poate, sau un Frey...

— Lady Hornwood îl poate avea pe unul dintre Freyii voștri, zise Bran. Îi poate avea pe amândoi, dacă vrea.

— Nu ești prea amabil, prințul meu, îl dojeni Ser Rodrik.

Nici Walderii nu sunt. Încruntându-se, Bran fixă masa cu privirea și nu mai spuse nimic.

În zilele următoare, sosiră corbi de la alte Case nobile, aducând refuzuri politicoase. Bastardul de la Dreadfort nu putea să li se alăture, cei din familia Mormont și Karstark erau cu toții plecați în sud, cu Robb. Lordul Locke era prea bătrân ca să se aventureze în această călătorie, Lady Flint era însărcinată, iar la Rondul Văduvei era epidemie. În sfârșit, primiseră de veste de la toți principalii vasali ai

Casei Stark, cu excepţia lui Howland Reed, insularul care nu pusese piciorul în afara mlaștinilor sale de mulţi ani, și a Cerwyinilor, al căror castel se afla la o jumătate de zi depărtare de Winterfell. Lordul Cerwyn era prizonier al Lannisterilor, dar fiul său, un flăcău de paisprezece ani, sosi, într-o dimineaţă strălucitoare și vântoasă, în fruntea unui grup de două duzini de lăncieri. Bran dădea ocol curţii, călare pe Dansator, când intrară pe poartă. Alergă să-i întâmpine. Cley Cerwyn fusese mereu prietenul lui Bran și al fraţilor săi.

— Bună dimineaţa, Bran, îi strigă Cley cu voioșie. Sau trebuie acum să-ţi spun *Prinţe Bran?*

— Numai dacă vrei.

Cley râse.

— De ce nu? Toţi ceilalţi sunt regi sau prinţi în ultimul timp. Stannis a scris și la Winterfell?

— Stannis? Nu știu.

— E și el rege acum, îi mărturisi Cley. Spune că Regina Cersei s-a culcat cu fratele ei, astfel că Joffrey este bastard.

— Joffrey Bastardul, mârâi unul dintre cavalerii lui Cerwyn. Nu e de mirare că e perfid, dacă tatăl său e Regicidul.

— Așa e, spuse un altul, zeii urăsc incestul. Uitaţi-vă cum i-au doborât pe Targaryieni.

Pentru o clipă, Bran simţi că se sufocă. O mână uriașă îl izbea în piept. Avea impresia că se prăbușește și se agăţă cu disperare de frâiele Dansatorului. Teroarea i se citise probabil pe faţă.

— Bran? zise Cley Cerwyn. Nu te simţi bine? E doar un alt rege, nimic altceva.

— Robb îl va înfrânge și pe el. Întoarse capul Dansatorului către grajduri, ignorând privirile nedumerite pe care i le arunca Cerwyn. Sângele

îi bubuia în urechi, și, dacă nu ar fi fost legat în șa, probabil că ar fi căzut.

În seara aceea, Bran se rugă la zeii tatălui său să-i dea un somn fără vise. Dacă zeii auziseră, i-au înșelat așteptările, căci coșmarul pe care i l-au trimis a fost mai rău decât orice vis cu lupi.

Zboară sau mori, striga corbul cu trei ochi în timp ce îl ciugulea. El plângea și se ruga, dar corbul nu avea milă. I-a scos ochiul stâng și apoi pe dreptul, iar când a rămas orb în întuneric, i-a ciugulit fruntea, vârându-și ciocul ascuţit adânc în craniul lui. A zbierat până când a simţit că plămânii îi vor lua foc. Durerea era ca o secure spintecându-i capul, dar când corbul și-a scos ciocul, mânjit de bucăţi de oase și păr, Bran vedea din nou. Ceea ce a văzut l-a făcut să geamă de spaimă. Era agăţat de un turn înalt, iar degetele îi alunecau, unghiile zgâriau piatra, iar picioarele îl trăgeau în jos, picioare moarte, inutile. *Ajută-mă!* striga. Un om de aur apăru pe cer, deasupra lui, și îl trase în sus. *Lucrurile pe care le fac din dragoste,* murmură el încet, în timp ce-l azvârli în aer.

TYRION

— Nu mai dorm cum dormeam când eram tânăr, îi spuse Marele Maester Pycelle, ca să justifice întâlnirea matinală. Prefer să mă scol, deși e încă întuneric, decât să zac fără odihnă în pat, frământându-mă cu problemele nerezolvate, spuse el – deși pleoapele grele îl făceau să pară pe jumătate adormit.

În camerele aerisite de sub stâncărie, slujitoarea le servea ouă fierte, compot de prune și terci, în timp ce Pycelle le servea judecăţile lui:

— În aceste vremuri de restriște, când atât de mulți oameni mor de foame, cred că e potrivit ca masa mea să fie frugală.

— Lăudabil, recunoscu Tyrion, spărgând un ou mare, cu coaja maronie, care îi amintea în mod nemeritat de capul chel, pătat, al Marelui Maester. Eu am un alt punct de vedere. Dacă este mâncare, o mănânc, în caz că mâine nu mai e nimic. Zâmbi. Spune-mi, și corbii tăi se trezesc cu noaptea-n cap?

Pycelle își mângâie barba albă ca zăpada care i se revărsa pe piept.

— Fără doar și poate. Să trimit după pană și cerneală când terminăm de mâncat?

— Nu-i nevoie. Tyrion așează scrisorile pe masă, lângă terci, două pergamente împreunate, rulate strâns și pecetluite cu ceară la ambele capete. Trimite fata de aici, să putem discuta.

— Lasă-ne, copilă, porunci Pycelle. Slujitoarea se precipită afară din încăpere.

Acum, aceste scrisori...

— Pentru ochii lui Doran Martell, Prinţ de Dorne. Tyrion curăţă coaja spartă de pe ou şi luă o înghiţitură. Era nesărat. O scrisoare, în două exemplare. Trimite-ţi cele mai agere păsări. Problema e de maximă importanţă.

— Le voi trimite îndată ce terminăm micul dejun.

— Trimite-le acum. Compotul de prune mai poate aştepta. Regatul s-ar putea să nu mai aştepte. Lordul Renly îşi conduce oastea pe drumul rozelor, şi nimeni nu ştie când va pleca Lordul Stannis de la Piatra Dragonului.

Pycelle clipi.

— Dacă stăpânul meu doreşte...

— Doreşte.

— Sunt aici ca să slujesc. Maester se ridică cu greu în picioare, cu lanţul rangului său zornăind încet. Era un obiect greu, o duzină de zale de maester legate laolaltă şi împodobite cu pietre preţioase. Iar lui Tyrion i se păru că inelele de aur, argint şi platină erau cu mult mai numeroase decât cele din metale mai puţin nobile.

Pycelle se mişca atât de încet, încât Tyrion avu timp să-şi termine oul şi să guste compotul de prune – apos şi fiert prea mult, după gustul lui – înainte ca sunetul aripilor să-l îndemne să se ridice. Observă corbul, negru pe cerul zorilor, şi se întoarse sprinten către labirintul de rafturi de la celălalt capăt al încăperii.

Leacurile maesterului erau etalate într-un număr impresionant, zeci de vase pecetluite cu ceară, sute de sticluţe astupate cu dopuri şi multe flacoane mate, nenumărate borcane cu plante uscate, fiecare având câte o etichetă scrisă cu grijă de mâna lui Pycelle. *O minte ordonată,* reflectă Tyrion şi, într-adevăr, după ce

deslușeai aranjamentul, era ușor să vezi că fiecare poțiune își avea locul său. *Și lucruri atât de interesante.* Observă calmante și somnifere, laptele macului, lacrimile din Lys, pudră de potir cenușiu, otrava lupilor și dansul demonilor, venin de bazilisc, ochiul orb, sângele văduvei...

Stând pe vârfuri și întinzându-se, reuși să tragă o sticluță plină de praf de pe raftul de sus. Când citi eticheta, zâmbi și și-o vârî în mânecă.

Era înapoi la masă, decojind alt ou, când Marele Maester Pycelle coborî târându-și picioarele pe scări.

— Am rezolvat, stăpâne. Bătrânul se așeză. O chestiune ca aceasta... e mai bine să fie rezolvată cu promptitudine, într-adevăr, într-adevăr... De mare importanță, spui?

— O, da. Terciul era prea gros, după gustul lui Tyrion, și îi lipseau untul și mierea. Fără doar și poate, untul și mierea erau rareori întâlnite în ultima vreme la Debarcaderul Regelui, deși Lordul Gyles avea provizii serioase la castel. Jumătate din hrana pe care o mâncau în această perioadă venea de pe pământurile lui sau de pe cele ale Doamnei Tanda. Rosby și Stokeworth se aflau în apropierea orașului, către nord, și erau încă neatinse de război.

— Însuși Prințul de Dorne, dacă îmi e îngăduit să întreb...

— Mai bine nu.

— Cum spui. Curiozitatea lui Pycelle era atât de mare, încât Tyrion aproape că îi putea simți gustul. Poate că... consiliul regelui...

Tyrion lovi cu lingura de lemn marginea castronului, și zise:

— Consiliul există ca să-l *sfătuiască* pe rege, Maester.

— Întocmai, răspunse Pycelle, iar regele...

— ... este un băiat de treisprezece ani. Eu vorbesc în numele lui.

— Așa faci, într-adevăr. Ești Mâna Regelui. Dar... grațioasa ta soră, Regina Noastră Regentă, ea...

— ... poartă o grea povară pe umerii ei albi și drăgălași. Nu doresc să-i sporesc povara. Tu vrei? Tyrion își iți capul și îl privi întrebător pe Marele Maester.

Pycelle își plecă ochii înapoi la mâncare. Ceva din privirea ochilor desperecheați ai lui Tyrion îi făcea pe oameni să se simtă stânjeniți; conștient de asta, se folosea din plin de ei.

— Ah, bolborosi bătrânul privindu-și prunele. Fără îndoială, ai dreptul, stăpâne. Ești foarte atent... s-o scutești de această... povară.

— Întocmai, așa sunt eu. Tyrion reveni la terciul nesatisfăcător. Atent. În definitiv, Cersei e sora mea dragă.

— Și femeie, neîndoios, zise Marele Maester Pycelle. O femeie cât se poate de deosebită. Și totuși... nu e lucru puțin să te ocupi de toate grijile regatului, în ciuda fragilității sexului femeiesc...

O, da, e o porumbiță delicată, întreabă-l numai pe Eddard Stark.

— Mă bucur că-mi împărtășești preocuparea. Și îți mulțumesc pentru ospitalitate. Dar mă așteaptă o zi lungă. Își întinse picioarele și sări de pe scaun. Ești bun să mă informezi îndată ce primim un răspuns din Dorne?

— Cum ți-e voia, stăpâne.

— Și *numai* pe mine?

— A... desigur.

Pycelle se ținea de barbă cu mâna-i pătată, așa cum un înecat se agață de frânghie. Inima lui Tyrion tresăltă de bucurie. *Unul,* gândi el.

Ieși cu mersu-i legănat în curtea interioară, muncindu-și pe scări picioarele scurte. Soarele era deja sus, iar castelul forfotea. Străjerii patrulau pe ziduri, iar cavalerii și oștenii se antrenau cu săbii boante. În apropiere, pe marginea unei fântâni, ședea Bronn. Două slujitoare drăgălașe trecură alene pe lângă el, ducând între ele un coș de nuiele, dar mercenarul nu le aruncă nici măcar o privire.

— Bronn, te plâng. Tyrion făcu semn către fetișcane. Cu asemenea imagini încântătoare în jurul tău, tot ceea ce vezi este o ceată de mocofani care fac hărmălaie.

— Sunt o sută de bordeluri în oraș unde cu aur mi-aș cumpăra toate târfele pe care le-aș dori, răspunse Bronn, dar într-o zi viața mea s-ar putea să depindă de cât de atent mă uit la acești mocofani. Se ridică în picioare. Cine este băiatul cu tunica albastră în carouri, cu cei trei ochi pe scut?

— Un cavaler rătăcitor, Tallad își zice. De ce?

Bronn își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi.

— E cel mai bun. Dar uită-te la el, se mișcă într-un anumit ritm, dând aceleași lovituri, în aceeași ordine, de fiecare dată când atacă. Rânji. Asta îi va aduce moartea în ziua când mă va înfrunta.

— Îi e jurat lui Joffrey, nu e cazul să te înfrunte pe tine.

Străbătură curtea interioară, Bronn potrivindu-și pasul lung după pasul scurt al lui Tyrion. Mercenarul arăta aproape respectabil în aceste zile. Părul negru îi era spălat și pieptănat, era proaspăt bărbierit și purta platoșa neagră de ofițer al Rondului de Noapte. Pe umeri îi atârna mantia purpurie a

Lannisterilor, împodobită cu mâini aurii. Tyrion i-o dăruise când l-a numit căpitan al gărzii sale personale.

— Câți petiționari avem astăzi? se interesă el.

— Treizeci și ceva, răspunse Bronn. Cei mai mulți au plângeri sau vor ceva, ca întotdeauna. Ți s-a întors favorita.

Oftă.

— Lady Tanda?

— Pajul ei. Te invită din nou să iei cina cu ea. Veți avea pulpă de vânat, zice, o pereche de gâște umplute cu sos de dude, și...

— ... fiica ei, îl completă Tyrion posac. Din clipa când sosise la Fortăreața Roșie, Lady Tanda îl vâna, înarmată cu un arsenal nesfârșit de plăcinte cu mreană, mistreți și tocană cu cimbru și smântână. Îi intrase cumva în cap ideea că lordul pitic ar fi consortul ideal pentru fiica sa, Lollys, o fată masivă, moale, redusă la minte, despre care se zvonea că era încă fecioară la cei treizeci și trei de ani ai săi.

— Transmite-i refuzul meu politicos.

— N-ai poftă de gâscă umplută? rânji Bronn răutăcios.

— Poate că ar trebui să mănânci gâsca și să te însori cu fata. Sau, și mai bine, trimite-l pe Shagga.

— Shagga mai degrabă ar mânca fata și s-ar căsători cu gâsca, remarcă Bronn. Oricum, Lollys e mai grea decât el.

— Asta cam așa e, recunoscu Tyrion în timp ce pătrundeau în umbra unei pasarele acoperite dintre două turnuri. Cine altcineva mă mai dorește?

Mercenarul deveni mai serios.

— E un cămătar din Braavos, cu hârtii bizare și chestii dintr-astea, care cere să fie

primit la rege în legătură cu plata unui împrumut.

— De parcă Joff ar ști să numere peste douăzeci. Trimite-l la Degețel, va găsi el o cale să-l pună pe fugă. Altcineva?

— Un lord de la Trident. Zice că oamenii tatălui tău i-au incendiat cetatea, i-au siluit nevasta și i-au ucis toți țăranii.

— Mi se pare că asta se numește *război*. Tyrion mirosea că era mâna lui Gregor Clegane, a lui Ser Amory Lorch sau a celuilalt câine al iadului, favoritul tatălui său, Qohorik. Ce vrea de la Joffrey?

— Alți țărani, răspunse Bronn. A bătut tot drumul ca să se laude cât de loial este el și să cerșească o recompensă.

— Îmi voi face timp pentru el mâine dimineață. Fie că era loial cu adevărat, fie că era doar disperat, un lord riveran nemulțumit ar putea fi de folos. Vezi să i se dea o cameră confortabilă și o masă caldă. Trimite-i și o pereche nouă de cizme, dintr-acelea bune, un dar din partea Regelui Joffrey. O dovadă de generozitate nu strică niciodată.

Bronn încuviință scurt.

— Mai e și un grup mare de brutari, măcelari și legumicultori care cer zgomotos să fie ascultați.

— Le-am spus ultima oară, n-am nimic să le dau. La Debarcaderul Regelui sosea doar o cantitate redusă de mâncare, destinată în cea mai mare parte castelului și garnizoanei. Prețurile crescuseră revoltător de mult la legume, făină și fructe, iar Tyrion nu voia să se gândească la ce fel de carne ar putea să intre în oalele crâșmelor de la Fundătura Puricilor. Pește, spera. Aveau încă râul și marea... cel puțin până când venea Lordul Stannis.

— Vor protecţie. Noaptea trecută, un brutar a fost copt în propriul său cuptor. Gloata susţinea că cerea prea mult pe pâine.

— Și e adevărat?

— Nu are cum să nege.

— Nu l-au mâncat, nu-i așa?

— Nu, din câte am auzit.

— Data viitoare o vor face, zise Tyrion neîndurător. Le voi da ce protecţie pot. Mantiile aurii...

— Oamenii susţin că în mulţime erau mantii aurii, răspunse Bronn. Cer să vorbească cu regele în persoană.

— Nebuni! Tyrion îi alungase cu vorbe politicoase, nepotul său i-ar alunga cu bice și cu sulițe. Era cât p-aci să îngăduie asta... Dar, nu, nu îndrăznea. Mai devreme sau mai târziu, Debarcaderul Regelui va fi atacat de un dușman sau altul, și ultimul lucru pe care îl voia era să aibă trădători între zidurile orașului. Spune-le că Regele Joffrey le împărtășește îngrijorarea și va face tot ce poate pentru ei.

— Vor pâine, nu promisiuni.

— Dacă le dau astăzi pâine, mâine voi avea de două ori mai mulţi la poartă. Altcineva?

— Un frate în negru, de la Zid. Administratorul susţine că a adus o mână putrezită într-un vas.

Tyrion schiţă un zâmbet.

— Mă miră că nu a mâncat-o nimeni. Presupun că ar trebui să-l primesc. Nu cumva e Yoren?

— Nu. Un cavaler, Thorne.

— *Ser Alliser* Thorne? Dintre toţi fraţii în negru pe care îi cunoscuse la Zid, lui Tyrion Lannister îi plăcuse cel mai puţin Ser Alliser Thorne. Un om aspru, ursuz, prea plin de sine. M-am răzgândit, nu cred că vreau să-l văd pe

Ser Alliser chiar acum. Găsește-i o cameră ferită, unde nimeni nu a schimbat așternuturile de un an, și mai lasă-i mâna să putrezească puțin.

Bronn râse zgomotos și plecă să-și vadă de treburi, în timp ce Tyrion se căznea să urce scările șerpuitoare. Când trecu șchiopătând prin curtea exterioară, auzi bariera-ghilotină ridicându-se cu un huruit. Sora lui, însoţită de o suită numeroasă, aștepta la poarta principală.

Călare pe armăsarul ei alb, Cersei era cu mult mai înaltă decât el, o zeiță în verde.

— Frate, strigă ea fără căldură în glas. Regina nu era mulţumită de felul în care Tyrion se ocupase de Janos Slynt.

— Înălţimea Ta. Tyrion făcu o reverenţă. Eşti încântătoare în dimineaţa aceasta.

Coroana îi era aurie, mantia de hermină. Membrii suitei stăteau călare în spatele ei: Ser Boros Blount din Garda Regală, cu cămașa albă cu solzi și obișnuita-i privire încruntată, Ser Balon Swann, cu arcul atârnat de șaua cu încrustaţii de argint, Lordul Gyles Rosby, cu tusea lui hârâită, mai rea ca oricând, Hallyne, Profetul Breslei Alchimiștilor și cel mai nou favorit al reginei, vărul lor, Ser Lancel Lannister, scutierul răposatului ei soţ, ridicat la rang de cavaler la insistenţele văduvei sale. Vylarr și douăzeci de străjeri îi escortau.

— Încotro te îndrepţi astăzi, surioară? întrebă Tyrion.

— Fac un tur al porţilor, să cercetez noile catapulte și aruncătoarele de flăcări. N-aș vrea să fim cu toţii la fel de indiferenţi la problemele apărării orașului cum pari a fi tu. Cersei îl fixă cu ochii ei verzi, limpezi, frumoși chiar și când priveau cu dispreţ. Am fost informată că Renly Baratheon a plecat din Highgarden. Se

îndreaptă către drumul rozei, cu toată oștirea în urma lui.

— Varys mi-a spus același lucru.

— Ar putea ajunge aici când va fi lună plină.

— Nu în ritmul relaxat în care înaintează acum, o asigură Tyrion. Se ospătează în fiecare seară la alt han și face câte un popas la fiecare răscruce.

— Și cu fiecare zi tot mai mulți oameni i se alătură. Se zice că oastea lui este acum de o sută de mii de oameni.

— Asta pare destul de mult.

— Are în spatele lui forța Capătului Furtunii și a Casei Highgarden, nătărăule, i-o trânti Cersei. Toți lorzii stegari ai Casei Tyrell, în afară de familia Redwyne, și pentru asta trebuie să-mi mulțumești mie. Atâta vreme cât îi am pe acei gemeni blestemați ai săi, Lordul Paxter se va pitula la Arbor și se va socoti norocos să stea deoparte.

— Păcat că l-ai lăsat pe Cavalerul Florilor să îți alunece printre drăgălașele degete. Totuși, Renly are și alte preocupări în afară de noi. Tatăl nostru la Harrenhal, Robb Stark la Riverrun... De-aș fi în locul lui, aș face aproape la fel. Aș avansa, aș face paradă de putere, să vadă regatul, aș urmări, aș aștepta. Mi-aș lăsa rivalii să se bată între ei, în timp ce eu aș aștepta să-mi vină vremea. Dacă Stark ne înfrânge, sudul va cădea în mâinile lui Renly ca o pleașcă din partea zeilor, fără să piardă niciun om. Iar dacă merge pe partea cealaltă, poate să ne atace când suntem mai slabi.

Cersei nu era satisfăcută:

— Vreau să-l faci pe tata să-și aducă armata la Debarcaderul Regelui.

Unde nu va fi de niciun folos, dar te va face pe tine să te simți ocrotită.

— Când am fost eu în stare să-l *fac* pe tata să mă asculte?

Cersei ignoră întrebarea.

— Și când ai de gând să-l eliberezi pe Jaime? Face cât o sută ca tine.

Tyrion zâmbi strâmb:

— Nu-i spune asta Doamnei Stark, te implor. Nu vom avea o sută ca mine de dat în schimb.

— Tata trebuie să fi fost nebun să te trimită pe tine. Ești mai mult decât nefolositor. Cersei smuci hățurile și își întoarse bidiviul. Ieși pe poartă la trap, cu mantia de hermină fluturând în urma ei. Suita o urmă în mare grabă.

De fapt, Renly Baratheon nu-l înspăimânta pe Tyrion nici pe jumătate cât fratele său, Stannis. Renly era iubit de oamenii de rând, dar nu mai condusese niciodată o oștire la luptă. Pe de altă parte, Stannis era dur, rece, neînduplecat. De-ar avea cum să afle ce se petrecea la Piatra Dragonului... Dar niciunul dintre pescarii pe care îi plătise să spioneze insula nu se întorsese și până și informatorii pe care eunucul pretindea că i-a plasat în casa lui Stannis erau îngrijorător de tăcuți. Totuși, carenele dungate ale galerelor din Lys fuseseră văzute în larg, iar Varys avea informații din Myr despre căpitani ai unor corăbii de mercenari care s-au pus în slujba Pietrei Dragonului. *Dacă Stannis atacă pe mare, în timp ce fratele lui, Renly, ia porțile cu asalt, curând vor înălța capul lui Joffrey într-o țeapă. Mai rău, capul meu va fi lângă al lui.* Un gând deprimant. Ar trebui să facă planuri cum să o scoată pe Shae în siguranță din oraș, în caz de pericol.

Podrick Payne stătea în fața ușii solariului său, fixând podeaua cu privirea.

— E înăuntru, anunță el cu ochii pe

catarama de la centura lui Tyrion. În solariu. Stăpâne. Iartă-mă.

Tyrion oftă:

— *Uită-te* la mine, Pod. Mă enervează când vorbești cu prohabul meu. Cine e în solariu?

— Lordul Degeţel. Podrick reuși să-l privească repede în față, apoi își plecă ochii în grabă. Voiam să spun, Lordul Petyr, Lordul Baelish. Maestrul monedelor.

— Vorbești despre el de parcă ar fi mai mulți. Băiatul se cocoșă, ca trăsnit, făcându-l pe Tyrion să se simtă aberant de vinovat.

Lordul Petyr era așezat pe scaunul de la fereastră, languros și elegant, într-o jiletcă somptuoasă de culoarea prunei și o capă de satin galben, cu o mână înmănușată pe genunchi.

— Regele vânează iepuri cu arbaleta, zise el. Iepurii câștigă. Vino să vezi.

Tyrion fu nevoit să se ridice pe vârfuri ca să vadă. Jos, un iepure mort zăcea pe pământ, un altul, smucindu-și urechile lungi, era pe cale să iasă din bătaia săgeții, lângă el. Săgeți folosite stăteau pe pământul înțesat, ca niște paie împrăștiate de furtună.

— Acum! strigă Joff. Organizatorul de jocuri eliberă iepurele pe care îl ținea și se îndepărtă țopăind. Joffrey trase piedica. Săgeata rată la jumătate de metru. Iepurele rămase pe picioarele din spate, cu nările fremătând. Înjurând, Joff învârti roata, ca să tragă coarda înapoi, dar animalul plecase înainte să apuce să încarce. Altul! Organizatorul întinse mâna în cușcă. Iepurele lăsă o dâră neagră pe pietre, în timp ce lovitura grăbită a lui Joffrey aproape îl plesni pe Ser Preston în burtă.

Degeţel întoarse capul.

— Băiete, îți place pateul de iepure? îl

întrebă pe Podrick Payne.

Pod își îndreptă privirea către cizmele musafirului, încălțări frumoase, din piele roșie, împodobite cu arabescuri:

— De mâncat, stăpâne?

— Investește în oale, îl sfătui Degeţel. În curând iepurii vor năpădi castelul. O să mâncăm carne de iepure de trei ori pe zi.

— Mai bine decât carne de șobolan sau așchii de lemn, zise Tyrion. Pod, lasă-ne singuri. Dacă Lordul Petyr nu dorește cumva o băutură răcoritoare.

— Nu, mulţumesc. Degeţel își flutură zâmbetul ironic. Bea cu piticul, se spune, și te vei trezi umblând pe Zid. Negrul îmi evidenţiază paloarea bolnăvicioasă.

Nu te teme, domnul meu, gândi Tyrion, *nu la Zid m-am gândit pentru tine.* Se așeză într-un scaun înalt, căptușit, și spuse:

— Ești foarte elegant astăzi, stăpâne.

— Mă simt ofensat. Mă străduiesc să arăt elegant în *fiecare* zi.

— Jiletca e nouă?

— Da. Ai un spirit de observaţie foarte bun.

— Mov și galben. Sunt culorile Casei tale?

— Nu. Dar omul se plictisește să poarte aceleași culori de dimineaţa până seara, sau cel puţin mie așa mi se pare.

— Ai și un cuţit frumos.

— Vorbești serios? Degeţel avea o privire maliţioasă. Scoase cuţitul și îl privi nepăsător, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Oţel Valyrian și o teacă din os de dragon. Totuși, un fleac. Este al tău, dacă îţi place.

— Al meu? Tyrion îl privi lung. Nu, cred că nu. Niciodată. *Știe, nemernicul. Știe, și știe că eu știu și crede că nu-l pot atinge.*

Dacă vreodată un om se îmbrăcase în aur,

acesta era Petyr Baelish, nu Jaime Lannister. Celebra armură a lui Jaime era doar oţel aurit, dar Degeţel, ah... Tyrion învăţase câteva lucruri despre dragul de Petyr, spre îngrijorarea sa crescândă.

Cu zece ani în urmă, Jon Arryn îi dăduse o mică sinecură la vamă, unde Lordul Petyr se remarcase curând aducând de zece ori mai multe venituri decât oricare alt perceptor al regelui. Regele Robert era un risipitor prodigios. Un om ca Petyr Baelish, care avea darul de a freca doi dragoni de aur unul de altul pentru a naște un al treilea, era de neprețuit pentru Mâna lui. Ascensiunea lui Degeţel a fost iute ca săgeata. În trei ani de la venirea lui la curte, era maestru al monedelor și membru al consiliului mic, iar astăzi veniturile coroanei erau de zece ori cât fuseseră sub predecesorul său, deși datoriile coroanei deveniseră și ele imense. Petyr Baelish era un adevărat maestru scamator.

O, a fost deștept! Nu a colectat pur și simplu aurul, ca să-l încuie într-o vistierie. A cumpărat căruţe, prăvălii, corăbii, case. A cumpărat grâne când erau din belșug și a vândut pâine când era penurie. A cumpărat lână din nord, pânză din sud și dantelă din Lys, le-a pus la păstrare, le-a mutat, le-a vopsit, le-a vândut. Dragonii de aur se nășteau și se înmulţeau, iar Degeţel îi împrumuta și îi aducea înapoi acasă cu vârf. Și între timp, și-a pus oamenii lui peste tot. Chelarii erau ai lui, toţi patru. Trezorierul Regelui și Balanța Regelui erau oameni numiți de el. Funcționarii care răspundeau de toate cele trei monetării. Șefii de port, arendașii, comisarii vamali, neguţătorii de lână, perceptorii, comisarii de bord, neguţătorii de vin, nouă din zece îi aparţineau lui Degeţel. În general, erau oameni de condiţie medie, fii de

negustori, de lorzi mărunți, uneori chiar străini, dar judecând după rezultatele lor, erau mult mai capabili decât predecesorii lor de obârșie nobilă.

Nimeni nu s-a gândit vreodată să pună aceste numiri sub semnul întrebării, și de ce ar fi făcut-o? Degețel nu era o amenințare pentru nimeni. Un bărbat deștept, zâmbitor, amabil, prieten cu toată lumea, mereu capabil să găsească oricât aur cerea regele sau Mâna lui, și totuși, de obârșie joasă, doar cu un pas mai sus decât un cavaler rătăcitor, nu era un om de temut. Nu avea lorzi stegari la care să apeleze, nicio armată de escorte, vreo cetate mare sau proprietăți de care să pomenească și nici perspective pentru o căsătorie importantă.

Dar îndrăznesc eu să-l ating? se întrebă Tyrion. *Chiar dacă este un trădător?* Nu era pe deplin convins că putea, cu atât mai puțin acum, când se dezlănțuia războiul. Cu timpul, i-ar putea înlocui pe oamenii lui Degețel cu propriii lui oameni în pozițiile cheie, dar...

Din curte răsună un strigăt.

— Ah, Înălțimea Sa a ucis iepurele, remarcă Lordul Baelish.

— Fără îndoială, un iepure leneș, zise Tyrion. Domnul meu, ai fost crescut la Riverrun. Am auzit spunându-se că ai crescut aproape de familia Tully.

— Se poate spune așa. Mai ales de fete.

— Cât de aproape?

— Le-am luat fecioria. E destul de aproape?

Minciuna – Tyrion era destul de sigur că era o minciună – i-a fost servită cu un asemenea aer de nonșalanță încât aproape că puteai s-o crezi. Se poate să fi fost Catelyn Stark cea care a mințit? Despre dezvirginarea ei și despre pumnal? Cu trecerea anilor, Tyrion își dăduse

seama că nimic din ceea ce era simplu și neînsemnat nu era adevărat.

— Fiicele Lordului Hoster nu mă iubesc, mărturisi el. Mă îndoiesc că ar pleca urechea la propunerea pe care le-aș face-o. Dar, venind de la tine, aceleași cuvinte ar putea să le sune mai dulce în urechi.

— Asta depinde de cuvinte. Dacă vrei s-o oferi pe Sansa în schimbul fratelui tău, n-ai decât să-i iroseşti altcuiva timpul. Joffrey nu și-ar preda niciodată jucăria, iar Lady Catelyn nu e atât de proastă încât să-l dea pe Regicid în schimbul unei copilițe.

— Am de gând s-o găsesc și pe Arya. Am pus oamenii mei să o caute.

— A căuta nu înseamnă a găsi.

— Voi ține minte asta, domnul meu. În orice caz, am sperat s-o lămurești pe Lady Lysa. Pentru ea am o ofertă mai bună.

— Lysa e mai maleabilă decât Catelyn, e adevărat.... dar, de asemenea, și mai fricoasă. Am înțeles că te urăște.

— Crede că are motive întemeiate. Când am fost oaspetele ei la Eyrie, a insistat că i-am ucis soțul și n-a fost dispusă să asculte dezmințirile. Se aplecă în față. Dacă i l-aș da pe adevăratul ucigaș al lui Jon Arryn, s-ar putea să fie mai îngăduitoare cu mine.

Degețel sări în picioare.

— Adevăratul ucigaș? Mărturisesc că mă faci curios. La cine te referi?

Era rândul lui Tyrion să zâmbească.

— Darurile le dau prietenilor mei pe gratis. Lysa Arryn va trebui să priceapă asta.

— Îi ceri prietenia sau săbiile?

— Ambele.

Degețel își mângâie barba netedă.

— Lysa are și ea necazurile ei. Clanurile

atacă din Munţii Lunii, cu oștiri mai numeroase ca niciodată... și mai bine înarmate.

— Catastrofal, spuse Tyrion, care îi înarmase. Aș putea s-o ajut. Un cuvânt de-al meu...

— Și cât ar costa-o acest cuvânt?

— Vreau ca Lady Lysa și fiii ei să-l recunoască pe Joffrey ca rege, să-i jure credință și să...

— ... să declare război împotriva clanurilor Stark și Tully. Degeţel clătină din cap. Ăsta-i necazul tău, Lannister. Lysa nu-și va trimite niciodată cavalerii împotriva Riverrunului.

— Nici nu i-aș cere asta. Nu ducem lipsă de dușmani. Aș folosi puterea ei ca să mă opun Lordului Renly sau Lordului Stannis, dacă s-ar mișca de la Piatra Dragonului. În schimb, îi voi oferi dreptate pentru Jon Arryn și pace în Vale. Chiar l-aș numi pe acel fiu îngrozitor al ei Păzitor al Estului, așa cum a fost tatăl său. *Vreau să-l văd zburând,* îi șopti în amintire un glas de băiat. Și, ca să pecetluiesc înțelegerea, i-o voi da pe nepoata mea.

Avu plăcerea să vadă o expresie de uimire sinceră în ochii verzi-cenușii ai lui Petyr Baelish.

— Myrcella?

— Când va ajunge la vârsta cuvenită, se poate căsători cu micul Lord Robert. Până atunci, va fi sub tutela Doamnei Lysa la Eyrie.

— Și ce părere are Înălțimea Sa Regina despre această mișcare? Când Tyrion ridică din umeri, Degeţel izbucni în râs. Mă gândeam eu. Ești un omuleţ periculos, Lannister. Da, aș putea să-i cânt Lysei acest cântec. Din nou zâmbetul viclean, privirea maliţioasă. Dacă aș vrea.

Tyrion clătină din cap, știind că Degeţel nu

putea suporta o tăcere lungă.

— Așadar, continuă Lordul Petyr după o pauză, peste măsură de arogant, mie ce-mi pică?

— Harrenhalul.

Era interesant să-i privești chipul. Tatăl Lordului Petyr fusese cel mai mărunt dintre lorzii mărunți, bunicul său, un cavaler rătăcitor fără patrie, care nu avea mai mult de câțiva acri de pământ stâncos pe țărmul bătut de vânturi al Degetelor. Harrenhal era una dintre poamele cele mai bogate ale celor Șapte Regate, cu pământuri întinse, bogate și fertile, cu castelul său imens, mai grozav ca oricare din regat... și atât de mare încât umbrea Riverrunul, locul unde Petyr Baelish fusese crescut de Casa Tully, doar ca să fie alungat pe neașteptate, când îndrăznise să-și ridice privirea la fiica Lordului Hoster.

Degețel își luă un scurt răgaz, pentru a-și aranja capa, dar Tyrion zări acel licăr de dorință în ochii lui șireți de pisică. *Îl am la mână,* știa el.

— Harrenhal e blestemat, spuse Lordul Petyr după o clipă, străduindu-se să pară plictisit.

— Atunci rade-l din temelii și construiește din nou, după placul tău. Nu vei duce lipsă de bani. Am de gând să te fac lord vasal al Tridentului. Acești lorzi riverani au dovedit că nu pot fi de încredere. Lasă-i să-și arate loialitatea pentru pământurile lor.

— Chiar și clanul Tully?

— Dacă va mai rămâne vreun Tully când vom termina.

Degețel arăta ca un băiețel care tocmai luase pe furiș o mușcătură dintr-un fagure de miere. *Încerca* să se ferească de albine, dar mierea era

atât de dulce! Harrenhal și toate pământurile și veniturile sale.

— Dintr-o lovitură, mă vei face unul dintre cei mai mari lorzi ai regatului. Nu că aș fi nerecunoscător, domnul meu, dar... de ce?

— Mi-ai slujit sora cu multă credință în problema succesiunii.

— La fel a făcut și Janos Slynt, căruia același castel de la Harrenhal i-a fost acordat de curând, doar ca să-i fie răpit când n-a mai fost de folos.

Tyrion începu să râdă.

— M-ai prins, domnul meu. Ce pot să spun? Am nevoie de tine să mi-o dai pe Lady Lysa, nu de Janos Slynt. Dădu din umeri, încovoiat. Te prefer pe tine instalat la Harrenhal decât pe Renly așezat pe Tronul de Fier. Ce ar putea fi mai limpede?

— Ce, într-adevăr? Îți dai seama că s-ar putea să fiu nevoit să mă culc din nou cu Lysa Arryn ca să-i obțin consimțământul la această căsătorie?

— Sunt sigur că nu vei fi indiferent la această misiune.

— I-am spus odată lui Ned Stark că, atunci când te trezești gol lângă o femeie urâtă, singurul lucru pe care poți să-l faci e să închizi ochii și să duci treaba până la capăt. Degețel își întinse degetele și privi în ochii strâmbi ai lui Tyrion. Dă-mi două săptămâni să-mi închei afacerile și să fac aranjamentele ca să plec cu o corabie către Orașul Pescărușilor.

— Ar fi tocmai bine.

Oaspetele său se ridică.

— A fost o dimineață de-a dreptul plăcută, Lannister. Și profitabilă... pentru amândoi, sper. Făcu o plecăciune, fluturându-și capa într-un vârtej galben și ieși pe ușă cu pas grăbit.

Doi, gândi Tyrion.

Se duse sus, în dormitor, să-l aștepte pe Varys, care urma să-și facă apariția în curând. Pe înserat, bănuia. Probabil la răsăritul lunii, deși spera că nu atât de târziu. Spera s-o viziteze pe Shae în seara aceasta. Fu plăcut surprins când Galt, de la Ciorile de Piatră, îl informă, după nicio oră, că bărbatul pudrat se afla la ușa lui.

— Ești un om crud să-l faci pe Marele Maester să se agite așa, îl dojeni eunucul. Omul nu poate ține un secret.

— Ce aud acolo este o cioară care cheamă corbul negru? Sau ai prefera să nu auzi ce i-am propus lui Doran Martell?

Varys chicoti.

— Poate că mi-au șoptit păsărelele mele.

— Chiar așa? Voia să audă asta. Continuă.

— Oamenii din Dorne s-au ținut până acum departe de aceste războaie. Doran Martell și-a adunat flamurile, dar nimic mai mult. Ura sa față de Casa Lannister este bine cunoscută și toată lumea crede că i se va alătura Lordului Renly. Tu vrei să-l faci să se răzgândească.

— Toate acestea sunt lucruri evidente, zise Tyrion.

— Singura enigmă este ce i-ai putut oferi în schimbul supunerii. Prințul e un om sentimental, și îi plânge și acum pe sora sa Elia și pe dulcele ei copil.

— Tata mi-a spus cândva că un lord nu-și lasă niciodată sentimentele să stea în calea ambiției... și întâmplător avem un scaun gol în consiliul mic, acum că Lordul Janos a dispărut.

— Un loc în consiliu nu e de disprețuit, recunoscu Varys, dar va fi destul ca să facă un om mândru să uite de uciderea surorii sale?

— De ce să uite? zâmbi Tyrion. I-am promis

că i-i voi preda pe ucigașii surorii sale, vii sau morți, cum preferă. *După* ce se va sfârși războiul, bineînțeles.

Varys îi aruncă o privire vicleană.

— Micuțele mele păsări mi-au șoptit că Prințesa Elia a strigat... un anumit nume... când au venit după ea.

— Un secret mai e un secret dacă îl cunoaște toată lumea? La Casterly Rock era un lucru cunoscut că Gregor Clegane îi ucisese pe Elia și pe cu copilul ei. Se spune că a violat-o, având mâinile încă pătate de sângele și de creierii copilului ei.

— *Acest* secret este omul credincios al nobilului tău tată.

— Tatăl meu ar fi primul care să-ți spună că cincizeci de mii de oameni din Dorne valorează cât un câine turbat.

Varys se lovi peste obrazul pudrat.

— Și dacă Prințul Doran cere și sângele lordului care a dat ordinul, nu numai al cavalerului care a săvârșit fapta...

— Robert Baratheon a condus rebeliunea. Toate ordinele au venit de la el, până la urmă.

— Robert nu a fost la Debarcaderul Regelui.

— Nici Doran Martell.

— Așadar, sânge pentru mândria lui, un scaun pentru ambiție. Aur și pământ, se înțelege de la sine. O ofertă dulce.... dar dulciurile pot fi otrăvite. Dacă aș fi în locul lui, aș cere ceva în plus, înainte de-a întinde mâna după acest fagure de miere. O dovadă de bună-credință, o pavăză sigură împotriva trădării. Varys își afișă cel mai dezgustător zâmbet. Pe care anume i-l vei da, mă întreb.

Tyrion oftă.

— Știi, nu-i așa?

— Dacă pui așa problema, da. Tommen. N-

ai cum să le-o dai pe Myrcella și lui Doran Martell și Lysei Arryn în același timp.

— Amintește-mi să nu mă mai joc niciodată cu tine de-a ghicitul. Trișezi.

— Prințul Tommen e un băiat bun.

— Dacă-l smulg de lângă Cersei și Joffrey cât mai e încă tânăr, s-ar putea chiar să devină un bărbat bun.

— Și un rege bun?

— Joffrey este rege.

— Iar Tommen e moștenitor, dacă se întâmplă ceva rău cu Înălțimea Sa. Tommen, care are o fire atât de dulce și mai cu seamă... maleabilă.

— Ai o minte bănuitoare, Varys.

— Voi lua asta drept compliment, domnul meu. În orice caz, Prințul Doran nu va fi insensibil la marea onoare pe care i-o faci. Foarte abil lucrat, aș spune... cu un singur cusur.

Piticul râse:

— Numit Cersei.

— Ce valoare are coroana în comparație cu dragostea unei mame pentru rodul dulce al pântecelui ei? Poate că, pentru gloria Casei sale și pentru siguranța regatului, regina ar putea fi lămurită să-i trimită fie pe Tommen, fie pe Myrcella. Dar amândoi? Cu siguranță, nu.

— Ceea ce nu știe Cersei nu-mi va face rău niciodată.

— Și dacă Înălțimea Sa ți-ar descoperi intențiile înainte ca planurile tale să fie puse la punct?

— Păi, răspunse el, atunci aș ști că omul care i-a spus îmi e cu siguranță dușman. Iar când Varys chicoti, Tyrion gândi: *Trei.*

SANSA

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Cuvintele erau la a suta citire aceleași care fuseseră la prima, atunci când Sansa descoperise bucata împăturită de pergament sub perna ei. Nu știa cum ajunsese acolo sau cine o trimisese. Biletul era nesemnat, nesigilat, iar scrisul îi era necunoscut. Strânse pergamentul la piept și își repetă vorbele, cu glas șoptit:

— „Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă."

Ce putea să însemne asta? Ar trebui să ducă biletul la regină, să dea dovadă că e ascultătoare? Agitată, se frecă pe stomac. Urma vineție pe care i-o lăsase Ser Meryn pălise, devenind de-un galben urât, și încă o durea. Era vina ei. Trebuia să învețe să-și ascundă mai bine sentimentele, ca să nu-l înfurie pe Joffrey. Când a auzit că Pezevenghiul l-a trimis pe Lordul Slynt la Zid, a uitat de sine și a spus: „Sper să-l prindă Ceilalți." Regelui nu i-a plăcut.

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Sansa se rugase cu atâta ardoare! Putea, oare, să fie acesta răspunsul? În sfârșit, un cavaler adevărat trimis s-o salveze? Poate că era unul dintre gemenii Redwyne, sau neînfricatul Ser Balon Swann, sau chiar Beric Dondarrion – tânărul lord de care se îndrăgostise prietena ei, Jeyne Poole –, cu părul lui roșcat-auriu și o puzderie de stele pe mantia-i neagră.

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Dacă era o glumă crudă de-a lui Joffrey, ca în ziua când a dus-o sus, pe metereze, să-i arate capul tatălui ei? Sau poate era o cursă subtilă, ca să arate că nu e loială. Dacă s-ar duce în pădurea zeilor, l-ar găsi oare pe Ser Ilyn Payne, așteptând-o în tăcere sub un copac al inimii, cu Gheață în mână, privind cu ochii săi palizi să vadă dacă vine?

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Când ușa se deschise, își vârî iute biletul sub cearceaf și se așeză pe el. Era slujitoarea ei, fata sfioasă cu părul moale, castaniu.

— Ce vrei? o întrebă Sansa.

— Stăpâna vrea o baie în seara asta?

— Un foc, cred... Simt un frison. Tremura, deși ziua fusese fierbinte.

— Cum dorești.

Sansa o urmări pe fată cu priviri bănuitoare. Oare văzuse biletul? Oare ea i-l pusese sub pernă? Nu era ea, probabil, părea o fată proastă, nu una pe care ai pune-o să-ți transmită mesajele secrete, dar Sansa nu o cunoștea. Regina îi schimba servitorii o dată la două săptămâni, ca să se asigure că nu se împrietenea cu niciunul.

Când focul ardea în cămin, Sansa îi mulțumi scurt fetei și îi porunci să iasă. Fata se supuse repede, ca de obicei, dar Sansa hotărî că avea o privire vicleană. Fără îndoială, va alerga s-o informeze pe regină, sau poate pe Varys. Toate slujnicele o spionau, era sigură de asta.

Rămasă singură, azvârli biletul în foc, privind cum pergamentul se răsucește și se înnegrește. *Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.* Se duse la fereastră. Jos,

vedea un cavaler scund, înveșmântat într-o armură gălbuie și o mantie albă, grea, plimbându-se pe podul mobil. Judecând după statură, nu putea fi decât Ser Preston Greenfield. Regina îi dăduse Sansei libertate de mișcare în castel, dar și așa, dacă ar fi încercat să părăsească Citadela lui Maegor la această oră din noapte, Ser Preston ar vrea să știe unde se duce. Ce i-ar putea spune? Dintr-odată, se bucură că a ars biletul.

Își desfăcu rochia și se vârî în pat, dar nu adormi. *Oare mai era acolo?* se întrebă. *Cât timp va aștepta?* Era un gest atât de crud să-i trimită un bilet și să nu-i spună nimic. Gândurile i se învârteau în cap.

De-ar avea pe cineva care să-i spună ce să facă... Îi lipsea Septa Mordane și, încă și mai mult, Jeyne Poole, prietena ei cea mai bună. Septa plătise cu capul, împreună cu ceilalți, pentru crima de a sluji Casa Stark. Sansa nu știa ce s-a întâmplat cu Jeyne, care dispăruse din camerele ei după aceea, fără să se mai pomenească nimic despre ea. Încerca să nu se gândească la ele prea des, dar uneori era năpădită de amintiri, și atunci îi era greu să-și stăpânească lacrimile. Din când în când, Sansei îi era dor chiar și de sora ei. Arya trebuia să fi ajuns deja la Winterfell, unde probabil dansa, cosea și se juca cu Bran și cu micul Rickon sau, dacă voia, călărea prin orașul iernii. Și Sansei îi era îngăduit să călărească, dar numai în curtea interioară a castelului, și era plictisitor să te învârți toată ziua într-un cerc.

Era trează ca lumina zilei când auzi strigătele. La început îndepărtate, pe urmă tot mai puternice. Multe glasuri țipând laolaltă. Nu putea distinge cuvintele. Se auzeau și cai, tropot de pași, ordine. Se furișă la fereastră și

văzu oameni alergând pe ziduri, cu sulițe și torțe în mâini. *Treci înapoi în pat*, își spuse Sansa, *nu e nimic care să te privească, e doar vreo nouă tulburare în oraș*. La fântână se discuta în ultimul timp numai despre tulburările din oraș. Oamenii dădeau năvală, fugind din calea războiului, și mulți nu aveau alt mod de a supraviețui decât să jefuiască și să se ucidă unii pe alții. *Du-te la culcare.*

Dar când privi, cavalerul alb dispăruse, podul care traversa șanțul secat era coborât, dar rămăsese nepăzit.

Sansa se răsuci pe călcâie fără să stea pe gânduri și aleargă la șifonier. *O, ce fac?* se întrebă, în timp ce se îmbrăca. *E o nebunie*. Vedea pe zidurile de apărare luminile mai multor torțe. Oare veniseră, în sfârșit, Stannis și Renly să-l omoare pe Joffrey și să revendice tronul fratelui lor? Dacă era așa, străjerii vor ridica podul mobil despărțind Citadela lui Maegor de castelul exterior. Sansa își aruncă pe umeri o mantie simplă, gri, și luă cuțitul cu care obișnuia să taie carnea. *Dacă e vreo cursă, mai bine mor decât să-i mai las să-mi facă rău*, își spuse. Ascunse cuțitul sub mantie.

O coloană de spadasini în mantii roșii trecu, în timp ce Sansa se furișă afară în noapte. Așteptă până când se îndepărtară destul de mult înainte de a traversa iute ca o săgeată podul mobil, nestrăjuit. În curte, oamenii își încheiau centurile și își potriveau șeile pe cai. Îl zări pe Ser Preston lângă grajduri, cu alți trei bărbați din garda regală, cu mantii albe, strălucitoare ca luna plină, ajutându-l pe Joffrey să-și pună armura. Când îl zări pe rege, rămase cu răsuflarea tăiată. Din fericire, el nu o observă. Țipa să i se aducă sabia și arbaleta.

Zgomotul se estompă, pe măsură ce Sansa se

adânci tot mai mult în castel, fără să îndrăznească să privească înapoi, de teamă că Joffrey s-ar putea să o zărească... sau, mai rău, să o urmărească. Scările șerpuitoare se răsuceau în fața ei, brăzdate de fâșii de lumină pâlpâitoare dinspre ferestrele înguste de deasupra. Când ajunse sus, răsufla greu. Coborî în josul unei colonade întunecoase și se propti de un perete să-și tragă sufletul. Când ceva i se frecă de picior, sări înnebunită de spaimă, însă era doar o pisică, un motan negru, jerpelit, cu o ureche mușcată. Animalul o scuipă și se îndepărtă în salturi.

Când ajunse în pădurea zeilor, zgomotele erau stinse, doar un răpăit de oțel și un vuiet îndepărtat. Sansa își strânse mantia în jurul trupului. Aerul era înviorat de mirosul de pământ și frunze. *Lui Lady i-ar fi plăcut locul acesta*, gândi Sansa. Pădurea zeilor avea ceva sălbatic, chiar și aici, în inima castelului din inima orașului, simțeai cum zeii te privesc cu o mie de ochi nevăzuți.

Sansa se simțea mai apropiată de zeii mamei sale decât de cei ai tatălui. Iubea statuile, picturile pe sticlă plumbuită, parfumul de tămâie arsă, septonii cu robele și cristalele lor, jocul magic al curcubeielor pe deasupra altarelor încrustate cu sidef, onix și safir. Totuși, nu putea nega că pădurea zeilor avea și ea o anumită putere. Mai cu seamă noaptea. *Ajută-mă*, se rugă ea, *trimite-mi un prieten, un adevărat cavaler care să mă apere*...

Se duse de la un copac la altul, pipăind cu degetele coaja aspră. Frunzele îi ștergeau obrajii. Venise oare prea târziu? El n-ar fi plecat atât de repede, nu-i așa? Dar fusese vreodată aici? Să riște să strige? Totul părea atât de tăcut, atât de liniștit...

— M-am temut că nu vei veni, copilă.

Sansa se răsuci. Din umbră ieși un bărbat îndesat, cu ceafa groasă, târșâindu-și picioarele. Purta o haină cenușie, cu gluga trasă pe ochi, dar când o fâșie îngustă de lumină îi atinse obrazul, îl recunoscu pe dată, după pielea pătată și urzeala de vinișoare sparte de dedesubt.

— Ser Dontos, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Tu ai fost?

— Da, doamna mea. Când Sansa se apropie, îi simți duhoarea acră de vin în respirație. Eu. Întinse mâna.

Sansa se dădu înapoi.

— Nu. Își vârî mâna sub mantie, către cuțitul ascuns. Stai... Ce vrei cu mine?

— Doar să te ajut, zise Dontos, așa cum m-ai ajutat tu pe mine.

— Ești beat, nu-i așa?

— Doar o cupă de vin, să-mi fac curaj. Dacă mă prind acum, o să mă jupoaie.

Și mie ce-mi vor face? Sansa se pomeni gândindu-se din nou la Lady. Ea ar fi putut mirosi minciuna, ea *ar fi putut*, dar era moartă. Tata o omorâse, din pricina Aryei. Trase cuțitul și îl ținu în față cu ambele mâini.

— Ai de gând să mă înjunghii? întrebă Dontos.

— Da, răspunse ea. Spune-mi cine te-a trimis.

— Nimeni, draga mea. Jur pe onoarea mea de cavaler.

— Cavaler? Joffrey decretase că Dontos nu va mai fi cavaler, ci doar un simplu bufon, mai neînsemnat chiar decât Băiatul Lunii. De ce mi-ar trimite un bătrân nebun și bețiv?

— Asta merit, deși... știu că e ciudat, dar... în toți acești ani, cât am fost cavaler, am fost cu

adevărat un bufon, iar acum, că sunt bufon, cred... cred că aș putea să găsesc dorința de a fi din nou cavaler, dulce doamnă. Și toate acestea datorită ție... grației și curajului tău. Tu m-ai salvat, nu numai de Joffrey, dar și de mine însumi. Glasul i se pierdu. Cântăreții spun că a mai fost cândva un bufon care a fost cel mai mare cavaler dintre toți...

— Florian, șopti Sansa. O străbătu un fior.

— Iubită doamnă, voi fi Florianul tău, zise Dontos cu umilință, căzând în genunchi în fața ei.

Încet, Sansa coborî cuțitul. Își simțea capul neobișnuit de ușor, de parcă ar fi plutit. *E o nebunie să mă încred în acest bețivan, dar dacă îi întorc spatele, voi mai avea vreodată o asemenea ocazie?*

— Cum... cum vei face asta? Cum mă vei duce de aici?

Ser Dontos își ridică fața, privind-o.

— Să te scot din castel va fi partea cea mai grea. Odată ce te vei afla afară, există corăbii care te vor duce acasă. Ar trebui să găsesc banii și să fac pregătirile, asta e tot.

— Am putea pleca acum? întrebă ea, neîndrăznind să spere.

— Chiar în noaptea asta? Nu, doamna mea, mă tem că nu. Mai întâi trebuie să găsesc o cale sigură să te scot din castel la momentul potrivit. Nu va fi nici ușor, nici repede. Sunt cu ochii și pe mine. Își linse buzele cu nervozitate. Vrei să lași deoparte cuțitul?

Sansa își vârî cuțitul sub mantie.

— Ridică-te, ser.

— Mulțumesc, doamna mea. Ser Dontos se ridică în picioare împleticindu-se și își șterse pământul și frunzele de pe genunchi. Nobilul tău tată a fost un bărbat adevărat, cum n-a mai

cunoscut regatul, dar eu am stat deoparte și i-am lăsat să-l ucidă, am stat cu brațele încrucișate... Și totuși, când Joffrey a avut de gând să mă omoare, tu ai ridicat glasul. Doamnă, eu n-am fost niciodată erou, așa cum n-au fost nici Ryam Redwyne, nici Barristan cel Viteaz. N-am câștigat turniruri, nici renume în război, dar am fost cândva cavaler, iar tu m-ai ajutat să-mi amintesc ce înseamnă asta. Viața mea este un lucru neînsemnat, dar îți aparține. Ser Dontos așeză o mână pe trunchiul noduros al unui copac al inimii. Sansa îl vedea cum tremură. Jur în fața zeilor tatălui tău că te voi trimite acasă.

A jurat. Un jurământ solemn, în fața zeilor.

— Atunci... mă voi lăsa în mâinile tale. Dar cum îmi voi da seama când e timpul să plec? Îmi vei trimite din nou un bilet?

Ser Dontos privi împrejur cu nervozitate.

— Riscul e prea mare. Trebuie să vii aici, în pădurea zeilor. Cât de des vei putea. Acesta e locul cel mai sigur. Singurul loc sigur. Nicăieri altundeva. Nu în camerele tale sau ale mele, nici pe scări, nici în grădină, nici măcar dacă aparent suntem singuri. Pietrele au urechi la Fortăreața Roșie și doar aici putem vorbi liber.

— Numai aici, spuse Sansa. O să țin minte.

— Și dacă îți voi părea crud, batjocoritor sau indiferent când suntem priviți, iartă-mă, copilă. Am un rol de jucat, iar tu trebuie să faci la fel. Un singur pas greșit și capetele noastre vor împodobi zidurile, așa cum s-a întâmplat cu capul tatălui tău.

Sansa încuviință:

— Înțeleg.

— Va trebui să fii curajoasă și puternică... și răbdătoare; mai presus de toate, răbdătoare.

— Voi fi, promise ea, dar, te rog... fă-o cât de

repede poți. Mă tem...

— Și eu, spuse Ser Dontos, cu un zâmbet stins. Iar acum trebuie să pleci, înainte să ți se simtă lipsa.

— Nu vii cu mine?

— Mai bine să nu fim văzuți împreună.

Încuviințând, Sansa făcu un pas, apoi se întoarse agitată și așeză cu blândețe un sărut pe obrazul lui, cu ochii închiși.

— Florian al meu, șopti ea. Zeii mi-au auzit rugăminţile mele.

Alergă pe malul râului, pe lângă mica bucătărie și prin curtea porcilor, cu pașii grăbiți pierzându-se dincolo de guițatul porcilor în țarcuri. *Acasă*, gândi ea, *acasă, mă va duce acasă, va avea grijă de mine, Florian al meu*. Cântecele despre Florian și Jonquil erau preferatele ei. *Florian era și el urât, deși nu era atât de bătrân*.

Alerga năvalnic în josul treptelor unduitoare, când un bărbat se ivi din spatele unei intrări ascunse. Sansa se ciocni de el și își pierdu echilibrul. Degete de fier o apucară de încheietură, înainte să cadă, și o voce gravă îi scrâșni în urechi:

— E drum lung să te rostogolești pe scări în jos, micuță pasăre. Vrei să ne omori pe amândoi? Râsul lui era aspru, ca lama unui ferăstrău tăind în piatră. Poate că da.

Câinele.

— Nu, domnul meu, scuze, n-aș face asta niciodată. Sansa își feri privirea, dar era prea târziu, el îi văzuse fața. Te rog, mă doare. Încercă să se elibereze din strânsoare.

— Și ce face mica pasăre a lui Joff în toiul nopții, zburând pe scări în jos? Când Sansa nu răspunse, el o scutură. *Unde ai fost?*

— În p-p-pădurea zeilor, domnul meu,

răspunse ea, neîndrăznind să mintă. M-am rugat, m-am rugat pentru tata și... pentru rege, m-am rugat să nu fie rănit.

— Mă crezi atât de beat încât să cred așa ceva? Îi eliberă brațul din strânsoare, balansându-se pe picioare, cu fața arsă, îngrozitoare, brăzdată de dâre de lumină și întuneric.

— Ești aproape femeie.... chipul, sânii, ești și mai înaltă, aproape... Ah, ești încă o păsărică proastă, nu-i așa? Cânți ce cântece te învață... Cântă-mi un cântec. Un cântec despre cavaleri și fete frumoase. Îți plac cavalerii, nu-i așa?

O sperie.

— A-adevărații cavaleri, domnul meu.

— *Adevărații* cavaleri, o luă el în răspăr. Iar eu nu sunt lord mai mult decât sunt cavaler. E nevoie să-ți vâr asta în cap cu forța? Clegane se clătină, gata să cadă. O, Zei, înjură el, prea mult vin. Ție îți place vinul, păsărică? Vinul *adevărat?* O carafă de vin roșu, sec, întunecat ca sângele, e tot ceea ce îi trebuie unui bărbat. Sau unei femei. Începu să râdă, clătinându-și capul. Beat ca un câine, lua-m-ar naiba. Haide acum. Înapoi în colivie, micuță pasăre. Te duc eu. Te voi apăra, pentru rege. Câinele o împinse, neașteptat de blând, și coborî în urma ei. Când ajunseră jos, căzuse într-o tăcere meditativă, de parcă ar fi uitat de prezența ei.

Când se apropiară de Citadela lui Maegor, Sansa intră în panică observând că podul era acum ocupat de Ser Boros Blount. Coiful său alb, înalt, se întoarse anevoie la sunetul pașilor lor. Sansa se dădu înapoi. Ser Boros era cel mai aprig dintre străjerii Gărzii Regale, un bărbat urât, cu o fire dezgustătoare, numai priviri amenințătoare și fălci încleștate.

— N-ai de ce să te temi de el, fetițo. Câinele

așeză pe umărul ei o mână grea. Chiar dacă vopsești în dungi o broască râioasă, tot nu devine tigru.

Ser Boros își ridică viziera.

— Ser, unde...

— Lua-te-ar naiba, ser Boros. Tu ești cavalerul, nu eu. Eu sunt câinele regelui, mai ţii minte?

— Regele și-a căutat câinele mai devreme.

— Câinele a băut. Era rândul tău noaptea asta să-l aperi, ser. Al tău și al celorlalţi fraţi ai mei.

Ser Boros se întoarse către Sansa:

— Cum de nu ești în camera ta la ora aceasta, doamnă?

— M-am dus în pădurea zeilor să mă rog pentru siguranţa regelui. Minciuna sună mai bine de data asta, aproape verosimil.

— Ai vrea să doarmă în gălăgia asta? zise Clegane. Care a fost necazul?

— Nebuni la poartă, mărturisi Ser Boros. Niște oameni slobozi la gură au răspândit vestea pregătirilor pentru ospăţul de nuntă al lui Tyrek, iar acestor nenorociţi le-a intrat în cap că ar trebui să petreacă și ei. Înălţimea Sa a dat o raită și i-a trimis valvârtej.

— Viteaz băiat, zise Clegane, cu o mișcare spasmodică a gurii.

Să vedem cât de viteaz va fi când va avea de-a face cu fratele meu, gândi Sansa. Câinele o conduse peste podul mobil. În timp ce își urmau drumul întortocheat în josul scărilor, Sansa îl întrebă:

— De ce-i lași să-ţi spună câine? Nu vrei să lași pe nimeni să-ţi spună cavaler.

— Îmi plac mai mult câinii decât cavalerii. Tatăl tatălui meu a fost îngrijitorul adăpostului de animale de la Casterly Rock. Într-un an de

toamnă, Lordul Tytos s-a vârât între o leoaică și prada ei. Pe leoaică o durea în fund de blazonul Casei Lannister. Femela a sfâșiat iapa lordului și ar fi făcut la fel și cu el, dar bunicul a venit cu câinii de vânătoare. Trei dintre câini au murit, alergând leoaica. Bunicul a pierdut un picior, așa că Lannister l-a răsplătit pentru asta cu pământuri și un turn, și i-a luat fiul ca să facă din el un cavaler. Cei trei câini de pe stindardul nostru sunt cei trei care au murit în iarba îngălbenită a toamnei. Un copoi și-ar da viața pentru tine, dar nu te-ar minți niciodată. Și te va privi drept în față. O apucă de sub maxilar, ridicându-i bărbia, ciupind-o dureros cu degetele. Și asta e mai mult decât sunt în stare păsărelele, nu-i așa? Nu mi-am căpătat cântecul.

— Eu... eu știu un cântec despre Florian și Jonquil.

— Florian și Jonquil. Un nebun și târfa lui. Scutește-mă. Dar într-o zi o să-mi cânți un cântec, fie că vrei sau nu.

— Am să-ți cânt bucuroasă.

Sandor Clegane pufni.

— O făptură drăgălașă și o mincinoasă atât de nepricepută. Un câine poate să miroasă minciuna. Privește în jurul tău și adulmecă bine. Sunt cu toții mincinoși aici, și fiecare dintre ei mai priceput decât tine.

ARYA

Când se cocoță pe cea mai înaltă creangă, Arya putu să vadă coșurile de fum ițindu-se printre copaci. Acoperișuri de paie se îngrămădeau pe malul lacului și al pârâiașului care se vărsa în el, iar un ponton de lemn pătrundea în apă lângă o clădire lungă, joasă, cu un acoperiș de țiglă. Continuă să se cațere, până ce creanga începu să se îndoaie sub greutatea ei. Nicio barcă nu era legată de ponton, dar zărea spirale subțiri de fum ridicându-se din câteva hornuri și o parte dintr-o căruță ieșind în spatele unui grajd.

Aici se află cineva. Arya își mușcă buza. Toate celelalte așezări pe care le întâlniseră în cale fuseseră goale și pustii. Ferme, sate, castele, hambare, nu avea importanță. Dacă fusese ceva de pârjolit, Lannisterii pârjoliseră, dacă fusese de omorât, omorâseră. Incendiaseră și pădurile acolo unde au putut, deși frunzele erau încă verzi și umede de la ploile recente, iar focurile nu se răspândiseră. Ar fi ars și lacul dacă ar fi putut, remarcase Gendry, și Arya știa că avea dreptate. În noaptea evadării, flăcările orașului străluciseră atât de puternic pe luciul apei, încât aveai impresia că lacul luase, într-adevăr, foc.

Când, în noaptea următoare, își făcură curaj să se furișeze înapoi între dărâmături, nu mai rămăsese nimic, doar pietre înnegrite, case distruse și cadavre. În unele locuri, dâre palide de fum se mai ridicau din cenușă. Plăcintă Fierbinte îi implorase să nu se întoarcă, iar

Lommy i-a numit nebuni și a jurat că Ser Amory îi va prinde și-i va omorî și pe ei, dar Lorch și oamenii lui plecaseră de mult când au ajuns ei la fortăreață. Au găsit porțile sfărâmate, zidurile parțial demolate, iar înăuntru zăceau cadavre neîngropate, împrăștiate peste tot. O privire i-a fost lui Gendry îndeajuns.

— Sunt morți cu toții, spuse el. Și câinii le-au dat târcoale, priviți.

— Sau lupii.

— Câini, lupi, nu are importanță. Aici s-a terminat.

Dar Arya nu a vrut să plece până ce nu l-au găsit pe Yoren. Nu se putea să-l fi omorât pe *el*, își spusese, era prea puternic, prea aspru și, în plus, era frate al Rondului de Noapte. I-a spus asta lui Gendry, în timp ce au căutat printre cadavre.

Lovitura de topor care l-a omorât îi despicase craniul, dar barba lungă, încâlcită, nu putea fi a altcuiva, nici veșmintele peticite, nespălate și atât de decolorate încât erau mai mult gri decât negre. Ser Amory Lorch nu s-a gândit mai mult să-și îngroape propriii morți decât se gândise să-i îngroape pe cei uciși de el, iar trupurile a patru ostași ai lui Lannister se aflau așezate grămadă lângă cel al lui Yoren. Arya s-a întrebat de câți fusese nevoie ca să-l doboare.

Urma să mă ducă acasă, gândi ea în timp ce îi săpau bătrânului groapa. Erau prea mulți morți ca să-i îngroape pe toți, dar cel puțin Yoren trebuia să aibă un mormânt, insistase Arya. *Urma să mă ducă în siguranță la Winterfell, îmi promisese*. O parte din ea simțea nevoia să plângă. Cealaltă parte voia să-l lovească.

Gendry fusese cel care s-a gândit la turnul

lordului, iar cei trei au fost trimiși de Yoren să-l ocupe. Au fost și ei atacați, dar turnul circular avea o singură intrare, o ușă aflată la cel de-al doilea etaj, la care se ajungea pe o scară. Odată scara trasă înăuntru, oamenii lui Ser Amory nu puteau să ajungă la ei. Lannisterii au stivuit lemne la baza turnului, de jur-împrejur, și le-au dat foc, dar piatra nu ardea, iar Lorch nu avusese răbdare să-i ucidă prin înfometare. Cutjack a deschis ușa la strigătele lui Gendry, iar când Kurz a spus că ar fi mai bine să forțeze drumul spre nord decât să se întoarcă, Arya se agățase de speranța că ar mai putea ajunge la Winterfell.

Ei bine, acest sat nu era Winterfell, dar acele acoperișuri de paie promiteau căldură și adăpost, și poate și ceva mâncare, dacă erau destul de curajoși să riște. *Dacă nu cumva acolo se află Lorch. Are cai, probabil că a călătorit mai repede decât noi.*

Privi din copac vreme îndelungată, sperând să vadă ceva: un om, un cal, o flamură, orice ar fi putut-o ajuta să afle. De câteva ori zări mișcare, dar clădirile erau prea departe și nu puteai fi sigur. O dată, foarte limpede, auzi nechezatul unui cal.

Văzduhul era plin de păsări, în cea mai mare parte ciori. De departe, nu erau mai mari decât muștele, rotindu-se și fâlfâind din aripi pe deasupra acoperișurilor de paie. Către est, Ochiul Zeilor era o peliculă de albastru brăzdat de lumina soarelui, care acoperea jumătate din lume. În unele zile, când își croiau încet drum pe malul mlăștinos (Gendry nu voia să parcurgă nici măcar o porțiune de drum, iar Plăcintă Fierbinte și Lommy considerau că avea dreptate), Arya simțea chemarea lacului. Voia să se arunce în acele ape albastre, liniștite, să se

simtă din nou curată, să înoate, să se bălăcească și să se tolănească la soare. Dar nu îndrăznea să se dezbrace în văzul tuturor, nici măcar ca să-și spele hainele. La sfârșitul zilei, stătea adesea pe o piatră și își bălăbănea picioarele în apa rece. În sfârșit, își aruncase pantofii crăpați și mucegăiți. La început i-a fost greu să umble desculță, dar bășicile i se spărseseră, rănile i se vindecaseră și tălpile îi erau bătătorite. Noroiul o gâdila între degete și îi plăcea să simtă pământul sub picioare când umbla.

De acolo, de sus, putea vedea o mică insulă împădurită, departe, la nord-est. La treizeci de picioare de țărm, trei lebede negre alunecau pe luciul apei, atât de liniștite... Nimeni nu le spusese că a început războiul, iar lor nici că le păsa de orașele incendiate și de oamenii măcelăriți. Le privi cu jind. O parte din ea își dorea să fie lebădă. Cealaltă parte dorea să mănânce o lebădă. Mâncase de dimineață niște pastă de ghindă și o mână de gândaci. Gândacii nu erau atât de răi după ce te obișnuiai cu ei. Viermii erau mai răi, dar nu atât de răi ca o durere de stomac după zile în șir fără hrană. Gândacii erau ușor de găsit, nu trebuia decât să lovești o piatră cu piciorul. Arya mâncase un gândac odată, când era mică, doar ca s-o facă pe Sansa să țipe, așa că nu se temuse să-l mănânce pe al doilea. Nici Nevăstuică nu era sensibilă, dar Plăcintă Fierbinte a vomitat gândăcelul pe care a vrut să-l înghită, iar Lommy și Gendry nici nu voiau să încerce. În ziua precedentă, Gendry a prins o broască și a împărțit-o cu Lommy, iar cu câteva zile înainte, Plăcintă Fierbinte găsise mure și golise tot tufișul, dar în general se hrăneau cu apă și ghindă. Kurz îi învățase cum să folosească pietrele și să facă un fel de pastă de ghindă. Avea un gust oribil.

Își dorea ca braconierul să nu fi murit. El ar fi știut mai multe despre păduri decât toți ceilalți la un loc, dar se alesese cu o săgeată în umăr în timp ce trăgea înăuntru scara, la turn. Tarber îi învelise rana cu mușchi și nămol din lac, și o zi sau două Kurz a jurat că rana era un fleac, chiar dacă pe gât carnea i se înnegrea, iar maxilarul și pieptul îi erau năpădite de umflături sângerii. Pe urmă, într-o dimineață, n-a mai găsit puterea să se ridice, iar în dimineața următoare era mort.

L-au îngropat sub un morman de pietre, iar Cutjack a avut pretenția să-i ia sabia și cornul, în timp ce Tarber s-a servit cu arcul, cizmele și cuțitul lui. Au luat tot când au plecat. La început au crezut că cei doi s-au dus doar să vâneze, că se vor întoarce curând cu vânatul și-i vor hrăni pe toți. Dar au așteptat ce-au așteptat, până când, în cele din urmă, Gendry i-a convins să meargă mai departe. Poate că Tarber și Cutjack se gândiseră că vor avea mai multe șanse fără un cârd de orfani de păstorit. Probabil că așa și era, dar asta n-o împiedica să-i urască pentru că i-au părăsit.

Sub copac, Plăcintă Fierbinte lătră ca un câine. Kurz le spusese să folosească între ei sunete de animale drept semnale. Un vechi truc de braconier, le spusese el, dar a murit înainte de-a apuca să-i învețe cum să scoată bine sunetele. Ciripiturile lui Plăcintă Fierbinte erau îngrozitoare. Lătratul suna mai bine, dar nu cu mult.

Arya sări de pe creanga înaltă pe una aflată dedesubt, cu mâinile depărtate, ca să-și țină echilibrul. *Un dansator pe apă nu cade niciodată*. Ușor, cu degetele de la picioare răsucite strâns în jurul crengii, făcu câțiva pași, sări jos, pe o ramură mai mare, pe urmă își

legănă o mână după alta prin desișul de frunze, până ce ajunse la trunchi. Coaja era aspră sub palme și sub degetele picioarelor. Coborî repede, sărind și rostogolindu-se la aterizare.

Gendry îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Ai stat acolo, sus, multă vreme. Ce ai putut vedea?

— Un sat de pescari, o așezare mică, la nord, de-a lungul țărmului. Douăzeci și șase de acoperișuri de paie și unul de țiglă am numărat. Am văzut o parte dintr-o căruță. E cineva acolo.

Nevăstuică ieși târâș din tufișuri. Lommy o numise așa. Spunea că arăta ca o nevăstuică, ceea ce nu era adevărat, dar nu puteau s-o numească la infinit fetița plângăcioasă, după ce, în sfârșit, se oprise din plâns. Era murdară pe gură. Arya spera că nu mâncase iarăși noroi.

— Ai văzut oameni? întrebă Gendry.

— Numai acoperișuri, recunoscu Arya, dar unele hornuri fumegau și am auzit un cal. Nevăstuică îi cuprinse piciorul cu brațele, agățându-se strâns. Făcea asta uneori.

— Dacă sunt oameni, este mâncare, spuse Plăcintă Fierbinte, foarte zgomotos. Gendry îi spunea mereu să vorbească mai încet, dar degeaba. Poate că ne-ar da și nouă.

— Poate că ne-ar și omorî, spuse Gendry.

— Nu și dacă ne predăm, răspunse Plăcintă Fierbinte, plin de speranță.

— Acum vorbești ca Lommy.

Lommy Mâini Verzi stătea proptit între două rădăcini groase, la poalele unui stejar. Fusese lovit de o săgeată în gamba dreaptă, în timpul luptei de la fortăreață. La sfârșitul zilei următoare, fu nevoit să meargă șchiopătat, într-un picior, cu un braț în jurul lui Gendry, iar acum nu putea face nici măcar asta. Au tăiat

crengi ca să-i facă o lectică, dar să-l poarte era greu și lent, iar el scâncea la fiecare scuturătură.

— Trebuie să ne predăm, spuse el. Asta ar fi făcut Yoren. Ar fi trebuit să deschidă porţile, așa cum i-au cerut.

Arya se săturase să-l asculte pe Lommy perorând despre cum ar fi capitulat Yoren. Numai despre asta vorbea când îl duceau cu lectica, despre asta, despre piciorul lui și despre stomacul gol.

Plăcintă Fierbinte fu de acord.

— I-au spus lui Yoren să deschidă porţile, i-au cerut asta în numele regelui. Trebuie să faci ceea ce ţi se cere în numele regelui. A fost vina acelui bătrân puturos. Dacă s-ar fi predat, ne-ar fi lăsat în pace.

Gendry se încruntă.

— Cavalerii și lorzii se iau prizonieri unii pe alţii și plătesc răscumpărări, dar nu le pasă dacă unii ca voi se predau sau nu. Se întoarse către Arya: Ce altceva ai mai văzut?

— Dacă e un sat de pescari, ne vor vinde pește, pun rămășag.

Lacul era plin de pești, dar nu aveau cu ce să-i prindă. Arya încerca să-și folosească mâinile, așa cum îl văzuse făcând pe Koss, dar peștii erau mai iuţi decât porumbeii, iar apa juca feste ochilor ei.

— Nu știu dacă sunt pești. Arya o trase de părul încâlcit pe Nevăstuică, gândindu-se că ar fi mai bine să-l taie. Lângă apă sunt ciori. E un cadavru pe acolo.

— Pești duși la mal, spuse Plăcintă Fierbinte. Dacă ciorile îi mănâncă, sunt sigur că putem și noi.

— Ar trebui să prindem niște ciori, am putea să le mâncăm *pe ele*. Am putea să facem un foc și să le frigem ca pe niște pui de găină.

Gendry avea un aer fioros când se încrunta. Barba îi crescuse, neagră și țepoasă.

— Am spus fără focuri.

— Lui Lommy îi e foame, se văicări Plăcintă Fierbinte, și mie la fel.

— Tuturor ne este foame, zise Arya.

— *Ție* nu îți este, scuipă Lommy de jos, de unde se afla. Duhnești a viermi.

Arya ar fi putut să-l lovească în rană.

— Ți-am spus că voi scoate viermi din pământ și pentru tine, dacă vrei.

Lommy făcu o mutră scârbită.

— Dacă n-ar fi piciorul, aș vâna niște mistreți pentru noi toți.

— Niște mistreți, îl batjocori ea. Ai nevoie de o țepușă, de cai și de câini, de oameni care să hăituiască mistrețul din adăpost.

Tatăl ei obișnuia să vâneze mistreți în pădurea lupilor, cu Robb și Jon. O singură dată l-a luat și pe Bran, dar niciodată n-a luat-o pe Arya, chiar dacă era mai mare. Septa Mordane spunea că vânătoarea de mistreți nu e pentru femei, iar mama i-a promis doar că, atunci când va fi mai mare, s-ar putea să aibă propriul ei șoim. Acum era mai mare, dar dacă ar avea un șoim, l-ar *mânca*.

— Ce știi tu despre vânătoarea de mistreți? o întrebă Plăcintă Fierbinte.

— Mai multe decât tine.

Gendry nu avea niciun chef să asculte ciorovăielile lor.

— Tăceți, amândoi. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Întotdeauna părea chinuit când încerca să gândească, de parcă l-ar fi durut îngrozitor.

— Predă-te, spuse Lommy.

— Ți-am spus să termini cu predatul. Nu știm cine e acolo. Poate că vom fura niște

mâncare.

— Lommy ar fi putut să fure, dacă nu era piciorul, spuse Plăcintă Fierbinte. În oraș a fost hoț.

— Un hoț nepriceput, răspunse Arya, altfel nu l-ar fi prins.

Gendry privi soarele, mijindu-și ochii.

— Seara e cel mai bun moment să ne furișăm înăuntru. Voi merge să dau o raită când se întunecă.

— Nu, mă duc eu, spuse Arya. Tu faci prea multă gălăgie.

Gendry făcu din nou acea mutră chinuită.

— Vom merge amândoi.

— Arry ar trebui să meargă, interveni Lommy. Se furișează mai bine decât tine.

— Vom merge *amândoi*, am spus.

— Și dacă nu vă întoarceți? Plăcintă Fierbinte nu mă poate duce singur, știți că nu poate...

— Și sunt lupi, adăugă Plăcintă Fierbinte. I-am auzit noaptea trecută, când am stat de veghe. Păreau aproape.

Arya îi auzise și ea. Adormise între crengile unui ulm, dar urletul lupilor o trezise. A rămas trează o oră bună, ascultându-i, cu fiori pe șira spinării.

— Și nici măcar nu ne lași să facem foc ca să-i ținem la distanță, se plânse Plăcintă Fierbinte. Nu-i corect să ne lași pradă lupilor.

— Nu vă lasă nimeni, spuse Gendry în silă. Lommy are sulița, dacă vin lupii, iar tu vei fi cu el. Mergem doar să vedem, atâta tot. Ne întoarcem.

— Oricine ar fi, ar trebui să vă predați, se văicări Lommy. Am nevoie de o poțiune pentru picior, mă doare rău.

— Dacă vedem vreo poțiune pentru picior, o

să ți-o aducem, răspunse Gendry. Arry, hai să mergem. Vreau să ajungem în apropiere înainte să apună soarele. Plăcintă Fierbinte, tu ține-o pe Nevăstuică aici. Nu vreau să se ia după noi.

— Data trecută m-a lovit.

— O să te lovesc *eu* dacă n-o ții aici. Fără să mai aștepte un răspuns, Gendry își puse coiful de oțel și se îndepărtă.

Arya fu nevoită să alerge ca să țină pasul. Gendry era cu cinci ani mai mare și cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, și mai era și lung de picioare. O vreme, Gendry nu spuse nimic, doar își croia drum printre copaci, cu un aer furios, făcând prea multă gălăgie. Dar, în cele din urmă, se opri și spuse:

— Cred că Lommy o să moară.

Arya nu fu surprinsă. Kurz murise și el din cauza rănii, și fusese mult mai rezistent decât Lommy. Ori de câte ori era rândul Aryei să ajute la cărat, simțea cât de caldă îi era pielea și mirosea duhoarea pe care o răspândea piciorul lui.

— Poate că vom găsi un maester...

— Maesteri se găsesc numai în castele, și chiar dacă ai găsi vreunul, nu și-ar murdări mâinile cu unul ca Lommy. Gendry își feri capul de o ramură joasă.

— Nu-i adevărat.

Maester Luwin ar fi ajutat pe oricine ar fi venit la el, era sigură.

— O să moară, și cu cât moare mai repede, cu atât mai bine pentru noi ceilalți. Ar trebui să-l abandonăm, așa cum spune el. Dacă am fi răniți tu sau eu, știi că ne-ar părăsi. Coborâră o pantă abruptă și se cățărară pe partea cealaltă, agățându-se cu mâinile de rădăcini. M-am săturat să-l car și m-am săturat de toată trăncăneala lui despre capitulare. Dacă ar putea

sta în picioare, i-aș da un pumn între dinți. Lommy nu folosește nimănui. Nici fata aia plângăcioasă nu e bună de nimic.

— Las-o pe Nevăstuică în pace, e doar speriată și înfometată, atâta tot. Arya aruncă o privire înapoi, dar de data aceasta fetița nu îi urmărea. Probabil că Plăcintă Fierbinte o ținea bine, așa cum îi spusese Gendry.

— Nu e bună de nimic, repetă Gendry. Ea, Plăcintă Fierbinte și Lommy ne încetinesc și din cauza lor o să murim. Tu ești singurul din toată trupa care e bun de ceva. Chiar dacă ești fată.

Arya încremeni.

— *Nu sunt fată!*

— Ba da, ești. Crezi că sunt la fel de prost ca ei?

— Nu, ești și mai prost. Rondul de Noapte nu primește fete, toată lumea știe asta.

— Este adevărat, nu știu de ce te-a adus Yoren, dar trebuie să fi avut vreun motiv. Totuși, ești fată.

— Nu sunt!

— Atunci scoate-ți puța și fă pipi. Haide.

— Nu simt nevoia să fac pipi. Dacă aș vrea, aș putea.

— Mincinoaso. Nu poți să-ți scoți puța pentru că nu ai așa ceva. Înainte, când eram treizeci, n-am observat, dar mereu mergi în pădure să te ușurezi. Nu-l vezi pe Plăcintă Fierbinte să facă asta, și nici pe mine. Dacă nu ești fată, poate că ești vreun eunuc.

— Eunuc ești *tu*.

— Știi că nu sunt, zâmbi Gendry. Vrei să-mi scot puța și să-ți dovedesc? N-am nimic de ascuns.

— Ba da, ai, izbucni Arya, înnebunită să schimbe subiectul despre penisul pe care nu-l avea. Mantiile aurii au fost pe urma ta la han, și

nu vrei să spui de ce.

— Aș vrea să știu și eu, cred că Yoren știa, dar nu mi-a spus niciodată. De ce crezi totuși că mă urmăreau?

Arya își mușcă buza. Își aminti ce spusese Yoren în ziua în care i-a tăiat părul. *Ăștia, jumătate dintre ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice pește, pentru o favoare și poate pentru câțiva arginți. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi.* Dar Gendry era altfel, regina îl voia și pe el.

— Îți spun dacă îmi spui și tu, zise ea obosită.

— Arry, ți-aș spune dacă aș ști... Chiar așa te cheamă sau ai nume de fată?

Arya fixă cu privirea rădăcina noduroasă de sub picioarele ei. Își dădea seama că se sfârșise cu prefăcătoria. Gendry știa, iar ea nu avea nimic în pantaloni ca să-l convingă de contrariul. Putea să tragă Acul din teacă și să-l doboare acolo unde stătea, sau să se încreadă în el. Nu era sigură că ar fi în stare să-l ucidă, chiar dacă ar încerca; avea și el propria lui sabie, și era cu mult mai puternic. Tot ceea ce îi rămăsese era adevărul.

— Lommy și Plăcintă Fierbinte nu trebuie să afle, zise Arya.

— Nu vor afla, jură Gendry. Nu de la mine.

— Arya. Fata își ridică ochii, privindu-l. Numele meu este Arya. Din Casa Stark.

— Din Casa... Îi luă o clipă până ce reuși să continue. Mâna Regelui purta numele de Stark. Cel pe care l-au ucis ca fiind trădător.

— N-a fost niciodată trădător. A fost tatăl meu.

Gendry făcu ochii mari.

— Așadar, de *aceea* ai crezut...

Arya încuviință.

— Yoren mă ducea acasă, la Winterfell.

— Eu... Păi atunci ești de viță nobilă... ești o doamnă...

Arya își opri privirea la hainele ei zdrențuite și la picioarele goale, crăpate și bătătorite. Își văzu mizeria de sub unghii, crusta de pe coate și zgârieturile de pe mâini. *Septa Mordane nici măcar nu m-ar recunoaște, sunt sigură. Poate Sansa, dar ea s-ar preface că nu mă recunoaște.*

— Mama mea este o doamnă, la fel și sora mea, dar eu nu am fost niciodată.

— Ba da, ai fost. Ești fiica unui lord și ai locuit într-un castel, nu-i așa? Și tu... Zei, aveți milă, eu niciodată... Dintr-odată, Gendry părea șovăitor, aproape temător. Toată discuția aceea despre penisuri. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Și am urinat în fața ta și așa mai departe. Eu... te rog să mă ierți, stăpână.

— Încetează! șuieră Arya. Oare își bătea joc de ea?

— Știu să mă port, stăpână, răspunse Gendry, încăpățânat ca întotdeauna. Ori de câte ori fetele de neam intrau în prăvălie cu tații lor, stăpânul meu îmi spunea că trebuie să plec genunchiul și să vorbesc numai când mi se adresează, și să le spun *stăpână*.

— Dacă începi să-mi spui *stăpână*, până și Plăcintă Fierbinte își va da seama. Și ar fi mai bine și să continui să faci pipi în același fel.

— Cum poruncești, stăpână.

Arya îi lovi pieptul cu ambele mâini. Gendry se împiedică de o piatră și căzu cu o bufnitură.

— Ce fel de fiică de lord mai ești? întrebă el râzând.

— Așa. Îl lovi în șold cu piciorul, dar nu reuși decât să-l facă să râdă și mai tare. Râzi cât vrei, eu mă duc să văd cine e în sat. Soarele coborâse deja în spatele copacilor, înserarea se

va lăsa într-o clipită. De data aceasta, Gendry fu cel nevoit să țină pasul cu ea.

— Simți mirosul? îl întrebă ea.

El adulmecă.

— Pește stricat?

— Știi că nu.

— Am face mai bine să avem grijă. Eu dau un ocol pe la vest, să văd dacă e vreun drum. Trebuie să fie, dacă ai văzut o căruță. Tu ia-o pe mal. Dacă ai nevoie de ajutor, latră ca un câine.

— E o prostie. Dacă am nevoie de ajutor, o să strig *ajutor*.

Arya se îndepărtă, călcând iarba cu picioarele goale, fără zgomot. Când privi înapoi, peste umăr, Gendry o urmărea cu acea privire chinuită care însemna că gândea. *Probabil se gândește că nu ar trebui să lase o fată nobilă să fure mâncare*. Arya știa că Gendry se va purta prostește acum.

Mirosul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de sat. Nu-i mirosea a pește stricat. Duhoarea era mai puternică, mai dezgustătoare. Își încreți nasul.

Din locul unde copacii începură să se rărească, se folosi de vegetația mică, alunecând de la o tufă la alta, tăcută ca o umbră. La fiecare câțiva pași se oprea să asculte. A treia oară, auzi caii și glasul unui om. Iar mirosul era tot mai puternic. *Miros de om mort, asta era*. Mai simțise acest miros, cu Yoren și cu ceilalți.

Un desiș compact de mur creștea la sud de oraș. Când ajunse lângă el, umbrele lungi ale asfințitului începuseră să se estompeze și se zăreau felinarele. Vedea acoperișurile de paie chiar în spatele tufișului. Continuă să se furișeze până ce descoperi o spărtură și se strecură înăuntru, pe burtă, rămânând bine ascunsă până când zări de unde venea mirosul.

Lângă apele ce clipoceau domol ale Ochiului Zeilor era ridicată o spânzurătoare din lemn verde, neprelucrat, de care atârnau, legănându-se, rămășițe care cândva fuseseră oameni, cu picioarele în lanțuri. Ciorile le ciuguleau carnea, zburând de la un cadavru la altul. Pentru fiecare cioară erau câte o sută de muște. Când vântul suflă dinspre lac, trupul cel mai apropiat se răsuci în lanțuri, mișcându-se foarte încet. Ciorile îi mâncaseră aproape toată fața și mai fusese și altceva prin preajmă, ceva mult mai mare. Gâtul și pieptul îi erau sfâșiate, iar din locul unde cândva fusese burta, atârnau, sclipind, intestine verzi și panglici de carne zdrențuită. Un braț fusese smuls chiar din umăr. Arya văzu oasele la câțiva metri depărtare, mâncate și sfărâmate, curățate de carne.

Se forță să se uite la omul de alături, la cel de dincolo de el și la cel de mai departe, spunându-și că e tare ca o stâncă. Toate cadavrele erau atât de distruse și de putrezite, încât la început nu și-a dat seama că oamenii fuseseră dezbrăcați înainte de a fi spânzurați. Nu arătau ca niște oameni goi, de fapt nu semănau defel cu niște oameni. Ciorile le mâncaseră ochii și, în unele cazuri, fețele. Din cel de-al șaselea din lungul șir de cadavre nu mai rămăsese decât un singur picior, încâlcit încă în lanțuri, bălăbănindu-se la fiecare suflare de vânt.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Morții nu-i puteau face niciun rău, dar cei care i-au ucis puteau. Mult în spatele spânzurătorii, doi bărbați în zale stăteau sprijiniți în sulițe, în fața unei clădiri lungi, joase, aflate lângă apă, cea cu acoperișul de țiglă. O pereche de stâlpi înalți fuseseră înfipți în pământul mlăștinos din fața

casei, cu flamuri atârnând din fiecare catarg. Una era roșie și cealaltă mai palidă, galbenă poate, dar amândouă erau mototolite și pline de praf, astfel că Arya nu putea fi sigură că flamura roșie era a Lannisterilor. *Nu e nevoie să văd leul, pot vedea toți morții, cine altcineva ar putea fi în afară de Lannisteri?*

Pe urmă se auzi un strigăt.

Cei doi lăncieri se întoarseră la auzul țipătului și un al treilea bărbat își făcu apariția, îmbrâncind un prizonier în fața lui. Era prea întuneric ca să distingă chipuri, dar prizonierul purta un coif strălucitor de oțel, iar când Arya văzu coarnele, știu că era Gendry. *Tu, prostule prost, prost, PROST!* gândi ea. Dacă ar fi fost în fața ei, l-ar fi lovit din nou.

Străjerii vorbeau zgomotos, dar Arya era prea departe ca să distingă ce spuneau, mai cu seamă cu ciorile flecărind și fâlfâindu-și aripile atât de aproape. Unul dintre lăncieri smulse coiful de pe capul lui Gendry și îi puse o întrebare, dar probabil nu-i plăcu răspunsul, căci îl lovi peste față cu capătul suliței și îl doborî la pământ. Cel care îl capturase îl lovi cu piciorul, în timp ce al doilea lăncier proba coiful cu coarne. În cele din urmă, îl ridicară în picioare și îl îmbrânciră către hambar. Când deschiseră ușile masive de lemn, un băiețel țâșni afară, dar unul dintre străjeri îl înhăță de braț și îl azvârli înapoi înăuntru. Arya auzi plânsete venind din clădire și pe urmă un țipăt, atât de puternic și plin de suferință încât își mușcă buza.

Străjerii îl împinseră pe Gendry înăuntru, împreună cu băiatul, și zăvorâră ușile în urma lor. Abia atunci, o pală de vânt veni vâjâind dinspre lac, iar flamurile începură să se miște și să se ridice. Cel de pe catargul înalt avea, așa

cum se temuse, însemnul leului auriu. Pe celălalt, trei siluete negre, lucioase, alergau pe un câmp galben ca untul. Câini, gândi Arya. Mai văzuse acei câini, dar unde?

Nu avea importanță. Singurul lucru care conta era că îl capturaseră pe Gendry. Chiar dacă băiatul era încăpățânat și prost, Arya trebuia să-l elibereze. Se întrebă dacă știau că era căutat de regină.

Unul dintre străjeri își scoase coiful și în locul lui și-l puse pe al lui Gendry. O înfuria să-l vadă purtându-l, dar știa că nu putea face nimic ca să-l împiedice. I se păru că aude din nou țipete, înăbușite de ziduri, din hambarul fără ferestre, dar nu putea fi sigură.

Rămase pe loc destul ca să vadă paza schimbându-se și încă mult mai multă vreme după aceea. Oamenii veneau și plecau. Își duceau caii jos, la pârâu, să-i adape. Un grup de vânătoare se întoarse din pădure, ducând un stârv de cerb, atârnat de un țăruș. Îi privi cum îl spală și-l curăță de intestine și cum fac un foc pe partea cealaltă a pârâului, iar mirosul de carne friptă se amesteca ciudat cu duhoarea descompunerii. Stomacul gol i se întoarse pe dos și avu impresia că o să vomite. Perspectiva mâncării scoase și alți oameni din case, aproape toți înveșmântați în zale sau piele fiartă. Când cerbul fu gata, porțiile cele mai alese fură duse într-una dintre case.

Arya se gândi că, la adăpostul nopții, ar putea să se apropie târâș și să-l elibereze pe Gendry, dar străjile aprinseră torțe de la focul pentru gătit. Un scutier le aduse carne și pâine celor doi străjeri care păzeau hambarul, iar mai târziu, alți doi li se alăturară și trecură cu toții din mână în mână o ploscă cu vin. Când plosca se goli, ceilalți plecară, dar cei doi străjeri

rămaseră pe loc, sprijiniți în sulițe.

Brațele și picioarele Aryei erau înțepenite când, în sfârșit, se strecură din mărăciniș în întunericul pădurii. Era o noapte neagră, cu o lună firavă, argintie, ce apărea și dispărea, după cum treceau norii. *Tăcută ca o umbră*, își spuse în timp ce înainta printre copaci. Pe un asemenea întuneric, nu îndrăznea să alerge, de teamă să nu se împiedice de vreo rădăcină sau să nu se rătăcească. La stânga ei, Ochiul Zeilor spăla liniștit țărmul. La dreapta, vântul vâjâia printre ramuri, iar frunzele se agitau și foșneau. În depărtare, auzi urletul lupilor.

Lommy și Plăcintă Fierbinte fură cât p-aci să facă pe ei când Arya se ivi dintre copaci, în spatele lor.

— Liniște, le spuse, cuprinzând-o cu un braț pe Nevăstuică, atunci când fetița se apropie în goană.

Plăcintă Fierbinte se holbă la ea cu ochii mari.

— Am crezut că ne-ați părăsit. Avea spada în mână, cea pe care Yoren o luase de la omul cu mantia aurie. M-am speriat că ești un lup.

— Unde e Taurul? întrebă Lommy.

— L-au prins, șopti Arya. Trebuie să-l eliberăm. Plăcintă Fierbinte, trebuie să mă ajuți. Ne vom furișa și vom omorî străjile, apoi eu voi deschide ușa.

Plăcintă Fierbinte și Lommy schimbară o privire.

— Câți sunt?

— N-am putut să număr, recunoscu Arya. Cel puțin douăzeci, dar numai doi sunt la ușă.

Plăcintă Fierbinte arăta de parcă îi venea să plângă.

— Nu ne putem lupta cu *douăzeci*.

— Tu trebuie să te lupți doar cu *unul*. Eu mă

ocup de celălalt, îl vom scoate afară pe Gendry și vom fugi.

— Ar trebui să ne predăm, spuse Lommy. Mergeți înăuntru și predați-vă pur și simplu.

Arya clătină din cap cu încăpățânare.

— Atunci lasă-l acolo, Arry, se rugă Lommy. Nu știu despre noi ceilalți. Dacă ne ascundem, vor pleca, știi că vor pleca. Nu e vina noastră că Gendry a fost capturat.

— Ești prost, Lommy, spuse Arya cu furie. Vei *muri* dacă nu îl eliberăm pe Gendry. Cine o să te care?

— Tu și Plăcintă Fierbinte.

— Tot timpul, fără nimeni care să ne ajute? Nu vom reuși niciodată. Gendry era cel puternic. Oricum, nu-mi pasă ce spui. Mă întorc după el. Se uită la Plăcintă Fierbinte: Vii?

Plăcintă Fierbinte se uită la Lommy, la Arya, apoi din nou la Lommy.

— Vin, spuse el nehotărât.

— Lommy, tu ai grijă ca Nevăstuică să rămână aici.

Lommy o înhăță pe fetiță de mână și o trase mai aproape.

— Și dacă vin lupii?

— Te predai, sugeră Arya.

Li se păru că le-a luat ore să-și croiască drum înapoi către sat. Plăcintă Fierbinte se tot împiedica în întuneric și se rătăcea, iar Arya era nevoită să îl aștepte și să se întoarcă după el. În cele din urmă, îl luă de mână și îl conduse printre copaci.

— Tu doar taci și urmează-mă. Când zăriră pe cer primele sclipiri palide ale focurilor din sat, Arya spuse: De cealaltă parte a tufișurilor atârnă cadavre, dar n-ai de ce să te sperii, doar ține minte că teama taie mai adânc decât o sabie. Trebuie să mergem foarte încet și în

deplină liniște. Plăcintă Fierbinte dădu aprobator din cap.

Arya se furișă prima pe sub mărăciniș și îl aștepta pe partea cealaltă, ghemuită. Plăcintă Fierbinte se ivi, palid și gâfâind, cu fața și brațele brăzdate de zgârieturi lungi, însângerate. Dădu să spună ceva, dar Arya îi duse un deget la buze. Pe mâini și pe genunchi, se târâră de-a lungul spânzurătorii, pe sub cadavrele legănate de vânt. Plăcintă Fierbinte nu privi în sus nici măcar o dată, nici nu scoase vreun sunet.

Până când cioara ateriză pe spatele lui, și atunci scoase un geamăt înfundat.

— *Cine-i acolo?* răsună un glas din întuneric.

Plăcintă Fierbinte sări în picioare.

— Mă predau! Își scoase sabia, în timp ce zeci de ciori se ridicară țipând și începând să se agite în jurul cadavrelor. Arya îl apucă de picior și încercă să-l tragă în jos, dar Plăcintă Fierbinte se eliberă și alergă înainte, fluturându-și brațele. Mă predau, mă predau!

Arya săltă în sus și trase Acul din teacă, dar era deja înconjurată. Îl lovi pe cel mai apropiat, dar acesta o imobiliză cu brațul înveșmântat în oțel, iar un altul se aruncă asupra ei și o doborî la pământ, în timp ce un al treilea îi luă sabia din mână. Când încercă să-l muște, dinții i se încleștară pe zalele de oțel reci și murdare.

— Oho, unul sălbatic, spuse omul râzând. Lovitura pumnului său înmănușat în fier aproape că îi zbură capul.

Bărbații începură să discute, în timp ce ea zăcea, în dureri, dar nu putea înțelege cuvintele. Urechile îi țiuiau. Când încercă să se îndepărteze târâș, pământul se mișcă sub ea. *Au luat Acul*. Rușinea îi provoca mai multă

suferință decât durerea, iar durerea o chinuia cumplit. Jon îi dăduse sabia. Syrio o învățase cum s-o folosească.

În cele din urmă, cineva o înșfăcă de pieptul vestei și o ridică în genunchi. Plăcintă Fierbinte era și el îngenuncheat în fața celui mai înalt bărbat pe care Arya îl văzuse vreodată, un monstru din poveștile Bătrânei Nan. Nu reușise să vadă de unde apăruse uriașul. Pe cămașa galbenă, decolorată, se zăreau doi câini alergând, iar chipul bărbatului era parcă cioplit în piatră. Dintr-odată, Arya își aminti unde mai văzuse câinii aceia. În seara turnirului, la Debarcaderul Regelui, toți cavalerii își atârnaseră scuturile în fața pavilioanelor. „Acela aparține fratelui Câinelui", i-a destăinuit Sansa când au trecut pe lângă câinii negri pe fond galben. „E chiar mai mare decât Hodor, vei vedea. I se spune *Muntele care Călărește*".

Arya își lăsă capul să cadă, doar pe jumătate conștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Plăcintă Fierbinte se tot preda. Muntele spuse:

— Ne vei duce la ceilalți, și se îndepărtă. În clipa următoare, Arya trecea clătinându-se pe picioare pe lângă oamenii morți în spânzurătoarea lor, în vreme ce Plăcintă Fierbinte le spunea celor care i-au luat ostatici că le va face plăcinte și tarte dacă nu-i vor face niciun rău. Patru bărbați mergeau cu ei. Unul ducea o torță, altul o sabie lungă, doi aveau sulițe.

Îl găsiră pe Lommy acolo unde l-au lăsat, sub stejar.

— Mă predau! strigă el de îndată ce îi văzu. Își azvârli sabia și ridică mâinile, pline de pete verzi de vopsea veche. Mă predau. Vă rog.

Bărbatul cu torța scotoci pe sub copaci.

— Ești ultimul? Băiatul brutar zicea că mai

e o fată.

— A fugit când v-a auzit venind, spuse Lommy. Faceţi mult zgomot. Iar Arya gândi: *Fugi, Nevăstuică, fugi cât poți de departe, fugi și ascunde-te și să nu te întorci niciodată*.

— Spune-ne unde putem să-l găsim pe acel fiu de târfă, Dondarrion, și vei căpăta o masă fierbinte.

— Cine? întrebă Lommy nedumerit.

— Ţi-am spus, ăștia nu știu mai mult decât târfele alea din sat. Am pierdut vremea.

Unul dintre lăncieri se apropie de Lommy.

— Ai ceva la picior, băiete?

— M-am lovit.

— Poţi să umbli? Părea îngrijorat.

— Nu, răspunse Lommy. Trebuie să mă căraţi.

— Așa crezi?

Bărbatul ridică neglijent sulița și înfipse vârful în gâtul moale al băiatului. Lommy nici măcar nu mai apucă să se predea din nou. Se chirci o dată și asta a fost tot. Când omul scoase sabia, sângele ţâșni într-o cascadă întunecată.

— Să-l cărăm, zicea, bolborosi el chicotind.

TYRION

Îl preveniseră să se îmbrace bine. Tyrion Lannister le ascultase. Purta pantaloni groși, căptușiți, pieptar de lână și, peste toate acestea, aruncase o mantie de blană pe care o dobândise la Munții Lunii. Mantia era nefiresc de lungă, croită pentru un om de două ori mai înalt decât el. Când nu era călare, singura modalitate de-a o purta era să și-o înfășoare de mai multe ori în jurul trupului, ceea ce îl făcea să semene cu o minge de blană dungată.

Chiar și așa, se bucura că le ascultase. Frigul din beciul lung și umed îți pătrundea până-n oase. Timett alesese să se retragă înapoi în beci după ce intraseră în contact cu frigul de dedesubt. Se aflau undeva sub dealul Rhaenys, sub Castelul Alchimiștilor. Zidurile umede de piatră erau împroșcate cu silitră, și singura lumină venea de la lampa de ulei din fier și sticlă pe care Hallyne Piromantul o ducea cu atâta grijă.

Cu grijă, într-adevăr, iar acestea trebuie să fie vase cu ghimbir. Tyrion ridică unul, pentru a-l inspecta. Era rotund și rumen, un grepfrut dolofan, de lut, puțin cam mare pentru mâna lui, dar care s-ar potrivi tocmai bine în mâna unui om obișnuit, știa asta. Vasul era subțire, atât de fragil încât chiar și el fusese avertizat să nu-l strângă prea tare, ca să nu-l zdrobească în pumn. Lutul era aspru la pipăit, grunjos. Hallyne îi spusese că anume era făcut așa.

— Un vas neted alunecă mai ușor din mâna unui om.

Focul sălbatic se prelinse încet către buza vasului când Tyrion îl înclină ca să arunce o privire înăuntru. Culoarea era un fel de verde întunecat, după cum știa, dar lumina slabă făcea acest lucru imposibil de confirmat.

— Gros, remarcă el.

— Asta e din cauza frigului, stăpâne, spuse Hallyne, un bărbat palid, cu mâini moi, umede, și purtări slugarnice. Era îmbrăcat în haine cu dungi negre și roșii, căptușite cu zibelină, dar blana arăta peticită și mâncată de molii. Pe măsură ce se încălzește, substanța curge mai ușor, ca uleiul de lampă.

Substanța era termenul folosit de alchimiști pentru focul sălbatic. De asemenea, își spuneau unii altora *înțelepți*, ceea ce Tyrion găsea că e aproape la fel de sâcâitor ca și obiceiul lor de a face aluzie la vastele cunoștințe pe care voiau să-l facă să creadă că le deţin. Cândva, fuseseră o ghildă puternică, dar în secolele din urmă, Maesterii Citadelei îi înlocuiseră pe alchimiști aproape peste tot. Acum mai rămăseseră doar câțiva din vechiul ordin, și nici măcar nu se mai prefăceau că transformă metalele, dar *puteau* să facă focul sălbatic.

— Apa nu-l poate stinge, mi s-a spus.

— Așa este. Odată aprinsă, substanța va arde năprasnic până ce nu mai rămâne nimic. Mai mult, se infiltrează în pânză, lemn, piele, chiar și oțel, astfel că acestea se aprind și ele.

Tyrion își aminti de preotul roșu, Thoros din Myr, și de sabia lui sclipitoare. Chiar și un strat subțire de *foc sălbatic* poate arde timp de o oră. Thoros avea nevoie mereu de o sabie nouă după o încăierare, dar Robert ţinuse la el și fusese mereu gata să-i ofere bucuros una.

— De ce nu se infiltrează și în lut?

— O, ba da, răspunse Hallyne. Există o

pivniță, sub aceasta, unde depozităm vasele mai vechi. Cele de pe vremea Regelui Aerys. Era capriciul lui să aibă vase făcute în formă de fructe. Fructe foarte periculoase, într-adevăr, stăpâne, și, hmm, mai *coapte* acum ca oricând, dacă înțelegi ce vreau să zic. Le-am sigilat cu ceară și am umplut pivnița de jos cu apă, dar chiar și așa... În mod normal ar fi trebuit distruse, dar atât de mulți dintre maesterii noștri au fost uciși în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui, încât cele câteva ajutoare care au rămas au fost incapabile să îndeplinească această misiune. Iar multe dintre proviziile pe care le-am făcut pentru Aerys s-au pierdut. Numai anul trecut două sute de vase au fost descoperite într-o magazie de sub Marele Sept al lui Baelor. Nimeni nu și-a putut aminti cum au ajuns acolo, dar sunt sigur că nu trebuie să-ți spun că Înaltul Septon și-a ieșit din minți de spaimă. M-am îngrijit personal să fie mutate cu mare atenție. Am pus să se umple carele cu nisip și i-am trimis cu ele pe cei mai mulți dintre slujitorii noștri capabili. Am lucrat numai noaptea, am...

— ... ați făcut o treabă nemaipomenită, nu am nicio îndoială. Tyrion puse vasul înapoi printre celelalte. Acopereau rafturile, așezate ordonat pe patru rânduri ce se pierdeau în întunecimea subterană. Și mai erau și alte rafturi dincolo de ele, multe alte rafturi. Aceste, ah, fructe ale răposatului Rege Aerys, pot fi folosite?

— O, da, cu siguranță... Dar cu *grijă*, stăpâne, cu foarte mare grijă. Cu trecerea anilor, substanța devine tot mai, hmm, *instabilă*, să spunem. O flacără cât de mică o poate aprinde. Orice scânteie. Prea multă căldură, și vasele se aprind de la sine. Nu e înțelept să le lași la

soare, nici măcar pentru scurt timp. Odată focul aprins, căldura face substanța să se extindă cu violență, iar vasele se fac țăndări cât ai clipi. Dacă se întâmplă ca în apropiere să se afle alte vase, se vor aprinde și acelea, și astfel...

— Câte vase avem în prezent?

— În dimineața aceasta, Înțeleptul Munciter mi-a spus că avem șapte mii opt sute patruzeci. Această socoteală include, desigur, și cele patru mii de vase de pe vremea Regelui Aerys.

— Fructele noastre răscoapte?

Hallyne clătină din cap.

— Înțeleptul Malliard crede că vom fi capabili să livrăm zece mii de vase în cap, așa cum i s-a promis reginei. Sunt de aceeași părere.

Piromantul părea nerușinat de mulțumit de această perspectivă.

Cu condiția ca dușmanii noștri să ne acorde acest răgaz. Alchimiștii păstrau cu sfințenie secretul rețetei pentru focul sălbatic, dar Tyrion știa că era un proces laborios, periculos și îndelungat. Presupuse că promisiunea celor zece mii de vase era o lăudăroșenie fantezistă, ca aceea a stegarului care jură să-i aducă lordului său zece mii de oșteni, dar în ziua bătăliei apare cu o sută doi. *Dacă ne-ar putea da, într-adevăr, zece mii...*

Nu știa dacă trebuia să fie încântat sau îngrozit. *Poate câte puțin din amândouă.*

— Sper că frații tăi de ghildă nu se avântă în acțiuni pripite, Înțeleptule. Nu vrem zece mii de vase de foc sălbatic stricat, nici măcar unul... și, cu siguranță, nu vrem niciun fel de incidente.

— Nu vor fi niciun fel de incidente, stăpâne. Substanța este preparată de cele mai pricepute

ajutoare, în mai multe celule cu totul din piatră, iar fiecare vas este luat de un ucenic și adus aici, jos, în clipa în care este gata. Deasupra fiecărei celule de lucru se află o încăpere plină cu nisip. S-a făcut o vrajă protectoare asupra podelelor, hmm, foarte puternică. Orice foc în celula de dedesubt face podeaua să se prăbușească, iar nisipul stinge văpaia pe loc.

— Ca să nu pomenim de ajutoare neglijente. Prin *vrajă*, Tyrion își imagina că Hallyne voia să spună *truc inteligent*. Se gândi că i-ar plăcea să viziteze una dintre aceste celule acoperite, să vadă cum funcţionează, dar nu era momentul potrivit. Poate dacă războiul va fi câștigat.

— Confraţii mei nu sunt niciodată neglijenţi, insistă Hallyne. Dacă aș putea fi, hmm, *sincer*...

— O, te rog.

— Substanța îmi curge prin vene și trăiește în inima oricărui alchimist. Noi îi respectăm puterea. Dar soldatul de rând, hmm, echipajul unuia dintre aruncătoarele de flăcări ale reginei, să zicem, în entuziasmul necugetat al luptei... Orice mică greșeală poate provoca o catastrofă. Nu e niciodată prea mult să repeți asta. Tata i-a spus-o adesea Regelui Aerys, iar tatăl *lui* i-a spus bătrânului Rege Jaehaerys.

— Probabil că au ascultat, zise Tyrion. Dacă ar fi dat foc orașului, mi-ar fi povestit cineva. Așadar, sfatul tău este să fim cât se poate de atenţi.

— *Foarte* atenţi, răspunse Hallyne. Fiţi *foarte* atenţi.

— Vase dintr-astea de lut... aveţi o cantitate mare?

— Avem stăpâne, și mulţumesc de întrebare.

— Atunci nu te deranjează dacă iau câteva?

Câteva mii.

— Câteva mii?

— Sau de câte se poate lipsi ghilda ta, fără să încurce producția. Mă refer la vase *goale*, se înțelege. Trimite-le căpitanilor de la fiecare poartă a orașului.

— Așa voi face, stăpâne, dar de ce?...

Tyrion îi zâmbi.

— Când îmi spui să mă îmbrac gros, mă îmbrac gros. Când îmi spui să fiu atent, ei bine... Ridică din umeri. Am văzut destul. Poate că vei fi atât de bun să mă conduci înapoi la lectica mea.

— Va fi marea mea, hmm, plăcere, stăpâne. Hallyne ridică lampa și o luă înainte pe scări. A fost frumos din partea ta să ne vizitezi. O mare onoare, hmm. A trecut prea mult timp de când Mâna Regelui nu ne-a mai onorat cu prezența. N-am mai primit o asemenea vizită de la Lordul Rossart, iar el era o excepție. Asta a fost pe vremea Regelui Aerys. Regele Aerys era foarte interesat de munca noastră.

Regele Aerys v-a folosit pentru a prăji carnea dușmanilor săi. Fratele lui, Jaime, îi istorisise câteva povești despre Regele Nebun și favoriții săi, alchimiștii. Joffrey va fi și el interesat, sunt convins. *Motiv pentru care am să-l țin departe de voi.*

— Marea noastră speranță este să avem parte de vizita regelui în persoană, în Castelul Alchimiștilor. Am vorbit despre asta cu nobila ta soră. Un mare ospăț...

Se făcea tot mai cald, pe măsură ce urcau.

— Înălțimea Sa a interzis toate ospețele până când războiul va fi câștigat. La insistențele mele. Regele nu consideră că e potrivit un ospăț cu bucate alese când oamenii lui duc lipsă de pâine.

— Un gest, hmm, cât se poate de *drăgăstos*, stăpâne. Poate că, în schimb, câțiva dintre noi îi vor face o vizită regelui la Fortăreața Roșie. O mică demonstrație a puterilor noastre, cum ar veni, ca să-l abatem pe Rege pentru o seară de la multele sale griji. Focul sălbatic e doar unul dintre secretele extraordinare ale ordinului nostru străvechi. Multe și fermecătoare sunt lucrurile pe care vi le-am putea arăta.

— Voi discuta asta cu sora mea. Tyrion nu avea nimic împotriva câtorva trucuri de magie, dar faptul că lui Joff îi plăcea atât de mult să vadă oamenii luptându-se până la moarte era o încercare suficientă, și nu avea de gând să-i permită băiatului să probeze posibilitatea de a-i arde de vii.

Când, în cele din urmă, ajunseră în capul scărilor, Tyrion își scutură pelerina de blană de pe umeri și și-o puse peste braț. Castelul Ghildei Alchimiștilor era o clădire impunătoare, din piatră neagră, dar Hallyne îl conduse prin tunelurile întortocheate până ce ajunseră la Galeria Torțelor de Fier, o sală lungă, răsunătoare, unde coloane de foc verde dansau în jurul coloanelor negre de metal, înalte de zece picioare. Flăcări fantomatice își oglindeau sclipirile pe marmura neagră și lustruită de pe ziduri și podele, și inundau încăperea într-o strălucire de smarald. Tyrion ar fi fost mai impresionat dacă n-ar fi știut că torțele imense de fier au fost aprinse doar în dimineața aceea, în cinstea vizitei sale, și vor fi stinse în clipa în care ușile se vor închide în urma lui. Focul sălbatic era prea scump ca să fie risipit.

Ieșiră la lumină în capul scărilor largi, curbate, care dădeau în centrul Străzii Surorilor, lângă poalele Dealului Visenya. Își luă rămas-bun de la Hallyne și coborî

împleticindu-se către locul unde Timett, fiul lui Timett, îl aștepta cu escorta sa de Oameni Arși. Având în vedere obiectivul de astăzi, păruse singura opțiune potrivită pentru a fi păzit. În plus, cicatricile lor inspirau teroare prostimii din oraș. Era tot ce trebuia în zilele astea. Doar cu trei zile în urmă, o altă gloată se adunase la porțile Fortăreței Roșii, scandând după mâncare. Joff i-a întâmpinat cu o furtună de săgeți, omorând patru dintre ei, și pe urmă le-a strigat că aveau permisiunea să-și mănânce morții. *Făcându-ne astfel și mai mulți prieteni.*

Tyrion fu surprins să-l vadă și pe Bronn lângă lectică.

— Ce faci aici?

— Îți aduc mesajele, răspunse Bronn. Mâna de Fier te vrea de urgență la Poarta Zeilor. Nu mi-a spus de ce. Și ai fost chemat și la Maegor.

— *Chemat?* Tyrion cunoștea o singură persoană care ar fi putut folosi acel cuvânt. Și ce vrea Cersei de la mine?

Bronn ridică din umeri.

— Regina îți poruncește să te întorci la castel îndată și să i te înfățișezi în camerele ei. Țâncul acela de văr al tău a transmis mesajul. Are patru fire de mustață și se crede bărbat.

— Patru fire și titlul de cavaler. Acum e Ser Lancel, nu uita. Tyrion știa că Ser Jacelyn nu ar fi trimis după el decât dacă problema era importantă. Mai bine merg să văd ce vrea Bywater. Informeaz-o pe sora mea că o voi vizita la întoarcere.

— Surorii tale n-o să-i placă asta, îl preveni Bronn.

— Bine. Cu cât Cersei așteaptă mai mult, cu atât va deveni mai nervoasă, iar mânia o face proastă. O prefer nervoasă și proastă decât liniștită și vicleană. Tyrion își azvârli pelerina

împăturită în lectică, iar Timett îl ajută să se urce după ea.

Piața din interiorul Porții Zeilor, care în vremuri obișnuite ar fi fost înțesată de țărani care vindeau legume, era aproape goală când o traversă Tyrion. Ser Jacelyn îl întâmpină la poartă, ridicându-și mâna de fier, într-un salut scurt.

— Stăpâne, vărul tău, Cleos Frey, se află aici, venit din Riverrun sub un steag de pace, cu o scrisoare de la Robb Stark.

— Condiții de pace?

— Așa spune.

— Dragul meu văr! Condu-mă la el.

Mantiile aurii îl închiseseră pe Ser Cleos într-o cameră de strajă, fără ferestre, în casa porții. Când Tyrion intră, acesta se ridică.

— Tyrion, e minunat să te văd.

— Acesta e un lucru pe care nu-l aud prea des, vere.

— Cersei a venit cu tine?

— Sora mea are altceva de făcut. Asta e scrisoarea lui Stark? O smulse de pe masă. Ser Jacelyn, poți să ne lași singuri.

Bywater făcu o plecăciune și ieși.

— Mi s-a cerut să duc oferta în fața Reginei Regente, zise Ser Cleos în timp ce ușa se închise.

— O vei duce. Tyrion se uită peste harta trimisă de Robb Stark împreună cu scrisoarea. Toate la timpul lor, vere. Ia loc. Odihnește-te. Ești slab și tras la față. De fapt, arăta mai rău de atât.

— Da. Ser Cleos se făcu mic pe bancă. În țările riverane merge prost, Tyrion. În jurul Ochiului Zeilor și de-a lungul drumului regelui, în special. Lorzii riverani incendiază recoltele, încercând să ne înfometeze, iar soldații tatălui

tău pârjolesc fiecare sat pe care îl cuceresc și trec oamenii prin sabie.

Așa se proceda în timp de război. Oamenii de rând erau măcelăriți, în timp ce nobilii erau ținuți pentru răscumpărare. *Să-mi aduc aminte să le mulțumesc zeilor pentru că m-am născut Lannister*.

Ser Cleos își trecu o mână prin părul subțire, castaniu.

— Chiar și cu un steag de pace, am fost atacați de două ori. Lupi în zale, gata să devoreze pe oricine e mai slab decât ei. Doar zeii știu de ce parte au fost la început, însă acum sunt doar de partea lor. Am pierdut trei oameni și am avut de două ori mai mulți răniți.

— Ce vești ai despre dușmanii noștri? Tyrion își îndreptă din nou atenția către condițiile transmise de Stark. *Băiatul nu vrea prea multe. Doar o jumătate din regat, eliberarea prizonierilor, ostaticilor, sabia tatălui său... O, da, și pe surorile lui*.

— Băiatul stă fără să facă nimic la Riverrun, zise Ser Cleos. Cred că se teme să-l înfrunte pe tatăl tău pe câmpul de luptă. Puterea îi slăbește cu fiecare zi. Lorzii riverani au plecat să-și apere propriile pământuri.

Asta are de gând tata? Tyrion rulă harta lui Stark.

— Aceste condiții nu vor fi îndeplinite niciodată.

— Cel puțin consimți să schimbi fetele Stark pentru Tion și Willem? întrebă Ser Cleos plângător.

Tion Frey era fratele lui mai mic, își aminti Tyrion.

— Nu, răspunse el cu blândețe, dar vom propune propriul nostru schimb de prizonieri. Lasă-mă să mă consult cu Cersei și cu consiliul.

Te vom trimite înapoi la Riverrun cu condițiile noastre.

Evident, perspectiva nu-l încânta.

— Stăpâne, nu cred că Lordul Stark va capitula cu ușurință. Lady Catelyn este cea care dorește această pace, nu băiatul.

— Lady Catelyn își vrea fiicele. Tyrion coborî de pe banchetă, cu scrisoarea și harta în mâini. Ser Jacelyn se va îngriji să ai mâncare și foc. Se vede că ai neapărat nevoie de somn, vere. Voi trimite după tine când vom ști mai multe.

Îl descoperi pe Ser Jacelyn pe metereze, urmărind mai multe sute de noi recruți antrenându-se pe câmpul de dedesubt. Cu atât de mulți refugiați la Debarcaderul Regelui, nu duceau lipsă de bărbați dornici să intre în Garda Orașului pentru a avea stomacul plin și un pat de paie în barăci, dar Tyrion nu-și făcea iluzii despre modul cum acești apărători zdrențuiți vor lupta dacă se va ajunge la război.

— Ai făcut bine că ai trimis după mine, spuse Tyrion. O să-l las pe Ser Cleos în mâinile tale. Vezi să aibă parte de toată ospitalitatea.

— Și cei din escorta sa? vru să știe comandantul.

— Dă-le mâncare și îmbrăcăminte curată și găsește un maester să vadă de rănile lor. Nu vor pune piciorul în oraș, s-a înțeles? N-ar fi bine ca adevărul despre condițiile de la Debarcaderul Regelui să ajungă la Robb Stark, la Riverrun.

— S-a înțeles foarte bine, stăpâne.

— O, și încă un lucru. Alchimiștii vor trimite o cantitate mare de vase de lut la fiecare poartă a orașului. Le vei folosi ca să antrenezi oamenii care se vor ocupa de aruncătoarele de flăcări. Umple vasele cu vopsea verde și antrenează-i la încărcat și la ochit. Oricine e

împroșcat va fi înlocuit. Când s-au învățat cu vasele cu vopsea, înlocuiește-le cu ulei de lampă și pune-i să învețe să aprindă vasele și să le arunce cât sunt încă în flăcări. După ce au învățat să facă asta fără să se ardă, s-ar putea să fie gata pentru focul sălbatic.

Ser Jacelyn se scărpină pe obraz cu mâna de fier.

— Înțelepte măsuri. Deși nu-mi place acea urină a alchimiștilor.

— Nici mie, dar folosesc ceea ce mi se dă.

Odată revenit în lectică, Tyrion Lannister trase draperiile și își înghesui o pernă sub cot. Lui Cersei nu-i va plăcea să afle că a interceptat scrisoarea lui Stark, dar tatăl lui îl trimisese aici să conducă, nu să-i facă lui Cersei pe plac.

I se părea că Robb Stark le dăduse o șansă de aur. Băiatul putea să aștepte la Riverrun, visând o pace ușoară. Tyrion le va răspunde cu propriile condiții, dându-i Regelui Nordului destul din ceea ce voia ca să-i întrețină speranțele. Ser Cleos putea să-și tocească fundul osos de Frey mergând călare încoace și încolo cu oferte și contraoferte. În tot acest timp, vărul lor, Ser Stafford, va antrena și va înarma noua oaste pe care o ridicase la Casterly Rock. Când va fi gata, el și Lordul Tywin puteau să strivească între ei clanurile Tully și Stark.

Acum, de-ar fi frații lui Robert atât de îndatoritori! Așa greoi cum înainta, Renly Baratheon continua să se strecoare spre nord și spre est, cu imensa lui oaste a sudului și cu greu trecea o noapte fără ca Tyrion să se teamă că va fi trezit de vestea că Lordul Stannis își conducea flota în susul Apei Negre. *Ei bine, s-ar părea că am provizii frumușele de foc sălbatic, și totuși...*

Gândurile îi fură întrerupte de zarva ce se auzea de pe stradă. Tyrion privi afară cu grijă,

printre draperii. Treceau prin Piața Cizmarilor, unde o mulțime considerabilă se adunase în spatele marchizelor de lemn să asculte vorbele sforăitoare ale unui profet. O robă de lână nevopsită, încinsă la brâu cu o sfoară de cânepă, îl desemnau drept unul dintre frații cerșetori.

— Depravare! striga omul cu glas ascuțit. Iată avertismentul! Feriți-vă de pedeapsa Tatălui!

Arătă către rana roșie, tulbure, de pe cer. Din această poziție, castelul îndepărtat de pe Dealul înalt al lui Aegon se afla exact în spatele lui, cu cometa atârnând, prevestitoare de rele, deasupra turnurilor. *O alegere inteligentă a decorului*, reflectă Tyrion.

— Am devenit fuduli, trufași, ticăloși, continua profetul. Frații se împerechează cu surorile în paturile regilor, iar roadele incestului lor țopăie prin palat, în cântecul de fluier al unui diavol împielițat. Până și Înaltul Septon a uitat de zei! Se îmbăiază în ape înmiresmate, se veselește și se îmbuibă cu mrene, în timp ce poporul lui flămânzește! Trufia e pusă înaintea rugăciunii, viermii domnesc în castelele noastre și aurul e totul... Dar *s-a terminat!* Vara Putredă e pe sfârșite, iar Regele Desfrânat este adus la judecată! Când mistrețul l-a sfâșiat, o duhoare grea s-a ridicat către cer, iar din pântecele lui au ieșit șerpi, sâsâind și mușcând! Își întinse din nou degetul osos în direcția cometei și a castelului: Iată, vine vestitorul! Curățați-vă, strigă zeii, altfel veți fi curățați! Scăldați-vă în vinul dreptății, sau vă voi scălda în foc! *Foc!*

— *Foc!* repetară alte glasuri, dar huiduielile batjocoritoare le acoperiră aproape cu totul.

Asta îl consolă pe Tyrion. Dădu ordin să pornească mai departe, iar lectica se legănă ca o

corabie pe o mare dezlănțuită, în timp ce Oamenii Arși își croiau drum prin mulțime. Într-adevăr, diavol împielițat. Nefericitul avea într-adevăr dreptate în privința septonului, fără doar și poate. Ce spusese Băiatul Lunii despre el mai deunăzi? *Un om pios, care îi slăvește pe Cei Șapte cu atâta ardoare încât mănâncă pentru fiecare dintre ei câte un fel, ori de câte ori se așează la masă.* Amintindu-și gluma bufonului, Tyrion zâmbi.

Fu bucuros să ajungă la Fortăreața Roșie fără alte incidente. În timp ce urca scările către camerele sale, Tyrion se simți ceva mai încrezător decât de dimineață. *Timp, asta e tot ce îmi trebuie cu adevărat, timp să pun toate piesele cap la cap. Când lanțul va fi gata...* Deschise ușa solariului.

Cersei se întoarse de lângă fereastră, cu fustele răsucindu-se în jurul șoldurilor ei înguste.

— Cum *îndrăznești* să-mi ignori chemarea?

— Cine ți-a dat voie în turnul meu?

— Turnul *tău?* Acesta este castelul regal al fiului meu.

— Așa am auzit. Tyrion nu era amuzat. Pe Crawn l-ar amuza și mai puțin. Însă astăzi erau de strajă Frații Lunii. Întâmplător, eram pe cale să vin la tine.

— Chiar așa?

Trânti ușa în spatele lui.

— Îmi pui vorbele la îndoială?

— Întotdeauna, și pe bună dreptate.

— Sunt jignit. Tyrion se îndreptă cu pas legănat către bufet, să-și toarne o cupă de vin. Nu cunoștea o metodă mai bună să i se facă sete decât să stea de vorbă cu Cersei. Dacă aș fi vrut să te ofensez, aș fi știut cum s-o fac.

— Ce vierme dezgustător ești! Myrcella este

singura mea fiică. Chiar ți-ai imaginat că ți-aș îngădui s-o vinzi ca pe un sac de ovăz?

Myrcella, gândi el. *Ei bine, oul acela a scos pui. Să vedem ce culoare are.*

— Nicidecum un sac de ovăz. Myrcella e prințesă. Unii ar spune că pentru asta s-a născut. Sau intenționai s-o măriți cu Tommen?

Palma lui Cersei lovi cu putere, doborând cupa cu vin din mâna lui Tyrion și vărsând-o pe podea.

— Frate sau nu, am să pun să-ți smulgă limba pentru asta. *Eu* sunt regenta lui Joffrey, nu tu, eu sunt cea care spune că Myrcella nu va fi expediată la acest bărbat din Dorne, așa cum am fost eu trimisă la Robert Baratheon.

Tyrion își scutură picăturile de vin de pe degete și oftă.

— De ce nu? Ar fi mult mai apărată în Dorne decât este aici.

— Ești complet naiv sau pur și simplu pervers? Știi la fel de bine ca mine că familia Martell nu are niciun motiv să ne iubească.

— Familia Martell are toate motivele să ne urască. Cu toate acestea, mă aștept să fie de acord. Nemulțumirea Prințului Doran față de Casa Lannister merge doar cu o generație în urmă, dar cei din Dorne se războiesc cu Capătul Furtunii și Highgarden de o mie de ani, iar Renly a luat de bună supunerea celor din Dorne. Myrcella are nouă ani. Trystane Martell, unsprezece. Am propus să se căsătorească atunci când ea împlinește paisprezece ani. Până atunci, Myrcella va fi oaspete de seamă la Sunspear, sub protecția Prințului Doran.

— Ostatică, spuse Cersei, strângând din buze.

— Un oaspete de seamă, insistă Tyrion, și bănuiesc că Martell o va trata pe Myrcella cu

mai multă blândeţe decât a tratat-o Joffrey pe Sansa Stark. Mă gândesc să-l trimit pe Ser Arys Oakheart cu ea. Având ca scut de nădejde un cavaler din Garda Regelui, nimeni nu va putea să uite cine sau ce este ea.

— Slab ajutor. Ser Arys îi va veni de hac dacă Doran Martell hotărăște că moartea fiicei mele ar spăla moartea surorii lui.

— Martell e prea onorabil ca să ucidă o fetiță de nouă ani, mai cu seamă una atât de dulce și de nevinovată ca Myrcella. Atâta timp cât se află la el, poate fi sigur că ne vom ţine de cuvânt, iar condițiile sunt prea generoase ca să fie refuzate. Myrcella este cea mai mică parte. I-am oferit, de asemenea, un loc în consiliu, niște castele la Hotare, i-am promis că i-l voi da pe ucigașul surorii sale....

— Prea mult. Cersei se îndepărtă de el, agitată ca o leoaică, cu fustele învolburate. I-ai oferit prea mult, fără autoritatea și aprobarea mea.

— Vorbim despre Prinţul din Dorne. Dacă i-aș oferi mai puțin, m-ar scuipa în față.

— *Prea mult!* insistă Cersei, întorcându-se valvârtej.

— *Tu* ce i-ai fi oferit, gaura dintre picioare? întrebă Tyrion scânteind de mânie.

De data aceasta văzu palma apropiindu-se. Capul i se răsuci, cu un pocnet.

— Dulce, dulce surioară, zise el. Îţi jur, asta a fost ultima oară când m-ai lovit.

Sora lui izbucni în râs.

— Nu mă amenința, micuțule. Crezi că scrisoarea tatei te ţine la adăpost? O bucată de hârtie. Și Eddard Stark a avut o bucată de hârtie, și tare i-a mai fost de folos.

Eddard Stark n-a avut Garda Orașului, gândi Tyrion, *nici oamenii clanului meu, nici*

mercenarii angajați de Bronn. Eu îi am. Sau cel puțin așa spera. Încrezându-se în Varys, în Ser Bywater, în Bronn, Lordul Stark avusese probabil și el iluziile sale. Cu toate acestea, nu spuse nimic. Un om înțelept nu turna foc sălbatic într-un mangal aprins. În schimb, își puse altă cupă cu vin.

— Cât de protejată crezi că va fi Myrcella dacă Debarcaderul Regelui cade? Renly și Stannis îi vor pune capul pe zid lângă al tău.

Și Cersei începu să plângă. Tyrion Lannister n-ar fi putut fi mai uluit nici dacă Aegon Cuceritorul în persoană ar fi năvălit în cameră, călare pe un dragon și jonglând cu tarte cu lămâie. Nu-și mai văzuse sora plângând de când copilăriseră împreună la Casterly Rock. Cu stângăcie, făcu un pas către ea. Când sora ta plânge, e firesc să o liniștești, dar aceasta era *Cersei!* Întinse o mână nesigură către umărul ei.

— Nu mă *atinge!* strigă ea ferindu-se. N-ar fi trebuit ca asta să-l rănească. Și totuși l-a rănit, mai mult decât orice palmă. Roșie la față, la fel de furioasă pe cât era de îndurerată, Cersei gâfâia. Nu te uita la mine... Nu așa... Nu *tu*.

Politicos, Tyrion se întoarse cu spatele.

— N-am avut de gând să te sperii. Îți promit, Myrcella nu va păți nimic.

— Mincinosule, zise ea, în spatele lui. Nu sunt copil, să fiu mângâiată cu vorbe goale. Mi-ai spus și că-l vei elibera pe Jaime. Ei bine, unde este?

— În Riverrun, îmi închipui. La adăpost și bine păzit, până ce voi găsi o cale să-l eliberez.

Cersei pufni.

— Ar fi trebuit să mă nasc bărbat. N-aș avea nevoie de niciunul dintre voi. N-aș fi îngăduit ca nimic din toate acestea să se întâmple. Cum a putut Jaime să se lase capturat de acel *băiat?*

Și tata, am avut încredere în el, proasta de mine, dar unde e el acum, când e nevoie de el? *Ce face?*

— Război.

— Din spatele zidurilor de la Harrenhal, spuse ea înciudată. Un mod ciudat de a lupta. Pare mai degrabă că se ascunde.

— Fii mai atentă.

— Cum altfel ai numi tu asta? Tata stă într-un castel, iar Robert Stark într-altul, și nimeni nu face nimic.

— Există moduri și moduri de a sta, sugeră Tyrion. Fiecare așteaptă ca celălalt să facă o mișcare, dar leul stă liniștit, stăpân pe sine, cu coada zvâcnind, în timp ce prada, cu inima cât un purice, îngheață de frică. Oricum ar sări, leul o va prinde, și prada știe asta.

— Și tu ești *chiar* sigur că tata este un leu?

Tyrion râânji.

— Leul e pe toate flamurile noastre.

Cersei ignoră gluma.

— Dacă tata ar fi luat ostatic, Jaime nu ar sta deoparte nepăsător. Ți-o jur.

Jaime și-ar face oastea țăndări de zidurile Riverrunului, și n-ar avea nicio șansă. N-a avut niciodată pic de răbdare, nu mai multă decât tine, surioară.

— Nu putem fi cu toții atât de viteji ca Jaime, dar sunt și alte căi de a câștiga un război. Harrenhalul e puternic și bine amplasat.

— Iar Debarcaderul Regelui *nu* este, după cum știm foarte bine amândoi. În timp ce tata se joacă de-a leul și căprioara cu băiatul Stark, Renly înaintează pe drumul regelui. De acum, ar putea să ajungă la porți în orice clipă!

— Orașul nu va cădea într-o singură zi. De la Harrenhal, pe drumul regelui, se ajunge repede și direct. Renly nici nu va apuca să-și

desfășoare dispozitivele de asediu, că tata îl va lovi din spate. Oastea lui va fi ciocanul, zidurile orașului, nicovala. O priveliște încântătoare.

Ochii verzi ai lui Cersei îl sfredeliră, precauți, dar dornici de asigurările cu care el o hrănea.

— Și dacă Robb Stark înaintează?

— Harrenhalul e destul de aproape de vadurile Tridentului ca Roose Bolton să nu-și poate aduce infanteria de la nord pentru a se alătura călăreților Tânărului Lup. Stark nu se poate apropia de Debarcaderul Regelui fără să aibă mai întâi Harrenhalul și, chiar împreună cu Bolton, nu e destul de puternic pentru asta. Tyrion se străduia să afișeze cel mai cuceritor zâmbet. Între timp, tata trăiește pe spinarea țărilor riverane, în timp ce unchiul nostru Stafford adună noi recruți la Casterly Rock.

Cersei îl privi cu suspiciune.

— De unde știi tu toate astea? Ți-a destăinuit tata intențiile lui înainte de a te trimite aici?

— Nu. M-am uitat la hartă.

Privirea ei deveni disprețuitoare.

— Ai născocit fiecare cuvânt în capul tău ăla grotesc, nu-i așa, Pezevenghiule?

Tyrion țâțâi.

— Dulce surioară, te întreb eu, dacă n-am fi pe cale să câștigăm, ar cere clanul Stark pacea? Scoase scrisoarea adusă de Ser Cleos Frey. Uite, Tânărul Lup ne-a transmis condițiile lui. Condiții inacceptabile, desigur, dar e un început. Vrei să le vezi?

— Da. Într-o clipă, era din nou regină. Cum ai ajuns în posesia lor? Ar fi trebuit să ajungă la mine.

— Pentru ce altceva există Mâna, dacă nu să-ți înmâneze una-alta? Tyrion îi dădu

scrisoarea. Obrazul încă îi pulsa în locul unde palma lui Cersei își lăsase amprenta. *Poate să-mi jupoaie jumătate din față, va fi un preț mic de plătit pentru consimțământul ei la căsătoria din Dorne.* Acum ar putea obține asta, așa simțea.

Și anumite informații... Ei bine, asta era cireașă de pe tort.

BRAN

Dansatoarea era îmbrăcată în veșminte pentru cai, din lână albă, cu blazonul lupului străvechi, cenușiu, al Casei Stark, în timp ce Bran purta pantaloni gri și o jiletcă albă, cu mânecile și gulerul dichisite cu blană argintie de veveriță. În dreptul inimii avea broșa lui în formă de cap de lup, din argint și jasp lustruit. Ar fi preferat să-l aibă pe Vară la piept în locul unui lup de argint, dar Ser Rodrik fusese de neclintit.

Treptele abrupte de piatră făcură iapa să șovăie doar o clipă. Când Bran îi dădu pinteni, le urcă ușor. În spatele ușilor largi din stejar și fier, opt rânduri lungi de mese așezate pe capre de lemn umpleau Sala Mare a Winterfellului, patru pe fiecare parte a culoarului central. Oamenii se îngrămădeau pe bănci, umăr lângă umăr.

— Stark! strigară oamenii, când Bran trecu la trap ridicându-se în picioare. Winterfell! Winterfell!

Era destul de mare ca să știe că nu pentru el strigau de fapt – aclamau recolta, pe Robb și victoriile lui, pe nobilul său tată și pe bunicul său, și toată familia Stark, cu o istorie de opt mii de ani. Totuși, îi creștea inima în piept de mândrie. Cât timp a străbătut călare toată lungimea acelei săli, a uitat că e infirm. Totuși, când a ajuns la platformă, cu toți ochii ațintiți asupra lui, Osha și Hodor i-au desfăcut cataramele și curelele, l-au ridicat de pe spatele Dansatoarei și l-au dus pe brațe până la tronul

înaintașilor săi.

Ser Rodrik era așezat la stânga lui Bran, cu fiica sa, Beth, alături. Rickon stătea la dreapta, cu chica lui de păr zburlit, castaniu-roșcat, atât de lung încât îi mătura capa din blană de hermină. Refuzase să se lase tuns de când mama lor nu mai era. Ultima fată care încercase fusese răsplătită cu o mușcătură.

— Am vrut și eu să călăresc, zise el, în timp ce Hodor scotea iapa afară. Călăresc mai bine decât tine.

— Ba nu, așa că tacă-ți gura, îi răspunse fratelui său. Ser Rodrik strigă să se facă liniște. Bran își ridică glasul. Le ură bun venit în numele fratelui său, Regele Nordului, și îi rugă să mulțumească zeilor vechi și noi pentru victoriile lui Robb și pentru darul recoltei. Fie să mai avem parte de încă o sută, își termină el discursul, ridicând pocalul de argint al tatălui său.

— Încă o sută!

Căni cositorite, cupe de lut și cornuri de băut întărite cu benzi de fier se ciocniră. Vinul lui Bran era îndulcit cu miere și aromat cu scorțișoară și cuișoare, dar era mai tare decât cel cu care era obișnuit. În timp ce-l înghițea, îi simțea degetele fierbinți, perfide, șerpuindu-i prin piept. Când așeză jos pocalul, i se învârtea capul.

— Te-ai descurcat bine, Bran, îi spuse Ser Rodrik. Lordul Eddard ar fi fost cât se poate de mândru de tine. În josul mesei, Maester Luwin clătină aprobator din cap, în timp ce servitorii începeau să aducă mâncarea.

Bran nu mai văzuse asemenea mâncăruri, fel după fel, atât de multe încât nu reușea să ia mai mult de o înghițitură sau două din fiecare. Erau bucăți mari de carne de zimbru, fripte cu

praz, plăcinte de căprioară împănate cu morcovi, șuncă și ciuperci, cotlet de berbec cu sos de miere și cuișoare, rață cu cimbru, mistreț cu ardei, rață, frigărui de porumbel, clapon, tocană de vită cu orz, supă rece de fructe. Lordul Wyman adusese douăzeci de butoaie cu pește de la Portul Alb, conservate cu sare și alge de mare, pești albi și melci, crabi și midii, moluște, hering, cod, somon, homar și mreană. Aveau pâine neagră, prăjituri cu miere și biscuiți de ovăz, napi, mazăre și sfeclă, fasole și dovleci și cepe mari, uriașe, mere coapte și tarte cu fructe de pădure și pere fierte în vin tare. Pe fiecare masă erau așezate roți de brânză albă, iar sarea, carafele de vin fiert și de bere rece de toamnă circulau din mână în mână.

Muzicanții Lordului Wyman cântau frumos, vitejește, dar harpa, scripca și cornul fură curând înecate de valul de vorbe și râsete, de zornăitul cupelor și al farfuriilor și de câinii de vânătoare care mârâiau, luptându-se pentru resturile de la masă. Cântărețul dădu glas unor cântece minunate – *Lăncierii de Fier, Arderea corăbiilor* și *Ursul și Frumoasa Fecioară* –, dar numai Hodor părea să-l asculte. Stătea lângă flautist, țopăind de pe un picior pe altul.

Zgomotul se intensifică, până ce deveni un vuiet continuu, o imensă, amețitoare beție de sunete. Ser Rodrik vorbea cu Maester Luwin peste capul buclat al lui Beth, în timp ce Rickon striga voios către Walderi. Bran nu îi dorise pe băieții Frey la masa de onoare, dar Maester i-a amintit că în curând vor fi rude. Robb urma să se însoare cu una dintre mătușile lui, iar Arya se va mărita cu unul dintre unchi.

— Nu va face asta niciodată, a spus Bran, nu Arya, dar Maester Luwin fusese de neclintit, așa că acum Walderii se aflau la masă, lângă

Rickon.

Slujitorii îi aduceau mai întâi lui Bran fiecare fel, ca să poată să-și ia partea stăpânului, dacă voia. Când ajunseră la rață, Bran nu mai putea mânca. După aceea, clătină doar din cap, aprobând pe rând fiecare fel și făcând servitorilor semn cu mâna să se îndepărteze. Dacă felul respectiv avea un miros deosebit de rafinat, îl trimitea la unul dintre lorzii de pe platformă, un gest de prietenie și bunăvoință pe care Maester Luwin îi spusese că trebuia să-l facă. Trimise niște somon sărmanei Lady Hornwood, mistrețul gălăgioșilor Umberi, gâscă în sos de mure lui Cley Cerwyn și un homar uriaș lui Joseth, căpitanul cavaleriei, care nu era nici lord, nici oaspete, dar se ocupase de dresarea Dansatoarei și i-a oferit lui Bran posibilitatea să călărească. Le trimise dulciuri lui Hodor și Bătrânei Nan, fără niciun motiv, dar îi iubea. Ser Rodrik îi reaminti să trimită ceva fraților săi vitregi, astfel că îi trimise Micului Walder niște sfeclă fiartă și Marelui Walder napi cu unt.

Pe băncile de jos, bărbații din Winterfell se amestecau cu oamenii de rând din orașul iernii, cu prietenii din fortărețele apropiate și escortele oaspeților de seamă. Bran nu mai văzuse unele fețe, pe altele le știa ca pe propriul său chip, și totuși îi păreau cu toții la fel de străini. Îi privea parcă din depărtare, ca și cum s-ar fi aflat la fereastra camerei sale, uitându-se în jos, la curtea de dedesubt, văzând totul și în același timp aproape nimic.

Osha înainta printre mese, turnând bere. Unul dintre oamenii lui Leobald Tallhart își strecură o mână sub fustele ei, iar ea sparse carafa în capul lui, în hohotele de râs ale celorlalți. Însă Mikken își coborî mâna peste

corsetul unei femei, iar pe ea nu părea că o deranjează. Bran îl privi pe Farlen făcând-o pe cățeaua sa roșcată să cerșească oase și îi zâmbi Bătrânei Nan care apuca o coajă de plăcintă fierbinte cu degetele-i zbârcite. Pe platformă, Lordul Wyman atacă un platou aburind cu mrene, de parcă ar fi fost o oaste dușmană. Era atât de gras, încât Ser Rodrik poruncise să i se facă un scaun special, destul de larg pentru el, însă râdea zgomotos și foarte des, așa că Bran îl simpatiza. Biata Lady Hornwood stătea lângă el, lividă, cu fața ca o mască de piatră, ciugulind apatică din mâncare. La capătul opus al mesei de onoare, Hother și Mors se jucau un joc, ciocnindu-și cu putere cornurile cu băutură, de parcă ar fi fost niște cavaleri care se întreceau în turnir.

E prea zăpușeală aici și prea mult zgomot și se îmbată cu toții. Bran avea mâncărimi sub hainele de lână gri cu alb și își dori dintr-odată să se afle oriunde altundeva decât aici. În pădurea zeilor e răcoare acum. *Aburii se ridică din iazurile fierbinți și frunzele roșii ale copacilor inimii foșnesc. Mirosurile sunt mai puternice decât aici și în scurt timp luna va răsări și fratele meu va cânta.*

— Bran? îi vorbi Ser Rodrik. Văd că nu mănânci.

Visul cu ochii deschiși fusese atât de viu preț de o clipă, încât Bran uitase unde se află.

— O să mai mănânc mai târziu, răspunse el. Mi-e stomacul plin până la refuz.

Mustața albă a bătrânului cavaler se înroșise de la vin.

— Te-ai descurcat bine, Bran. Și aici și la audiențe. Cred că, într-o bună zi, vei fi un lord foarte bun.

Vreau să fiu cavaler. Bran luă încă o

sorbitură din vinul aromat, îndulcit cu miere, din pocalul tatălui său, recunoscător că se poate agăța de ceva. Într-o parte a pocalului se înălța capul lipsit de viață al unui lup străvechi care-și arăta colții. Simțea apăsarea botului de argint în palmă și își aminti ultimul prilej cu care-și văzuse tatăl bând din acel pocal.

Fusese în seara ospățului dat în onoarea Regelui Robert, când acesta și-a adus curtea regală la Winterfell. Vara încă domnea acolo. Părinții lui au împărțit atunci platforma cu Robert și regina lui, cu frații ei alături. Unchiul Benjen a fost și el acolo, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Bran, frații și surorile lui stăteau cu copiii regelui, Joffrey, Tommen și prințesa Myrcella, care și-au petrecut tot timpul uitându-se la Robb cu ochi plini de admirație. Arya se strâmba peste masă când nu se uita nimeni, Sansa asculta fermecată cântecele cu cavaleri ale înaltului harpist, iar Rickon întreba întruna de ce Jon nu se afla acolo.

— Fiindcă este bastard, a fost nevoit să-i șoptească până la urmă.

Iar acum niciunul nu mai este. Era ca și cum un zeu crud întinsese o mână uriașă și îi luase pe toți, fetele în captivitate, Jon la Zid, Robb și mama lui la război, Regele Robert și tatăl său în mormânt, unde era probabil și unchiul Benjen...

Până și pe băncile de jos erau oameni noi la mese. Jory murise, la fel și Tom Grăsanul, Porther, Alyn, Desmond, Hullen, care fusese maestru de echitație, Harwin, fiul lui, și toți cei care plecaseră spre sud, alături de tatăl său, până și Septa Mordane și Vayon Poole. Ceilalți plecaseră la război, cu Robb, și s-ar putea să moară și ei în curând, din câte știa Bran. Îi simpatiza destul de mult pe Poxy Tyn, pe

Skittrick și pe ceilalți nou-veniți, însă îi era dor de vechii săi prieteni.

Își plimbă privirea pe deasupra băncilor, la toate chipurile, vesele și triste, și se întrebă cine va lipsi la anul și în anul următor. Îi venea să plângă, dar nu avea voie. Era un Stark de Winterfell, fiul tatălui și urmașul fratelui său și, azi-mâine, bărbat în toată firea.

În josul sălii, ușile se deschiseră și o pală de aer rece făcu torțele să se aprindă mai strălucitoare preț de o clipă. Burtă de Bere conduse doi dintre noii musafiri în sala de ospețe.

— Lady Meera din Casa Reed, zbieră străjerul durduliu peste hărmălaie. Împreună cu fratele ei, Jojen, de la Rondul Greywater.

Oamenii își ridicară privirile de la cupele și bucatele lor, ca să-i privească pe nou-veniți. Bran îl auzi pe Walder cel Mic șoptindu-i lui Walder cel Mare, aflat lângă el:

— Mâncători de broaște.

Ser Rodrik se ridică în picioare.

— Fiți bineveniți, prieteni, și poftiți alături de noi la acest ospăț. Servitorii se grăbiră să lungească masa de pe platformă, aducând noi mese și scaune.

— Cine sunt *ei?* întrebă Rickon.

— Oamenii nămolului, zise Micul Walder cu dispreț. Sunt tâlhari și lași și au dinții verzi pentru că mănâncă broaște.

Maester Luwin se ghemui lângă Bran, să-i șoptească un sfat la ureche:

— Oameni ai nămolului. Pe aceștia trebuie să-i întâmpini cu căldură. Nu mă așteptam să-i văd aici, dar... știi cine sunt?

Bran încuviință:

— Oameni ai lacurilor, de la Gât.

— Howland Reed a fost foarte bun prieten

cu tatăl tău, îi șopti Ser Rodrik. Ăștia doi sunt ai lui, s-ar părea.

În timp ce nou-veniții străbăteau sala, Bran observă că printre ei se afla, într-adevăr, o fată, deși după veșminte nu și-ar fi putut da seama. Avea pantaloni din piele de miel, înmuiată de atâta purtat, și o vestă cu solzi de oțel. Deși era de-o seamă cu Robb, era slabă ca un băiat, cu părul lung, castaniu, legat la ceafă și cu sânii abia mijiți. Un năvod împletit îi atârna de unul dintre șoldurile zvelte, un cuțit lung de bronz, de celălalt, sub braț ducea un vechi coif de fier, pătat de rugină, iar pe spate avea prins un harpon și un scut de piele.

Fratele ei era cu mulți ani mai mic și nu purta niciun fel de arme. Toate veșmintele lui erau verzi, până și cizmele de piele, și când acesta se apropie, Bran observă că avea ochii de culoarea mușchilor, deși dinții săi erau la fel de albi ca ai oricui. Amândoi frații Reed erau zvelți, supli ca niște săbii și puțin mai înalți decât Bran. Își plecară genunchii în fața platformei.

— Lorzi ai Casei Stark, spuse fata. Au trecut anii cu sutele și miile de când poporul meu a jurat pentru prima dată loialitate față de Regele Nordului. Nobilul meu tată ne-a trimis aici să ne reînnoim jurământul, în numele tuturor supușilor noștri.

Se uită la mine, își dădu seama Bran. Trebuie să dau un răspuns.

— Fratele meu, Robb, luptă la sud, spuse Bran, dar poți să rostești cuvintele în fața mea, dacă dorești.

— Jurăm credință față de Winterfell. Credința ținutului Greywater. Vatra, inima și recoltele ți le încredințăm ție, stăpâne. Săbiile, sulițele și săgețile noastre sunt la porunca ta. Ai

milă de cei slabi, ajută-i pe cei neajutoraţi, fă dreptate tuturor și nu te vom trăda niciodată.

— Jur, pe pământ și pe apă, spuse băiatul în verde.

— Jur, pe bronz și pe fier, spuse sora lui.

— Jurăm pe gheață și pe foc, sfârșiră într-un glas.

Bran își căuta, bâjbâind, cuvintele. Trebuia oare să facă și el un jurământ în faţa lor? Nu îl învăţase nimeni jurământul lor.

— Fie ca iernile voastre să fie scurte și verile roditoare, zise el. Acesta era un lucru care de obicei era bine să fie spus. Ridicaţi-vă. Eu sunt Brandon Stark.

Fata, Meera, se ridică în picioare și îl ajută și pe fratele ei să se ridice. Băiatul se holba încontinuu la Bran.

— Îţi aducem daruri, pește, broaște și păsări, spuse el.

— Vă mulţumesc. Bran se întrebă dacă va trebui să mănânce din ele ca să fie politicos.

— Eu vă ofer carnea și miedul Winterfellului. Încercă să-și amintească tot ce învăţase despre oamenii lacurilor care locuiau printre mlaștinile de la Gât și rareori își părăseau pământurile lor nămoloase. Un popor sărac de pescari și vânători de broaște care trăiau în case de stuf și trestii împletite, pe insule plutitoare, ascunse în adâncurile smârcurilor. Se spunea că sunt oameni lași, care luptă cu arme otrăvite și preferă să se ascundă de inamici decât să-i înfrunte în luptă deschisă. Și totuși, Howland Reed fusese unul dintre cei mai de nădejde camarazi ai tatălui său în timpul războiului pentru coroana lui Robert, înainte ca Bran să se fi născut.

Băiatul, Jojen, își roti ochii prin sală cu curiozitate și se așeză.

— Unde sunt lupii străvechi?

— În pădurea zeilor, răspunse Rickon. Lățosul a fost rău.

— Fratele meu ar vrea să-i vadă, zise fata.

Walder cel Mic glăsui cu voce tare:

— Ar face mai bine să nu-i vadă, altfel îl vor mușca.

— N-o să-l muște dacă sunt eu aici. Bran era încântat că voiau să vadă lupii. Lupul Vară nu i-ar mușca oricum, iar pe Lățos îl va ține la distanță. Acești oameni ai nămolului îi stârneau curiozitatea. Nu-și amintea să mai fi văzut unul vreodată. De-a lungul anilor, tatăl lui trimisese scrisori către Lordul de Greywater, dar niciunul dintre oamenii lacurilor nu venise vreodată la Winterfell. I-ar fi plăcut să stea mai mult de vorbă cu ei, dar Sala Mare era atât de gălăgioasă, încât era dificil să auzi pe cineva care nu era chiar lângă tine.

Ser Rodrik era lângă Bran.

— Chiar mănâncă broaște? îl întrebă pe bătrânul cavaler.

— Da, răspunse Ser Rodrik. Broaște și pește, lei-șopârle și tot felul de păsări.

Poate că nu au oi și vite, gândi Bran. Le porunci servitorilor să aducă cotletele de berbec și o felie de carne de zimbru și să le umple străchinile de lemn cu tocană de vită cu orz. Aveau aerul că le plăcea foarte mult. Fata observă că se uita la ea și zâmbi. Bran roși și își feri privirea.

Mult mai târziu, după ce dulciurile fuseseră servite și stropite cu galoane de vin de vară, mâncarea fu luată și mesele fură din nou așezate la perete, ca să se facă loc pentru dans. Muzica se dezlănțui, intrară tobele, iar Hother Umber aduse un corn imens de vânătoare, curbat, bandat cu argint. Când cântărețul

ajunse la partea din *Noaptea ce s-a sfârșit* în care Rondul de Noapte pleca la drum să-i înfrunte pe ceilalţi în Bătălia pentru Răsăritul Soarelui, scoase un astfel de strigăt, încât toţi câinii se puseră pe lătrat.

Doi bărbaţi de la Glover începură să cânte la cimpoi, un sunet ascuţit, ameţitor, de buhai și de harpă de lemn. Mors Umber sări primul în picioare, înhăţă de braţ o slujitoare care trecea pe acolo, doborându-i carafa cu vin din mână. Carafa căzu și se făcu ţăndări de podea. Printre paie, oase și bucăţi de pâine împrăștiate pe dușumea, o învârti, o suci și o aruncă în aer. Fata ţipă și hohoti, roșindu-se când fusta i se răsuci și i se ridică.

Curând li se alăturară și alţii. Hodor începu să danseze de unul singur, în timp ce Lordul Wyman o invită pe micuţa Beth Cassel să-i fie parteneră. În ciuda dimensiunilor sale, lordul se mișca graţios. Când obosi, Cley Cerwyn îi luă locul și dansă cu fata. Ser Rodrik se apropie de Lady Hornwood, dar ea se scuză și ceru permisiunea să plece. Bran privi suficient de mult ca să fie politicos și pe urmă îl chemă pe Hodor. Era înfierbântat și obosit, îmbujorat de vin și dansul îl întrista. Era un alt lucru pe care el nu-l va putea face niciodată.

— Vreau să plec.

— Hodor, îi strigă Hodor, îngenunchind.

Maester Luwin și Cap de Paie îl ridicară în coș. Oamenii din Winterfell văzuseră această imagine de zeci de ori, dar, fără îndoială, părea ceva ciudat pentru oaspeţi, dintre care unii se dovediră mai mult curioși decât politicoși. Bran simţea privirile aţintite asupra lui.

Preferară să iasă prin spate decât să traverseze întreaga sală, iar când trecură prin ușa lordului, Bran își feri capul. Ieșiţi din Sala

Mare în galeria prost luminată, dădură peste Joseth, căpitanul cavaleriei, ocupat cu un alt fel de călărit. Avea cu el o femeie pe care Bran nu o cunoștea, lipită de perete, cu fustele în jurul taliei. Chicotea, până în clipa când Hodor s-a oprit să privească. Atunci începu să țipe.

— Lasă-i în pace, Hodor, fu nevoit Bran să-i spună. Du-mă în dormitor.

Hodor îl urcă pe treptele întortocheate către turnul său și îngenunche lângă una dintre barele de fier pe care Mikken le fixase în zid. Bran le folosi ca să se deplaseze singur până la pat, iar Hodor îi scoase cizmele și pantalonii.

— Acum te poți întoarce la ospăț, dar nu-i lua în seamă pe Joseth și pe acea femeie, zise Bran.

— Hodor, răspunse Hodor, legănându-și capul.

Când stinse lumânarea de lângă pat, întunericul îl acoperi ca o pătură moale, îmbietoare. Sunetul îndepărtat al muzicii pătrundea prin ferestrele acoperite de obloane.

Pe neașteptate, îi reveni în minte ceva ce-i spusese tatăl lui odată, pe când era mic. Îl întrebase pe Lordul Eddard dacă în Garda Regelui se aflau într-adevăr cei mai de soi cavaleri din Cele Șapte Regate.

— Nu mai este așa, i-a răspuns acesta, dar cândva erau o minunăție, o lecție strălucitoare dată lumii.

— A existat vreunul care să fie cel mai bun dintre toți?

— Cel mai bun cavaler pe care l-am cunoscut a fost Ser Arthur Dayne, cel care a luptat cu o sabie pe nume Răsărit, făurită din inima unei stele căzătoare. L-au numit Sabia Dimineții și m-ar fi omorât dacă n-ar fi fost Howland Reed.

Tatăl său s-a întristat apoi și nu a mai vrut să spună nimic. Bran își dorea acum să-l fi întrebat ce a vrut să spună.

Adormi cu mintea plină de cavaleri în armuri strălucitoare, luptându-se cu săbii cu sclipiri de stele, dar când începu să viseze, se afla din nou în pădurea zeilor. Mirosurile din bucătărie și din Sala Mare erau atât de puternice încât i se părea că se afla și acum la ospăţ. Dădu târcoale pe sub copaci, urmat îndeaproape de fraţii lui. Noaptea aceasta era sălbatic de vie, plină de urletele haitei oamenilor, în joaca lor. Sunetele îl agitau. Îi venea să fugă, să vâneze, îi venea să...

Un zăngănit de fier îl făcu să-și ciulească urechile. Îl auziră și fraţii lui. Porniră în goană, prin tufișuri, în direcţia sunetului. Săltând peste luciul liniștit al apei, în urma bătrânului lup alb, simţi mirosul unui străin, miros de om, amestecat cu mirosul de piele, pământ și fier.

Intruşii pătrunseseră câţiva metri în pădure când dădu peste ei, o femeie cu un bărbat tânăr, fără urmă de teamă, chiar și atunci când el le arătă albul dinţilor. Fratele lui mârâia înfundat, și totuși cei doi nu fugiră.

— Iată-i! spuse femeia. *Meera*, șoptea o parte a lui, o fărâmă din băiatul adormit pierdut în visul de lup. Știai că sunt atât de mari?

— Vor fi și mai mari când vor crește, răspunse tânărul bărbat, privindu-i cu ochi mari, verzi și neînfricaţi. Cel negru e plin de teamă și furie, dar cel cenușiu e puternic, mai puternic decât își dă seama... Îl simţi, surioară?

— Nu, spuse ea, întinzând o mână către plăselele cuţitului mare pe care îl purta. Fii atent, Jojen.

— Nu-mi va face niciun rău. Aceasta nu e

ziua în care voi muri. Flăcăul se apropie de el, fără teamă, și îi atinse botul, o atingere ușoară ca un vânt de vară. Totuși, la atingerea acelor degete, pădurea se destrămă și pământul se transformă în fum sub picioarele lui și Bran începu să se învârtă, râzând, și pe urmă se răsucea și cădea, cădea, *cădea*...

CATELYN

În timp ce dormea în mijlocul stepelor deluroase, Catelyn visă că Bran era din nou întreg, că Arya și Sansa se țineau de mâini, că Rickon era încă un prunc la sânul mamei sale. Robb, fără coroană, se juca cu o sabie de lemn și când adormiră cu toții, îl găsi pe Ned în patul ei, zâmbind.

Un vis dulce, dulce și întrerupt prea curând. Zorile se iviră crude, un pumnal de lumină. Se trezi bolnavă, singură și obosită, obosită de drum, obosită de durere, obosită de îndatoriri. *Vreau să plâng*, gândi ea. *Vreau să fiu mângâiată. Am obosit să fiu puternică, vreau să fiu măcar o dată nesăbuită și speriată. Doar pentru puțin timp, atâta tot... O zi, o oră...*

În preajma cortului ei, oamenii se agitau. Auzi nechezatul cailor, îl auzi pe Shadd plângându-se că-l doare spatele, pe Ser Wendel întrebând despre arcul lui. Catelyn și-ar fi dorit să dispară cu toții. Erau oameni de treabă, credincioși, dar se săturase de toți. O chinuia dorul de copiii ei. Într-o zi, își promise în timp ce zăcea în pat, într-o zi își va îngădui să fie mai puțin puternică.

Dar nu astăzi. Nu se putea astăzi.

Îmbrăcându-se pe bâjbâite, degetele îi erau parcă mai neîndemânatice decât de obicei. Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că își putea folosi mâinile. Pumnalul fusese din oțel Valyrian, iar oțelul Valyrian mușcă adânc și puternic. Nu trebuia decât să se uite la cicatrici ca să-și aducă aminte.

Afară, Shadd amesteca ovăz într-un cazan, în timp ce Ser Wendel Manderly ședea întinzând coarda arcului.

— Doamna mea, spuse Ser Wendel când apăru Catelyn. Prin păsunea asta sunt păsări. Ți-ar plăcea să frigem o prepeliță, să o mănânci în dimineața aceasta?

— Ovăzul și pâinea sunt suficiente... pentru noi toți, presupun. Mai avem multe leghe de mers, Ser Wendel.

— Cum ți-e voia, doamna mea. Fața umflată a cavalerului părea mâhnită, iar vârfurile mustății sale lungi și pleoștite zvâcniră dezaprobator.

— Ovăz și pâine, ce ar putea fi mai bun? Era unul dintre cei mai grași oameni pe care îi cunoscuse vreodată Catelyn, dar oricât de mult își iubea mâncarea, onoarea și-o iubea și mai mult.

— Am găsit niște urzici și am făcut un ceai, anunță Shadd. Doamna mea dorește o ceașcă?

— Da, mulțumesc.

Legănă ceaiul în mâinile pline de cicatrici și suflă ca să-l răcească. Shadd era unul dintre oamenii Winterfellului. Robb trimisese douăzeci dintre cei mai buni oameni ai săi să o escorteze până la Renly. Trimisese și cinci lorzi, ale căror nume și rang aveau să dea greutate și solemnitate misiunii ei. În timp ce înaintau către sud, ținându-se departe de cetăți și orașe, văzuseră de mai multe ori grupuri de oameni în zale și zăriseră fum la orizontul dinspre răsărit, dar nimeni nu îndrăznise să se atingă de ei. Erau prea slabi ca să reprezinte o amenințare, prea mulți ca să fie o pradă ușoară. Odată trecuți de Apa Neagră, lăsaseră în urmă ce era mai rău. În ultimele patru zile nu mai văzuseră semne de război.

Catelyn nu dorise această misiune. Îi spusese lui Robb, când se afla încă la Riverrun:

— Când l-am văzut pe Renly ultima oară, era un băiat de vârsta lui Bran. Nu-l cunosc, trimite pe altcineva. Locul meu este aici, cu tata, câte zile i-au mai rămas de trăit.

Fiul ei o privise nemulţumit.

— Nu există altcineva. Eu nu mă pot duce. Tatăl tău e prea bolnav. Peștele Negru reprezintă ochii și urechile mele, nu-mi permit să-l pierd. De fratele tău am nevoie ca să se ocupe de Riverrun când noi plecăm în marș.

— Plecaţi în marș? Nimeni nu-i spusese o vorbă despre așa ceva.

— Nu pot sta la Riverrun așteptând pacea. Asta dă impresia că mă tem să intru din nou pe câmpul de luptă. Când nu sunt bătălii, oamenii încep să se gândească la casă și la recoltă. Tata mi-a spus asta. Chiar și oamenii mei din Nord încep să devină neliniștiți.

Oamenii mei din Nord, gândise ea. *Începe să vorbească deja ca un rege.*

— Nimeni n-a murit până acum de neliniște, dar pripa e altă treabă. Am semănat semințe, lasă-le să crească.

Robb și-a scuturat capul cu încăpățânare.

— Am azvârlit niște semințe în vânt. Dacă sora ta, Lysa, avea de gând să vină să ne ajute, am fi aflat până acum. Câte păsări am trimis la Eyre, patru? Și eu vreau pace, dar de ce ar trebui să-mi dea Lannisterii ceva, dacă tot ceea ce fac este să stau aici în timp ce armata se topește în jurul meu, la fel de repede ca o ninsoare de vară?

— Așadar, decât să pari laș, preferi să dansezi cum îți cântă Lordul Tywin? i-o trântise Catelyn. *Vrea* ca tu să intri în Harrenhal, întreabă-l pe unchiul tău Brynden

dacă...

— N-am spus nimic despre Harrenhal, i-a răspuns Robb. Acum spune-mi, te duci la Renly pentru mine, sau trebuie să-l trimit pe Marelejon?

Această amintire îi aduse un zâmbet palid pe față. Un șiretlic atât de evident, dar abil pentru un băiat de cincisprezece ani. Robb știa cât de nepotrivit era un om ca Marelejon Umber pentru a trata cu Renly Baratheon, și era conștient că știa și ea. Ce altceva ar fi putut să facă decât să consimtă, rugându-se ca tatăl ei să trăiască până ce se va întoarce? Dacă Lordul Hoster ar fi fost sănătos, s-ar fi dus el însuși, Catelyn știa asta. Totuși, despărțirea a fost grea, grea. Nici măcar nu a recunoscut-o când a venit să-și ia rămas bun.

— Minisa, i-a spus el, unde sunt copiii? Mica mea Cat, dulcea mea Lysa... Catelyn l-a sărutat pe frunte și i-a spus că fetițele lui sunt bine.

— Să mă aștepți, stăpânul meu, i-a spus Catelyn, când ochii bătrânului s-au închis. Te-am așteptat, o, de atâtea ori. Acum e rândul tău să mă aștepți.

Soarta mă conduce spre sud și iarăși spre sud, gândi Catelyn sorbindu-și ceaiul amar, *când către nord ar trebui să mă duc, către nord, spre casă*. Le scrisese lui Bran și lui Rickon în ultima seară de la Riverrun. *Nu vă uit, iubiții mei, trebuie să mă credeți. Numai că fratele vostru are nevoie de mine mai mult.*

— Ar trebui să ajungem mai sus de râul Mander astăzi, doamna mea, anunță Ser Wendel în timp ce Shadd învârtea în terci. Lordul Renly nu poate fi departe, dacă e adevărat ce se zice.

Și ce-i voi spune când îl voi găsi? Că fiul meu

nu-l consideră un rege adevărat? Nu-i surâdea această întâlnire. Aveau nevoie de prieteni, nu de și mai mulți dușmani, dar Robb n-ar pleca niciodată genunchiul în fața unui om despre care considera că nu avea dreptul să fie pe tron.

Castronul ei era gol, deși abia dacă-și amintea să fi gustat terciul. Îl așeză deoparte.

— E timpul să plecăm. Cu cât vorbea mai repede cu Renly, cu atât mai curând se putea întoarce acasă. Încălecă prima și porni în capul coloanei. Hal Mollen mergea alături de ea, purtând flamura Casei Stark, lupul străvechi, cenușiu, pe un fond alb ca zăpada.

Se aflau încă la o jumătate de zi distanță de tabăra lui Renly când au fost luați în primire. Robert Flint plecase înainte să cerceteze și se întoarse în goană cu vorbă despre ochi îndepărtați care-i urmăreau de pe acoperișul unei mori de vânt. Când grupul lui Catelyn ajunse la moară, omul era de mult plecat. Înaintară, străbătând aproape o milă, când călăreții lui Renly se năpustiră asupra lor, douăzeci de oameni în zale, conduși de un cavaler cu barba albă, cu gaițe albastre pe cămașă.

Când îi observă flamurile, se apropie de ea, singur.

— Doamna mea, îi spuse. Sunt Ser Colen de Greenpools, la dispoziția ta. Ținuturile pe care le străbați sunt periculoase.

— Treburile noastre sunt de primă importanță, îi răspunse Catelyn. Vin ca mesager din partea fiului meu, Robb Stark, Regele Nordului, să tratez cu Renly Baratheon, Regele Sudului.

— Regele Renly este stăpânul uns și încoronat al Celor Șapte Regate, doamna mea, îi replică Ser Colen suficient de curtenitor.

Înălțimea Sa și-a așezat tabăra, cu oastea, lângă Podul Amar, unde drumul rozelor trece prin Mander. Voi fi deosebit de onorat să te conduc la el. Cavalerul ridică o mână acoperită de zale și oamenii săi formară o coloană dublă, flancând-o pe Catelyn și suita sa. *Să mă conduci sau să mă capturezi?* se întrebă ea. Nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în onoarea lui Ser Colen și a Lordului Renly.

Văzură fumul focurilor din tabără când se aflau încă la o distanță de o oră de râu. Pe urmă sunetul străbătu până la ei, peste fermă, peste câmp și peste coline, vag ca murmurul unei mări îndepărtate, dar învolburându-se pe măsură ce se apropiau. Când zăriră apele tulburi ale râului Mander sclipind în soare, puteau distinge glasurile oamenilor, zăngănitul oțelului, nechezatul cailor. Cu toate acestea, nici sunetul, nici fumul nu i-au pregătit pentru ceea ce însemna oastea propriu-zisă.

Mii de focuri umpleau văzduhul de o negură palidă, fumurie. Doar rândurile cavaleriei se întindeau pe mai multe leghe. Cu siguranță tăiaseră o pădure întreagă ca să facă parii înalți care susțineau flamurile. Mașini imense de atac erau aliniate pe marginea ierboasă a drumului rozei, catapulte și trebușete și berbeci pe roți, mai înalți decât un om călare. Vârfurile de oțel ale lăncilor erau învăpăiate de lumina soarelui, de parcă sângerau deja, în timp ce pavilioanele cavalerilor și lorzilor de rang înalt răsăreau din iarbă ca niște ciuperci mătăsoase. Catelyn văzu oameni cu sulițe și oameni cu săbii, oameni cu coifuri de oțel și cămăși de zale, slugi, arcași împodobindu-și arcurile, căruțași conducând căruțe, porcari mânând porci, paji ducând mesaje, scutieri ascuțind săbii, cavaleri călare, grăjdari ducând de căpăstru cai nărăvași de

luptă.

— Sunt înspăimântător de mulţi oameni, remarcă Ser Wendel Manderly în timp ce traversau vechiul arc de piatră de la care își căpătase numele Podul Amar.

— Așa e, îl aprobă Catelyn.

După toate aparenţele, aproape toată cavaleria sudului se adunase la chemarea lui Renly. Trandafirul auriu al cetăţii Highgarden era peste tot, cusut în partea dreaptă pe pieptul soldaţilor și servitorilor, fluturând și fâlfâind pe steagurile din mătase verde care împodobeau lăncile și sulițele, pictat pe scuturile atârnate în faţa pavilioanelor ocupate de fiii, fraţii, verii și unchii Casei Tyrell. Catelyn observă și vulpea și florile Casei Florent, merele verzi și roșii ale Casei Fossoway, vânătorul călare al Lordului Tarly, frunzele de stejar ale familiei Oakheart, cocorii Casei Crane, fluturii negri cu portocaliu ai familiei Mullendor.

Dincolo de Mander, lorzii furtunii își ridicaseră stindardele – stegarii lui Renly, devotaţi casei Baratheon și Capătului Furtunii. Catelyn recunoscu privighetorile lui Bryce Caron, penele de gâscă ale lui Penrose și țestoasa de mare a Lordului Estermont, verde pe fond verde. Cu toate acestea, pe lângă fiecare scut cunoscut mai erau alte zece care-i erau străine, purtate de lorzi mărunţi, juraţi stegarilor, și de cavaleri rătăcitori și călăreţi liberi care se înghesuiseră să vină să-l facă pe Renly Baratheon rege în fapt, nu numai cu numele.

Stindardul lui Renly flutura sus, deasupra tuturor celorlalte. Din vârful celui mai înalt turn de atac, o construcţie colosală din stejar, pe roţi, acoperită cu piei netăbăcite, flutura cel mai mare drapel de luptă pe care Catelyn îl

văzuse vreodată – o pânză destul de mare ca să acopere mai multe săli, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fundalul de aur strălucitor, săltând mândru și înalt.

— Doamna mea, auzi zgomotul? o întrebă Hallis Mollen apropiindu-se călare. Ce sunt astea?

Catelyn ascultă. Strigăte și cai nechezând, zăngănit de arme și...

— Urale, spuse ea. Înaintau pe o pantă domoală către un șir de pavilioane viu colorate de pe colină. Trecând printre ele, îmbulzeala devenea tot mai mare, sunetul tot mai puternic. Și apoi Catelyn văzu. Mai jos, sub parapetele de piatră și lemn ale micului castel, avea loc o busculadă.

Era un teren viran, în jurul căruia fuseseră ridicate garduri, galerii și bariere mobile. Sute de oameni se adunaseră să privească, poate mii. După aspectul terenului, distrus, noroios și presărat cu bucăți de armuri zimțate și sulițe rupte, se luptau de mai bine de o zi, dar acum sfârșitul era aproape. Mai puțin de douăzeci de cavaleri rămăseseră călare, atacându-se și ciopârțindu-se între ei, în timp ce privitorii și luptătorii căzuți îi aclamau. Văzu doi cai de luptă cu armuri ciocnindu-se în plin, prăbușindu-se într-un amestec de oțel și carne.

— Un turnir, declară Hal Mollen. Avea o predilecție pentru a anunța ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— O, minunat, spuse Wendel Manderly în timp ce un cavaler într-o mantie în culorile curcubeului se răsuci pentru a izbi cu dosul palmei, cu o secure cu mânerul lung, un bărbat care îl urmărea. Scutul se făcu fărâme, iar bărbatul se clătină în șa.

Îmbulzeala din fața lor le făcea înaintarea

dificilă.

— Doamnă Stark, zise Ser Colen, dacă oamenii tăi ar fi atât de buni să aștepte aici, te-aș duce înaintea regelui.

— Cum spui.

Catelyn dădu ordinul, deși fu nevoită să ridice glasul ca să fie auzită peste hărmălaia turnirului. Ser Colen își conduse calul încet prin mulțime, cu Catelyn în urma lui. Un murmur se ridică dinspre gloată când un bărbat cu barba roșcată, fără coif, cu un grifon pe scut, căzu la pământ în fața unui cavaler voinic, în armură albastră. Sabia lui era de culoarea cobaltului, la fel și buzduganul pe care îl mânuia cu un efect atât de puternic, și calul ce purta pe veșminte însemnele heraldice ale Casei Tarth, soarele și luna.

— Ronnet cel Roșu a căzut, blestemați fie zeii, înjură el.

— Loras ajunge pentru acel albastru.... răspunse un tovarăș, înainte ca vuietul să-i înece restul cuvintelor.

Încă un om era căzut, prins sub calul său rănit, ambii urlând de durere. Scutierii alergară să le vină în ajutor.

Asta e o nebunie, gândi Catelyn. *Dușmani adevărați în toate părțile și jumătate din regat în flăcări, iar Renly șade aici și se joacă de-a războiul ca un băiețandru cu prima lui sabie de lemn.*

Doamnele din galerie și lorzii erau captivați de încăierare la fel de mult ca și oamenii de pe teren. Catelyn îi cercetă cu atenție. Tatăl ei tratase adesea cu lorzii sudului și nu puțini fuseseră oaspeți la Riverrun. Îl recunoștea pe Lordul Mathis Rowan, mai voinic și mai înfloritor ca oricând, cu copacul auriu al Casei sale desfășurat pe jiletca-i albă. Ceva mai jos

stătea Lady Oakheart, firavă și delicată, iar la stânga ei era Lordul Randyll Tarly de Horn Hill, cu sabia lui mare cu două tăișuri, *Blestemul Inimii*, rezemată de spătarul scaunului. Pe alții îi cunoștea doar după blazoane, iar pe câțiva nu îi știa deloc.

În mijlocul lor, privind și râzând, cu tânăra sa regină alături, stătea o fantomă cu o coroană de aur.

Nu e de mirare că lorzii se adună în jurul lui cu atâta ardoare, gândi ea, *e Robert renăscut*. Renly era frumos, așa cum frumos fusese Robert, cu picioare lungi și umeri largi, cu același păr negru ca tăciunele, moale și drept, aceiași ochi de un albastru intens, același zâmbet degajat. Cununa subțire care-i înconjura fruntea părea că i se potrivește de minune. Era din aur moale, un cerc de trandafiri, lucrați cu măiestrie; în față se ridica un cap de cerb din jad verde închis, cu ochi de aur și coarne de aur.

Cerbul încoronat împodobea și tunica verde de catifea a regelui, cusut cu fir de aur pe piept; blazonul Casei Baratheon, în culorile Cetății Highgarden. Fata cu care împărțea jilțul era tot din Highgarden: tânăra lui regină, Margaery, fiica Lordului Mace Tyrell. Căsătoria lor era liantul care ținea marea alianță a sudului, și Catelyn știa asta. Renly avea douăzeci și unu de ani, fata nu era mai mare decât Robb, foarte drăguță, cu ochi blânzi de căprioară și cu o coamă de păr castaniu, ondulat, care-i cădea pe umeri în bucle domoale. Avea zâmbetul sfios și dulce.

Pe câmpul de luptă, un alt om căzu de pe cal în fața unui cavaler cu mantia în culorile curcubeului, iar regele îl aclamă, alături de ceilalți.

— Loras! îl auzi Catelyn strigând. Loras Highgarden! Regina bătu din palme emoționată.

Catelyn se întoarse să vadă sfârșitul scenei. Doar patru bărbați mai rămăseseră acum în luptă și nu era greu de ghicit cine era preferatul regelui și al mulțimii. Nu-l întâlnise niciodată pe Loras Tyrell, dar chiar și în îndepărtatul nord se auzeau povești despre bărbăția tânărului Cavaler al Florilor. Ser Loras călărea un armăsar alb, înalt, în zale argintii și lupta cu o secure cu mâner lung. Coiful îi era brăzdat la mijloc de o creastă de trandafiri aurii.

Doi dintre ceilalți supraviețuitori făcuseră cauză comună. Se năpustiră cu caii spre cavalerul în armura de culoarea cobaltului. Când se apropiară din ambele părți, cavalerul albastru își struni calul, izbindu-l pe unul dintre bărbați direct în față cu scutul său despicat, în timp ce calul negru al acestuia îl pocni pe celălalt cu potcoava de oțel. Într-o clipită, unul dintre luptători era doborât de pe cal, iar celălalt se clătina. Cavalerul albastru își lăsă scutul zdrobit să cadă la pământ, pentru a-și elibera brațul stâng, și pe urmă Cavalerul Florilor se năpusti asupra lui. Povara armurii nu diminua defel grația și rapiditatea cu care se mișca Ser Loras, cu mantia învolburată, în culorile curcubeului.

Calul alb și calul negru se rotiră ca doi îndrăgostiți la dansul recoltei, călăreții oferindu-și arme în loc de sărutări. Securea lungă străluci și buzduganul se răsuci. Ambele arme erau boante, dar cu toate acestea zăngăneau îngrozitor. Fără scut, cavalerul albastru lua loviturile în plin. Ser Loras își revărsa loviturile asupra capului și-a umerilor săi, în timp ce mulțimea striga *Highgarden!*

Celălalt îi răspundea cu buzduganul, dar de fiecare dată când măciuca se apropia, lovind cu putere, Ser Loras așeza în fața ei scutul său verde, zdrobit, cu blazonul celor trei trandafiri aurii. Când securea izbi din spate mâna cavalerului albastru, zburându-i buzduganul, mulțimea începu să urle ca un animal. Cavalerul Florilor ridică securea pentru lovitura finală.

Cavalerul albastru atacă. Armăsarii se ciocniră, securea tocită lovi în platoșa albastră, zgâriată, dar, cumva, cavalerul albastru reuși să prindă mânerul între degetele acoperite de mănușa de oțel. O smulse din mâna lui Ser Loras și, dintr-odată, cei doi se luptau călare, corp la corp, și o clipă mai târziu se prăbușeau. În timp ce caii se depărtară unul de altul, cei doi căzură la pământ, cu o putere zdrobitoare. Loras Tyrell, dedesubt, preluă forța impactului. Cavalerul albastru scoase un pumnal și deschise viziera lui Tyrell. Vuietul mulțimii era atât de puternic încât Catelyn nu putu să audă ce a spus Ser Loras, dar văzu cuvântul conturându-se pe buzele sale însângerate: *Capitulez*.

Cavalerul albastru se ridică în picioare, clătinându-se, și își ridică pumnalul în direcția lui Renly Baratheon, salutul unui campion către regele său. Scutierii năvăliră în arenă pentru a-l ajuta pe cavalerul înfrânt să se ridice în picioare. Când îi scoaseră coiful de pe cap, Catelyn fu uluită să vadă cât de tânăr era. Nu putea fi mai mare decât Robb cu mai mult de doi ani. Băiatul ar fi putut fi la fel de drăgălaș ca și sora lui, dar buza spartă, ochii chiorâși și sângele șiroind prin părul său încâlcit făceau îndoielnică această asemănare.

— Apropie-te, îi strigă Regele Renly campionului.

Se îndreptă șchiopătând către galerie. Văzută de aproape, strălucitoarea armură albastră nu mai părea magnifică; avea pretutindeni zgârieturi, urme de buzdugane și de ciocane de război, scobituri lăsate de săbii, fisuri în platoșa și-n coiful emailate. Mantia îi atârna în zdrențe. După felul în care se mișca, omul din spatele armurii nu era mai puțin dărâmat. Câteva glasuri îl aclamară strigând *Tarth!* și, lucru curios, *O Frumusețe! O Frumusețe!*, dar cei mai mulți rămaseră tăcuți. Cavalerul albastru îngenunche înaintea regelui.

— Înălțimea Ta, spuse el cu glasul înăbușit de coif.

— Ești tot ceea ce nobilul tău tată a spus că ești, răsună glasul lui Renly peste câmpul de luptă. L-am văzut pe Ser Loras doborât de pe cal o dată sau de două ori, dar niciodată chiar în maniera *asta*.

— Asta n-a fost o doborâre de pe cal cum se cuvine, se plânse un arcaș beat din apropiere, cu trandafirul Casei Tyrell cusut pe pieptar. Un truc mârșav, să-l tragă pe flăcău jos de pe cal.

Gloata începu să-și dea drumul la gură.

— Ser Colen, își întrebă Catelyn escorta, cine e omul și de ce au atâta aversiune față de el?

Ser Colen se încruntă.

— Pentru că nu e bărbat, doamna mea. Aceea este Brienne din Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară.

— *Fiica?* Era oripilată.

— Brienne cea Frumoasă, îi spun oamenii, deși nu pentru chipul ei, dacă nu vor să fie chemați să apere acele cuvinte cu trupurile lor.

Îl auzi pe Regele Renly declarând-o pe Lady Brienne de Tarth învingătoarea marii bătălii de la Podul Amar, ultima rămasă pe cal dintr-o

sută șaisprezece cavaleri.

— În calitate de campion, poţi să-mi ceri orice favoare vrei. Dacă stă în puterile mele, îţi aparţine.

— Înălţimea Ta, răspunse Brienne. Cer onoarea de a avea un loc în rândul Gărzii Curcubeului. Aș vrea să fiu unul dintre cei șapte străjeri ai tăi, să-ţi închin viaţa mea și să merg oriunde mergi tu, să călăresc alături de tine și să te păzesc de toate relele.

— Bine, zise el. Ridică-te și scoate-ţi coiful.

Fata făcu așa cum i-a cerut. Și, când își scoase coiful, Catelyn înţelese vorbele lui Ser Colen.

Frumoasa îi spuneau... în batjocură. Părul de sub vizieră era un cuib de veverițe din paie murdare, iar chipul... Ochii erau mari și foarte albaștri, ochi de fetișcană, încrezători și nevinovaţi, dar restul... Avea trăsături largi și grosolane, dinţi proeminenţi și strâmbi, gura prea mare, buzele atât de groase încât păreau umflate. O mie de pistrui îi pătau obrajii și fruntea, iar nasul îi fusese spart de nenumărate ori. Inima lui Catelyn se umplu de milă. *Există vreo ființă mai nefericită decât o femeie urâtă?*

Și totuși, când Renly dădu la o parte mantia sfâșiată și îi legă în loc o mantie-curcubeu, Brienne din Tarth nu părea nefericită. Zâmbetul îi lumină faţa și glasul îi răsună puternic și mândru când spuse:

— Viaţa mea pentru a ta, Înălţimea Ta. De azi înainte sunt scutul tău, jur pe zeii vechi și noi. Era dureros să vezi felul în care se uita la rege – îl privea *de sus în jos*, fiind cu mai mult de o palmă mai înaltă, deși Renly era aproape al fel de înalt cum fusese fratele său.

— Înălţimea Ta! Ser Colen de Greenpools coborî de pe cal, apropiindu-se de galerie. Îţi

cer permisiunea. Așează jos un genunchi. Am onoarea să ți-o aduc pe Lady Catelyn Stark, trimisă ca mesager al fiului său, Robb, Lord de Winterfell.

— Lord de Winterfell și Rege al Nordului, ser, îl corectă Catelyn. Descălecă și înaintă lângă Ser Colen.

Regele Renly părea surprins.

— Lady Catelyn? Ne face o deosebită plăcere. Se întoarse către tânăra sa regină: Margaery, draga mea, aceasta este Lady Catelyn Stark de Winterfell.

— Ești cât se poate de binevenită aici, Lady Stark, zise fata, plină de dulce curtoazie. Regret pierderea pe care ai suferit-o.

— Ești amabilă, răspunse Catelyn.

— Doamna mea, îți jur, voi avea grijă ca Lannister să răspundă pentru uciderea soțului tău, declară regele. Când voi ocupa Debarcaderul Regelui, îți voi trimite capul lui Cersei.

Și asta mi-l va aduce pe Ned înapoi? se întrebă ea.

— Va fi îndeajuns ca să știu că s-a făcut dreptate, stăpâne.

— *Înălțimea Ta*, o corectă aspru Brienne cea Albastră. Și ar trebui să îngenunchezi când te înfățișezi înaintea regelui.

— Diferența dintre *stăpân* și *înălțime* este mică, doamna mea, răspunse Catelyn. Lordul Renly poartă coroană, ca și fiul meu. Dacă dorești, putem să stăm aici, în noroi, și să dezbatem ce onoruri și ce titluri se cuvin fiecăruia, dar mi se pare că avem probleme mai urgente de discutat.

Câțiva dintre lorzii lui Renly începură să zbiere la auzul acestor vorbe, dar regele râse doar.

— Bine zis, doamna mea. Va fi timp destul pentru politeţuri când războiul se va sfârşi. Spune-mi, când are de gând fiul tău să se îndrepte împotriva Harrenhalului?

Până ce va afla dacă regele îi era prieten sau duşman, Catelyn nu voia să-i dezvăluie nici cea mai mică parte din intenţiile lui Robb.

— Nu sunt membră a consiliilor de război ale fiului meu, stăpâne.

— Atâta timp cât îmi lasă şi mie câţiva Lannisteri, n-am să mă plâng. Ce-a făcut cu Regicidul?

— Jaime Lannister e ţinut ostatic la Riverrun.

— E încă în viaţă? Lordul Mathis Rowan părea dezamăgit.

Năucit, Renly spuse:

— Se pare că lupul străvechi este mai blând decât leul.

— Mai blând decât Lannisterii, murmură Lady Oakheart cu un zâmbet amar, înseamnă mai uscat ca marea.

— Eu numesc asta slăbiciune. Lordul Randyll Tarly avea o barbă scurtă, ţepoasă, şi renumele că vorbea pe şleau. Fără să te jignesc, Lady Stark, dar ar fi fost mult mai nimerit ca Lordul Robb să vină personal să aducă regelui omagiile sale decât să se ascundă după fustele mamei.

— *Regele* Robb duce un război, răspunse Catelyn cu glacială politeţe, nu se joacă la turniruri.

Renly râni.

— Las-o mai moale, Lord Randyll, mă tem că exagerezi. Făcu semn unui slujitor îmbrăcat în livreaua Capătului Furtunii. Găseşte un loc pentru însoţitorii doamnei şi vezi să aibă tot ce le trebuie. Lady Catelyn va sta în propriul meu

pavilion. De vreme ce Lordul Caswell a fost atât de bun să mă lase să-i folosesc castelul, nu am nevoie de el. Doamna mea, după ce te odihnești, voi fi onorat să te avem alături la ospățul pe care îl dă Lordul Caswell în această seară. Un ospăț de adio. Mă tem că domnia sa e nerăbdător să vadă plecată hoarda mea înfometată.

— Nu-i adevărat, Înălțimea Ta, protestă un tânăr subțire care trebuia să fie Caswell. Ce este al meu îți aparține.

— Ori de câte ori cineva îi spunea asta fratelui meu Robert, el o lua de bună, răspunse Renly. Fiice ai?

— Da, Înălțimea Ta, două.

— Atunci mulțumește zeilor că nu sunt Robert. Dulcea mea regină este singura femeie pe care o doresc. Renly întinse mâna să o ajute pe Margaery să se ridice în picioare. Vom mai discuta după ce te-ai odihnit, Lady Catelyn.

Renly își conduse soția înapoi către castel, în timp ce slujitorul lui o îndrumă pe Catelyn spre pavilionul de mătase al regelui.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri, doamna mea.

Catelyn nici nu-și putea imagina de ce anume ar mai putea avea nevoie în afară de lucrurile care-i fuseseră deja puse la dispoziție. Pavilionul era mai mare decât sălile principale ale multor hanuri și aveau tot confortul: somiere cu pene și blănuri de învelit, o cadă din lemn și aramă, suficient de mare pentru două persoane, mangaluri ca să îndepărteze frigul nopții, scaune din piele, o masă de scris cu pene de gâscă și călimări, castroane cu piersici, prune și pere, o carafă cu vin lângă un set de cupe de argint, cufere de cedru, înțesate cu hainele, cărțile, hărțile și jocurile lui Renly, o

harpă înaltă și o tolbă cu săgeți, o pereche de șoimi de vânătoare cu cozile roșii, un veritabil depozit de arme mici. *Nu se zgârcește la nimic acest Renly*, gândi Catelyn, privind de jur-împrejur. *Nu e de mirare că oastea lui înaintează atât de încet.*

Chiar la intrare, armura lui stătea de strajă, o platoșă verde-pădure, cu accesoriile gravate cu aur, cu coiful încoronat cu o pereche imensă de coarne aurii. Oțelul era atât de bine șlefuit încât Catelyn se vedea oglindită pe suprafața lucioasă a platoșei, privindu-se ca din adâncurile unui iaz verde, adânc. *Chipul unei femei înecate*, gândi Catelyn. *Te poți îneca în durere?* Se întoarse brusc, furioasă pe propria ei slăbiciune. Nu avea timp să-și permită luxul de a se autocompătimi. Trebuia să-și spele praful de pe păr și să se schimbe într-o rochie potrivită pentru ospățul unui rege.

Ser Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Ser Perwyn Frey și ceilalți companioni de obârșie nobilă o însoțiră la castel. Sala mare a fortăreței Lordului Caswell putea fi numită mare cu indulgență, dar se găsea loc pe băncile întesate pentru oamenii lui Catelyn, printre cavalerii lui Renly. Lui Catelyn îi fu rezervat un loc între Lordul Mathis Rowan, cel cu fața roșie, și jovialul Ser Jon Fossoway. Ser Jon făcea glume, în timp ce Lordul Mathis se interesă politicos de starea de sănătate a tatălui ei, a fratelui și a copiilor.

Brienne de Tarth fusese așezată în celălalt capăt al mesei de onoare. Nu se îmbrăcase ca o femeie, ci alesese straiele de cavaler: o jiletcă de catifea, cu blazonul în pătrate trandafirii și azurii, pantaloni și cizme și o centură de sabie din piele fină, iar noua sa mantie-curcubeu i se revărsa pe spate. Totuși, niciun fel de veșminte

nu puteau să-i mascheze urâțenia: mâinile imense, acoperite de pistrui, fața mare și lătăreață, dinții ieșiți în afară. Fără armură, trupul ei părea dizgrațios, cu șolduri largi și picioare groase, adus de spate și cu umeri musculoși, dar nici urmă de sân. Și era limpede din fiecare mișcare a ei că Brienne știa asta și suferea. Vorbea numai când era întrebată și rareori își ridica privirea din farfurie.

Mâncare era din belșug. Războiul nu afectase bogăția legendară a cetății Highgarden. În timp ce barzii cântau și acrobații se dădeau de-a dura, începură să aducă pere înmuiate în vin și trecură la pește cu cimbru, rulat prin sare și prăjit, și clapon umplut cu ceapă și cu ciuperci. Mai erau felii mari de pâine neagră, mormane de napi și porumb dulce și mazăre, jamboane imense și carne de gâscă friptă și străchini de lemn pline de tocană de vânat cu bere și orz. Ca desert, servitorii Lordului Caswell aduseră tăvi cu pateuri din bucătăriile castelului, lebede de frișca și unicorni din zahăr, prăjituri cu lămâie în formă de trandafiri, biscuiți cu miere și tarte cu mure, crochete cu mere și roți de brânză untoasă.

Mâncărurile bogate îi făcură greață lui Catelyn, dar nu se cuvenea să dea dovadă de slăbiciune când atât de multe depindeau de tăria ei. Mâncă cumpătat, uitându-se la bărbatul acesta care-și spunea rege. Renly ședea la masă cu tânăra lui soție și cu fratele ei în dreapta. În afară de bandajul din pânză albă pe care îl avea în jurul frunții, Ser Loras nu părea să fie grav afectat de accidentele zilei. Era, într-adevăr, frumos, așa cum bănuise Catelyn. Când nu erau sticloși, ochii săi erau vii și inteligenți, părul îi era o revărsare de bucle rebele, castanii, pe care orice fecioară le-ar fi invidiat. Își

înlocuise mantia zdrenţuită de la turnir cu una nouă, din aceeași mătase strălucitoare ca a Gărzii Curcubeului aflate în slujba lui Renly, prinsă cu trandafirul auriu al casei Highgarden.

Din când în când, Regele Renly îi vâra în gură lui Margaery cu vârful pumnalului, bucăţele de mâncăruri alese, sau se apleca să-i așeze un sărut ușor pe obraz, dar Ser Loras era cel cu care împărţea cele mai multe glume și confidenţe. Regele mânca și bea cu plăcere, era evident, deși nu părea nici gurmand, nici beţiv. Râdea des și cu poftă și vorbea cordial cu lorzii de obârșie nobilă și cu slujitorii de rând deopotrivă.

Unii dintre oaspeţii săi erau mai puţin moderaţi. Beau prea mult și se grozăveau prea zgomotos, după gustul ei. Fiii Lordului Willum, Josia și Elyas, discutau aprins despre cine va trece primul de zidurile de la Debarcaderul Regelui. Lordul Varner legăna în poală o servitoare, sărutând-o pe gât în timp ce o mână îi aluneca pe corsetul fetei. Guyard cel Verde, care se visa cântăreţ, ciupea corzile unei harpe, oferindu-le o strofă despre legatul cozilor de lei cu noduri, din care o parte rima. Ser Mark Mullendore aduse o maimuţă neagră cu alb și o hrăni cu bucăţele de mâncare din propria lui farfurie, în timp ce Ser Tanton al Mărului Roșu Fossoway se urcă pe masă și jură că-l va omorî pe Sandor Clegane într-o luptă corp la corp. Jurământul ar fi putut fi privit cu mai multă solemnitate dacă Ser Tanton nu ar fi stat cu un picior într-un castron cu supă pe când îl făcea.

Culmea nebuniei fu atinsă când un bufon dolofan ieși săltând dintr-o cutie de tinichea, cu un cap de leu din pânză, și îl fugări pe pitic în jurul meselor, cotonogindu-l peste cap cu o bășică. În cele din urmă, Regele Renly ceru să-i

spună de ce îl bătea pe fratele său.

— De ce, Înălțimea Ta? Sunt Regicidul, răspunse bufonul.

— E *Regicidul*, nebunul nebunilor, spuse Renly, și sala răsună de hohote de râs.

Lordul Rowan, așezat lângă ea, nu se alătură distracției.

— Sunt cu toții atât de tineri, spuse el.

Era adevărat. Cavalerul Florilor nu ajunsese la cea de-a doua aniversare a sa când Robert l-a ucis pe Prințul Rhaegar, la Trident. Doar puțini dintre ceilalți fuseseră cu mult mai mari. Fuseseră prunci pe vremea Jafului de la Debarcaderul Regelui, și doar niște băiețandri când Balon Greyjoy a ridicat Insulele de Fier la răzmeriță. *Sunt încă neînsângerați*, gândi Catelyn în timp ce-l privea pe Lordul Bryce îndemnându-l pe Ser Robar să jongleze cu o pereche de pumnale. *Pentru ei totul e încă un joc, un turnir, și tot ceea ce văd este șansa de a ajunge la glorie, onoare și trofee. Sunt băiețandri îmbătați de cântece și povești și, asemenea băiețandrilor, se cred nemuritori.*

— Războiul îi va îmbătrâni, spuse Catelyn, așa cum ne-a îmbătrânit pe noi. Fusese doar o fetișcană când Robert, Ned și Jon Arryn și-au ridicat flamurile împotriva lui Aerys Targaryen, iar când războiul s-a sfârșit, era femeie. Îi compătimesc.

— De ce? o întrebă Lordul Rowan. Uită-te la ei. Sunt tineri, puternici, plini de viață și de voioșie. Și poftă trupească, da, atât de multă încât nu știu cum s-o folosească. Mulți bastarzi vor fi zămisliți în noaptea asta, ți-o jur. De ce să-i compătimești?

— Pentru că nu va dura, răspunse Catelyn cu tristețe. Pentru că sunt cavalerii verii și iarna se apropie.

— Lady Catelyn, te înșeli. Brienne o privi cu ochii săi la fel de albaștri ca armura pe care o purta. Iarna nu va veni niciodată pentru unii ca noi. De vom muri în luptă, cu siguranță vor cânta despre noi, iar în cântece este întotdeauna vară. În cântece, toți cavalerii sunt galanți, toate fecioarele sunt frumoase și soarele strălucește întotdeauna.

Iarna vine pentru noi toți, gândi Catelyn. *Pentru mine a venit când a murit Ned. Va veni și pentru tine, copilă, și mai curând decât ai vrea*. Nu avu inima să spună asta.

Regele o scoase din încurcătură:

— Catelyn, o strigă Renly, simt nevoia să iau puțin aer. Vii cu mine la o plimbare?

Catelyn se ridică îndată.

— Aș fi onorată.

Brienne era și ea în picioare.

— Înălțimea Ta, dă-mi doar o clipă să-mi îmbrac zalele. N-ar trebui să ieși fără protecție.

Regele Renly zâmbi.

— Dacă nu sunt în siguranță în inima castelului Lordului Caswell, înconjurat de oastea mea, o sabie în plus nu va conta... Nici măcar sabia ta, Brienne. Așază-te și mănâncă. Dacă voi avea nevoie, am să trimit după tine.

Cuvintele regelui o loviră parcă mai puternic decât toate loviturile pe care le primise în după-amiaza aceea.

— Cum ți-e voia, Înălțimea Ta.

Brienne se așeză, cu ochii plecați. Renly o luă pe Catelyn de braț și o conduse afară din sală, trecând pe lângă un străjer care stătea pleoștit și care se îndreptă atât de repede încât aproape că-și scăpă sulița. Renly îl bătu pe umăr și luă totul în glumă.

— Pe aici, doamna mea. Regele o duse, printr-o ușă joasă, într-un turn cu scări. În timp

ce începură să urce, spuse: Întâmplător, Ser Barristan Selmy se află la Riverrun, cu fiul tău?

— Nu, răspunse ea nedumerită. Nu mai e cu Joffrey? Era Lordul Comandant al Gărzii Regale.

Renly clătină din cap.

— Lannisterii i-au spus că e prea bătrân și i-au dat Câinelui mantia sa. Am auzit că a părăsit Debarcaderul Regelui jurând să se pună în slujba adevăratului rege. Mantia aceea pe care a cerut-o astăzi Brienne era cea pe care o păstram pentru Selmy, în speranţa că-și va pune sabia în slujba mea. Când nu a apărut la Highgarden, m-am gândit că poate a plecat la Riverrun.

— Noi nu l-am văzut.

— Era bătrân, într-adevăr, dar încă de nădejde. Sper că nu i s-a întâmplat nimic rău. Lannisterii sunt niște mari nătărăi. Mai urcară câteva trepte. În noaptea morţii lui Robert, i-am oferit soţului tău o sută de oșteni și l-am îndemnat să-l ia pe Joffrey sub oblăduirea lui. De m-ar fi ascultat, astăzi ar fi fost regent și nu mai era nevoie ca eu să revendic tronul.

— Ned te-a refuzat. Catelyn știa.

— A jurat să-i apere pe copiii lui Robert, spuse Renly. N-am avut puterea să acționez de unul singur; așadar, când Lordul Eddard m-a refuzat, n-am avut de ales decât să fug. Dacă aș fi rămas, știam că regina ar fi avut grijă să nu-i supravieţuiesc prea mult timp fratelui meu.

Dacă ai fi rămas și i-ai fi acordat lui Ned sprijinul, poate că ar fi fost încă în viață, gândi Catelyn cu amărăciune.

— Mi-a plăcut destul de mult soţul tău, doamna mea. Îi era prieten devotat lui Robert, știu asta, dar nu voia să asculte și nu voia să se plece. Uite, vreau să-ţi arăt ceva.

Ajunseseră în capul scărilor. Renly deschise

o ușă de lemn și păși afară, pe acoperiș. Fortăreața Lordului Caswell nu era nici pe departe destul de înaltă ca să poată fi numită turn, dar ținutul era întins și neted, iar Catelyn putu vedea la leghe depărtare, în toate direcțiile. Oriîncotro privea, vedea focuri. Acopereau pământul ca niște stele căzătoare și, asemenea stelelor, erau nesfârșite.

— Numără-le, dacă vrei, doamna mea, șopti Renly. Vei număra până când se luminează de ziuă dinspre răsărit. Mă întreb câte focuri ard în preajma Riverrunului în seara aceasta.

Catelyn auzea sunetul îndepărtat al unei muzici, purtat de vânt dinspre Sala Mare, furișându-se prin noapte. Nu îndrăznea să numere stelele.

— Am auzit că fiul tău a traversat Gâtul cu douăzeci de mii de oșteni după el, continuă Renly. Acum, că lorzii Tridentului sunt cu el, s-ar putea să conducă patruzeci de mii.

Nu, gândi ea, *nici pe departe atât de mulți, am pierdut oameni în luptă, iar pe alții la seceriș*.

— Am de două ori mai mulți aici, spuse Renly, iar aceasta e doar o parte din puterea mea. Mace Tyrell a rămas la Highgarden cu alți zece mii, am o garnizoană puternică la Capătul Furtunii și foarte curând cei din Dorne mi se vor alătura cu toată puterea lor. Și nu-l uita pe fratele meu Stannis, care stăpânește Piatra Dragonului și îi are sub comanda sa pe lorzii Mării Înguste.

— S-ar părea că tu ești cel care l-a uitat pe Stannis, spuse Catelyn, mai tăios decât intenționase.

— Pretențiile sale, vrei să spui? Renly începu să râdă. Să vorbim deschis, doamna mea. Stannis ar fi un rege îngrozitor. Și nici nu

are șanse să devină rege. Oamenii îl respectă, chiar se tem de el, dar foarte puțini l-au iubit vreodată.

— Totuși, e fratele tău mai mare. Dacă ar fi ca vreunul dintre voi să aibă dreptul să stea pe Tronul de Fier, acela trebuie să fie Lordul Stannis.

Renly ridică din umeri.

— Spune-mi ce drept a avut vreodată fratele meu Robert asupra Tronului de Fier? Nu așteptă răspunsul. O, se vorbea despre legăturile de sânge dintre Baratheon și Targaryen, despre căsătorii de-acum o sută de ani, de fii mezini și fiice mai mari. În afară de maesteri, pe nimeni nu interesează nimic din toate acestea. Robert și-a câștigat tronul cu ciocanul de război. Își roti brațul pe deasupra focurilor de tabără care ardeau din zare-n zare. Ei bine, iată drepturile mele, la fel de întemeiate precum au fost vreodată ale lui Robert. Dacă fiul tău mă sprijină, așa cum l-a sprijinit pe Robert tatăl său, nu mă va găsi lipsit de mărinimie. Îi voi confirma bucuros toate pământurile, titlurile și onorurile. Poate domni la Winterfell, dacă vrea. Poate chiar să continue să-și spună Regele Nordului, dacă poftește, atâta timp cât își pleacă genunchiul și mă recunoaște drept suveran. *Rege* e doar un cuvânt, dar credință, loialitate, supunere, acestea trebuie să-mi revină mie.

— Și dacă nu ți le va da, stăpâne?

— Am de gând să fiu rege, doamna mea, și nu al unui regat fărâmițat. Nu pot s-o spun mai răspicat. Acum trei sute de ani, un rege Stark a îngenuncheat în fața lui Aegon Dragonul când a văzut că nu poate spera să triumfe. Asta a fost înțelepciune. Și fiul tău trebuie să fie înțelept. Când mi se va alătura, acest război va fi ca și

terminat. Noi... Renly se întrerupse dintr-odată. Asta ce mai e?

Zornăitul lanţurilor vesti ridicarea barierei-ghilotină. Jos, în curtea de dedesubt, un călăreţ cu un coif înaripat își zori calul înspumat pe sub țepușe.

— Chemaţi regele, strigă el.

Renly sări pe un crenel.

— Sunt aici, ser.

— Înălţimea Ta. Călăreţul dădu pinteni calului și se apropie. Am venit cât de iute am putut. De la Capătul Furtunii. Suntem asediaţi, Înălţimea Ta. Ser Cortnay îi apără, dar...

— Dar... e imposibil. Aș fi aflat dacă Lordul Tywin ar fi plecat de la Harrenhal.

— Nu sunt Lannisterii, stăpânul meu. La porţi este Lordul Stannis. *Regele Stannis* își zice acum.

JON

Rafalele de ploaie biciuiau fața lui Jon, în timp ce traversa, dând pinteni calului, pârâul umflat. Alături de el, Lordul Comandant Mormont își scutură gluga pelerinei, mormăind înjurături la adresa vremii. Corbul îi stătea pe umăr, cu penele zburlite, la fel de ud și de morocănos ca și Bătrânul Urs. O pală de vânt împrăștie în jurul lor frunze ude, legănându-se ca un cârd de păsări moarte. *Pădurea bântuită*, gândi Jon cu tristețe. *Pădurea înecată, mai degrabă.*

Spera că Sam rezista, în spatele coloanei. Nu era un bun călăreț nici pe vreme bună, iar după șase zile de ploaie pământul era nesigur, numai noroi moale și pietre ascunse. Când vântul bătea, le arunca apa drept în ochi. Zidul se scurgea, probabil, către sud, gheața se topea, amestecându-se cu ploaia caldă, pentru a se revărsa în râuri și perdele de apă. Probabil că Pyp și Toad stăteau la masă, lângă foc, în sufragerie, bând vin fiert cu mirodenii. Jon îi invidia. Haina udă de lână atârna pe el, îmbibată, provocându-i mâncărimi, gâtul și umerii îl dureau îngrozitor din cauza greutății zalelor și a sabiei și se săturase de cod în saramură, vită în saramură și brânză uscată.

Undeva, în față, un corn scoase un sunet tremurat, pe jumătate înecat de răpăitul constant al ploii.

— Cornul lui Buckwell, anunță Bătrânul Urs. Zeii sunt buni, Craster e încă acolo. Corbul bătu o singură dată din aripile-i imense,

croncănind: *Porumb*, și își zburli din nou penele.

Jon îi auzise adesea pe fraţii în negru spunând povești despre Craster și fortăreaţa lui. Acum o va vedea cu ochii lui. După șapte sate goale, se temuseră cu toţii că o vor găsi pustie și lipsită de viaţă ca și celelalte, dar se părea că vor fi scutiţi de asta. *Poate că Bătrânul Urs va primi, în sfârșit, unele răspunsuri*, gândi el. *Oricum, vom scăpa de ploaie.*

Thoren Smallwood jurase că Craster era un prieten al Rondului, în ciuda reputaţiei sale dubioase.

— Omul e pe jumătate nebun, n-am să neg asta, îi spusese Bătrânului Urs, dar și tu ai fi la fel dacă ţi-ai petrece toată viaţa în pădurea asta blestemată. Chiar și așa, n-a alungat niciodată un drumeţ de lângă focul lui, și nici nu-l iubește pe Mance Rayder. Ne va da un sfat bun.

Atâta timp cât ne oferă o mâncare caldă și șansa de a ne usca hainele, voi fi mulţumit. Dywen spunea că Craster era un ucigaș, un mincinos, un violator și un laș și bănuia că făcea negoţ cu sclavi și demoni.

— Și mai rău, adăugase bătrânul pădurar scrâșnindu-și dinţii. Omul ăla are un miros *rece*, e adevărat.

— Jon, porunci Lordul Mormont, du-te înapoi de-a lungul coloanei și dă de știre. Și reamintește-le ofiţerilor că nu vreau să avem necazuri cu nevestele lui Craster. Să facă bine să-și ţină mâinile acasă și să le vorbească acestor femei doar atât cât e necesar.

— Am înţeles, stăpâne.

Jon își întoarse calul pe drumul pe care veniseră. Era plăcut să nu-l mai bată ploaia în faţă, chiar dacă doar pentru scurt timp. Toţi cei pe lângă care trecea parcă plângeau. Coloana se

întindea pe o jumătate de milă de pădure.

În mijlocul convoiului de bagaje Jon trecu pe lângă Samwell Tarly prăbușit în șa, sub o pălărie largă, pleoștită. Călărea un cal de tracțiune și îi conducea pe ceilalți. Ropotul ploii pe acoperitoarele coliviilor făcea corbii să cârâie și să bată din aripi.

— Pune o vulpe cu ei înăuntru, strigă Jon.

Apa se scurse de pe borul pălăriei lui Sam când își înălță capul.

— O, Jon. Nu, corbii doar urăsc ploaia, ca și noi.

— Cum ești, Sam?

— Ud. Grăsanul reuși să schițeze un zâmbet. Totuși, încă n-am murit.

— Bine. Fortăreața lui Craster e chiar în fața noastră. Dacă zeii sunt buni, ne va lăsa să înnoptăm la căldură.

Sam privi neîncrezător.

— Edd cel Trist spune că Craster e un sălbatic înspăimântător. Se căsătorește cu fiicele sale și nu respectă niciun fel de legi, în afară de cele pe care le face el. Iar Dywen i-a spus lui Grenn că în vene îi curge sânge negru. Mama lui, o sălbatică, s-a culcat cu un cercetaș, așa că el e un bas... Dintr-odată, își dădu seama ce era să spună.

— Un bastard, zise Jon râzând. Poți s-o spui, Sam. Am mai auzit cuvântul ăsta. Dădu pinteni căluțului său cu mersul apăsat. Trebuie să-l ajung pe Ser Ottyn. Ai grijă cu femeile lui Craster. De parcă Samwell Tarly ar fi avut nevoie de un asemenea avertisment. Vorbim mai târziu, după ce poposim.

Jon îi duse vestea lui Ser Ottyn Wythers, care mergea împreună cu ariergarda. Mic, cu fața stafidită, de o vârstă cu Mormont, ser Ottyn avea mereu un aer obosit, chiar și la

Castelul Negru, iar ploaia îl bătuse fără milă.

— Vești binevenite, spuse el. Umezeala asta mi-a pătruns până-n oase și fiecare rană a mea se plânge de durere.

La întoarcere, Jon se îndepărtă de coloană și-o luă pe-o scurtătură, prin desișul pădurii. Sunetele făcute de oameni și de cai se diminuară, înghițite de umeda sălbăticie verde, și curând nu mai auzea decât ropotul liniștit al ploii pe frunze, pe copaci și pe pietre. Era pe la prânz, dar pădurea părea întunecată, ca în amurg. Jon își croi drum printre pietre și bălțoace, printre stejarii mari, santinele gri-verzui și copaci de fier cu scoarța neagră. Pe alocuri, crengile formau o boltă și Jon avu parte de un scurt răgaz, ferit de ploaia care răpăia. Când trecu pe lângă un castan lovit de trăsnet, năpădit de trandafiri albi, auzi un foșnet în tufișuri.

— Nălucă! strigă el. Nălucă, la mine.

Însă cel care ieși din tufișuri fu Dywen, ducând în zigzag un cal zburlit, gri, cu Grenn călare lângă el. Bătrânul Urs își desfășurase cercetașii de o parte și de alta a coloanei principale, să le protejeze marșul și să-i avertizeze dacă se apropia vreun inamic, și nici măcar în privința lor nu-și asumase niciun risc, trimițându-i doi câte doi.

— A, tu erai, Lord Snow. Dywen afișă un zâmbet de stejar, cu dinții săi strâmbi, ciopliți din lemn. Credeam că eu și băiatul am dat peste vreunul dintre Ceilalți. Ți-ai pierdut lupul?

— A plecat să vâneze.

Nălucă nu suporta să meargă cu coloana, dar nu putea fi departe. Când poposeau ca să înnopteze, își găsea drumul până la cortul Lordului Comandant.

— Să pescuiască, mai degrabă, pe umezeala

asta, zise Dywen.

— Mama mea spunea mereu că ploaia e bună pentru recolte, interveni Grenn, încurajator.

— Da, o recoltă bună de mucegai, răspunse Dywen. Cel mai bun lucru legat de ploaie e că scutește omul să mai facă baie. Cloncăni din dinții săi de lemn.

— Buckwell l-a găsit pe Craster, le spuse Jon.

— Îl pierduse? chicoti Dywen. Vezi să nu dai târcoale pe lângă soțiile lui Craster, mă auzi?

Jon zâmbi.

— Le vrei numai pentru tine, Dywen?

Dywen își clănțăni din nou dinții:

— Poate că da. Craster are zece degete și un singur penis, așa că nu numără decât până la unsprezece. N-ar rata ocazia să-și găsească o pereche.

— Câte soții are, de fapt? întrebă Grenn.

— Mai multe decât vei avea tu vreodată, frățioare. Ei, nu e așa de greu când ți le crești singur. Uite-ți animalul, Snow.

Nălucă tropăia pe lângă calul lui Jon, cu coada în sus, cu blana albă zburlită în bătaia ploii. Se mișca atât de silențios, încât Jon n-ar fi putut să spună exact când a apărut. Calul lui Grenn se sperie când îi simți mirosul. Chiar și acum, după mai mult de un an, caii erau agitați în prezența lupului.

— Cu mine, Nălucă! Jon dădu pinteni calului, spre Fortăreața lui Craster.

Nu-și închipuise niciodată că va vedea chiar un castel de piatră în capătul îndepărtat al Zidului, dar își imaginase un fel de castel de pământ cu curte interioară, cu palisadă și cu donjon din lemn. În schimb, găsiră un morman de gunoi, o cocină, un țarc de oi gol și un castel din chirpici, fără ferestre, care nu-și merita nici

pe departe numele. Era lung și scund, sprijinit cu bușteni și acoperit cu iarbă. Construcția era așezată în vârful unei ridicături prea mici ca să fie numită deal, înconjurată de o întăritură de pământ. Râuleţe maronii curgeau în josul pantei – acolo unde ploaia săpase șanțuri în zidul de apărare –, vărsându-se în pârâul repede care cotea către nord, cu apele sale tulburi transformate de ploaie într-un șuvoi întunecos.

În partea de sud-vest, găsi o poartă deschisă, flancată de două cranii de animale, ridicate pe țăruși înalți, un urs, într-o parte, un berbec în cealaltă. Alăturându-se coloanei și trecând poarta călare, Jon observă că din craniul ursului atârnau încă bucăți de carne. În interior, cercetașii lui Jarman Buckwell și oamenii din avangarda lui Thoren Smallwood priponeau caii și se chinuiau să ridice corturile. O ceată de purcei râmau în cocină, în jurul unor scroafe imense, trei la număr. În apropiere, o fetiță scotea morcovi dintr-o grădină, goală, în ploaie, în timp ce două femei legau un porc pentru tăiere. Țipetele animalului erau ascuțite și îngrozitoare, aproape umane în disperarea lor. Câinii de vânătoare ai lui Chett lătrară sălbatic, în replică, mârâind și arătându-și colții, în ciuda înjurăturilor lui, în timp ce o pereche de câini ai lui Craster lătrau la ei. Când îl văzură pe Nălucă, unii dintre câini se opriră și o luară la fugă, în timp ce alții începură să mârâie. Lupul străvechi îi ignoră, la fel și Jon.

Ei bine, treizeci dintre noi vor sta la căldură și se vor usca, gândi Jon după ce studie cu atenție castelul. *Poate chiar cincizeci*. Locul era mult prea mic pentru a adăposti două sute de oameni, așa că majoritatea vor fi nevoiți să rămână afară. Și unde să-i așeze? Ploaia transformase jumătate din curtea zidită în

băltoace adânci până la glezne, iar cealaltă jumătate era plină de noroi. Aveau în față încă o noapte mohorâtă.

Lordul Comandant îi încredință calul lui Edd cel Trist. Când Jon descălecă, Edd curăța noroiul de pe copitele calului său.

— Lordul Mormont e în castel, îl anunță el. A spus să i te alături. Mai bine lasă-l pe lup afară, pare destul de înfometat ca să-l mănânce pe unul dintre copiii lui Craster. Adevărul e că și *mie* îmi e destul de foame ca să-l mănânc pe unul dintre copiii lui Craster, numai să-mi fie servit fierbinte. Hai, du-te, mă ocup eu de calul tău. Dacă înăuntru e cald și uscat, să nu-mi spui. Eu n-am fost invitat. Îndepărtă o plăcintă de noroi ud de pe o potcoavă. Noroiul ăsta nu ți se pare că seamănă cu rahatul? S-ar putea ca tot dealul să fie făcut din rahatul lui Craster?

Jon zâmbi.

— Păi am auzit că e aici de multă vreme.

— Nu mă înveselești. Du-te să te întâlnești cu Bătrânul Urs.

— Nălucă, stai, ordonă el.

Ușa de la intrarea în Fortăreața lui Craster era făcută din două clape din blană de căprioară. Jon se strecură printre ele, aplecându-se ca să treacă pe sub pragul scund de sus. Castelul duhnea a funingine, a balegă și a câine ud. Aerul era greu de fum, dar, cumva, tot umed. Ploaia se prelingea prin gaura pentru fum din acoperiș. Era o singură încăpere, cu un pod de dormit deasupra, la care se ajungea pe două scări șubrede.

Jon își aminti cum se simțise în ziua când au părăsit Zidul, emoționat ca o fecioară, dar nerăbdător să întrezărească minunile și misterele din spatele fiecărui nou orizont. *Ei bine, iată una dintre minuni*, își spuse, stând și

privind încăperea sordidă, urât mirositoare. Fumul înțepător îl făcea să lăcrimeze. *Păcat că Pyp și Tad nu pot vedea ce pierd.*

Craster stătea lângă foc, singurul om care se bucura de propriul scaun. Până și Lordul Comandant Mormont fusese nevoit să se așeze pe o banchetă comună, cu corbul bodogănind pe umăr. Jarman Buckwell stătea în spate, picurând din zalele bălțate și veșmintele ude din piele lucioasă, alături de Thoren Smallwood, îmbrăcat cu platoșa și pelerina cu zibelină a răposatului Ser Jaremy.

Vesta din blană de oaie și mantia din piei cusute ale lui Craster contrastau prin aspectul lor ponosit, dar, în jurul încheieturii groase, avea o brățară ce strălucea ca aurul. Părea un om puternic, deși era acum în amurgul vieții, cu coama de păr cenușiu încărunțind. Un nas plat și o gură căzută îi confereau o înfățișare crudă, iar una dintre urechi îi lipsea. *Așadar, este un sălbatic*, își aminti Jon. Ca în poveștile Bătrânei Nan despre oamenii sălbatici care beau sânge din craniile oamenilor. Craster bea, se pare, o bere gălbuie, apoasă, dintr-o cupă cioplită în piatră. Poate că el nu auzise poveștile.

— Nu l-am mai văzut pe Benjen Stark de trei ani, îi spuse lui Mormont. Și, la drept vorbind, nu mi-a lipsit defel.

O jumătate de duzină de câței negri și vreo doi porci ciudați se strecurau printre bănci, în timp ce câteva femei învești mântate în piei zdrențuite de căprioară împărțeau cornuri de băut pline cu bere, ațâțau focul și tăiau morcovi și ceapă într-un ceaun.

— Ar fi trebuit să treacă pe aici anul trecut, zise Thoren Smallwood. Un câine veni adulmecând în jurul său. Îl alungă, lovindu-l cu piciorul, iar câinele schelălăi.

Lordul Mormont spuse:

— Ben îl căuta pe Ser Waymar Royce, care a dispărut cu Gared și cu tânărul Will.

— Da, mi-i amintesc pe ăia trei. Lordul nu era mai în vârstă decât cățelușii ăștia. Prea mândru ca să doarmă sub acoperișul meu, cu mantia lui de zibelină și cu armura din oțel negru. Soțiile mele îl priveau și ele cu ochi bovini. Privi cu coada ochiului către cea mai apropiată dintre femei. Gared zicea că urmăreau tâlhari. I-am spus că ar fi mai bine să nu-i prindă, cu un comandant atât de ageamiu. Gared nu era chiar atât de rău pentru o cioară. Omul ăla avea mai puține urechi decât mine. I le-a luat gerul, la fel ca pe a mea. Craster începu să râdă. Acum aud că nu mai are nici cap. I l-o fi luat gerul și pe el?

Jon își aminti un șuvoi de sânge roșu pe zăpada imaculată și felul în care Theon Greyjoy a lovit cu piciorul capul omului mort. *Era un dezertor*. Pe drumul de întoarcere spre Winterfell, Jon și Robb s-au luat la întrecere și au găsit șase pui de lupi străvechi în zăpadă. Cu o mie de ani în urmă.

— Când Ser Wyman a plecat de la tine, încotro se îndrepta?

Craster dădu din umeri.

— Se face că am lucruri mai bune de făcut decât să le țin ciorilor socoteala de unde vin și unde se duc. Bău o dușcă de bere și puse cupa deoparte. N-am mai avut strop de vin bun, de la sud, de un car de vreme. Mi-ar prinde bine niște vin și o secure nouă. A mea nu mai taie, nu se poate așa ceva, trebuie să-mi apăr femeile. Privi de jur-împrejur, la soțiile sale care roboteau.

— Sunteți puțini aici, și izolați, spuse Mormont. Dacă vrei, îți dau niște oameni să te escorteze către sud, la Zid.

Corbului, se pare, îi plăcea cuvântul; *Zid*, țipă el, desfăcându-și aripile negre ca un guler înalt, la ceafa lui Mormont.

Gazda zâmbi maliţios, dezvelindu-și gura plină de dinţi stricaţi.

— Și ce-ai vrea să facem acolo, să te servim la cină? Suntem oameni liberi. Craster nu slujește pe nimeni.

— Vremurile sunt potrivnice, nu e bine să locuiești singur în sălbăticie. Se ridică vânturile reci.

— Poa' să se ridice. Rădăcinile mele sunt înfipte adânc. Craster apucă de mână o femeie care trecea pe lângă el. Spune-i, nevastă. Spune-i Lordului Cioară cât de mulţumiţi suntem.

Femeia își umezi buzele subţiri.

— Asta e casa noastră. Craster ne apără. Mai bine să murim în libertate decât să trăim în sclavie.

Sclavie, repetă corbul. Mormont se aplecă în față.

— Fiecare sat prin care am trecut era părăsit. Voi sunteţi primele fiinţe vii pe care le-am văzut de când am plecat de la Zid. Oamenii au dispărut... Nu știu dacă au murit, dacă au plecat sau au fost luaţi ostatici. La fel și animalele. N-a mai rămas nimic. Și, mai devreme, am găsit trupurile a doi dintre cercetașii lui Ben Stark la doar câteva leghe de Zid. Erau palizi și reci, aveau mâinile și picioarele negre și răni care nu sângerau. Totuși, când i-am dus înapoi la Castelul Negru, s-au ridicat într-o noapte și au ucis. Unul l-a omorât pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a venit să mă omoare pe mine, ceea ce-mi arată că și-au amintit câte ceva din ceea ce știau atunci când erau în viaţă, dar nu le mai rămăsese pic de

îndurare omenească.

Gura femeii rămase deschisă, o grotă rozalie, umedă, dar Craster scoase doar un mârâit:

— Aici nu avem asemenea probleme... și ți-aș fi recunoscător dacă n-ai spune astfel de povești sub acoperișul meu. Sunt un om credincios și zeii mă apără. Dacă acele creaturi ar veni la mine, aș ști cum să le trimit înapoi în mormânt. Deși mi-ar fi de folos o secure nouă, ascuțită. Își trimise femeia la treabă, cu o palmă peste picior, strigând: Mai adu bere, și mișcă-te repede.

— Poate că n-ai probleme cu morții, spuse Jarman Buckwell, dar ce te faci cu viii, stăpâne? Ce te faci cu regele?

Rege, strigă corbul lui Mormont, *Rege, rege, rege*.

— Acel Mance Rayder? Craster scuipă în foc. Regele de dincolo de Zid? Ce să vrea oamenii liberi cu regii? Își îndreptă privirea către Mormont. Aș putea să-ți spun multe despre Rayder și faptele sale, dacă aș vrea. Satele astea goale sunt toate mâna lui. Ai fi găsit părăsit și acest castel dacă aș fi fost omul să mă ploconesc la unul ca el. Trimite un călăreț, îmi spune că trebuie să-mi părăsesc propria fortăreață și să vin târâș la picioarele sale. I-am trimis omul înapoi, dar i-am păstrat limba. E prinsă de peretele de colo. Făcu un semn cu mâna. Poate că ți-aș spune unde să-l cauți pe Mance Rayder. Dacă aș avea chef. Din nou, zâmbetul sumbru. Dar vom avea timp cu toții pentru asta. Pesemne că vreți să dormiți sub acoperișul meu și să-mi mâncați toți porcii.

— Un acoperiș ar fi cât se poate de binevenit, stăpâne, răspunse Mormont. Am avut parte de un drum greu și de prea multă umezeală.

— Atunci veți poposi aici pentru o noapte. Nu mai mult. Nu-mi plac ciorile într-atât. Podul e pentru mine și ai mei, dar veți avea tot spațiul de pe podea pe care-l doriți. Am carne și bere pentru douăzeci, nu mai mult. Celelalte ciori negre ale tale să-și ciugulească grăunțele lor.

— Avem propriile noastre provizii, domnul meu, răspunse Bătrânul Urs. Ne-ar face plăcere să împărțim cu tine mâncarea și vinul nostru.

Craster își șterse gura căzută cu dosul mâinii sale păroase.

— Voi gusta din vinul tău, Lordule Cioară, asta da. Și încă un lucru. Dacă pune cineva mâna pe soțiile mele, și-o va pierde.

— Casa ta, regulile tale, zise Thoren Smallwood, iar Lordul Mormont încuviință bățos, deși nu părea prea încântat.

— Atunci, ne-am înțeles, mârâi Craster. N-aveți cumva un om care știe să deseneze o hartă?

— Sam Tarly știe. Jon înaintă și adăugă: Sam iubește hărțile.

Mormont îi făcu semn să se apropie.

— Trimite-l aici după ce a mâncat. Spune-i să-și aducă o pană și pergament. Și găsește-l și pe Tollett. Spune-i să-mi aducă securea. Un dar pentru gazda noastră.

— Cine mai e și ăsta? întrebă Craster înainte ca Jon să apuce să plece. Arată ca un Stark.

— E slujitorul și scutierul meu, Jon Snow.

— Bastard, nu-i așa? Craster îl privi pe Jon de sus până jos. Dacă omul vrea să se culce cu o femeie, mi se pare că ar trebui să-și ia nevastă. Asta fac eu. Îi făcu semn lui Jon că e liber să plece. Ei bine, fugi și fă-ți treaba, bastardule, și vezi, securea aia să fie nouă și ascuțită, n-am nevoie de oțel tocit.

Jon Snow făcu o plecăciune ceremonioasă și se îndepărtă. Ser Ottyn Wythers tocmai intra și aproape că se ciocniră în dreptul ușii acoperite cu blană de căprioară. Afară, ploaia parcă se mai domolise. Pretutindeni în interiorul cetății fuseseră ridicate corturi. Sub copaci, Jon putea zări vârfurile altora.

Edd cel Trist hrănea caii.

— Dă-i sălbaticului o secure, de ce nu? Făcu semn către arma lui Mormont, o secure de luptă cu coada scurtă, cu ornamente încrustate pe lama din oțel negru. Ți-o va da înapoi, îți jur. Implântată în craniul Bătrânului Urs, probabil. De ce să nu le dăm toate securile și toate topoarele noastre? Nu-mi place cum zăngăne și zornăie când mergem. Am călători mai repede fără ele, direct prin poarta iadului. Mă întreb, oare plouă în iad? Poate lui Craster i-ar plăcea în schimb o pălărie drăguță.

Jon zâmbi.

— Vrea o secure. Și vin.

— Vezi, Bătrânul Urs e deștept. Dacă reușim să-l îmbătăm bine pe ticălos, poate că ne va tăia doar o ureche când va încerca să ne omoare cu securea aia. Am două urechi, dar un singur cap.

— Smallwood zice că Craster e prietenul Rondului.

— Știi care e diferența dintre un sălbatic care e prietenul Rondului și unul care nu este? întrebă scutierul încăpățânat. Dușmanii noștri ne lasă trupurile pradă ciorilor și lupilor. Prietenii noștri ne îngroapă în gropi ascunse. Mă întreb de cât timp e țintuit ursul acela la poartă și ce avea Craster acolo înainte să venim noi hăulind. Edd privi securea plin de îndoieli, cu ploaia șiroindu-i pe fața prelungă. E uscat acolo, înăuntru?

— Mai uscat decât aici, afară.

— Dacă mă pitesc pe urmă, nu prea aproape de foc, probabil că nu mă va observa până dimineaţă. Cei dinăuntru vor fi primii pe care îi va omorî, dar cel puţin vom muri uscaţi.

Jon nu-şi putu stăpâni râsul.

— Craster e unul singur, noi suntem două sute. Mă îndoiesc că va omorî pe cineva.

— Mă faci să râd, zise Edd pe un ton morocănos. Şi, în plus, sunt multe de spus despre o secure bună, ascuţită. N-aş suporta să fiu ucis cu o ghioagă, am văzut odată un om lovit în frunte cu ghioaga. Pielea nici nu i-a crăpat, dar capul devenise o masă vâscoasă şi se umflase cât un dovleac, numai că era roşu aprins. Un om arătos, dar a murit urât. E bine că nu le dăm ghioage. Edd se îndepărtă, clătinând din cap, cu pelerina neagră şi udă şiroind în urma lui.

Jon termină de hrănit caii fără a înceta să se gândească la cina proprie. Se întreba unde îl poate găsi pe Sam, când auzi un strigăt înspăimântat:

— Lup!

Ocoli în goană castelul, în direcţia de unde venea ţipătul, afundându-şi cizmele în pământ. Una dintre femeile Craster era lipită cu spatele de zidul împroşcat cu noroi al fortăreţei.

— La o parte! îi striga lui Nălucă. Stai la o parte!

Nălucă avea un iepure în gură şi un altul, mort şi plin de sânge, pe pământ, în faţa lui.

— Ia-l de-aici, stăpâne, se rugă ea când îl văzu pe Jon.

— N-o să-ţi facă niciun rău. Îşi dădu seama îndată ce se întâmplase. O cuşcă de lemn, cu stinghiile sfărâmate, zăcea răsturnată în iarba udă. Probabil că i-a fost foame. N-am prea văzut vânat.

Jon fluieră. Lupul înhățase un iepure, zdrobindu-i oasele mici între dinți, și se așezase peste el. Femeia le arunca priviri neliniștite. Era mai tânără decât i se păruse la început. O fată de cincisprezece ani, după părerea lui, cu părul negru, pe care ploaia i-l lipise de fața suptă, cu picioarele goale, pline de noroi până la glezne. Trupul fetei, ascuns sub pieile cusute, dădea semne că e în primele luni de sarcină.

— Ești una dintre fiicele lui Craster? o întrebă el.

Își așează o mână peste pântece.

— Nevastă, acum. Îndepărtându-se de lup, îngenunche tristă lângă cușca sfărâmată.

— Aveam de gând să-i cresc. Nu mai avem nicio oaie.

— Rondul te va despăgubi pentru ei. Jon nu avea niciun ban al său, altfel i-ar fi oferit, deși nu era sigur la ce ar folosi câteva monede de aramă sau chiar de argint dincolo de Zid. Voi vorbi cu Lordul Mormont mâine dimineață.

Fata își șterse mâinile de fustă.

— Stăpâne...

— Nu sunt niciun stăpân.

Dar alții începură să mișune prin preajmă, atrași de țipătul femeii și de pârâitul cuștii pentru iepuri.

— Să nu-l crezi, fetițo, strigă Lark Sisterman, nu e o javră de cercetaș. Acela este Lordul Snow însuși.

— Bastard al Winterfellului și frate al regilor, glumi Chett, care-și lăsase câinii de vânătoare ca să vadă ce era cu zarva aceea.

— Lupul te privește înfometat, fetițo, zise Lark. S-ar putea să poftească la bucățica aceea fragedă din pântecele tău.

Pe Jon nu îl amuza.

— O sperii.

— Mai degrabă o avertizez. Rânjetul lui Chett era la fel de urât ca și abcesul care-i acoperea toată fața.

— N-avem voie să vorbim cu voi, își aminti fata dintr-odată.

— Așteaptă, zise Jon, dar prea târziu. Fata țâșni, luând-o la fugă.

Lark întinse mâna după cel de-al doilea iepure, dar Nălucă fu mai rapid. Când lupul își dezveli colții, Sisterman alunecă pe noroi și căzu în fundul său osos. Ceilalți izbucniră în râs. Lupul luă în gură iepurele și i-l aduse lui Jon.

— Nu era nevoie s-o speriați pe fată, le spuse.

— N-o să ne lăsăm certați de tine, bastardule. Chett îl considera vinovat pe Jon de pierderea poziției sale comode alături de Maester Aemon, și pe bună dreptate. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Aemon despre Sam Tarly, Chett ar îngriji și acum un bătrân orb în loc de o haită de câini răi de vânătoare. Oi fi tu favoritul Lordului Comandant, dar nu ești Lordul Comandant în persoană... Și, dacă nu ți-ar fi mereu în preajmă monstrul ăla al tău, n-ai vorbi așa de-al naibii de obraznic.

— N-am să mă pun cu un frate cât timp suntem dincolo de Zid, răspunse Jon, cu vocea mai calmă decât se simțea.

Lark plecă un genunchi.

— Se teme de tine, Chett. La Surori avem un nume pentru cei ca el.

— Știu toate numele. Nu te obosi. Se îndepărtă, cu Nălucă alături. Ploaia se domolise, iar când ajunse la poartă, ploua mocnit. În curând asupra lor se va lăsa asfințitul, urmat de încă o noapte întunecată, umedă și mohorâtă. Norii ascundeau luna și

stelele și Torța lui Mormont, iar pădurile deveniră negre ca smoala. Fiecare urinat era o aventură, chiar dacă nu de felul celei pe care și-o imaginase Jon cândva.

Afară, sub copaci, niște cercetași găsiră destul lemn vechi și uscat ca să poată face un foc la poalele unui povârniș. Alții ridicaseră corturi sau își încropiseră adăposturi întinzându-și mantiile peste crengile mai joase. Uriașul se înghesuise în scorbura unui stejar uscat.

— Cum îți place castelul meu, Lord Snow?

— Pare confortabil. Știi cumva unde e Sam?

— Ține-o în direcția în care mergeai. Dacă ajungi la pavilionul lui Ser Ottyn, ai mers prea departe. Uriașul zâmbi. Dacă nu cumva Sam și-a găsit și el un copac. Ce mai copac ar fi acela!

În cele din urmă, cel care îl găsi pe Sam fu Nălucă. Lupul țâșni în față ca un arc din arbaletă. Sub o ridicătură de pietre care îl adăpostea oarecum de ploaie, Sam hrănea corbii. Când se mișcă, cizmele îi pleoscăiră.

— Picioarele îmi sunt destul de ude, recunoscu el nefericit. Când m-am dat jos de pe cal, am călcat într-o groapă și am intrat în ea până la genunchi.

— Scoate-ți cizmele și usucă-ți ciorapii. Am să caut niște lemn uscat. Dacă sub piatră pământul nu e ud, s-ar putea să reușim să aprindem un foc. Jon îi arătă lui Sam iepurele. Și ne vom ospăta.

— Nu te duci în castelul lui Craster?

— Nu, dar te vei duce tu. Bătrânul Urs vrea să-i faci o hartă. Craster spune că ni-l va găsi pe Mance Rayder.

— Oh. Sam nu părea nerăbdător să-l întâlnească pe Craster, chiar dacă asta însemna un foc primitor.

— Totuși, a spus să mănânci mai întâi. Usucă-ți picioarele. Jon se apucă să adune lemne, săpând sub frunzele moarte după lemnul mai uscat de dedesubt și dând la o parte straturile de crengi îmbibate de apă, până ce găsi lemne bune de foc. Chiar și după aceea, dură parcă o veșnicie până ce se o scânteie se aprinse. Își atârnă coiful pe o piatră, făcând un mic alcov ferit, ca să ferească de ploaie foculeţul care fumega.

Când se așeză în genunchi ca să jupoaie iepurele, Sam își scoase cizmele.

— Cred că-mi cresc mușchi printre degete, zise el cu tristețe, mișcându-și degetele în cauză. Iepurele va fi bun la gust, nici măcar nu mă deranjează sângele și toate celelalte. Privi într-o parte. Ei bine, doar puţin...

Jon despică iepurele, împrejmui focul cu câteva pietre și legănă mâncarea deasupra lor. Iepurele fusese un animal costeliv, dar pe măsură ce se frigea, răspândea mirosul unui ospăţ regal. Alţi cercetași le aruncau priviri invidioase. Până și Nălucă își ridică privirea înfometat, adulmecând, cu flăcările licărind în ochii săi întunecaţi.

— Tu pe al tău l-ai mâncat, îi aminti Jon.

— Craster este atât de sălbatic precum spun cercetașii? întrebă Sam. Iepurele era o idee nefăcut, dar avea un gust minunat. Cum arată castelul lui?

— Un morman de gunoi cu acoperiș și groapă pentru foc. Jon îi spuse lui Sam ce văzuse și ce auzise în Fortăreaţa lui Craster.

Când termină de povestit, afară era întuneric și Sam se lingea pe degete.

— A fost bun, dar acum aș dori o ciozvârtă de miel. Un picior întreg, doar pentru mine, cu sos de mentă, miere și cuișoare. Ai văzut vreun

miel?

— Am văzut un țarc, dar nicio oaie.

— Cum își hrănește toți oamenii?

— Nu văd niciun om. E doar Craster cu femeile lui, și câteva fetițe. Mă mir că e în stare să-și întrețină domeniul. Apărarea lui nu era nimic demn de pomenit, doar un șanț cu noroi. Mai bine te-ai duce sus, pe deal, și i-ai desena harta. Știi pe unde s-o apuci?

— Dacă nu cad în noroi. Sam se căzni să-și vâre din nou picioarele în cizme, adună pene de gâscă și pergament și porni vitejește în noapte, cu ploaia răpăindu-i pe pelerină și pe pălăria pleoștită.

Nălucă își așeză capul pe labe și se culcă lângă foc. Jon se întinse lângă el, recunoscător pentru căldura pe care i-o oferea. Era rece și ud, dar nu atât de rece și de ud precum fusese cu scurt timp în urmă. *Poate că diseară Bătrânul Urs va afla ceva ce ne va conduce la unchiul Benjen*.

Se trezi cu imaginea propriei răsuflări răspândind aburi în aerul rece al dimineții. La fiecare mișcare, oasele îl dureau. Nălucă dispăruse, focul era stins. Jon întinse mâna să dea jos pelerina pe care o atârnase peste piatră și o găsi țeapănă și înghețată. Se strecură pe sub ea și se ridică în picioare, descoperind o pădure transformată în cristal.

Lumina palidă și trandafirie a dimineții arunca sclipiri pe frunze, pe ramuri și pe pietre. Fiecare fir de iarbă era cioplit din smarald, fiecare picătură de apă era preschimbată într-un diamant. Flori și ciuperci deopotrivă erau învești mântate în straie de gheață. Până și băltoacele de noroi erau acoperite de un luciu maroniu, strălucitor. Prin frunzișul sclipitor, corturile negre ale fraților săi aveau un lustru

delicat de gheață.

Așadar, dincolo de Zid există, până la urmă, magie. Se pomeni gândindu-se la surorile sale, poate fiindcă le visase noaptea trecută. Sansa ar spune că este o vrajă și ochii ei plini de uimire s-ar umple de lacrimi, dar Arya ar alerga râzând și țipând, dornică să atingă totul.

— Lord Snow? se auzi strigat. Dulce și blajin. Se întoarse.

Ghemuită în vârful pietrei care-l adăpostise pe el în timpul nopții era îngrijitoarea de iepuri, învești mântată într-o pelerină neagră, atât de largă încât se pierdea în ea. *Pelerina lui Sam*, își dădu seama Jon. *De ce poartă pelerina lui Sam?*

— Grăsanul mi-a spus că te găsesc aici, stăpâne, zise ea.

— Am mâncat iepurele, de asta ai venit? Recunoașterea acestui fapt îl făcu să se simtă, prostește, vinovat.

— Bătrânul Lord Corb, el cu pasărea lui vorbitoare, i-a dat lui Craster o arbaletă care valorează cât o sută de iepuri. Brațele i se închiseră peste pântecele umflat. E adevărat, stăpâne? Ești frate cu regele?

— Frate vitreg, recunoscu el. Sunt bastardul lui Ned Stark. Fratele meu Robb este Regele Nordului. De ce te afli aici?

— Grăsanul, Sam, mi-a zis să vin la tine. Mi-a dat pelerina sa, ca nimeni să nu poată spune că n-am ce căuta aici.

— N-o să se supere Craster pe tine?

— Aseară tata a băut foarte mult din vinul de la Lordul Cioară. Va dormi aproape toată ziua. Răsuflarea fetei îngheță aerul în cristale mici, fără astâmpăr. Se spune că regele face dreptate și îi apără pe cei slabi. Începu să coboare, cu greutate, de pe bolovan, dar gheața îl făcuse alunecos sub piciorul ei. Jon o prinse

înainte de-a cădea și o ajută să coboare. Femeia îngenunche pe pământul înghețat: Stăpâne, te rog...

— Nu mă ruga nimic. Întoarce-te la castelul tău, n-ar trebui să te afli aici. Ni s-a poruncit să nu vorbim cu femeile lui Craster.

— Nu trebuie să vorbești cu mine, stăpâne. Ia-mă doar cu tine când vei pleca, e tot ce-ți cer.

Tot ce-mi cere, gândi el. *Ca și cum ar fi o nimica toată*.

— Voi... voi fi soția ta, dacă vrei. Tata are acum nouăsprezece, una mai puțin n-o să-l deranjeze niciun pic.

— Frații în negru au legământ să nu-și ia niciodată soții, nu știi asta? Și, în plus, suntem oaspeți în casa tatălui tău.

— Nu *tu*, răspunse fata. Am fost atentă. Tu n-ai mâncat la masa lui, nici nu ai dormit lângă foc. Nu te-a tratat ca pe un oaspete, așa că nu ai nicio obligație față de el. Pentru copil trebuie să plec.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Micsandra, așa îmi spune, de la numele florii.

— E frumos. Își aminti cum Sansa îi spusese odată că asta ar trebui să spună ori de câte ori o femeie își rostea numele. N-o putea ajuta, dar poate că politețea i-ar face plăcere. Craster te sperie, Micsandra?

— Pentru copil, nu pentru mine. Dacă e fată, nu e atât de rău. Va crește câțiva ani și apoi o va lua de nevastă. Dar Nella zice că va fi băiat, iar ea a avut șase copii și se pricepe. Craster dă băieții zeilor. Cum vine gerul alb, cum îi dă, și în ultimul timp vine tot mai des. De-asta a început să le dea zeilor oi, deși îi place să mănânce carne de oaie. Numai că acum nu mai avem nici oi. Vor urma câinii, până ce... își plecă

ochii și își mângâie pântecele.

— Care zei? Jon își amintea că nu văzuseră niciun băiat în fortăreața lui Craster, și nici bărbați, în afară de Craster.

— Zeii înghețați, răspunse ea. Cei din noapte. Umbrele albe.

Și dintr-odată, Jon se văzu din nou în Turnul Lordului Comandant. O mână retezată se cățăra pe gamba sa și, când a îndepărtat-o cu vârful sabiei, a căzut, cu degetele deschizându-se și închizându-se. Mortul s-a ridicat în picioare, cu ochii albaștri strălucind pe chipul spintecat și umflat. Fâșii de carne sfârtecată îi atârnau din imensul pântece rănit, dar nu era strop de sânge.

— Ce culoare au ochii lor? o întrebă.

— Albaștri. Strălucitori ca stelele și la fel de reci.

I-a văzut, își spuse. *Craster a mințit.*

— Mă iei cu tine? Numai până la Zid...

— Noi nu mergem spre Zid. Mergem spre nord, după Mance Rayder și după Ceilalți, aceste umbre albe și creaturile lor. Îi *căutăm*, Micsandra. Copilul tău nu va fi în siguranță cu noi.

Teama i se citea pe chip.

— Dar te vei întoarce. Când lupta se va termina, veți trece din nou pe aici.

— S-ar putea. *Dacă va mai fi vreunul dintre noi în viață*. Asta decide Bătrânul Urs, cel pe care îl numești Lordul Cioară. Nu sunt decât cavalerul lui. Eu nu aleg drumul, eu merg.

— Nu. Auzea înfrângerea din glasul ei. Iartă-mă că te-am deranjat, stăpâne. Eu doar... Se spune că regele ocrotește oamenii și am crezut...

Fugi, disperată, cu pelerina lui Sam fluturând în urma ei, ca niște aripi negre,

uriașe. Jon o privi îndepărtându-se, iar bucuria stârnită de frumusețea fragilă a dimineții dispăruse. *La naiba cu ea*, gândi el înciudat, *și la naiba cu Sam, care mi-a trimis-o. Ce-și închipuia că pot face pentru ea? Suntem aici să ne luptăm cu sălbaticii, nu să-i salvăm*.

Alți oameni ieșeau târâș din adăposturile lor, căscând și întinzându-se. Vraja pălise deja, strălucirea de gheață redevenind picături obișnuite de rouă în lumina soarelui ce răsărea. Cineva aprinsese un foc. Jon simțea miros de lemn ars, purtat de vânt printre copaci, și mireasmă afumată de slănină. Își scoase pelerina și o lovi de piatră, scuturând-o de crusta subțire de gheață care se formase peste noapte, pe urmă își luă Gheara Lungă și își trecu brațul printr-o curea. La câțiva metri mai departe, se ușură într-un tufiș înghețat. Urina făcu aburi în aerul rece, topind gheața în locul unde cădea. Pe urmă își legă pantalonii negri de lână și o luă pe urma mirosurilor.

Grenn și Dywen erau printre frații care se adunaseră în jurul focului. Hake îi dădu lui Jon o coajă de pâine umplută cu slănină prăjită și bucăți mari de pește sărat, încălzit în grăsime. O înfulecă în timp ce-l asculta pe Dywen fălindu-se că în noaptea aceea a avut trei dintre femeile lui Craster.

— Nu-i adevărat, zise Grenn privindu-l încruntat. Aș fi văzut.

Dywen îl plesni peste ureche cu dosul palmei.

— Tu? Să vezi? Ești orb ca Maester Aemon. Nici măcar n-ai văzut ursul ăla.

— Care urs? A fost un urs?

— Întotdeauna e un urs, afirmă Edd cel Trist, cu tonul său obișnuit de posomorâtă resemnare. Unul mi-a omorât fratele când eram

mic. După aceea i-am purtat dinții în jurul gâtului, înșirați pe o curea de piele. Și erau dinți buni, mai buni ca ai mei. N-am avut decât necazuri cu dinții mei.

— Sam a dormit în castel noaptea trecută? îl întrebă Jon.

— Nu l-aș numi dormit. Pământul a fost tare, paiele urât mirositoare, iar frații mei sforăie îngrozitor. Poți vorbi de urși, dacă vrei, nimeni nu mârâie atât de fioros ca Brown Bernarr. Totuși, mi-a fost cald. Niște câini s-au cățărat pe mine în timpul nopții. Pelerina îmi era aproape uscată când unul dintre ei a făcut pe ea. Sau poate că a fost Brown Bernarr. Ai observat că ploaia s-a oprit în clipa când am avut un acoperiș deasupra capului? Acum, că sunt iar afară, va porni din nou. Zeilor și câinilor deopotrivă le face plăcere să mă ude.

— Mai bine mă duc să văd de Lordul Mormont, zise Jon.

Poate că ploaia se oprise, dar împrejmuirea era și acum o mocirlă de noroi alunecos. Frații în negru își strângeau corturile, își hrăneau caii și mestecau felii de carne sărată de vită. Cercetașii lui Jarman Buckwell își strângeau curelele la șei înainte de-a porni la drum.

— Jon, îl salută Buckwell de pe cal. Ascute bine sabia aia a ta. Vom avea nevoie de ea cât de curând.

Castelul lui Craster era întunecos după lumina de afară, torțele nopții se stinseseră și era greu să-ți dai seama că soarele răsărise. Corbul Lordului Mormont fu primul care-l ochi când intră. Dădu de trei ori leneș din imensele-i aripi negre și se cocoță pe teaca sabiei Gheară Lungă. *Porumb?* Începu să ciugulească o șuviță din părul lui Jon.

— Ignoră nenorocita aia de pasăre

cerșetoare, Jon, tocmai a mâncat jumătate din slănina mea. Bătrânul Urs era așezat la masa lui Craster, mâncând, împreună cu ceilalţi soldaţi, pâine prăjită, slănină și cârnaţi din măruntaie de oaie. Noua secure a lui Craster era pe masă, cu încrustaţiile din aur strălucind palid în lumina torţelor. Stăpânul ei era tolănit, fără vlagă, în podul de dormit de deasupra, dar femeile erau toate în picioare, umblând de colo-colo și servind. Cum va fi ziua de azi?

— Rece, dar ploaia s-a oprit.

— Foarte bine. Vezi să mi se pregătească și să mi se înșeueze caii. Am de gând să plecăm într-o oră. Ai mâncat? Craster servește mâncare simplă, dar din belșug.

Nu voi mânca din mâncarea lui Craster, decise Jon într-o clipă.

— Am luat micul dejun cu oamenii mei, stăpâne. Jon alungă corbul de pe Gheara Lungă. Pasărea sări înapoi pe umărul lui Mormont, unde se găinăţă instantaneu.

— Ar fi trebuit să faci asta pe Snow, în loc să te păstrezi pentru mine, bombăni Bătrânul Urs. Corbul croncăni.

Îl găsi pe Sam în spatele castelului, lângă cușca sfărâmată a iepurilor, cu Micsandra. Îl ajuta să-și îmbrace pelerina, dar când îl văzu pe Jon, se dădu la o parte. Sam îi aruncă o privire plină de reproș.

— Credeam că o s-o ajuţi.

— Și cum era să fac asta? întrebă Jon tăios. S-o iau cu noi, îmbrăcată în pelerina ta? Ni s-a poruncit să nu...

— Știu, răspunse Sam cu un aer vinovat, dar fata se teme. Știu cum e să-ţi fie frică. I-am spus... Înghiţi.

— Ce? Că o s-o luăm cu noi?

Fața dolofană a lui Sam roși, un roșu aprins.

— La întoarcere. Nu putea să-l privească pe Jon în ochi. Așteaptă un copil.

— Sam, ți-ai pierdut mințile cu totul? S-ar putea să nu ne întoarcem pe drumul ăsta. Și, dacă o vom face, crezi că Bătrânul Urs o să te lase să iei una dintre soțiile lui Craster?

— M-am gândit... că poate până atunci aș găsi o soluție...

— N-am timp de așa ceva. Am de pregătit și de înșeuat caii. Jon se îndepărtă, la fel de tulburat pe cât era de furios. Inima lui Sam era mare, ca și trupul lui, dar oricât de citit era, uneori era la fel de nătărău ca Grenn. Era imposibil și, în plus, dezonorant. *Atunci, de ce mă simt rușinat?*

Jon își ocupă poziția obișnuită lângă Mormont, în timp ce Rondul de Noapte se desfășură pe lângă craniile de la poarta lui Craster. Porniră spre nord-vest, de-a lungul unei cărări întortocheate. Gheața topită picura în jurul lor, un fel de ploaie mai domoală, cu propria-i muzică dulce. La nord de castel, pârâul se revărsase, acoperit de frunze și bucăți de lemn, dar cercetașii găsiseră vadul și coloana putu să-l traverseze. Apa era adâncă până la burta calului. Nălucă trecu râul înot, oprindu-se pe mal, cu stropi maronii picurându-i din blana albă. Când se scutură, împrăștie noroi și apă în toate direcțiile. Mormont nu spuse nimic, dar, de pe umărul său, corbul cârâi.

— Stăpâne, îi șopti Jon, când pădurea se închise din nou în jurul lor. Craster nu are oi. Nici fii.

Mormont nu răspunse.

— La Winterfell, una dintre slujitoare ne-a spus povești, continuă Jon. Zicea că există sălbatici care se culcă cu Ceilalți, ca să dea naștere unor copii pe jumătate oameni.

— Povești de spus în fața focului. Craster îți pare pe jumătate om?

Într-o sută de feluri.

— Îi dă pădurii pe fiii săi.

O lungă tăcere. Pe urmă:

— Da.

Și *Da* îngână și corbul, umflându-se în pene. *Da, da, da.*

— Știai?

— Mi-a spus Smallwood. Cu multă vreme în urmă. Toți cercetașii știu, deși puțini vorbesc despre asta.

— Unchiul meu știa?

— Toți cercetașii, repetă Mormont. Tu crezi c-ar trebui să-l opresc. Să-l omor, dacă e nevoie. Bătrânul Urs oftă. De-ar vrea numai să se scape de câteva guri de hrănit, i-aș trimite bucuros pe Yoren și Conwy să-i adune pe băieți. I-am crește ca frați în negru și Rondul ar fi cu atât mai puternic. Dar sălbaticii slujesc zei mai cruzi decât slujim tu sau eu. Acești băieți sunt ofrandele lui Craster. Rugăciunile lui, dacă vrei.

Iar soțiile lui trebuie să-i ofere altfel de rugăciuni, gândi Jon.

— Cum ai ajuns să afli asta? îl întrebă Bătrânul Urs. De la una dintre soțiile lui Craster?

— Da, stăpâne, mărturisi Jon. Aș prefera să nu-ți spun care. Era înspăimântată și avea nevoie de ajutor.

— Lumea largă e plină de oameni care au nevoie de ajutor, Jon. Ar fi bine ca unii să găsească curajul să se ajute pe ei înșiși. Craster zace tolănit în pod chiar și acum, duhnind a vin și fără simțire. Dedesubt, pe masa lui, se află o secure nouă, ascuțită. Dac-aș fi eu acolo, aș numi-o „Răspunsul la Rugăciune” și i-aș pune capăt.

Da. Jon se gândea la Micsandra. La ea și la surorile ei. Erau nouăsprezece la număr și Craster era unul singur, dar...

— Dar ar fi o zi nefastă pentru noi dacă Craster ar muri. Unchiul tău ți-ar putea povesti despre vremurile când Fortăreața lui Craster făcea diferența dintre viață și moarte pentru cercetașii noștri.

— Tata... Șovăi.

— Continuă, Jon. Spune ce ai vrut să spui.

— Tata mi-a spus odată că unii oameni nu merită să existe, sfârși Jon. Un stegar care e brutal sau nedrept își dezonorează lordul la fel cum se dezonorează pe sine.

— Craster e propriul său stăpân. Nu ne-a făcut niciun jurământ. Nici nu se supune legilor noastre. Ai inimă nobilă, dar ascultă la mine. Nu putem îndrepta lumea. Nu acesta este rolul nostru. Rondul de Noapte are de purtat alte bătălii.

Alte bătălii. Da, trebuie să țin minte.

— Jarman Buckwell mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de sabia mea cât de curând.

— Chiar așa? Mormont nu părea încântat. Craster a spus multe și încă altele aseară, și mi-a confirmat destule dintre temeri, ca să mă condamne la o noapte fără somn pe podeaua sa. Mance Rayder își adună oamenii la Colții de Gheață. De aceea satele sunt goale. E aceeași poveste pe care Ser Denys Mallister a auzit-o de la sălbaticii capturați la Gorge, dar Craster a adăugat și *unde*, iar asta are mare însemnătate.

— Ridică un oraș sau o armată?

— Tocmai asta e întrebarea. Câți sălbatici sunt? Câți bărbați apți de luptă? Nimeni nu știe cu exactitate. Colții de Gheață, uite un loc aspru, neprimitor, o sălbăticie de piatră și gheață. Nu vor mai susține mult timp un număr

mare de oameni. Nu văd decât un singur scop al acestei adunări: Mance Rayder are de gând să lovească la sud Cele Șapte Regate.

— Sălbaticii au mai invadat regatul. Jon auzise poveștile de la Bătrâna Nan și de la Maester Luwin, la Winterfell. Raymun Barbă-Roșie i-a condus la sud pe vremea stră-străbunicului meu și, înainte de el, a mai fost un rege pe nume Bael Bardul.

— Da, și mult înaintea lor a venit Lordul cu Coarne și regii frați Gendel și Gorne, iar în vremurile străvechi, Joramun, care a suflat în Cornul Iernii și a trezit uriașii din pământ. Fiecare dintre ei și-a zdrobit puterea de Zid sau a fost zdrobit de puterea îndepărtatului Winterfell. Dar Rondul de Noapte este doar o umbră a ceea ce a fost, și cine rămâne să înfrunte sălbaticii în afară de noi? Lordul de Winterfell a murit și moștenitorul lui și-a desfășurat oastea la sud, să se lupte cu Lannisterii. Sălbaticii s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. L-am cunoscut pe Mance Rayder, Jon. E un sperjur, da, dar are ochi de văzut și nimeni n-a îndrăznit vreodată să-l numească slab de înger.

— Ce vom face? întrebă Jon.

— Îl vom găsi, zise Mormont. Ne vom lupta cu el. Îl vom opri.

Trei sute, gândi Jon, *împotriva furiei sălbaticilor*. Degetele i se închiseră și i se deschiseră.

THEON

Era, fără îndoială, o frumusețe. *Dar primul născut e întotdeauna frumos*, gândi Theon Greyjoy.

— Ei, iată o fetiță drăgălașă, zise un glas de femeie în spatele lui. Lordului îi place să o privească, nu-i așa?

Theon se întoarse pentru a-i arunca femeii o privire cercetătoare. Îi plăcea ceea ce vedea. O femeie a Insulei de Fier, zveltă, cu picioare lungi, cu părul negru tuns scurt și pielea bătătorită de vânt, mâini puternice și sigure și un pumnal la cingătoare. Avea nasul prea mare și prea ascuțit pentru fața-i subțire, dar zâmbetul compensa acest neajuns. Era, după părerea lui, cu câțiva ani mai mare decât el, dar nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Se mișca de parcă ar fi fost obișnuită să aibă o punte sub picioare.

— Da, e o imagine dulce, îi răspunse, deși nici pe jumătate atât de dulce ca tine.

— Oho! Fata zâmbi larg. Ar trebui să am grijă. Lordul acesta are limba de miere.

— Gust-o și vezi.

— Așa se face, așadar? răspunse ea privindu-l cu îndrăzneală. În Insulele de Fier existau femei – nu multe, dar erau câteva – care se îmbarcau pe corăbiile lungi, cu bărbații lor, și se spunea că sarea și marea le schimba, le dădea pofte bărbătești. Ai fost atât de mult timp plecat pe mare, domnul meu? Sau acolo de unde vii nu au fost femei?

— Au fost destule, dar niciuna ca tine.

— Și de unde știi tu cum sunt eu?

— Ochii mei îți pot vedea chipul. Urechile mele îți pot auzi râsul, și mădularul mi s-a întărit ca un catarg de dragul tău.

Femeia se apropie și își apăsă o mână pe pantalonii lui, în față.

— Ei bine, nu ești mincinos, zise ea, strângându-l prin pânza pantalonilor. Cât de tare te doare?

— Cumplit.

— Bietul de tine. Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Din întâmplare, sunt femeie căsătorită și sunt însărcinată.

— Zeii sunt buni. Așa, nu e nicio șansă să-ți fac un bastard.

— Oricum, soțul meu nu ți-ar mulțumi.

— Nu, dar poate mi-ai mulțumi tu.

— Și de ce aș face-o? Am mai avut și alți lorzi. Sunt la fel ca orice alt bărbat.

— Ai avut vreodată un prinț? o întrebă el. Când vei fi bătrână și căruntă, și sânii îți vor atârna mai jos de burtă, le vei putea spune nepoților că ai iubit, cândva, un rege.

— O, acum vorbim despre dragoste? Și eu care credeam că era vorba doar de mădulare.

— După dragoste tânjești? Decise că-i place tânăra, oricine ar fi. Spiritul ei ascuțit era o binevenită pauză de la umeda mohoreală din Pyke. Să-mi numesc corabia după tine, să-ți cânt din harpă și să te țin în turnul castelului meu, acoperită de bijuterii, ca o prințesă dintr-un cântec?

— Ar trebui să-ți numești corabia după mine, zise ea ignorând toate celelalte. Eu am construit-o.

— Sigrin a construit-o, constructorul de corăbii al tatălui meu.

— Eu sunt Esgred, fiica lui Ambrode și soția

lui Sigrin.

Nu știuse că Ambrode avea o fiică, sau Sigrin o nevastă, dar îl întâlnise pe mai tânărul constructor de corăbii o singură dată, iar pe cel bătrân abia dacă și-l amintea.

— Te irosești pentru Sigrin.

— Oho, Sigrin mi-a spus că nava lui e irosită pe tine.

Theon se zbârli.

— Știi cine sunt eu?

— Prințul Theon din Casa Greyjoy. Cine altul? Spune-mi adevărul, stăpâne, cât de mult îți place noua ta fecioară? Sigrin ar vrea să știe.

Corabia lungă era atât de nouă încât mirosea încă a smoală și-a rășină. Unchiul său, Aeron, urma să o binecuvânteze a doua zi, dar Theon venise de la Pyke să arunce o privire înainte de a fi lansată la apă. Nu era la fel de mare ca *Marele Kraken*, corabia Lordului Balon, sau *Victoria de Fier* a unchiului său, dar părea ageră și încântătoare, chiar așa, stând în leagănul său de lemn, pe malul apei, lungă de o sută de picioare, cu un singur catarg înalt, cu cincizeci de vâsle și puntea destul de mare pentru o sută de oameni... și, la prora, berbecele mare de fier, în forma unui cap de săgeată.

— Sigrin a făcut o treabă bună, recunoscu el. E atât de rapidă pe cât pare?

— Mai rapidă – pentru un stăpân care știe cum să o mânuiască.

— Au trecut câțiva ani de când am navigat pe o corabie. *Și, la drept vorbind, n-am fost niciodată căpitan*. Totuși, sunt un Greyjoy și un om de fier. Am marea în sânge.

— Și sângele tău va fi în mare, dacă navighezi la fel cum vorbești, îi zise ea.

— Nu m-aș purta niciodată urât cu o fecioară atât de frumoasă.

— Fecioară frumoasă. Începu să râdă. Asta e o târfă a mării.

— Iată, acum ai botezat-o. *Târfa Mării*.

Asta o amuza. Îi vedea sclipirea din ochii întunecați.

— Și ziceai că-i vei da numele meu, zise ea pe ton de reproș.

— Da. O apucă de mână. Ajută-mă, doamna mea. În ținuturile verzi există credința că o femeie însărcinată aduce noroc pentru cel care se culcă cu ea.

— Și ce știu ei despre corăbii, în ținuturile verzi? Sau despre femei, dacă veni vorba. În plus, cred că ai inventat asta.

— Dacă mărturisesc, o să mă mai iubești?

— Să te mai iubesc? Dar când te-am iubit?

— Niciodată, recunoscu el, dar încerc să repar acest neajuns, draga mea Esgred. Vântul suflă rece. Vino pe corabia mea și lasă-mă să te încălzesc. Mâine dimineață, unchiul meu Aeron va turna apă de mare pe prora corăbiei și va murmura o rugăciune către Zeul Înecat, dar aș prefera s-o binecuvântez cu laptele meu și-al tău.

— Zeului Înecat s-ar putea să nu-i fie pe plac.

— La naiba cu Zeul Înecat. Dacă ne deranjează, îl voi îneca din nou. În două săptămâni plecăm la război. Vrei să mă trimiți la luptă plin de dor și de nesomn?

— Bucuroasă.

— O fată crudă. Corabia mea are numele potrivit. Dacă o voi conduce către stânci, în neatenția mea, va trebui să ai mustrări de conștiință.

— Ai de gând să o cârmuiești cu asta? Esgred îi frecă din nou pantalonii și zâmbi, trecându-și un deget peste conturul de fier al

bărbăției sale.

— Întoarce-te cu mine la Pyke, zise el pe neașteptate, gândind: *Ce-ar zice Lordul Balon? Și de ce i-ar păsa? Sunt om în toată firea, dacă vreau să-mi aduc o fătucă să mă culc cu ea, e numai treaba mea*.

— Și ce aș putea să fac eu la Pyke? Mâna îi rămase acolo unde era.

— În seara asta, tata își va ospăta căpitanii.

Îi ospăta în fiecare seară, cât timp așteptau să sosească ultimii soldați rătăciți, dar Theon considera necesar să-i spună toate astea.

— Mă faci căpitanul tău în noaptea asta, prințul meu? Avea zâmbetul cel mai păcătos pe care-l văzuse vreodată la o femeie.

— S-ar putea, dacă aș ști că mă aduci în siguranță la mal.

— Ei bine, vom vedea care capăt al vâslei intră în mare, și nu se pricepe nimeni mai bine ca mine la funii și la noduri. Cu o singură mână, îi desfăcu pantalonii, pe urmă zâmbi și se îndepărtă ușor de el. Păcat că sunt femeie măritată și însărcinată.

Îmbujorat, Theon se legă înapoi la pantaloni.

— Trebuie să mă întorc la castel. Dacă nu vii cu mine, s-ar putea să mă rătăcesc de durere și toate insulele vor rămâne mai sărace.

— Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva, dar nu am cal, stăpâne.

— Ai putea lua calul scutierului meu.

— Și să-l las pe bietul tău scutier să bată drumul până la Pyke pe jos?

— Atunci urcă și tu pe calul meu.

— Ți-ar plăcea ție asta. Același zâmbet. Dar aș sta în spatele tău sau în față?

— Unde ți-ar plăcea ție.

— Mie îmi place deasupra.

Unde a fost fata asta până acum?

— Castelul tatălui meu e întunecos și rece. Are nevoie de Esgred să-i aprindă focurile.

— Lordul are limbă de miere.

— Nu de aici am început?

Esgred ridică mâinile.

— Și acolo unde vom încheia, Esgred e a ta, dulce prinț. Du-mă la castelul tău. Vreau să văd turnurile tale semețe înălțându-se din mare.

— Mi-am lăsat calul la han. Vino.

Merseră de-a lungul plajei împreună, iar când Theon o apucă de braț, ea nu se retrase. Îi plăcea mersul ei, avea un soi de îndrăzneală, puțin strengăresc, puțin legănat, ceea ce sugera că era la fel de îndrăzneață și în așternut.

Lordsport era mai înțesat ca niciodată de corăbii lungi care mărgineau țărmul pietros și pluteau ancorate departe de dig. Oamenii de fier nu plecau genunchiul prea des, nici cu prea mare ușurință, dar Theon observă că vâslașii și orășenii deopotrivă rămâneau tăcuți când treceau pe lângă ei, și îl salutau, înclinând capul cu respect. *Au învățat în sfârșit cine sunt*, gândi el. *Era și timpul*.

Lordul Goodbrother de la Great Wyk sosise cu o seară înainte, cu grosul flotei sale, aproape patruzeci de corăbii lungi. Oamenii lui erau peste tot, făcându-se remarcați prin eșarfele lor dungate din păr de capră. Când venea vorba despre han, se spunea că băieții imberbi cu eșarfe se culcau cu târfele lui Otter Gimpknee până când le crăcănau. Din partea lui Theon, n-aveau decât. Însă el spera să nu vadă vreodată un bârlog de târfe atât de infect. Tovarășa lui de drum era mai pe gustul lui. Faptul că era căsătorită cu constructorul de corăbii al tatălui său și era însărcinată o făcea și mai interesantă.

— A început nobilul meu prinț să-și aleagă

echipajul? întrebă Esgred în timp ce se îndreptau către grajd. Ho, Dinte-Albastru, îi strigă unui navigator, un bărbat înalt, cu un pieptar din blană de urs și coif cu aripi de corb. Ce-ți face soața?

— E cu burta la gură, și cică așteaptă gemeni.

— Atât de curând? Esgred zâmbi, acel zâmbet nerușinat. Ți-ai vârât repede vâsla în apă.

— Da, și am vâslit, am vâslit și iar am vâslit, hohoti bărbatul.

— Un om voinic, remarcă Theon. Era Dinte-Albastru, nu-i așa? Ar trebui să-l aleg pentru *Târfa Mării?*

— Doar dacă vrei să-l jignești. Dinte-Albastru are propria lui corabie.

— Am fost plecat prea mult timp ca să pot deosebi un om de altul, recunoscu Theon. Căutase câțiva dintre prietenii cu care se jucase în copilărie, dar erau cu toții plecați, morți, sau îi deveniseră străini. Unchiul meu, Victarion, mi-a împrumutat cârmaciul lui.

— Rymolf Stormdrunk? Un bărbat de treabă, când e treaz. Văzu și alți cunoscuți și îi strigă în trecere: Uller, Quarl! Unde e frate-tău, Skyte?

— Mă tem că Zeul Înecat a avut nevoie de un vâslaș puternic, răspunse bărbatul îndesat, cu șuvițe albe în barbă.

— Vrea să spună că Eldiss a băut prea mult vin și i-a plesnit burtoiul, zise tânărul cu obrajii rozalii de lângă el.

— Ce-i mort nu va muri niciodată, zise Esgred.

— Ce-i mort nu va muri niciodată.

Theon murmură cuvintele împreună cu ei.

— Se pare că te cunoaște multă lume, îi zise

el, după ce bărbaţii trecură.

— Orice bărbat o iubește pe nevasta constructorului de corăbii. Ar face bine s-o iubească, dacă nu vrea să i se înece corabia. Dacă ai nevoie de oameni să tragă la vâsle, poţi găsi mai răi decât ăștia trei.

— Lordsport nu duce lipsă de braţe puternice.

Theon se gândise destul de mult la asta. Luptători voia el, și oameni care să-i fie credincioși *lui* și nu nobilului său tată sau unchilor săi. Deocamdată juca rolul unui prinţ ascultător, așteptând ca Lordul Balon să-și dezvăluie planurile în întregime. Dacă se dovedea că nu-i plac acele planuri sau rolul pe care-l avea de jucat, ei bine, atunci...

— Puterea nu e totul. Vâslașii unei corăbii lungi trebuie să se miște ca unul dacă vrei să ai cea mai bună viteză. Dacă ești chibzuit, alege oameni care au mai vâslit împreună.

— Înţelept sfat. Poate că mă ajuţi să-i aleg. *Să creadă că am nevoie de înțelepciunea ei, femeilor le place asta*.

— S-ar putea, dacă te porţi frumos.

— Cum altfel?

Theon grăbi pasul când se apropiară de *Myraham*, legănându-se, înaltă și goală, lângă chei. Căpitanul ei încercase să plece acum două săptămâni, dar Lordul Balon nu l-a lăsat. Nici uneia dintre corăbiile de negoţ care ancoraseră la Lordsport nu îi fusese îngăduit să mai plece; tatăl lui voia să nu ajungă nicio vorbă pe continent despre faptul că-și adună oastea, până ce nu era gata de atac.

— Stăpâne! strigă un glas tânguitor de pe teuga corabiei. Fata căpitanului era aplecată peste parapet, uitându-se lung după el. Tatăl ei îi interzisese să vină pe ţărm, dar ori de câte ori

Theon venea la Lordsport, o zărea umblând pe punte, de colo-colo. Stăpâne, o clipă! strigă după el. Dacă ești bun, stăpâne...

— A fost? întrebă Esgred, în timp ce Theon o zorea pe lângă corabie. A fost bună, stăpâne?

Nu avea niciun rost să facă pe sfiosul.

— O vreme. Acum vrea să fie nevasta mea de sare.

— Oho! Păi ar avea parte de ceva sare, nu încape îndoială. Prea moale și fără haz fata asta. Sau mă înșel?

— Nu te înșeli. *Moale și fără haz. Exact. Cum își dăduse seama?*

Îi spusese lui Wex să-l aștepte la han. Sala de mese era atât de aglomerată încât Theon fu nevoit să se înghesuie pe ușă. Nu era chip să găsești vreun loc la masă sau pe bancă. Și scutierul nu era de găsit.

— Wex, strigă el peste hărmălaie. *Dacă e sus cu vreuna dintre târfele alea netrebnice, îl jupoi de viu*, gândea Theon când, în sfârșit, îl zări pe băiat jucând zaruri lângă cămin... și câștigând, după cum arăta grămada de monede din fața lui.

— E timpul de plecare, anunță Theon.

Când văzu că băiatul nu-i acordă nicio atenție, îl apucă de ureche și îl trase de la joc. Wex înșfăcă un pumn de monede și îl urmă fără să scoată o vorbă. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Majoritatea scutierilor aveau gura mare, dar Wex se născuse mut, ceea ce nu-l împiedica să fie isteț, ca orice băiat de doisprezece ani. Era fiul unui om de rând, unul dintre frații vitregi ai lui Botley. Theon plătise o parte din prețul calului său luându-l ca scutier.

Când Wex o văzu pe Esgred, făcu ochii mari. *Ai zice că n-a mai văzut niciodată o femeie*,

gândi Theon.

— Esgred vine cu mine la Pyke. Pune șaua pe cai, și mișcă-te repede.

Băiatul venise pe un căluț costeliv din grajdul Lordului Balon, dar calul lui Theon era cu totul altfel.

— De unde ai găsit armăsarul ăsta? întrebă Esgred când îl văzu, dar după râsul ei, Theon își dădea seama că era impresionată.

— L-a adus Lordul Botley la Lannisport, anul trecut, dar s-a dovedit a fi un cal prea bun pentru el, așa că s-a hotărât să-l vândă.

Insulele de Fier erau prea răzlețe și prea stâncoase ca să poți crește acolo cai buni. Majoritatea insularilor erau în cel mai bun caz călăreți mediocri, care se simțeau mai în largul lor pe puntea unei corăbii decât în șa. Până și lorzii călăreau cai mici sau ponei lățoși din Harlaw, iar carele cu boi erau mai frecvente decât căruțele. Oamenii de rând, prea săraci ca să aibă fie una, fie alta, își trăgeau singuri plugurile peste pământul pietros, neroditor.

Dar Theon petrecuse zece ani la Winterfell și nu avea de gând să plece la război fără un cal bun. Judecata greșită a Lordului Botley fusese norocul lui: un armăsar la fel de ager pe cât era de negru, mai mare decât un cal de povară, chiar dacă nu la fel de mare ca majoritatea cailor de luptă. Întrucât Theon nu era nici el la fel de voinic ca marea parte a cavalerilor, calul i se potrivea de minune. Ochii animalului aruncau văpăi. Când și-a întâlnit noul stăpân, și-a strâns buzele și a încercat să-l muște de față.

— Are un nume? îl întrebă Esgred, în timp ce Theon încăleca.

— Zâmbitorul. Îi întinse o mână și o ridică în fața lui, unde putea s-o cuprindă în brațe, în

timp ce călăreau. Am cunoscut cândva un om care mi-a spus că zâmbesc când nu trebuie.

— E adevărat?

— Doar din perspectiva celor care nu zâmbesc deloc. Se gândea la tatăl său și la unchiul Aeron.

— Acum zâmbești, nobilul meu prinț?

— O, da. Theon întinse brațele în jurul ei, pentru a apuca hățurile. Era aproape de înălțimea lui. Ar fi putut să-și spele părul, iar pe frumosu-i gât avea o cicatrice palidă, roz, dar îi plăcea mirosul ei: era sărată, dulce și femeie. Drumul de întoarcere către Pyke promitea să fie cu mult mai interesant decât drumul până aici.

Când se îndepărtară bine de Lordsport, Theon îi puse o mână pe sân. Esgred i-o îndepărtă.

— În locul tău aș ține ambele mâini pe hamuri, altfel bestia asta neagră a ta ne va azvârli pe amândoi și ne va omorî cu o lovitură de picior.

— L-am dezvățat de asta. Amuzat, Theon stătu cuminte o vreme, trăncănind afabil despre vreme (cenușie și mohorâtă, cum era de când sosise, cu ploi frecvente) și povestindu-i despre oamenii pe care i-a omorât în Pădurea Șoaptelor. Când ajunse la cât de aproape se aflase de Regicidul însuși, își furișă din nou o mână acolo unde fusese mai înainte. Sânii ei erau mici, dar îi plăcea cât erau de tari.

— Nu vrei să faci asta, nobilul meu prinț.

— O, ba da. Theon o strânse.

— Scutierul tău te privește.

— Să mă privească. Nu va vorbi niciodată despre asta, ți-o jur.

Esgred îi desfăcu degetele de pe sânul ei. De data aceasta îl imobiliză cu fermitate. Avea mâini puternice.

— Îmi plac femeile care strâng tare.

Esgred pufni.

— Nu mi-aș fi închipuit, judecând după fătuca aia din port.

— Nu trebuie să mă judeci după ea. Era singura femeie de pe vas.

— Povestește-mi despre tatăl tău. Mă va primi bine în castelul lui?

— De ce ar face-o? Nu m-a primit bine nici pe mine, sânge din sângele lui, moștenitorul cetății Pyke și al Insulelor de Fier.

— Ești, într-adevăr? întrebă ea cu blândeţe. Se spune că ai unchi, fraţi, o soră.

— Fraţii mei au murit de mult, iar sora mea... Ei bine, se spune că rochia preferată a lui Asha este o haină de zale care îi atârnă peste genunchi, cu lenjerie din piele fiartă pe dedesubt. Cu toate acestea, straiele de bărbat n-o vor face bărbat. Voi face cu ea o alianţă bună prin căsătorie, după ce câștigăm războiul, dacă voi putea găsi un bărbat care s-o ia. După câte îmi amintesc, are un nas ca un cioc de vultur, o recoltă bogată de pistrui și nu are pieptul mai dezvoltat decât un băiat.

— Poţi să-ţi căsătorești sora, dar unchii nu, remarcă Esgred.

— Unchii... Drepturile lui Theon aveau întâietate faţă de ale celor trei fraţi ai tatălui său, dar femeia atinsese un punct sensibil. În Insulele de Fier era un lucru obișnuit ca un unchi puternic și ambițios să-și deposedeze de drepturi nepotul slab și, de obicei, să-l ucidă cu ocazia asta. *Dar eu nu sunt slab*, își zise Theon, *și am de gând să fiu și mai puternic când tatăl meu va muri.* Unchii nu reprezintă niciun pericol pentru mine, afirmă el. Aeron e îmbătat de apă de mare și de sanctuarul lui. Trăiește doar pentru zeul lui...

— Zeul *lui?* Al tău nu?

— Și al meu. Ce e mort nu poate muri. Zâmbi subțire. Dacă fac paradă de evlavie, așa cum mi se cere, Păr Negru nu-mi va da bătăi de cap. Iar unchiul meu Victarion...

— Lordul Căpitan al Flotei de Fier și un luptător feroce. Am auzit cântece despre el prin cârciumi.

— În timpul rebeliunii nobilului meu tată, a plecat la Lannisport împreună cu unchiul meu Euron și a incendiat flota Lannisterilor, acolo unde era ancorată, își aminti Theon. Totuși, planul a fost al lui Euron. Victarion e ca un taur jugănit, puternic, neobosit și ascultător, dar fără șanse de a câștiga vreo competiție. Fără îndoială, mă va sluji cu același devotament ca și pe tatăl meu. Nu are nici inteligența, nici ambiția să pună la cale vreo trădare.

— Dar Euron Ochi-de-Cioară nu duce lipsă de viclenie. Am auzit oamenii povestind lucruri înfricoșătoare despre asta.

Theon se foi în șa.

— Unchiul meu Euron n-a fost văzut în insule de aproape doi ani. Poate că a murit. Dacă e așa, s-ar putea să fie mai bine. Fratele cel mare al Lordului Balon nu a renunțat niciodată la Rânduiala Veche, nici măcar o zi. *Tăcerea* lui, cu pânzele sale negre și carena sângerie, era rău famată în toate porturile, de la Ibben la Asshai, așa se spunea.

— S-ar putea să fie mort, fu de acord Esgred, iar dacă trăiește, ei bine, a petrecut atât de mult timp pe mare încât aici e aproape un străin. Oamenii de fier nu vor așeza niciodată un străin pe Scaunul de Stâncă.

— Presupun că nu, răspunse Theon, înainte de a-și da seama că pentru unii și el e un străin. Gândul acesta îl făcu să se încrunte. *Zece ani*

sunt vreme lungă, dar acum m-am întors, iar tatăl meu e departe de a fi pe moarte. Am destul timp să arăt cine sunt.

Se gândi din nou la sânii ispititori ai lui Esgred, dar probabil că ea nu ar face decât să-i îndepărteze mâna din nou, iar toată discuţia asta despre unchii lui îi stinseseră oarecum pasiunea. Era timp destul pentru astfel de jocuri la castel, în intimitatea camerelor sale.

— Voi vorbi cu Helya când ajungem la Pyke și voi avea grijă să ai un loc de cinste la ospăţ, zise el. Eu trebuie să stau pe platformă, în dreapta tatălui meu, dar voi coborî să stau cu tine când el va pleca din sală. Arareori zăbovește mult. Nu mai are stomac pentru băutură în ultimul timp.

— Lucru trist când un om mare îmbătrânește.

— Lordul Balon este doar *tatăl* unui om mare.

— Un lord modest.

— Numai prostul se înjosește, când lumea e plină de oameni gata să facă asta pentru el. O sărută ușor pe ceafă.

— Ce voi purta la acest mare ospăţ? Întinse mâna și îi împinse faţa.

— Îi voi cere Helyei să te îmbrace. O rochie de-a mamei va fi numai bună. E plecată la Harlaw și nu e așteptată să se întoarcă.

— Am auzit că vânturile reci au distrus-o. Vei merge s-o vezi? Harlaw e doar la o zi depărtare și cu siguranţă Lady Greyjoy îţi duce dorul.

— Aș vrea să pot. Sunt prea ocupat aici. Tatăl meu se bazează pe mine, acum, că m-am întors. Dacă va fi pace, poate...

— Venirea ta ar putea să fie pacea *ei*.

— Acum vorbești ca o femeie, se plânse

Theon.

— Mărturisesc, sunt femeie... Și însărcinată.

Cumva, gândul acesta îl excită.

— Așa spui tu, dar trupul tău nu arată niciun semn. Cum poți dovedi? Înainte să te cred, va trebui să-ți văd sânii crescând și să-ți gust laptele de mamă.

— Și ce va spune soțul meu despre asta? Omul devotat și slujitorul tatălui tău!

— Îi vom da atât de multe corăbii de construit, încât nici nu va observa că l-ai părăsit.

Esgred începu să râdă.

— Lordul care a pus mâna pe mine e crud. Dacă îți promit că într-o zi o să poți să privești cum îmi alăptez copilul, îmi spui mai multe despre războiul tău, Theon din Casa Greyjoy? Mai avem multe leghe și mulți munți de străbătut, și aș vrea să aud despre acest rege lup pe care l-ai slujit, și despre leii de aur cu care se luptă.

Mereu nerăbdător să-i facă pe plac, Theon se supuse. Restul lungului drum trecu iute, în timp ce el îi umplea drăgălașul cap cu povești despre Winterfell și despre război. Unele lucruri pe care le spunea îl uimeau. *E plăcut să-i vorbești, fie lăudată*, reflectă el. *Am impresia că o cunosc de ani de zile. Dacă se pricepe la jocurile de așternut pe jumătate cât e de ageră la minte, va trebui s-o păstrez...* Se gândi la Sigrin Constructorul de Corăbii, un om cu trupul greoi, cu mintea greoaie, cu părul ca de in retrăgându-se deja de pe fruntea plină de coșuri, și clătină din cap. *O pierdere. O pierdere cât se poate de tragică*.

Timpul trecu parcă în zbor și marele zid de apărare al cetății Pyke li se înălța în fața ochilor. Porțile erau deschise. Theon dădu pinteni

calului și trecu poarta într-un trap sprinten. Câinii de vânătoare lătrau sălbatic în timp ce o ajuta pe Esgred să descalece. Mai mulţi veniră săltând, dând din coadă. Ţâșniră drept pe lângă Theon și o doborâră pe femeie, sărind în jurul ei, lătrând și lingând-o.

— Jos, strigă Theon, lovind zadarnic cu piciorul cățeaua mare și maro, dar Esgred râdea și se lupta cu ei.

Un grăjdar veni gonind în urma câinilor.

— Ia calul! îi porunci Theon, și ia de aici blestemaţii ăștia de câini...

Mocofanul nu-i acordă nicio atenţie. Fața i se deschise, zâmbind larg cu toţi dinţii săi rari și spuse:

— Lady Asha. Te-ai întors.

— Aseară, răspunse ea. Am venit cu corabia de la Great Wyk, cu Lordul Goodbrother, și am înnoptat la han. Frăţiorul meu a fost atât de bun să mă lase să vin cu el de la Lordsport. Sărută pe nas unul dintre câini și îi zâmbi lui Theon.

Nu putea decât să stea și să se uite la ea cu gura căscată. *Asha... Nu. Nu putea fi Asha*. Își dădu seama dintr-odată că în mintea lui erau două Asha. Una era fetiţa pe care o cunoscuse. Cealaltă, mai vag imaginată, aducea oarecum cu mama lui. Niciuna nu semăna niciun pic cu această... această... această...

— Coșurile mi-au trecut când mi-au crescut sânii, îi explică în timp ce se hârjonea cu câinele, dar ciocul de vultur l-am păstrat.

Theon își regăsi glasul:

— De ce nu mi-ai spus?

Asha dădu drumul câinelui și se îndreptă.

— Mai întâi am vrut să văd cine ești. Și am văzut. Se maimuţări, făcând o jumătate de plecăciune. Iar acum, frăţioare, te rog să mă

scuzi, dar trebuie să mă spăl și să mă îmbrac pentru ospăţ. Mă întreb dacă mai am rochia aceea de zale pe care îmi place s-o port peste lenjeria din piele fiartă. Îi aruncă acel zâmbet maliţios și traversă podul cu mersul care-i plăcuse lui Theon atât de mult, puţin ștrengăresc, puţin legănat.

Când Theon întoarse capul, Wex îi zâmbea. Îl trase băiatului o palmă peste ureche.

— Asta e pentru că ţi-a plăcut atât de mult. Îi mai trase încă o palmă, mai tare: Și asta pentru că nu m-ai prevenit. Data viitoare, să-ţi crească limba.

Camerele sale din Fortăreaţa Oaspeţilor nu i se păruseră niciodată atât de reci, deși sclavii lăsaseră un mangal arzând. Theon își azvârli cizmele din picioare, își lăsă mantia să cadă pe podea și-și turnă o cupă de vin, amintindu-și de fata bleagă, cu genunchi noduroși și coșuri pe faţă. *Mi-a desfăcut pantalonii*, gândi el contrariat, *și a spus... O, zei, și eu am spus...* Oftă. N-ar fi putut să se facă de râs mai îngrozitor.

Nu, gândi el apoi. *Ea a fost cea care m-a făcut de râs. Cățeaua afurisită a savurat probabil fiecare moment. Și felul cum mă tot atingea pe...*

Își luă cupa și se duse lângă fereastră, unde se așeză și bău, privind marea, în timp ce soarele se întuneca deasupra cetăţii. *N-am loc aici*, gândi el, *și motivul e Asha, lua-o-ar Ceilalţi!* Apa de dedesubt își preschimbă culoarea din verde în gri și apoi în negru. Auzi o muzică îndepărtată și știu că era timpul să se schimbe pentru ospăţ.

Theon alese o pereche de cizme simple și haine și mai simple, în nuanţe mohorâte de negru și gri, potrivite cu starea lui de spirit. Fără

podoabe; nu avea nimic cumpărat cu fier. *Aș fi putut să iau ceva de la sălbaticul acela pe care l-am ucis ca să-l salvez pe Bran Stark, dar nu avea niciun lucru de valoare. Asta mi-e soarta blestemată, să-i ucid pe cei săraci.*

Când Theon intră, sala lungă, plină de fum, era înțesată de lorzii și căpitanii tatălui său, aproape patru sute la număr. Dagmer Cleftjaw nu se întorsese încă de la Vechiul Wyk cu cei din casele Stonehouse și Drumms, dar toți ceilalți erau de față – clanul Harlaw din Harlaw, Blacktyde din Blacktyde, clanul Sparr, Merlyn și Goodbrother din Marele Wyk, clanul Saltcliffe și Sunderly din Saltcliffe, casele Botley și Wynch din cealaltă parte a Cetății Pyke. Sclavii turnau bere, muzica răsuna, scripci și tobe. Voinicii dansau dansul degetelor, învârtind securi cu cozile scurte unul în fața celuilalt. Șmecheria era să prinzi securea sau să sari peste ea, fără să greșești pasul. Era numit dansul degetelor pentru că de obicei se sfârșea prin aceea că unul dintre dansatori își pierdea un deget... sau două, sau cinci.

Nici dansatorii, nici băutorii nu-i acordară prea multă atenție lui Theon Greyjoy când înainta cu pași mari către platformă. Lordul Balon ocupa Jilțul de Piatră, sculptat în forma unui *kraken* dintr-un imens bloc de piatră neagră, lucioasă. Legenda spunea că primii oameni l-au găsit pe țărmul Vechiului Wyk, când au venit pe Insulele de Fier. La stânga jilțului se aflau unchii lui Theon. Asha era instalată la dreapta, pe locul de onoare.

— Ai întârziat, Theon, remarcă Lordul Balon.

— Îți cer iertare. Theon se așeză pe scaunul gol de lângă Asha. Înclinându-se, îi șuieră la ureche:

— Stai pe locul meu.

Asha se întoarse spre el cu o privire nevinovată:

— Frăţioare, cu siguranţă te înşeli. Locul tău este la Winterfell. Zâmbetul ei îl răni. Şi unde sunt toate hainele tale frumoase? Am auzit că-ţi place să simţi pe piele mătăsurile şi catifeaua. Era îmbrăcată într-o rochie de lână moale, verde, croită simplu, ce atârna în linii suple, pe lângă trup.

— Cămaşa ta de zale trebuie că a ruginit, surioară, i-o întoarse Theon. Mare păcat, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată cu totul în fier.

Asha se mulţumi să râdă.

— Poate că ţi-ar plăcea, frăţioare, dacă crezi că *Târfa Mărilor* poate să ţină pasul cu *Vântul Negru*. Unul dintre sclavii tatălui său se apropie, aducând o carafă cu vin.

— Bei bere sau vin în seara asta, Theon? Asha se apropie de el. Sau încă eşti însetat după laptele meu de mamă?

Theon roşi.

— Vin, îi spuse sclavului. Asha se întoarse şi bătu în masă, cerând bere.

Theon rupse o bucată de pâine în două, goli o strachină de lemn şi chemă un bucătar să o umple cu tocană de peşte. Mirosul de smântână grasă îi provoca o uşoară greaţă, dar se forţă să mănânce. Băuse destul vin ca să-l ţină pe linia de plutire preţ de două feluri de mâncare. *Dacă vomez, o să vomez pe ea*.

— Tata ştie că te-ai căsătorit cu constructorul lui de corăbii? o întrebă pe sora lui.

— Nu mai mult decât ştie Sigrin. Ridică din umeri. *Esgred* a fost prima corabie pe care a construit-o. I-a dat numele după mama sa. Mi-ar fi greu să spun pe cine iubeşte mai mult.

— Fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună.

— Nu fiecare. Ţii minte când ţi-am spus că-mi place să fiu deasupra? rânji Asha.

Asta nu făcu decât să-l înfurie.

— Toată povestea că ești căsătorită și însărcinată...

— O, partea asta a fost adevărată. Asha sări în picioare. Rolfe, aici, îi strigă unuia dintre dansatorii degetelor, ridicând o mână. Bărbatul o văzu, se răsuci și, dintr-odată, o secure porni în zbor din mâna lui, cu lama strălucind când trecu, învârtindu-se ameţitor, prin lumina torţelor. Theon mai apucă să scoată un oftat înăbușit înainte ca Asha să prindă securea din aer și s-o împlânte în masă, despicându-i planșeta de lemn în două și împroșcându-i mantia cu stropi de grăsime. Iată-l pe nobilul meu soţ. Asha își vârî mâna sub rochie și scoase un pumnal dintre sâni. Iar aici e copilașul meu dulce, care suge.

Nu-și putea imagina cum arăta în acel moment, dar brusc Theon Greyjoy își dădu seama că Sala Mare răsuna de râsete, toate pe seama lui. Până și tatăl său zâmbea, pe toţi zeii, iar unchiul său, Victarion, chicotea zgomotos. Singura replică pe care izbuti să o dea fu un zâmbet îngrețoșat. *Vom vedea cine râde la urmă, târfă!*

Asha smulse securea din masă și le-o azvârli înapoi dansatorilor, în fluierături și ovaţii puternice.

— Ai face bine să iei aminte la ce ţi-am spus despre alegerea echipajului. Un sclav le oferi un platou, iar ea străpunse un pește sărat și îl mâncă direct din vârful pumnalului. Dacă te-ai fi ostenit să afli primul lucru despre Sigrin, nu te-aș fi putut păcăli. Ai fost lup zece ani, ai venit

aici și te și vezi stăpân peste insule, dar nu știi nimic și nu cunoști pe nimeni. De ce-ar lupta și ar muri oamenii pentru tine?

— Sunt prinţul lor de drept, spuse Theon înţepat.

— După legile ţărilor verzi, poate că eşti. Dar aici ne facem propriile legi, sau ai uitat?

Încruntându-se, Theon se întoarse să se uite la strachina spartă din faţa lui. Mai era puţin şi va avea tocană în poală. Chemă un sclav să cureţe. *Jumătate din viaţă am aşteptat să mă întorc acasă, şi pentru ce? Batjocură şi lipsă de consideraţie?* Acesta nu era acel Pyke pe care şi-l amintea. Sau şi-l amintea oare? Fusese atât de tânăr când l-au luat ca să-l ţină ostatic!

Ospăţul era destul de sărăcăcios, o succesiune de mâncăruri de peşte, pâine neagră şi carne de capră fără gust. Lucrul cel mai gustos pe care Theon îl găsi de mâncat fu o plăcintă cu ceapă. Berea şi vinul continuară să curgă mult timp după ce resturile ultimului fel de mâncare fuseseră luate de pe masă.

Lordul Balon Greyjoy se ridică din Jilţul de Piatră.

— Terminaţi-vă băutura şi veniţi în solariul meu, le porunci tovarăşilor săi de pe platformă. Avem planuri de pus la punct.

Îi părăsi, fără alte cuvinte, flancat de doi dintre străjerii lui. Fraţii săi îl urmară la scurt timp, unul câte unul. Theon se ridică pentru a merge după ei.

— Frăţiorul meu se grăbeşte să plece. Asha ridică cornul de băut şi mai ceru bere.

— Nobilul nostru tată ne aşteaptă.

— Şi ne-a aşteptat, timp de mai mulţi ani. Nu-i va face niciun rău să ne mai aştepte puţin... Dar dacă te temi de mânia lui, fugi după el, nu sta pe gânduri. N-ar trebui să-ţi fie greu

să-i ajungi din urmă pe unchii noștri. Zâmbi. Unul s-a îmbătat cu apă de mare, iar celălalt este un bou jugănit, mare și cenușiu, atât de slab la minte încât probabil se va rătăci.

Theon se lăsă pe spătarul scaunului, plictisit.

— Nu fug după niciun bărbat.

— După niciun bărbat, dar după fiece femeie.

— Nu eu am fost cel care ți-a pus mâna pe bărbăție.

— Eu nu am așa ceva, știi? Tu ai pus mâna pe toate celelalte părți ale trupului meu destul de repede.

Putea simți cum sângele îi năvălește în obraji.

— Sunt bărbat, cu pofte de bărbat. Ce fel de ființă neomenească ești tu?

— Doar o fecioară sfioasă. Mâna Ashei țâșni sub masă pentru a-l strânge de pantaloni. Theon aproape sări din scaun.

— Ce, nu vrei să te duc de cârmă în port, frățioare?

— Căsătoria nu e pentru tine, hotărî Theon. Când voi domni eu, te voi expedia la surorile tăcute. Se ridică în picioare, clătinându-se, și se îndepărtă.

Ploaia cădea când ajunse la podul mișcător care ducea către Turnul Mării. Stomacul i se zvârcolea și i se agita, ca marea de dedesubt, iar vinul îl făcuse nesigur pe picioare. Theon scrâșni din dinți și, croindu-și drum peste pod, strânse frânghia cu putere, imaginându-și că strângea gâtul Ashei.

Solariul era la fel de umed și plin de praf ca întotdeauna. Îngropat sub blănurile de focă, tatăl său stătea lângă mangal, cu frații săi de o parte și de alta. Când intră Theon, Victarion

vorbea despre maree și despre vânturi, dar Lordul Balon îi făcu semn să tacă.

— Mi-am făcut planurile. E timpul să le auzi.

— Am unele sugestii...

— Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ți-l cer, îi spuse tatăl său. Am primit un mesaj de la Vechiul Wyk. Dagmer aduce casele Drumm și Stonehouse. Dacă zeii ne ajută să avem vânt prielnic, vom fi pe mare când sosesc ei, sau tu vei fi. Vreau ca tu să dai prima lovitură, Theon. Vei duce opt corăbii lungi la nord...

— *Opt*. Fața i se înroși. Ce pot spera să realizez doar cu opt corăbii?

— Vei distruge Țărmul Stâncos, jefuind satele de pescari și scufundând orice corăbii pe care ai ocazia să le întâlnești. S-ar putea să-i scoți pe unii dintre lorzii de la nord din spatele zidurilor lor de piatră. Aeron te va însoți. La fel și Dagmer Cleftjaw.

— Fie ca Zeul Înecat să vă binecuvânteze săbiile, zise preotul.

Theon se simțea de parcă ar fi primit o palmă. Era trimis să facă o treabă de tâlhar, să dea foc colibelor de pescari și să le siluiască fiicele urâte. Și totuși, după toate aparențele, Lordul Balon nu avea suficientă încredere în el nici măcar să facă atâta lucru. Era suficient de rău că trebuia să suporte privirile încruntate și mustruluielile lui Păr Umed. Cu Dagmer Cleftjaw lângă el, comanda lui va fi pur formală.

— Asha, fiica mea, continuă Lordul Balon – iar Theon se întoarse și văzu că sora lui se furișase înăuntru în tăcere –, tu vei duce treizeci de corăbii lungi cu oameni pe alese în preajma Dragonului Mării. Vei acosta la nord de Deepwood Motte. Înaintează repede și

castelul s-ar putea să cadă înainte ca ei să-și dea măcar seama că i-ai atacat.

Asha zâmbi ca o pisică în fața oalei cu smântână.

— Întotdeauna mi-am dorit un castel, spuse ea dulce.

— Atunci ia-ți unul.

Theon fu nevoit să-și muște limba. Deepwood Motte era fortăreața Gloverilor. Cu Robert și Galbart aflați amândoi în război la sud, era lipsită de apărare și, după ce castelul va cădea, oamenii de fier vor avea un punct de sprijin în inima norodului. *Eu ar trebui să fiu cel trimis să preiau Deepwood Motte*. Cunoștea cetatea, îi vizitase pe Gloveri de mai multe ori, cu Eddard Stark.

— Victarion, i se adresă Lordul Balon fratelui său, principalul atac îți revine ție. După ce fiii mei își vor fi dat loviturile, Winterfell va trebui să răspundă. Vei întâmpina puțină rezistență când vei naviga către Saltspear și către Fever River. La izvoare, vă veți afla la mai puțin de douăzeci de mile de Moat Cailin. Gâtul este cheia către regat. Stăpânim deja mările vestului. Cândva am fost stăpâni peste Moat Cailin, puștiul nu va fi în stare să recâștige nordul, și dacă e destul de nătărău să încerce, dușmanii lui vor închide capătul dinspre sud al digului în spatele lui, iar Robb, băiețandrul, se va pomeni prins ca un șobolan în capcană.

Theon nu mai putu să tacă.

— Un plan îndrăzneț, tată, dar lorzii din castelele lor...

Lordul Balon îl întrerupse:

— Lorzii au plecat la sud cu flăcăiașul. Cei care au rămas în urmă sunt lași, bătrâni sau băiețandri nepricepuți. Se vor preda sau vor cădea, unul câte unul. Winterfell ne poate

înfrunta timp de un an, dar la ce bun? Restul va fi al nostru, pădurea și câmpul și castelul, iar pe oamenii din popor îi vom transforma în sclavii noștri și în femeile noastre de sare.

Aeron Păr Umed ridică brațele.

— Iar apele mâniei se vor ridica și Zeul Înecat își va întinde stăpânirea peste ținuturile verzi!

— Ceea ce e mort nu poate învia, intonă Victarion. Lordul Balon și Asha îl îngânară, iar Theon nu avu de ales decât să murmure alături de ei. Și pe urmă se sfârși.

Afară, ploaia cădea mai puternic ca niciodată. Podul de frânghii se legăna și se răsucea sub picioarele sale. Theon Greyjoy se opri la mijlocul distanței și contemplă stâncile de dedesubt. Sunetul valurilor era un vuiet copleșitor, iar pe buze simțea stropi de sare. O pală neașteptată de vânt îl făcu să-și piardă echilibrul și căzu, clătinându-se, în genunchi.

Asha îl ajută să se ridice.

— Nu reziști nici la vin, frățioare.

Theon se sprijini de umărul ei și o lăsă să-l conducă peste scândurile alunecoase.

— Îmi plăceai mai mult când erai Esgred, îi spuse el, pe un ton de reproș.

Ea râse.

— Mi se pare corect. Și tu îmi plăceai mai mult când aveai nouă ani.

TYRION

Prin ușă răzbătea sunetul dulce al harpei, îngemănat cu trilurile fluierelor. Glasul cântăreţului era înăbușit de pereții groși, dar Tyrion știa versurile. *Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară*, își aminti el, *cu soare în păr...*

Ser Meryn Trant păzea ușa reginei în noaptea aceasta. Felul în care mormăi „Stăpâne" îi sună lui Tyrion a reproș, dar bărbatul îi deschise ușa. Cântecul se întrerupse brusc când Tyrion năvăli în dormitorul surorii sale.

Cersei se odihnea sprijinită de un morman de perne. Avea picioarele goale, părul auriu răvășit cu dibăcie, iar rochia, o mătase grea, verde cu auriu, reflecta lumina lumânărilor și sclipi când femeia își ridică privirea.

— Dulce surioară, spuse Tyrion, ce frumoasă ești în seara asta. Se întoarse către cântăreţ. Și tu la fel, vere. N-am avut habar că ai o voce atât de încântătoare.

La auzul complimentului, Ser Lancel deveni ursuz, probabil avea impresia că e luat peste picior. Lui Tyrion i se părea că flăcăul crescuse zece centimetri de când fusese făcut cavaler. Lancel avea părul des, de culoarea nisipului, ochii verzi ai Lannisterilor și o dâră de puf moale, blond, deasupra buzei superioare. La cei șaisprezece ani ai săi, avea ghinionul să aibă toată încrederea nestrămutată a tinereții, era lipsit de orice urmă de umor sau modestie și era frate cu aroganța care le venea atât de firesc

celor născuți blonzi, puternici și chipeși. Recenta lui ridicare în rang îl făcuse și mai nesuferit.

— Înălțimea Sa a trimis după tine? ceru explicații băiatul.

— Nu, după câte-mi amintesc, recunoscu Tyrion. Regret să-ți întrerup spectacolul, Lancel, dar se întâmplă că am de discutat probleme importante cu sora mea.

Cersei îl privi cu suspiciune.

— Dacă ești aici în legătură cu frații aceia cerșetori, Tyrion, scutește-mă de reproșuri. Nu accept să umple străzile cu vorbele lor murdare de trădători. Își pot predica unul altuia în temniță.

— Și se pot socoti norocoși că au o regină atât de milostivă, adăugă Lancel. Eu le-aș fi smuls limbile.

— Unul a îndrăznit chiar să spună că zeii ne pedepsesc pentru că Jaime l-a ucis pe adevăratul rege, afirmă Cersei. Nu mă mai sâcâi, Tyrion. Ți-am dat ocazia să te ocupi de păduchii ăia, dar tu și Ser Jacelyn al tău n-ați făcut nimic, așa că i-am poruncit lui Vylarr să se ocupe de problemă.

— Și așa a și făcut. Tyrion *fusese* deranjat când mantiile roșii au târât o jumătate de duzină de profeți nerușinați jos, în temnițe, fără să-l consulte, dar nu erau destul de importanți ca să se războiască pentru ei. Nu încape îndoială că ne va prinde bine tuturor puțină liniște pe străzi. Nu de asta am venit. Am noutăți pe care sunt sigur că ești curioasă să le auzi, dragă surioară, dar ar fi mai bine să ți le spun între patru ochi.

— Prea bine. Harpistul și flautistul se înclinară și se precipitară afară din încăpere, în timp ce Cersei îi dădu vărului său un sărut cast

pe obraz. Lasă-ne singuri, Lancel. Fratele meu este inofensiv când e singur. Dacă și-ar fi adus cu el favoriții, le-am fi simțit mirosul.

Tânărul cavaler îi aruncă verișoarei sale o privire mâhnită și trânti ușa cu putere în urma lui.

— Te informez că îl pun pe Shagga să facă baie o dată la două săptămâni, zise Tyrion după ce Lancel plecă.

— Ești foarte mulțumit de tine, nu-i așa? De ce?

— De ce nu? răspunse Tyrion. Zi și noapte ciocanele răsună de-a lungul Străzii Oțelului, iar marele lanț e tot mai lung. Se trânti pe patul mare, cu baldachin. Acesta e patul în care a murit Robert? Mă miră că-l păstrezi.

— Mă face să visez frumos, zise ea. Acum scuipă ce ai de spus și pleacă, Pezevenghiule.

Tyrion zâmbi.

— Lordul Stannis a plecat de la Piatra Dragonului.

Cersei sări în picioare.

— Și tu mai stai aici, rânjind ca un dovleac de Ziua Recoltei? Bywater a chemat Garda Orașului? Trebuie să trimitem o pasăre la Harrenhal îndată. Tyrion râdea. Cersei îl înhăță de umeri și îl scutură. Încetează! Ești nebun sau beat? *Încetează!*

Tyrion abia reuși să scoată câteva vorbe:

— Nu pot, gâfâi el. E prea... O, zei, prea amuzant... Stannis...

— *Ce?*

— Nu vine împotriva noastră, reuși să articuleze Tyrion. A atacat Capătul Furtunii. Renly a pornit spre el.

Unghiile surorii sale îi săpară dureros în carne. Preț de o clipă, ea îl privi neîncrezătoare, de parcă Tyrion ar fi început să bolborosească

într-o limbă necunoscută.

— Stannis și Renly se luptă *între ei?* Când el clătină din cap, Cersei începu să chicotească. O, zei, aveți milă, zise ea cu răsuflarea tăiată. Încep să cred că Robert a fost cel deștept.

Tyrion își lăsă capul pe spate și hohoti. Râseră amândoi. Cersei îl împinse jos din pat și îl învârti, îl îmbrățișă chiar, bucuroasă, preț de o clipă, ca o fetiță. Când îl lăsă jos, Tyrion era ameţit și fără suflare. Se împletici până la servantă și întinse o mână, ca să se sprijine.

— Crezi că se va ajunge într-adevăr la luptă între cei doi? Dacă ar putea ajunge la o anumită înţelegere...

— Nu vor ajunge, zise Tyrion. Sunt prea diferiți și totuși, prea asemănători, și nu s-au înghițit niciodată.

— Iar Stannis a avut întotdeauna impresia că a fost văduvit de Capătul Furtunii, răspunse Cersei gânditoare. Străvechiul scaun al Casei Baratheon, al lui, de drept... Dacă ai ști de câte ori a venit la Robert cântând același cântec monoton, pe tonul acela posomorât și îndurerat al său. Când Robert i-a dat lui Renly Capătul Furtunii, Stannis a strâns din dinți atât de tare încât am crezut că o să i se sfărâme.

— A luat gestul ca pe un semn de dispreţ.

— A fost făcut în semn de dispreţ, zise Cersei.

— Da, răspunse el, cu respiraţia întretăiată. O, zei, da.

Stătea cu spatele la ea când umplu două cupe cu vin roșu, dulce, de Arbor. Era cel mai simplu lucru din lume să presare un pic de praf fin în cupa ei.

— Pentru Stannis, zise el, dându-i vinul. *Inofensiv când sunt singur, da?*

— Pentru Renly, răspunse ea râzând. Fie să

se lupte mult și bine, și Ceilalți să-i ia pe amândoi.

Aceasta e Cersei, cea pe care o vede Jaime? Când zâmbea, puteai vedea cât e de frumoasă, cu adevărat. *Am iubit o fecioară, dulce ca o vară, cu soare în păr*. Aproape că regreta că o otrăvea.

Mesagerul ei sosi în dimineața următoare, pe când Tyrion își lua micul dejun. Regina avea o indispoziție și nu putea să iasă din camerele ei. *Nu poate să iasă din privată, mai degrabă*. Tyrion scoase cuvenitele sunete de compasiune și îi trimise vorbă lui Cersei să se odihnească liniștită, el va trata cu Ser Cleos așa cum s-au înțeles.

Tronul de Fier al lui Aegon Cuceritorul era o încâlceală de țepi periculoși și de dinți ascuțiți de metal, în așteptarea oricărui nătărău care ar încerca să stea prea comod, iar când se cățără pe trepte, picioarele sfrijite i se încordară, prea conștient de spectacolul absurd pe care îl oferea. Totuși, un singur lucru era de spus despre acel scaun: era prea înalt.

Străjerii Lannister stăteau tăcuți în mantiile lor purpurii și purtând coifurile cu creste în formă de lei. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn îi priveau din partea opusă a sălii. Treptele care duceau la tron erau flancate de Bronn și Ser Preston, din Garda Regală. Curtenii umpleau galeria, în timp ce petiționarii se îngrămădeau lângă ușile înalte de stejar și bronz. Sansa Stark arăta deosebit de frumoasă în dimineața aceasta, deși avea fața albă ca laptele. Lordul Gyles tușea, iar bietul văr Tyrek își purta mantia de mire din blană albă de hermină și catifea. De la căsătoria sa cu micuța Lady Ermesande, cu trei zile în urmă, ceilalți cavaleri începuseră să-i spună „Doica” și îl întrebau ce fel de scutece a

purtat mireasa lui în noaptea nunții.

Tyrion îi privi pe toți, de sus, și descoperi că îi plăcea.

— Să se apropie Ser Cleos Frey. Glasul său se lovi de pereții de piatră și răsună în întreaga încăpere. Și asta îi plăcea. *Păcat că Shae nu poate fi aici să vadă toate acestea,* cugetă el. Ea ceruse să vină, dar era imposibil.

Ser Cleos străbătu tot drumul printre mantiile aurii și cele purpurii, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Când îngenunche, Tyrion observă că vărul său începea să chelească.

— Ser Cleos, zise Degețel de la masa de consiliu, ai mulțumirile noastre pentru că ne-ai adus această ofertă de pace de la Lordul Stark.

Marele Maester Pycelle își drese glasul.

— Regina Regentă, Mâna Regelui și micul consiliu au analizat condițiile oferite de autoproclamatul Rege al Nordului. Păcat, dar nu pot fi acceptate, iar tu, ser, trebuie să le spui asta acestor nordici.

— Iată condițiile *noastre*, zise Tyrion: Robb Stark trebuie să lase sabia deoparte, să jure loialitate și să se întoarcă la Winterfell. Trebuie să-mi elibereze fratele, nevătămat, și să-și așeze oastea sub comanda lui Jaime, să pornească împotriva rebelilor Renly și Stannis Baratheon. Fiecare dintre stegarii lui Stark trebuie să ne trimită un fiu drept ostatic. O fată va fi îndeajuns, dacă nu există niciun fiu. Vor fi tratați cu blândețe și li se va acorda un loc de cinste aici, la curte, atâta timp cât tații lor nu înfăptuiesc nicio nouă trădare.

Cleos Frey avea un aer nefericit.

— Nobilă Mână a Regelui, Lordul Stark nu va accepta niciodată aceste condiții.

Nu ne-am așteptat nicio clipă să le accepte,

Cleos.

— Spune-i că am ridicat încă o oaste numeroasă la Casterly Rock, că în curând aceasta va înainta către el dinspre vest, în timp ce nobilul meu tată avansează dinspre est. Spune-i că e singur, fără nicio șansă să-și facă aliați. Stannis și Renly Baratheon se luptă între ei, iar Prințul din Dorne a consimțit la căsătoria fiului său Trystane cu Prințesa Myrcella.

Un murmur de încântare și consternare deopotrivă se ridică dinspre galerie și din fundul sălii.

— Cât despre verii mei, continuă Tyrion, îi oferim pe Harrion Karstark și Ser Wylis Manderly în schimbul lui Willem Lannister, iar pe Lordul Cerwyn și pe Ser Donnel Locke pentru fratele tău, Tion. Spune-i lui Stark că doi Lannisteri fac cât patru oameni ai nordului la orice oră. Așteptă ca râsetele să se potolească. Oasele tatălui său le va avea, ca o dovadă de bună-credință din partea lui Joffrey.

— Lordul Stark a mai cerut să-i fie înapoiate surorile și sabia tatălui său, îi reaminti Ser Cleos.

Ser Ilyn Payne amuți, cu teaca spadei lui Eddard Stark ridicată deasupra unui umăr.

— Gheață, zise Tyrion. O va primi când va face pace cu noi, nu mai devreme.

— Cum spui. Și surorile sale?

Tyrion aruncă o privire către Sansa și se simți săgetat de milă când spuse:

— Până când fratele meu, Jaime, va fi eliberat nevătămat, vor rămâne aici, ca ostatice. De el depinde cât de bine sunt tratate. *Și, dacă zeii sunt buni, Bywater o va găsi pe Arya în viață, înainte ca Robb să afle că ea lipsește.*

— Îi voi duce mesajul tău, stăpâne.

Tyrion trase de una dintre săbiile răsucite

care atârnau de brațul tronului. *Iar acum, lovitura*.

— Vylarr, strigă el.

— Stăpâne.

— Oamenii pe care i-a trimis Stark sunt destui pentru a apăra oasele Lordului Eddard, dar un Lannister trebuie să aibă o escortă Lannister, afirmă Tyrion. Ser Cleos e vărul reginei și al meu. Vom dormi mai liniștiți dacă ai grijă să fie adus teafăr înapoi la Riverrun.

— Cum poruncești. Câți oameni ar trebui să iau?

— Păi pe toți.

Vylarr rămase încremenit ca o statuie. Marele Maester Pycelle se ridică, oftând:

— Mână nobilă a Regelui, nu se poate... Tatăl tău, Lordul Tywin însuși a trimis acești oameni de nădejde în oraș, ca s-o apere pe Regina Cersei și pe copiii ei...

— Garda Regală și Garda Orașului îi apără destul. Zeii să-ți călăuzească pașii pe drum, Vylarr.

La masa de consiliu, Varys zâmbi, Degețel se prefăcu plictisit, iar Pycelle rămase cu gura căscată ca un pește spălăcit, perplex. Un vestitor făcu un pas înainte.

— Dacă cineva mai are alte probleme de adus în fața Mâinii Regelui, să vorbească acum sau să plece și să păstreze tăcerea.

— *Eu* cer să fiu ascultat. Un bărbat subțire, îmbrăcat în negru, își croi drum printre gemenii Redwyne.

— Ser Alliser! exclamă Tyrion. Ei bine, n-am avut nici cea mai vagă idee că ai venit la curte. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă!

— Ți-am trimis, după cum bine știi. Thorne era înțepător, ca numele de ghimpe pe care îl purta, un bărbat uscățiv, cu trăsături ascuțite,

de cincizeci de ani, cu privirea aspră, cu mâinile mari și cu părul negru brăzdat de șuvițe cărunte. Am fost uitat, ignorat și lăsat să aștept ca un slujitor de rând.

— Adevărat? Bronn, nu e bine ce s-a întâmplat. Ser Alliser și cu mine suntem prieteni vechi. Am străbătut Zidul împreună.

— Dragă Ser Alliser, murmură Varys, nu trebuie să ne judeci prea aspru. Atât de mulți caută bunăvoința lui Joffrey în aceste vremuri tulburi și tumultuoase.

— Mai tulburi decât îți dai seama, eunucule.

— Când ne adresăm lui, îi spunem *Lord* Eunuc, îl zeflemisi Degeţel.

— Cum putem să te ajutăm, bunule frate? îl întrebă Marele Maester Pycelle cu glas mângâietor.

— Lordul Comandant m-a trimis la Înălțimea Sa Regele, răspunse Thorne. Problema e prea gravă ca să fie lăsată pe seama slujitorilor.

— Regele se joacă cu noua sa arbaletă, zise Tyrion. Ca să scape de Joffrey nu a fost nevoie decât să-i aducă o arbaletă greoaie din Myr, care trăgea trei săgeți deodată, iar regele nu s-a lăsat până când nu a încercat-o îndată. Poți să vorbești cu slujitorii sau să păstrezi tăcerea.

— Cum dorești, zise Alliser, rostind fiecare cuvânt pe un ton ofensat. Am fost trimis să-ți spun că am găsit doi cercetași, de mult dispăruți. Erau morți, dar când le-am adus trupurile înapoi la Zid, s-au ridicat în noapte. Unul l-a ucis pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a încercat să-l omoare pe Lordul Comandant.

În depărtare, Tyrion auzi pe cineva râzând pe înfundate. *Vrea să-și bată joc de mine cu aiureala asta?* Se foi stânjenit și privi în jos,

către Varys, Degeţel și Pycelle, întrebându-se dacă vreunul dintre ei avea vreo contribuţie. Unui pitic îi plăcea cel mai mult să-și păstreze demnitatea. Odată ce curtea și regatul începeau să râdă de el, era pierdut. Și totuși... totuși...

Tyrion își aminti o noapte rece, sub stele, când a stat lângă Jon Snow, băiat pe atunci, și văzuseră un lup mare, alb, în vârful Zidului, la capătul lumii, privind la întunericul nemărginit de dedesubt. Simţise – ce? – cu siguranţă ceva, o spaimă tăioasă ca vântul înghețat al nordului. Un lup urlase în noapte și sunetul îi străbătuse trupul ca un fior.

Nu fi prost, își spuse. *Lupul, vântul, pădurea întunecată nu însemnau nimic. Și totuși...* începuse să aibă o simpatie pentru bătrânul Jeor Mormont în perioada petrecută la Castelul Negru.

— Sper că Bătrânul Urs a supravieţuit acestui atac.

— A supravieţuit.

— Și că fraţii tăi i-au ucis pe acei, ăăă, morţi?

— I-au ucis.

— Ești sigur că de data asta sunt morţi? întrebă blajin Tyrion. Când Bronn își înăbuși un hohot de râs, știu cum trebuia să continue. Morţi de-a binelea?

— Au fost morţi de prima dată, se repezi Ser Alliser. Palizi și reci, cu mâinile și cu picioarele negre. Am adus mâna lui Jared, smulsă din trupul său de lupul bastardului.

Degeţel se aprinse:

— Și unde este această dovadă fermecătoare?

Ser Alliser se încruntă stânjenit.

— A... a putrezit cât timp am așteptat fără să fiu ascultat. Nu a mai rămas nimic de văzut în

afară de oase.

Sala răsună de râsete înfundate.

— Lord Baelish, îi strigă Tyrion lui Degeţel, fă-i rost bravului nostru Ser Alliser de o sută de lopeţi să le ia cu el când se întoarce la Zid.

— Lopeţi? Ser Alliser miji ochii, bănuitor.

— Dacă vă veţi *îngropa* morţii, nu se vor mai ridica, îi spuse Tyrion, și întreaga adunare râse cu gura până la urechi. Lopeţile vor pune capăt necazurilor voastre, cu câteva spinări puternice care să le mânuiască. Ser Jacelyn, vezi ca bunul nostru frate să-și aleagă oameni din temnițele orașului.

Ser Jacelyn Bywater spuse:

— Cum ţi-e voia, stăpâne, dar celulele sunt aproape goale. Yoren a luat toţi oamenii potriviţi pentru așa ceva.

— Atunci mai arestează câţiva, îi spuse Tyrion. Sau împrăștie vorba că pe Zid se află pâine și napi, și se vor duce de bună voie. Orașul are prea multe guri de hrănit, iar Rondul de Noapte duce mereu lipsă de oameni. La semnalul lui Tyrion, vestitorul strigă sfârșitul și sala începu să se golească.

Ser Alliser Thorne nu se lăsă atât de ușor expediat. Aștepta la piciorul Tronului de Fier când coborî Tyrion.

— Crezi că am bătut tot drumul de la Rondul de la Est de Mare ca să fiu batjocorit de unul ca tine? izbucni, aţinându-i calea. Nu e nicio glumă. Am văzut cu ochii mei. Îţi spun că morţii umblă.

— Ar trebui să încercaţi să-i omorâţi până la capăt. Tyrion îl dădu la o parte și trecu.

Ser Alliser îl înhăţă de mânecă, dar Preston Greenfield îl împinse.

— Nu te apropia, ser.

Thorne știa că nu era cazul să se pună cu un

cavaler al Gărzii Regale.

— Ești un nătărău, Pezevenghiule, strigă Ser Alliser în spatele lui Tyrion.

Piticul se întoarse pentru a-l privi în față.

— Eu? *Serios?* Atunci mă întreb de ce râdeau de tine? Schiță un zâmbet. Ai venit după oameni, nu-i așa?

— Vânturile reci se ridică. Zidul trebuie apărat.

— Și ca să-l aperi ai nevoie de oameni, ceea ce ți-aș fi dat... după cum ai fi putut observa, dacă urechile tale ar fi auzit și altceva în afară de insulte. Ia-i, mulțumește-mi și dispari înainte să fiu nevoit să agit iarăși furca la tine. Transmite-i salutările mele prietenești Lordului Mormont... Și lui Jon Snow, de asemenea.

Bronn îl apucă pe Ser Alliser de cot și îl târî cu forța afară din încăpere. Marele Maester Pycelle plecase deja, dar Varys și Degeţel fuseseră martorii întregii scene, de la început până la sfârșit.

— Te admir tot mai mult, stăpâne, mărturisi eunucul. Îl potolești pe băiatul Stark cu oasele tatălui său, îți lași sora fără protectorii ei dintr-o singură mișcare ageră. Îi dai acelui frate în negru oamenii pe care îi caută, scapi orașul de câteva guri înfometate și faci, totuși, ca toate acestea să pară o glumă, ca nimeni să nu poată spune că piticul se teme de lighioane. O, bine lucrat.

Degeţel își mângâie barba.

— Chiar ai de gând să-ți trimiți departe toate gărzile, Lannister?

— Nu, am de gând să trimit departe toate gărzile *surorii mele.*

— Regina nu va îngădui asta niciodată.

— O, eu cred că da. Eu sunt fratele ei și când mă vei cunoaște mai bine, vei afla că vorbesc cât

se poate de serios.

— Și atunci când minți?

— *Mai ales* când mint. Lord Petyr, am impresia că ești nemulțumit de mine.

— Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, stăpâne. Cu toate astea, nu-mi surâde să fiu luat de prost. Dacă Myrcella se căsătorește cu Trystane Martell, n-are cum să se mărite cu Robert Arryn, nu-i așa?

— Nu fără să provoace un mare scandal, recunoscu Tyrion. Regret micul meu șiretlic, Lord Petyr, dar când am vorbit noi, n-aveam de unde să știu că oferta mea va fi acceptată de cei din Dorne.

Degețel nu era împăcat.

— Nu-mi place să fiu mințit, stăpâne. La următoarea înșelătorie, lasă-mă deoparte.

Numai dacă vei face și tu același lucru pentru mine, gândi Tyrion, aruncând o privire spre pumnalul de la șoldul lui Degețel.

— Dacă te-am jignit, îmi pare nespus de rău. Toată lumea știe cât de mult te iubim. Și câtă nevoie avem de tine.

— Încearcă să nu uiți asta.

Cu aceasta, Degețel plecă.

— Fă cu mine câțiva pași, Varys, zise Tyrion. Ieșiră împreună pe ușa regelui, cea din spatele tronului, iar papucii eunucului alergau ușor pe pietre.

— Lordul Baelish are dreptate, știi. Regina nu-ți va îngădui niciodată să-i alungi paza.

— Va îngădui. Te vei ocupa tu de asta.

Pe buzele cărnoase ale lui Varys sclipi un zâmbet.

— *Serios?*

— O, cu siguranță. Îi vei spune că face parte din strategia mea pentru eliberarea lui Jaime.

Varys își mângâie obrazul pudrat.

— Asta va presupune, fără îndoială, implicarea celor patru oameni pe care Bronn al tău i-a căutat cu atâta sârguință în toate locurile rău famate de la Debarcaderul Regelui: un hoț, un otrăvitor, un comediant și un ucigaș.

— Îmbracă-i cu mantii purpurii și coifuri cu lei și nu se vor deosebi nicidecum de orice alți străjeri. Am căutat o vreme un tertip prin care să-i aduc la Riverrun, până când m-am gândit să-i ascund la lumina zilei. Vor pătrunde pe poarta principală arborând flamurile Casei Lannister și escortând oasele Lordului Eddard. Zâmbi cu viclenie. Patru oameni singuri vor fi priviți cu circumspecție. Patru printre o sută se pot pierde. Așa că trebuie să-i trimit pe adevărații străjeri, ca și pe cei falși, după cum îi vei spune surorii mele.

— Și, de dragul iubitului ei frate, va consimți, în ciuda îndoielilor sale. Înaintară printr-o colonadă pustie. Totuși, pierderea mantiilor sale roșii o va face să se simtă neliniștită.

— Îmi place când e neliniștită, zise Tyrion.

Ser Cleos Frey plecă chiar în după-amiaza aceea, escortat de Vylarr și de o sută de străjeri Lannister, înveșmântați în mantii roșii. Oamenii trimiși de Robb Stark li se alăturară la Poarta Regelui, pentru drumul lung către vest.

Tyrion îl găsi pe Timett în cazarmă, jucând zaruri cu Oamenii Arși.

— Vino la solariul meu la miezul nopții.

Timett îi aruncă o privire și dădu scurt din cap. Nu era omul care să vorbească mult.

În seara aceea, chefui cu Ciorile de Piatră și cu Frații Lunii, în Sala Mică, deși de data aceasta se feri să bea vin. Voia să fie cât se poate de lucid.

— Shagga, ce lună este asta?

Încruntătura lui Shagga era feroce.

— Neagră, cred.

— În vest, o numesc luna trădătorului. Încearcă să nu te îmbeți prea tare în seara asta și vezi să ai securea ascuțită.

— Securea unei Ciori de Piatră e mereu ascuțită, iar securile lui Shagga sunt mereu cele mai ascuțite. Odată am tăiat barba unui om, dar el nu și-a dat seama până când nu a vrut să și-o pieptene. Atunci i-a căzut.

— De asta nu te piepteni tu niciodată?

Ciorile de Piatră începură să râdă în hohote și să bată din picioare. Shagga hohotea cel mai tare dintre toți.

La miezul nopții, castelul era întunecat și tăcut. Cu siguranță, câteva mantii aurii de pe ziduri i-au observat când au părăsit Turnul Mâinii, dar nimeni nu ridică glasul. Era Mâna Regelui și era treaba lui unde se afla.

Ușa subțire din lemn crăpă cu un pârâit zgomotos sub călcâiul cizmei lui Shagga. Bucăți de lemn se împrăștiară, iar Tyrion auzi gâfâitul de spaimă al unei femei. Shagga spintecă ușa cu trei lovituri puternice de topor și își croi drum printre dărâmături. Timett îl urmă, apoi Tyrion, pășind cu băgare de seamă peste așchii. Din foc mai rămăseseră doar câțiva tăciuni strălucitori, iar umbrele se întindeau groase deasupra dormitorului. Când Timett sfâșie draperiile grele ce acopereau patul, slujitoarea goală îl privi cu ochi mari, nevinovați.

— Te rog, stăpâne, nu mă lovi. Se dădu înapoi, speriată și îmbujorată, încercând să-și acopere farmecele fără a reuși prea mult.

— Pleacă, îi spuse Tyrion. Nu pe tine te vrem.

— Shagga o vrea pe această femeie.

— Shagga vrea toate târfele din acest oraș de

târfe, se plânse Timett, fiul lui Timett.

— Da, zise Shagga cu trufie. Shagga i-ar da un copil voinic.

— Dacă vrea un copil voinic, va ști pe cine să caute, zise Tyrion. Timett, condu-o afară... cu blândețe, te rog.

Omul Ars o trase pe fată de pe pat și traversă cu ea camera, ba îmbrâncind-o, ba târând-o. Fata se împletici în dreptul ușii sfărâmate și ajunse afară, pe culoar, ajutată de o lovitură fermă din partea lui Timett. Deasupra capetelor lor, corbii țipau.

Tyrion trase de pe pat pătura moale, descoperindu-l pe Marele Maester Pycelle, aflat dedesubt.

— Spune-mi, Citadela e de acord să te culci cu slujnicele depravate, Maester?

Bătrânul era la fel de gol ca și fata, deși priveliștea era mult mai puțin atrăgătoare. De data aceasta, ochii săi acoperiți de pleoape grele erau larg deschiși.

— Ce... ce înseamnă asta? Sunt om bătrân, slujitorul tău devotat...

Tyrion se așeză pe pat.

— Atât de devotat încât i-ai trimis lui Doran Martell doar una dintre scrisorile mele. Pe cealaltă i-ai dat-o surorii mele.

— N... nu, scânci Pycelle. Nu, e un neadevăr, îți jur, n-am fost eu acela. Varys, a fost Varys, Păianjenul, te-am prevenit...

— Toți maesterii mint atât de prost? I-am spus lui Varys că i-l dau Prințului Doran, spre creștere, pe nepotul meu, Tommen. I-am spus lui Degețel că intenționez s-o căsătoresc pe Myrcella cu Lordul Robert de Eyrie. N-am spus nimănui că o ofer celor din Dorne... Acel adevăr se afla doar în scrisoarea pe care ți-am încredințat-o *ție*.

Pycelle apucă de un colț al păturii.

— Păsările s-au pierdut, mesajele au fost furate sau vândute... Varys a fost, sunt lucruri despre acel eunuc pe care dacă ți le-aș spune ți-ar îngheța sângele în vene...

— Doamna mea preferă să am sângele fierbinte.

— Să nu ai nicio îndoială, pentru fiecare secret pe care eunucul ți-l șoptește la ureche, mai păstrează încă șapte. Iar Degeţel, acela...

— Știu totul despre Lordul Petyr. E aproape la fel de nedemn de încredere ca și tine. Shagga, taie-i bărbăția și dă-o la capre.

Shagga ridică securea imensă, cu două tăișuri.

— Nu e nicio capră, Jumătate-de-Om!

— Dă-i drumul.

Răcnind, Shagga făcu un salt înainte. Pycelle țipă și udă patul. Urina țâșni în toate direcţiile, în timp ce încerca să se ferească de lovitură. Sălbaticul îl prinse de capătul bărbii albe, tremurătoare, și îi tăie trei sferturi din ea cu o singură lovitură de secure.

— Timett, crezi că prietenul nostru ar fi mai săritor fără barba aia după care să se ascundă? Tyrion își șterse urina de pe cizme cu o bucată de pânză.

— În curând va spune adevărul. Prăpastia goală a ochilor aprinși ai lui Timett fu inundată de întuneric.

— Simt mirosul fricii.

Shagga azvârli o mână de păr pe salteaua de paie și înhăță ceea ce mai rămăsese din barbă.

— Nu te mișca, Maester, porunci Tyrion. Când Shagga se enervează, îi tremură mâinile.

— Mâinile lui Shagga nu tremură niciodată, zise uriașul indignat, apăsând lama imensă, în formă de semilună, sub bărbia tremurătoare a

lui Pycelle și răzând un alt smoc de barbă.

— De când spionezi pentru sora mea? întrebă Tyrion.

Respirația lui Pycelle era precipitată și întretăiată.

— Tot ce am făcut am făcut pentru Casa Lannister. Bolta largă a frunții bătrânului strălucea de sudoare, iar pe pielea lui ridată atârnau smocuri de păr alb. Mereu.... timp de ani de zile.... nobilul tău tată, întreabă-l numai.... am fost slujitorul său devotat... Eu am fost cel care i-a cerut lui Aerys să deschidă porțile...

Asta îl luă pe Tyrion prin surprindere. Fusese doar un băiețandru la Casterly Rock când orașul căzuse.

— Așadar, Jaful de la Debarcaderul Regelui a fost tot lucrătura ta?

— Pentru regat! După ce Rhaegar a murit, războiul s-a sfârșit. Aerys era nebun, Viserys prea tânăr, Prințul Aegon, un copil de țâță, dar regatul avea nevoie de un rege... M-am rugat să fie nobilul tău tată, dar Robert era prea puternic și Lordul Stark s-a mișcat prea iute...

— Pe câți i-ai trădat, mă întreb. Aerys, Eddard Stark, eu... și Regele Robert, de asemenea? Lordul Arryn, Prințul Rhaegar? Unde începe, Pycelle? Unde se termina, știa.

Securea zgârie mărul din gâtul lui Pycelle și atinse pielea moale, flască de sub maxilar, bărbierind ultimele fire de păr.

— Tu... nu ai fost aici, gâfâi Pycelle când lama îi urcă spre obraji. Robert... rănile lui... dacă le-ai fi văzut, le-ai fi mirosit, n-ai fi avut nicio îndoială...

— O, știu că mistrețul a făcut treaba în locul tău.... dar, dacă ar fi lăsat treaba pe jumătate neterminată, cu siguranță că ai fi isprăvit-o.

— Era un rege destrăbălat, înfumurat, beţiv, afemeiat.... ţi-ar fi dat sora la o parte, propria lui regină... Te rog... Renly punea la cale să o aducă la curte pe fecioara de la Highgarden, pentru a-l ispiti pe fratele său... Martori stau zeii...

— Și ce punea la cale Lordul Arryn?

— El *știa*, zise Pycelle. Despre... despre...

— Știu despre ce știa, i-o reteză Tyrion, care nu era dornic să afle și Shagga și Timett.

— Avea de gând să-și trimită soţia înapoi la Eyrie, și fiul să fie crescut la Piatra Dragonului... Voia să acţioneze...

— Așa că tu l-ai otrăvit mai repede.

— *Nu*, se împotrivi fără vlagă Pycelle. Shagga mârâi și îl apucă de barbă. Mâna bărbatului era atât de vânjoasă încât ar fi putut să zdrobească craniul Maesterului ca pe o coajă de ou dacă l-ar fi strâns.

Tyrion ţâţâi.

— Am văzut lacrimile din Lys printre poţiunile tale. L-ai trimis pe propriul maester al Lordului Arryn și ai făcut singur preparatul ca să poţi fi sigur că va muri.

— O minciună!

— Bărbierește-l mai apăsat, sugeră Tyrion. Pe gât, din nou.

Securea zbură înapoi în jos, zgâriind pielea. O peliculă subţire de salivă se agită pe buzele lui Pycelle, în timp ce gura îi tremura.

— Am încercat să-l salvez pe Lordul Arryn, îţi jur...

— Ai grijă, Shagga, l-ai tăiat.

Shagga mârâi:

— Dolf a adus pe lume luptători, nu bărbieri.

Când simţi sângele prelingându-i-se pe gât și pe piept, bătrânul începu să tremure, în timp ce ultimele puteri îl părăseau. Se împuţinase

parcă, era mai mic și mai firav decât fusese când dăduseră buzna peste el.

— Da, scânci el, da, Colemon începea să se dezvinovăţească, așa că l-am alungat. Regina avea nevoie ca Lordul Arryn să fie mort, nu a spus ea asta, n-ar fi putut, Varys asculta, asculta mereu, dar când o priveam, știam. Totuși, nu eu am fost cel care i-a dat otrava, jur. Bătrânul începu să plângă. Varys îţi va spune, a fost servitorul lui. Hugh îl chema, cu siguranţă el a făcut-o, întreab-o pe sora ta, întreab-o.

Tyrion era dezgustat.

— Legaţi-l și luaţi-l de aici, porunci. Azvârliţi-l într-una dintre celulele negre.

Îl împinseră afară, pe ușa sfărâmată.

— Lannister, suspină el, tot ce am făcut a fost pentru Lannister...

Când dispăru, Tyrion cercetă locuinţa pe îndelete și mai adună câteva vase mici de pe rafturi. Corbii bolboroseau deasupra capului său în timp ce lucra, un sunet ciudat de liniștit. Va trebui să găsească pe cineva să se ocupe de păsări până ce de la Citadelă avea să fie trimis un om care să-l înlocuiască pe Pycelle.

El a fost cel în care am sperat să mă încred. Varys și Degeţel nu erau nici ei mai loiali, bănuia Tyrion, doar mai subtili și, de aceea, mai periculoși. Poate că modul de a acţiona al tatălui său ar fi fost mai bun: l-ar fi chemat pe Ilyn Payne, ar fi înălţat trei capete deasupra porţilor. *Și ce mai priveliște încântătoare ar fi*, gândi el.

ARYA

Teama taie mai adânc decât o sabie, obișnuia să-și spună Arya, dar teama nu dispărea. Făcea parte din viața ei de zi cu zi, ca pâinea uscată și ca bășicile de pe degete, după o zi lungă de mers pe drumul aspru, croit de urmele roților de căruță.

Crezuse că știa ce înseamnă teama, dar în acel hambar de lângă Ochiul Zeilor, învățase cu adevărat. Opt zile a zăcut acolo până ce Muntele i-a poruncit să pornească și până când, în fiecare zi, a văzut pe cineva murind.

Muntele venea în hambar dimineața, după ce mânca, și îl lua pe unul dintre prizonieri la interogatoriu. Sătenii nu se uitau niciodată la el. Poate aveau impresia că dacă nu-l luau în seamă, nu-i va observa nici el.... dar el îi vedea și alegea pe cine dorea. Nu aveau unde să se ascundă, ce șiretlicuri să facă și cum să se ferească.

O fată împărți patul cu un soldat trei nopți la rând; Muntele a luat-o în cea de-a patra zi și soldatul nu a spus nimic. Un bătrân zâmbăreț le cârpea hainele și trăncănea despre fiul său, înrolat în slujba mantiilor aurii, la Debarcaderul Regelui.

— E omul regelui, zicea, un bărbat de nădejde, ca și mine, trup și suflet alături de Joffrey. Zicea asta atât de des încât începură să-i spună „Trup și Suflet pentru Joffrey" ori de câte ori paznicii nu auzeau. „Trup și Suflet" a fost luat în cea de-a cincea zi.

O tânără mamă, cu fața mâncată de vărsat-

de-vânt, se oferi să le spună de bunăvoie tot ce știa, dacă îi promiteau să nu se atingă de fata ei. Muntele o ascultă până la capăt, iar în dimineața următoare o luă pe fată, ca să fie sigur că nu-i va ascunde nimic.

Cei aleși erau interogați în fața tuturor celorlalți prizonieri, ca să vadă cu toții ce soartă îi așteaptă pe rebeli și pe trădători. Un bărbat pe care ceilalți îl numeau Gâdilătorul punea întrebările. Avea o față atât de obișnuită și straie atât de simple, încât Arya l-ar fi putut lua drept sătean înainte de a-l vedea la treabă.

— Gâdilătorul îi face să urle atât de tare încât fac pe ei, le spuse gârbovul bătrân Chiswyck. Era bărbatul pe care încercase să-l muște, cel care o numise mică sălbăticiune și îi lovise capul cu pumnul înmănușat în zale. Uneori îl ajuta pe Gâdilător. Alteori îl ajutau ceilalți. Ser Gregor Clegane însuși stătea nemișcat, privind și ascultând, până ce victima murea.

Întrebările erau mereu aceleași: Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Mai era mâncare? Unde era Lordul Beric Dondarrion? Care dintre săteni l-au ajutat? Când a plecat, încotro s-a îndreptat? Câți oameni erau cu el? Câți cavaleri, câți arcași, câți soldați? Ce arme aveau? Câți erau călare? Câți erau răniți? Ce alt dușman mai văzuseră? Cât de numeroși? Când? Ce flamuri arborau? Unde se duceau? Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Unde era Lordul Beric Dondarrion? Câți oameni erau cu el? În cea de-a treia zi, Arya ar fi putut pune ea însăși întrebările.

Găsiră puțin aur, puțin argint, un sac mare cu monede de aramă, un pocal încrustat cu granat pentru care doi soldați aproape că ajunseră să se bată. Aflară că Lordul Beric avea

cu el zece muritori de foame, sau o sută de cavaleri călări, că plecaseră spre vest, spre nord sau spre sud, că trecuse lacul cu barca și că era puternic ca un zimbru sau slăbit de hemoragie. Nimeni nu supraviețuise interogatoriului, nici bărbat, nici femeie, nici copil. Cel mai puternic a rămas în viaţă până la lăsarea serii. Trupurile le erau atârnate dincolo de focuri, pentru lupi.

Până când ajunseră să plece, Arya știa că nu era dansatoare pe apă. Syrio Forel nu i-ar fi lăsat niciodată să-l doboare și să-i ia sabia, nici nu ar fi stat deoparte când l-au ucis pe Lommy Mâini Verzi. Syrio nu ar fi rămas tăcut în acea casă de piatră, nici nu s-ar fi amestecat supus printre ceilalţi prizonieri. Lupul străvechi era blazonul Casei Stark, dar Arya se simțea mai degrabă ca un miel înconjurat de o turmă de oi. Îi ura pe săteni pentru lipsa lor de voinţă, aproape la fel de mult cum se ura pe ea însăși.

Lannisterii îi luaseră totul: tată, prieteni, casă, speranţă, curaj. Unul îi luase Acul, în timp ce altul îi rupsese sabia de lemn pe genunchi. Îi luaseră până și secretul stupid. Hambarul era destul de mare ca să se poată furișa într-un colţ să se ușureze când nu se uita nimeni, dar pe drum era altfel. Se abţinu cât putu mai mult, dar în cele din urmă se așeză pe vine lângă un tufiș și își dădu jos pantalonii în faţa tuturor. Avea de ales: asta sau făcea pe ea. Plăcintă Fierbinte se uită la ea cu ochi mari, rotunzi, dar nimeni altcineva nu se sinchisi să privească. Fete-oi sau băieţi-oi. Lui Ser Gregor și oamenilor lui nu părea să le pese.

Cei care îi ţineau ostatici nu le permiteau să flecărească. O buză spartă o învăţă pe Arya să-și ţină gura. Alţii nu învăţară deloc. Un băiat de trei ani nu mai înceta să-și strige tatăl, așa că i-au zdrobit faţa cu un buzdugan. Pe urmă mama

băiatului începu să plângă, așa încât Raff cel Dulce a ucis-o și pe ea.

Arya îi privea murind și nu făcea nimic. La ce bun să fii curajos? Una dintre femeile alese pentru interogatoriu încercase să fie curajoasă, dar murise țipând, ca toți ceilalți. Nu erau oameni curajoși în acel grup, doar oameni speriați și înfometați. Majoritatea erau femei și copii. Cei câțiva bărbați erau foarte bătrâni sau foarte tineri, ceilalți fuseseră legați în lanțuri de spânzurătoarea aceea și lăsați pradă lupilor și ciorilor. Gendry fusese cruțat doar pentru că recunoscuse că și-a făcut singur coiful cu coarne; fierarii sau ucenicii de fierari erau prea valoroși ca să fie omorâți.

Erau duși să-l slujească pe Lordul Tywin Lannister la Harrenhal, le-a spus Muntele.

— Sunteți trădători și rebeli, așa că mulțumiți-le zeilor voștri că Lordul Tywin vă dă această șansă. E mai mult decât ați primi de la tâlhari. Supuneți-vă, slujiți și trăiți.

— Nu e corect, nu, o auzi pe-o bătrână uscățivă plângându-i-se alteia, la culcare. N-am trădat nimic, ceilalți au năvălit și au luat ce au vrut, la fel ca și ăștia.

— Dar Lordul Beric nu ne-a făcut niciun rău, șopti prietena sa. Și preotul acela roșu care îl însoțea a plătit pentru tot ce au luat.

— A plătit? Mi-a luat două găini și mi-a dat o bucată de hârtie cu un semn pe ea. Pot să mănânc o bucățică de hârtie veche și zdrențuită, te întreb eu? Îmi poate da ouă? Privi împrejur să vadă dacă era prin preajmă vreun străjer și scuipă de trei ori. Asta e pentru clanul Tully, asta pentru Lannisteri și asta pentru clanul Stark.

— E păcat și e rușine, șuieră un bătrân. Când bătrânul rege era încă în viață, n-ar fi

îngăduit așa ceva.

— Regele Robert? întrebă Arya, uitând de sine.

— Regele *Aerys*, fie binecuvântat de zei, răspunse cu voce tare bătrânul. Un străjer se apropie, ca să-i reducă la tăcere. Bătrânul își pierdu ambii dinți, iar în noaptea aceea nu mai vorbi nimeni.

În afară de prizonieri, Ser Gregor mai ducea cu el o duzină de porci, o cușcă cu găini, o vacă sfrijită cu lapte și nouă căruțe de pește sărat. Muntele și oamenii lui aveau cai, dar prizonierii mergeau cu toții pe jos, iar cei prea slabi ca să țină pasul erau omorâți pe loc, la fel ca toți cei destul de nechibzuiți care încercau să fugă. Noaptea, străjerii duceau femei în tufișuri și majoritatea parcă așteptau asta și se supuneau destul de ușor. O fată, mai drăguță decât celelalte, era obligată să meargă cu patru sau cinci bărbați în fiecare noapte, până ce-l lovi pe unul cu o piatră. Ser Gregor îi puse pe toți să se uite cum îi taie capul cu o singură lovitură a sabiei sale mari, pentru două mâini.

— Lăsați trupul fetei la lupi, porunci el când termină treaba, dându-i sabia scutierului său pentru a o curăța.

Arya se uita pieziș la Ac, atârnat la șoldul unui soldat chel, cu barba neagră, pe nume Polliver. *E bine că mi-au luat-o*, gândi ea. Altfel ar fi încercat să-l ucidă pe Ser Gregor, iar el ar fi tăiat-o în două și ar fi lăsat-o și pe ea pradă lupilor.

Polliver nu era atât de rău ca unii dintre ceilalți, deși îi furase Acul. În noaptea când a fost prinsă, oamenii lui Lannister fuseseră pentru ea străini fără nume, cu chipuri asemănătoare, cum le erau și coifurile, dar ajunsese să-i cunoască pe toți. Trebuia să știi

cine era leneș, cine crud, cine era deștept și cine prost. Trebuia să afli că, deși cel căruia îi spuneau Gură de Rahat avea cea mai spurcată limbă pe care o auzise vreodată, bărbatul îți dădea o bucată de pâine în plus dacă cereai, în timp ce veselul bătrân Chiswyck și Raff cel cu vorba dulce ți-ar da doar un dos de palmă.

Arya privea, asculta și își șlefuia ura, așa cum Gendry își șlefuise cândva coiful cu coarne. Dunsen purta acum acele coarne de taur, iar ea îl ura pentru asta. Îl ura pe Polliver pentru Ac și îl ura pe bătrânul Chiswyck care credea că e amuzant. Iar pe Raff cel Dulce, care-și trecuse sulița prin gâtul lui Lommy, îl ura și mai mult. Îl ura pe Ser Amory Lorch pentru Yoren și îl ura pe Ser Meryn Trant pentru Syrio, îl ura pe Câine pentru că l-a ucis pe Mycah, fiul măcelarului, îi ura pe Ser Ilyn și pe Prințul Joffrey și pe regină de dragul tatălui ei, al lui Tom Grăsanul, al lui Desmond și al celorlalți, chiar și pentru Lady, lupoaica Sansei. Gâdilătorul era aproape prea înfricoșător ca să-l urăști. Uneori, putea aproape să uite că era cu ei. Când nu punea întrebări, era doar un soldat printre ceilalți, mai tăcut decât majoritatea, cu un chip ca al altor o mie de bărbați.

În fiecare seară, Arya le rostea numele: Ser Gregor, îi șoptea ea pernei de piatră, Dunsen, Polliver, Chiswyck, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Câinele, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. La Winterfell, Arya se ruga cu mama sa în templul septim și cu tatăl său în pădurea zeilor, dar nu erau zei aici, pe drumul către Harrenhal, iar înșiruirea ei de nume era singura rugăciune pe care se sinchisea s-o țină minte.

În fiecare zi mărșăluiau și în fiecare seară Arya rostea șirul ei de nume, până ce, în sfârșit,

copacii începură să se rărească, cedând locul unui peisaj pestriț de coline domoale, râuri șerpuite și câmpuri scăldate în soare, unde ruinele orașelor arse se înălțau negre, ca niște dinți stricați. Mai trecu o zi lungă de marș până ce zăriră în depărtare turnurile Harrenhalului, profilându-se dincolo de apele albastre ale lacului.

Va fi mai bine după ce vor ajunge la Harrenhal, se îmbărbătau între ei prizonierii, dar Arya nu era atât de sigură. Își aminti poveștile Bătrânei Nan despre castelul construit pe frică. Harren cel Negru amestecase sânge de om în mortar, obișnuia să spună Nan, coborând glasul, astfel încât copiii erau nevoiți să se aplece mai aproape ca să audă, dar dragonii lui Aegon i-au pârjolit pe Harren și pe toți fiii săi între zidurile mari de piatră. Arya își mușcă buza, în timp ce înainta călcând cu picioarele bătătorite. Nu va mai dura mult, își spuse, acele turnuri nu pot fi la mai mult de câteva mile depărtare.

Totuși, merseră ziua întreagă și aproape toată ziua următoare înainte de a ajunge, în sfârșit, la marginea oștirii Lordului Tywin, care-și așezase tabăra la vest de castel, în mijlocul ruinelor arse ale orașului. Din depărtare, Harrenhal era amăgitor, pentru că era atât de *imens*. Zidurile sale colosale de apărare se ridicau în spatele lacului, abrupte și neașteptate ca piscurile unor munți, în timp ce, deasupra parapetelor, șirurile de catapulte din lemn și fier păreau mici ca niște gândaci.

Duhoarea răspândită de oastea Lannisterilor ajunse la Arya cu mult înainte de a putea să deslușească însemnele de pe flamurile care răsăreau de-a lungul țărmului, în vârful pavilioanelor oamenilor vestului. După miros,

Arya își dădea seama că Lordul Tywin era aici de ceva vreme. Latrinele care înconjurau tabăra erau arhipline și colcăiau de muște, iar pe țărușii ascuțiți care protejau perimetrul văzu un puf palid, verzui.

Casa porții de la Harrenhal, în sine la fel de impunătoare ca Marea Fortăreață de la Winterfell, era pe cât de masivă, pe atât de distrusă, cu pietrele fisurate și decolorate. De afară, doar vârfurile a cinci turnuri imense puteau fi zărite în spatele zidurilor. Cel mai scund dintre ele era de două ori mai înalt decât cel mai mare turn din Winterfell, dar nu se avânta în văzduh ca un turn adevărat. Arya se gândi că arătau ca degetele chircite, noduroase, ale unui bătrân, orbecăind după un nor trecător. Își aminti că Nan îi spusese cum se topise piatra și cum se scursese, precum ceara de lumânări, în jos, pe trepte și pe ferestre, răspândind o strălucire sângerie, dogoritoare, căutându-l pe Harren în ascunzătoare. I se părea verosimil; fiecare turn era mai grotesc și mai diform decât celălalt, zgrunțuros, crăpat și distrus.

— Nu vreau să merg acolo, protestă Plăcintă Fierbinte în timp ce Harrenhalul își deschidea porțile în fața lor. Acolo sunt fantome.

Chiswyck îl auzi, dar de data aceasta, se mulțumi să zâmbească.

— Brutarule, ai de ales. Vino să te alături fantomelor, sau rămâi de unul singur.

Plăcintă Fierbinte intră, alături de ceilalți. În răsunătoarea sală de baie din piatră și lemn, ostaticii fură dezbrăcați și puși să se spele și să se frece bine în căzi pline cu apă fierbinte. Două bătrâne fioroase supravegheau procesul, discutând despre ei fără menajamente, de parcă ar fi fost niște măgari proaspăt achiziționați.

Când veni rândul Aryei, Jupâneasa Amabel cloncăni dezaprobator la vederea picioarelor sale, în timp ce Jupâneasa Harra îi pipăi bătăturile de pe degete, dobândite în lungile ore de exerciţii cu Acul.

— Le-a făcut frecând untul, pun pariu, zise ea. Ești vreo progenitură de fermier, nu-i așa? Ei, nu contează, fata mea, ai șansa să ajungi mai sus în lumea aceasta dacă muncești din greu. Dacă nu-ţi vei da silința, vei fi bătută. Și cum îţi zice?

Arya nu îndrăznea să-și spună adevăratul nume, dar nici Arry nu era bun, căci era un nume de băiat și puteau vedea că nu era băiat.

— Nevăstuică, zise ea, rostind primul nume de fată care îi veni în minte. Lommy îmi zicea Nevăstuică.

— Îmi dau seama de ce, pufni Jupâneasa Amabel. Părul ăla ca de sperietoare, care mai e și cuib pentru păduchi, pe deasupra. Îl vom tăia și pe urmă treci la bucătărie.

— Aș prefera să îngrijesc caii. Aryei îi plăceau caii și poate, fiind în grajduri, ar fi putut să fure unul și să evadeze.

Stăpâna Harra o pocni atât de tare încât buza umflată i se sparse din nou.

— Și ține-ți gura, altfel o s-o capeți și mai rău. Nu ți-a cerut nimeni părerea.

Sângele din gură avea un gust sărat, de metal. Arya plecă privirea fără să spună nimic. *Dacă aș avea încă Acul, n-ar îndrăzni să mă lovească*, gândi ea posomorâtă.

— Lordul Tywin și cavalerii lui au grăjdari și slujitori care să se îngrijească de caii lor, n-au nevoie de una ca tine, zise Jupâneasa Amabel. Bucătăriile sunt curate și îngrijite, iar acolo e mereu un foc cald, lângă care poți dormi, și mâncare din belșug. Poate te-ai fi descurcat

acolo, dar văd că nu ești fată isteață. Harra, cred că trebuie să i-o dăm lui Weese.

— Dacă crezi tu, Amabel.

Îi dădură o haină de lână aspră, cenușie, și o pereche de pantofi care nu-i erau buni și o trimiseră de acolo.

Weese era un slujbaș de rând al Turnului Plângător, un om îndesat, cu un buboi de nas cărnos și un cuib de furuncule roșii, inflamate, într-un colț al buzelor sale cărnoase. Arya era printre cei șase prizonieri trimiși la el. Îi privi de sus până jos cu ochi sfredelitori.

— Lannisterii sunt generoși cu cei care îi slujesc bine, o onoare pe care nimeni de teapa voastră nu o merită, dar în vreme de război omul se descurcă doar cu ce are la îndemână. Munciți cu râvnă și vedeți-vă de treabă, și s-ar putea ca într-o zi să vă ridicați la fel de sus ca mine. Dar, dacă vă gândiți să vă bazați pe bunătatea stăpânului, la *mine* veți ajunge după ce pleacă el. Păși̦ea ţanţoș dintr-o parte în alta, în fața lor, spunându-le cum nu trebuie să se uite niciodată în ochii celor de obârșie nobilă, să nu vorbească neîntrebați, nici să nu stea în calea stăpânului. Nasul meu nu mă înșală niciodată, se făli el. Simt mirosul sfidării, simt mirosul mândriei, simt mirosul nesupunerii. Dacă simt izul unei asemenea duhori, veți da socoteală. Când vă adulmec, nu vreau să simt altceva decât mirosul fricii.

DAENERYS

Pe zidurile Qarthului, oamenii băteau gongul vestind sosirea ei, în timp ce alţii suflau în cornuri ciudate, care le înconjurau trupurile ca niște șerpi mari de bronz. O coloană de oameni călare pe cămile ieși din oraș pentru a-i fi gardă de onoare. Călăreții purtau armuri cu solzi de aramă, coifuri cu cioc împodobite cu colţi de aramă și cu pene lungi, negre, mătăsoase, stând înălțați în șeile încrustate cu granate și rubine. Cămilele erau acoperite cu pături, în sute de culori diferite.

— Qarth e cel mai mare oraș care a existat sau va exista vreodată, îi spusese Pyat Pree mai demult, pe când se aflau printre oasele din Vaes Tolorro. Este centrul lumii, poarta dintre nord și sud, puntea dintre est și vest, vechi de când lumea și atât de măreţ, încât Saathos cel Înţelept și-a scos ochii după ce l-a privit pentru prima oară, știind că tot ceea ce urma să vadă de atunci înainte i se va părea, prin comparație, sordid.

Dany considera cuvintele vrăjitorului cam exagerate, dar splendoarea marelui oraș era de netăgăduit. Trei ziduri groase, sculptate cu măiestrie, înconjurau Qarthul. Zidul exterior era din gresie roșie, înalt de treizeci de picioare și decorat cu animale: șerpi târându-se, ulii zburând, pești înotând, intercalaţi cu lupi din pustiul roșu, cu cai suri și elefanți monstruoși. Peretele din mijloc, înalt de douăzeci de picioare, era din granit gri, acoperit de scene de război: săbii încăierate, scuturi și sulițe, săgeți

în zbor, eroi în luptă, copii măcelăriți și ruguri aprinse. Zidul interior era de cincisprezece picioare înălțime, din marmură neagră, cu sculpturi care o făcură pe Dany să roșească până ce și-a spus că e o proastă. Nu era fecioară; dacă se putea uita la scenele de măcel de pe zidul cenușiu, de ce ar trebui să-și îndepărteze privirile de la imaginile unor bărbați și femei care-și ofereau unul altuia plăcere?

Porțile exterioare erau bandate cu aramă, cele din mijloc cu fier, iar cele din interior erau țintuite cu ochi de aur. Toate se deschiseră la apropierea lui Dany. În vreme ce intra călare în oraș, pe calul ei argintiu, copii mici se repeziră să presare flori în calea ei. Purtau sandale aurii și erau pictați în culori vii, fără nimic altceva pe ei.

Toate culorile care lipseau de la Vaes Tolorro își găsiseră drumul către Qarth; clădirile se îngrămădeau în jurul ei, fantastice ca un vis febril, în nuanțe de trandafiriu, violet și ocru. Trecu pe sub un arc de bronz, construit în forma unor șerpi care se împerecheau, cu solzi, fulgi delicați de jad, obsidian și lapis lazuli. Turnuri înguste se ridicau mai înalte decât văzuse Dany vreodată, iar fântâni îngrijite construite în forme de grifoni, de dragoni și de manticore umpleau fiecare piață.

Qartheenii stăteau pe marginea străzilor și priveau din balcoanele lor delicate care păreau prea fragile ca să le suporte greutatea. Erau oameni înalți, palizi, îmbrăcați în pânză, satin și blănuri de tigru, fiecare fiind un lord sau o doamnă în ochii lui Dany. Femeile purtau rochii care lăsau un sân dezgolit, în timp ce bărbații preferau cămăși de mătase cu șiraguri de mărgăritare. Trecând pe lângă ei, cu haina-i din piele de leu și cu Drogon, dragonul negru,

pe un umăr, Dany se simțea jerpelită și barbară. Oamenii ei îi numeau pe Qartheeni „Oameni de Lapte", pentru că erau palizi, iar *Khal* Drogo visase la ziua când va putea pustii marile orașe din est. Privi la călăreții ei de sânge, cu ochii negri, migdalați, care nu lăsau să li se ghicească gândurile. *Oare ei nu văd altceva decât prada?* se întrebă ea. *Cât de sălbatici trebuie să le părem acestor Qartheeni!*

Pyat Pree conducea micul ei *khalasar* spre centrul unei arcade imense, unde se înălțau, pe coloane de marmură verde și albă, eroii străvechi ai orașului, de trei ori mai înalți decât statura unui om. Trecură printr-un bazar aflat într-o clădire cavernoasă, al cărei tavan din șipci găzduia o mie de păsări viu colorate. Pe zidurile terasate, deasupra prăvăliilor, înfloreau arbori și flori, în timp ce dedesubt, parcă tot ceea ce zeii așezaseră în această lume era de vânzare.

Armăsarul ei se retrase sperios când prințul negustor Xaro Xhoan Daxos se îndreptă către ea; caii nu suportau apropierea cămilelor, descoperise Dany.

— Dacă vezi aici ceva ce ți-ai dori, o, prea frumoasă femeie între femei, trebuie doar să spui și va fi al tău, îi strigă Xaro de pe șaua sa împodobită cu coarne.

— Qarth însuși este al ei, nu are nevoie de fleacuri, vorbi cu glas cântat Pyat Pree, omul cu buze albastre, din cealaltă parte. Va fi așa cum am promis, *Khaleesi*. Vino cu mine la Casa Celor Nemuritori și vei bea din adevăr și din înțelepciune.

— De ce ar avea nevoie de Palatul tău de Pulbere, când eu îi pot da lumina soarelui, apă dulce și mătăsuri în care să doarmă? îi zise Xaro vrăjitorului. Cei Treisprezece vor așeza o

coroană de jad negru și opale de foc pe frumosul ei cap.

— Singurul palat pe care îl doresc este castelul roșu de la Debarcaderul Regelui, nobile Pyat. Dany era circumspectă în privința vrăjitorului, *maegi* Mirri Maz Duur o prevenise asupra celor care se jucau de-a vrăjitoria. Și dacă mai marele Qarthului vrea să-mi facă daruri, să-mi dea corăbii și săbii, ca să-mi redobândesc ceea ce-mi aparține de drept.

Colțurile buzelor albastre ale lui Pyat se ridicară, într-un zâmbet grațios.

— Va fi așa cum poruncești, *Khaleesi*. Se îndepărtă, legănându-se odată cu mișcarea cămilei, cu veșmintele lungi, împodobite cu mărgăritare, fluturând în urma lui.

— Tânăra regină e înțeleaptă, în ciuda anilor săi, îi șopti Xaro Xhoan Daxos de pe șaua înaltă. În Qarth există o zicală: Casa unui vrăjitor e construită pe oase și pe minciuni.

— Atunci de ce coboară oamenii glasul când vorbesc despre vrăjitorii din Qarth? Puterea și înțelepciunea lor e venerată în tot estul.

— Cândva au fost puternici, fu de acord Xaro, dar acum sunt ridicoli, ca acei bătrâni soldați lipsiți de vlagă, care se fălesc cu vitejia lor multă vreme după ce puterea și priceperea i-au părăsit. Își citesc sulurile sfărâmate, beau *umbra-înserării* până ce li se albăstresc buzele și fac aluzii la puteri de temut, dar, în comparație cu cei de dinaintea lor, sunt niște păstăi goale. Darurile lui Pyat Pree se vor transforma în praf în mâinile tale, te previn.

Dădu bice cămilei și se îndepărtă.

— Cioara cheamă corbul înapoi, murmură Ser Jorah în Limba Comună din Westeros. Cavalerul exilului mergea călare în dreapta ei, ca întotdeauna. Pentru intrarea lor în Qarth,

lăsase deoparte veșmintele Dothraki și își puse din nou platoșa, zalele și straiele de lână ale Celor Șapte Regate îndepărtate. Ai face bine să-i eviți pe amândoi, Înălțimea Ta.

— Acei bărbați mă vor ajuta să-mi capăt coroana, răspunse ea. Xaro are o avere uriașă, iar Pyat Pree...

— ... se preface că are putere, o completă fulgerător cavalerul. Pe tunica sa verde-închis, ursul Casei Mormont stătea pe labele din spate, negru și fioros. Jorah nu arăta mai puțin feroce în timp ce scruta încruntat mulțimea care umplea bazarul. N-aș zăbovi mult aici, regina mea. Îmi displace chiar și mirosul acestui loc.

Dany zâmbi.

— Poate că simți miros de cămile. Qartheeni au un miros destul de dulce pentru nasul meu.

— Mirosurile dulci sunt uneori folosite pentru a le acoperi pe cele infecte.

Marele meu urs, gândi Dany. *Sunt regina lui, dar voi fi mereu și puiul lui, și mă va păzi întotdeauna*. O făcea să se simtă în siguranță, dar în același timp o întrista. Și-ar fi dorit să-l iubească mai mult decât îl iubea.

Xaro Xhoan Daxos îi oferise lui Dany ospitalitatea casei sale pe timpul cât se va afla în oraș. Se așteptase la ceva măreț, dar nu se așteptase la un palat mai mare decât multe târguri la un loc. *Palatul lui Magister Illyrio pare cabana unui porcar pe lângă acesta*, gândi ea. Xaro jurase că locuința lui îi putea găzdui confortabil pe toți oamenii ei, cu tot cu cai; într-adevăr, îi înghițea. Îi fusese repartizată o aripă întreagă. Urma să aibă propriile grădini, un bazin din marmură, un turn de observație și labirintul vrăjitorului. Sclavii se vor ocupa de toate nevoile ei. În camerele ei, podelele erau

din marmură verde, pereţii erau acoperiţi cu draperii colorate din mătase care sclipeau la fiecare pală de vânt.

— Ești prea generos, îi spuse lui Xaro Xhoan Daxos.

— Pentru Mama Dragonilor niciun dar nu este prea mare. Xaro era un om elegant, cu capul pleșuv și un nas mare ca un cioc, acoperit cu opal, rubine și cu solzi de jad. Mâine, te vei ospăta cu păun și limbă de ciocârlie și vei asculta o muzică demnă de cea mai frumoasă dintre femei. Cei Treisprezece vor veni să-ţi aducă omagii, și toți mai marii Qarthului.

Toţi mai marii Qarthului vor veni să-mi vadă dragonii, gândi Dany, dar îi mulţumi lui Xaro pentru amabilitate înainte de a se despărţi de el. Pyat Pree plecă și el, promițând să le ceară Celor Nemuritori o audienţă.

— O onoare rară, ca ninsorile de vară.

Înainte de a pleca, îi sărută picioarele goale cu buzele sale albăstrii și o obligă să accepte un dar, un vas cu o pomadă care, jura el, îi va permite să vadă spiritele aerului. Ultimul dintre vizitatori care plecă fu Quaithe, prezicătoarea. De la ea, Dany primi doar un avertisment:

— Păzește-te, spuse femeia cu masca roșie, lăcuită.

— De cine?

— De toți. Vor veni zi și noapte să vadă minunea care s-a născut din nou în lume, și când vor vedea, vor râvni. Căci dragonii sunt foc întrupat, iar focul este putere.

Când plecă și Quaithe, Ser Jorah zise:

— Adevăr grăiește, regina mea.... deși nici ea nu-mi place mai mult decât ceilalţi.

— Nu o înţeleg.

Pyat și Xaro o copleșiseră cu promisiuni din clipa în care i-au zărit dragonii, declarându-se

slujitorii ei devotaţi în toate, dar de la Quaithe se alesese doar cu un cuvânt criptic. Și o tulbura faptul că nu văzuse niciodată chipul femeii. *Amintește-ți de Mirri Maz Duur*, își spuse. *Amintește-ți trădarea*. Apoi se adresă călăreţilor ei de sânge:

— Vom continua să avem propria noastră pază cât timp vom sta aici. Vedeți ca nimeni să nu intre în aripa aceasta a castelului fără permisiunea mea și aveți grijă ca dragonii să fie bine păziți.

— Așa vom face, *Khaleesi*, răspunse Aggo.

— Am văzut doar acele părți ale Qarthului pe care Pyat Pree a vrut să le vedem, continuă ea. Rakharo, du-te și vezi restul și spune-mi ce ai descoperit. Ia cu tine bărbaţi de nădejde – și femei, ca să meargă în locurile unde bărbaţii nu au acces.

— Cum spui, așa voi face, sânge din sângele meu, zise Rakharo.

— Ser Jorah, caută docurile și vezi ce fel de corăbii sunt ancorate. A trecut o jumătate de an de când am auzit ultima dată vești de la Cele Șapte Regate. Poate că zeii au trimis aici vreun căpitan vrednic din Westeros, cu o corabie care să ne ducă acasă.

Cavalerul se încruntă.

— Asta nu ar fi politicos. Uzurpatorul te-ar ucide, e limpede ca lumina zilei. Mormont își agăță degetele de cingătoare. Locul meu e aici, lângă tine.

— Mă poate păzi și Jhogo. Tu cunoști mai multe limbi decât oricare dintre călăreţii de sânge, iar clanul Dothraki nu are încredere în mare și în cei care navighează. Doar tu poţi să îndeplinești această misiune. Du-te printre corăbii și vorbește cu echipajele, află de unde sunt și încotro se îndreaptă, și ce fel de oameni

le conduc.

Fără tragere de inimă, exilatul încuviință.

— Cum spui, regina mea.

După ce plecară toți, slujitoarele o dezbrăcară de veșmintele murdare pe care le purta, iar Dany merse în vârful degetelor spre locul unde se afla bazinul de marmură, plin cu pești aurii care începură, curioși, să-i ciugulească pielea, gâdilând-o. Îi făcea bine să închidă ochii și să plutească, știind că putea să se odihnească după pofta inimii. Se întreba dacă Fortăreața lui Aegon avea un asemenea bazin și grădini înmiresmate, pline de lavandă și de mentă. *Trebuie să aibă, cu siguranță. Viserys a spus întotdeauna că Cele Șapte Regate sunt mai frumoase decât orice alt loc de pe pământ*.

Gândul la casa ei o neliniști. Dacă iubitul ei soț ar fi fost în viață, și-ar fi condus *khalassarul* peste apele otrăvite și ar fi măturat din cale dușmanii, dar puterea lui părăsise această lume. Călăreții ei de sânge rămăseseră devotați pe viață și pricepuți în luptă, dar în felul lor. Dothrakii jefuiau orașe și prădau regate, nu le conduceau. Dany nu dorea să transforme Debarcaderul Regelui în ruine înnegrite, bântuite de fantome. Se scăldase destul în lacrimi. Vreau să am un regat frumos, să-l umplu de bărbați voinici, fecioare drăgălașe și copii veseli. *Vreau ca oamenii mei să zâmbească atunci când mă văd trecând, așa cum spunea Viserys că zâmbeau când îl vedeau pe tatăl meu*.

Dar înainte de a putea face asta, trebuia să cucerească.

Uzurpatorul te va ucide, e limpede ca lumina zilei, spusese Mormont. Robert îl omorâse pe bravul ei frate Rhaegar, și unul dintre sclavii săi trecuse marea Dothraki să o otrăvească pe ea și

pe fiul ei nenăscut. Se spunea că Robert Baratheon era puternic ca un taur și neînfricat în luptă, un om care nu iubea nimic mai presus decât războiul. Și alături de el erau marii lorzi pe care fratele ei îi numise câinii Uzurpatorului: Eddard Stark, cu ochii săi reci și cu inima înghețată, și Lannisterii aurii, tată și fiu, atât de bogați, de puternici și de perfizi.

Cum putea spera să răstoarne asemenea oameni? Când *Khal* Drogo era în viață, oamenii tremurau și îi făceau daruri ca să-i potolească mânia. Dacă nu, le lua orașele, bogățiile, nevestele și tot. Dar *khalassarul* lui fusese imens, în timp ce al ei era slab. Oamenii ei o urmaseră peste deșertul roșu, când își urmărise cometa, și o vor urma și peste apa otrăvită, dar nu era îndeajuns. S-ar putea ca nici dragonii să nu fie suficienți. Viserys crezuse că regatul se va ridica pentru regele său de drept.... dar Viserys fusese un nebun, iar nebunii cred în lucruri nebunești.

Îndoielile o făceau să tremure. Dintr-odată, apa i se păru rece, iar micii pești care îi ciuguleau pielea deveniseră sâcâitori. Dany se ridică și ieși din bazin.

— Irri, strigă ea. Jhiqui!

În timp ce slujnicele o ștergeau și o înveșmântau într-o rochie de mătase nisipie, gândurile ei se îndreptară către cei trei care o căutaseră în Orașul Oaselor. *Steaua Însângerată m-a condus la Qarth cu un scop. Aici voi găsi ceea ce îmi trebuie, dacă am puterea să iau ceea ce mi se oferă și înțelepciunea să mă feresc de curse și capcane. Dacă zeii doresc ca eu să înving, se vor îngriji de asta, îmi vor trimite un semn, iar dacă nu... dacă nu...*

Era aproape seară și Dany își hrănea

dragonii când Irri păși înăuntru, printre draperiile de mătase, ca să-i spună că Ser Jorah s-a întors de la docuri... și nu era singur.

— Trimite-l înăuntru cu cine o fi cel pe care l-a adus, zise ea curioasă.

Când intrară, Dany era așezată pe un maldăr de perne, cu dragonii de jur-împrejur. Omul pe care-l adusese purta o mantie din pene verzi și galbene și avea pielea neagră ca antracitul lustruit.

— Înălțimea Ta, spuse cavalerul, ți-l aduc pe Quhuru Mo, căpitan al *Vântului Cafeniu*, din Orașul Copacilor Înalți.

Negrul îngenunche.

— Sunt profund onorat, regina mea, zise el, dar nu în limba Insulelor Verii, pe care Dany nu o cunoștea, ci în Valyriana dulce a Celor Nouă Orașe Libere.

— Onoarea e de partea mea, Quhuru Mo, răspunse Dany în aceeași limbă. Ai venit din Insulele Verii?

— Așa este, Înălțimea Ta, dar, cu mai puțin de jumătate de an în urmă, am poposit în Orașul Vechi. De acolo îți aduc un dar minunat.

— Un dar?

— O veste, Mamă neînfricată a Dragonilor. Îți spun că Robert Baratheon e mort.

Dincolo de ziduri, peste Qarth, se lăsa înserarea, dar în inima lui Dany răsărise un soare.

— Mort? repetă ea. În poala lui Dany, Drogon *sâsâi* și în fața ei se ridică un fum palid, ca un văl. Ești sigur? Uzurpatorul e mort?

— Așa se spune în Orașul Vechi, în Dorne și în Lys și în toate celelalte porturi prin care am trecut.

Mi-a trimis vin otrăvit, dar eu sunt în viață, iar el este mort.

— Cum a murit? Pe umăr, palidul Viserion își fâlfâi aripile de culoarea untului, agitând aerul.

— Sfâșiat de un mistreț fioros, în timp ce vâna în pădurea sa regală, sau cel puțin așa am auzit în Orașul Vechi. Alții spun că regina lui l-a trădat, sau fratele său, sau Lordul Stark, care era Mâna Regelui. Totuși, poveștile se potrivesc într-o privință: Regele Robert e mort și îngropat.

Dany nu văzuse niciodată chipul Uzurpatorului, dar rareori trecea o zi fără să se gândească la el. Umbra lui uriașă se așezase asupra ei din ceasul în care s-a născut, de când a ieșit la lumină, în mijlocul sângelui și al furtunii, într-o lume în care nu mai avea loc. Iar acum acest străin de abanos alungase umbra aceea.

— Băiatul stă acum pe Tronul de Fier, spuse Ser Jorah.

— Regele Joffrey domnește, îl aprobă Quhuru Mo, dar Lannisterii conduc. Frații lui Robert au părăsit Debarcaderul Regelui. Umblă vorba că au de gând să revendice coroana. Iar Mâna Regelui a căzut, Lordul Stark, care a fost prietenul Regelui Robert. A fost arestat pentru trădare.

— Ned Stark trădător? mârâi Ser Jorah. Nu prea se nimerește. Vara Lungă va reveni înainte ca cineva să-i mânjească prețioasa onoare.

— Ce onoare putea să aibă? zise Dany. Și-a trădat adevăratul rege, la fel ca și acești Lannisteri. Îi făcea plăcere să audă cum câinii Uzurpatorului se luptau între ei, deși nu era surprinsă. Se întâmplase același lucru când a murit Drogo al ei și marele său *khalasar* s-a sfâșiat în bucăți. E mort și fratele meu, Viserys, care a fost adevăratul rege, îi spuse celui venit

din Insula Verii. *Khal* Drogo, nobilul meu soţ, l-a ucis cu o coroană de aur topit.

Fratele ei ar fi fost oare mai înţelept dacă ar fi ştiut că răzbunarea pentru care se rugase îi era atât de la-ndemână?

— Atunci îţi împărtăşesc durerea, Mamă a Dragonilor, şi plâng pentru însângeratul Westeros, văduvit de regele său de drept.

Sub degetele blânde ale lui Dany, Rhaegal cel verde îl privi pe străin cu ochi de aur topit. Când deschise gura, dinţii îi străluciră ca nişte ace negre.

— Când se întoarce corabia ta la Westeros, căpitane?

— Mă tem că nu mai devreme de un an sau chiar mai mult. De aici, *Vântul Cafeniu* se îndreaptă către est, să facă negoţ în jurul Mării de Jad.

— Înţeleg, zise Dany dezamăgită. Atunci îţi doresc vânt bun şi bun negoţ. Mi-ai adus un dar de preţ.

— Am fost răsplătit din belşug, mare regină.

Ea rămase nedumerită:

— Cum aşa?

Ochii omului străluciră.

— Am văzut dragonii.

Dany râse.

— Şi îi vei vedea şi mai mult într-o bună zi, sper. Vino la mine, la Debarcaderul Regelui, când voi fi pe tronul tatălui meu, şi vei primi o mare răsplată.

Bărbatul promise că aşa va face şi îi sărută uşor degetele, luându-şi rămas-bun. Jhiqui îl conduse afară, în timp ce Ser Jorah Mormont rămase pe loc.

— *Khaleesi*, zise cavalerul când rămaseră singuri. Eu nu aş vorbi atât de deschis despre planurile mele dacă aş fi în locul tău. Acum

omul ăsta va răspândi povestea peste tot unde se va duce.

— Foarte bine, răspunse ea. Lasă să știe întreaga lume care îmi e scopul. Uzurpatorul e mort, ce contează?

— Nu toate poveștile marinarilor sunt adevărate, o avertiză Ser Jorah și, chiar dacă Robert ar fi într-adevăr mort, în locul lui domnește fiul său. Asta nu schimbă nimic, sincer.

— Asta schimbă *totul*. Dany se ridică brusc. Țipând, dragonii se descolăciră și își întinseră aripile. Drogon fâlfâi și se agăță cu ghearele de arcadă. Ceilalți traversară cu repeziciune podeaua, cu vârfurile aripilor frecându-se de marmură. Mai demult, Cele Șapte Regate erau asemenea *khalasarului* pe care l-a avut Drogo al meu, o sută de mii erau ca unul sub comanda lui. Acum zboară în bucăți, la fel cum s-a întâmplat cu *khalasarul* meu după ce *khal* al meu a murit.

— Înalții lorzi s-au luptat dintotdeauna. Spune-mi cine a câștigat și am să-ți spun ce înseamnă. *Khaleesi*, Cele Șapte Regate nu vor cădea în mâinile tale ca tot atâtea piersici coapte. Vei avea nevoie de o flotă, de aur, de armate, de alianțe...

— Știu toate astea. Îi luă mâna într-a ei și îl privi în ochii negri, bănuitori. *Uneori mă privește ca pe un copil pe care trebuie să-l apere, iar uneori ca pe o femeie cu care ar vrea să se culce, dar oare mă vede vreodată cu adevărat ca pe regina lui?* Nu mai sunt fetița speriată pe care ai întâlnit-o în Pentos. Număr doar cincisprezece zile aniversare, e adevărat, dar sunt la fel de bătrână ca babele din *dosh khaleen* și la fel de tânără ca dragonii mei. Jorah, am născut un copil, am ars un *khal* și am

traversat pustiul roșu și Marea Dothraki. Sângele meu este sângele dragonilor.

— La fel a fost și sângele fratelui tău, răspunse el cu încăpățânare.

— Eu nu sunt Viserys.

— Nu, recunoscu el. Ai mai mult din Rhaegar, cred, dar chiar și Rhaegar a fost ucis. Robert a dovedit asta la Trident, cu un simplu ciocan de război. Chiar și dragonii pot muri.

— Dragonii mor. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta ușor pe obrazul nebărbierit. Dar mor și ucigașii dragonilor.

BRAN

Meera se mișca prudentă în cerc, cu năvodul bălăbănindu-i-se în mâna stângă și cu tridentul în dreapta. Vară o urmărea cu ochii lui aurii, răsucindu-se, cu coada încordată și ridicată. Pândind, pândind...

— Păzea! strigă fata, iar tridentul țâșni.

Lupul trecu pe nesimțite în stânga și sări, înainte ca ea să apuce să scoată tridentul. Meera aruncă năvodul, iar ochiurile lui încâlcite se desfăcură în fața ei. Săritura lupului îl aruncă pe Bran în plasă. O trase după el, în timp ce o lovea pe Meera în piept și o izbea peste spate. Sulița fetei zbură, răsucindu-se. Iarba umedă îi amortiza căderea, dar se prăbuși cu un oftat. Lupul se ghemui deasupra ei.

Bran strigă:

— Ai pierdut.

— A câștigat, spuse fratele ei, Jojen. Vară e prins în capcană.

Avea dreptate, vedea și Bran. Mârâind și trăgând de năvod, încercând să se elibereze, Vară nu făcea decât să se încâlcească mai tare. Nici nu putea să treacă prin năvod, mușcându-l.

— Lasă-l să iasă.

Râzând, fata Reed cuprinse lupul în brațe și se rostogoli cu el. Vară scoase un scâncet jalnic, lovind cu picioarele corzile care i le țineau legate. Meera îngenunche, desfăcu o legătură, trase de un colț, smuci cu îndemânare ici și colo, și dintr-odată lupul fu liber.

— Vară, la mine! Bran își desfăcu brațele.

Pază! spuse el, cu o clipă înainte ca lupul să se arunce asupra lui. Se agăţă cu toată puterea, în timp ce lupul îl târa prin iarbă. Se luptară, se rostogoliră și se agăţară unul de altul, unul mârâind și chelălăind, celălalt râzând. În cele din urmă, Bran se tolăni deasupra lupului plin de noroi.

— Lup cuminte, gâfâi el. Vară îl linse pe ureche.

Meera clătină din cap.

— Nu se înfurie niciodată?

— Cu mine, nu. Bran îl înhăţă de urechi și Vară îl apucă fioros cu dinţii, dar totul era doar o joacă. Uneori mă trage de haine, dar nu a ajuns niciodată până la sânge.

— Sângele *tău*, vrei să spui. Dacă ar fi trecut prin năvodul meu...

— Nu ţi-ar fi făcut niciun rău. Știe că îmi placi.

Toţi ceilalţi lorzi și cavaleri plecaseră cu o zi sau două în urmă la sărbătoarea recoltei, dar fraţii Reed rămăseseră, devenind tovarășii constanţi ai lui Bran. Jojen era atât de grav, încât Bătrâna Nan îl numea „Bunicuţul”, dar Meera îi amintea lui Bran de sora lui, Arya. Nu se ferea să se murdărească, alerga, se lupta și trăgea cu sulița ca un băiat. Totuși, era mai mare decât Arya. Avea aproape șaisprezece ani, era femeie în toată puterea. Amândoi fraţii Reed erau mai mari decât Bran, și chiar dacă cea de-a noua zi de naștere a lui venise și trecuse în sfârșit, nu-l tratau niciodată ca pe un copil.

— Mi-aș dori să fiţi voi străjerii noștri, în locul Walderilor. Începu să se târască spre cel mai apropiat copac. Mersul lui târâș, zvârcolit, era o priveliște dizgraţioasă, dar când Meera se apropie să-l ridice, Bran spuse: Nu, nu mă ajuta.

Se rostogoli greoi, se împinse și se răsuci înapoi, folosindu-și forța brațelor, până ce ajunse să stea sprijinit de trunchiul unui frasin uriaș. Vezi, ți-am spus eu. Vară se întinse, cu capul în poala lui Bran. N-am mai cunoscut până acum pe nimeni care să se lupte cu năvodul, îi spuse Meerei, scărpinând lupul după urechi. Maestrul tău de arme te-a învățat să lupți cu năvodul?

— Tata m-a învățat. La Greywater nu avem cavaleri. Nici maeștri de arme și niciun maester.

— Cine se ocupă de corbi?

Fata zâmbi.

— Corbii nu pot găsi Rondul Greywater, după cum nici dușmanii noștri nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că se mișcă, îi răspunse.

Bran nu mai auzise niciodată despre un castel mișcător. O privi cu îndoială, dar nu-și putea da seama dacă îl tachina sau nu.

— Aș vrea să îl pot vedea. Crezi că nobilul tău tată m-ar lăsa să vin în vizită când războiul se va sfârși?

— Vei fi primit cu mare bucurie, prințul meu. Atunci sau acum.

— *Acum?* Bran își petrecuse toată viața la Winterfell. Ardea de dorința de a vedea locuri îndepărtate. Aș putea să-l întreb pe Ser Rodrik când se întoarce.

Bătrânul cavaler era plecat la est, încercând să facă ordine acolo. Bastardul lui Roose Bolton provocase toate necazurile, punând mâna pe Lady Hornwood la întoarcerea ei de la sărbătoarea recoltei, căsătorindu-se cu ea chiar în noaptea aceea, deși era destul de tânăr ca să-i fie fiu. Pe urmă, Lordul Manderly i-a luat castelul. Ca să apere proprietățile familiei Hornwood de clanul Bolton, scrisese el, dar Ser Rodrik se înfuriase pe el aproape la fel de tare

ca și pe bastardul lui Bolton.

— Ser Rodrik s-ar putea să mă lase să mă duc. Maester Luwin nu m-ar lăsa niciodată.

Așezat cu picioarele încrucișate sub copacul inimii, Jojen Reed îl privi grav:

— Ar fi bine dacă ai pleca de la Winterfell, Bran.

— *Serios?*

— Da. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Fratele meu are viziunea verde, zise Meera. Visează lucruri care nu s-au întâmplat, dar uneori se adeveresc.

— Nu există *uneori,* Meera. Privirile li se întâlniră, el trist, ea sfidătoare.

— Spune-mi ce se va întâmpla, zise Bran.

— O să-ți spun, răspunse Jojen, dacă-mi spui și tu despre visele tale.

Pădurea zeilor se cufundă în tăcere. Bran auzea frunzele foșnind și, de departe, bălăceala lui Hodor în iazurile fierbinți. Se gândi la omul de aur și la cioara cu trei ochi, își aminti oasele trosnindu-i între fălci și gustul de aramă al sângelui.

— Eu nu visez. Maester Luwin îmi dă prafuri de dormit.

— Îți sunt de folos?

— Uneori.

Meera spuse:

— Întreg Winterfellul știe că te trezești noaptea urlând și nădușind, Bran. Și femeile vorbesc despre asta. Și paznicii, în camera lor.

— Spune-ne ce te sperie atât de tare, zise Jojen.

— Nu vreau. Oricum, sunt doar vise. Maester Luwin spune că visele pot să însemne ceva sau nimic.

— Fratele meu visează ca toți băieții, și

visele acelea pot să nu însemne nimic, zise Meera, dar visele verzi sunt altfel.

Ochii lui Jojen aveau culoarea ierbii și uneori, când se uita la tine, vedea parcă altceva. Ca acum.

— Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanțuri gri de piatră, zise el. A fost un vis verde, așa că am știut că e adevărat. O cioară încerca să ciugulească lanțurile, dar piatra era prea dură pentru ciocul ei și nu putea decât să le ciobească.

— Cioara avea trei ochi?

Jojen încuviință.

Lupul înălță capul din poala lui Bran și privi cu ochii săi aurii la băiatul mlaștinilor.

— Când am fost mic, era să mor de febra apei cenușii. Atunci a venit cioara la mine.

— La mine a venit după ce am căzut, izbucni Bran. Dormeam de mult timp. Mi-a spus că trebuie să zbor sau să mor, iar eu m-am trezit, numai că eram rănit și nu puteam să zbor.

— Dacă vrei, poți. Ridicându-și năvodul, Meera scutură ultimele ochiuri încâlcite și începu să îl aranjeze.

— *Tu* ești lupul înaripat, Bran, zise Jojen. La început n-am fost sigur, dar acum sunt. Cioara ne-a trimis aici ca să-ți sfărâmăm lanțurile.

— Cioara e la Greywater?

— Nu, cioara este la nord.

— La Zid? Bran își dorise dintotdeauna să vadă Zidul. Jon, fratele lui bastard, era acum acolo, omul Rondului de Noapte.

— Dincolo de Zid. Meera Reed își atârnă năvodul la centură. Când Jojen i-a spus nobilului nostru tată ce a visat, ne-a trimis la Winterfell.

— Cum pot sfărâma lanțurile, Jojen? întrebă

Bran.

— Deschide ochii.

— Sunt deschiși. Nu vezi?

— Doi sunt deschiși. Jojen arătă cu degetul: Unul, doi.

— Dar am numai doi.

— Ai trei. Cioara ne-a dat al treilea ochi, dar tu nu vrei să-l deschizi. Avea un fel de a vorbi încet, domol. Cu doi ochi îmi vezi chipul. Cu trei, îmi poţi vedea inima. Cu doi, poţi vedea stejarul de colo. Cu trei, ai putea vedea ghinda din care a crescut stejarul și buturuga care va deveni într-o zi. Cu doi ochi, nu vezi mai departe de zidurile tale. Cu trei, ai putea privi la sud, până la Marea Verii, și la nord, dincolo de Zid.

Lupul se ridică în picioare.

— Nu am nevoie să văd atât de departe. Bran zâmbi nervos. M-am săturat să vorbesc despre ciori. Haide să vorbim despre lupi. Sau despre leii-șopârle. Ai vânat vreodată unul, Meera? Aici nu avem.

Meera își scoase tridentul din tufișuri.

— Trăiesc în apă. În râuri domoale și-n mlaștini adânci...

Fratele ei o întrerupse:

— Ai visat un leu-șopârlă?

— Nu, răspunse Bran. Ţi-am spus că nu vreau...

— Ai visat un lup?

Îl înfuria.

— Nu sunt obligat să-ţi spun despre visele mele. Sunt prinţul și sunt un Stark de Winterfell.

— Era Vară?

— Tacă-ţi gura!

— În noaptea sărbătorii recoltei ai visat că erai Vară, în pădurea zeilor nu-i așa?

— *Încetează!* ţipă Bran. Vară alunecă lângă copacul inimii, dezvelindu-și dinţii albi.

Jojen Reed nu se sinchisi.

— Când am atins lupul, te-am simţit pe tine în el. Așa cum tu ești în el acum.

— Nu se poate. Eram în pat. Dormeam.

— Erai în pădurea zeilor, acoperit de blană cenușie.

— A fost doar un vis urât...

Jojen se ridică în picioare.

— Te-am simţit. Te-am simţit căzând. Asta te sperie, prăbușirea?

Prăbușirea, gândi Bran, *și omul de aur, fratele reginei, mă sperie și el, dar mai cu seamă prăbușirea*. Totuși, nu spuse asta. Cum ar fi putut? Nu fusese în stare să-i spună lui Ser Rodrik sau lui Maester Luwin, și nu le putea spune nici fraţilor Reed. Dacă nu va vorbi despre asta, poate că va uita. Nu voia să-și amintească. S-ar putea să nici nu fie o amintire adevărată.

— Te prăbușești în fiecare noapte, Bran? îl întrebă Jojen cu glas scăzut.

Din gâtlejul lupului se ridică un mârâit hodorogit, și nu era în joacă. Se apropie tiptil, numai colţi și ochi dogoritori. Meera păși între lup și fratele ei, cu tridentul în mână.

— Ţine-l pe loc, Bran.

— Jojen îl înfurie.

Meera scutură năvodul.

— E furia ta, Bran, zise fratele ei. Teama ta.

— Nu-i adevărat. Eu nu sunt lup. Cu toate acestea, noaptea urlase împreună cu lupii și gustase sânge, în visele sale cu lupi.

— O parte din tine e Vară, și o parte din Vară ești tu. Știi asta, Bran.

Vară se năpusti înainte, dar Meera îl blocă, împungându-l cu tridentul. Lupul se răsuci

într-o parte, umblând în cercuri, pândind. Meera se întoarse cu fața spre el.

— Cheamă-l la tine, Bran.

— Vară! strigă Bran. La mine, Vară! Se lovi cu palma deschisă peste șold. Simți furnicături în mână, dar piciorul său mort nu simți nimic.

Lupul făcu din nou un salt înainte, și din nou tridentul Meerei țâșni. Lupul se feri, se răsuci. Tufele foșniră și o făptură sfrijită, neagră, ieși pe furiș din spatele copacului inimii, arătându-și colții. Mirosul era puternic, fratele lui îi simțise furia. Bran simți cum i se ridică părul pe ceafă. Meera se așeză în spatele fratelui său, cu lupii de o parte și de alta.

— Bran, potolește-i.

— *Nu pot*.

— Jojen, în copac.

— Nu e nevoie. Azi nu e ziua în care voi muri.

— *Fă cum ți-am spus*, țipă ea, iar fratele ei escaladă trunchiul, sprijinindu-se de chipul din copacul inimii. Lupii se apropiară. Meera își abandonă tridentul și năvodul, sări în sus și se agăță de creanga pe care o avea deasupra capului. Fălcile Lățosului se închiseră trosnind sub călcâiul ei, în timp ce ea săltă pe creangă. Vară se așeză pe labele din spate și urlă, în vreme ce Lățosul sfâșia năvodul, trăgând de el cu dinții.

Doar atunci își aminti Bran că nu erau singuri, își duse mâinile pâlnie la gură:

— Hodor! strigă el. *Hodor! Hodor!* Era îngrozitor de speriat și cumva rușinat. Lui Hodor nu-i vor face nimic, își asigură prietenii cocoțați în copac.

Trecură doar câteva momente până ce auziră un murmur strident. Hodor sosi, îmbrăcat pe jumătate și plin de noroi de pe urma vizitei sale

la iazurile fierbinți, dar Bran nu fusese niciodată atât de fericit că-l vede.

— Hodor, ajută-mă. Alungă lupii. Alungă-i.

Hodor se puse pe treabă bucuros, fluturându-și mâinile, strivind pământul cu picioarele-i imense și strigând „Hodor! Hodor!", alergând mai întâi la un lup, pe urmă la celălalt. Câinele Lățos fugi primul, strecurându-se înapoi în frunziș cu un ultim mârâit. Când Vară se sătură, se întoarse la Bran și se așeză lângă el.

Meera nici nu atinse bine pământul că își și înșfăcă tridentul și năvodul. Jojen nu-și lua ochii de la Vară.

— Vom mai discuta, îi promise lui Bran.

Au fost lupii, n-am fost eu. Nu înțelegea de ce deveniseră atât de sălbatici. *Poate că Maester Luwin avea dreptate să-i închidă în pădurea zeilor*.

— Hodor, zise el, du-mă la Maester Luwin.

Turnul de sub stâncărie era unul dintre locurile preferate ale lui Bran. Luwin era un dezordonat incurabil, dar cărțile, sulurile și sticlele lui aruncate în neorânduială îi erau lui Bran atât de familiare și de liniștitoare, ca și chelia maesterului și mânecile largi ale veșmintelor sale largi, cenușii. Și corbii îi plăceau.

Îl găsi pe Luwin cocoțat pe taburetul lui înalt, scriind. Cu Ser Rodrik plecat, toată administrarea castelului căzuse pe umerii lui.

— Prințul meu, spuse el când intră Hodor, ai venit mai repede la lecții astăzi. Maester petrecea în fiecare după-amiază mai multe ore dându-le lecții lui Bran, Rickon și băieților Walder Frey.

— Hodor, stai locului. Bran se apucă de un felinar de perete cu ambele mâini și se folosi de el pentru a se ridica și a ieși din coș. Rămase o

clipă agățat în mâini, până ce Hodor îl duse la un scaun.

— Meera spune că fratele ei are viziunea verde.

Maester Luwin se scărpină lângă nas cu pana de scris.

— Știe?

Bran clătină din cap.

— Mi-ai spus despre copiii pădurii că au viziunea, îmi amintesc.

— Unii susţineau că au această putere. Înţelepţii lor erau numiţi clarvăzători verzi.

— Era o magie?

— Poţi să-i spui și așa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, dacă vrei. În esență, era doar un alt fel de cunoaștere.

— Ce era?

Luwin puse jos pana.

— Nimeni nu știe cu adevărat, Bran. Copiii sunt plecaţi din această lume, și cu ei, înţelepciunea lor. Era ceva legat de chipurile din copaci, așa credem. Primii Oameni credeau că acești clarvăzători verzi pot vedea prin ochii copacilor inimii. De aceea tăiau copacii ori de câte ori se luptau cu copiii pădurii. Se presupune despre clarvăzătorii verzi că aveau putere și asupra fiarelor pădurii și a păsărilor din copaci. Chiar și asupra peștilor. Băiatul Reed pretinde că are asemenea puteri?

— Nu, nu cred. Dar are vise care uneori se adeveresc, așa zice Meera.

— Cu toţii avem uneori vise care se adeveresc. Tu te-ai visat cu nobilul tău tată în cripte înainte de a ști că a murit, îți amintești?

— Și Rickon la fel. Am avut același vis.

— Poți s-o numești viziune verde, dacă dorești... Dar nu uita nici de toate acele zeci de mii de vise pe care le-aţi visat tu și Rickon și

care *nu* s-au adeverit. Îți amintești cumva ce te-am învățat despre lanțul pe care îl poartă fiecare maester?

Bran rămase un moment pe gânduri, încercând să-și aducă aminte.

— Un maester își făurește lanțul în Citadela Orașului Vechi. Este un lanț fiindcă te legi să slujești și e făcut din metale diferite pentru că slujești regatul, iar regatul are tot felul de oameni. De fiecare dată când înveți ceva, primești încă o za. Fierul negru este pentru cunoașterea corbilor, argintul pentru arta vindecării, aurul pentru numere și socoteli. Nu mi le amintesc pe toate.

Luwin vârî un deget sub lanț și începu să-l răsucească, centimetru cu centimetru. Avea un gât gros pentru un om mărunt, iar lanțul îi era strâmt, dar îl răsuci doar din câteva mișcări.

— E oțel Valyrian, spuse el când zaua din metal cenușiu închis îi ajunse în față. Doar un maester dintr-o mie poartă o asemenea za. Asta înseamnă că am studiat ceea ce Citadela numește *cele mai înalte mistere* – magia, în lipsa unui cuvânt mai bun. Un demers fascinant, dar fără prea mare folos, fapt pentru care atât de puțini maesteri se ostenesc cu el. Toți cei care studiază misterele înalte își încearcă puterile, mai devreme sau mai târziu, cu vrăji. Am cedat și eu tentației, trebuie să mărturisesc. Ei bine, eram doar un băiețandru, iar ce băiețandru nu-și dorește oare în secret să găsească în sine puteri ascunse? Efortul meu nu mi-a adus mai mult decât le-a adus altor o mie de băieți înaintea mea și altor o mie de atunci încoace. E trist, dar magia nu funcționează.

— Uneori funcționează, protestă Bran. Am avut acel vis. Și Rickon la fel. Iar la răsărit există magi și vrăjitori...

— Există oameni care *își zic* magi și vrăjitori, preciza Maester Luwin. Am avut un prieten la Citadelă care putea să scoată un trandafir din ureche, dar nu era mai vrăjitor decât mine. O, fără doar și poate, sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem. Anii trec cu sutele și cu miile, și ce vede omul din viață în afară de câteva veri și câteva ierni? Privim munții și spunem că sunt eterni, și așa par.... dar în curgerea timpului, munții se ridică și se prăbușesc, râurile își schimbă cursul, stelele cad din cer și marile orașe se scufundă în mare. Până și zeii mor, așa credem. Totul se schimbă.

— Poate că magia a fost cândva o mare forță în lume, dar nu mai este. Puținul care a mai rămas nu e altceva decât un fum care zăbovește în aer după ce focul imens s-a stins, și până și acesta piere. Valyria a fost ultimul tăciune aprins, și Valyria nu mai este. Dragonii nu mai există, uriașii au murit, copiii pădurii sunt uitați, cu toată știința lor.

— Nu, prințul meu. Poate că Jojen Reed a avut un vis sau două, despre care crede că s-au adeverit, dar nu are viziunea verde. Niciun om de pe pământ nu are acea putere.

Așa i-a spus și Bran Meerei Reed când a venit la el pe înserate și s-a așezat lângă fereastră, privind cum luminile prind viață.

— Îmi pare rău de cele întâmplate cu lupii. Vară n-ar fi trebuit să încerce să-i facă rău lui Jojen, dar nici Jojen n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea despre visele mele. Cioara a mințit când a spus că pot zbura, iar fratele tău a mințit și el.

— Sau poate că maester al tău se înșală.

— Nu se înșală. Până și tata s-a bizuit pe sfatul lui.

— Tatăl tău l-a ascultat, nu mă îndoiesc.

Dar în final a decis de unul singur. Bran, mă lași să-ți povestesc despre visul pe care l-a avut Jojen cu tine și cu frații tăi vitregi?

— Walderii nu sunt frații mei.

Meera nu-l luă în seamă.

— Stăteai la masă, mâncarea ți-a fost adusă de Maester Luwin în loc de slujitor. Ți-a servit bucata de friptură a regelui, carne crudă, în sânge, dar cu o aromă de tuturor le lăsa gura apă. Carnea pe care le-a servit-o băieților Frey era veche și cenușie, moartă. Totuși, lor le-a plăcut mâncarea mai mult decât ție.

— Nu înțeleg.

— Fratele meu zice că vei înțelege. Când va fi așa, mai discutăm.

Bran aproape că se temu să se așeze la cină în seara aceea, dar când o făcu, în fața lui era plăcintă de porumbel. Toți ceilalți fură serviți cu același fel de mâncare și nu văzu nimic în neregulă cu mâncarea servită Walderilor. *Maester Luwin știa ce spune*, își zise. Nimic rău nu avea să se întâmple la Winterfell, indiferent ce spunea Jojen. Bran se simțea ușurat, dar și dezamăgit. Atâta timp cât exista magie, se putea întâmpla orice: fantomele puteau să umble, copacii să vorbească și băieții infirmi puteau să devină cavaleri.

— Dar nu există, spuse cu voce tare în întunericul patului său. Nu există magie și poveștile sunt simple povești.

Și nu va umbla niciodată, nici nu va zbura și nici nu va fi cavaler.

TYRION

Paiele erau aspre sub tălpile sale goale.

— Vărul meu a ales o oră ciudată pentru vizite, îi spuse Tyrion lui Podrick Payne, care era amețit de somn, și se așteptase, fără îndoială, să fie bine săpunit fiindcă l-a trezit. Condu-l în solariul meu, și spune-i că voi coborî într-o clipă.

Era bine trecut de miezul nopții, judecă Tyrion după priveliștea neagră de dincolo de fereastră. *Oare Lancel se gândește că mă va găsi somnoros și cu mintea înceată la ora aceasta?* se întrebă el. *Nu, Lancel nici măcar nu gândește, asta e mâna lui Cersei*. Sora lui va fi dezamăgită. Chiar și în pat, lucra bine dimineața – citea la lumina pâlpâitoare a lumânării, cercetând rapoartele șoptitorilor lui Varys și cufundându-se în registrele contabile ale lui Degețel, până ce coloanele se estompau și ochii îl dureau.

Își stropi fața cu niște apă călduță din ligheanul de lângă pat și se așeză pe vine, fără grabă, la closet, cu vântul rece al nopții pe pielea goală. Ser Lancel avea șaisprezece ani și nu era cunoscut pentru răbdarea sa. N-avea decât să aștepte și să devină tot mai nerăbdător pe măsură ce așteaptă. După ce își goli mațele, Tyrion se vârî într-o cămașă de noapte și își ciufuli cu degetele părul subțire, blond deschis, ca să arate ca și cum ar fi fost trezit din somn.

Lancel se plimba prin fața șemineului plin de cenușă, învești mântat în catifea roșie, cu mâneci din mătase neagră, iar la centură îi

atârnau un pumnal împodobit și o teacă aurită.

— Vere, îl salută Tyrion. Vizitele tale sunt prea rare. Cărui fapt îi datorez această onoare nemeritată?

— Înălțimea Sa, Regina Regentă, m-a trimis să-ți poruncesc să-l eliberezi pe Marele Maester Pycelle. Ser Lancel îi arătă lui Tyrion o panglică purpurie, purtând sigiliul în formă de leu al lui Cersei imprimat în ceară aurie. Iată mandatul.

— Deci așa. Tyrion îl îndepărtă. Sper că sora mea nu-și suprasolicită puterile atât de curând după boală. Ar fi mare păcat să sufere o recădere.

— Înălțimea Sa și-a revenit complet, spuse scurt Ser Lancel.

— Sunt încântat să aud asta. *Deși nu într-un moment care îmi convine*. Ar fi trebuit să-i dau o doză mai mare. Tyrion sperase la câteva zile în plus fără amestecul lui Cersei, dar nu era prea surprins de refacerea ei. Era geamăna lui Jaime, în definitiv. Se străduí să afișeze un zâmbet plăcut. Pod, fă focul, aerul e prea rece pentru gustul meu. Bei cu mine o cupă, Lancel? Am descoperit că vinul acela cald, cu mirodenii, mă ajută să dorm.

— Eu n-am nevoie de ajutor ca să dorm, răspunse Ser Lancel. Am venit la porunca Înălțimii Sale, nu ca să beau cu tine, Pezevenghiule.

Faptul că devenise cavaler îl făcuse pe băiat să devină mai îndrăzneț, reflectă Tyrion – și asta, și rolul jalnic pe care-l jucase în uciderea Regelui Robert.

— Vinul are într-adevăr pericolele sale. Zâmbi și turnă. Cât despre Marele Maester Pycelle.... dacă scumpa mea surioară își face griji pentru el, aș crede că ar fi trebuit să vină singură. În schimb, te trimite pe tine. Ce să

înţeleg din asta?

— Înţelege ce vrei, atâta timp cât îţi eliberezi prizonierul. Marele Maester e un prieten de nădejde al Reginei Regente și se află sub protecţia ei personală. Umbra unui surâs sarcastic jucă pe buzele flăcăului; îi plăcea asta. *Învaţă de la Cersei*. Înălţimea Sa nu ar fi niciodată de acord cu această ofensă. Îţi reamintește că e regenta lui Joffrey.

— După cum eu sunt mâna lui Joffrey.

— Mâna slujește, îl informă grațios tânărul cavaler. Regina *domnește* până ce regele ajunge la vârsta maturităţii.

— Poate că ar trebui să scrii asta, ca să ţin minte mai bine. Focul trosnea vesel. Poţi să ne lași, Pod, îi spuse Tyrion slujitorului său. Doar când biatul plecă se întoarse spre Lancel: Mai e și altceva?

— Da. Înălţimea Sa mă roagă să te informez că Ser Jacelyn Bywater a sfidat o poruncă transmisă în numele regelui.

Ceea ce înseamnă că Cersei i-a poruncit deja lui Bywater să-l elibereze pe Pycelle și a fost refuzată.

— Înţeleg.

— Cersei insistă să fie scos din încăperile lui și plasat sub arest pentru trădare. Te avertizez că...

Își lăsă deoparte cupa cu vin.

— N-am să ascult niciun fel de avertisment de la tine, băiete.

— Ser, zise Lancel bățos. Își mângâie sabia, probabil ca să-i reamintească lui Tyrion că o avea. Ai grijă cum vorbești cu mine, Pezevenghiule.

Fără îndoială, intenţia lui fusese să sune a amenințare, dar acel tremur ridicol al mustăţii strică efectul.

— O, lasă sabia. O singură chemare și Shagga va năvăli și te va ucide. Cu securea, nu cu plosca de vin.

Lancel roși; era oare atât de prost încât să creadă că rolul pe care l-a jucat în moartea lui Robert a trecut neobservat?

— Sunt cavaler...

— Am băgat de seamă. Spune-mi, Cersei te-a făcut cavaler înainte sau după ce te-a luat în patul ei?

Sclipirea din ochii verzi ai lui Lancel era toată mărturisirea de care Tyrion avea nevoie. Așadar, Varys spusese adevărul. *Ei bine, nimeni nu va putea să susțină vreodată că sora mea nu-și iubește familia*.

— Ce-i? Nu mai ai nimic de zis? Nicio amenințare, *ser?*

— Îți vei retrage aceste acuzații murdare, de nu...

— Te rog. Te-ai gândit vreodată ce va face Joffrey când îi voi spune că i-ai ucis tatăl ca să te culci cu mama lui?

— N-a fost așa, protestă Lancel oripilat.

— Nu? Dar cum a fost, rogu-te?

— Regina mi-a dat vin tare. Propriul tău tată, Lordul Tywin, când am fost numit cavaler, mi-a spus să o ascult în toate.

— Ți-a spus și să te culci cu ea? *Uită-te la el. Nu e chiar atât de înalt, cu trăsăturile nu atât de fine, iar părul lui e nisipos în loc să fie din fir de aur, și totuși.... chiar și o biată copie a lui Jaime e mai dulce decât un pat gol, bănuiesc*. Nu, așa mă gândeam și eu.

— N-am avut de gând... Am făcut doar ce mi-a poruncit; eu...

— ... tu ai urât fiecare clipă, asta vrei să mă faci să cred? Un loc de seamă la curte, rangul de cavaler, picioarele surorii mele deschise

noaptea în fața ta, o, da, trebuie că ți-a fost îngrozitor de greu. Tyrion se ridică în picioare. Așteaptă aici. Înălțimea Sa va dori să audă asta.

Atitudinea sfidătoare îl părăsi pe Lancel dintr-odată. Tânărul cavaler căzu în genunchi ca un băieţandru speriat.

— Îndurare, stăpâne, te implor!

— Păstrează-ți rugăminţile pentru Joffrey. Îi place să fie implorat.

— Stăpâne, a fost porunca surorii tale, regina, așa cum ai spus, dar Înălțimea Sa... El n-ar înţelege niciodată...

— Vrei să mă faci să-i ascund regelui adevărul?

— De dragul tatălui meu. Voi părăsi orașul, va fi ca și cum nu s-a întâmplat niciodată! Îţi jur, voi pune capăt acestei...

Era greu să nu te pufnească râsul.

— Cred că nu.

Acum flăcăul avea un aer pierdut.

— Stăpâne!

— M-ai auzit. Tata ți-a spus să fii supus surorii mele? Foarte bine, fii supus. Ţine-te aproape de ea, păstrează-i încrederea, dăruiește-i plăcere cât de des îţi cere. Nu e nevoie să afle nimeni, niciodată.... atâta timp cât îmi ești credincios. Vreau să știu ce face Cersei. Unde merge, cu cine se întâlnește, despre ce vorbește, ce planuri pune la cale. Totul. Iar tu vei fi cel care-mi va spune, nu-i așa?

— Da, stăpâne. Lancel răspunse fără nicio clipă de ezitare. Lui Tyrion îi plăcu asta. Așa voi face, jur. După cum îmi poruncești.

— Ridică-te. Tyrion umplu a doua cupă cu vin și îl forţă s-o ia. Bea pentru înţelegerea noastră. În castel nu este niciun mistreţ, după știința mea. Lancel ridică cupa și bău, chiar

dacă înghiți greu. Zâmbește, vere. Sora mea e o femeie frumoasă și totul e spre binele regatului. Poţi profita de situaţie. Să fii cavaler nu înseamnă nimic. Dacă ești isteț, te voi face lord în scurt timp. Tyrion răsuci vinul în cupă. Cersei trebuie să aibă toată încrederea în tine. Du-te înapoi și spune-i că o rog să mă ierte. Spune-i că m-ai speriat, că nu vreau să avem niciun conflict, că de acum înainte nu voi face nimic fără consimţământul ei.

— Dar... solicitările ei...

— O, am să i-l dau pe Pycelle.

— O să i-l dai? Lancel părea uluit.

Tyrion zâmbi.

— Îl voi elibera mâine. Aș putea să jur că nu i-am atins niciun fir de păr din cap, dar n-ar fi strict adevărat. În orice caz, se simte destul de bine, deși pentru vigoarea lui n-aș băga mâna-n foc. Celulele negre nu sunt locuri sănătoase pentru un om de vârsta lui. Cersei îl poate ţine ca pe favoritul ei sau îl poate trimite la Zid, mie mi-e totuna, dar nu vreau să-l văd în consiliu.

— Și Ser Jacelyn?

— Spune-i surorii mele că crezi că poţi să-l îndepărtezi de mine, cu timpul. Asta ar trebui s-o mulţumească o vreme.

— Cum spui tu. Lancel își termină vinul.

— Un ultim lucru. Cu Regele Robert mort, ar fi cât se poate de jenant dacă văduva lui îndurerată ar rămâne dintr-odată însărcinată.

— Stăpâne, eu.... noi.... regina mi-a poruncit să nu... Urechile i se înroșiră, roșul aprins al Casei Lannister. Îmi revărs sămânţa pe burta ei, stăpâne.

— O burtă încântătoare, n-am nicio îndoială. Înmoaie-o cât de repede poţi, dar vezi să nu-ţi cadă picăturile de rouă în altă parte. Nu mai vreau nepoți, e limpede?

Ser Lancel făcu o reverență încordată și plecă.

Tyrion își acordă un moment de milă pentru băiat. *Alt prost și, în aceeași măsură, un om slab, dar nu merită ceea ce-i facem Cersei și cu mine*. Era o binecuvântare faptul că unchiul său, Kevan, mai avea doi fii: acesta nu va supraviețui, probabil, până la sfârșitul anului. Cersei l-ar ucide pe loc dacă ar afla că o trădează și, dacă prin aceeași grație a zeilor, ea nu va afla, Lancel nu va supraviețui zilei în care Jaime Lannister se va întoarce la Debarcaderul Regelui. Singura problemă va fi dacă Jaime îl va spinteca într-un acces de gelozie, sau dacă Cersei îl va omorî în somn, ca Jaime să nu afle. Tyrion paria pe Cersei.

Era cuprins de neliniște și știa prea bine că nu se mai putea duce la culcare în noaptea aceasta. *Nu aici, în orice caz*. Îl găsi pe Podrick Payne dormind într-un scaun, în fața ușii solariului său, și îl scutură de umăr.

— Cheamă-l pe Bronn și pe urmă fugi jos la grajduri și pune șaua pe doi cai.

Ochii scutierului erau înceţoșaţi de somn.

— Cai.

— Animalele acelea mari, cărora le plac merele. Sunt sigur că ai mai văzut. Patru picioare și o coadă. Dar mai întâi Bronn.

Nu trecu mult și mercenarul apăru.

— Cine te-a călcat pe bătătură? îl întrebă.

— Cersei, ca întotdeauna. Crezi că ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu senzația până acum, dar nu contează. Blânda mea surioară m-a confundat, se pare, cu Ned Stark.

— Am auzit că era mai înalt.

— Nu după ce l-a decapitat Joff. Ar fi trebuit să te îmbraci mai gros, e o noapte friguroasă.

— Mergem undeva?

— Toţi mercenarii sunt la fel de isteţi ca tine?

Străzile orașului erau periculoase, dar cu Bronn alături, Tyrion se simțea protejat. Străjerul îl lăsă să iasă pe o poartă dosnică din zidul dinspre nord, și coborâră pe Aleea Umbrelor Negre, până la poalele Muntelui lui Aegon, și de acolo pe Aleea Pelerinilor, pe lângă șirurile de ferestre cu obloane și clădirile înalte, din lemn și piatră, ale căror etaje superioare ieșeau atât de mult deasupra străzii încât aproape ca se atingeau. Luna parcă îi urmărea, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre coșurile de fum. Nu întâlniră pe nimeni, în afară de o baborniță singură, care ducea de coadă o pisică moartă. Le aruncă o privire speriată, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea fura mâncarea, și se furișă în umbră fără niciun cuvânt.

Tyrion medita la cei care fuseseră Mâini ale Regelui înaintea lui, care se dovediseră nepotriviţi pentru șiretlicurile surorii sale. *Oameni de felul acesta.... prea cinstiți ca să trăiască, prea nobili să arunce cu noroi. Cersei îi devorează la micul dejun în fiecare dimineață. Singurul mod de a-mi înfrânge sora este să joc după regulile ei, iar asta e ceva ce Lordul Stark și Arryn nu ar fi făcut niciodată.* Nu era de mirare că amândoi erau morţi, în timp ce Tyrion Lannister nu se simțise niciodată mai viu. Poate că picioarele lui pipernicite îl făceau să semene cu un bufon la balul recoltei, dar dansul *acesta* îl cunoștea.

În ciuda orei înaintate, bordelul era înțesat de lume. Chataya îi întâmpină cu amabilitate și îi conduse în sala mare. Bronn se duse sus, cu o fată din Dorne cu ochii negri, dar Alayaya era ocupată.

— Va fi foarte încântată să știe că ai venit, zise Chataya. O să mă îngrijesc să ți se pregătească încăperea din turn. Vrea stăpânul meu să bea o cupă de vin cât așteaptă?

— Da, răspunse el.

Vinul era de proastă calitate în comparație cu vinurile vechi din Arbor pe care casa le servea de obicei.

— Trebuie să mă ierți, stăpâne, zise Chataya. Nu e chip să găsesc vin de calitate în ultima vreme.

— Mă tem că nu ești singura.

Chataya îl mai căină puțin, apoi se scuză și plecă pe nesimțite. *O femeie frumoasă*, reflectă Tyrion în timp ce o privea îndepărtându-se. Rareori văzuse eleganță și demnitate la o târfă. Dar, cu siguranță, ea se vedea mai degrabă ca un fel de preoteasă decât ca o prostituată. *Probabil că acesta e secretul. Nu contează atât de mult ceea ce facem, ci cum facem*. Cumva, gândul acesta îl liniști.

Câțiva dintre clienți îi aruncau priviri piezișe. Ultima oară când îndrăznise să iasă, un bărbat îl scuipase... Ei bine, încercase să-l scuipe. În schimb, îl nimerise pe Bronn și pe viitor va scuipa fără dinți.

— Stăpânul se simte neiubit? Dancy se furișă în poala lui și îl mușcă de ureche. Am un leac pentru asta.

Zâmbind, Tyrion scutură din cap:

— Dulceață, ești prea frumoasă ca să poți fi descrisă în cuvinte, dar m-am atașat de leacurile Alayayei.

— Nu le-ai încercat niciodată pe ale mele. Stăpânul nu alege niciodată pe altcineva, doar pe ‘Yaya. E bună, dar eu sunt și mai bună, nu vrei să vezi?

— Poate data viitoare. Tyrion nu se îndoia

de faptul că Dancy ar fi o bucăţică bună. Cu nasul cârn, îl avea pe vino-ncoa, era pistruiată şi avea o coamă de păr roşu care îi cădea până mai jos de talie. Dar la conac îl aştepta Shae.

Chicotind, fata îşi vârî mâna între coapsele lui Tyrion şi îl strânse prin pantaloni.

— Cred că *el* nu vrea să aştepte până data viitoare, anunţă ea. Cred că vrea să iasă şi să-mi numere toţi pistruii.

— Dancy! Alayaya se ivi în pragul uşii, întunecată şi rece, în mătase transparentă. Înălţimea Sa a venit să mă viziteze pe mine.

Tyrion se eliberă cu blândeţe şi se ridică în picioare. Dancy nu părea deranjată.

— Data viitoare, îi reaminti. Îşi vârî un deget în gură şi începu să-l sugă.

În timp ce îl conducea în sus pe scări, Alayaya spuse:

— Biata Dancy! Are două săptămâni ca să-l facă pe stăpânul meu să o aleagă pe ea. Altfel îşi pierde perlele negre în favoarea lui Marei.

Marei era o fată rece, palidă şi delicată, pe care Tyrion o observase o dată sau de două ori. Ochi verzi şi piele de porţelan, păr lung, drept, argintiu, foarte frumos, dar mult prea serioasă.

— Urăsc ideea de-a o face pe biata fată să-şi piardă perlele din cauza mea.

— Atunci, data viitoare du-o sus.

— Poate că aşa voi face.

Alayaya zâmbi.

— Nu prea cred, stăpâne.

Are dreptate, gândi Tyrion, *nu o voi face. Poate că Shae e doar o prostituată, dar îi sunt credincios în felul meu*.

În încăperea din turn, pe când deschidea uşa dulapului, o privi pe Alayaya curios.

— Ce faci cât timp sunt plecat?

Ridică braţele şi le întinse, ca o pisică

neagră, mieroasă.

— Dorm. Sunt mult mai odihnită de când ai început să ne vizitezi, stăpâne. Iar Marei ne învaţă să citim, probabil că în curând voi fi în stare să-mi petrec timpul cu o carte.

— Somnul e bun, spuse el. Iar cărţile sunt şi mai bune. O sărută în fugă pe obraz. Pe urmă îşi văzu de drum prin gang şi prin tunel.

În timp ce părăsi grajdul călare pe un armăsar bălţat, Tyrion auzi sunetul muzicii rătăcind pe deasupra acoperişurilor. Era plăcut să te gândeşti că oamenii mai cântau, în mijlocul măcelului şi al foametei. Melodii păstrate în amintire îi răsunau în minte şi, pentru o clipă, aproape că o auzi pe Tysha cântându-i, acum o veşnicie. Zori calul, ca să asculte. Tonalitatea era greşită, cuvintele prea slabe ca să poată fi auzite. De fapt, era un alt cântec, şi de ce nu? Inocenta, dulcea lui Tysha fusese o minciună de la început până la sfârşit, doar o târfă pe care fratele lui, Jaime, o angajase ca să-l facă bărbat.

Acum m-am eliberat de Tysha, gândi el. *M-a bântuit jumătate din viaţă, dar nu mai am nevoie de ea, nu mai mult decât am nevoie de Alayaya, de Dancy sau de Marei, sau de sutele ca ele cu care m-am culcat de-a lungul anilor. O am pe Shae acum. Shae*.

Porţile conacului erau închise şi zăvorâte. Tyrion bătu până ce ochiul de bronz cu ornamente se deschise cu o pocnitură.

— Sunt eu.

Omul care îl primi înăuntru era una dintre cele mai strașnice descoperiri ale lui Varys, un cuţitar din clanul Braavos, cu o buză de iepure şi un ochi inert. Tyrion dorise ca niciun fel de tineri străjeri să nu tândălească zi de zi în preajma lui Shae. „Găseşte-mi bărbaţi bătrâni,

urâți, plini de cicatrici, de preferință impotenți", îi spusese eunucului. „Bărbați care preferă băieți. Sau bărbați care preferă oi, dacă e vorba pe-așa." Varys nu reușise să vină cu vreun iubitor de oi, dar găsise un strangulator eunuc și doi inși din Ibben, urât mirositori, care țineau la securile lor la fel de mult cât țineau unul la altul. Ceilalți erau pe cât de rafinați puteau fi niște mercenari care au onorat o temniță cu prezența lor, unul mai urât ca altul. Când Varys i-a trecut în revistă în fața lui, Tyrion s-a temut că a mers prea departe, dar Shae nu s-a plâns niciodată, nici măcar cu o vorbă. *Și de ce să se plângă? Nu s-a plâns niciodată de mine, iar eu sunt mai hidos decât toți străjerii ei la un loc. Poate că nici măcar nu vede urâțenia*.

Chiar și așa, Tyrion ar fi preferat să-i folosească pe câțiva dintre muntenii clanului său ca să-i stea de pază la conac. Urechile Negre ale lui Chella, poate, sau Frații Lunii. Avea mai multă încredere în simțul onoarei și în devotamentul lor de fier decât în lăcomia unor mercenari. Totuși, riscul era prea mare. Întreg Debarcaderul Regelui știa că sălbaticii erau ai lui. Dacă ar trimite aici Urechile Negre, ar fi doar o chestiune de timp până ce întreg orașul ar afla unde își ținea Mâna Regelui concubina.

Unul dintre oamenii din Ibben îi luă calul.

— Ai trezit-o? îl întrebă Tyrion.

— Nu, stăpâne.

— Bine.

Din focul din dormitor mai rămăseseră doar tăciuni, dar camera era caldă încă. Shae își aruncase păturile și cearceafurile de pe ea, în somn. Zăcea goală în patul de puf, iar palida strălucire a căminului îi contura curbele domoale ale trupului fraged. Tyrion rămase în pragul ușii, sorbind priveliștea. *Mai tânără*

decât Marei mai dulce decât Dancy, mai frumoasă decât Alayaya, e tot ce îmi trebuie și mai mult de atât. Cum putea o târfă să arate atât de pură, de suavă și de inocentă?

Nu avusese de gând s-o deranjeze, dar și numai s-o privească era de ajuns ca să se excite. Își lăsă veșmintele să cadă pe podea, pe urmă se urcă în pat și îi desfăcu picioarele, sărutând-o între coapse. Shae mormăi în somn. O sărută din nou și îi linse dulceața secretă, până ce barba lui și pubisul ei erau la fel de umede. Când Shae scoase un geamăt dulce și se cutremură, se urcă deasupra ei, o pătrunse și explodă aproape instantaneu.

Ochii ei erau deschiși. Zâmbi și îl mângâie pe cap, șoptind:

— Tocmai am avut cel mai dulce vis, stăpâne.

Tyrion o ciupi de sfârcul micuț și tare și își cuibări capul pe umărul ei. Nu ieși din ea, și-ar fi dorit să nu iasă niciodată din ea.

— Nu e un vis, îi promise. *E real totul... Eu, piticul, monstrul, cel pe care l-au disprețuit și l-au batjocorit, dar acum am totul, puterea, orașul, fata. Pentru asta am fost făcut și, zeii să mă ierte, îmi place la nebunie...*

Și ea. Și ea.

ARYA

Oricare ar fi fost numele pe care Harren cel Negru dorise să le dea turnurilor sale înalte, acestea erau de mult uitate. Erau numite acum Turnul Groazei, Turnul Văduvei, Turnul Plângerii, Turnul Fantomelor și Turnul Rugului Regilor. Arya dormea într-o nișă îngustă din pivnițele cavernoase de sub Turnul Plângerii, pe un pat de paie. Avea apă cu care să se spele ori de câte ori voia și o bucată de săpun. Munca era grea, dar nu mai grea decât mersul pe jos, kilometri în șir, în fiecare zi. Nevăstuica nu era nevoită să găsească viermi și gândaci ca să-i mănânce, așa cum fusese nevoit Arry să facă. În fiecare zi avea pâine, fiertură de orz cu bucățele de morcovi și napi, și, o dată la două săptămâni, chiar și o bucăţică de carne.

Plăcintă Fierbinte mânca și mai bine; era acolo unde-i era locul, la bucătării, o clădire circulară, de piatră, cu acoperișul boltit, care era o lume în sine. Arya mânca la o masă de scânduri, în beci, împreună cu Weese și cu ceilalţi slujitori ai lui, dar uneori îi venea rândul să ajute la servirea mesei, iar ea și Plăcintă Fierbinte puteau să profite de câteva momente în care să stea de vorbă. El nu-și putea aminti niciodată că ea era acum Nevăstuica și îi spunea întruna Arry, deși știa că era fată. Odată a încercat să-i strecoare o tartă fierbinte cu mere, dar a fost atât de stângaci, încât doi dintre bucătari l-au văzut. I-au luat tarta și l-au bătut cu o lingură mare de lemn.

Gendry fusese trimis la fierărie. Arya îl

vedea rareori. Cât despre cei cu care lucra, nici măcar nu voia să le știe numele. Asta nu ar fi făcut decât să îi aducă mai multă suferinţă când mureau. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea și se mulţumeau să o lase în pace.

Harrenhalul era imens, o mare parte din el fiind distrus. Lady Whent fusese proprietara castelului, în calitate de stegar al Casei Tully, dar folosise doar o treime – partea de jos – și lăsase restul în paragină. Acum fugise, și puţinii slujitori pe care îi lăsase în urmă nu puteau să se ocupe nici pe departe de nevoile tuturor cavalerilor, lorzilor și prizonierilor de rang înalt pe care îi adusese Lordul Tywin, așa că Lannisterii erau nevoiţi să caute servitori, așa cum căutau de-ale gurii. Umbla vorba că Lordul Tywin plănuia să readucă Harrenhalului gloria și să-l facă noul său scaun, după ce războiul se va sfârși.

Weese o folosea pe Arya pentru transmiterea mesajelor, la scosul apei și la adusul mâncării și, uneori, la servitul mesei din Sala Cazărmii, de deasupra depozitului de armament, unde mâncau soldaţii. Dar cea mai mare parte a muncii ei o reprezenta curăţenia. Primul nivel al Turnului Plângerii fusese transformat în camere de depozitare și grânare, și două etaje de deasupra găzduiau o parte a garnizoanei, dar etajele superioare nu fuseseră ocupate de optzeci de ani. Lordul Tywin poruncise acum să fie pregătite din nou pentru locuit. Erau de frecat podele, de spălat negreala de pe ferestre, de scos scaune rupte și paturi putrezite. Ultimul etaj era năpădit de liliecii mari, negri, pe care Casa Whent îi pusese pe blazon, și în pivniță erau șobolani... și fantome, ziceau unii, spiritele lui Harren cel Negru și ale fiilor lui.

Aryei i se părea o prostie. Harren și fiii lui muriseră în Turnul Rugului Regelui, de acolo i se trăgea numele, așa că de ce ar traversa ei curtea ca s-o bântuie pe ea? Turnul Plângerii se tânguia numai când vântul bătea dinspre nord și acesta era exact sunetul pe care îl făcea aerul care sufla prin crăpăturile pietrelor, acolo unde se fisuraseră din cauza căldurii. Dacă existau fantome la Harrenhal, pe ea nu o deranjaseră niciodată. De oamenii aflați în viață se temea, Weese și Ser Gregor Clegane și Lordul Tywin Lannister însuși, care avea apartamentele în Turnul Rugului Regelui, cel mai înalt și mai mare dintre toate, deși se turtise într-o parte sub greutatea pietrei acoperite de zgură, ceea ce îl făcea să arate ca o lumânare neagră, uriașă, pe jumătate topită.

Se întreba ce ar fi făcut Lordul Tywin dacă ea ar fi urcat la el și i-ar fi mărturisit că este Arya Stark, dar știa că nu va ajunge niciodată destul de aproape ca să-i vorbească și, oricum, dacă ar face-o, el nu i-ar da crezare și pe urmă Weese ar bate-o până la sânge.

Scund, cu umbletul țanțoș, Weese era aproape la fel de înfricoșător ca și Ser Gregor. Muntele plesnea oamenii ca pe niște muște, dar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu părea să observe că musca era acolo. Weese știa *întotdeauna* că erai de față, ce făceai și, uneori, ce gândeai. Lovea la cea mai mica provocare și avea un animal care era aproape la fel de rău ca și el, o cățea pătată, urâtă, care mirosea mai urât decât oricare câine pe care îl întâlnise ea vreodată. Odată l-a văzut asmuțind cățeaua asupra unui băiat de la latrine care îl deranjase. Sfâșiase o bucată mare din pulpa băiatului, în timp ce Weese râdea.

I-au trebuit doar trei zile ca să câștige un loc

de onoare în rugăciunile ei din fiecare seară. *Weese*, șoptea Arya, *Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Câinele, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei*. Dacă își îngăduia să uite fie și pe unul dintre ei, cum să-l găsească vreodată și să-l ucidă?

Pe drum, Arya se simțise ca o oaie, dar Harrenhalul o transformase în șoarece. Era cenușie ca un șoarece în cămașa ei din lână aspră și ca un șoarece umbla prin crăpăturile, spărturile și găurile întunecate ale castelului, alergând din calea celor puternici.

Uneori se gândea că sunt *cu toții* șoareci, între zidurile acelea groase, chiar și cavalerii și înalții lorzi. Dimensiunea castelului îl făcea până și pe Gregor Clegane să pară mic. Harrenhal acoperea de trei ori mai mult teren decât Winterfellul, iar construcțiile sale erau atât de mari încât nici nu puteau fi comparate. Grajdurile adăposteau o mie de cai, pădurea zeilor acoperea douăzeci de acri, bucătăriile erau cât Sala Mare din Winterfell, iar sala mare de aici, grandios numită Sala Celor o Mie de Inimi, deși avea doar treizeci și ceva (Arya încercase să le numere de două ori, dar o dată ajunsese la treizeci și trei, iar altă dată la treizeci și cinci), era atât de cavernoasă încât Lordul Tywin ar fi putut să adăpostească acolo întreaga sa oștire, deși nu a făcut asta niciodată. Zidurile, ușile, sălile, treptele, totul era construit la o scară neomenească, amintindu-i Aryei de poveștile spuse de Bătrâna Nan despre uriașii care trăiau dincolo de Zid.

Iar lorzii și doamnele nu observau niciodată micii șoareci gri de sub picioarele lor. Arya auzea tot felul de secrete doar ținând urechile deschise, în timp ce-și vedea de treburi.

Frumușica Pia de la cămară era o otreapă care căuta să se apropie de fiecare cavaler din castel. Soția temnicerului era însărcinată, dar adevăratul tată era fie Ser Alyn Stackspear, fie un cântăreț pe nume Whitesmile Wat. Lordul Lefford făcea la masă glume pe seama fantomelor, dar ținea mereu aprinsă o lumânare lângă pat. Jodge, scutierul lui Ser Dunaver, făcea pe el în somn. Bucătarii îl disprețuiau pe Ser Harys Swyft și scuipau în toată mâncarea lui. Odată, chiar a auzit-o pe servitoarea lui Maester Tothmure mărturisindu-i fratelui ei despre un mesaj care spunea că Joffrey era bastard și că nu era nicidecum regele de drept. „Lordul Tywin i-a cerut să ardă scrisoarea și să nu mai spună asemenea ticăloșii", șoptise fata.

Fraţii Regelui Robert, Stannis și Renly, se alăturaseră luptei, auzise Arya. „Și amândoi sunt regi acum", spusese Weese. „Regatul are mai mulți regi decât are castelul șobolani." Până și oamenii Lannisterilor se întrebau cât timp va rămâne Joffrey pe Tronul de Fier. „Flăcăul nu are armată, are doar mantiile aurii, și e condus de un eunuc, de un pitic și de o femeie", îl auzise pe un lord mărunt murmurând printre cupe. „La ce sunt buni unii ca ei, dacă se ajunge la luptă?". Mereu se vorbea despre Beric Dondarrion. Un arcaș gras a spus odată că Măștile Însângerate l-au ucis, dar ceilalți doar au râs. „Lorch l-a ucis, la Cascadele Repezi, iar Muntele l-a ucis a doua oară. Să fiu al naibii dacă nu rămâne mort nici de data asta."

Arya nu a aflat cine erau Măștile Însângerate până în noaptea următoare, când la Harrenhal sosi cea mai ciudată adunare de bărbați pe care o văzuse vreodată. Sub stindardul unei capre negre cu coarne însângerate, călăreau oameni de aramă cu clopoței în plete, lăncieri pe cai

vărgaţi, în alb și negru, arcași cu obrajii pudraţi, bărbaţi îndesaţi, păroși, cu scuturi grosolane, oameni cu pielea maronie în mantii cu pene, un bufon mărunțel în haine pestrițe, verzi și roz, săbieri cu bărbi extravagante, bifurcate, vopsite în verde, violet și argintiu, sulițași cu cicatrici colorate care le acopereau obrajii, un bărbat uscăţiv în straie de septon, unul mai dolofan în hainele cenușii de maester și unul bolnăvicios, a cărui mantie de piele era mărginită de păr lung, blond.

În fruntea lor se afla un om slab ca un băț și foarte înalt, cu o față trasă, vlăguită, alungită și mai mult de barba neagră și sârmoasă care îi creștea din bărbie aproape până la brâu. Coiful care atârna de cornul de șa era din oțel negru, în forma unui cap de capră. La gât, purta un lanț făcut din monede de diferite dimensiuni, forme și metale, iar calul său era unul dintre aceia ciudaţi, negru cu alb.

— N-ai vrea să-i cunoști pe indivizii ăștia, Nevăstuică, îi spuse Weese când a văzut-o privindu-l bărbatul cu coiful în formă de cap de capră. Cu Weese erau doi dintre tovarășii săi de băutură, oșteni în slujba Lordului Lefford.

— Cine sunt? întrebă ea.

Unul dintre soldaţi izbucni în râs.

— Lacheii, fetițo. Degetele Caprei, Măștile Însângerate ale Lordului Tywin.

— Fă numai pe deșteptul! Lasă-i s-o jupoaie și poţi să freci *tu* nenorocitele de scări, zise Weese. Sunt mercenari, dragă Nevăstuică. Își zic Bravi Camarazi. Nu le spune altfel când te pot auzi, altfel o să-ți facă rău de tot. Cel cu coiful cu cap de capră e căpitanul lor, Lordul Vargo Hoat.

— Nu e niciun nenorocit de lord, zise cel de-al doilea soldat. L-am auzit pe Ser Amory

spunând asta. E doar un mercenar bălos, plin de sine.

— Așa e, răspunse Weese, dar fata ar face mai bine să-i spună lord, dacă vrea să rămână întreagă.

Arya se uită din nou la Vargo Hoat. *Oare câți monștri are Lordul Tywin?*

Bravii Camarazi fură cazați în Turnul Văduvei, așa că Arya nu trebuia să le fie slujitoare. Se bucura de asta; încă din prima seară izbucni o bătaie între mercenari și câțiva dintre oamenii lui Lannister. Scutierul lui Ser Harys Swyft fusese înjunghiat și murise, iar doi dintre oamenii Măștilor Însângerate fuseseră răniți. În dimineața următoare, Lordul Tywin îi spânzură pe amândoi de casa porții, împreună cu unul dintre arcașii Lordului Lydden. Weese zicea ca arcașul stârnise toată încăierarea luându-i în batjocură pe mercenari pe seama Lordului Beric Dondarrion. După ce spânzuraţii încetară să mai dea din picioare, Vargo Hoat și Ser Harys se îmbrățișară și se sărutară, jurând să se iubească de-a pururi, în timp ce Lordul Tywin îi privea de la fereastră. Aryei i se păru amuzant felul în care Vargo Hoat se bâlbâia și se smiorcăia, dar știa că nu era cazul să râdă.

Măștile Însângerate nu zăboviră mult la Harrenhal, dar înainte de a porni din nou la drum, Arya îl auzi pe unul dintre ei povestind cum o armată a nordului, sub comanda lui Roose Bolton, ocupase vadul rubiniu al Tridentului.

— Dacă trece apa, Lordul Tywin îl va zdrobi din nou, așa cum a făcut la Furca Verde, zise un arcaș al lui Lannister, dar tovarășii lui îl luară în derâdere.

— Bolton nu va trece niciodată, atâta timp

cât Tânărul Lup mărșăluiește dinspre Riverrun, cu sălbaticii nordici și cu toți lupii lui.

Arya nu știuse că fratele ei era atât de aproape. Riverrun era mult mai aproape decât Winterfell, deși nu era sigură unde se afla față de Harrenhal. *Aș putea să aflu cumva, știu că aș putea, dac-aș reuși să scap de aici.* Când se gândi că-l va revedea pe Robb, Arya fu nevoită să-și muște buza. *Și vreau să-i văd și pe Jon, pe Bran și pe Rickon și pe mama. Chiar și pe Sansa... Am s-o sărut și am s-o rog să mă ierte, ca o adevărată doamnă; asta îi va plăcea.*

Din discuțiile din curte află că în camerele superioare ale Turnului Groazei locuiau peste treizeci de prizonieri, luați ostatici în timpul bătăliei de la Furca Verde a Tridentului. Majoritatea aveau parte de libertate de mișcare în castel, cu condiția să jure că nu vor încerca să fugă. *Au jurat să nu evadeze,* își zise Arya, *dar n-au jurat că nu mă vor ajuta pe mine să evadez.*

Ostaticii mâncau la propria lor masă în Sala Celor o Sută de Inimi și puteau fi adesea văzuți prin împrejurimi. Patru frați își făceau împreună antrenamentul în fiecare zi, luptându-se cu stinghii și cu scuturi din lemn, în Curtea Flowstone. Trei dintre ei erau din familia Frey de la Răscruce, cel de-al patrulea era fratele lor bastard. Totuși, erau acolo de puțină vreme; într-o dimineață, alți doi frați sosiră sub un stindard de pace, cu un cufăr cu aur, și îi răscumpărară de la cavalerii care îi capturaseră. Cei șase Frey plecară împreună.

Dar pe nordici nu-i răscumpără nimeni. Un lord gras bântuia prin bucătării, îi spusese Plăcinta Fierbinte, căutând mereu o îmbucătură. Mustața îi era atât de stufoasă încât îi acoperea gura, iar agrafa cu care era prinsă mantia lui era un trident din argint și

safir. Aparţinea Lordului Tywin, dar tânărul feroce, bărbos, căruia îi plăcea să se plimbe pe crestele zidurilor singur, într-o mantie neagră, ornamentată cu sori albi, fusese luat ostatic de către un cavaler rătăcitor care avusese intenţia să se îmbogăţească de pe urma lui. Sansa ar fi știut cine este, atât el cât și grăsanul, dar Arya nu fusese niciodată prea preocupată de titluri și blazoane. Ori de câte ori Septa Mordane îi vorbea despre istoria unei Case sau alta, îi venea să hoinărească, să viseze și să se întrebe când se va termina lecția.

Totuși, pe Lordul Cerwyn și-l amintea. Pământurile sale fuseseră aproape de Winterfell, așa că el și fiul lui, Cley, veneau adesea în vizită. Cu toate acestea, după voia soartei, era singurul ostatic care nu fusese văzut niciodată, dormea într-o celulă din turn, revenindu-și de pe urma unei răni. Zile în șir, Arya încercă să-și imagineze cum ar putea să se furișeze pe lângă paznicii ușii, ca să-l vadă. Dacă ar recunoaște-o, onoarea l-ar obliga să o ajute. Cu siguranţă, un lord voia să primească aur, toţi voiau asta, poate că va plăti câţiva mercenari de-ai lui Tywin ca să o ducă la Riverrun. Tatăl ei spunea mereu că majoritatea mercenarilor ar trăda pe oricine pentru aur.

Pe urmă, într-o dimineaţă, zări trei femei îmbrăcate cu robele cu glugă ale surorilor tăcute încărcând un cadavru în căruţa lor. Cadavrul era împachetat într-o mantie din cea mai fină mătase, împodobită cu blazonul halebardei. Când Arya întrebă cine e, unul dintre străjeri îi spuse că a murit Lordul Cerwyn. Primi aceste cuvinte ca pe o lovitură în stomac. *Oricum, nu te-ar fi ajutat niciodată*, gândi ea, în timp ce surorile ieșeau pe poartă cu căruţa. *Nu se putea ajuta nici măcar pe sine,*

șoarece prost ce ești.

După aceasta, se întoarse la frecat și alergătură și la trasul cu urechea pe la uși. Lordul Tywin urma să plece în curând spre Riverrun, auzise Arya, sau va merge către sud, la Highgarden. Nimeni nu s-ar fi așteptat la asta. Nu, trebuia să apere Debarcaderul Regelui. Stannis era cea mai mare amenințare. Îi trimisese pe Gregor Clegane și pe Vargo Hoat să-l distrugă pe Roose Bolton și să-i scoată pumnalul din spate. Trimisese corbi la Eyrie, avea de gând să se însoare cu Lady Lysa Arryn și să cucerească Valea. Cumpărase o grămadă de argint ca să făurească săbii magice care îi vor ucide pe lupii Stark. Îi scrisese Doamnei Stark să facă pace, Regicidul va fi în curând eliberat.

Deși în fiecare zi soseau și plecau corbi, Lordul Tywin însuși își petrecea majoritatea zilelor în spatele ușilor închise, cu consiliul său de război. Arya îl zărise de câteva ori, dar mereu din depărtare – o dată plimbându-se pe ziduri, însoțit de trei maesteri și de prizonierul grăsan cu mustața stufoasă, o dată plimbându-se călare cu lorzii lui stegari, să viziteze taberele, dar cel mai des stând într-o galerie boltită, privind oamenii care se antrenau jos, în curte. Stătea cu mâinile încleștate pe mânerul de aur al sabiei sale. Se spunea că Lordul Tywin iubea aurul mai mult decât orice, chiar *se căca* aur, îl auzise glumind pe un slujitor. Lordul Lannister avea o înfățișare puternică pentru un bărbat vârstnic, cu mustăți aspre, aurii, și chelie. Ceva din chipul lui îi amintea Aryei de tatăl său, chiar dacă nu semănau defel. *Are chipul unui lord, atâta tot*, își spuse. Își aminti că odată a auzit-o pe nobila sa mamă spunându-i tatălui ei să-și afișeze chipul de lord și să meargă să se ocupe de cutare treabă. Tata a râs. Nu și-l putea

imagina pe Lordul Tywin râzând de ceva.

Într-o după-amiază, în timp ce își aștepta rândul să scoată o găleată de apă de la fântână, auzi balamalele de la poarta de est gemând. Un grup de oameni intră la pas pe sub bariera-ghilotină. Când observă manticora care se târa pe scutul căpeteniei lor, fu străfulgerată de un sentiment de ură.

În lumina zilei, Ser Amory Lorch părea mai puțin înfricoșător decât la lumina torțelor, dar avea și acum ochii aceia de porc pe care și-i amintea Arya. Una dintre femei spuse că oamenii săi înconjuraseră lacul urmărindu-l pe Beric Dondarrion și omorând rebeli. Nu eram rebeli, gândi Arya. *Eram Rondul de Noapte; Rondul de Noapte nu ține partea nimănui*. Totuși, Ser Amory avea mai puțini oameni decât își amintea Arya, și mulți dintre ei erau răniți. *Sper că rănile lor vor putrezi, sper să moară cu toții.*

Apoi îi văzu pe cei trei de la capătul coloanei. Rorge își pusese coiful negru, cu nazalul larg de fier, care făcea greu de observat faptul că nu avea nas. Mușcătorul călărea greoi lângă el, pe un cal de luptă care părea gata să se prăbușească sub greutatea lui. Arsuri pe jumătate vindecate îi acopereau trupul, făcându-l și mai hidos decât înainte.

Dar Jaquen H'ghar continua să zâmbească. Hainele îi erau tot soioase și zdrențuite, dar își găsise timp să-și spele și să-și pieptene părul. I se revărsa pe umeri, roșu și alb și strălucitor, iar Arya le auzi pe fete chicotind de admirație.

Ar fi trebuit să-i las pradă focului. Așa a spus Gendry, ar fi trebuit să-l ascult. Dacă nu le-ar fi aruncat acel topor, acum ar fi fost cu toții morți. Pentru o clipă, se sperie, dar trecură pe lângă ea fără vreo sclipire de interes. Numai Jaquen

H'ghar aruncă o privire în direcţia ei, dar ochii săi trecură direct prin ea. *Nu mă recunoaște*, gândi Arya. *Arry era un băieţel aprig cu o sabie, iar eu sunt doar un șoarece gri cu o găleată.*

Își petrecu tot restul zilei frecând treptele din Turnul Plângerii. Seara, mâinile îi erau aspre și sângerau, iar brațele o dureau atât de tare încât, când azvârli găleata înapoi în beci, îi tremurau. Prea obosită ca să mănânce, își ceru scuze de la Weese și se vârî în patul său de paie ca să doarmă.

— Weese, căscă ea, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Câinele. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se gândi că ar putea să mai adauge trei nume, dar era prea obosită ca să hotărască în seara asta.

Arya visa lupi care alergau sălbatic prin pădure, când o mână puternică îi acoperi gura, ca o piatră caldă, netedă și fermă. Se trezi brusc, agitându-se și luptându-se.

— Fata nu spune nimic, îi șopti un glas aproape, în spatele urechii. Fata își ţine buzele închise, nimeni nu aude, iar prietenii pot vorbi pe ascuns. Da?

Cu inima izbindu-i pieptul, Arya reuși să dea aprobator din cap.

Jaqen H'ghar își retrase mâna. Beciul era negru ca smoala și nu-i putea vedea chipul nici măcar de la câteva degete depărtare. Dar îl putea *mirosi*. Pielea lui avea un miros proaspăt, de săpun, și își parfumase părul.

— Băiatul a devenit fată, șopti el.

— Am fost întotdeauna fată. Credeam că nu m-ai văzut.

— Omul vede. Omul știe.

Își aminti că-l ura.

— M-ai speriat. Acum ești unul de-al lor. Ar

fi trebuit să te las să arzi. Ce faci aici? Pleacă sau strig după Weese.

— Un bărbat își plătește datoria. Bărbatul îţi e dator cu trei.

— Trei?

— Zeul Roșu își ia cele cuvenite, dulce copilă, și numai moartea poate plăti pentru viaţă. Fata a luat trei care au fost ai lui. Fata trebuie să dea trei în locul lor. Rostește numele și omul va face restul.

Vrea să mă ajute, își dădu seama Arya, cu un licăr de speranţă care îi dădu ameţeli.

— Du-mă la Riverrun, nu e departe. Dacă furăm niște cai, am putea...

Bărbatul îi duse degetul la buze.

— Trei vieţi vei avea de la mine. Nu mai mult, nu mai puţin. Trei și am terminat. Așa că fata trebuie să chibzuiască. Îi sărută ușor părul. Dar nu prea mult.

Până când Arya apucă să aprindă un ciot de lumânare, în urma lui nu mai rămăsese decât un miros vag, o adiere de ghimbir și de cuișoare care stăruia în aer. Femeia din nișa alăturată se întoarse pe partea cealaltă, pe paie, și se plânse de lumină, așa că Arya stinse lumânarea. Când închise ochii, văzu chipuri plutind în faţa ei. Joffrey și mama sa, Ilyn Payne și Meryn Trant și Sandor Clegane.... dar ei se aflau la Debarcaderul Regelui, la sute de leghe depărtare, iar Ser Gregor poposise doar câteva nopţi înainte de a pleca din nou să continue jafurile, luându-i pe Raff, pe Chiswyck și pe Gâdilător cu el. Dar Ser Amory Lorch era aici, iar ea îl ura aproape la fel de mult. Oare? Nu era sigură. Și mai rămânea întotdeauna Weese.

Se gândi la el din nou în dimineaţa următoare când, din cauza somnului puţin, începu să caște.

— Nevăstuică, bubui Weese, data viitoare când mai văd gura aia deschisă, am să-ţi smulg limba și am să i-o dau de mâncare cățelei. Îi răsuci urechea între degete, ca să se asigure că a auzit, și îi spuse să se întoarcă la scările acelea – până seara să fie curate până la al treilea palier.

În timp ce muncea, Arya se gândea la oamenii pe care îi voia morți. Își imagina că le vede chipurile pe trepte și freca mai tare, ca să le îndepărteze. Familia Stark era în război cu Lannisterii, iar ea era o Stark, astfel că ar omorî cât de mulți Lannisteri ar putea, așa se făcea în vreme de război. Dar nu credea că putea să aibă încredere în Jaqen. *Ar trebui să-i omor cu mâna mea*. Ori de câte ori tatăl ei condamnase un om la moarte, înfăptuise asta de unul singur, cu Gheață, spada lui.

— Dacă vrei să iei viața unui om, îi ești dator să-l privești în față și să-i asculți ultimele cuvinte, îl auzise spunându-le cândva lui Robb și lui Jon.

A doua zi îl evită pe Jaqen H'ghar, la fel și în ziua următoare. Nu era greu. Ea era foarte mică, iar Harrenhalul foarte mare și plin de locuri în care se putea ascunde un șoarece.

Și pe urmă Ser Gregor se întoarse, mai devreme decât se așteptau, conducând de data aceasta o turmă de capre în locul unei turme de prizonieri. Arya auzi că Ser Gregor a pierdut trei oameni într-unul dintre atacurile de noapte ale Lordului Beric, dar cei pe care ea îi ura se întorseseră nevătămați și se cazaseră la al doilea etaj al Turnului Plângerii. Weese observă că erau bine aprovizionați cu băutură.

— Ăștia sunt mereu însetați, mormăi el. Nevăstuică, ridică-te și întreabă-i dacă au haine care trebuie peticite. Voi pune femeile să se ocupe de asta.

Arya alergă sus pe scările bine frecate. Nimeni nu îi acordă nicio atenție când intră. Chiswyck stătea lângă foc, cu un corn de bere în mână, spunând una dintre poveștile sale amuzante. Nu îndrăzni să-l întrerupă, nefiind dornică să se aleagă cu o buză spartă.

— După turnirul Mâinii Regelui s-a întâmplat, înainte de-a veni războiul, spunea el. Ne îndreptam către vest, șapte eram, împreună cu Ser Gregor. Raff era cu mine, și tânărul Joss Stilwood, care fusese scutierul lui la turnir. Ei bine, ajungem noi la acest râu nenorocit care se umflase de la atâtea ploi. Nu era chip să treci apa, dar în apropiere era o cârciumă, așa că ne ducem acolo. Ser îl înhață pe berar și-i zice să ne țină cornurile pline cu bere până când scad apele. Să fi văzut ochii de porc ai omului strălucind la vederea arginților. Așa că ne aduce bere, el cu fiică-sa, și berea e proastă și slabă, o scursoare maronie care nu mă face mai fericit, și nici pe Ser. Și în tot acest timp cârciumarul ne spune ce bucuros e el că i-am călcat pragul, fiindcă nu prea avea mușterii din cauza ploilor. Nătărăului nu-i mai tace meliția, deși Ser nu-i spune niciun cuvânt, ci doar cugetă la Cavalerul Lașilor și la festa nemernică pe care o juca. Se vedea cât îi era gura de încleștată, așa că eu și ceilalți flăcăi știam că nu era cazul să-i spunem nicio vorbă, dar cârciumarul trebuia să vorbească. Întreabă până și cum s-a descurcat stăpânul la turnir. Ser doar se uita la el. Între timp, fiica lui aducea și servea bere, o fetișcană grasă, de vreo optsprezece ani...

— Mai degrabă treisprezece, rosti tărăgănat Raff cel Dulce.

— Ei, fie cum o fi, nu prea aveai ce vedea de ea. Dar Eggon, beat, începe s-o atingă și poate că am atins-o și eu niței, iar Raff îi spune

tânărului Stilwood că trebuie s-o târască pe fată sus, să se facă bărbat, dându-i băiatului curaj, cum ar veni. În cele din urmă, Joss își vâră mâna sub fusta ei iar ea țipă și scapă carafa și fuge la bucătărie. Ei, s-ar fi terminat acolo, dar ce face bătrânul nebun? Se duce la Ser și îl roagă să ne facă pe noi să-i lăsăm fata în pace, el fiind un cavaler adevărat și chestii dintr-astea.

Ser Gregor nu acorda nicio atenție distracției noastre, dar acum *se uită*, știți cum, și poruncește ca fata să fie adusă înaintea lui. Acum bătrânul trebuie s-o târască din bucătărie, doar din vina lui. Ser se uită la ea de sus până jos și întreabă:

— Așadar, aceasta este târfa pentru care ești atât de îngrijorat?

Iar nebunul de bătrân tâmpit îi spune lui Gregor direct în față:

— Layna mea nu e târfă, ser.

Ser nu clipește, ci zice doar:

— Acum este.

Îi azvârle bătrânului încă o monedă de argint, sfâșie rochia de pe fată și o ia chiar acolo, pe masă, în fața tatălui ei, în timp ce ea se zbate și se zvârcolește ca un iepure și scoate sunetele alea. Văzând expresia de pe chipul bătrânului, am râs atât de tare încât îmi ieșea berea pe nas. Apoi băiatul ăsta aude zgomotul, fiul lui îmi închipui, și vine alergând din pivniță, așa că Raff e nevoit să-i înfigă un pumnal în burtă. Ser termină până atunci și se întoarce la băutură și ne vine tuturor rândul. Tobbot, știți cum e el, o întoarce pe partea cealaltă și o ia pe la spate. Fata încetase să se mai opună până când mi-a venit mie rândul, poate că hotărâse că, până la urmă, îi plăcea, deși, la drept vorbind, nu mi-ar fi displăcut puțină mișcare. Iar acum vine cireașă de pe tort... Când totul se termină, Ser îi

spune bătrânului că vrea rest. Fata nu merită un argint, zice el, și al naibii să fiu dacă bătrânul nu-i aduce un pumn de monede de aramă, își cere scuze de la stăpân și *îi mulțumește pentru plată!*

Râdeau cu toții în hohote, niciunul mai tare decât Chiswyck însuși, care râdea atât de zgomotos de propria povestire încât îi săreau mucii din nas în barba căruntă, nepieptănată. Arya stătea în umbră, pe casa scărilor, și îl privea. Se furișă înapoi în pivniță, fără să scoată o vorbă. Când Weese află că nu l-a întrebat despre haine, îi trase jos pantalonii și o bătu cu nuiaua până ce din coapse începu să-i curgă sânge, dar Arya închise ochii și se gândi la toate învățăturile pe care i le dăduse Syrio și nu simți aproape nimic.

Două nopți mai târziu, o trimise în Sala Cazărmii, să servească la masă. Ducea o carafă cu vin și turna în cupe când îl zări pe Jaqen H'ghar la masa lui, în partea cealaltă a culoarului. Mușcându-și buza, privi cu grijă de jur-împrejur, ca să se asigure că Weese nu o vedea. *Teama taie mai adânc decât o sabie*, își spuse.

Făcu un pas, și încă unul, și cu fiecare se simți mai puțin șoarece. Înaintă de-a lungul băncii, umplând cupele cu vin. Rorge stătea în dreapta lui Jaqen, beat turtă, dar nu o observă. Arya se aplecă și șopti direct în urechea lui Jaqen.

— Chiswyck.

Lorathianul nu dădu semne că ar fi auzit.

Când carafa se goli, Arya alergă în pivniță să o umple din nou din butoi și se întoarse repede la servit. Nimeni nu murise de sete cât timp fusese ea plecată și scurta ei absență trecu neobservată.

Nu se întâmplă nimic a doua zi, nici în ziua următoare, dar în cea de-a treia, Arya se duse la bucătărie cu Weese să le aducă cina.

— Unul dintre oamenii Muntelui a căzut de pe metereze azi-noapte și și-a rupt gâtul lui de prost, îl auzi pe Weese spunându-i unei bucătărese.

— Beat?

— Nu mai mult decât în mod obișnuit. Unii spun că l-a împins fantoma lui Harren. Pufni, ca să arate ce părere avea despre asemenea idei.

N-a fost Harren, îi veni Aryei să spună, *am fost eu*. Îl ucisese pe Chiswyck cu o șoaptă și va mai ucide încă doi până la sfârșit. *Sunt fantoma Harrenhalului*, gândi ea. Și în noaptea aceea avu de urât cu un nume mai puțin.

CATELYN

Locul de întâlnire era o pajiște plină de verdeață, presărată cu ciuperci gri, palide, și cu bușteniii aspri ai copacilor doborâți la pământ.

— Suntem primii, doamna mea, zise Hallis Mollen în timp ce se opriră printre bușteni, singuri între armate. Flamura Casei Stark, cu însemnul lupului străvechi, flutura în vârful lăncii pe care o purta. Catelyn nu putea vedea marea de aici, dar simțea cât era de aproape. Vântul ce bătea dinspre vest era încărcat de mirosul de sare.

Cercetașii lui Stannis Baratheon tăiaseră copacii pentru catapulte și pentru turnurile sale de atac. Catelyn se întreba cât timp rezistase crângul și dacă Ned poposise aici când și-a condus oastea către sud, ca să ridice ultimul asediu asupra Capătului Furtunii. A câștigat atunci o mare victorie, cu atât mai mare cu cât a avut loc fără vărsare de sânge.

Fie ca Zeii să mă ajute să fac și eu la fel, se rugă Catelyn. Propriii ei supuși consideraseră că era nebună să vină până aici.

— Nu e lupta ta, doamna mea, spuse Ser Wendel Manderly. Știu că regele nu ar vrea ca mama lui să se expună la un asemenea pericol.

— Suntem cu toții în pericol, îi răspunse, poate prea tăios. Crezi că eu vreau să fiu aici, ser? *Locul meu e la Riverrun, lângă patul de moarte al tatălui meu, la Winterfell, cu fiii mei*. Robb m-a trimis la sud să vorbesc în numele lui, și asta voi face. Nu era lucru ușor să aduci pacea între acești frați, Catelyn era conștientă,

dar pentru binele regatului, trebuia să încerce.

Peste câmpiile îmbibate de ploaie și peste culmile stâncoase putea vedea marele castel al Capătului Furtunii, înălțându-se spre cer, cu spatele către marea nevăzută. La poalele muntelui de stâncă cenușie, armata Lordului Stannis Baratheon părea mică și neînsemnată, ca o adunătură de șoareci cu flamuri.

În cântece se spunea că, în vremuri străvechi, Capătul Furtunii fusese ridicat de Durran, primul Rege al Furtunii, cel care a câștigat dragostea frumoasei Elenei, fiică a zeului mării și a zeiței vântului. În noaptea nunții lor, Elenei și-a dăruit virginitatea unui muritor, osândindu-se astfel la moartea de care aveau parte oamenii, iar părinții ei îndureraţi și-au revărsat mânia și au trimis vânturi și ape pentru a doborî fortăreața lui Durran. Prietenii săi, fraţii și nuntașii au fost zdrobiţi sub zidurile prăbușite sau duși de vânt pe mare, dar Elenei l-a adăpostit pe Durran în braţele sale, astfel că iubitul ei nu a păţit nimic, iar când, în cele din urmă, zorile s-au ivit, el a declarat război împotriva zeilor și a jurat să reconstruiască fortăreața.

Cinci castele a mai construit, fiecare mai mare și mai puternic decât celălalt, doar pentru a le vedea făcute ţăndări când vijeliile s-a abătut, urlând, asupra Golfului Corăbiilor Sfărâmate, aducând cu ele ziduri imense de apă. Lorzii săi l-au implorat să construiască mai spre interior, preoții i-au spus că trebuie să înduplece zeii redând-o mării pe Elenei, până și oamenii de rând l-au rugat să se potolească. Durran nu voia să asculte. Un al șaptelea castel a ridicat, cel mai mare dinte toate. Unii spuneau că l-au ajutat copiii pădurii, fasonând piatra cu puterea magiei; alţii susţineau că un

băiețel i-a spus ce trebuia să facă, un băiat care mai târziu avea să fie Bran Constructorul. Indiferent cum era spusă povestea, sfârșitul era același. Deși zeii mânioși au stârnit furtună după furtună împotriva sa, cel de-al șaptelea castel a rămas în picioare, sfidător, iar Durran, Mâhnirea Zeilor, și frumoasa Elenei au locuit acolo împreună până la sfârșitul vieții.

Zeii nu uită, și furtunile mai vin și acum, dezlănțuindu-se asupra Mării Înguste. Cu toate acestea, la Capătul Furtunii a rezistat de-a lungul secolelor un castel cum altul nu mai era. Imensul său zid de apărare era înalt de trei sute de picioare, fără ambrazuri sau intrări secrete, rotunjit peste tot, curbându-se lin, cu pietrele atât de dibaci îmbinate încât nicăieri nu vedeai o crăpătură, un unghi sau o gaură prin care vântul să poată intra. Se spunea că zidul acela era gros de douăzeci de picioare în locul său cel mai îngust, și de aproape douăzeci și șase în partea dinspre mare, două rânduri de pietre, între ele cu nisip și pietriș. În interiorul puternicului bastion, bucătăriile, grajdurile și curțile erau ferite de vânturi și de valuri. Cât despre turnuri, era numai unul, un turn-celulă, fără ferestre în partea ce dădea spre mare, atât de mare încât era grânar, cazarmă, sală de ospețe și locuința lordului în același timp, încununat de parapete masive care îl făceau să pară, văzut de departe, un pumn cu ținte deasupra unui braț ridicat.

— Doamna mea, o strigă Hal Mollen. Doi călăreți ieșiră din mica tabără de la poalele castelului și se îndreptarea către ei la pas. Acela trebuie să fie Regele Stannis.

— Fără îndoială.

Catelyn îi privi apropiindu-se. *Stannis trebuie să fie, dar acela nu e steagul*

Baratheonilor. Era galben strălucitor, nu galbenul intens al steagurilor lui Renly, iar emblema pe care o purta era roșie, deși Catelyn nu-i putea distinge forma. Renly trebuia să sosească ultimul. Îi spusese asta la plecare. Nu trebuia să urce pe cal până ce nu-l vedea pe fratele său plecat de mult. Primul sosit trebuia să-l aștepte pe celălalt, iar Renly nu avea să aștepte. *E un fel de joc pe care-l joacă regii*, își spuse. Ei bine, ea nu era rege, așa că nu era nevoie să-l joace. Catelyn era obișnuită să aștepte.

Când se apropie, văzu că Stannis purta o coroană din aur roșu, cu vârfurile în formă de flăcări. Centura îi era bătută cu granate și cu topaze, iar pe teaca sabiei pe care o purta era așezat un rubin mare, pătrat. În rest, veșmintele sale erau simple: vestă de piele cu ținte peste jiletca matlasată, cizme uzate, pantaloni din pânză aspră, maro. Stema de pe steagul lui galben-auriu înfățișa o inimă roșie, înconjurată de o vâlvătaie de foc portocaliu. Cerbul încoronat era acolo, da... mic și închis în interiorul inimii. Și mai ciudat era purtătorul lui de flamură – o femeie îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare, cu fața umbrită de gluga adâncă a mantiei sale stacojii. *O preoteasă roșie*, gândi Catelyn nedumerită. Secta era puternică și avea numeroși adepți în Orașele Libere și în îndepărtatul est, dar în Cele Șapte Regate erau doar câteva.

— Lady Stark, zise Stannis Baratheon cu o politețe rece când se opri în fața ei. Înclină capul, mai plesuv decât și-l amintea Catelyn.

— Lord Stannis, îi răspunse ea.

Sub barba tunsă scurt, maxilarul său puternic se încleștă, dar nu se apucă s-o terorizeze cu titlurile de noblețe. Pentru asta,

Catelyn îi era deplin recunoscătoare.

— Nu mă gândeam că te voi găsi la Capătul Furtunii.

— Nici eu nu mă gândeam că te voi găsi pe tine aici.

Ochii lui adânciți în orbite o priviră stânjenitor. Nu era omul amabilităților gratuite.

— Îmi pare rău pentru moartea lordului tău, zise el, deși Eddard Stark nu mi-a fost prieten.

— Nu ți-a fost niciodată dușman, domnul meu. Când Lordul Tyrell și Lordul Redwyne v-au ținut ostatici în castelul acela, murind de foame, Eddard Stark a fost cel care a înfrânt asediul.

— La porunca fratelui meu, nu de dragul meu, răspunse Stannis. Lordul Eddard și-a făcut datoria, n-am să neg asta. Am făcut eu vreodată mai puțin? *Eu* ar fi trebuit să fiu Mâna lui Robert.

— Aceea a fost voința fratelui tău. Ned nu a vrut niciodată.

— Dar a acceptat, ceea ce trebuia să fie al meu. Cu toate acestea, îți dau cuvântul meu, ți se va face dreptate pentru moartea lui.

Cum le mai plăcea să promită capete acestor oameni care voiau să devină regi.

— Fratele tău mi-a promis același lucru. Dar, sincer vorbind, aș prefera să-mi recapăt fiicele și să las dreptatea pe seama zeilor. Cersei o are și acum pe Sansa mea, iar despre Arya n-am mai auzit nimic din ziua morții lui Robert.

— Dacă îți vom găsi copiii când vom ocupa orașul, vor fi trimiși la tine. *Vii sau morți*, sugera tonul său.

— Și când va fi asta, Lord Stannis? Debarcaderul Regelui e aproape de Piatra Dragonului și, în schimb, te găsesc aici.

— Ești directă, Lady Stark. Prea bine. Îți voi

răspunde direct. Ca să ocup orașul, am nevoie de puterea acestor lorzi ai sudului pe care îi văd dincolo de câmp. Sunt de partea fratelui meu. Trebuie cu orice preț să-i atrag de partea mea.

— Oamenii se supun cui vor, domnul meu. Acești lorzi i-au jurat credință lui Robert și Casei Baratheon. Dacă tu și fratele tău aţi lăsa vrajba deoparte...

— Nu am nimic cu Renly, dacă îmi arată respectul cuvenit, ca frate și ca rege al său. Nu vreau decât ceea ce mi se cuvine de drept. Renly îmi datorează supunere și loialitate. Am de gând să le obțin. De la el și de la acești lorzi. Stannis îi cercetă chipul. Și ce vânt te aduce pe acest câmp, doamna mea? Casa Stark s-a alăturat fratelui meu, așa stau lucrurile?

Acesta nu se va pleca niciodată, gândi ea, dar trebuia oricum să încerce. Miza era prea mare.

— Fiul meu domnește ca Rege al Nordului, prin voința lorzilor noștri și a poporului. Nu pleacă genunchiul în fața nimănui, dar întinde o mână prietenească tuturor.

— Regii nu au prieteni, zise Stannis fără ocolișuri, doar supuși și dușmani.

— Și fraţi, strigă o voce veselă din spatele ei. Catelyn se uită peste umăr, în timp ce iapa Lordului Renly își croia drum printre bușteni. Mai tânărul Baratheon era strălucitor în jiletca lui din catifea verde și cu mantia de satin tivită cu blană. Coroana de trandafiri galbeni îi împresura tâmplele, iar capul de cerb din jad se ridica deasupra frunţii, cu părul lung și negru țâșnind de dedesubt. Teaca sabiei îi era presărată cu bucăţi mari de diamante negre, zimțate, iar în jurul gâtului avea legat un lanț de aur și smaralde.

Renly alesese și el o femeie să-i poarte

stindardul, deși Brienne își ascundea chipul și trupul în spatele armurii plate care nu oferea niciun indiciu asupra sexului ei. În vârful lăncii sale de zece picioare, cerbul încoronat se ridica pe picioarele din spate, negru pe fond auriu, în timp ce briza mării unduia pânza.

Salutul fratelui său fu scurt.

— Lord Renly.

— *Rege* Renly. Ești tu cu adevărat, Stannis?

Stannis se încruntă.

— Cine ar trebui să fie?

Renly dădu nepăsător din umeri.

— La vederea acestui stindard, nu puteam fi sigur. Steagul cui îl porți?

— Al meu.

Preoteasa înveșmântată în roșu grăi:

— Drept blazon, regele a ales inima dogoritoare a Lordului Luminii.

Renly păru amuzat.

— Cu atât mai bine. Dacă folosim amândoi același steag, lupta va fi îngrozitor de confuză.

Catelyn spuse:

— Să sperăm că nu va fi nicio luptă. Noi trei avem un dușman comun care vrea să ne distrugă pe toți.

Stannis o cercetă cu un aer sever.

— Tronul de Fier este al meu de drept. Toți cei care neagă acest lucru sunt dușmanii mei.

— Întreg regatul neagă asta, frățioare, zise Renly. Bătrânii o neagă cu ultima suflare, iar copiii nenăscuți o neagă în pântecele mamelor lor. O neagă cei din Dorne și o neagă cei de la Zid. Nimeni nu te vrea rege. Îmi pare rău.

Stannis își încleștă fălcile, cu chipul încordat.

— Jur că nu voi trata niciodată cu tine atâta timp cât vei purta coroana ta de trădător. Aș vrea să mă fi ținut de acel legământ.

— E o nebunie, zise Catelyn tăios. Lordul Tywin șade la Harrenhal cu douăzeci de mii de săbii. Ce a mai rămas din oastea Regicidului s-a regrupat la Dintele de Aur, o altă oștire Lannister se adună sub umbra cetăţii de la Casterly Rock, iar Cersei și fiul ei stăpânesc Debarcaderul Regelui și preţiosul vostru Tron de Fier. Vă numiţi, fiecare dintre voi, *rege*, deși regatul sângerează și nimeni nu ridică sabia să-l apere, în afară de fiul meu.

Renly ridică din umeri.

— Fiul tău a câștigat câteva bătălii. Eu voi câștiga războiul. Lannisterii pot să stea la picioarele mele.

— Dacă ai propuneri de făcut, fă-le, zise Stannis răstit, sau eu am plecat.

— Foarte bine, răspunse Renly. Propun să descaleci, să pleci genunchiul și să-mi juri credinţă.

Stannis își înghiţi furia.

— De asta nu vei avea parte niciodată.

— L-ai slujit pe Robert, pe mine de ce nu?

— Robert a fost fratele meu mai mare. Tu ești cel mic.

— Mai mic, mai viteaz și de departe mai atrăgător...

— ... și, pe deasupra, un hoţ și un uzurpator.

Renly ridică din umeri.

— Targaryenii l-au numit pe Robert uzurpator. Se pare că a reușit să suporte rușinea. Așa voi face și eu.

Așa nu se poate.

— Uitaţi-vă la voi! Dacă aţi fi fiii mei, v-aș bate cap în cap și v-aș încuia într-o cameră până ce v-aţi aduce aminte că sunteţi fraţi.

Stannis îi aruncă o privire încruntată.

— Mergi prea departe, Lady Stark. Sunt regele de drept, iar fiul tău nu e mai puţin

trădător decât fratele meu aici de față. Va veni și rândul lui.

Amenințarea directă îi stârni furia.

— Foarte ușor îi numești pe alții trădători și uzurpatori, domnul meu, dar cu ce ești tu mai bun? Spui că ești regele de drept, dar mi se pare că Robert are doi fii. După toate legile Celor Șapte Regate, Prințul Joffrey este moștenitorul lui de drept și, după el, Tommen... iar noi suntem *cu toții* trădători, oricâtă dreptate am avea.

Renly izbucni în râs.

— Stannis, trebuie s-o ierți pe Lady Catelyn. A bătut tot drumul de la Riverrun, un drum lung călare. Mă tem că n-a apucat să vadă mica ta scrisoare.

— Joffrey nu e sămânța fratelui meu, zise Stannis fără menajamente. Nici Tommen. Sunt bastarzi. Și fata la fel. Toți trei, monstruozități născute din incest.

Cersei ar putea fi atât de nebună? Catelyn rămase fără grai.

— Nu e o poveste drăgălașă, doamna mea? întrebă Renly. Eram cu tabăra la Horn Hill când Lordul Tarly a primit această scrisoare și, trebuie să spun, m-a lăsat cu gura căscată. Îi zâmbi fratelui său. N-am bănuit niciodată că ești atât de isteț, Stannis. Dacă ar fi adevărat, tu chiar ai fi moștenitorul lui Robert.

— *Dacă* ar fi adevărat? Mă faci mincinos?

— Poți dovedi vreo vorbă din această născocire?

Stannis scrâșni din dinți.

Robert n-ar fi avut cum să știe, gândi Catelyn, *altfel Cersei și-ar fi pierdut capul într-o clipă.*

— Lord Stannis, întrebă ea, dacă știai că regina e vinovată de asemenea delicte

monstruoase, de ce ai păstrat tăcerea?

— N-am păstrat tăcerea, declară Stannis. I-am vorbit despre bănuielile mele lui Jon Arryn.

— În loc să-i fi vorbit fratelui tău?

— Fratele meu nu mi-a dat niciodată prea multă ascultare. De la mine, asemenea acuzații ar fi părut arțăgoase și interesate, un mijloc de a mă plasa primul pe linia succesiunii. Am crezut că Robert va fi mai dispus să asculte dacă acuzațiile veneau din partea Lordului Arryn, pe care îl iubea.

— Aha, zise Renly, deci avem cuvântul unui om mort.

— Crezi că a murit din pură întâmplare, orb nebun? Cersei l-a otrăvit, de teamă că o va da în vileag. Lordul Jon aduna anumite dovezi...

— ... care, fără îndoială, au murit odată cu el. Ce neplăcut!

Catelyn își amintea, punea lucrurile cap la cap.

— Într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o la Winterfell, sora mea, Lysa, a acuzat-o pe regină că i-a ucis soțul, recunoscu ea. Mai târziu, la Eyrie, a pus crima pe seama fratelui reginei, Tyrion.

Stannis pufni.

— Dacă intri într-un cuib de șerpi, contează care șarpe te mușcă primul?

— Toată discuția asta despre șerpi și incest este amuzantă, dar nu schimbă nimic. S-ar putea prea bine să ai pretenții mai justificate, Stannis, dar tot eu am oastea cea mai mare. Mâna lui Renly se strecură sub mantie. Stannis observă și înhăță îndată mânerul sabiei sale, dar înainte de-a apuca s-o scoată din teacă, fratele său scoase... o piersică.

— Vrei, frățioare? îl întrebă Renly zâmbind. E de la Highgarden. N-ai gustat în viața ta ceva

atât de dulce, îți jur. Luă o mușcătură. Sucul i se prelinse din colțurile gurii.

— N-am venit aici să mănânc fructe. Stannis spumega de furie.

— Lorzii mei! interveni Catelyn. Ar trebui să formulăm termenii unei alianțe, nu să ne luăm unul pe altul în derâdere.

— Nimeni nu ar trebui să refuze să guste o piersică, replică Renly, azvârlind sâmburele. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia. Viața e scurtă, Stannis. Adu-ți aminte ce spun cei din clanul Stark. Vine iarna. Se șterse la gură cu dosul palmei.

— N-am venit aici nici ca să fiu amenințat.

— Și nici nu ai fost, i-o trânti Renly. Când voi amenința, îți vei da seama. Sincer, nu mi-ai plăcut niciodată, Stannis, dar ești de același sânge cu mine și nu am de gând să te ucid. Așa că, dacă vrei Capătul Furtunii, ia-l... ca pe un dar din partea unui frate. Așa cum mi l-a dat Robert cândva, ți-l dăruiesc ție.

— Nu e cazul să mi-l dăruiești. Îmi aparține de drept.

Oftând, Renly se întoarse în șa.

— Ce treabă am eu cu acest frate al meu, Brienne? Îmi refuză piersica, îmi refuză castelul, mi-a ocolit până și nunta...

— Știm amândoi că nunta ta a fost o mascaradă. Cu un an în urmă unelteai să o faci pe fată una dintre târfele lui Robert.

— Cu un an în urmă plănuiam să o fac regina lui Robert, răspunse Renly, dar ce contează? Pe Robert l-a luat un mistreț, iar eu am luat-o pe Margaery. Ai fi încântat să afli că a venit la mine ca fecioară.

— În patul tău, are șanse să și moară așa.

— O, mă aștept să am un fiu de la ea în cel mult un an. Scuză-mă, câți fii ai tu, Stannis? O,

da.... niciunul. Renly afișă un zâmbet nevinovat. Cât despre fiica ta, înțeleg. Dacă nevasta mea ar arăta ca a ta, mi-aș trimite și eu bufonul să se pună la dispoziția ei.

— *Ajunge!* răcni Stannis. N-am să accept să fiu batjocorit în față, mă auzi? *N-am să accept!*

Își scoase sabia din teacă. Oțelul sclipi ciudat de puternic în lumina palidă a soarelui, când roșu, când galben, când alb-strălucitor. Aerul tremura parcă în jurul ei, ca de la căldură. Calul lui Catelyn necheză și se dădu un pas înapoi, dar Brienne se așeză între cei doi frați, cu sabia în mână.

— Vâră sabia în teacă! strigă la Stannis.

Cersei Lannister se sufocă de râs, gândi Catelyn obosită.

Stannis îndreptă vârful sabiei către fratele său.

— Nu sunt nemilos, tună cel care era un nemilos notoriu. Nici nu doresc să pătez Aducătoarea de Lumină cu sângele fratelui meu. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, îți acord această noapte să îți reconsideri atitudinea prostească, Renly. Coboară-ți flamurile și vino la mine înainte de răsăritul soarelui, și îți voi oferi Capătul Furtunii și vechiul tău scaun în consiliu și chiar te voi numi moștenitorul meu până ce se va naște fiul meu. Altfel, am să te distrug.

Renly râse.

— Stannis, e o sabie foarte frumoasă, îți jur, dar cred că strălucirea ei ți-a stricat vederea. Privește peste câmpuri, frățioare. Vezi toate acele flamuri?

— Crezi că te vor face rege câteva bucăți de pânză?

— Săbiile clanului Tyrell mă vor face rege. Rowan, Tarly și Caron mă vor face rege, cu

securea și cu ciocanul de război. Săgeţile clanului Tarth și lăncile clanurilor Penrose Fossoway, Cuy, Mullendore, Estermont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Caswell, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... Până și Casa Florent, fraţii și unchii propriei tale soţii, ei mă vor face rege. Toată cavaleria sudului este cu mine, și asta este cea mai mică parte a puterii mele. Pedestrașii mei vin din urmă, o sută de mii de săbii, de lănci și sulițe. Și tu mă vei distruge pe mine? Cu ce, mă rog? Cu șleahta aia neînsemnată pe care o văd îngrămădită sub zidurile castelului? Dacă aș zice că sunt cinci mii aș fi generos, lorzi ai peștilor, cavaleri ai cepei și mercenari. Jumătate dintre ei ar veni la mine înainte de-a începe bătălia. Ai mai puţin de patru sute de cai, așa îmi spun iscoadele – călăreţi liberi în haine de piele fiartă, care nu ar rezista nicio clipă în faţa lăncierilor cu armuri. Nu-mi pasă ce fel de luptător priceput te crezi, Stannis, oastea aia a ta nu va supravieţui primului atac al avangardei mele.

— Vom vedea, frate. O parte din lumina lumii parcă se stinse când Stannis își strecură sabia înapoi în teacă. În zori, vom vedea.

— Sper că noul tău zeu e milostiv, frăţioare.

Stannis râse zgomotos și se îndepărtă dispreţuitor. Preoteasa roșie mai zăbovi un moment.

— Vezi de păcatele tale, Renly, zise ea întorcându-și calul.

Catelyn și Lordul Renly se întoarseră împreună la tabăra unde cei peste o mie de oșteni îi așteptau.

— A fost distractiv, chiar dacă nu foarte eficient, comentă el. Mă întreb de unde pot face rost de o sabie ca aceea. Ei bine, fără îndoială că

Loras mi-o va dărui după bătălie. Sunt mâhnit că a trebuit să se ajungă la asta.

— Ai un mod vesel de a fi mâhnit, zise Catelyn, a cărei suferință nu era prefăcută.

— Chiar așa? Renly ridică din umeri. Așa să fie. Mărturisesc, Stannis nu a fost niciodată fratele meu preferat. Crezi că povestea aceea a lui e adevărată? Dacă Joffrey este fiul Regicidului...

— ... atunci fratele tău este moștenitorul de drept.

— Cât timp este în viață, recunoscu Renly. Deși e o lege prostească, nu ești de acord? De ce fiul cel mare și nu fiul cel mai potrivit? Coroana mi s-ar potrivi mie, așa cum nu i s-a potrivit niciodată lui Robert și cum nu i se va potrivi lui Stannis. Am în sânge menirea de a fi un rege mare, puternic și generos, inteligent, drept, înțelegător, credincios prietenilor și necruțător cu dușmanii, dar în același timp, capabil de iertare, răbdător...

— ... modest, adăugă Catelyn.

Renly râse.

— Trebuie să-i îngădui unui rege să aibă unele defecte, doamna mea.

Catelyn se simțea foarte obosită. Tot efortul fusese în zadar. Frații Baratheon se vor îneca unul pe altul în sânge, în timp ce fiul său îi va înfrunta singur pe Lannisteri și nimic din ceea ce ar putea spune sau face ea nu va împiedica asta. *E timpul să mă întorc la Riverrun, să închid ochii tatălui meu*, gândi ea. *Cel puțin atâta pot să fac. Poate că sunt un mesager nepriceput, dar știu să jelesc cum se cuvine, zeii să mă apere.*

Tabăra lor era bine amplasată pe o creastă stâncoasă care se întindea de la nord la sud. Era mult mai ordonată decât tabăra răsfirată de la

Mander, deși doar pe jumătate atât de mare. Când a aflat despre asediul fratelui său asupra Capătului Furtunii, Renly și-a împărțit forțele, așa cum făcuse Robb la Gemeni. Marea masă de pedestrași o lăsase în urmă, la Podul Amar, cu tânăra lui regină, cu căruțele și carele, cu animalele de povară și cu toate mașinile de atac care-l încurcau, în timp ce Renly însuși conducea cavalerii și mercenarii într-o năvală către sud.

Cât de mult semăna cu fratele său Robert, chiar și la asta... Numai că Robert îl avea mereu alături pe Eddard Stark, să-i tempereze îndrăzneala cu prudența sa. Cu siguranță, Ned l-ar fi convins pe Robert să-și aducă *toate* forțele, să-l înconjoare pe Stannis și să-și asedieze asediatorii. Renly a refuzat această opțiune, în pripa sa năvalnică de a ajunge la o confruntare cu fratele său. Își îndepărtase liniile de aprovizionare, lăsase mâncarea și nutrețurile în urmă, cu toate căruțele, catârii și boii. Trebuia să ajungă la luptă curând sau vor muri de foame.

Catelyn îl trimise pe Hal Mollen să aibă grijă de cai, în timp ce ea îl însoți pe Renly înapoi la pavilionul regal din inima taberei. În spatele pereților de mătase verde, căpitanii și stegarii săi așteptau să audă vești despre tratative.

— Fratele meu nu s-a schimbat, le spuse tânărul lor rege, în timp ce Brienne îi desfăcu mantia și îi ridică de pe frunte coroana de aur și jad. Castelele și amabilitățile nu sunt pe placul lui, el vrea sânge. Ei bine, m-am hotărât să-i satisfac dorința.

— Înălțimea Ta, nu văd să fie nevoie de nicio bătălie, interveni Lordul Mathis Rowan. Castelul e bine păzit și bine aprovizionat. Ser Cortnay Penrose este un comandant iscusit, iar

până acum nu s-a construit o mașină de război care să poată sparge zidurile de la Capătul Furtunii. Lasă-l pe Lordul Stannis să atace. Nu va avea nicio satisfacție și, în timp ce va sta zadarnic în frig și va muri de foame, noi vom ocupa Debarcaderul Regelui.

— Iar oamenii vor spune că m-am temut de Stannis?

— Doar nebunii vor spune asta, îl contrazise Lordul Mathis.

Renly se uită la ceilalți.

— Voi ce ziceți?

— Eu spun că Stannis e un pericol pentru tine, afirmă Lordul Randyll Tarly. Lasă-l neînsângerat și nu va face decât să devină mai puternic, în timp ce luptele îți vor slăbi puterile. Lannisterii nu vor fi înfrânți într-o singură zi. Când vei termina cu ei, Lordul Stannis ar putea să fie la fel de puternic ca tine... sau mai puternic.

Alții i se alăturară în cor. Regele părea mulțumit.

— Îi vom înfrunta.

Am dat greș cu Robb, după cum am dat greș cu Ned, gândi Catelyn.

— Stăpâne, anunță ea. Dacă ești hotărât să lupți, misiunea mea în acest loc s-a sfârșit. Îți cer permisiunea să mă întorc la Riverrun.

— Nu o ai. Renly se așează pe un scaun.

Catelyn deveni bățoasă.

— Am sperat să te ajut să faci pace, stăpâne. Nu te voi ajuta să faci război.

Renly ridică din umeri.

— Îndrăznesc să spun că vom învinge și fără cei douăzeci și cinci ai tăi, doamna mea. Nu am de gând să te pun să iei parte la bătălie, ci doar s-o privești!

— Am fost la Pădurea Șoaptelor, stăpâne.

Am văzut destul măcel. Am venit aici ca mesager...

— Și ca mesager vei pleca, zise Renly, dar mai înțeleaptă decât ai venit. Vei vedea cu ochii tăi ce pățesc răzvrătiții, pentru ca fiul tău să poată auzi din gura ta. Nu te teme, te vom proteja. Se întoarse pentru a da ordine. Lord Mathis, tu vei conduce centrul dispozitivului principal de luptă. Bryce, tu vei avea flancul stâng. Flancul drept e al meu. Lord Estermont, tu vei conduce rezerva.

— Nu te voi dezamăgi, Înălțimea Ta, răspunse Lordul Estermont.

Lordul Mathis Rowan luă cuvântul:

— Cine va avea avangarda?

— Înălțimea Ta, zise Jon Fossoway, îți cer această onoare.

— Cere tot ce vrei, zise Ser Guyard cel verde, de drept trebuie să fie unul dintre cei șapte cel care dă prima lovitură.

— E nevoie de mai mult decât de o mantie frumoasă ca să ataci un zid de apărare, îi anunță Randyll Tarly. Conduceam avangarda lui Mace Tyrell pe vremea când tu, Guyard, erai încă la țâța mamei.

Un strigăt de protest umplu pavilionul, în timp ce alți bărbați își prezentau zgomotos pretențiile. *Cavalerii verii*, gândi Catelyn. Renly ridică o mână.

— Destul, lorzii mei. Dacă aș avea o duzină de avangarde ar avea fiecare dintre voi câte una, dar cea mai mare glorie aparține de drept celui mai mare cavaler. Așa că Ser Loras va da prima lovitură.

— Bucuros, Înălțimea Ta. Cavalerul Florilor îngenunche înaintea regelui. Dă-mi binecuvântarea ta și un cavaler să meargă alături de mine, cu stindardul tău. Lasă cerbul

și trandafirul să meargă la luptă umăr lângă umăr.

Renly privi împrejur.

— Brienne.

— Înălțimea Ta? Era îmbrăcată încă în armura ei de oțel albastru, dar își scosese coiful. Era foarte cald în cortul aglomerat și părul ei moale, galben, îi era lipit de transpirație de fața lătăreață. Locul meu e alături de tine, am jurat să fiu scutul tău...

— Una din șapte, îi reaminti regele. Nu te teme, patru dintre camarazii noștri vor fi cu mine în luptă.

Brienne căzu în genunchi.

— Dacă trebuie să mă despart de Înălțimea Ta, fă-mi onoarea să te pregătesc pentru bătălie.

Catelyn auzi pe cineva râzând pe înfundate în spatele ei. *Îl iubește, biata de ea*, se gândi ea cu tristețe. *S-ar juca de-a scutierul numai ca să-l atingă și nu-i pasă ce părere vor avea despre ea.*

— Se acceptă, zise Renly. Acum lăsați-mă, toți. Chiar și regii trebuie să se odihnească înainte de luptă.

— Stăpâne, zise Catelyn, în ultimul sat prin care am trecut era un mic sept. Dacă nu-mi permiți să plec de la Riverrun, dă-mi voie să merg acolo și să mă rog.

— Cum dorești. Ser Robar, dă-i Doamnei Stark o escortă de nădejde până la acest sept... dar vezi să se întoarcă la noi până în zori.

— Ai face bine să te rogi și tu, zise Catelyn.

— Pentru victorie?

— Pentru înțelepciune.

Renly râse.

— Loras, stai și ajută-mă să mă rog. A trecut atâta timp, încât aproape am uitat cum s-o fac.

Cât despre ceilalţi, vreau ca fiecare om să fie la locul lui la primii zori, călare, cu armuri și înarmaţi. Îi vom oferi lui Stannis o dimineaţă pe care n-o va uita prea curând.

Se lăsa asfinţitul când Catelyn părăsi pavilionul. Ser Robar Royce o urmă. Îl cunoștea vag – unul dintre fiii lui Bronze Yohn, un bărbat atrăgător, într-un fel necizelat, un luptător de turnir cu un anumit renume. Renly îi dăruise o nouă mantie-curcubeu și o armură de un roșu sângeriu și îl primise în rândul celor șapte.

— Ești departe de Vale, ser? îl întrebă.

— Tu ești departe de Winterfell, doamna mea?

— Pe mine știu ce m-a adus aici, dar tu de ce ai venit? Aceasta nu este lupta ta, nu mai mult decât este a mea.

— Mi-am însușit-o atunci când l-am făcut pe Renly regele meu.

— Cei din clanul Royce sunt stegari ai Casei Arryn.

— Nobilul meu tată îi datorează supunere Doamnei Lysa, la fel și urmașului ei. Un al doilea fiu trebuie să găsească glorie acolo unde poate. Ser Robar ridică din umeri. Omul se satură de turniruri.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani, gândi Catelyn, era de-o seamă cu regele lui... Dar regele ei, Robb al ei, avea mai multă înţelepciune la cincisprezece ani decât dobândise vreodată acest tânăr. Sau cel puţin așa spera.

În colţișorul de tabără al lui Catelyn, Shadd tăia morcovi într-un ceaun, Hal Mollen juca zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Winterfell, iar Lucas Blackwood își ascuţea pumnalul.

— Lady Stark, zise Lucas când o văzu.

Mollen spune că dimineaţă va fi bătălie.

— Hal are dreptate, răspunse ea. *Şi o gură slobodă, se pare.*

— Luptăm sau fugim?

— Ne rugăm, Lucas, îi răspunse ea. Ne rugăm.

SANSA

— Cu cât îl faci mai mult să aștepte, cu atât mai rău va fi pentru tine, o avertiză Sandor Clegane.

Sansa încercă să se grăbească, dar degetele îi bâjbâiau după nasturi și panglici. Câinele fusese întotdeauna rău de gură, dar ceva din felul în care o privise o umplu de spaimă. Aflase oare Joffrey despre întâlnirile ei cu Ser Dontos? *Te rog, nu,* gândi ea în timp ce se pieptăna. Ser Dontos era singura ei speranță. *Trebuie să fiu frumoasă, întotdeauna i-am plăcut în rochia asta.* Netezi materialul. Rochia îi era strâmtă peste piept.

Când își făcu apariția, Sansa păși la stânga Câinelui, departe de partea arsă a feței lui.

— Spune-mi ce am făcut.

— Nu tu. Mărețul tău frate.

— Robb e un trădător. Sansa știa cuvintele pe de rost. N-am nici o legătură cu ce a făcut. *Zei, aveți milă, să nu fie el, Regicidul!* Dacă Robb i-a făcut vreun rău lui Jaime Lannister, asta o va costa viața. Se gândi la Ser Ilyn și la felul în care acei ochi palizi, îngrozitori, au privit fără milă, de pe acel chip sfrijit, mâncat de vărsat de vânt.

Câinele râse zgomotos.

— Te-au pregătit bine, micuță pasăre. O conduse către curtea exterioară, unde, în jurul țintelor în care se trăgea cu arcul, se adunase o mulțime de oameni. Bărbații de dădură la o parte pentru a le face loc să treacă. Grăjdari trândavi o priveau cu insolență, dar Ser Horas Redwyne îi ocoli privirea, iar fratele lui,

Hobber, se prefăcu că nu o vede. O pisică galbenă murea pe jos, mieunând jalnic, cu o săgeată în coaste. Sansa o ocoli, simțind că i se face rău.

Ser Dontos se apropie călare pe mătură; când fusese prea beat ca să poată încăleca pe calul său de luptă, la turnir, regele decretase că va trebui să meargă mereu călare de atunci înainte.

— Curaj, îi șopti el strângând-o de braț.

Joffrey stătea în mijlocul mulțimii, legănând o arbaletă împodobită. Ser Boros și Ser Meryn erau cu el. Fu îndeajuns să-i vadă ca să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Înălțimea Ta. Sansa căzu în genunchi.

— Nu vei scăpa dacă îngenunchezi, zise regele. Ridică-te. Ești aici ca să răspunzi pentru ultimul act de trădare al fratelui tău.

— Înălțimea Ta, orice ar fi făcut fratele meu trădător, nu am nici o legătură. Știi asta, te rog, te implor...

— *Ridicați-o!*

Câinele o trase în picioare, fără să o bruscheze.

— Ser Lancel, zise Joff, spune-i despre această crimă odioasă.

Sansa îl considerase întotdeauna pe Lancel Lannister plăcut și meșteșugit la vorbă, dar în privirea pe care acesta i-o aruncă nu era nici milă, nici gingășie.

— Folosind o vrăjitorie josnică, fratele tău l-a atacat pe Ser Stafford Lannister cu o armată de oameni-lupi, la nici trei zile depărtare de Lannisport. Mii de oameni de treabă au fost măcelăriți în somn, fără să aibă vreo șansă de a ridica sabia. După măcel, nordicii s-au ospătat cu carnea celor uciși.

Sansa fu gâtuită de mâinile reci ale ororii.

— Nu ai nimic de spus? întrebă Joffrey.

— Înălțimea Ta, biata copilă a rămas fără grai, murmură Ser Dontos.

— Liniște, nebunule. Joffrey ridică arbaleta și o îndreptă spre fața ei. Voi, clanul Stark, sunteți inumani, ca și acei lupi ai voștri. Nu am uitat cum m-au brutalizat monștrii voștri.

— Al Aryei era lupul, zise ea. Lady nu ți-a făcut niciodată vreun rău, dar tu ai ucis-o oricum.

— Nu, tatăl tău a făcut-o, răspunse Joff, însă eu l-am ucis pe tatăl tău. Aș dori s-o fi făcut cu mâna mea. Noaptea trecută am ucis un om care era mai voinic decât tatăl tău. Au venit la poartă, strigându-mi numele și cerând pâine, de parcă eu aș fi fost vreun brutar, dar le-am dat o lecție. L-am străpuns pe cel mai gălăgios direct în gâtlej.

— Și a murit? Având în față hidosul cap de fier al săgeții, îi era greu să se gândească la altceva de spus.

— Bineînțeles că a murit, avea în gât săgeata mea. Era o femeie care arunca pietre. Am atins-o și pe ea, dar numai în braț. Încruntându-se, coborî arbaleta. Te-aș ținti și pe tine, dar mama zice că, dacă aș face-o, unchiul meu Jaime ar avea parte de aceeași soartă. În schimb, vei fi doar pedepsită și vom trimite vorbă fratelui tău despre ce ți se va întâmpla dacă nu se predă. Câine, lovește-o.

— Lasă-mă pe mine s-o bat! Ser Dontos se apropie, cu armura de tablă zăngănind. Era înarmat cu un buzdugan al cărui cap era un pepene. *Florian al meu.* Îi venea să-l sărute, așa cum era, cu pielea lui pătată, cu venele sparte și cu toate celelalte. Se învârti călare pe mătură în jurul ei, strigând „Trădătoarea, trădătoarea” și lovind-o peste cap cu pepenele. Sansa se

acoperi cu mâinile, clătinându-se de fiecare dată când fructul o izbea, cu părul lipicios deja de la a doua lovitură. Oamenii râdeau. Pepenele zbură în bucăți. *Râzi, Joffrey,* se ruga ea în timp ce sucul îi curgea pe față și pe pieptul rochiei sale din mătase albastră. *Râzi și fii satisfăcut.*

Joffrey nu schiță nici un zâmbet.

— Boros, Meryn.

Ser Meryn Trant îl înhăță pe Dontos de braț și îl azvârli cu brutalitate la o parte. Bufonul cu fața roșie se îndepărtă cu mătura, cu pepenele și cu toate celelalte. Ser Boros o înșfăcă pe Sansa.

— Lasă-i fața, porunci Joffrey. O vreau frumoasă.

Boros izbi un pumn în stomacul Sansei, tăindu-i răsuflarea. Când se încovoie, cavalerul o apucă de păr, scoase sabia și, preț de-o înfiorătoare clipă, Sansa fu sigură că avea de gând să-i taie gâtul. Când bărbatul așeză latul sabiei pe coapsele ei, avu impresia că forța loviturii îi va rupe picioarele. Sansa urlă. Lacrimile îi inundară fața. *Se va sfârși curând.* Pierdu șirul loviturilor.

— Ajunge, îl auzi pe Câine scrâșnind.

— Nu, nu ajunge, replică regele. Boros, dezbrac-o!

Boros își trecu o mână cărnoasă peste corsajul Sansei și îl smulse cu putere. Mătasea se sfâșie, descoperind-o până la brâu. Sansa își acoperi sânii cu mâinile. Auzea râsete înfundate, îndepărtate și crude.

— Bate-o până la sânge, spuse Joffrey, vom vedea cum îi place fratelui ei...

— *Ce înseamnă asta?*

Glasul Pezevenghiului pocni ca un bici și dintr-odată Sansa fu liberă. Se prăbuși, clătinându-se în genunchi, cu brațele

încrucișate peste piept, respirând greu.

— Aceasta este ideea ta despre cavalerism, Ser Boros? întrebă Tyrion Lannister furios. Mercenarul său favorit îi era alături, la fel și unul dintre sălbatici, cel cu ochiul ars. Ce fel de cavaler lovește fecioarele nevinovate?

— Unul care-și slujește regele, Pezevenghiule. Ser Boros ridică sabia, iar Ser Meryn păși lângă el, cu sabia scoasă din teacă.

— Aveţi grijă cu armele alea, îi avertiză mercenarul piticului. Doar nu vreți să vă pătați cu sânge frumoasele mantii albe.

— Cineva să-i dea fetei ceva să se acopere, zise Pezevenghiul. Sandor Clegane își desfăcu mantia și i-o azvârli. Sansa o strânse la piept, cu pumnii înfipți în lâna albă. Țesătura aspră îi zgâria pielea, dar nici o catifea nu i se păruse vreodată atât de fină.

— Fata îţi va fi regină, îi spuse Pezevenghiul lui Joffrey. N-ai nici un pic de respect pentru onoarea ei?

— O pedepsesc.

— Pentru ce crimă? Ea nu a dus lupta fratelui ei.

— Are sânge de lup.

— Iar tu ai minte de găină.

— Nu-mi poți vorbi așa. Regele poate să facă ce vrea.

— Aerys Targaryen a făcut ce a vrut. Ți-a spus mama ta vreodată ce s-a întâmplat cu el?

Ser Boros Blount își drese glasul.

— Nimeni nu-l amenință pe rege în prezența Gărzii sale Regale.

Tyrion Lannister ridică o sprânceană.

— Eu nu-l ameninţ pe rege, ser, eu îmi educ nepotul. Bronn, Timett, data viitoare când Boros deschide gura, ucideți-l. Piticul zâmbi. Acum, *asta* a fost o amenințare, ser. Vezi

diferența?

Ser Boros roși, un roșu închis.

— Regina va auzi despre asta!

— Fără îndoială că va auzi. Și de ce să așteptăm? Joffrey, să trimitem după mama ta?

Regele se îmbujoră.

— N-ai nimic de spus, Înălțimea Ta? continuă unchiul său. Bine. Învață să-ți folosești urechile mai mult și gura mai puțin, altfel domnia ta va fi mai scurtă decât statura mea. Brutalitatea nesăbuită nu e o cale de a câștiga iubirea oamenilor tăi... sau a reginei.

— Teama e mai bună decât iubirea, zice mama. Joffrey făcu semn către Sansa. *Ea* se teme de mine.

Pezevenghiul oftă.

— Da, înțeleg. Păcat că Stannis și Renly nu sunt și ei fetițe de doisprezece ani. Bronn, Timett, aduceți-o.

Sansa se mișca parcă într-un vis. Crezu că oamenii Pezevenghiului o vor duce înapoi în camera ei de la Citadela lui Maegor, dar o conduseră la Turnul Mâinii. Nu mai pusese piciorul în interiorul acelui loc din ziua în care tatăl ei căzuse în dizgrație, și îi venea să leșine urcând treptele.

Câteva servitoare se ocupară de ea, murmurând cuvinte de alinare fără noimă pentru a o opri din tremurat. Una adună rămășițele rochiei și lenjeriei sale, iar o alta îi făcu baie și îi spălă sucul lipicios de pe față și de pe păr. În timp ce o frecau pe tot corpul cu săpun și îi turnau apă caldă deasupra capului, nu vedea în fața ochilor decât chipurile din curtea interioară. *Cavalerii au jurat să-i apere pe cei slabi, să apere femeile, să lupte pentru dreptate, dar nici unul dintre ei nu a făcut nimic.* Doar Ser Dontos încercase să o ajute, iar

el nu mai era cavaler, nu mai mult decât era Pezevenghiul, sau Câinele, iar Câinele ura cavalerii. *Și pe ei îi urăsc,* gândi Sansa. *Nu sunt cavaleri adevărați, nici unul dintre ei.*

Când fu curată, dolofanul Maester Frenken, cu părul roșcat, veni să o vadă. O rugă să se așeze cu fața în jos și întinse o alifie peste rănile sângerii care îi acopereau partea din spate a picioarelor. După aceea, îi amestecă niște praf de vin al viselor cu puțină miere, ca să alunece mai ușor pe gât.

— Dormi puțin, copilă. Când te vei trezi, toate acestea vor părea un vis urât.

Nu, nu vor părea, om fără minte, gândi Sansa, dar bău oricum vinul viselor și adormi.

Era întuneric când se trezi, fără să știe exact unde era, camera fiindu-i în același timp străină și ciudat de cunoscută. Când se ridică, un junghi de durere îi străbătu picioarele și aduse totul înapoi. Ochii i se umplură de lacrimi. Cineva așezase lângă pat o rochie pentru ea, Sansa o îmbrăcă și deschise ușa. Afară stătea o femeie cu chipul împietrit, cu pielea maronie și trei colane atârnate la gâtu-i sfrijit. Unul era din aur, altul din argint, iar celălalt era făcut din urechi de om.

— Unde are impresia că pleacă? întrebă femeia, sprijinindu-se de o suliță înaltă.

— În pădurea zeilor. Trebuia să-l găsească pe Ser Dontos, să-l roage să o ducă acasă acum, înainte de-a fi prea târziu.

— Piticul a spus că nu ai voie să pleci, spuse femeia. Roagă-te aici, zeii te vor auzi.

Umilă, Șansa plecă ochii și se retrase înăuntru. Își dădu seama dintr-odată de ce locul i se părea atât de cunoscut. *M-au pus în vechiul dormitor al Aryei, de când tata a fost Mână a Regelui. Toate lucrurile erau dispărute,*

iar mobilele au fost mutate, dar e același lucru…

Puţin mai târziu, o slujitoare aduse un platou cu brânză, pâine și măsline, și o carafă cu apă rece.

— Ia-le de aici, porunci Sansa, dar fata lăsă mâncarea pe masă. Își dădu seama că îi e sete. Fiecare pas îi trimitea cuţite prin coapse, dar se forţă să traverseze camera. Sansa bău două cupe cu apă și rodea o măslină când se auzi bătaia în ușă.

Neliniștită, se întoarse netezindu-și cutele rochiei.

— Da?

Ușa se deschise și Tyrion Lannister păși înăuntru.

— Doamna mea, sper că nu te deranjez.

— Sunt prizoniera ta?

— Oaspetele meu. Purta lanţul de ceremonie, un colan din mâini aurii, legate între ele. M-am gândit că am putea vorbi.

— Cum poruncește stăpânul meu. Sansei îi venea greu să nu se holbeze la el; chipul lui era atât de urât, încât avea asupra ei o fascinaţie ciudată.

— Mâncarea și hainele îţi sunt pe plac? întrebă el. Dacă mai ai nevoie de altceva, nu trebuie decât să ceri.

— Ești foarte bun. Iar azi-dimineaţă… a fost foarte frumos din partea ta că m-ai ajutat.

— Ai dreptul să știi de ce a fost Joffrey atât de mânios. Acum șase nopţi, fratele tău l-a atacat pe unchiul meu. Stafford, și-a așezat tabăra lângă un sat numit Oxcross, la mai puţin de trei zile depărtare de Casterly Rock. Nordicii tăi au câștigat o victorie zdrobitoare. Am primit de veste doar în dimineaţa aceasta.

Robb vă va ucide pe toţi, gândi ea, exultând.

— E… îngrozitor, stăpâne. Fratele meu e un

trădător mârșav.

Piticul schiță un zâmbet palid.

— Ei bine, nu e un pui de cerb, a dovedit asta destul de limpede.

— Ser Lancel zicea că Robb conduce o armată de oameni-lupi...

Piticul izbucni într-un râs răgușit, batjocoritor.

— Ser Lancel e un burduf cu vin care nu ar deosebi un om-lup de o buburuză. Fratele tău are lupul străvechi cu el, dar bănuiesc că nu s-a ajuns mai departe. Nordicii s-au furișat în tabăra unchiului meu și i-au tăiat liniile cavaleriei, iar Lordul Stark și-a trimis lupul printre ei. Până și caii antrenați pentru luptă au luat-o razna. Cavalerii au fost călcați în picioare în pavilioanele lor, iar gloata s-a trezit îngrozită și a fugit, azvârlindu-și armele ca să poată alerga mai repede. Ser Stafford a fost ucis în timp ce fugea după calul său. Lordul Rickard Karstark i-a străpuns pieptul cu o lance. Ser Robert Brax e mort și el, împreună cu Ser Lymond Vikary, cu Lordul Crakehall și cu Lordul Jast. Mai mult de cincizeci au fost luați ostatici, inclusiv fiii lui Jast și nepotul meu, Martyn Lannister. Cei care au supraviețuit răspândesc povești înfricoșătoare și jură că vechii zei ai nordului merg alături de fratele tău.

— Atunci... n-a fost nici o vrăjitorie?

Lannister pufni.

— Vrăjitoria este ingredientul pe care nebunii îl adaugă eșecului, ca să ascundă gustul propriei lor incompetențe. Se pare că nătărăul de unchiu-meu nici măcar nu s-a ostenit să pună santinele. Avea o oaste de ageamii – ucenici, mineri, ajutoare la câmp, pescari, gunoaiele Lannisportului. Singurul mister este

cum a ajuns fratele tău la ei. Forţele noastre ocupă și acum fortăreața de la Dintele de Aur și jură că el nu a trecut pe acolo. Piticul ridică din umeri agasat. Ei bine, Robb Stark este blestemul tatălui meu. Joffrey este blestemul meu. Spune-mi, ce simți pentru nobilul meu nepot?

— Îl iubesc din toată inima, zise Sansa fără șovăire.

— Adevărat? Nu părea convins. Chiar și acum?

— Dragostea mea pentru Înălţimea Sa e mai mare decât a fost vreodată.

Pezevenghiul râse zgomotos.

— Ei, cineva te-a învățat să minți bine. Într-o bună zi s-ar putea să-i fii recunoscătoare pentru asta. *Ești* încă o copilă, nu-i așa? Sau ai înflorit?

Sansa roși. Era o întrebare necuviincioasă, dar rușinea de a fi dezbrăcată față de jumătate dintre curteni o făcea să pară nesemnificativă.

— Nu, stăpâne.

— Cu atât mai bine. Dacă asta te consolează, n-am de gând să te căsătorești vreodată cu Joffrey. Mă tem că nici o căsătorie nu va reuși să împace clanurile Stark și Lannister după tot ce s-a întâmplat. Mare păcat. Această căsătorie a fost una dintre cele mai bune idei ale Regelui Robert, dar Joffrey a dat totul peste cap.

Sansa știa că ar trebui să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

— Ai devenit foarte tăcută, remarcă Tyrion Lannister. Asta vrei? Să se pună capăt logodnei?

— Eu... Sansa nu știa ce să spună. *E oare un șiretlic? Mă va pedepsi dacă voi spune adevărul?* Se uită la fruntea puternic bombată a piticului, la ochiul său negru, dur, și la cel verde, viclean,

la dinții lui strâmbi și la barba sârmoasă. Vreau doar să fiu credincioasă.

— Credincioasă, zise gânditor piticul, și departe de orice Lannister. Nu te pot învinui de asta. Am auzit că vizitezi pădurea zeilor în fiecare zi. Pentru ce te rogi, Sansa?

Mă rog pentru victoria lui Robb și moartea lui Joffrey... și pentru acasă. Pentru Winterfell al meu.

— Mă rog pentru sfârșitul luptelor.

— Vom avea parte de asta cât de curând. Va mai fi o bătălie, între fratele tău, Robb, și nobilul meu tată, și asta va rezolva problema.

Robb îl va înfrânge, gândi Sansa. *L-a înfrânt pe unchiul tău și pe fratele tău, Jaime, îl va înfrânge și pe tatăl tău.*

Piticul îi citea gândurile atât de ușor, de parcă chipul Sansei ar fi fost o carte deschisă.

— Nu pune prea mult la suflet înfrângerea de la Oxcross, doamna mea, îi spuse el cu gingășie. O bătălie nu e un război și, fără îndoială, nobilul meu tată nu e unchiul Stafford. Data viitoare când vizitezi pădurea zeilor, roagă-te ca fratele tău să aibă înțelepciunea să plece genunchiul. După ce nordul revine la pacea regelui, intenționez să te trimit acasă. Sări jos de pe scaunul de lângă fereastră și spuse: Poți dormi aici în noaptea asta. Am să-ți dau câțiva dintre oamenii mei să te păzească, niște Ciori de Piatră poate...

— Nu! izbucni Sansa. Dacă era încuiată în Turnul Mâinii, păzită de oamenii piticului, cum o va ajuta Ser Dontos să se elibereze?

— Preferi Urechile Negre? Ți-o dau pe Chella, dacă te simți mai în largul tău cu o femeie.

— Te rog, nu, stăpâne, sălbaticii mă sperie.

Tyrion rânji.

— Și pe mine. Dar mai precis, îl sperie pe Joffrey și acel cuib de vipere viclene și de câini lingușitori pe care îi numește Garda Regelui. Cu Chella sau cu Timett alături, nimeni nu ar îndrăzni să se atingă de tine.

— Aș prefera să mă întorc în patul meu. Îi veni în minte, din senin, o minciună, dar părea atât de bună, încât o trânti fără să stea pe gânduri. Turnul acesta e locul unde au fost uciși oamenii tatălui meu. Fantomele lor îmi vor da vise îngrozitoare și aș vedea sângele lor oriunde m-aș uita.

Tyrion Lannister îi studie chipul.

— Știu ce înseamnă coșmarurile, Sansa. Probabil că ești mai înțeleaptă decât credeam. Dă-mi voie măcar să te escortez înapoi în camerele tale.

CATELYN

Se întunecase de-a binelea înainte să găsească satul. Catelyn se pomeni întrebându-se dacă locul avea un nume. Dacă avea, locuitorii lui luaseră acea informaţie cu ei, acolo unde fugiseră, împreună cu tot ceea ce aveau, până la lumânările din sept. Ser Wendel aprinse o torţă și o conduse prin ușa joasă.

Înăuntru, cei șapte pereți erau strâmbi și crăpați. *Zeul e unul,* așa o învățase, când era mică, Septonul Osmynd, *cu șapte înfățișări, așa cum septul este o singură clădire cu șapte pereți.* Septele bogate din orașe aveau statui ale Celor Șapte și câte un altar pentru fiecare. La Winterfell, Septonul Chayle atârnase măști sculptate pe fiecare perete. Aici, Catelyn găsi doar desene grosolane în cărbune. Ser Wendel așeză torța într-un suport, lângă ușă, și ieși să aștepte afară, împreună cu Robar Royce.

Catelyn le cercetă chipurile. Tatăl era, ca întotdeauna, cu barbă. Mama zâmbea, drăgăstoasă și ocrotitoare. Războinicul avea sabia desenată în față, Fierarul avea ciocanul. Fecioara era frumoasă, Baba era zbârcită și înțeleaptă.

Iar chipul celui de-al șaptelea... Străinul nu era nici bărbat, nici femeie, ci ambele laolaltă, mereu proscris, mereu rătăcitor de pe meleaguri îndepărtate, mai mult sau mai puțin om, necunoscut și incognoscibil. Aici, fața sa era un oval negru, o umbră cu stele în loc de ochi. O tulbura. Nu putea găsi alinare.

Îngenunche în fața Mamei.

— Stăpână, pleacă-ți privirea asupra acestei bătălii, dar cu ochii unei mame. Sunt fii cu toții, fiecare dintre ei. Cruță-i dacă poți, și cruță-i pe fiii mei. Veghează asupra lui Robb, a lui Bran și a lui Rickon. Aș vrea să fiu cu ei.

Sub ochiul stâng al Mamei, cobora o crăpătură. O făcea să arate de parcă plângea. Catelyn auzea vocea răsunătoare a lui Wendel, când și când răspunsurile lui Robar, cu glas scăzut, în timp ce vorbeau despre bătălia ce va urma. Altminteri, noaptea era liniștită. Nu se auzea nici un greier, iar zeii rămâneau tăcuți. *Oare vechii tăi zei ți-au răspuns vreodată, Ned?* se întrebă ea. *Când îngenuncheai în fața copacului inimii, te auzeau?*

Flăcările pâlpâitoare ale torțelor dansau pe ziduri, făcându-le fețele să pară pe jumătate vii, strâmbându-le, modificându-le. Statuile din marile septe ale orașelor aveau chipurile date de meșterii cioplitori, dar aceste schițe în cărbune erau atât de grosolane, încât ar fi putut fi oricine. Chipul Tatălui o făcu să se gândească la propriul ei părinte, pe patul lui de moarte de la Riverrun. Războinicul o ducea cu gândul la Renly și la Stannis, la Robb și la Robert, la Jaime Lannister și la Jon Snow. O zări chiar și pe Arya în acele trăsături, doar pentru o clipă. Pe urmă, o pală de vânt pătrunsă prin ușă făcu flacăra să pâlpâie și asemănarea dispăru, spălată de strălucirea portocalie.

Ochii îi ardeau din cauza fumului. Se frecă la ochi cu podul palmelor pline de cicatrici. Când își ridică din nou privirea către Mamă, chipul pe care îl văzu era al mamei ei. Lady Minisa Tully murise pe patul lăuziei, încercând să-i dea Lordului Hoster un al doilea fiu. Copilul se stinse odată cu ea și, după aceea, o parte din viață îl părăsise și pe tată. *A fost*

întotdeauna atât de calmă, gândi Catelyn, amintindu-și de mâinile fine ale mamei sale, de zâmbetul ei cald. *Dacă ar fi trăit, cât de diferite ar fi putut fi viețile noastre!* Se întrebă ce părere ar avea Lady Minisa despre fiica ei mai mare îngenunchind aici, în fața ei. *Am străbătut atât de multe mii de leghe, și pentru ce? Pe cine am slujit? Mi-am pierdut fiicele, Robb nu mă vrea, iar Bran și Rickon mă consideră, cu siguranță, o mamă rece și denaturată. Nici măcar n-am fost alături de Ned când a murit…*

Capul îi vâjâia și i se părea că septul se învârte în jurul ei. Umbrele se deplasau și se legănau, animale abia zărite alergau de-a lungul zidurilor albe, crăpate. Catelyn nu mâncase nimic în ziua aceea. Poate că nu a fost înțelept. Își spuse că nu avusese timp, dar adevărul era că mâncarea își pierduse gustul într-o lume fără Ned. *Când i-au tăiat capul, m-au ucis și pe mine.*

În spatele ei, torța pâlpâi și, dintr-odată, i se păru că pe perete era chipul surorii ei, deși ochii erau mai aspri decât și-i amintea, nu erau ochii Lysei, ci ai lui Cersei. *Cersei este mamă și ea. Indiferent cine este tatăl acelor copii, i-a simțit mișcându-i-se în pântece, i-a hrănit la pieptul ei. Dacă sunt, într-adevăr, ai lui Jaime…*

— Și Cersei ți se roagă, doamna mea? o întrebă Catelyn pe Mamă. Vedea trăsăturile mândre, reci, fermecătoare ale reginei Lannister gravate pe perete. Crăpătura era tot acolo, chiar și Cersei putea să plângă pentru copiii ei.

— Fiecare dintre cei Șapte îi întrupează pe toți cei Șapte, îi spusese cândva Septonul Osmynd. Baba era la fel de frumoasă ca Fecioara, iar Mama putea fi mai feroce decât un Războinic, atunci când copiii ei erau în pericol.

Da...

Îl văzuse destul pe Robert Baratheon la Winterfell ca să știe că regele nu-l privea pe Joffrey cu prea multă căldură. Dacă băiatul era, într-adevăr, sămânța lui Jaime, Robert l-ar fi osândit la moarte, împreună cu mama lui, și puțini l-ar fi condamnat. Bastarzii erau un lucru obișnuit, dar incestul era un păcat monstruos atât pentru zeii vechi, cât și pentru cei noi, iar copiii născuți dintr-o asemenea ticăloșie erau numiți, atât în septe cât și în pădurile zeilor, abominații. Regii dragoni obișnuiau să căsătorească frate cu soră, dar ei erau din sângele vechii Valyrii, unde astfel de practici erau obișnuite și, asemenea dragonilor lor, Targaryenii nu răspundeau nici în fața zeilor, nici în fața oamenilor.

Ned ar fi trebuit să știe, iar Lordul Arryn, înaintea lui. Nu era de mirare că regina îi omorâse pe amândoi. *Oare eu aș face mai puțin pentru ai mei?* Catelyn își încleștă mâinile, simțind încordarea în degetele-i pline de cicatrici, acolo unde oțelul asasinului tăiase până la os, când s-a luptat să-și apere fiul.

— Bran știe și el, șopti plecându-și capul. *Zeii fie milostivi, probabil a văzut ceva, a auzit ceva, de aceea au încercat să-l omoare în patul său.*

Pierdută și ostenită, Catelyn Stark se predă în mâinile zeilor. Îngenunche în fața Fierarului, care repara lucrurile stricate, și îl rugă să-l protejeze pe dragul ei Bran. Se duse la Fecioară și o rugă fierbinte să le împrumute Aryei și Sansei curajul ei, să le apere, în inocența lor. În fața Tatălui, se rugă pentru dreptate, pentru puterea de-a o căuta și pentru înțelepciunea de-a o cunoaște, iar Războinicului îi ceru să-i dea lui Robb putere și să-l protejeze în luptă. În cele

din urmă, se adresă Babei, ale cărei statui o înfăţişau adesea cu o lampă în mână.

— Condu-mă, doamnă înţeleaptă, se rugă ea. Arată-mi calea pe care trebuie să păşesc şi nu mă lăsa să bâjbâi prin locurile întunecate ce se întind în faţa mea.

În cele din urmă, în spatele ei se auziră paşi şi un zgomot la uşă.

— Doamna mea, spuse Ser Robar cu blândeţe, îmi cer iertare, dar timpul e pe sfârşite. Trebuie să ne întoarcem înainte să se lase întunericul.

Catelyn se ridică cu greu. Genunchii o dureau şi ar fi dat orice pentru un pat de puf şi o pernă, chiar acolo.

— Mulţumesc, ser. Sunt gata.

Străbătură în tăcere pădurea rară, unde copacii se înclinau ca nişte oameni beţi, ferindu-se parcă de mare. Nechezatul agitat al cailor şi zăngănitul oţelului îi ghidară înapoi la tabăra lui Renly. Lungul şir de oameni şi de cai era înveşmântat în întuneric, atât de negru de parcă Fierarul ar fi făurit noaptea însăşi din oţel negru. La dreapta avea flamuri, la stânga flamuri, şi flamuri rânduri, rânduri, în faţa ei, dar în lumina palidă a înserării, nici culorile şi nici blazoanele nu se puteau distinge. *O armată gri,* gândi Catelyn. *Oameni gri, pe cai gri, sub flamuri gri.* Când priponiră caii, umbrele cavalerilor lui Renly îşi îndreptau lăncile în sus, astfel că trecu printr-o pădure de copaci goi, înalţi, lipsiţi de frunze şi de viaţă. În locul unde se afla Capătul Furtunii era doar un întuneric de nepătruns, un zid negru prin care lumina stelelor nu putea răzbate, dar Catelyn vedea torţele mişcându-se peste câmpuri, acolo unde Lordul Stannis îşi aşezase tabăra.

Lumânările din pavilionul lui Renly făceau

zidurile tremurătoare de mătase să strălucească, transformând cortul imens într-un castel vrăjit, inundat într-o lumină de smarald. Doi oșteni din Garda Curcubeului stăteau de strajă la ușa pavilionului regal. Lumina verde strălucea ciudat pe penele jiletcii pe care Ser Parmen o purta peste armură și dădea o tentă palidă petalelor de floarea-soarelui care acopereau platoșa smălțuită, galbenă, a lui Ser Emmon. Pene lungi de mătase li se înălțau deasupra coifurilor și mantii-curcubeu le înveșmântau umerii.

Înăuntru, Catelyn o găsi pe Brienne îmbrăcându-l pe rege cu armura, în timp ce lorzii Tarly și Rowan discutau despre dispozitive și tactici de luptă. Înăuntru era cald și bine. Căldura se răspândea, licărind dinspre cărbunii aflați într-o duzină de mangaluri mici.

— Trebuie să-ți vorbesc, Înălțimea Ta, zise ea, tratându-l de data aceasta într-o manieră demnă de un rege. Ar fi făcut orice ca să-i atragă atenția.

— Într-o clipă, Lady Catelyn, răspunse Renly.

Brienne potrivea platoșa din față cu cea din spate, peste tunica lui matlasată. Armura regelui era verde-închis, verdele frunzelor din pădurile verii, atât de întunecat încât absorbea lumina lumânărilor. Încrustațiile și închizătorile răspândeau străluciri de aur, ca focurile îndepărtate din pădure, licărind la fiecare mișcare a regelui.

— Continuă, Lord Mathis, rogu-te.

— Înălțimea Ta, zise Mathis Rowan privind-o pe Catelyn cu coada ochiului. După cum spuneam, luptele noastre sunt bine pregătite. De ce să așteptăm zorile? Sună atacul.

— Și să se spună că am câștigat prin

vicleșug, cu un atac necavaleresc? Ceasul zorilor e cel stabilit.

— Stabilit de Stannis, sublinie Randyll Tarly. Ar vrea să atacăm sub soarele mușcător al dimineții. Vom fi pe jumătate orbi.

— Doar până la prima ciocnire, zise Renly încrezător. Ser Loras îi va împrăștia, și după aceea totul va fi haos. Brienne strânse curelele din piele verde și cataramele bombate din aur. Când fratele meu va cădea, ai grijă ca trupul lui să nu fie batjocorit în nici un fel. E sângele meu. Nu vreau să-i văd capul plimbat în vârful unei sulițe.

— Și dacă se predă? întrebă Lordul Tarly.

— Să se predea? râse Lordul Rowan. Când Mace Tyrell a pornit atacul asupra Capătului Furtunii, Stannis a preferat să mănânce șobolani decât să deschidă porțile.

— Îmi amintesc foarte bine. Renly ridică bărbia, ca să-i permită lui Brienne să-i fixeze apărătoarea. Spre sfârșit, Ser Gawen Wylde și trei dintre cavalerii săi au încercat să se furișeze pe o poartă lăturalnică, pentru a se preda. Stannis i-a prins și a poruncit să fie catapultați de pe ziduri. Văd și acum chipul lui Gawen când l-au atârnat. Fusese maestrul nostru de arme.

Lordul Rowan păru nedumerit.

— Nimeni n-a fost aruncat de pe ziduri. Cu siguranță, mi-aș aminti asta.

— Maester Cressen i-a spus lui Stannis că s-ar putea să fim nevoiți să ne mâncăm cadavrele și nu ar fi fost de nici un folos să arunce carne bună. Renly își dădu părul pe spate. Brienne îl legă cu o panglică de catifea și îi trecu o bonetă căptușită peste urechi, ca să amortizeze greutatea coifului. Mulțumită Cavalerului Ceapă, nu am ajuns niciodată în situația de a ne

mânca morții, dar am fost la un pas. Prea aproape pentru Ser Gawen, care a murit în celula lui.

— Înălțimea Ta. Catelyn așteptase răbdătoare, dar nu mai era timp. Mi-ai promis două vorbe.

Renly încuviință.

— Vedeți-vă de bătăliile voastre, lorzii mei... Oh, și dacă Barristan Selmy e alături de fratele meu, vreau să fie cruțat.

— Nu s-a mai auzit nimic despre Ser Barristan de când l-a alungat Joffrey, obiectă Lordul Rowan.

— Îl cunosc pe bătrân. Are nevoie de un rege pe care să-l păzească, altfel cine e el? Totuși, la mine nu a venit, iar Lady Catelyn zice că nu e cu Robb Stark, la Riverrun. Unde altundeva ar putea fi decât cu Stannis?

— Cum spui, Înălțimea Ta. Nu-i vom face nici un rău. Lorzii făcură plecăciuni adânci și se îndepărtară.

— Spune ce ai de spus, Lady Stark, zise Renly. Brienne îi întinse mantia peste umerii largi. Era o pânză grea, din fir de aur pe care era reliefat, în straturi negre, lucioase, cerbul încoronat al Casei Baratheon.

— Lannisterii au încercat să-l ucidă pe fiul meu Bran. De o mie de ori m-am întrebat de ce. Fratele tău mi-a dat răspunsul. În ziua în care a căzut, a avut loc o vânătoare. Robert, Ned și majoritatea celorlalți au pornit în căutarea unui mistreț, dar Jaime Lannister a rămas la Winterfell, la fel și regina.

Lui Renly nu îi fu greu să înțeleagă aluziile.

— Așadar crezi că băiatul i-a prins asupra faptului...

— Te rog, stăpâne, dă-mi permisiunea să mă duc la fratele tău Stannis și să-i spun ce

bănuiesc.

— În ce scop?

— Robb își va lăsa coroana deoparte dacă tu și fratele tău veţi face la fel, răspunse ea sperând că era adevărat. Va *face* să fie adevărat, dacă trebuia, Robb o va asculta, chiar dacă lorzii săi, nu. Convocaţi un Mare Consiliu, voi trei, un consiliu cum n-a mai văzut regatul de o sută de ani! Vom trimite la Winterfell astfel ca Bran să poată să-și spună povestea lui și pentru ca toată lumea să știe că Lannisterii sunt adevăraţii uzurpatori. Iar lorzii reuniţi ai Celor Șapte Regate să-și aleagă conducătorul.

Renly râse.

— Spune-mi, doamna mea, lupii străvechi supun la vot cine să le conducă haita? Brienne aduse mănușile și coiful mare al regelui, încununat cu coarne aurii care adăugau aproape jumătate de metru la înălţimea lui. Vremea discuţiilor s-a terminat. Acum vedem cine e mai puternic. Renly își puse o mănușă tare, colorată în verde și auriu pe mâna stângă, în timp ce Brienne îngenunche să-i aranjeze centura, grea de povara sabiei și a pumnalului.

— Te rog, în numele Mamei, începu Catelyn în timp ce o pală de vânt deschise ușa cortului. Avu impresia că zărește mișcare, dar când își întoarse capul, nu era decât umbra regelui deplasându-se pe pereții de mătase. Îl auzi pe Renly cum începe să spună o glumă, zări umbra lui mișcându-se, ridicând sabia, neagră pe fond verde, lumânările sclipind, tremurând; ceva era ciudat, ceva era în neregulă și pe urmă zări sabia lui Renly încă în teacă, nemișcată, dar umbra sabiei...

— Rece, zise Renly cu glasul stins, uluit, cu o clipă înainte ca umbra unei săbii care nu era acolo să străpungă oțelul apărătoarei de gât său

ca pe o bucată de brânză. Apucă să scoată un mic oftat răgușit înainte ca sângele să-i țâșnească din gâtlej.

— Înălțimea Ta... nu! strigă Brienne cea Albastră când văzu acel șuvoi funest, speriată ca o fetiță. Regele se prăbuși în brațele ei, în timp ce sângele îi șiroia pe armură, un torent roșu, înecându-i verdele și auriul. Mai multe lumânări se stinseră. Renly încercă să vorbească, dar propriul sânge îl sufoca. Picioarele îi cedară și numai puterea lui Brienne îl mai susținea. Brienne își dădu capul pe spate și urlă, rămasă fără cuvinte în disperarea ei.

Umbra. Știa că aici se întâmplase ceva întunecat și malefic, ceva ce nu putea înțelege. Aceea nu a fost niciodată umbra lui Renly. *Moartea a intrat pe ușă și i-a suflat viața la fel de iute cum vântul îi suflase lumânările.*

Doar câteva clipe trecură până când Robar Royce și Emmon Cuy năvăliră înăuntru, deși trecuse parcă o jumătate de noapte. Doi ostași intrară, cu torțe în mâini. Văzându-l pe Renly în brațele Briennei și pe ea mânjită de sângele lui, Ser Robar scoase un strigăt de oroare.

— Femeie blestemată, țipă Ser Emmon, cel cu armura împodobită cu petale de floarea-soarelui. Pleacă de lângă el, ființă mârșavă.

— Ferească zeii, Brienne, *de ce?* întrebă Ser Robar.

Brienne își ridică privirea de la trupul regelui. Mantia-curcubeu care-i atârna pe umeri devenise roșie, acolo unde sângele regelui îmbibase pânza...

— Eu... eu...

— Vei muri pentru asta. Dintre armele stivuite lângă ușă, Ser Emmon înhăță securea de luptă cu mâner lung. Vei plăti cu moartea ta pentru moartea regelui!

— NU! urlă Catelyn Stark, regăsindu-și în sfârșit glasul, dar era prea târziu, erau cuprinși de nebunia sângelui și se năpustiră asupra Briennei cu răcnete care acopereau cuvintele ei domoale.

Brienne se mișcă mai repede decât ar fi crezut Catelyn. Nu avea sabia la-ndemână, așa că o înhăță pe a lui Renly din teacă și o ridică, pentru a prinde, în balans, securea lui Emmon. O scânteie licări, alb-albastră, când oțelul întâlni oțelul, cu o izbitură puternică, iar Brienne sări în picioare, azvârlind deoparte trupul regelui. Încercând să se apropie, Ser Emmon se împiedică de el, sabia Briennei spintecă mânerul de lemn, iar capul securii se desprinse, învârtindu-se. Un alt bărbat aruncă o torță aprinsă către spatele ei, dar mantia-curcubeu era prea udă de sânge ca să ardă. Brienne se întoarse și spintecă, iar torța și mâna zburară. Flăcările cuprinseră covorul. Bărbatul mutilat începu să țipe. Ser Emmon aruncă securea și bâjbâi după sabie. Cel de-al doilea ostaș făcu o fandare, Brienne pară, și săbiile lor dansară și zăngăniră, lovindu-se una de alta. Când Emmon Cuy reveni împleticindu-se, Brienne fu nevoită să se retragă, deși îi ținea pe amândoi la distanță. Pe podea, capul lui Renly se rostogoli dezgustător într-o parte, și o a doua gură se deschise larg, cu sângele țâșnind în mici șuvoaie.

Ser Robar stătuse deoparte, șovăielnic, dar acum întindea mâna după mânerul sabiei.

— Robar, nu, ascultă! Catelyn îl apucă de braț. O nedreptățești, nu a fost ea. *Ajut-o!* Ascultă-mă, a fost Stannis. Numele fu pe buzele ei înainte de-a se gândi cum a ajuns acolo, dar în timp ce-l rostea, știa că e adevărat. Îți jur, mă cunoști, cel care l-a ucis a fost *Stannis*.

Tânărul cavaler al curcubeului se holbă la această femeie nebună cu ochi palizi și înspăimântați.

— Stannis? Cum?

— Nu știu. Vrăjitorie, vreo magie neagră, a fost o umbră, o *umbra*. Propriul glas îi suna sălbatic și o înnebunea, dar cuvintele i se revărsau în grabă, în timp ce săbiile continuau să se ciocnească în spatele ei. O umbră cu sabie, jur. Ești orb? Fata îl *iubea!* Ajut-o! Aruncă o privire în spate, văzu un al doilea străjer prăbușindu-se, cu sabia căzându-i printre degetele inerte. De-afară se auzeau strigăte. Știa că și mai mulți oameni furioși vor năvăli peste ei în orice clipă. E nevinovată, Robar. Ai cuvântul meu, pe mormântul soțului meu și pe onoarea mea de Stark!

Asta îl convinse.

— Îi voi ține în loc, spuse Ser Robar. Scoate-o de aici. Se întoarse și ieși.

Focul ajunsese la perete și se furișa în sus pe marginea cortului. Ser Emmon o încolțea pe Brienne, el în armura din oțel galben smălțuit, ea în veșminte de lână. Uitase de Catelyn până în clipa când mangalul de fier îl lovi în moalele capului. Lovitura nu îl răni, căci purta coif, dar îl făcu să cadă în genunchi.

— Brienne, cu mine, porunci Catelyn. Fata înțelese repede situația. O tăietură, și mătasea verde fu spintecată. Ieșiră în întunericul și-n răcoarea primilor zori. Dinspre partea cealaltă a pavilionului se auzeau glasuri zgomotoase.

— Pe-aici, o îmboldi Catelyn. Încet. Nu trebuie să fugim, ca să nu se întrebe de ce. Mergi încet, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Brienne își vârî sabia prin centură și o urmă. Aerul nopții avea miros de ploaie. În spatele lor,

pavilionul regelui ardea, cu flăcările ridicându-se în întuneric. Nimeni nu făcu nici o tentativă să le oprească. Oamenii goneau pe lângă ele, strigând despre foc, despre crimă și despre vrăjitorie. Câțiva se rugau, iar un tânăr scutier era în genunchi, plângând fără sfială.

Dispozitivele de luptă ale lui Renly se risipeau deja, pe măsură ce zvonurile se răspândeau din gură în gură. Focurile de noapte se domoliseră și, în timp ce dinspre răsărit începea să se lumineze. Imensul trup al Capătului Furtunii se ivi ca un vis de piatră, în timp ce dâre palide de ceață alergau peste câmp, zburând dinspre soare, pe aripi de vânt. *Fantomele dimineții,* o auzise pe Bătrâna Nan numindu-le cândva, spirite întoarse din mormânt. Iar Renly era acum unul dintre ele, asemenea fratelui său, Robert, asemenea dragului ei Ned.

— Nu l-am atins decât când a murit, spuse încet Brienne în timp ce treceau prin haosul generalizat. Glasul ei suna de parcă s-ar fi putut sparge în orice clipă. Râdea și, în secunda următoare, era sânge peste tot... Doamna mea, nu înțeleg. Ai văzut, ai văzut...?

— Am văzut o umbră. Am crezut la început că e umbra lui Renly, dar era a fratelui său.

— Lordul Stannis?

— L-am *simțit*. Nu are nici o logică, știu...

Pentru Brienne era destul de logic.

— Îl voi ucide, declară fata înaltă. Chiar cu sabia lordului meu îl voi ucide. Jur! Jur! Jur!

Hal Mollen și ceilalți din escorta lui așteptau lângă cai. Ser Wendel Manderly ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase.

— Doamna mea, tabăra a înnebunit, izbucni el când le văzu. Lordul Renly este... Se opri dintr-odată, uitându-se la Brienne și la

sângele care o uda până la piele.

— Mort, dar nu de mâinile noastre.

— Nu va fi nici o bătălie. Catelyn încălecă, iar escorta se formă în jurul ei, cu Ser Wendel la stânga și cu Ser Perwyn Frey la dreapta. Brienne, am adus cai cât pentru de două ori mai mulți ca noi. Alege unul și vino cu noi.

— Am propriul meu cal, doamna mea. Și armura...

— Lasă-i. Trebuie să fim departe înainte ca ei să ne caute. Am fost amândouă cu regele când a fost ucis. Acest lucru nu va fi uitat. Fără grai, Brienne se întoarse și făcu așa cum i s-a cerut. Mergeți, îi porunci Catelyn escortei sale, când erau cu toții pe cai. Dacă cineva încearcă să ne oprească, doborâți-l.

În timp ce degetele lungi ale răsăritului se deschideau, ca un evantai, peste câmpie, culoarea revenea în lume. În locul unde se aflaseră oameni gri pe cai gri, înarmați cu umbre de sulițe, vârfurile a zece mii de lănci răspândeau acum o sclipire argintie, rece, și pe miriadele de flamuri fluturând Catelyn zări nuanțele îmbujorate de roșu, roz și portocaliu, bogăția de nuanțe de albastru și maro, strălucirea de auriu și galben. Toată puterea de la Capătul Furtunii și de la Highgarden, puterea care, cu o oră în urmă, fusese a lui Renly. *Acum îi aparțin lui Stannis,* își dădu seama, *chiar dacă ei încă nu știu. Spre cine altcineva să se întoarcă, dacă nu spre ultimul Baratheon? Stannis câștigase totul dintr-o singură și mârșavă lovitură.*

Eu sunt regele de drept, afirmase el, cu maxilarul încleștat, ca de oțel, *iar fiul tău nu e mai puțin trădător decât fratele meu, aici de față. Va veni și ziua lui.*

Un fior îi străbătu întreg trupul.

JON

Dealul se înălța deasupra desișului pădurii, ridicându-se singuratic și neașteptat, cu culmi bătute de vânt ce se zăreau de la leghe depărtare. Sălbaticii îl numeau Pumnul Primilor Oameni, zic cercetașii. Într-adevăr, arăta ca un pumn, gândi Jon Snow urcând pieptiș dealul, cu pădurile și versanții săi golași, maronii, cu stâncile asemenea unor degete îndoite.

Urcă împreună cu Lordul Mormont și cu comandanții, lăsându-l pe Nălucă în urmă, sub copaci. Lupul străvechi fugise de trei ori în timpul urcușului, întorcându-se de două ori, șovăitor, la fluierul lui Jon Snow. A treia oară, Lordul Comandant își pierdu răbdarea și izbucni:

— Lasă-l să plece, băiete. Vreau să ajung pe creastă înainte să se întunece. Vei găsi lupul mai târziu.

Urcușul era abrupt și stâncos, vârful era încununat de pietre, îngrămădite în neorânduială, aproape de statura unui om. Fură nevoiți să ocolească o bucată de drum către vest înainte să găsească o deschizătură destul de largă ca să încapă caii.

— E un loc bun, Thoren, declară Bătrânul Urs când ajunseră, în sfârșit, în vârf. Nici nu puteam spera la mai mult. Ne vom așeza tabăra aici, să-l așteptăm pe Halfhand. Lordul Comandant sări din șa, îndepărtându-și corbul de pe umăr. Văicărindu-se zgomotos, pasărea își luă zborul.

Din vârful dealului, priveliștea era reconfortantă. Ceea ce îi atrase atenţia lui Jon fu zidul circular, cu pietrele cenușii, roase de vreme, acoperite de pete albe de licheni și cu bărbi din mușchi verde. Se spunea că Pumnul fusese un fort circular al Primilor Oameni, în Epoca Primilor Zori.

— Un loc străvechi și puternic, observă Thoren Smallwood.

Bătrân, ţipă corbul lui Mormont, desfăcându-și aripile în cercuri zgomotoase, în jurul lor. *Bătrân, bătrân, bătrân.*

— Liniște, mârâi Mormont ridicându-și privirea către pasăre. Bătrânul Urs era prea mândru ca să-și recunoască slăbiciunea, dar Jon nu se lăsă păcălit. Efortul încordat de a ţine pasul cu bărbaţii mai tineri îșI cerea tributul.

— Aceste înălţimi vor fi ușor de apărat la nevoie, sublinie Thoren în timp ce-și ducea calul de căpăstru de-a lungul cercului de pietre, cu mantia lui de zibelină fluturând în vânt.

— Da, locul e bun. Bătrânul Urs ridică o mână în vânt și corbul i se așează pe braţ, cu ghearele agăţându-se de cămașa lui neagră de zale.

— Dar cum e cu apa, stăpâne? întrebă Jon.

— Am trecut un pârâu la poalele dealului.

— Un drum cam lung pentru o înghiţitură de apă, sublinie Jon, și în afara cercului pietre.

Thoren spuse:

— Ești prea leneș să urci un deal, băiete?

Când Lordul Mormont spuse „Nu avem șanse să găsim alt loc la fel de bine întărit. Vom aduce apă și vom avea grijă să avem destule provizii”, Jon știu că nu era cazul să-l contrazică. Așadar, ordinul era dat, iar fraţii Rondului de Noapte își așezară tabăra în spatele cercului de pietre pe care îl făcuseră Primii Oameni.

Corturi negre răsăriră ca ciupercile după ploaie, iar păturile și sacii de dormit acoperiră pământul gol. Slujitorii priponiră caii în șiruri lungi și se îngrijiră să-i hrănească și să-i adape. Pădurarii porniră către pădure cu topoarele în mâini, în lumina palidă a după-amiezii, ca să aducă lemn cât să treacă noaptea. Un grup de constructori se puse să taie tufișuri, să sape latrine și să dezlege snopii de țăruși călițI în foc.

— Vreau ca fiecare deschizătură din zid să fie împrejmuită cu șanțuri și stâlpi înainte de lăsarea întunericului, ordonă Bătrânul Urs.

După ce termină de instalat cortul Lordului Comandant și se îngriji de caii lui, Jon Snow coborî dealul în căutarea lui Nălucă. Lupul străvechi veni îndată, fără să scoată nici un sunet. Când Jon Snow se apropie de tufișuri cu pas apăsat, fluierând și strigând, singur în pădure, cu conurile și frunzele căzute sub picioare, marele lup alb fu lângă el, palid ca aburul dimineții. Dar când ajunseră la fort, Nălucă plecă din nou. Înaintă tiptil, adulmecând locul gol dintre pietre și pe urmă se retrase, de parcă mirosul nu i-ar fi plăcut. Jon încercă să-l înhațe de ceafă și să-l târască în interiorul cercului, dar nu era o sarcină ușoară. Lupul cântărea cât el și era cu mult mai puternic.

— Nălucă, ce-i cu tine? Nu îi stătea în obicei să fie atât de agitat. În cele din urmă, Jon renunță. Cum vrei tu, îi spuse lupului. Du-te, vânează. Ochii roșii se uitară după el, în timp ce se îndepărta printre pietrele acoperite cu mușchi.

Aici ar trebui să fie în siguranță. Dealul le oferea o privire de ansamblu, iar versanții erau abrupți către nord și către vest, și doar puțin mai domoli către est. Cu toate acestea, amurgul

se adâncea și întunericul se strecura printre copaci. Presimțirile lui Jon erau tot mai puternice. *Aceasta este pădurea bântuită*, își spuse. *Poate că aici sunt fantome, spiritele Primilor Oameni. Odinioară, acesta a fost tărâmul lor*.

— Nu te mai purta ca un băieţandru, își spuse. Cățărându-se în vârful maldărului de pietre, Jon privi în zare, către soarele la apus. Vedea lumina strălucind, ca aurul bătut, pe suprafața Apei Laptelui, care cotea către sud. În susul râului, terenul era mai aspru, pădurea deasă făcând loc unui șir de dealuri golașe, stâncoase, care se ridicau către nord și către vest, înalte și sălbatice. La orizont se înălțau munții, ca o umbră uriașă, rânduri-rânduri ce se pierdeau în depărtarea gri-albăstruie, cu vârfurile crestate acoperite veșnic de zăpadă. Chiar și de departe păreau uriași, reci și neprimitori.

Mai aproape domneau copacii. La sud și la est, pădurea se întindea cât vedeai cu ochii, o imensă încâlceală de rădăcini și crengi, pictate într-o multitudine de nuanțe de verde, cu câte o pată de roșu ici și colo, unde copacii inimii își făceau loc printre pini, sau câte o tușă de galben acolo unde câțiva migdali începuseră să-și schimbe culoarea frunzelor. Când vântul bătea, auzea crengile trosnind și gemând, mai bătrâne decât el. O mie de frunze foșneau și, pentru o clipă, pădurea i se păru o mare adâncă, verde, agitată de furtună, înălțându-se eternă și de nepătruns.

Nu era bine să-l lase pe Nălucă singur aici, gândi Jon. Pe fundul acelei mări, orice se putea mișca și se putea furișa către fort prin întunericul pădurii, ascuns în spatele copacilor. *Orice*. Cum își vor putea da seama vreodată?

Rămase acolo multă vreme, până ce soarele dispăru dincolo de munții zimțați și întunericul începu să se lase peste pădure.

— Jon? strigă Samwell Tarly. Mi s-a părut mie că ești tu. Ești bine?

— Destul de bine. Cum ţi-a mers azi?

— Bine. M-am descurcat. Serios.

Jon nu avea de gând să-i împărtășească prietenului sau neliniștea, nu acum, când Samwell Tarly începea în sfârșit să prindă curaj.

— Bătrânul Urs vrea să-i așteptăm aici pe Qhorin Halfhand și pe oamenii de la Turnul Umbrei.

— Pare un loc bine apărat, zise Sam. Un fort circular al Primilor Oameni. Crezi că aici s-au purtat bătălii?

— Fără doar și poate. Ai face bine să pregătești o pasăre. Mormont va dori să trimită vorbă acasă.

— Aș vrea să le trimit pe toate. Nu le place să fie ținute în colivie.

— Dacă ai putea zbura, ai pleca și tu.

— Dacă aș putea zbura, aș fi acum la Castelul Negru și aș mânca plăcintă cu carne de porc, răspunse Sam.

Jon îl bătu pe umăr cu mâna lui arsă. Se întoarseră împreună, traversând tabăra. Pretutindeni în jurul lor erau aprinse focuri pentru gătit. Deasupra, stelele răsăreau. Lunga coadă roșie a Torţei lui Mormont ardea la fel de strălucitoare precum luna. Jon auzi corbii înainte de a-i vedea. Unii îi strigau numele. Păsările nu se sfiau când era vorba să facă gălăgie.

Simt și ele.

— Mai bine mă ocup de Bătrânul Urs, zise el. Devine gălăgios și el când nu primește de mâncare.

Îl găsi pe Mormont discutând cu Thoren Smallwood și cu alți câțiva ofițeri.

— Iată-te, în sfârșit, zise morocănos bătrânul. Fii bun și adu-ne niște vin fierbinte. Noaptea e răcoroasă.

— Da, stăpâne. Jon făcu un foc, ceru de la magazie un butoiaș cu vinul roșu, tare, pe care îl prefera Mormont, și îl turnă într-un ceaun. Agăță ceaunul deasupra flăcărilor și începu să adune restul ingredientelor. Bătrânul Urs era foarte scrupulos când venea vorba de vinul său cu mirodenii. Atâta scorțișoară, atâta nucșoară și atâta miere, nici un strop mai mult. Stafide și nuci, boabe uscate, dar nici un pic de lămâie, asta era cea mai crasă prostie – ceea ce era ciudat, căci în berea de dimineață punea întotdeauna lămâie. Băutura trebuia să fie fierbinte, ca omul să se poată încălzi cum se cuvine, insista Lordul Comandant, dar vinul nu trebuia lăsat niciodată să fiarbă. Jon era cu ochii pe ceaun.

În timp ce lucra, auzea glasurile celor din cort. Jarman Buckwell spuse:

— Cel mai ușor se ajunge la Colții de Gheață dacă o iei în josul Apei Laptelui, înapoi spre izvor. Totuși, dacă mergem pe drumul acela, Rayder va ști că ne apropiem, sigur ca lumina zilei.

— Scara Uriașului ar putea fi de folos, interveni Ser Mallador Locke, sau Trecătoarea Țipătului, dacă e liberă.

Vinul scotea aburi. Jon ridică ceaunul de pe foc, umplu opt căni și le duse în cort. Bătrânul Urs cerceta harta pe care o schițase Sam în noaptea aceea, la Fortăreața lui Craster. Luă o cană de pe tava lui Jon, dădu să ia o înghițitură de vin și clătină brusc din cap, în semn de aprobare. Corbul îi săltă pe braț. *Porumb*, zise

el. *Porumb. Porumb*.

Ser Ottyn Wythers făcu semn că nu dorește vin.

— Eu nu voi merge defel în munți, zise el cu glas slab, obosit. Colții de Gheață mușcă nemilos chiar și vara, iar acum... dacă ne va prinde o furtună...

— Nu vreau să mă aventurez la Colții de Gheață decât dacă e neapărat nevoie, zise Mormont. Sălbaticii nu pot trăi cu zăpadă și cu piatră mai mult decât noi. Se vor ivi de pe culmi în curând și pentru o oaste, mică sau mare, singurul drum este de-a lungul Apei Laptelui. Dacă e așa, aici avem o poziție avantajoasă. Nu pot spera să se furișeze pe lângă noi.

— S-ar putea să nici nu vrea. Ei sunt mii, iar noi vom fi trei sute când ne va ajunge din urmă Halfhand. Ser Mallador acceptă o cană cu vin de la Jon.

— Dacă se ajunge la luptă, nici nu putem spera la un loc mai bun ca acesta, afirmă Mormont. Vom întări apărarea. Capcane și țepușe, bucăți de fier ascuțite risipite pe versanți, fiecare breșă reparată. Vreau ca de pândă să stea ochii voștri cei mai ageri. Un cerc de oșteni, de jur-împrejurul nostru și de-a lungul râului, să ne avertizeze la orice mișcare. Ascundeți-i sus, în copaci. Și ar fi bine să începem să aducem apă, mai multă decât e nevoie. Vom săpa rezervoare. O să-mi pun oamenii la treabă și s-ar putea ca asta să se dovedească de folos mai târziu.

— Cercetașii mei..., începu Thoren Smallwood.

— Cercetașii tăi se vor limita la acest mal al râului până ce Halfhand ne ajunge din urmă. Pe urmă vom vedea. N-am de gând să mai pierd oameni.

— Mace Rayder ar putea să-și maseze trupele la o zi depărtare de-aici, și nu vom afla niciodată, se plânse Smallwood.

— Știm unde se adună sălbaticii, reveni Mormont. Am aflat de la Craster. Nu-mi place omul, dar nu cred că ne-a mințit în privința asta.

— Cum spui tu. Smallwood plecă ursuz. Ceilalți își terminară vinul și îl urmară, mai politicoși.

— Să-ți aduc cina, stăpâne? întrebă Jon.

Boabe, strigă corbul. Mormont nu răspunse imediat. Într-un târziu, zise doar:

— Lupul tău a vânat astăzi ceva?

— Încă nu s-a întors.

— Ne-ar prinde bine niște carne proaspătă. Mormont vârî mâna într-un sac și îi oferi corbului o mână de grăunțe. Crezi că greșesc dacă țin cercetașii aproape?

— Nu sunt eu cel care să spună asta, stăpâne.

— Ba da, dacă ești întrebat.

— Dacă cercetașii trebuie să stea în zona Pumnului, nu văd cum pot spera să-mi găsească unchiul, recunoscu Jon.

— Nu. Corbul ciugulea grăunțele din mâna Bătrânului Urs. Două sute de oameni sau zece mii, ținutul e prea întins. Când grăunțele se terminară, Mormont își întoarse palma.

— Nu vrei să renunți la căutare?

— Maester Aemon te consideră deștept. Mormont mută corbul pe umăr. Pasărea înclină capul într-o parte, cu ochii scânteind.

— Este... Mi se pare că s-ar putea să fie mai ușor ca un om să găsească două sute decât ca două sute să găsească unul singur.

Corbul scoase un țipăt răgușit, dar Bătrânul Urs zâmbi prin barba sa cenușie.

— Atât de mulţi oameni lasă o urmă pe care până și Aemon ar putea s-o urmărească. Pe dealul acesta, focurile noastre trebuie să fie vizibile de hăt, departe, de la poalele Colţilor de Gheaţă. Dacă Ben Stark trăiește și este liber, va veni la noi, n-am nici un dubiu.

— Da, spuse Jon, dar... dacă...

— ... e mort? întrebă Mormont, nu lipsit blândeţe.

Jon dădu din cap șovăielnic.

Mort, zise corbul. *Mort. Mort.*

— S-ar putea să vină la noi oricum, zise Bătrânul Urs. Așa cum au făcut Othos și Jafer Flowers. Sunt la fel de îngrozit ca și tine, Jon, dar trebuie să acceptăm această posibilitate.

Mort, croncăni corbul zburlindu-și aripile. Glasul îi deveni mai puternic și mai ascuţit. *Mort*.

Mormont mângâie penele negre ale păsării și își acoperi un căscat cu dosul palmei.

— Cred că voi renunţa la cină. Odihna îmi va fi mai de folos. Trezește-mă la primele raze ale dimineţii.

— Somn ușor, stăpâne. Jon adună cănile goale și ieși. Auzi râsete îndepărtate și cântecul de jale al fluierelor. În centrul taberei, trosnea un foc imens și se simţea miros de mâncare. Poate că Bătrânului Urs nu îi era foame, dar lui îi era. Pașii îl purtară către foc.

Dywen perora, cu lingura în mână:

— Cunosc pădurea asta mai bine ca oricine și vă spun, nu m-ar deranja să o străbat singur la noapte. Nu-i simţiţi mirosul?

Grenn se holba la el cu ochi mari, dar Edd cel Trist spuse:

— Tot ce simt e miros de balegă de la două sute de cai. Și fiertura asta, care are o aromă similară, acum că am mirosit-o mai bine.

— Am aroma ta similară *chiar* aici. Hake își mângâie pumnalul. Mormăind, umplu castronul lui Jon cu mâncare din ceaun.

Tocana era groasă, plină de orz, morcovi și ceapă, ici și colo cu câte o bucăţică sfărâmată de carne de vită sărată, muiată în fiertură.

— Ce miroși, Dywen? întrebă Grenn.

Pădurarul sorbi o clipă din lingură. Își scosese dinții. Faţa îi era tăbăcită și ridată, mâinile noduroase, ca niște rădăcini bătrâne.

— Mi se pare că miroase..., ei bine..., a *frig*.

— Ai capul de lemn, ca și dinții, îi spuse Hake. Frigul nu miroase nicicum.

Ba da, gândi Jon, amintindu-și noaptea petrecută în camerele Lordului Comandant. *Miroase a moarte*. Dintr-odată nu-i mai era foame. Îi dădu tocana sa lui Grenn, care părea să aibă nevoie de o porţie în plus ca să-l ferească de frigul nopţii.

Când plecă, vântul bătea aspru. Până în zori, gheaţa va acoperi pământul și frânghiile corturilor vor fi ţepene. Pe fundul ceaunului se mai bălăceau câteva degete de vin aromat. Jon puse lemne proaspete pe foc și așeză ceaunul deasupra flăcărilor, ca să-l reîncălzească. În așteptare, își pocnea degetele, strângându-le și întinzându-le, până ce simţi furnicături în palmă. Primii străjeri își ocupaseră posturile în jurul taberei. De-a lungul zidului circular pâlpâiau torţe. Pe cerul nopţii, luna nu se zărea, dar o mie de stele străluceau.

Din întuneric se ridică un sunet, slab și îndepărtat, dar inconfundabil: urletul lupilor. Glasurile lor se ridicau și se prăbușeau, un cântec jalnic și singuratic. I se ridică părul pe ceafă. Dincolo de foc, o pereche de ochi roșii îl priveau din umbră. Lumina flăcărilor îi făcea să strălucească.

— Nălucă, șopti Jon surprins. Așadar, până la urmă ai venit înăuntru, hm? Lupul vâna adesea noaptea; nu se așteptase să-l mai vadă până la ziuă. A fost atât de rău la vânătoare? îl întrebă. Aici! La mine, Nălucă!

Lupul străvechi înconjură focul, adulmecându-l pe Jon, adulmecând vântul, fără odihnă. Nu părea să fi mâncat de curând. *Când morții s-au ridicat, Nălucă a știut. M-a trezit, m-a prevenit*. Alarmat, se ridică în picioare.

— E ceva aici? Nălucă, ai mirosit ceva? *Dywen spunea că a simțit miros de frig.*

Lupul făcu un salt, se opri, privi înapoi. *Vrea să-l urmez*. Trăgându-și gluga pe cap, Jon se îndepărtă de corturi, de căldura focului, și trecu de rândurile de ponei lățoși. Unul dintre cai necheză nervos când Nălucă trecu tiptil pe lângă el. Jon îl liniști cu o vorbă și se opri să-l mângâie pe bot. Auzea vântul șuierând printre crăpături în timp ce se apropiau de zidul circular. Un glas îl somă. Jon păși în lumina torței.

— Trebuie să aduc apă pentru Lordul Comandant.

— Atunci du-te, zise străjerul. Dar grăbește-te. Cuibărit în mantia sa neagră, cu gluga pe cap, ca să-l ferească de vânt, omul nici măcar nu se uită dacă avea cu el o găleată.

Jon se furișă într-o parte, printre doi țăruși ascuțiți, odată cu Nălucă. Într-o crăpătură fusese înfiptă o torță, iar în bătaia vântului, flăcările sale fluturau ca niște steaguri palide, portocalii. O înhăță în timp ce se strecură prin deschizătura dintre pietre. Nălucă începu să alerge în josul dealului. Jon îl urmă, mai încet, ținând torța în față. Sunetele taberei se stingeau în urma lui. Noaptea era neagră, panta era abruptă, stâncoasă și accidentată. O clipă de

neatenție ar fi o cale sigură să-și rupă o gleznă... sau să-și frângă gâtul. *Ce fac?* se întrebă, în timp ce își alegea cu grijă drumul.

Copacii se înălțau în spatele lui, războinici în armuri de scoarță și frunze, desfășurați în rânduri tăcute, așteptând ordinul să se dezlănțuie. Păreau negri... Doar când lumina torței îi atingea ușor, Jon zărea câte un licăr verde. Abia simțit, auzea susurul apei peste pietre. Nălucă se făcu nevăzut în tufișuri. Jon se strădui să-l ajungă din urmă, ascultând glasul pârâului și frunzele oftând în bătaia vântului. De mantie i se agățau crengi, în timp ce deasupra se împreunau, acoperind stelele, ramuri groase.

Îl găsi pe Nălucă ieșind din pârâu cu un pleoscăit.

— Nălucă, îl strigă, la mine! *Acum*. Când lupul își înălță capul, ochii îi străluciră roșii și răutăcioși, iar apa i se prelingea din gură, ca saliva. Avea un aer sălbatic și înspăimântător în clipa aceea. Și pe urmă dispăru, săltând pe lângă Jon, alergând printre copaci. Nălucă, nu, stai! strigă el, dar lupul nu se sinchisi. Silueta subțire, albă, fu înghițită de întuneric, iar Jon avea doar două posibilități – să urce dealul înapoi, singur, sau să-l urmeze.

Îl urmă furios, ținând torța aproape de pământ, ca să poată vedea pietrele care îl făceau să se împiedice la fiecare pas, rădăcinile groase care păreau că-l înhață de picioare, gropile în care putea să-și rupă glezna. La fiecare câțiva pași îl striga din nou pe Nălucă, dar vântul nopții se rotea ca un vârtej printre copaci, înecându-i vorbele. *E o nebunie*, gândi el în timp ce se afunda tot mai adânc în pădure. Era cât pe-aci să se întoarcă, dar zări o licărire de alb undeva mai în față și la dreapta, spre deal.

Se repezi într-acolo înjurând printre dinți.

Alergă după lup un sfert de drum în jurul Pumnului până ce îl pierdu din nou. În cele din urmă, se opri să-și tragă sufletul în mijlocul tufișurilor, între mărăcinii și pietrele învălmășite de la poalele dealului. Dincolo de lumina torței, întunericul se închidea în jurul lui.

Un râcâit ușor îl făcu să se întoarcă. Jon înaintă în direcția sunetului, pășind cu grijă printre bolovani și tufe de spini. În spatele unui copac căzut dădu din nou de Nălucă. Lupul săpa cu furie, dând noroiul la o parte.

— Ce-ai găsit? Jon coborî torța, dând la iveală o movilă de pământ reavăn. *Un mormânt*, gândi el. *Dar al cui?*

Îngenunche și înfipse torța în pământ, lângă el. Pământul era afânat, nisipos. Jon îl scotea cu pumnul. Nu erau nici pietre, nici rădăcini. Orice ar fi fost aici, era pus de curând. La două picioare adâncime, degetele lui atinseră pânza. Se aștepta la un cadavru, se temea că era un cadavru, dar acolo era altceva. Apăsă materialul și simți forme mici, dure, rigide. Nu mirosea și nu era nici urmă de viermi. Nălucă se dădu înapoi și se așeză pe labele din spate, atent.

Jon dădu ușor la o parte pământul reavăn și văzu un pachet rotunjit, cam de șase palme de-a latul. Își îndesă degetele în jurul marginilor și îl scoase. Când începu să-l desfacă, înăuntru ceva se mișcă și zornăi. *O comoară*, gândi el, dar obiectele nu păreau de dimensiunea monedelor, iar sunetul nu era de metal.

Pachetul era legat cu o bucată de sfoară roasă. Jon scoase pumnalul din teacă și o tăie, orbecăi după marginile materialului și trase. Pachetul se răsturnă și conținutul se împrăștie pe pământ, cu scânteieri negre și învăpăiate.

Văzu o duzină de cuţite, vârfuri de sulițe în formă de frunze, numeroase vârfuri de săgeți. Jon luă o lamă de pumnal, ușoară ca pana, de un negru lucios, fără mâner. Lumina torţei trecu peste tăișul pumnalului, o linie subţire, portocalie, care trăda un tăiș ascuţit. *Sticlă de dragon*. *Ceea ce maesterii numesc obsidian*. Oare Nălucă descoperise o ascunzătoare străveche a copiilor pădurii, îngropată aici de mii de ani? Pumnul Primilor Oameni era un loc străvechi, numai că...

Mai jos de sticla dragonilor se afla un corn de război, făcut dintr-un corn de zimbru și legat în bronz. Jon scutură noroiul dinăuntru și o grămadă de capete de săgeți căzură afară. Le lăsă să cadă și ridică un colț al pânzei în care fuseseră înfășurate armele, frecând materialul între degete. *Lână de calitate, groasă, în două fire, umedă, dar nu putrezită*. Nu putea fi de mult timp în pământ. Și era închisă la culoare. Apucă o bucată și o trase aproape de torță. *Nu închisă*. *Neagră*.

Chiar înainte de-a se ridica în picioare și de-a o trage afară, Jon știa ce descoperise: mantia neagră a unui Frate Jurat al Rondului de Noapte.

BRAN

Burtă de Bere îl găsi în fierărie, lucrând la foale, pentru Mikken.

— Maester te vrea în turn, prinţul meu. A venit o pasăre din partea regelui.

— De la Robb!

Nerăbdător, Bran nu mai aşteptă după Hodor, ci îl lăsă pe Burtă de Bere să-l ducă în braţe pe scări. Era un om voinic, deşi nu la fel ca Hodor şi nici pe departe atât de puternic. Când ajunseră în turnul maesterului, era roşu la faţă şi gâfâia. Rickon era deja acolo, la fel şi cei doi Walder Frey.

Maester Luwin îi spuse lui Burtă de Bere să plece şi închise uşa.

— Lorzii mei, zise el pe un ton grav, avem un mesaj de la Înălţimea Sa, cu veşti şi bune şi rele. A câştigat o mare victorie în vest, zdrobind oastea Lannisterilor într-un loc numit Oxcross şi a ocupat mai multe castele. Ne scrie din Ashemark, fosta cetate a Casei Marbrand.

Rickon trase de roba maesterului.

— Vine acasă?

— Mă tem că nu. Robb mai are încă de dus bătălii.

— Lordul Tywin a fost cel pe care l-a învins? întrebă Bran.

— Nu, spuse maesterul. Ser Stafford Lannister a condus oastea duşmană. A fost ucis în luptă.

Bran nici măcar nu auzise vreodată de Ser Stafford Lannister. Se pomeni că e de aceeaşi părere cu Walder cel Mare când spuse:

— Lordul Tywin e singurul care contează.

— Spune-i lui Robb că vreau să vină acasă, zise Rickon. Poate să-și aducă și lupul cu el, și pe mama și pe tata. Deși știa că Lordul Eddard era mort, uneori Rickon uita... intenţionat, bănuia Bran. Frățiorul lui era încăpățânat cum poate fi numai un băiat de patru ani.

Bran se bucura pentru victoria lui Robb, dar în aceeași măsură era neliniștit. Își amintea ce-i spusese Osha în ziua în care fratele lui și-a condus armata la Winterfell. *Merge în direcția greșită*, insistase femeia sălbatică.

— Din nefericire, nu există nici o bătălie fără pierderi. Maester Luwin se adresă Walderilor. Lorzii mei, unchiul vostru, Ser Stevron Frey, a fost printre cei care și-au pierdut viaţa la Oxcross. A fost rănit în bătălie, așa scrie Robb. N-au crezut că e ceva grav, dar trei zile mai târziu a murit în somn, în cortul său.

Walder cel Mare ridică din umeri.

— Era foarte bătrân. Șaizeci și cinci de ani, mi se pare. Prea bătrân pentru lupte. Spunea mereu că e obosit.

Walder cel Mic scoase un sunet dezaprobator.

— Obosit să aștepte ca bunicul nostru să moară, vrei să spui. Asta înseamnă că Ser Emmon este acum moștenitorul?

— Nu fi prost, zise vărul său. Fiii primului fiu vin înaintea celui de-al doilea. Următorul e Ser Ryman și apoi Edwyn și Walder cel Negru și Petyr Pimple. Și abia pe urmă Aegon și toți fiii *săi*.

— Ryman e bătrân și el, zise Walder cel Mic. Are peste patruzeci de ani, pun pariu. Și stă prost cu stomacul. Crezi că va fi lord?

— *Eu* voi fi lord. Nu-mi pasă dacă el va fi.

Maester Luwin îi întrerupse cu asprime.

— Ar trebui să vă fie rușine să vorbiți așa, lorzii mei. Unde vă e mâhnirea? Unchiul vostru a murit.

— Da, răspunse Walder cel Mic. Suntem foarte triști.

Totuși, nu erau. Bran simțea o durere în stomac. *Le place gustul acestui fel de mâncare mai mult decât mie*. Ceru permisiunea maesterului să plece.

— Prea bine.

Maester chemă ajutoare. Hodor era probabil ocupat la grajduri. Cea care veni fu Osha. Totuși, era mai puternică decât Burtă de Bere și îl ridică pe Bran în brațe fără probleme, ducându-l pe scări în jos.

— Osha, o întrebă Bran în timp ce traversau curtea. Știi drumul către nord? Spre Zid... și chiar mai departe?

— Este un drum ușor. Uită-te după Dragonul de Gheață și urmărește steaua albastră din ochiul călărețului. Trecu, aplecându-se, de o ușă, și începu să urce scările întortocheate.

— Și acolo mai există uriași, și... celelalte...? Copiii pădurii și Ceilalți?

— Pe uriași i-am văzut, despre copiii pădurii am auzit vorbindu-se, cât despre drumeții albi... De ce vrei să știi?

— Ai văzut vreodată o cioară cu trei ochi?

— Nu. Osha râse. Și nu pot zice că aș vrea să văd. Osha deschise ușa camerei lui Bran cu piciorul și îl așeză pe scaunul de lângă fereastră, de unde putea privi curtea.

Trecură parcă doar câteva clipe după ce Osha plecă, când ușa se deschise din nou și Jojen Reed intră nepoftit, urmat de sora lui, Meera.

— Ai auzit despre pasăre? întrebă Bran.

Celălalt băiat încuviinţă.

— Nu era cina, cum ai spus tu. Era o scrisoare de la Robb, și nu am mâncat-o, dar...

— Visele verzi iau uneori forme ciudate, recunoscu Jojen. Adevărul lor nu e întotdeauna ușor de înțeles.

— Spune-mi despre lucrul acela rău pe care l-ai visat, îi ceru Bran. Lucrul rău care se va abate asupra Winterfellului.

— Prinţul meu mă crede acum? Se va încrede în cuvintele mele, indiferent cât de ciudate vor fi pentru urechile sale?

Bran clătină din cap.

— Vine marea.

— *Marea?*

— Am visat că marea lovea ţărmul de jur-împrejurul Winterfellului. Am văzut valuri negre lovindu-se de porți și de turnuri, și pe urmă apa sărată a inundat zidurile și a acoperit castelul. În curte pluteau oameni înecați. Prima oară când am visat acest vis, la Greywater, nu le cunoșteam chipurile, dar acum le cunosc. Unul e acel Burtă de Bere, străjerul care ne-a strigat numele la ospăț. Altul e septonul tău. Fierarul, la fel.

— Mikken? Bran era pe cât de năucit, pe-atât de îngrozit. Dar marea e la sute și sute de leghe depărtare, iar zidurile Winterfellului sunt atât de înalte încât, chiar dacă ar ajunge până la ele, apa nu ar putea pătrunde.

— În întunericul nopții, marea sărată va trece peste aceste ziduri, zise Jojen. Am văzut morții, umflați și înecați.

— Trebuie să le spunem, zise Bran. Lui Burtă de Bere, lui Mikken și Septonului Chayle. Să le spunem să nu se înece.

— Asta nu-i va salva, răspunse băiatul în verde.

Meera veni lângă el și îi așeză o mână pe umăr.

— Nu vor crede, Bran. Nu mai mult decât ai crezut tu.

Jojen se așeză pe patul lui Bran.

— Spune-mi ce visezi *tu*.

Era speriat, chiar și după toate acestea, dar jurase să aibă încredere în ei, iar un Stark de Winterfell își respecta cuvântul dat.

— Sunt mai multe feluri de vise, zise el încet. Există vise cu lupi. Nu sunt la fel de rele ca toate celelalte. Alerg și vânez și omor veverițe. Și mai sunt vise în care vine cioara și îmi spune să zbor. Uneori, în acele vise e și copacul, strigându-mă pe nume. Asta mă sperie. Dar cele mai rele vise sunt cele în care cad. Privi jos, în curte. Înainte, nu cădeam niciodată. Când mă cățăram, mergeam peste tot, sus pe acoperișuri și de-a lungul zidurilor. Obișnuiam să hrănesc ciorile de la Turnul Ars. Mama se temea că o să cad, dar eu știam că nu voi cădea niciodată. Numai că am căzut, iar acum, când dorm, cad tot timpul.

Meera îi atinse umărul.

— Asta e tot?

— Așa cred.

— Om-lup, zise Jojen Reed.

Bran îl privi cu ochi mari.

— Ce?

— Om-lup. Om cu Două Chipuri, Bestie. Așa te vor numi dacă află vreodată despre visele tale cu lupi.

Numele îl făcură să se teamă din nou.

— *Cine* îmi va spune așa?

— Ai tăi. De teamă. Unii te vor urî dacă vor afla cine ești. Alții vor încerca să te omoare.

Bătrâna Nan îi spunea uneori povești despre sălbăticiuni și despre oameni care își schimbă

înfățișarea. În povești, erau mereu răi.

— Eu nu sunt așa, zise Bran. Nu. Sunt doar vise.

— Visele cu lupi nu sunt vise adevărate. Ori de câte ori te trezești, ai ochiul închis, dar în timp ce hoinărești, ochiul se deschide și sufletul tău își caută cealaltă jumătate. Înlăuntrul tău, puterea e mare.

— Nu o vreau. Vreau să fiu *cavaler*.

— Vrei să fii cavaler. Dar ești om-lup. Nu poţi schimba asta, Bran, nu poți să negi sau să alungi acest lucru. Ești lupul înaripat, dar nu vei zbura niciodată. Jojen se ridică și se îndreptă către fereastră. Doar dacă îţi *deschizi ochiul*. Apropie două degete și îl lovi pe Bran peste frunte, cu putere.

Când își duse mâna în acel punct, Bran simţi doar pielea fină. Nici urmă de ochi, nici măcar unul închis.

— Cum pot să-l deschid, dacă nu e acolo?

— Nu vei găsi niciodată ochiul cu degetele, Bran. Trebuie să-l cauți cu inima. Jojen studie chipul lui Bran cu acei ochi ai lui verzi, stranii. Sau ți-e frică?

— Maester Luwin zice că nu există nimic în vise de care omul trebuie să se teamă.

— Ba există, spuse Jojen.

— Ce?

— Trecutul. Viitorul. Adevărul.

Îl lăsară mai încurcat ca oricând. Când rămase singur, Bran încercă să-și deschidă al treilea ochi, dar nu știa cum. Indiferent cât își încreţea fruntea și cât o lovea cu degetele, nu putea să vadă nimic altfel decât înainte. În zilele care urmară, încercă să-i prevină pe ceilalţi despre cele văzute de Jojen, dar se părea că nu mergea cum ar fi dorit. Lui Mikken i se păru amuzant.

— Marea, nu-i așa? Se face că mi-am dorit mereu să văd marea. Dar n-am apucat niciodată să ajung la ea. Așa că acum vine ea la mine, nu? Zeii sunt buni să se ostenească atâta pentru un biet fierar.

— Zeii mă vor lua când vor crede de cuviinţă, zise Septonul Chayle cu glasul stins, deși nu prea cred că e posibil să mă înec, Bran. Am crescut pe malurile Cuțitului Alb, știi asta. Sunt un înotător bun.

Burtă de Bere fu singurul care acordă atenţie avertismentului. Se duse să vorbească personal cu Jojen și după aceea încetă să mai facă baie și refuză să se apropie de fântână. Până la urmă ajunse să duhnească atât de rău, încât ceilalţi străjeri îl azvârliră într-o albie cu apă și îl frecară bine, în timp ce el ţipa că o să-l înece, așa cum spusese broscarul. De atunci înainte, ori de câte ori îi vedea pe Bran sau pe Jojen în preajma castelului, se încrunta și mormăia în barbă.

La câteva zile după baia lui Burtă de Bere, Ser Rodrik se întoarse la Winterfell cu prizonierul lui, un tânăr gras cu buze cărnoase, umede, și cu părul lung, care mirosea ca o latrină, mai rău chiar decât mirosise Burtă de Bere.

— I se zice Duhoare, spuse Cap de Paie când Bran îl întrebă cine este. Nu i-am auzit niciodată numele adevărat. L-a slujit pe Bastardul lui Bolton și se spune că l-a ajutat să o omoare pe Lady Hornwood.

Bastardul era mort și el, află Bran în seara aceea, la cină. Oamenii lui Ser Rodrik îl prinseseră pe proprietatea Hornwood făcând ceva îngrozitor (Bran nu era chiar sigur ce anume, dar părea a fi ceva ce se făcea fără haine) și l-au doborât cu săgeţi în timp ce

încerca să fugă călare. Dar au ajuns prea târziu pentru biata Lady Hornwood. După căsătorie, Bastardul a încuiat-o într-un turn și nu i-a dat de mâncare. Bran îi auzise pe oameni spunând că, atunci când Rodrik a doborât ușa, a găsit-o cu gura plină de sânge și degetele toate mâncate.

— Monstrul ne-a adus într-o situație spinoasă, îi zise bătrânul cavaler lui Maester Luwin. Ne place sau nu, Lady Hornwood a fost soția lui. A făcut-o să-și spună jurămintele în fața septonului și a copacului inimii și s-a culcat cu ea chiar în noaptea aceea, în fața martorilor. Ea a semnat un testament, numindu-l moștenitor și și-a pus sigiliul pe el.

— Jurămintele făcute sub amenințarea sabiei nu sunt valabile, argumentă maesterul.

— Roose Bolton s-ar putea să nu fie de acord. Nu când se pune problema pământului. Ser Rodrik avea un aer nefericit. Aș vrea să pot să-i iau și acestui servitor capul, e la fel de rău ca stăpânul lui. Dar mă tem că trebuie să-l las în viață până ce se întoarce Robb de la război. El este singurul martor al celor mai rele crime ale Bastardului. Poate că dacă Lordul Bolton aude povestea, va renunța la pretenții, dar până atunci, cavalerii de la Manderly și oamenii de la Dreadfort se ucid între ei în pădurile Hornwood, iar eu nu am puterea să-i opresc. Bătrânul cavaler se răsuci în scaun și îl privi sever pe Bran. Și tu cu ce te-ai ocupat cât timp am fost eu plecat, prințul meu? Le-ai poruncit străjerilor noștri să nu se spele? Vrei să miroasă ca acest Duhoare, despre asta e vorba?

— Vine marea aici, spuse Bran. Jojen a văzut-o într-un vis verde. Burtă de Bere se va îneca.

Maester Luwin trăgea de colanul de la gât.

— Băiatul Reed crede că vede viitorul în vise, Ser Rodrik. Am vorbit cu Bran despre faptul că astfel de profeții sunt îndoielnice, dar la Țărmul Stâncos sunt probleme. Tâlhari în corăbii lungi jefuiesc pescarii. Violează și incendiază. Leobald Tallhart și-a trimis nepotul, pe Benfred, să se ocupe de ei, dar bănuiesc că se vor urca în corăbii și vor fugi de cum vor zări oameni înarmați.

— Da, și vor ataca altundeva. Lua-i-ar Ceilalți pe toți lașii ca ei. N-ar îndrăzni să facă așa ceva, nu mai mult decât acel Bastard al lui Bolton, dacă oastea noastră cea mai puternică nu s-ar afla la o mie de leghe la sud. Ser Rodrik își îndreptă privirea către Bran. Ce altceva ți-a mai spus?

— A spus că apa va zbura peste zidurile noastre. L-a văzut pe Burtă de Bere înecat, și la fel pe Mikken și pe Septonul Chayle.

Ser Rodrik se încruntă.

— Ei bine, dacă se va întâmpla să fiu nevoit să merg personal împotriva tâlharilor, nu-l voi lua cu mine pe Burtă de Bere. Pe *mine* nu m-a văzut înecat, nu-i așa? Nu? Bine.

Pe Bran îl încurajă să audă aceasta. *Atunci, poate nu se vor îneca*, gândi el. *Dacă nu se apropie de mare*.

Meera fu de aceeași părere mai târziu, în seara aceea, când ea și cu Jojen se întâlniră cu Bran în camera lui, să se joace un joc cu pietre în trei, dar fratele ei scutură din cap.

— Lucrurile pe care le văd în visele verzi nu pot fi schimbate.

Asta o înfurie pe sora lui.

— De ce ar trimite zeii un avertisment, dacă nu putem să-l luăm în seamă și să schimbăm ce e dat să urmeze?

— Nu știu, spuse Jojen cu tristețe.

— Dacă ai fi în locul lui Burtă de Bere, ai sări probabil în fântână ca să se sfârșească odată! Trebuie să *lupte*, și Bran trebuie să facă la fel.

— Eu? Bran se simți dintr-odată înfricoșat. De ce să lupt eu? Mă voi îneca și eu?

Meera îl privi cu un aer vinovat.

— N-ar fi trebuit să spun...

Își dădea seama că fata ascundea ceva.

— M-ai văzut în visul verde? îl întrebă nervos pe Jojen. Eram înecat?

— Nu înecat. Jojen vorbea de parcă fiecare cuvânt îl descria pe el. Am visat ceva cu bărbatul care a venit astăzi, cel căruia i se spune Duhoare. Tu și fratele tău zăceați morți la picioarele sale, iar el vă jupuia pielea de pe față cu o sabie lungă și roșie.

Meera se ridică în picioare.

— Dacă aș merge în temniță, i-aș trece o suliță drept prin inimă. Cum ar mai putea să-l omoare pe Bran dacă ar fi mort?

— Temnicerii te-ar opri, spuse Jojen. Străjerii. Și dacă le-ai spune de ce vrei să-l omori, nu te-ar crede.

— Am și eu străjeri, le reaminti Bran. Burtă de Bere și Poxy Tyn și Cap de Paie și ceilalți.

Ochii lui Jojen, de culoarea ierbii, erau plini de milă.

— Nu-l vor putea opri, Bran. N-am putut vedea de ce, dar am văzut sfârșitul. V-am văzut pe tine și pe Rickon în cripte, jos, în întuneric, cu toți regii morți și cu lupii lor de piatră.

Nu, gândi Bran. *Nu*.

— Dacă aș pleca, la Greywater sau la cioară, undeva departe, unde nu m-ar putea găsi...

— Nu va avea importanță. Visul a fost verde, Bran, iar visele verzi nu mint.

TYRION

Varys stătea deasupra mangalului, încălzindu-și mâinile moi.

— S-ar părea că Renly a avut parte de o moarte cât se poate de înfiorătoare, chiar în mijlocul armatei sale. Gâtul i-a fost tăiat de la o ureche la cealaltă cu o lamă care poate trece prin oțel și prin os ca prin brânză.

— Ucis de mâna cui? întrebă Cersei.

— Te-ai gândit vreodată că prea multe răspunsuri sunt totuna cu nici un răspuns? Informatorii mei nu sunt mereu atât de sus plasaţi pe cât aș dori. Când un rege moare, născocirile se răspândesc ca ciupercile după ploaie. Un grăjdar spune că Renly a fost ucis de un cavaler din propria Gardă a Curcubeului. O spălătoreasă pretinde că Stannis s-a furișat până în inima oștirii fratelui său cu o sabie magică. Numeroși oșteni cred că o femeie a făcut fapta cumplită, dar nu se pot pune de acord care femeie. O fecioară pe care Renly a refuzat-o, zice unul. O femeie de trupă adusă ca să îi facă poftele în ajunul bătăliei, zice altul. Un al treilea susține că s-ar putea să fi fost Lady Catelyn Stark.

Regina nu era mulţumită.

— Trebuie să ne irosești timpul cu toate zvonurile pe care le răspândesc nebunii?

— Mă plătiţi bine pentru aceste zvonuri, prea buna mea regină.

— Te plătim ca să ne spui adevărul, Lord Varys. Amintește-ţi asta, sau acest mic consiliu va deveni și mai mic.

Varys chicoti nervos.

— Tu și nobilul tău frate îl veți lăsa pe Rege fără nici un consiliu dacă mai continuați așa.

— Îndrăznesc să spun că regatul poate supraviețui cu câțiva consilieri mai puțin, zise Degețel cu un zâmbet.

— Dragul meu Petyr, spuse Varys, nu te îngrijorează faptul că ai putea fi următorul nume pe mica listă a Mâinii Regelui?

— Înaintea ta, Varys? N-aș îndrăzni să visez la asta.

— Poate că vom fi amândoi frați la Zid, tu și cu mine? Varys chicoti din nou.

— Mai devreme decât ți-ai dori, dacă următoarele vorbe care-ți ies din gură nu sunt ceva folositor. După cum se uita, Cersei părea pregătită să-l mai castreze o dată pe Varys.

— O fi vreun vicleșug? întrebă Degețel.

— Dacă e așa, este un vicleșug surprinzător de isteț, răspunse Varys. Pe mine, unul, m-a indus în eroare.

Tyrion auzise destul.

— Joff va fi foarte dezamăgit, spuse el. Păstra o țepușă atât de frumoasă pentru capul lui Renly. Dar oricine ar fi cel care a făcut fapta, trebuie să presupunem că în spate a fost Stannis. Evident, câștigul este al lui. Nu-i plăcea această veste, mizase pe faptul că frații Baratheon se vor decima între ei într-o bătălie sângeroasă. Simțea cum îi pulsează cotul, în locul în care îl tăiase buzduganul. I se întâmpla asta uneori, când era umezeală. Îl strânse fără folos cu mâna și întrebă: Dar ce se aude despre oastea lui Renly?

— Cea mai mare parte a pedestrașilor rămâne la Podul Amar. Varys părăsi mangalul pentru a se așeza la masă. Majoritatea lorzilor care au călătorit cu Renly la Capătul Furtunii au

trecut cu arme și bagaje de partea lui Stannis, cu tot cavalerismul lor.

— Conduși de Casa Florent, pot să pun rămășag, zise Degețel.

Varys îi aruncă un zâmbet afectat.

— Ai câștigat, domnul meu. Lordul Alester a fost într-adevăr primul care a plecat genunchiul. Mulți alții i-au urmat exemplul.

— Mulți, sublinie Tyrion, dar nu toți.

— Nu toți, spuse eunucul. Lordul Tyrell nu, nici Randyll Tarly, nici Mathis Rowan. Iar Capătul Furtunii nu s-a predat. Ser Cortnay Penrose apără castelul în numele lui Renly și nu vrea să creadă că suveranul său e mort. Cere să i se arate rămășițele pământești înainte de a deschide porțile, dar cadavrul lui Renly a dispărut, se pare, în mod inexplicabil. Probabil a fost luat. O cincime din cavalerii lui Renly au preferat să meargă cu Loras decât să plece genunchiul în fața lui Stannis. Cavalerul Florilor, se zice, a înnebunit când a văzut trupul regelui și, de furie, a ucis trei dintre străjerii lui Renly, printre care Emmon Cuy și Robar Royce.

Păcat că s-a oprit la trei, gândi Tyrion.

— Este foarte probabil ca Ser Loras să se îndrepte către Podul Amar, continuă Varys. Sora lui se află acolo, regina lui Renly, ca și mulți alți soldați care s-au pomenit dintr-odată fără rege. De partea cui se vor plasa acum? O întrebare delicată. Mulți îi slujesc pe lorzii care au rămas la Capătul Furtunii, iar acei lorzi sunt acum de partea lui Stannis.

Tyrion se aplecă înainte.

— Nu avem nici o șansă aici, mi se pare. Câștigă-l pe Loras Tyrell pentru cauza noastră și Lordul Mace Tyrell, împreună cu stegarii săi, s-ar putea să ni se alăture. Poate că au jurat să-l slujească pe Stannis deocamdată, dar nu pot să-

l iubească, altfel ar fi fost ai lui de la bun început.

— Dragostea lor pentru noi e mai mare? întrebă Cersei.

— Nici vorbă, zise Tyrion. L-au iubit pe Renly, e limpede, dar Renly a fost ucis. Poate că le putem da motive bune și suficiente ca să-l prefere pe Joffrey lui Stannis... *dacă* ne mișcăm repede.

— La ce fel de motive te-ai gândit?

— Aur, sugeră Degeţel fără șovăire.

Varys țâțâi.

— Dragul meu Petyr, cu siguranță nu vrei să zici că acești lorzi puternici și acești nobili cavaleri ar putea fi *cumpărați* ca orice pui de la piață!

— Ai fost în pieţele noastre în ultimul timp, Lord Varys? întrebă Degeţel. Vei găsi că e mai ușor să cumperi un cavaler decât un pui, îndrăznesc să afirm. Desigur, lorzii cloncăne mai trufaș decât puii, și ți-o iau în nume de rău dacă le oferi monede, ca un negustor, dar rareori refuză să primească daruri... onoruri, pământuri, castele...

— Unii dintre lorzii mai mărunți ar putea fi mituiți, zise Tyrion, dar niciodată cei din Highgarden.

— Adevărat, recunoscu Degeţel. Cavalerul Florilor este cheia aici. Mace Tyrell are doi fii mai în vârstă, dar Loras a fost mereu preferatul său. Câștigă-l și Highgarden va fi al tău.

Da, gândi Tyrion.

— Mi se pare că ar trebui să învățăm o lecție de la răposatul Lord Renly. Putem reuși să ne aliem cu Casa Tyrell, așa cum a făcut el. Printr-o căsătorie.

Varys pricepu cel mai repede.

— Te gândești să-l căsătorești pe Regele

Joffrey cu Margaery Tyrell.

— Da.

Parcă își amintea că tânăra regină a lui Renly nu avea mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani... Era mai mare decât Joffrey, dar câțiva ani nu însemnau nimic... Gândul acesta era atât de dulce, încât aproape că-i simțea gustul.

— Joffrey e logodit cu Sansa Stark, obiectă Cersei.

— Contractele de căsătorie pot fi rupte. Ce avantaj există în căsătoria regelui cu fiica unui trădător mort?

Degețel interveni:

— Poți să-i explici Înălțimii Sale că familia Tyrell e mult mai bogată decât familia Stark și că despre Margaery se spune că e încântătoare... Și, în plus, se poate culca cu ea.

— Da, spuse Tyrion. Lui Joff ar trebui să-i placă asta destul de mult.

— Fiul meu e prea tânăr ca să-l intereseze astfel de lucruri.

— Așa crezi? întrebă Tyrion. Are treisprezece ani. Vârsta la care m-am căsătorit eu.

— Ne-ai făcut pe toți de rușine cu episodul acela regretabil. Joffrey e plămădit dintr-un aluat mai fin.

— Atât de fin încât l-a pus pe Ser Boros să-i rupă Sansei rochia.

— Era nervos pe fată.

— Era nervos și pe acel fiu de bucătar care a vărsat aseară supa, dar nu l-a dezbrăcat până la piele.

— N-a fost vorba doar de o supă vărsată...

Nu, a fost vorba despre niște sfârcuri drăgălașe. După acea întâmplare din curte, Tyrion vorbise cu Varys despre cum ar putea

aranja ca Joffrey să facă o vizită la Chataya. Spera că un strop de miere l-ar putea îndulci pe băiat. Poate, cu voia zeilor, va fi chiar recunoscător, iar Tyrion ar putea să obțină, dintr-o singură mișcare, mai multă recunoștință din partea suveranului său. Va trebui să se întâmple în secret, desigur. Mișcarea vicleană trebuia făcută fără știrea Câinelui.

— Câinele nu e niciodată departe de călcâiul stăpânului, îi spusese lui Varys, dar orice om doarme. Iar unii joacă jocuri de noroc, curvesc și vizitează cârciumile.

— Câinele face toate aceste lucruri, dacă asta vrei să întrebi.

— Nu, zisese Tyrion, întrebarea mea este *când*.

Varys își așezase un deget pe obraz, zâmbind enigmatic.

— Lordul meu, un om bănuitor ar putea crede că vrei să afli momentul când Sandor Clegane nu îl apără pe Regele Joffrey, ca să-i faci băiatului vreun rău.

— Cu siguranță mă cunoști destul de bine, Lord Varys, răspunsese Tyrion. Păi, tot ceea ce-mi doresc este ca Joff să mă iubească.

Eunucul promisese că se va ocupa de această chestiune. Totuși, războiul avea prioritățile lui, așa că inițierea lui Joffrey în ale bărbăției trebuia să mai aștepte.

— Fără îndoială îți cunoști fiul mai bine decât mine, zise el către Cersei, dar indiferent de asta, mai sunt multe de spus în favoarea unei căsătorii în familia Tyrell. S-ar putea să fie singura cale ca Joffrey să trăiască destul de mult ca să ajungă la noaptea nunții.

Degețel fu de acord.

— Fata Stark nu-i aduce lui Joffrey nimic

altceva decât trupul ei, oricât de dulce ar fi. Margaery Tyrell îi aduce cincizeci de mii de săbii și toată puterea de la Highgarden.

— Într-adevăr. Varys așează o mână moale pe mâneca reginei. Ai inimă de mamă și știu că Înălțimea Sa ține la micuța lui iubită. Cu toate acestea, regii trebuie să învețe să așeze nevoile regatului înaintea propriilor dorințe. Eu zic că această ofertă trebuie făcută.

Regina se eliberă de atingerea eunucului.

— Dacă ai fi femeie, n-ai vorbi așa. Spuneți voi ce vreți, lorzii mei, dar Joffrey e prea mândru ca să ia ce a rămas de la Renly. Nu va fi niciodată de acord.

Tyrion ridică din umeri.

— În zilele noastre, când regele ajunge la vârsta cuvenită, poate să-și dea acceptul sau să refuze cât poftește. Până atunci, tu ești regenta, iar eu sunt Mâna Regelui, și se va căsători cu cine îi vom spune noi să se căsătorească. Rămâșițe sau nu.

Tolba cu săgeți a lui Cersei era goală.

— Fă-ți oferta, atunci, dar zeii să vă ferească pe toți dacă lui Joffrey nu-i place fata.

— Sunt atât de mulțumit că putem fi de acord, zise Tyrion. Acum, care dintre noi va merge la Podul Amar? Va trebui să-i trimitem oferta noastră lui Ser Loras înainte să i se răcească sângele.

— Vrei să spui să trimitem pe cineva din consiliu?

— Nu mă pot aștepta de la Cavalerul Florilor să trateze cu Bronn sau cu Shagga, nu-i așa? Cei din familia Tyrell sunt mândri.

Sora lui nu irosi nici o clipă și încercă să întoarcă situația în avantajul ei.

— Ser Jacelyn Bywater e de viță nobilă. Trimite-l pe el.

Tyrion clătină din cap.

— Avem nevoie de cineva care poate face mai mult decât să ne repete vorbele și să ne aducă înapoi un răspuns. Trimisul nostru trebuie să vorbească în numele regelui și al consiliului și să rezolve treaba repede.

— Mâna vorbește cu glasul regelui. În ochii lui Cersei, lumina lumânărilor străluci verde ca focul sălbatic. Dacă te trimitem pe tine, Tyrion, ar fi ca și cum ar merge Joffrey în persoană. Și cine ar fi mai potrivit? Tu mânuiești vorbele la fel de meșteșugit cum mânuiește Jaime sabia.

Ești atât de dornică să mă scoți din oraș, Cersei?

— Ești foarte amabilă, surioară, dar mi se pare că mama băiatului e mai potrivită să facă aranjamentele de căsătorie decât unchiul său. Iar tu ai darul de a-ți face prieteni mai mult decât aș putea spera să am eu vreodată.

Ochii lui Cersei se îngustară.

— Joff are nevoie de mine lângă el.

— Înălțimea Ta, nobilă Mână a Regelui, zise Degețel, regele are nevoie de amândoi aici. Lăsați-mă pe mine să mă duc în locul vostru.

— Tu?

Ce câștig vede în asta? se întrebă Tyrion.

— Sunt consilier al regelui, dar nu sunt din același sânge cu el, așa că aș fi un ostatic fără valoare. L-am cunoscut destul de bine pe Lordul Loras când a fost aici, la curte, și nu i-am dat nici un motiv să nu mă poată suferi. Mace Tyrell nu-mi poartă dușmănie, după câte știu, și îmi place să cred că nu sunt nepriceput la negocieri.

Ne-a prins. Tyrion nu avea încredere în Petyr Baelish, nici nu voia să-l scape din ochi, dar ce altă variantă îi mai rămăsese? Trebuia să fie Degețel sau Tyrion însuși, și știa foarte bine că,

dacă părăsea Debarcaderul Regelui, tot ceea ce reușise să realizeze avea să se destrame.

— De aici și până la Podul Amar sunt lupte, spuse cu prudență. Și poți fi mai mult decât sigur că Lordul Stannis își va trimite propriii păstori ca să adune mieii îndărătnici ai fratelui său.

— Nu m-am temut niciodată de păstori. Oile sunt cele care mă îngrijorează. Totuși, presupun că o escortă ar fi necesară.

— Mă pot lipsi de o sută de mantii aurii, răspunse Tyrion.

— Cinci sute.

— Trei sute.

— Și încă patruzeci – douăzeci de cavaleri cu tot atâția scutieri. Dacă sosesc fără un alai de cavaleri, clanul Tyrell mă va considera neînsemnat.

Era destul de adevărat.

— De acord.

— Îi voi include pe Horror și pe Slobber în detașamentul meu și îi voi trimite după aceea nobilului meu tată. Un gest de bunăvoință. Avem nevoie de Paxter Redwyne, e cel mai vechi prieten al lui Mace Tyrell și are o mare putere asupra lui.

— Și e un trădător, spuse regina, împotrivindu-se. Familia Arbor s-ar fi declarat de partea lui Renly, cu toți ceilalți, numai că Redwyne știa prea bine că progeniturile lui vor avea de suferit pentru asta.

— Renly a murit, Înălțimea Ta, sublinie Degețel, și nici Stannis, nici Lordul Paxter nu au uitat cum a înghițit marea galerele lui Redwyne în momentul atacului de la Capătul Furtunii. Restituie-i gemenii și poate că vom câștiga iubirea lui Redwyne.

Cersei nu era convinsă.

— Păstra-i-ar Ceilalți iubirea, eu îi vreau săbiile și corăbiile. Cea mai bună cale să ne asigurăm că îi vom avea este să ținem bine de gemeni.

Tyrion avea răspunsul:

— Atunci lasă-mă să-l trimit pe Ser Hobber înapoi la Arbor și să-l păstrez aici pe Ser Horas. Mă gândesc că Lordul Paxter ar trebui să fie destul de deștept să dezlege înțelesul acestui fapt.

Propunerea fu primită fără protest, dar Degețel nu terminase.

— Vom avea nevoie de cai de rezervă. Ageri și puternici. Războiul va face caii greu de găsit. O rezervă frumușică de aur va fi de asemenea necesară, pentru acele daruri de care am vorbit mai devreme.

— Ia cât îți trebuie. Dacă orașul cade, Stannis îl va fura oricum pe tot.

— Vreau să fiu împuternicit în scris. Un document care nu îi va lăsa lui Mace Tyrell loc de îndoială cu privire la autoritatea mea, un act care să-mi acorde puteri depline să tratez cu el cu privire la această căsătorie și la orice alte aranjamente care ar putea fi necesare și care să ofere garanții în numele regelui. Trebuie să fie semnat de Joffrey și de fiecare membru al acestui consiliu și să poarte toate sigiliile noastre.

Tyrion se foi stânjenit.

— S-a făcut. Asta e tot? Îți reamintesc că de-aici până la Podul Amar e cale lungă.

— Voi porni la drum înainte de a se crăpa de ziuă. Degețel se ridică. Sper că la întoarcere regele va avea grijă să-mi răsplătească așa cum se cuvine prețioasele eforturi pentru cauza lui.

Varys chicoti.

— Joffrey e un suveran atât de recunoscător!

Sunt sigur că nu vei avea motiv să te plângi, bunul, bravul meu lord.

Regina fu mai directă:

— Ce vrei, Petyr?

Degeţel se uită la Tyrion cu un zâmbet viclean.

— Va trebui să mai chibzuiesc la asta. Nu începe vorbă, mă voi gândi la ceva. Schiţă o plecăciune graţioasă, atât de dezinvoltă de parcă s-ar fi aflat într-unul dintre bordelurile sale.

Tyrion se uită pe fereastră. Ceaţa era atât de deasă, încât nu putea nici măcar să vadă zidul de apărare din partea cealaltă a curţii. Câteva lumini difuze străluceau palid prin aerul cenușiu. *O zi mizerabilă pentru călătorit*, gândi el. Nu-l invidia pe Ser Baelish Petyr.

— Ar fi bine să ne ocupăm de întocmirea acelor documente. Lord Varys, trimite după pergament și pană. Și cineva va trebui să-l trezească pe Joffrey.

Afară era încă întuneric și cenușiu când în sfârșit întâlnirea se termină. Varys plecă singur în goană, târșâindu-și papucii moi de-a lungul podelei. Lannisterii mai zăboviră o clipă la ușă.

— Cum mai e cu lanţul tău, frăţioare? întrebă regina în timp ce Ser Preston îi prindea pe umeri mantia din fir de argint.

— Crește, za după za. Ar trebui să le mulţumim zeilor că Ser Cortnay Penrose este la fel de încăpăţânat. Stannis nu va merge niciodată către nord lăsând în urmă Capătul Furtunii necucerit.

— Tyrion, știu că nu ești întotdeauna de acord cu politica mea, dar mi se pare că m-am înșelat în privința ta. Nu ești un nătărău atât de mare cum mi-am imaginat. De fapt, îmi dau seama că mi-ai fost de mare ajutor. Pentru asta

îți mulțumesc. Trebuie să mă ierți dacă în trecut ți-am vorbit cu asprime.

— Trebuie? Ridică din umeri și zâmbi. Dulce surioară, nu ai spus nici un lucru pe care să fie nevoie să-l iert.

— Astăzi, vrei să zici? Râseră amândoi, iar Cersei se aplecă și așeză un sărut iute, moale, pe fruntea lui.

Prea surprins ca să poată scoate un cuvânt, Tyrion nu putu decât să o privească îndepărtându-se cu pași mari, cu Ser Preston alături.

— Mi-am pierdut, oare, mințile, sau sora mea tocmai m-a sărutat? îl întrebă pe Bronn când regina era departe.

— A fost atât de dulce?

— A fost... neașteptat. În ultimul timp, Cersei se purta ciudat. Lui Tyrion i se părea tulburător. Încerc să-mi reamintesc când m-a sărutat ultima oară. Nu cred că aveam mai mult de șase sau șapte ani. Jaime a provocat-o s-o facă.

— Femeia ți-a remarcat în sfârșit farmecele.

— Nu, zise Tyrion. Nu, femeia clocește ceva. Mai bine ai afla ce, Bronn. Știi că urăsc surprizele.

THEON

Theon își șterse scuipatul de pe obraz cu dosul palmei.

— Robb îți va veni de hac, Greyjoy, strigă Benfred Tallhart. O să le dea lupilor să-ți mănânce inima de trădător, rahat ce ești!

Aeron Păr Umed suduia cum îi venea la gură.

— Acum trebuie să-l omori.

— Mai întâi am câteva întrebări pentru el, zise Theon.

— La naiba cu întrebările tale. Benfred stătea atârnat, plin de sânge și lipsit de apărare, între Stygg și Werlag. Ți se vor opri în gât înainte de-a primi vreun răspuns de la mine, trădător laș!

Unchiul Aeron era neînduplecat.

— Când te scuipă pe tine, ne scuipă pe noi toți. Scuipă Zeul Înecat. Trebuie să moară.

— Tata mi-a dat *mie* comanda aici, unchiule.

— Și m-a trimis pe mine să te povățuiesc.

Și să mă urmărești. Theon nu îndrăznea să împingă lucrurile prea departe cu unchiul său. Comanda era a lui, da, însă oamenii lui credeau în Zeul Înecat mai mult decât credeau în el, și erau îngroziți de Aeron Păr Umed. *Nu îi pot învinui pentru asta*.

— Îți vei pierde capul pentru asta, Greyjoy. Ciorile îți vor mânca aspicul din ochi. Benfred încercă să scuipe din nou, dar nu reuși să dea afară decât puțin sânge. Blestema-ți-ar Ceilalți zeul ud!

Tallhart ți-ai scuipat propria viață, gândi Theon.

— Stygg, potolește-l, zise el.

Îl așezară cu forța în genunchi. Werlag îi smulse blana de iepure de la centură și i-o vârî între dinți, ca să-i înăbușe țipetele. Stygg își scoase securea.

— Nu, decretă Aeron Păr Umed. Trebuie dat zeului. După rânduiala străveche.

Ce importanță are? Ce e mort, e mort.

— Ia-l, atunci.

— Vei veni și tu. Tu poruncești aici. Ofranda trebuie să vină de la tine.

Asta era mai mult decât putea înghiți Theon.

— Tu ești preotul, unchiule. Las zeul în seama ta. Fă-mi aceeași favoare și lasă bătăliile în seama mea. Flutură mâna, iar Werlag și Stygg începură să-și târâie prizonierul către țărm. Aeron Păr Umed îi aruncă nepotului său o privire plină de reproș, apoi îi urmă. Jos, pe malul prundos se vor duce să-l înece pe Benfred Tallhart în apa sărată. După rânduiala străveche.

Poate că e un gest de milostenie, își spuse Theon în timp ce se îndrepta cu pas maiestuos în direcția opusă. Stygg nu era nici pe departe cel mai priceput călău, iar Benfred avea un gât gros ca de taur, îndesat de mușchi și grăsime. *Obișnuiam să-l iau în răspăr pentru asta, doar ca să văd cât de tare îl puteam enerva*, își aminti Theon. Asta s-a întâmplat... când? Acum trei ani? Când Ned Stark venise la Cetatea lui Torrhen să-l vadă pe Ser Helman, Theon îl însoțise și petrecuse două săptămâni în compania lui Benfred.

Auzea strigătele răgușite ale victoriei dinspre cotitura drumului unde se dusese

bătălia... dacă s-ar putea merge până într-acolo încât să fie numită bătălie. *Mai degrabă sacrificarea oilor, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă. Oi cu blana de oțel, dar, oricum, oi*.

Cățărându-se pe un maldăr de pietre, Theon privi în jos, la cadavrele oamenilor și la caii muribunzi. Animalele ar fi meritat o soartă mai bună. Tymor și frații lui adunaseră caii rămași teferi de pe urma bătăliei, în timp ce Urzen și Loren cel Negru îi reduseseră la tăcere pe cei prea grav răniți ca să fie salvați. Ceilalți oameni ai săi jefuiau morții. Gevin Harlaw îngenunchease pe pieptul unui cadavru, tăindu-i un deget ca să-i ia inelul. *Plătind prețul fierului. Nobilul meu tată ar fi de acord*. Theon se gândi să caute trupurile celor doi oameni uciși de el, să vadă dacă aveau vreun giuvaier vrednic de luat, dar ideea îi lăsă un gust amar. Își putea imagina ce ar fi spus Eddard Stark. Dar și acest gând îl înfurie. *Stark e mort și putred, și pentru mine nu e nimic*, își reaminti.

Bătrânul Botley, numit Mustăți de Pește, își privea încruntat mormanul de obiecte de pradă, pe când cei trei fii ai săi îl sporeau. Unul dintre el se înghiontea cu un grăsan pe nume Todric, care se clătina printre cei uciși cu un corn de bere într-o mână și o secure în cealaltă, învești mântat într-o mantie de blană albă de vulpe, pătată doar ușor de sângele fostului proprietar. *Beat*, hotărî Theon privindu-l cum urlă. Se spunea că oamenii de fier din vechime erau adesea beți de sânge în timpul luptelor, atât de cuprinși de nebunie încât nu simțeau nici o durere si nu se temeau de dușman, dar aceasta era o beție obișnuită, cu bere.

— Wex, arcul și tolba mea.

Băiatul alergă și i le aduse. Theon îndoi arcul și vârî coarda în șanțuri, în timp ce Todric

se prăbuși peste Botley cel mic, împroșcându-l cu bere în ochi. Mustăți de Pește sări în sus, înjurând, dar Theon fu mai iute. Înhăță mâna care ținea cornul de băut, gândindu-se să le dea o lovitură despre care să aibă ce povesti, dar Todric îi încurcă planurile, clătinându-se într-o parte tocmai când săgeata porni din arc și îi pătrunse în stomac.

Jefuitorii se opriră să caște gura. Theon coborî arcul.

— Fără beţivani, am spus, și fără certuri pentru pradă. În genunchi, Todric murea zgomotos. Botley, liniștește-l.

Mustăți de Pește și fiii lui se supuseră repede. Îi tăiară gâtul, în timp ce dădea din picioare abia perceptibil, și îi luară mantia, inelele și armele înainte măcar de a fi mort.

Acum știu că vorbesc serios. Poate că Lordul Balon îi încredințase comanda, dar Theon știa că, atunci când îl priveau, unii dintre oamenii lui vedeau în el doar un băiat moale de pe meleagurile verzi.

— Îi mai e sete cuiva? Nu răspunse nimeni. Bun. Lovi cu piciorul steagul căzut al lui Benfred, strâns în mâna moartă a cavalerului care îl purtase. La baza steagului fusese legată o blană de iepure. *De ce blănuri de iepure?* vru să întrebe, dar faptul că fusese scuipat îl făcu să-și uite întrebările. Îi dădu arcul înapoi lui Wex și se îndepărtă, amintindu-și cât de îmbătat de fericire se simțise după Pădurea Șoaptelor și întrebându-se de ce nu era la fel de dulce și această victorie. *Tallhart, nebun trufaș, nici măcar nu ai trimis o iscoadă.*

Făceau glume și chiar *cântau* când au năvălit peste ei, cu cei trei copaci ai lui Tallhart arborați deasupra lor și cu blănurile de iepure fluturând prostește din vârful lăncilor. Arcașii ascunși în

spatele salcâmului galben le-au frânt cântecul cu o ploaie de săgeți, iar Theon însuși și-a condus oștenii să-i măcelărească cu pumnalele, cu securile și cu ciocanele de război. Le poruncise să le cruțe conducătorul, ca să fie interogat.

Numai că nu se așteptase să fie Benfred Tallhart.

Trupul său lipsit de vlagă era scos din valuri când Theon se întoarse la *Târfa Mării*. Catargele corăbiei sale lungi se profilau pe cer de-a lungul plajei pietroase. Din satul de pescari nu mai rămăsese decât cenușa rece care răspândea un miros puternic atunci când ploua. Sătenii fuseseră trecuți cu toții prin sabie, în afară de-o mână de oameni pe care Theon îi lăsase să fugă ca să ducă vestea la Cetatea lui Torrhen. Soțiile și fiicele lor fuseseră revendicate ca soții de sare, cele care erau destul de tinere și de frumoase. Babornițele și cele urâte fuseseră pur și simplu violate și ucise sau luate ca sclave, dacă erau iscusite și nu păreau genul care să creeze probleme.

Tot Theon plănuise și acel atac, aducându-și corăbiile la mal în întunericul rece, înainte de primii zori și săltând de la prora cu o secure lungă în mână, ca să-și conducă oamenii în satul adormit. Nu-i plăceau toate acestea, dar ce putea face?

Sora lui, de trei ori blestemată, își ducea *Vântul Negru* către nord chiar acum, convinsă că va câștiga un castel al ei. Lordul Balon nu suflase nici o vorbă despre plecarea oștirilor de la Insulele de Fier și treaba sângeroasă făcută de Theon la Malul Stâncos va fi pusă pe seama piraților. Nordicii nu-și vor da seama despre pericolul în care se aflau până ce ciocanele nu vor cădea peste Deepwood Motte și Moat

Cailin. *Și după ce totul se va isprăvi și vom învinge, vor face cântece despre acea târfă, Asha, și vor uita că am fost pe aici*. Asta dacă îngăduia să se întâmple așa.

Dagmer Cleftjaw stătea lângă prora înaltă, sculptată, a corăbiei sale lungi, *Înghițitoarea de Valuri*. Theon îi încredințase misiunea de a păzi corăbiile, altfel oamenii ar fi spus că e victoria lui Dagmer, nu a lui. Un om mai țepos s-ar fi simțit ofensat, dar Cleftjaw râsese doar.

— Ai câștigat, îi strigă Dagmer, și totuși nu zâmbești, băiete. Cei vii trebuie să zâmbească, fiindcă morții nu pot.

Zâmbi, ca să-i arate cum se face. Era o imagine hidoasă. Sub o coamă de păr alb ca zăpada, Dagmer Cleftjaw avea cea mai scârboasă cicatrice pe care Theon o văzuse vreodată, moștenirea lăsată de securea lungă care aproape îl omorâse pe când era copil. Lovitura îi despicase maxilarul, îl zburase dinții din față și îl lăsase cu patru buze, când oamenii aveau în general doar două. O barbă zburlită îi acoperea obrajii și gâtul, dar părul nu creștea deasupra cicatricii, astfel că o cută lucioasă de carne zbârcită, contorsionată, îi împărțea fața, ca o crevasă printr-un câmp de zăpadă.

— Îi auzeam cântând, zise bătrânul luptător. Era un cântec bun și îl cântau admirabil.

— Cântau mai bine decât luptau. Harpele le-ar fi fost de folos tot atât cât lăncile.

— Câți oameni au murit?

— Dintre ai noștri? Theon ridică din umeri. Todric. L-am ucis eu pentru că s-a îmbătat și se luase la harță pentru pradă.

— Unii oameni sunt născuți pentru a fi uciși. Un om mai mărunt s-ar fi temut să arate un zâmbet atât de înfricoșător ca al lui, și totuși

Dagmer rânjea mai des și mai larg decât zâmbise vreodată Lordul Balon.

Așa urât cum era, acel zâmbet îi aduse lui Theon în minte o sută de amintiri. Îl văzuse adesea pe când era copil, când sărise cu un cal peste zidul acoperit de mușchi sau când aruncase o secure și spintecase ținta. Îl văzuse când parase o lovitură a sabiei lui Dagmer, când țintise cu săgeata aripa unui pescăruș, când a luat cârma și a condus corabia lungă, fără greș, printre colții unor stânci înspumate. *Mi-a dăruit mai multe zâmbete decât tatăl meu și Eddard Stark la un loc*. Chiar și Robb... Ar fi trebuit să-i câștige un zâmbet în ziua când l-a salvat pe Bran de acel sălbatic, dar în schimb s-a ales cu o mustruluială, de parcă ar fi fost vreun bucătar care a ars tocana.

— Tu și cu mine trebuie să vorbim, unchiule, zise Theon. Dagmer nu îi era unchi adevărat, doar un jurat care avusese probabil o picătură din sângele lui Greyjoy, cu patru sau cinci vieți în urmă, și aceea de pe partea greșită a cuverturii. Cu toate acestea, Theon îi spusese mereu unchi.

— Vino atunci pe puntea mea. Dagmer nu îi spunea niciodată „stăpâne", cu atât mai puțin când stătea pe puntea lui. Pe Insulele de Fier fiecare căpitan era rege la bordul corăbiei sale.

Urcă platforma către puntea *Înghițitoarei de Valuri* din patru pași mari și Dagmer îl conduse în cabina strâmtă de la pupa, unde bătrânul își turnă un corn de bere amară și îi oferi altul lui Theon. Acesta refuză.

— Nu am capturat destui cai. Câțiva, dar... mă voi descurca, presupun, cu ce am. Mai puțini oameni înseamnă mai multă glorie.

— Ce nevoie avem noi de cai? Ca majoritatea Oamenilor de Fier, Dagmer prefera

să se lupte pe jos sau de pe puntea corăbiei sale. Caii nu ar face decât să se ușureze pe puntea noastră și să ne încurce.

— Dacă am naviga, da, recunoscu Theon. Am, însă, un alt plan. Îl privi pe celălalt cu atenție, să vadă dacă ar accepta ideea. Fără Cleftjaw nu putea spera să reușească. Ordin sau nu, oamenii nu-l vor urma dacă Aeron și Dagmer i se împotriveau amândoi, și nu avea nici o speranță să câștige în fața preotului cu chipul ursuz.

— Nobilul tău tată ne-a poruncit să jefuim coasta, nimic mai mult. Din spatele acelor sprâncene țepoase, ochi palizi ca spuma mării îl priveau pe Theon. Era dezaprobare ceea ce vedea acolo, sau o sclipire de interes? Cea de-a doua, gândea el..., spera...

— Ești omul tatălui meu.

— Omul său *cel mai bun* și așa am fost mereu.

Trufie, gândi Theon. *E trufaș, trebuie să mă folosesc de asta, trufia lui va fi cheia.*

— Nu e nimeni în Insulele de Fier măcar pe jumătate atât de priceput la suliță sau sabie.

— Ai fost prea mult timp departe, băiete. Când ai plecat, a fost așa cum spui, dar acum am îmbătrânit în slujba Lordului Greyjoy. Cântăreții îl numesc acum pe Andrik cel mai bun. Andrik Cel Posomorât i se spune. O matahală de om. E în slujba Lordului Drumm de la Vechiul Wyk. Iar Loren cel Negru și Quarl Fecioara sunt ca și morți.

— Poate că acest Andrik e un mare luptător, dar oamenii nu se tem de el așa cum se tem de tine.

— Da, asta așa e, răspunse Dagmer. Degetele curbate în jurul cornului de băut erau grele de inele de aur, argint și bronz, cu bucăți

de safir și granat și sticlă a dragonului. Theon știa că plătise prețul fierului pentru fiecare dintre ele.

— Dacă aș avea un om ca tine în slujba mea, nu l-aș irosi la asemenea treburi copilărești – jaf și distrugere. Asta nu e treabă pentru cel mai bun om al Lordului Balon...

Rânjetul lui Dagmer îi strâmbă buzele, depărtându-le și dezvelind așchiile maronii ale dinților săi.

— Nici pentru adevăratul său fiu? Scoase un chiuit. Te cunosc prea bine, Theon. Te-am văzut făcând primul pas, te-am ajutat să întinzi primul arc. Nu eu sunt cel care se simte irosit.

— De drept, ar trebui să fiu în locul surorii mele, recunoscu el, conștient în mod neplăcut de cât de arțăgos suna asta.

— Pui treaba asta prea mult la suflet, băiete. Nobilul tău tată nu te cunoaște, atâta tot. După ce frații tăi au murit, iar tu ai fost luat de lupi, sora ta a fost singura lui alinare. S-a obișnuit să se bizuiască pe ea, iar ea nu l-a dezamăgit niciodată.

— Nici eu. Clanul Stark știa cât valorez. Am fost una dintre iscoadele lui Brynden, Peștele Negru, și am fost în prima linie de atac în Pădurea Șoaptelor. Era cât pe-aci să îmi încrucișez sabia cu însuși Regicidul. Atât eram de aproape. Theon își depărtă mâinile, indicând o distanță de trei palme. Daryn Hornwood s-a vârât între noi și a murit din cauza asta.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Dagmer. Eu am fost cel care ți-a pus în mână prima sabie. Știu că nu ești laș.

— Tata știe?

Venerabilul luptător arăta de parcă mușcase din ceva și nu-i plăcea gustul.

— Doar că... Theon, Băiatul Lup e prietenul tău, iar această familie Stark te-a avut timp de zece ani.

— Nu sunt un Stark. *Lordul Eddard a avut grijă de asta*. Sunt un Greyjoy și am de gând să fiu urmașul tatălui meu. Cum pot face asta fără să mă remarc printr-o faptă măreață?

— Ești tânăr. Vor veni și alte războaie și îți vei face faptele măreţe. Deocamdată avem ordin să distrugem Ţărmul de Piatră.

— Să se ocupe unchiul meu Aeron de asta. Îi voi da șase corăbii, toate în afară de *Înghițitoarea de Valuri* și de *Târfa Mării*, și poate să dea foc și să înece până ce zeul său ajunge la saturație.

— Porunca ţi-a fost dată ţie, nu lui Aeron Păr Umed.

— Atâta timp cât distrugerea are loc, ce mai contează? Nici un preot nu ar putea face lucrul pe care vreau eu să-l fac, nici ceea ce îţi cer ţie. Am o misiune pe care numai Dagmer Cleftjaw o poate îndeplini.

Dagmer sorbi cu nesaţ din corn.

— Spune-mi.

E tentat, gândi Theon. *Nu-i place munca asta de tâlhar mai mult decât mie.*

— Dacă sora mea poate captura un castel, pot și eu.

— Asha are de patru sau cinci ori mai mulţi oameni decât noi.

Theon își îngădui un surâs viclean.

— Dar noi avem de patru ori mai multă înţelepciune și de cinci ori mai mult curaj.

— Tatăl tău...

— ... îmi va mulţumi când îi voi preda regatul. Am de gând să fac o faptă despre care harpiștii vor cânta vreme de o mie de ani.

Știa că asta îl va pune pe Dagmer pe gânduri.

Un cântăreț făcuse un cântec despre securea care i-a crăpat maxilarul în două, iar bătrânului îi plăcea nespus să-l asculte. Ori de câte ori era cherchelit, cerea un cântec de luptă, ceva sonor și furtunos, despre eroii căzuți și despre faptele lor remarcabile. *Are părul alb și dinții stricați, dar are încă poftă de glorie.*

— Și care ar fi rolul meu în acest plan al tău, băiete? întrebă Dagmer Cleftjaw după o lungă tăcere, iar Theon știu că a câștigat.

— Să vâri teroarea în inimile dușmanilor, așa cum numai unul cu renumele tău poate face. Vei lua cea mai mare parte a oștirii noastre și vei intra în Cetatea lui Torrhen. Helman Tallhart și-a dus cei mai buni oameni la sud, iar Benfred a murit aici, cu fiii lor. Unchiul său Leobald va rămâne, cu o garnizoană mică. *Dacă aș fi putut să-l întreb pe Benfred, aș fi știut exact cât de mică*. Nu încerca să te ascunzi. Cântă toate cântecele de vitejie pe care le vrei. Vreau să-și închidă porțile.

— Această Cetate al lui Torrhen e o fortăreață puternică?

— Destul de puternică. Zidurile sunt de piatră, înalte de douăzeci de picioare, cu turnuri drepte în fiecare colț și cu o fortăreață pătrată înăuntru.

— Zidurile de piatră nu pot fi incendiate. Cum să le ocupăm? Nu avem destui oameni nici să atacăm un castel mic.

— Vă veți așeza tabăra în afara zidurilor și vă veți apuca să construiți catapulte și mașini de asediu.

— Asta nu e după Vechea Rânduială. Ai uitat? Oamenii de Fier luptă cu săbii și cu topoare, nu cu pietre zburătoare. Nu e nici o mândrie să înfometezi un inamic.

— Leobald nu va ști asta. Când vă va vedea

ridicând turnuri de atac, îi va îngheța sângele de bărbăție și se va tângui după ajutor. Ține-ți arcașii pe loc și fă-ți corbii să zboare. Castelanul de la Winterfell e un om curajos, dar vârsta i-a înțepenit mintea, ca și mădularele. Când va afla că unul dintre stegarii regelui este atacat de fiorosul Dagmer Cleftjaw, își va aduna oștirile și va pleca în ajutorul lui Tallhart. E de datoria lui. Despre Ser Rodrik se poate spune orice, dar nu că nu e săritor.

— Orice oaste va aduna, va fi mai mare decât a mea, zise Dagmer, iar acești vechi cavaleri sunt mai iscusiți decât crezi, altfel nu ar fi trăit să-și vadă primele fire de păr cărunt. Ai pus la cale o bătălie pe care nu putem spera să o câștigăm, Theon. Această Cetate a lui Torrhen nu va cădea niciodată.

Theon zâmbi.

— Nu cetatea lui Torrhen am de gând s-o cuceresc.

ARYA

În castel domneau confuzia și zăngănitul armelor. Oamenii stăteau pe osiile căruțelor, încărcând poloboace cu vin, saci cu făină și snopi de săgeți. Fierarii îndreptau săbiile, netezeau platoșele, potcoveau caii de luptă și catârii de povară deopotrivă. Cămășile de zale erau azvârlite în butoaie cu nisip și tăvălite prin pământul bulgăros al Curții Flowstone, ca să fie curățate. Femeile lui Weese aveau de peticit douăzeci de mantii, și încă o sută de spălat. Nobili și oameni de rând se îngrămădeau laolaltă în sept, ca să se roage. Dincolo de ziduri, corturile și pavilioanele erau demontate. Scutierii aruncau ciubăre cu apă peste focuri, în timp ce soldații își scoteau pietrele de șlefuit, ca să dea armelor un ultim luciu. Zgomotul era tot mai puternic: caii tropăiau și nechezau, lorzii strigau ordine, oștenii se întreceau în înjurături, iar slujitorii se ciorovăiau.

Lordul Tywin Lannister pornea în sfârșit la atac.

Ser Addam Marbrand fu primul dintre căpitani care plecă, mai devreme cu o zi decât ceilalți. Își făcu plecarea cu mare pompă, călare pe un armăsar roșu a cărui coamă avea aceeași culoare arămie ca părul lung care se revărsa pe umerii lui Ser Addam. Calul era acoperit cu un valtrap ornamentat, de culoarea bronzului, asortat la mantia călărețului, și purta blazonul copacului în flăcări. Câteva dintre castelane suspinară după el. Weese spunea că era un mare călăreț și un iscusit mânuitor al sabiei. Cel mai

viteaz comandant al Lordului Tywin.

Sper să moară, gândi Arya, urmărindu-l cu privirea în timp ce ieșea pe poartă cu soldații mărșăluind în urma lui, în două coloane. *Sper să moară cu toții*. Știa că se duceau să-l înfrunte pe Robb. Trăgând cu urechea în timp ce-și vedea de treburi, Arya aflase că Robb câștigase o victorie importantă în vest. Pârjolise Lannisportul, ziceau unii, sau cel puțin intenționase să o facă. Cucerise Casterly Rock și îi trecuse pe toți prin sabie, sau tocmai asedia Dintele de Aur... *Ceva* se întâmplase, cel puțin asta era sigur.

Weese o punea să ducă mesaje de dimineața până seara. Unele dintre ele o purtară chiar dincolo de zidurile castelului, afară, în mocirla și nebunia taberei. *Aș putea fugi*, gândi ea în timp ce o căruță hurui pe lângă ea. *Aș putea să sar în spatele unei căruțe și să mă ascund, sau să mă așez în rând cu slujitorii, nimeni nu m-ar opri*. Poate că ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Weese. Le spusese, nu o dată, ce ar face oricui ar încerca să fugă.

— N-am să bat pe nimeni, o, nu. N-am să vă ating nici măcar cu un deget. Nu voi face decât să vă păstrez pentru Qohorik, da, asta voi face. Vă voi păstra pentru Mutilator. Vargo Hoat e numele lui, și când se va întoarce, vă va tăia picioarele. *Poate dacă Weese ar fi mort*, gândea Arya..., dar nu când era în preajma lui. Putea să miroasă ce gândeai, așa spunea mereu.

Însă Weese nu-și imagina că Arya știa să citească, așa că nu se ostenea niciodată să sigileze mesajele pe care i le dădea. Arya trăgea cu ochiul la toate, dar niciodată nu era nimic important, doar baliverne – o căruță era trimisă la hambar, cealaltă la depozitul de arme. Un mesaj fusese o solicitare de plată pentru o

datorie la jocuri, dar cavalerul căruia i l-a dat nu știa să citească. Când i-a spus despre ce era vorba, a încercat s-o lovească, dar Arya s-a ferit, a înhățat un corn de băut încrustat cu argint atârnat la șaua bărbatului și a luat-o la fugă. Cavalerul a început să răcnească și a fugit după ea, dar Arya s-a furișat între două căruțe, s-a strecurat printr-o mulțime de arcași și a sărit peste o latrină. Îmbrăcat în zale, bărbatul nu putu ține pasul cu ea. Când îi dădu lui Weese cornul, acesta îi spuse că o Nevăstuică isteață cum era ea merita o recompensă.

— Am pus ochii pe un clapon fraged și dolofan pentru cină. Îl vom împărți, tu și cu mine. O să-ți placă.

Peste tot pe unde mergea, Arya îl căuta pe Jaqen H'ghar, dorind să-i șoptească încă un nume, înainte ca toți cei pe care îi ura să se îndepărteze, dar în mijlocul haosului și al debandadei, mercenarul Lorathi nu era de găsit. Încă îi mai datora două vieți, și Arya era îngrijorată că nu le va obține niciodată, dacă Jaqen pleca la luptă cu ceilalți. În cele din urmă, își făcu curaj să întrebe un străjer de la poartă dacă mercenarul plecase.

— Unul dintre oamenii lui Lorch, nu-i așa? întrebă străjerul. Nu va pleca. Înălțimea Sa l-a numit pe Ser Amory castelan de Harrenhal. Toată trupa rămâne aici, să apere castelul. Măștile Însângerate vor rămâne și ele, să se ocupe de jafuri. Țapul de Vargo Hoat s-ar putea să facă urât, el și Lorch s-au urât întotdeauna.

Însă Muntele avea să plece împreună cu Lordul Tywin. Va fi la comanda avangardei, ceea ce însemna că Dunsen, Polliver și Raff îi vor aluneca printre degete cu toții dacă nu-l putea găsi pe Jaqen, ca să-l pună să-l omoare pe unul dintre ei înainte de a pleca.

— Nevăstuică, zise Weese în după-amiaza aceea. Du-te la magazia de arme și spune-i lui Lucan că Ser Lyonel și-a rupt sabia la antrenament și are nevoie de una nouă. Iată dovada lui. Îi dădu un pătrat de hârtie. Acum mișcă-te repede, urmează să plece cu Ser Kevan Lannister.

Arya luă hârtia și fugi. Magazia de arme se învecina cu fierăria castelului, o clădire ca un tunel, cu acoperișul lung, cu douăzeci de forje construite între zidurile lui și cu jgheaburi lungi de piatră pentru călirea oțelului. Jumătate dintre forje lucrau când Arya intră. Zidurile răsunau de zgomotul ciocanelor, iar oameni voinici cu șorțuri de piele asudau în căldura nemiloasă, aplecați deasupra foalelor și a nicovalelor. Când îl zări pe Gendry, pieptul lui gol lucea de transpirație, dar ochii albaștri, umbriți de părul negru, greu, aveau privirea îndârjită pe care și-o amintea. Arya nu știa dacă era măcar dornică să-i vorbească. Fusese vina lui că au fost prinși cu toții.

— Care dintre ei e Lucan? Scoase hârtia. Trebuie să aduc o sabie nouă pentru Ser Lyonel.

— Lasă-l pe Ser Lyonel. O trase la o parte, prizând-o de braț. Aseară Plăcintă Fierbinte m-a întrebat dacă te-am auzit strigând *Winterfell* atunci, la fortăreață, când ne luptam cu toții pe zid.

— Eu n-am strigat niciodată!

— Ba da, ai strigat. Te-am auzit și eu.

— Toată lumea striga câte ceva, zise Arya apărându-se. Plăcintă Fierbinte striga „plăcintă fierbinte", probabil că a strigat asta de o sută de ori.

— Important e ce ai strigat *tu*. I-am spus lui Plăcintă Fierbinte că ar trebui să-și scoată ceara din urechi, că tot ce ai strigat a fost *Du-te naibii!*

Dacă te întreabă, ai face mai bine să spui același lucru.

— Așa voi face, răspunse ea, chiar dacă i se părea că *du-te naibii* era un lucru prostesc de strigat.

Nu îndrăznea să-i spună lui Plăcintă Fierbinte cine era cu adevărat. *Poate că ar trebui să-i spun lui Jaqen numele lui Plăcintă Fierbinte*.

— Mă duc să-l aduc pe Lucan, zise Gendry.

Lucan mormăi la vederea mesajului (deși Arya nu-l credea în stare să-l citească) și dădu jos o sabie lungă, grea.

— E prea bună pentru nerodul acela, și tu să-i spui că am zis așa, mormăi el în timp ce-i dădea sabia.

— Așa voi face, minți Arya. Dacă ar fi făcut așa ceva, Weese ar fi bătut-o până la sânge. Lucan nu avea decât să-și transmită personal insultele.

Sabia lungă era cu mult mai grea decât fusese Acul, dar Aryei îi plăcea s-o țină în mână. Greutatea oțelului o făcea să se simtă mai puternică. *Poate că nu sunt o dansatoare pe apă, dar nici șoarece nu sunt. Un șoarece n-ar putea să mânuiască o sabie, dar eu pot*. Porțile erau deschise, soldații veneau și plecau, căruțele intrau goale și ieșeau trosnind și legănându-se sub greutatea încărcăturii. Se gândi să se ducă la grajduri și să le spună că Ser Lyonel voia un alt cal. Avea hârtia, grăjdarii nu ar fi în stare să citească mai bine decât Lucan. *Aș putea să iau calul și sabia și să plec pur și simplu. Dacă străjerii ar încerca să mă oprească, le-aș arăta hârtia și aș spune că toate acestea i le duceam lui Ser Lyonel*. Totuși, nu avea idee cum arăta Ser Lyonel sau unde îl putea găsi. Dacă ar lua-o la întrebări, și-ar da

seama, și pe urmă Weese... Weese...

În timp ce-și mușca buza, încercând să nu se gândească la cum ar fi să i se taie picioarele, un grup de arcași cu veste din piele și coifuri de fier trecu pe lângă ea, cu arcurile atârnate peste umeri. Arya auzi frânturi din discuțiile lor.

— ... *uriași*, îți spun, are uriași înalți de zece picioare, coborâți de dincolo de Zid, și îl urmează ca niște câței.

— ... nu e omenesc, să se năpustească asupra lor în toiul nopții și toate celelalte... E mai mult lup decât om, așa sunt toți cei din familia Stark...

— ... la naiba cu toți lupii și cu uriașii tăi, băiatul ar face pe el dacă ar ști că venim. N-a fost destul de bărbat să se apropie de Harrenhal, nu-i așa? A fugit în cealaltă direcție!? Ar fugi și acum dacă ar ști ce e mai bine pentru el.

— Așa spui tu, dar s-ar putea ca băiatul să știe ceva ce noi nu știm, poate *noi* suntem cei care ar trebui să fugă...

Da, gândi Arya. *Da, voi sunteți cei care ar trebui să fugă, voi și Lordul Tywin și Muntele, Ser Addam, Ser Amory și Ser Lyonel, oricine ar fi el, cu toții ați face mai bine să fugiți, altfel fratele meu vă va ucide, e un Stark, e mai mult lup decât om și la fel sunt și eu*.

— Nevăstuică! Vocea lui Weese o plesni ca un bici. Nu observase de unde venise, dar, pe neașteptate, Weese se afla exact în fața ei. Dă-mi asta. Ți-a luat cam mult. Îi smulse sabia din mână și îi trase un dos usturător de palmă. Data viitoare să te miști mai repede.

Preț de o clipă, Arya devenise din nou lup, dar palma lui Weese spulberă totul și o lăsă fără nimic, doar cu gustul propriului sânge în gură. Își mușcase limba când a lovit-o. Îl ura pentru

asta.

— Mai vrei? se răsti Weese. O să capeți. N-am să accept privirile tale insolente. Du-te la berărie și spune-i lui Tuffleberry că am două duzini de butoaie pentru el, dar ar fi mai bine să-și trimită feciorii să i le aducă, altfel voi găsi pe altcineva care să le vrea mai mult. Arya porni, dar nu destul de repede pentru Weese. *Fugi*, dacă vrei să mănânci diseară, țipă el, cu promisiunea claponului fraged și dolofan deja uitată. Și să nu te rătăcești iarăși, altfel jur că am să te bat până la sânge.

Ba nu, gândi Arya. *N-ai s-o mai faci niciodată*. Dar alergă. Probabil că vechii zei ai nordului îi conduceau pașii. La jumătatea drumului către berărie, în timp ce trecea pe sub un pod de piatră care se arcuia între Turnul Văduvei și Rugul Regelui, auzi un râs aspru, hârâit. Rorge apăru de după colț, însoțit de alți trei bărbați, cu blazonul lui Ser Amory cusut în dreptul inimii. Când o văzu, se opri și rânji, arătându-și gura plină de dinți maronii, sub clapa de piele pe care o purta uneori ca să-și acopere gaura de pe față.

— Târfulița lui Yoren, o strigă el. Cred că știm de ce acel bastard negru te-a dorit *pe tine* la Zid, nu-i așa? Râse din nou, iar ceilalți râseră împreună cu el. Unde ți-e bățul acum? o întrebă Rorge dintr-o dată, iar zâmbetul i se șterse de pe chip la fel de repede cum apăruse. Pare-mi-se ți-am promis că ți-o trag cu el. Făcu un pas spre ea. Arya se dădu înapoi. Nu mai ești așa de vitează acum, că nu sunt în lanțuri, nu-i așa?

— Te-am *salvat*. Păstra o distanță de aproape două picioare între ei, gata s-o ia la fugă, iute ca un șarpe, dacă ar încerca s-o înhațe.

— Îți mai datorez o partidă pentru asta, se pare. Yoren ți-a pompat păsărica sau i-a plăcut mai mult funduleţul ăla mic?

— Îl caut pe Jaqen, zise ea. Am un mesaj.

Rorge se opri. Era ceva în privirea lui... Oare *se temea* de Jaqen H'ghar?

— La baie. Piei din ochii mei!

Arya se răsuci pe călcâie și fugi, iute ca o căprioară, cu picioarele zburând peste bolovani, și nu se mai opri până la baie. Îl găsi pe Jaqen înmuindu-se într-o cadă, într-un nor de aburi, în timp ce o slujitoare îi turna apă fierbinte pe cap. Părul său lung, roșu într-o parte și alb în cealaltă, îi cădea pe umeri, ud și greu.

Se strecură ca o umbră, dar el deschise ochii.

— Se furișează înăuntru, cu picioare mici de șoarece, dar omul aude, zise el.

Cum a putut să mă audă? se întrebă ea, și se pare că el auzise și asta.

— Pentru un om cu urechile deschise, târșâitul tălpilor de piele pe piatră răsună mai puternic decât cornurile de război. Fetele deștepte merg desculțe.

— Am un mesaj. Arya privi, șovăind, către slujitoare. Când văzu că nu aveau de gând să-i lase singuri, se aplecă la urechea lui până ce aproape i-o atinse cu gura.

— Weese, șopti ea.

Jaqen H'ghar închise din nou ochii, plutind fără vlagă, pe jumătate adormit.

— Spune-i excelenţei sale că sunt la dispoziția lui. Mâna i se mișcă dintr-odată, stropind-o cu apă fierbinte, iar Arya fu nevoită să facă un salt înapoi ca să nu fie udată.

Când îi relată lui Tuffleberry vorbele lui Weese, berarul înjură în gura mare:

— Spune-i că băieții mei au treabă, și mai spune-i că e un bastard bubos și șapte spelunci

vor fi acoperite de gheață, până să mai primească de la mine măcar un corn de bere. Vreau butoaiele într-o oră, sau Lordul Tywin va auzi despre asta, ai să vezi numai.

Weese înjură și el când Arya îi aduse răspunsul, deși omise partea cu bastardul bubos. Spumegă de mânie și amenință, dar în cele din urmă adună șase oameni și îi trimise, bodogănind, să ducă butoaiele jos, la berărie.

Cina în seara aceea fu o fiertură subțire de ovăz, ceapă și morcovi, cu o bucată de pâine neagră, veche. Una dintre femei își făcuse obiceiul să doarmă în patul lui Weese și căpătă și ea o bucată de brânză veche, albăstrită, și o bucată din claponul despre care Weese vorbise în dimineața aceea. Restul îl mâncă el, lăsând o dâră lucioasă de grăsime să i se prelingă pe furunculele care îi supurau în colțul gurii. Aproape terminase când își ridică privirea de la mâncare și o văzu pe Arya uitându-se lung la el.

— Nevăstuică, vino aici!

Câteva bucăți de carne neagră mai atârnau de un os. *A uitat, dar acum și-a amintit*, gândi Arya. Îi părea rău că i-a spus lui Jaqen să-l omoare. Se ridică de pe bancă și se îndreptă către capul mesei.

— Am văzut că te uitai la mine. Weese își șterse degetele pe hainele ei. Apoi o înhăță de gât cu o mână și o pălmui cu cealaltă. Ce ți-am spus? O lovi din nou, cu dosul palmei. Ține-ți ochii acasă, sau data viitoare o să-ți scot unul și am să-l dau cățelei mele să-l mănânce. O îmbrânci, trântind-o la pământ. Tivul i se agăță de un cui din banca de lemn plină de așchii și se sfâșie în timpul căderii. O vei coase înainte de a dormi, anunță Weese în timp ce smulse ultima bucată de carne de pe os. Când termină de mâncat, își linse degetele zgomotos și aruncă

oasele câinelui său urât și pătat.

— Weese, șopti Arya în seara aceea, când se aplecă deasupra rochiei sfâșiate, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, zise ea, rostind un nume de fiecare dată când împingea acul de os prin lâna nevopsită. Gâdilătorul și Copoiul, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se întrebă cât timp va mai trebui să-l includă pe Weese în rugăciunea ei și începu să viseze că dimineață, când se va trezi, va fi mort.

Dar vârful ascuțit al cizmei lui Weese fu cel care o trezi, ca întotdeauna. Trupele de bază ale oștirii Lordului Tywin urmau să plece în ziua aceea, le spuse el în timp ce-și mâncau plăcintele de ovăz.

— Să nu vă gândiți la cât de ușor o să fie aici după ce stăpânul Lannister va pleca, îi avertiză el. Castelul nu se va micșora, vă jur, numai că de acum vor fi mai puține mâini să-l îngrijească. Voi, șleahtă de puturoși, veți învăța acum ce înseamnă munca, vă asigur.

Nu de la tine. Arya luă o bucată de plăcintă cu ovăz. Weese se încruntă la ea, de parcă i-ar fi mirosit secretul. Își coborî iute privirea la mâncare și nu îndrăzni să mai ridice ochii.

O lumină palidă scălda curtea când Lordul Tywin Lannister părăsi Harrenhalul. Arya privi de la o fereastră boltită, de la jumătatea Turnului Plângerii. Calul lui de luptă purta un valtrap din solzi purpurii, smălțuiți, și apărătoare aurită, în timp ce Lordul Tywin era înveșmântat într-o mantie groasă de hermină. Fratele lui, Ser Kevan, arăta aproape la fel de grozav. Nu mai puțin de patru purtători de flamuri mergeau în fața lor, ducând drapele imense, purpurii, cu blazonul ce înfățișa leul auriu. În spatele Lannisterilor veneau nobilii

lor căpitani și lorzi. Steagurile lor străluceau și fluturau, un alai de culori: boul roșu și muntele auriu, unicornul purpuriu și cocoșul, mistreţul vărgat și viezurele, un dihor argintiu și un jongler pestriţ, stelele și soarele strălucitor, păunul și pantera, capra și pumnalul, gluga neagră, cărăbușul albastru și săgeata verde.

Ultimul venea Ser Gregor Clegane, în platoșa lui de oţel, călare pe un armăsar la fel de nărăvaș ca și stăpânul lui. Poliver mergea alături de el, cu steagul ce înfățișa câinele negru și cu coiful cu coarne al lui Gendry pe cap. Era un bărbat înalt, dar arăta ca un băiat pirpiriu când venea în urma stăpânului său.

Un fior o trecu pe șira spinării în timp ce-i privea trecând pe sub bariera-ghilotină de fier a Harrenhalului. Dintr-odată, își dădu seama că făcuse o mare greșeală. *Sunt atât de proastă*, gândi ea. Weese nu conta, nu mai mult decât contase Chiswyck. *Aceștia* erau oamenii care contau, cei pe care ar fi trebuit să-i omoare. Aseară ar fi putut să-i șoptească lui Jaqen să-l omoare pe oricare dintre ei dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe Weese fiindcă a lovit-o și a minţit-o cu claponul. *Lordul Tywin, de ce nu am spus Lordul Tywin?*

Poate că nu era prea târziu să se răzgândească. Weese nu era încă mort. De-ar putea să-l găsească pe Jaqen, să-i spună...

În mare grabă, Arya coborî alergând treptele șerpuite, lăsându-și baltă treburile. Auzi zăngănitul lanţurilor în timp ce bariera-ghilotină cobora încet, înfigându-și ţărușii în pământ... și apoi un alt sunet, un ţipăt de durere și de spaimă.

O duzină de oameni ajunseră la faţa locului înaintea ei, dar nici unul nu se apropia prea mult. Arya se strecură printre ei. Weese era

prăvălit peste pietrele de pavaj, cu gâtul o masă de carne roșie, cu ochii privind orbește către pâlcul de nori cenușii. Cățeaua lui urâtă îi stătea pe piept, leorpăindu-i sângele care îi țâșnea din gât și sfâșiind când și când câte o bucată de carne din fața bărbatului mort.

În cele din urmă, cineva aduse o arbaletă și omorî cățeaua pătată, în timp ce aceasta sfâșia una dintre urechile lui Weese.

— Blestemat lucru, spuse un om. Avea cățeaua aia de când era mică.

— Locul ăsta e blestemat, zise omul cu arbaleta.

— E stafia lui Harren, asta e, zise Jupâneasa Amabel. N-am să mai dorm aici încă o noapte, jur.

Arya ridică privirea de la bărbatul ucis și de la câinele lui mort. Jaqen H'ghar se sprijinea de un perete al Turnului Plângerii. Când o văzu, ridică o mână în dreptul feței și își așeză nepăsător două degete pe obraz.

CATELYN

La două zile distanţă de Riverrun, o iscoadă îi văzu adăpându-și caii la marginea unui râu mocirlos. Catelyn nu fusese niciodată mai bucuroasă să vadă însemnul turnurilor gemene ale Casei Frey.

Când îi ceru să-i conducă la unchiul ei, bărbatul spuse:

— Peștele Negru a plecat la vest, cu regele, doamna mea. Martyn Rivers e la comanda călăreților în locul lui...

— Înţeleg. Îl întâlnise pe Rivers la Gemeni; un fiu nelegitim al Lordului Walder, frate vitreg al lui Ser Perwyn. Nu era surprinsă să afle că Robb lovise în inima puterii Lannisterilor. Era limpede că asta urmărea încă de când a trimis-o să trateze cu Renly. Unde e Rivers acum?

— Tabăra lui e la două ore de mers, doamna mea.

— Du-ne la el, porunci ea. Brienne o ajută să se urce din nou în șa, și porniră de îndată la drum.

— Vii de la Podul Amar, doamna mea? întrebă iscoada.

— Nu. Nu îndrăznise. Cu Renly mort, Catelyn nu fusese sigură ce primire i-ar putea face tânăra văduvă și protectorii ei. În schimb, călătorise prin inima războiului, prin fertilele ţinuturi riverane, transformate în pustiuri negre de furia Lannisterilor, și în fiecare noapte iscoadele ei aduceau vești care o îmbolnăveau. Lordul Renly a fost ucis, adăugă ea.

— Speram că povestea aceea e vreo

născocire a Lannisterilor, sau...

— Aș vrea să fie așa. Fratele meu este stăpân la Riverrun?

— Da, doamna mea. Înălțimea Sa l-a lăsat pe Ser Edmure să apere Riverrunul și să-i țină spatele.

Zeii să-i dea putere să facă astfel, gândi Catelyn. *Și, deopotrivă, înțelepciune.*

— S-a auzit ceva despre Robb la vest?

— Nu știai? Omul părea surprins. Înălțimea Sa a câștigat o mare victorie la Oxcross. Ser Stafford Lannister e mort și oastea lui e risipită.

Ser Wendel Manderly scoase un țipăt de plăcere, însă Catelyn doar clătină din cap. Necazurile zilei de mâine o preocupau mai mult decât triumfurile zilei de ieri.

Martyn Rivers își așezase tabăra la adăpostul unei fortărețe distruse, lângă un grajd fără acoperiș și lângă o sută de morminte proaspăt săpate. Puse un genunchi la pământ când Catelyn descălecă.

— Bine te-am găsit, regina mea. Fratele tău ne-a însărcinat să te căutăm și să te conducem degrabă la Riverrun, de îndată ce te găsim.

Catelyn nu era prea încântată.

— E vorba de tatăl meu?

— Nu, doamna mea. Lordul Hoster e neschimbat. Rivers era un bărbat roșcovan, care nu semăna nici pe departe cu frații săi vitregi. Doar că ne-am temut să nu dai peste iscoadele lui Lannister. Lordul Tywin a părăsit Harrenhalul și se îndreaptă către vest cu toată oastea.

— Ridică-te, îi zise lui Rivers încruntându-se. Stannis Baratheon va mărșălui și el în curând, zeii să-i ajute pe toți. Cât timp mai e până când ajunge Lordul Tywin la noi?

— Trei zile, poate patru, e greu de știut. Am

trimis iscoade pe toate drumurile, dar ar fi mai bine să nu pierdem vremea.

Așa și făcură. Rivers își strânse în grabă tabăra, încălecă alături de ea și porniră din nou la drum, aproape cincizeci acum, gonind sub stindardul lupului străvechi, al păstrăvului săltând în valuri și al turnurilor gemene.

Oamenii ei voiau să afle mai multe despre victoria lui Robb la Oxcross, iar Rivers le făcu pe plac.

— A venit la Riverrun un cântăreț de-și zice Rymund Poetul, care a făcut un cântec despre bătălie. Fără îndoială vei auzi cântecul diseară, doamna mea. „Lupul din Noapte", așa își spune acest Rymund.

Continuă prin a povesti cum tot ce mai rămăsese din oastea lui Ser Stafford se întorsese la Lannisport. Tânărul Lup îi plătea acum lui Lannister cu aceeași monedă pentru pustiirea ținuturilor riverane. Lorzii Karstark și Glover jefuiau de-a lungul coastei. Lady Mormont luase ca pradă mii de vite și le ducea către Riverrun, în timp ce Marelejon pusese stăpânire peste minele de aur de la Castamere, Nunn's Deep și Pendric Hills. Ser Wendel râse: Nimic nu poate pune un Lannister pe fugă ca o amenințare la adresa aurului său.

— Cum a reușit regele să captureze Dintele? își întrebă Ser Perwyn Frey fratele bastard. E o fortăreață puternică, bine păzită și domină drumul colinei.

— Nu l-a capturat. S-a furișat noaptea în jurul lui. Se spune că lupul străvechi, acel Vânt Cenușiu al lui, i-a arătat drumul. Animalul a luat urma unei cărări de capre ce șerpuia în josul unui defileu și apoi în sus, de-a lungul crestei, un drum întortocheat și pietros, dar suficient de lat pentru un singur șir de călăreți.

Lannisterii, în turnurile lor de veghe, nici măcar nu i-au zărit. Rivers coborî glasul: Unii spun că, după bătălie, regele i-a scos inima lui Stafford Lannister și i-a dat-o lupului s-o mănânce.

— Eu n-aș crede asemenea povești, zise tăios Catelyn. Fiul meu nu e un sălbatic.

— Cum spui, doamna mea. Totuși, asta merita. Acela nu e un lup obișnuit. Marelejon a fost auzit zicând că vechii zei ai nordului le-au trimis copiilor tăi acei lupi.

Catelyn își aminti ziua când băieții ei au găsit puii de lup în zăpezile târzii de vară. Fuseseră cinci, trei masculi și două femele, pentru cei cinci copii legitimi ai Casei Stark..., și un al șaselea, cu ochii roșii și cu blana albă, pentru Jon Snow, fiul bastard al lui Ned. *Nu sunt niște lupi obișnuiți*, gândi ea. *Nu, într-adevăr*.

În noaptea aceea, în timp ce își așezau tabăra, Brienne veni la cortul ei.

— Doamna mea, acum ești din nou în siguranță printre ai tăi, la o zi de drum de castelul fratelui tău. Îngăduie-mi să plec.

Catelyn n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dizgrațioasa tânără fusese retrasă pe tot parcursul călătoriei, petrecându-și cea mai mare parte a timpului cu caii, periindu-i și scoțându-le pietrele din potcoave. De asemenea, îl ajutase pe Shadd să curețe și să gătească vânatul, și curând făcuse dovada că știe să vâneze ca orice bărbat. Brienne îndeplinise cu iscusință și fără să se plângă orice sarcină pe care i-o încredințase Catelyn, iar când i se vorbea, răspundea politicos, dar nu stătea niciodată la taclale, nu plângea, nici nu râdea. Călătorise cu ei în fiecare zi și dormise alături de ei în fiecare noapte, fără să devină, cu

adevărat, una de-a lor.

La fel au stat lucrurile și când era cu Renly, gândi Catelyn. *La ospăț, la turnir, chiar și în pavilionul lui Renly, cu frații ei de la Rondul Curcubeului. Sunt ziduri în jurul ei, mai înalte decât zidurile Winterfellului.*

— Dacă ne-ai părăsi, unde te-ai duce? o întrebă Catelyn.

— Înapoi, răspunse Brienne. La Capătul Furtunii.

— Singură. Nu era o întrebare.

Fața ei lătăreață era o apă liniștită, care nu oferea nici un indiciu despre ce s-ar putea ascunde în adâncurile de dedesubt.

— Da.

— Ai de gând să-l omori pe Stannis.

Brienne își strânse degetele groase, bătătorite, pe mânerul sabiei. Sabia care fusese a lui.

— Am făcut un jurământ. De trei ori am jurat. M-ai auzit.

— Așa e, recunoscu Catelyn. Știa că fata păstrase mantia-curcubeu când și-a aruncat restul veșmintelor pătate de sânge. Lucrurile lui Brienne fuseseră abandonate în timpul fugii și se văzuse nevoită să se îmbrace cu piese disparate din hainele de schimb ale lui Ser Wendel, de vreme ce nimeni din grupul lor nu avea haine destul de mari ca să i se potrivească. Jurămintele trebuie ținute, sunt de acord, dar Stannis e înconjurat de o oaste numeroasă și de propriii lui străjeri, care au jurat să-l apere.

— Nu mă tem de străjerii lui. Sunt la fel de bună ca oricare dintre ei. N-ar fi trebuit să fug.

— Asta te neliniștește, că vreun nebun ar putea să te numească lașă? Catelyn oftă. Moartea lui Renly nu a fost vina ta. Tu l-ai slujit cu vitejie, dar nu folosește nimănui să încerci

să-l urmezi în mormânt. Întinse o mână să-i ofere mângâiere, atâta cât putea să ofere o atingere. Știu cât e de greu...

Brienne clătină din cap.

— Nimeni nu știe.

— Te înșeli, zise Catelyn tăios. În fiecare dimineaţă când mă trezesc, îmi amintesc că Ned nu mai e. Nu mă pricep la vorbe, dar asta nu înseamnă că nu visez să mă duc la Debarcaderul Regelui și să-mi încolăcesc mâinile în jurul gâtului alb al lui Cersei Lannister și să-l strâng până ce faţa i se înnegrește.

Frumoasa își ridică ochii, singura parte a ei care era cu adevărat frumoasă.

— Dacă visezi asta, de ce ai încerca să mă oprești? Din cauza celor spuse de Stannis la tratative?

Oare așa era? Catelyn privi peste câmp. Doi bărbaţi patrulau, cu sulițele în mâini.

— Am fost învăţată că, în această lume, oamenii buni trebuie să înfrunte răul, iar moartea lui Renly a fost ceva rău, fără doar și poate. Dar am mai fost învăţată și că zeii sunt cei care fac regii, nu săbiile oamenilor. Dacă Stannis este regele nostru de drept...

— Nu este. Nici Robert nu a fost vreodată rege de drept, chiar Renly a spus-o. Jaime Lannister l-a ucis pe regele de drept, după ce Robert l-a ucis pe moștenitorul de drept al Tridentului. Unde au fost zeii atunci? Zeilor nu le pasă de oameni, nu mai mult decât le pasă regilor de ţărani.

— Unui rege bun îi pasă.

— Lordul Renly... Înălţimea Sa... El ar fi fost cel *mai bun* rege, doamna mea, era atât de bun, el...

— A murit, Brienne, spuse ea cu toată

blândețea de care era în stare. Stannis și Joffrey rămân... La fel și fiul meu.

— El n-ar... Nu vei cădea niciodată la pace cu Stannis, nu-i așa? Să pleci genunchiul? Tu nu ai...

— Voi fi sinceră cu tine, Brienne. Nu știu. Poate că fiul meu e rege, dar eu nu sunt regină, ci doar o mamă care vrea să-și protejeze copiii, așa cum poate.

— Nu sunt făcută să fiu mamă. Eu trebuie să lupt.

— Atunci, luptă... Dar pentru cei vii, nu pentru cei morți. Dușmanii lui Renly sunt și dușmanii lui Robb.

Brienne își pironi privirea în pământ și se mișcă de pe un picior pe altul.

— Nu-ți cunosc fiul, doamna mea. Ridică privirea. Te-aș putea sluji, dacă m-ai vrea.

Catelyn era uluită.

— De ce pe mine?

Întrebarea păru să o pună în încurcătură.

— M-ai ajutat. În pavilion..., când credeau că l-am... l-am...

— Erai nevinovată.

— Chiar și așa. Nu erai obligată să faci asta. Ai fi putut să-i lași să mă omoare. Nu reprezentam nimic pentru tine.

Poate că nu am vrut să fiu singura care cunoaște adevărul întunecat al celor ce s-au petrecut acolo, gândi Catelyn.

— Brienne, am luat multe doamne de obârșie nobilă în slujba mea de-a lungul anilor, dar niciodată una ca tine. Nu sunt comandant de oști.

— Nu, dar ai curaj. Poate nu curaj în luptă, dar..., nu știu..., un fel de curaj *femeiesc*. Și cred că, atunci când va veni vremea, nu vei încerca să mă oprești. Promite-mi asta. Că nu mă vei

opri când va veni vorba de Stannis.

Catelyn îl auzea și acum pe Stannis zicând că va veni și rândul lui Robb, cu timpul. Era ca o răsuflare de gheață în ceafă.

— Când va veni vremea, nu te voi opri.

Fata înaltă îngenunche cu stângăcie, scoase din teacă sabia lungă a lui Renly și i-o așeză la picioare.

— Atunci sunt a ta, doamna mea. Supusa ta sau... orice vrei să fiu. Te voi apăra, te voi sfătui și îmi voi da viața pentru a ta, dacă va fi nevoie. Jur pe zeii vechi și zeii noi.

— Iar eu jur că vei avea mereu un loc în casa și la masa mea și mă leg să nu-ți cer nici un serviciu care ți-ar putea aduce dezonoare. Jur pe zeii vechi și zeii noi. Ridică-te. Strângând mâinile celeilalte femei între ale ei, Catelyn nu putu să-și stăpânească un surâs. *De câte ori l-am privit pe Ned acceptând jurământul de credință al unui om?* Se întrebă ce părere ar avea el dacă ar putea s-o vadă acum.

Traversară Furca Roșie târziu, în ziua următoare, mai sus de Riverrun, unde râul făcea o cotitură largă și apele erau mici și mocirloase. Trecerea era păzită de o unitate mixtă de arcași și lăncieri care purtau blazonul Casei Mallister, vulturul. Când văzură flamurile lui Catelyn, ieșiră din spatele țărușilor ascuțiți și trimiseră înainte un om de pe malul celălalt să-i ajute să traverseze.

— Încet și cu grijă, doamnă, o preveni luându-i calul de căpăstru. Am înfipt țepușe de fier sub apă, vezi, și sunt bucăți de fier împrăștiate printre pietrele de colo. E la fel la toate trecerile de apă, după porunca fratelui tău.

Edmure se gândește să lupte aici. Această revelație îi produse o senzație de greață, dar nu

spuse nimic.

Între Furca Roșie și Piatra Răsucită se alăturară unui șuvoi de oameni care se îndreptau către Riverrun, să-și caute adăpost. Unii duceau animale în fața lor, alții împingeau căruțe, dar se dădură la o parte când Catelyn trecu pe lângă ei și o întâmpinară strigând „Tully" ori „Stark". La jumătate de leghe de castel, trecu pe lângă o tabără unde stindardul sângeriu al Casei Blackwood flutura pe cortul lordului. Lucas se despărți de ea acolo, pentru a-l căuta pe Lordul Tytos, tatăl său. Ceilalți merseră mai departe.

Catelyn remarcă o a doua tabără desfășurată de-a lungul malului nordic al Pietrei Răsucite, flamuri cunoscute fluturând în vânt – fecioara dansând a lui Marq Piper, plugarul lui Darry, șerpii încolăciți, colorați în roșu și alb, ai clanului Paege. Erau cu toții stegarii tatălui său, lorzi ai Tridentului. Majoritatea părăsiseră Riverrunul înaintea ei, ca să-și apere propriile teritorii. Dacă se aflau din nou aici, nu putea însemna decât că Edmure îi chemase înapoi. *Zeii să ne apere, e adevărat, vrea să-l provoace la luptă pe Lordul Tywin*.

De la distanță, Catelyn zări ceva întunecat bălăbănindu-se pe zidurile Riverrunului. Când se apropie, văzu cadavre atârnând de parapete, spânzurate la capetele unor funii lungi, cu știreanguri de cânepă strânse în jurul gâturilor, cu fețele negre și umflate. Le ciuguliseră ciorile, dar mantiile lor purpurii străluceau încă pe zidurile din gresie.

— Au spânzurat niște Lannisteri, remarcă Hal Mollen.

— O priveliște încântătoare, zise vesel Ser Wendel Manderly.

— Prietenii noștri au început fără noi, glumi

Perwyn Frey. Ceilalți râseră, toți în afară de Brienne, care se uita lung, fără să clipească, la șirul de trupuri. Nu spuse nimic, nici nu zâmbi.

Dacă l-au ucis pe Regicid, atunci fiicele mele sunt moarte și ele. Catelyn dădu pinteni calului, pornind într-un galop mic. Fără îndoială, străjerii de la ziduri îi observaseră flamurile cu ceva vreme în urmă, căci, când se apropiară, bariera-ghilotină era ridicată.

Edmure porni dinspre castel în întâmpinarea ei, înconjurat de trei dintre supușii tatălui său – burduhănosul Ser Desmond Grell, maestrul de arme, Utherydes, administratorul, și Ser Robin Ryger, căpitanul voinic și pleșuv al gărzii Riverrunului. Erau toți trei de-o vârstă cu Lordul Hoster, oameni care își petrecuseră întreaga viață în slujba tatălui său. *Oameni bătrâni*, își dădu seama Catelyn.

Edmure purta o mantie albastră cu roșu peste o tunică pe care era brodat un pește de argint.

— Cat, ne bucurăm că te-ai întors teafără. Când am auzit despre moartea lui Renly, ne-am temut pentru viața ta. Iar Lordul Tywin a pornit și el la luptă.

— Așa am auzit și eu. Cum îi merge tatălui meu?

— Într-o zi e parcă mai puternic, în ziua următoare... Clătină din cap. A întrebat de tine. N-am știut ce să-i spun.

— Voi merge la el în curând, făgădui ea. A venit vreo veste de la Capătul Furtunii de când a murit Renly? Sau de la Podul Amar? Nici un corb nu venise la oamenii de pe drum, iar Catelyn era nerăbdătoare să știe ce se întâmplase după plecarea ei.

— Nimic de la Podul Amar. De la Capătul Furtunii, trei păsări de la Ser Cortnay Penrose,

castelanul, toate aducând același mesaj. Stannis l-a înconjurat pe mare și pe uscat. E gata să jure supunere oricărui rege va înfrânge asediul. Se teme pentru băiat, zice el. Despre ce băiat o fi vorba, tu știi?

— Edric Storm, le spuse Brienne. Fiul nelegitim al lui Robert.

Edmure o privi cu interes.

— Stannis a jurat că garnizoana poate pleca în voie, nevătămată, cu condiția să cedeze castelul în termen de două săptămâni și să i-l predea pe băiat, dar Ser Cortnay n-a fost de acord.

Riscă totul pentru un bastard al cărui sânge nici măcar nu e al lui, gândi Catelyn.

— I-ai trimis vreun răspuns?

Edmure clătină din cap.

— Păi, dacă n-avem de oferit nici speranță, nici ajutor? Iar Stannis nu e dușmanul nostru.

Ser Robin Ryger interveni:

— Doamna mea, ne poți spune în ce mod a murit Lordul Renly? Poveștile pe care le-am auzit sunt stranii.

— Cat, zise fratele ei, unii spun că *tu* l-ai ucis pe Renly. Alții susțin că a fost o femeie din sud. Privirea îi zăbovi asupra lui Brienne.

— Regele meu a fost ucis, zise fata abia șoptit, și nu de Lady Catelyn, jur pe sabia mea, pe zeii vechi și zeii noi.

— Ea este Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară, care a slujit în Garda Curcubeului, le spuse Catelyn. Brienne, sunt încântată să ți-l prezint pe fratele meu, Ser Edmure Tully, moștenitor al Riverrunului. Administratorul lui, Utherydes Wayn, Ser Robin Ryger și Ser Desmond Grell.

— Onorat, zise Ser Desmond. Ceilalți repetară după el. Fata roși, stânjenită chiar și de

această curtoazie obișnuită. Dacă Edmure o considera o femeie ciudată, cel puțin avea buna-cuviință să nu o spună.

— Brienne a fost cu Renly când a fost ucis, ca și mine, zise Catelyn, dar noi nu am avut nici un rol în moartea lui. Nu avea de gând să vorbească despre umbră aici, de față cu toată lumea, așa că făcu un semn cu mâna către cadavre.

— Cine sunt acești oameni pe care i-ai spânzurat?

Edmure își ridică privirea, stânjenit.

— Au venit cu Ser Cleos când au adus răspunsul reginei la oferta noastră de pace.

Catelyn era șocată.

— Ai ucis *soli?*

— Falși soli, declară Edmure. Au făcut legământ de pace în fața mea și mi-au predat armele, așa că le-am îngăduit să se plimbe în voie prin castel și vreme de trei seri au mâncat și au băut la masa mea, în timp ce eu discutam cu Ser Cleos. În cea de-a patra noapte au încercat să-l elibereze pe Regicid. Arătă în sus: Bruta aia uriașă a ucis doi străjeri cu mâinile goale; i-a apucat de gât și le-a sfărâmat țestele una de alta, în timp ce flăcăul ăla slăbănog de lângă el deschidea ușa de la celula lui Lannister cu o bucată de sârmă, fie blestemat. Cel de la capăt era un fel de măscărici nenorocit. A vorbit cu glasul meu pentru a porunci să se deschidă Poarta Râului. Toți trei străjerii – Enger, Delp și Long Lew – jură că așa a fost. Dacă mă întrebi pe mine, glasul omului nu semăna defel cu al meu și, cu toate acestea, nătărăii au ridicat poarta-ghilotină.

Era isprava Pezevenghiului, bănuia Catelyn; mirosea de la o poștă a aceleași gen de viclenie de care dăduse dovadă la Eyrie. Cândva, l-ar fi

numit pe Tyrion cel mai puțin periculos dintre Lannisteri. Acum nu mai era la fel de sigură.

— Și cum de i-ați prins?

— Ah, întâmplarea a făcut ca eu să nu mă aflu în castel. Traversasem Piatra Răsucită către... Ah...

— Te destrăbălai sau umblai după femei. Povestește mai departe.

Obrajii lui Edmure se aprinseră, roșii ca și barba sa.

— Era ceasul de dinaintea răsăritului și mă întorceam. Când Long Lew mi-a văzut barca și m-a recunoscut, s-a gândit, în sfârșit, să se întrebe cine se aflase în spatele ordinelor răstite și a scos un țipăt.

— Spune-mi că Regicidul a fost recapturat.

— Da, dar nu ușor. Jaime a pus mâna pe o sabie, i-a ucis pe Poul Pernford și pe Myles, scutierul lui Ser Desniond, și l-a rănit pe Delp atât de rău, încât Maester Vymann se teme că va muri și acesta curând. A fost o murdărie. La sunetul oțelului, unele dintre celelalte mantii roșii au alergat să i se alăture, cu mâinile goale sau nu. I-am spânzurat și pe ei alături de cei patru care l-au eliberat și pe ceilalți i-am aruncat în temnițe. Și pe Jaime la fel. De la el nu vom mai avea parte de evadări. E jos, la întuneric de data asta, cu lanțuri la mâini și la picioare și legat de zid.

— Și Cleos Frey?

— Jură că nu știa nimic despre complot. Cine poate ști? Omul e pe jumătate Lannister, pe jumătate Frey, și cu toții sunt mincinoși. L-am pus în celula lui Jaime din vechiul turn.

— Zici că a adus niște condiții?

— Dacă le poți numi așa. Nu-ți vor plăcea mai mult decât mie, te asigur.

— Nu putem spera la nici un fel de ajutor

din partea sudului, Lady Stark? întrebă Utherydes Wayn, administratorul tatălui său. Această acuzaţie de incest... Lordul Tywin nu suportă cu uşurinţă asemenea mizerii. Va căuta să spele de ruşine numele fiicei sale cu sângele acuzatorului ei. Lordul Stannis trebuie să înţeleagă asta. Nu are de ales decât să ni se alăture.

Stannis a făcut cauză comună cu o putere mai mare şi mai întunecată.

— Haide să vorbim despre treburile astea mai târziu.

Catelyn traversă la trap podul mobil, lăsând în urma ei şirul sinistru de trupuri ale Lannisterilor morţi. Fratele ei tăcea. Când pătrunseră în forfota curţii interioare a Riverrunului, un ţânc gol ţâşni în faţa cailor. Catelyn trase hăţurile cu putere, ca să-l evite, privind alarmată de jur-împrejur. Sute de oameni de rând fuseseră primiţi în castel şi lăsaţi să-şi ridice adăposturi rudimentare lângă ziduri. Peste tot te împiedicai de copiii lor, iar curtea forfotea de vite, oi şi găini.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Oamenii mei, răspunse Edmure. Erau speriaţi.

Doar dulcele meu frate ar fi în stare să-i îngrămădească pe toţi aceşti oameni de prisos într-un castel care putea fi în curând asediat. Catelyn ştia că lui Edmure i se înmuia uşor inima, dar uneori avea impresia că mintea i se înmuia şi mai uşor. Îl iubea pentru asta, însă...

— Poate să ajungă un corb la Robb?

— E pe câmp, doamna mea, răspunse Ser Desmond. Pasărea n-ar avea cum să-l găsească.

Utherydes Wayn tuşi:

— Înainte de plecare, tânărul rege ne-a dat instrucţiuni să te trimitem pe tine la Gemeni,

Lady Stark, când te întorci. Îţi cere să afli mai multe despre fiicele Lordului Walder, ca să-l ajuţi să-și aleagă soaţa când va veni vremea.

— Îţi vom da cai odihniţi și provizii, îi promise fratele ei. Vei dori să te odihnești înainte de...

— Voi dori să rămân, zise Catelyn descălecând. Nu avea nici un fel de intenţie să părăsească Riverrunul și pe tatăl său muribund, ca să-i aleagă nevastă lui Robb, în locul lui. *Robb vrea să fiu în siguranță. Nu-l pot învinui pentru asta, dar pretextul lui e cusut cu ață albă*.

— Băiete! strigă ea, și un puradel de la grajduri veni în goană și îi luă calul de căpăstru.

Edmure săltă din șa. Era cu un cap mai înalt decât ea, dar avea să rămână întotdeauna frăţiorul ei.

— Cat, făcu el cu amărăciune, Lordul Tywin se apropie...

— Se îndreaptă către vest, să-și apere propriile teritorii. Dacă închidem porţile și ne adăpostim în spatele zidurilor, putem să-l privim cum trece fără să fim în pericol.

— Acesta e teritoriul clanului Tully, declară Edmure. Dacă Tywin Lannister se gândește să-l traverseze fără vărsare de sânge, îi dau eu o lecţie.

Aceeași lecţie pe care i-ai dat-o fiului său? Fratele ei putea fi neclintit ca o stâncă atunci când îi era atinsă mândria, dar nici unul dintre ei nu putea uita cum a zdrobit Ser Jaime oastea lui Edmure ultima dată când l-a provocat la luptă.

— Nu avem nimic de câștigat și totul de pierdut dacă ne confruntăm cu Lordul Tywin pe câmpul de luptă, zise cu tact Catelyn.

— Curtea nu e locul unde să-mi discut

planurile de bătălie.

— Cum dorești. Unde mergem?

Fratele ei se făcu negru la faţă. Pentru o clipă, Catelyn avu impresia că era pe punctul de a-și pierde cumpătul, dar, în cele din urmă, Edmure rosti scurt:

— În pădurea zeilor. Dacă insiști.

Îl urmă de-a lungul unei galerii către poarta pădurii zeilor. Edmure fusese întotdeauna ursuz, îmbufnat când era furios. Catelyn regreta că l-a rănit, dar problema era prea importantă ca să-și facă griji pentru orgoliul lui. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Edmure își întoarse faţa către ea.

— Nu ai puterea să-i înfrunți pe Lannisteri pe câmpul de luptă, zise ea fără ocolișuri.

— Când toată oastea mea e adunată, ar trebui să am opt mii de pedestrași și trei mii de călăreţi, răspunse Edmure.

— Ceea ce înseamnă că Lordul Tywin va avea de două ori mai mulţi ca tine.

— Robb și-a câștigat bătăliile când a avut șanse mai mici de izbândă, replică Edmure, iar eu am un plan. Ai uitat de Roose Bolton. Lordul Tywin l-a înfrânt la Furca Verde, dar nu și-a dus treaba până la capăt. Când Lordul Tywin s-a dus la Harrenhal, Bolton a ocupat vadul rubiniu și răscrucile. Are zece mii de oameni. I-am trimis vorbă lui Helman Tallhart să i se alăture cu garnizoana pe care a lăsat-o Robb la Gemeni...

— Edmure, Robb a lăsat acei oameni ca să *păstreze* Gemenii și să se asigure că Lordul Walder ne rămâne credincios.

— Așa e, zise Edmure cu încăpăţânare. Am auzit despre clanul Frey că a luptat cu vitejie la Pădurea Șoaptelor, iar bătrânul Ser Stevron a murit la Oxcross. Ser Ryman, Walder cel Negru

și ceilalți sunt cu Robb la vest, Martyn ne-a fost o iscoadă de mare folos, iar Ser Perwyn te-a ajutat să ajungi în siguranță la Renly. Zeii să ne apere, ce altceva le mai putem cere? Robb e logodit cu una dintre fiicele Lordului Walder, iar Roose Bolton s-a căsătorit cu cealaltă, după câte am auzit. Și nu i-ai luat tu pe doi dintre nepoții lui să fie crescuți la Winterfell?

— Un pupil poate deveni ușor ostatic, dacă e nevoie. Nu știuse despre moartea lui Ser Stevron, nici despre căsătoria lui Bolton.

— Dacă suntem doi ostatici ai binelui, cu atât mai mult Lordul Walder nu va îndrăzni să ne ducă de nas. Bolton are nevoie de oamenii lui Frey, iar Ser Helman de asemenea. I-am poruncit să recaptureze Harrenhalul.

— Asta pare a fi o treabă sângeroasă.

— Da, dar după ce castelul va cădea, Lordul Tywin nu va avea unde să se retragă. Oamenii mei vor avea grijă să nu traverseze Furca Roșie. Dacă atacă peste râu, va sfârși ca Rhaegar când a încercat să traverseze Tridentul. Dacă se retrage, va fi prins între Riverrun și Harrenhal, și când Robb se va întoarce de la vest, putem să terminăm cu el pentru totdeauna.

Glasul fratelui ei era plin de neașteptată încredere, dar Catelyn se pomeni dorindu-și ca Robb să nu-l fi luat pe unchiul său Brynden cu el către vest. Peștele Negru luptase în cincizeci de bătălii, Edmure într-una singură, și aceea pierdută.

— Planul e bun, conchise el. Lordul Tytos așa zice, iar Lordul Jonos, și el la fel. Când au fost clanurile Blackwood și Bracken cu ceva ce nu era sigur? te întreb eu.

— Fie cum o fi. Se simțea dintr-odată obosită. Probabil greșea că-l contrazicea. Poate că era un plan măreț și presimțirile ei negre

erau doar temeri de femeie. Și-ar fi dorit ca Ned să fie acolo, sau unchiul ei, Brynden, sau... L-ai întrebat pe tata despre asta?

— Tata nu e în stare să cântărească strategii. Acum două zile își făcea planuri pentru căsătoria ta cu Brandon Stark. Du-te să-l vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi. Planul acesta va funcţiona Cat, vei vedea.

— Sper, Edmure. Sper din toată inima. Îl sărută pe obraz, ca să-i dea de înţeles că vorbea serios, și plecă să-și caute tatăl.

Lordul Hoster Tully era aproape la fel cum îl lăsase – în pat, tras la faţă, cu pielea palidă și cleioasă. Încăperea avea un miros scârbos, de boală, de leacuri și de transpiraţie stătută în același timp. Când trase draperiile, tatăl său scoase un geamăt surd și deschise ochii, clipind. O privi de parcă n-ar fi înţeles cine era și ce voia.

— Tată. Îl sărută. M-am întors.

Atunci o recunoscu parcă.

— Ai venit, șopti el cu glas pierit, abia mișcându-și buzele.

— Da, zise ea. Robb m-a trimis la sud, dar m-am grăbit înapoi.

— La sud... unde... Eyrie e la sud, copilă dragă? Nu-mi amintesc... Oh, inimioara mea, m-am temut... M-ai iertat, copilă? Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— N-ai făcut nimic pentru care să te iert, tată. Îi mângâie părul alb, moale, și îi atinse fruntea. Ardea încă de febră, în ciuda tuturor poţiunilor pe care i le dăduse maesterul.

— A fost mai bine, șopti tatăl său. Jon e un om bun... Bun, puternic, blând... Va avea grijă de tine... și e de obârșie nobilă, ascultă-mă, trebuie. Sunt tatăl tău..., tatăl tău... Te vei căsători când se va mărita Cat, da, așa vei face...

Crede că sunt Lysa, își dădu seama Catelyn. *Zeii fie milostivi, vorbește de parcă n-am fi căsătorite încă.*

Mâinile tatălui ei le strânseră pe-ale ei, tremurând ca două păsări albe, speriate.

— Ţângăul ăla... nenorocit... Nu-i rosti numele în faţa mea... Datoria ta..., mama ta, ea... Lordul Hoster ţipă, cuprins de un spasm de durere. O, zei, iertaţi-mă, *iertaţi-mă*. Leacul meu...

Și pe urmă Maester Vyman fu acolo, ducându-i o cupă la buze. Lordul Hoster sorbi poţiunea albă, vâscoasă, nerăbdător ca un copil la sân, iar Catelyn văzu cum pacea se așterne din nou pe chipul său.

— Va dormi acum, doamna mea, zise maesterul când cupa fu goală. Laptele macului îi lăsase o dâră albă, groasă, în jurul gurii. Maester Vyman o șterse cu o mânecă.

Catelyn nu mai putea să-l privească. Hoster Tully fusese un bărbat puternic și mândru. Suferea să-l vadă adus într-un asemenea hal. Ieși pe terasă. Curtea de dedesubt era înțesată de refugiaţi și ameţitoare de zgomotele lor, dar dincolo de ziduri apele râului curgeau limpezi, curate și nesfârșite. *Acestea sunt râurile lui și în curând se va întoarce la ele, pentru ultima sa călătorie.*

Maester Vyman o urmase afară.

— Doamna mea, spuse el cu blândeţe. Nu pot să mai ţin mult moartea departe. Ar trebui să trimitem un călăreţ după fratele lui. Ser Brynden și-ar dori să fie aici.

— Da, răspunse Catelyn cu vocea gâtuită de durere.

— Și poate și la Lady Lysa?

— Lysa nu va veni.

— Dacă i-ai scrie personal, poate că...

— Voi așterne câteva cuvinte pe hârtie, dacă asta te mulțumește. Se întrebă cine fusese „țângăul nenorocit" al Lysei. Vreun tânăr scutier sau vreun cavaler rătăcitor, mai degrabă... Deși, după vehemența cu care se împotrivise Lordul Hoster, ar fi putut să fie fiul unui negustor sau vreun ucenic bastard, un cântăreț chiar. Lysa a fost mereu foarte atrasă de cântăreți. *Nu trebuie să o învinovățesc. Jon Arryn era cu douăzeci de ani mai bătrân decât tatăl nostru, oricât de nobil ar fi fost.*

Turnul pe care i-l pregătise fratele ei era același pe care ea și Lysa îl împărțiseră pe vremea când erau fete. Va fi plăcut să doarmă din nou pe un pat de puf, cu un foc cald în cămin. Când va fi odihnită, lumea i se va părea mai puțin sumbră.

Dar în fața apartamentelor ei îl găsi pe Utherydes Wayn așteptând împreună cu două femei învești mântate în gri, cu fețele acoperite, lăsând să li se vadă doar ochii. Catelyn știu imediat de ce se aflau acolo.

— *Ned?*

Surorile își plecară ochii. Utherydes spuse:

— Ser Cleos l-a adus de la Debarcaderul Regelui, doamna mea.

— Du-mă la el, porunci ea.

Îl așezaseră pe o masă de scânduri și îl acoperiseră cu un steag, steagul alb al Casei Stark, cu blazonul lupului cenușiu.

— Vreau să mă uit la el, zise Catelyn.

— Au rămas doar oasele, doamna mea.

— Vreau să mă uit la el, repetă ea.

Una dintre surorile tăcute dădu la o parte flamura.

Oase, gândi Catelyn. *Acesta nu e Ned, acesta nu este omul pe care l-am iubit, tatăl copiilor mei*. Mâinile îi erau împreunate peste piept,

degete scheletice curbate după forma vreunei teci de sabie, dar nu erau mâinile atât de puternice și de pline de viață ale lui Ned. Îmbrăcaseră oasele în cămașa lui din catifea albă, cu blazonul lupului străvechi în dreptul inimii, dar nu mai rămăsese nimic din carnea caldă pe care își culcase capul în atâtea nopți sau din brațele care o înconjuraseră. Capul fusese legat de trup cu sârmă subțire de argint, dar un craniu seamănă cu altul, și în acele scobituri goale nu găsea nimic din ochii cenușii ai stăpânului ei, ochi care puteau fi blânzi ca un abur sau duri ca o stâncă. *I-au dat ochii ciorilor*, își aminti ea. Catelyn se întoarse:

— Aceea nu e sabia lui.

— Gheață nu ne-a fost înapoiată, doamna mea, zis Utherydes. Doar oasele Lordului Eddard.

— Presupun că trebuie să-i mulțumesc cu atât mai mult reginei.

— Mulțumește-i Pezevenghiului, doamna mea. A fost isprava lui.

Într-o zi am să le mulțumesc tuturor.

— Vă sunt recunoscătoare pentru serviciile voastre, dragi surori, zise Catelyn, dar trebuie să vă mai încredințez o sarcină. Lordul Eddard a fost un Stark și oasele lui trebuie să se odihnească între zidurile Winterfellului.

Îi vor ridica o statuie, o întruchipare de piatră, care va sta în întuneric, cu un lup străvechi la picioare și cu o sabie pe genunchi.

— Ai grijă ca surorile să aibă cai odihniți și orice altceva le este de trebuință pentru călătorie, îi spuse lui Utherydes Wayn. Hal Mollen le va escorta înapoi la Winterfell, e datoria lui de căpitan al gărzii. Își coborî privirea asupra oaselor care erau tot ce mai rămăsese din stăpânul și iubitul ei. Acum lăsați-

mă, toți. Vreau să fiu singură cu Ned în noaptea asta.

Femeile în straie cenușii își plecară capetele. *Surorile tăcute nu vorbesc cu cei vii*, își aminti cu tristețe Catelyn, *dar unii spun că pot vorbi cu cei morți*. Și cât de mult le invidia pentru asta...

DAENERYS

Draperiile o fereau de praful și de căldura străzilor, dar nu o puteau feri de dezamăgire. Dany urcă obosită înăuntru, bucuroasă că se poate adăposti de marea de ochi ai Qartheenilor.

— Faceţi loc, strigă Jhogo către mulţime de pe cal, plesnind din bici, faceţi loc, faceţi loc pentru Mama Dragonilor.

Rezemat pe perne răcoroase de satin, Xaro Xhoan Daxos turnă vinul rubiniu în două pocale identice de jad și aur, cu mâini sigure și ferme, în ciuda mișcării legănate a palanchinului.

— Văd o tristeţe profundă întipărită pe chipul tău, raza mea de iubire. Îi oferi un pocal. Să fie tristeţea unui vis pierdut?

— Un vis întârziat, nimic mai mult. Colierul strâmt de argint o freca pe gât. Îl desfăcu și îl azvârli deoparte. Colierul era încrustat cu un ametist fermecat despre care Xaro jurase că o va apăra de toate otrăvurile. Cei Puri erau notorii prin aceea că ofereau vin otrăvit celor pe care îi considerau periculoși, dar nu îi dăduseră lui Dany nici măcar o cană cu apă. *Nu m-au privit niciodată ca pe o regină*, gândi ea cu amărăciune. *Am fost doar distracţia unei după-amiezi, o călăreaţă cu un animal ciudat de companie.*

Când Dany întinse mâna după vin, Rhaegal sâsâi și își vârî ghearele negre, ascuţite, în umărul ei gol. Tresărind, îl mută pe umărul celălalt, unde putea să-i zgârie rochia în loc de

piele. Era îmbrăcată după moda din Qarth. Xaro o prevenise că întronații nu vor da niciodată ascultare unei Dothraki, astfel că avu grijă să li se înfățișeze în straie de brocart verde, cu un sân dezgolit, cu sandale argintii în picioare și cu o cingătoare din perle negre și albe în jurul taliei. *După cât ajutor mi-au oferit, aș fi putut merge și goală. Poate că ar fi trebuit*. Sorbi cu nesaț.

Descendenți ai vechilor regi și regine din Qarth, Cei Puri erau la comanda Gărzii Civile și a flotei de galere bogat ornamentate care stăpânea strâmtorile dintre mări. Daenerys Targaryen își dorise flota aceea, sau o parte din ea, și pe unii dintre ostași. Făcuse tradiționala jertfă în Templul Amintirii, oferise mita tradițională Custodelui Registrului Lung, trimisese tradiționalul curmal Deschizătorului Porții și, în cele din urmă, primise tradiționalii papuci de mătase albastră, semn că era chemată în Sala Celor o Mie de Tronuri.

Cei Puri îi ascultaseră rugămințile din jilțurile mari de lemn ale strămoșilor, înălțându-se în rânduri arcuite din podeaua de marmură către un tavan înalt, boltit, pictat cu scene ale gloriei pierdute a Qarthului. Scaunele erau imense, superb sculptate, strălucind de încrustații din aur și presărate cu chihlimbar, onix, azurit și jad, fiecare diferit de toate celelalte, fiecare tinzând să fie cel mai frumos. Cu toate acestea, oamenii care ședeau în jilțuri păreau atât de apatici și de plictisiți de lume, încât erau parcă adormiți. *Au ascultat, dar nu au auzit*, gândi ea. *Sunt, într-adevăr. Oameni de Lapte. Nu au avut niciodată de gând să mă ajute. Au venit pentru că erau curioși. Au venit pentru că erau plictisiți, iar dragonul de pe umărul meu i-a interesat mai mult decât mine*.

— Spune-mi care au fost cuvintele Celor Puri, o îndemnă Xaro Xhoan Daxos. Spune-mi ce au zis de au întristat-o pe regina inimii mele.

— Au zis nu. Vinul avea gustul rodiilor și al zilelor de vară. Au spus-o cu mare curtoazie, nu încape vorbă, dar în spatele tuturor cuvintelor lor frumoase a fost, totuși, nu.

— I-ai lingușit?

— Cu nerușinare.

— Ai plâns?

— Sângele dragonului nu plânge, răspunse ea pe un ton de ceartă.

Xaro oftă.

— Ar fi trebuit să plângi. Qartheenii plângeau adesea și cu ușurință, acest lucru era considerat un semn distinctiv al omului civilizat. Oamenii pe care i-am cumpărat, ei ce au spus?

— Mathos nu a spus nimic. Wendello a lăudat felul în care am vorbit. Cel Splendid m-a refuzat, împreună cu ceilalți, dar pe urmă a plâns.

— Păcat că ei, Qartheenii, pot fi atât de perfizi. Xaro nu era dintre Cei Puri, dar îi spusese pe cine să mituiască și cât să ofere. Plângi, plângi, pentru trădarea oamenilor.

Dany ar fi plâns mai degrabă după aurul ei. Cu darurile pe care le oferise lui Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth și Egon Emeros cel Splendid ar fi putut cumpăra o corabie sau ar fi putut angaja douăzeci de mercenari.

— Ce-ar fi dacă l-aș trimite pe Ser Jorah să ceară înapoierea darurilor? întrebă ea.

— Ce-ar fi dacă un Om al Regretelor ar veni la palatul meu și te-ar omorî în somn? Oamenii Regretelor erau o ghildă străveche, sacră, de asasini, numiți așa pentru că le șopteau mereu

victimelor, înainte de a le ucide: „Regret”. Qartheenii erau deosebit de politicoși. O vorbă înțeleaptă spune că e mai ușor să mulgi Vaca de Piatră din Faros decât să storci aurul de la Cei Puri.

Dany nu știa unde era Faros, dar Qarthul, i se părea ei, era plin de vaci de piatră. Prinții negoțului, deveniți extrem de bogați de pe urma comerțului dintre mări, erau împărțiți în trei facțiuni rivale: Ghilda Străveche a Mirodeniilor, Frăția Turmalinelor și Cei Treisprezece, de care aparținea Xaro. Fiecare rivaliza cu celelalte pentru supremație și toate trei se luptau la nesfârșit cu Cei Puri. Și, deasupra tuturor, se aflau vrăjitorii cu buzele lor albastre și cu puterile înfricoșătoare, foarte rar văzuți, dar temuți.

Fără Xaro ar fi fost pierdută. Aurul pe care îl risipise pentru a deschide porțile Sălii Celor O Mie de Tronuri era în cea mai mare parte un rezultat al generozității și istețimii negustorului. Pe măsură ce zvonul existenței dragonilor se răspândise în tot estul, tot mai mulți curioși veniseră să afle dacă povestea era adevărată – iar Xaro Xhoan Daxos s-a îngrijit ca atât cei nobili, cât și cei umili, să-i ofere, deopotrivă, daruri simbolice Mamei Dragonilor.

Picătură cu picătură, se adunase un adevărat ocean. Căpitanii corăbiilor de negoț i-au adus dantele din Myr, cufere cu șofran din Yi Ti, chihlimbar și sticla dragonilor din Asshai. Negustorii i-au dăruit saci cu monede, inele de argint și lanțuri. Flautiștii i-au cântat, saltimbancii au făcut acrobații, jonglerii au făcut jonglerii, iar boiangiii au înveșmântat-o în culori despre care nici nu știa că existau. O pereche din Jogos Nhai i-a adus un zebral fioros, negru cu dungi albe. O văduvă i-a adus

cadavrul uscat al soțului ei, acoperit cu o crustă de frunze argintii; se considera că asemenea rămășițe trupești aveau o mare putere, mai cu seamă dacă defunctul fusese un vrăjitor, și acesta chiar fusese, iar Frăția Turmalinelor îi dăruise o coroană făurită în forma unui dragon cu trei capete; gâturile erau din aur galben, aripile erau din argint, iar capetele erau sculptate din jad, fildeș și onix.

Coroana fu singurul dar pe care îl păstră. Pe celelalte le vându, ca să adune averea pe care o risipise pe Cei Puri. Xaro ar fi vrut să vândă și coroana – Cei Treisprezece s-ar fi îngrijit să primească una mult mai frumoasă, jurase el –, dar Dany nu i-a îngăduit.

— Viserys a vândut coroana mamei mele și oamenii l-au numit cerșetor. Pe aceasta o voi păstra, ca oamenii să mă numească regină. Și așa a făcut, deși gâtul o durea de povara ei.

Deși sunt încoronată, sunt tot o cerșetoare, gândi Dany. *Am devenit cea mai strălucitoare cerșetoare din lume, dar tot cerșetoare rămân*. Ura acest lucru, și probabil la fel simțise și fratele ei. *Toți acei ani de goană din oraș în oraș, cu un pas înaintea cuțitelor Uzurpatorului, cerșind ajutor de la principi, prinți și lorzi, cumpărându-ne mâncarea cu lingușeli. Probabil că știuse cum își râdeau de el. Nu e de mirare că a devenit atât de mânios și de înverșunat. Până la urmă, asta l-a înnebunit. M-ar înnebuni și pe mine dacă aș îngădui*. O parte din ea nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-și conducă oamenii înapoi la Vaes Tolorro și să facă orașul mort să înflorească. *Nu, asta înseamnă înfrângere. Eu am ceva ce Viserys nu a avut niciodată, eu am dragonii. Dragonii schimbă totul.*

Îl mângâie pe Rhaegal. Dragonul verde își

închise dinții în jurul mâinii ei și strânse cu putere. Afară, imensul oraș forfotea, bubuia și clocotea, cu miile de glasuri contopindu-se într-un singur sunet, grav ca vuietul mării.

— Faceți loc, voi, Oameni de Lapte, faceți loc pentru Mama Dragonilor, striga Jhogo, iar Qartheenii se dădeau la o parte, deși mai degrabă din cauza boilor decât a strigătului său.

Printre faldurile unduitoare ale draperiilor, Dany îl zărea, când și când, afară, călare pe armăsarul său. La răstimpuri, atingea ușor boii cu biciul cu mâner de argint, pe care i-l dăruise ea. Aggo o străjuia în partea cealaltă, iar Rakharo venea în spatele procesiunii, privind chipurile din mulțime în căutarea oricărui semn de amenințare. Pe Ser Jorah îl lăsase astăzi să-i păzească pe ceilalți dragoni. Cavalerul exilului se împotrivise de la bun început acestei nebunii. *El nu are încredere în nimeni*, cugetă ea, *și probabil că din motive întemeiate.*

Când Dany duse pocalul la buze, Rhaegal adulmecă vinul și își trase capul înapoi, sâsâind.

— Dragonul tău are nas bun. Xaro își șterse buzele. Vinul e de proastă calitate. Se spune că dincolo de Marea de Jad au un vin vechi, auriu, atât de bun încât o singură sorbitură face ca toate celelalte vinuri să-ți pară ca oțetul. Haide să luăm vasul meu și să mergem în căutarea acestui vin, tu și cu mine.

— La Arbor se face vinul cel mai bun din lume, afirmă Dany. Lordul Redwyne luptase pentru tatăl său împotriva Uzurpatorului, își amintea ea, unul dintre cei puțini care i-au rămas credincioși până la sfârșit. *Oare va lupta și pentru mine?* Nu avea cum să fie sigură, după atâția ani. Vino cu mine la Arbor, Xaro, și vei

avea parte de cel mai bun vin pe care l-ai gustat vreodată. Dar va trebui să călătorim cu o corabie de război, nu cu un vas de plimbare.

— Nu am nici o corabie de război. Războiul e rău pentru negoţ. Ţi-am spus de multe ori, Xaro Xhoan Daxos e un om al păcii.

Xaro Xhoan Daxos e un om al aurului, gândi ea, *iar aurul îmi va cumpăra toate corăbiile și toate săbiile de care am nevoie.*

— Nu ţi-am cerut să pui mâna pe sabie, ci doar să-mi împrumuţi corăbiile tale.

El zâmbi cu modestie.

— Am doar câteva corăbii de negoţ, atâta tot. Cine poate spune câte? Una dintre ele poate că eșuează chiar acum, în vreun colţ stâncos al Mării Verii. Mâine, o alta va cădea în mâinile corsarilor. Poimâine, unul dintre căpitanii mei s-ar putea să se uite la bogăţia pe care o aduce și să se gândească: *Toate acestea trebuie să-mi aparţină mie*. Acestea sunt riscurile negoţului. Ei bine, cu cât vorbim mai mult, cu atât s-ar putea să am mai puţine corăbii. Devin mai sărac într-o clipită.

— Dă-mi corăbii și te voi face din nou bogat.

— Căsătorește-te cu mine, lumină strălucitoare, și plutește pe corabia inimii mele. Nu pot să dorm noaptea de gândul la frumuseţea ta.

Dany zâmbi. Declaraţiile bombastice de dragoste ale lui Xaro o amuzau, dar comportamentul contrasta cu vorbele sale. În vreme ce Ser Jorah abia își putuse dezlipi ochii de la pieptul ei dezgolit când o ajutase să urce în palanchin, Xaro nu se învrednici să-l observe, nici măcar în acest loc strâmt. Iar Dany văzuse băieţii chipeși care îl înconjurau pe prinţul negoţului trecând prin sălile

palatului său, înveșmântați în mătase.

— Spui vorbe dulci, Xaro, dar în spatele lor aud un alt *nu*.

— Acest Tron de Fier despre care vorbești mi se pare monstruos de aspru și de rece. Nu pot nici să mă gândesc la niște țepi ascuțiți zgâriindu-ți pielea fină. Giuvaierele din nasul lui Xaro îi dădeau înfățișarea unei păsări ciudate, strălucitoare. Degetele sale lungi, elegante, fluturară în semn de respingere. Acceptă ca acesta să fie regatul tău, tu, cea mai aleasă dintre regine și lasă-mă să fiu regele tău. Îți voi da un tron de aur, dacă dorești. Când Qarthul începe să-și piardă farmecul, putem să dăm un ocol prin Yi Ti și să căutăm orașul de vis al poeților, să sorbim vinul înțelepciunii din craniul unui mort.

— Am de gând să merg pe mare la Westeros și să beau vinul răzbunării din craniul Uzurpatorului. Îl scărpină pe Rhaegal sub ochi și aripile de jad ale dragonului se desfăcură o clipă, stârnind aerul neclintit din palanchin.

O singură lacrimă, perfectă, coborî pe obrazul lui Xaro Xhoan Daxos.

— Nimic nu te poate opri de la această nebunie?

— Nimic, răspunse ea dorindu-și să fie atât de convinsă pe cât părea. Dacă fiecare dintre Cei Treisprezece mi-ar împrumuta zece corăbii...

— Ai avea o sută treizeci de corăbii și nici un echipaj. Dreptatea cauzei tale nu înseamnă nimic pentru oamenii obișnuiți din Qarth. De ce le-ar păsa corăbierilor mei cine șade pe tronul unui regat de la capătul lumii?

— Am să-i plătesc ca să le pese.

— Cu ce bani, dulce stea a cerului meu?

— Cu aurul pe care-l aduc căutătorii.

— Poţi face asta, fu de acord Xaro, dar să cumperi atâta interes te va costa scump. Va trebui să-i plăteşti mult mai bine decât mine, şi tot Qarthul râde de generozitatea mea păguboasă.

— Dacă nu mă vor ajuta Cei Treisprezece, ar trebui, poate, să-i rog pe cei din Ghilda Mirodeniilor sau din Frăţia Turmalinului?

Xaro dădu apatic din umeri.

— Nu-ţi vor da nimic altceva decât vorbe măgulitoare şi minciuni. Cei din Ghilda Mirodeniilor sunt ipocriţi şi fanfaroni, iar Frăţia e plină de piraţi.

— Atunci trebuie să-i dau ascultare lui Pyat Pree şi să mă duc la vrăjitori.

Prinţul negoţului se ridică pe neaşteptate.

— Pyat Pree are buze albastre şi se spune, pe bună dreptate, că buzele albastre rostesc numai minciuni. Ia aminte la înţelepciunea unuia care te iubeşte. Vrăjitorii sunt fiinţe crude, care se hrănesc cu ţărână şi beau umbre. Nu-ţi vor da nimic. N-au nimic de dat.

— Nu aş avea de ce să caut ajutorul vrăjitorilor dacă prietenul meu Xaro Xhoan Daxos mi-ar da ceea ce-i cer.

— Ţi-am dăruit casa şi inima mea, ele nu înseamnă nimic pentru tine? Ţi-am dat parfum şi rodii, maimuţe-acrobat şi şerpi scuipători, mătăsuri din pierduta Varlyrie, un cap de idol şi un picior de şarpe. Ţi-am dăruit acest palanchin de fildeş şi aur şi o pereche de boi să-l ducă, unul alb ca fildeşul şi celălalt negru ca tăciunele, cu coarne bătute cu nestemate.

— Da, răspunse Dany. Dar eu voiam corăbii şi oşteni.

— Nu ţi-am dat eu oaste, cea mai dulce dintre femei? O mie de cavaleri, în armuri strălucitoare.

Armurile erau făurite din aur și argint, iar cavalerii erau din jad, onix și turmalină, din chihlimbar, opal și ametist, fiecare de înălțimea degetului ei mic.

— O mie de cavaleri încântători, zise ea, dar nu unii de care să aibă a se teme vrăjmașii mei. Iar boii mei nu mă pot trece apa... De ce ne oprim? Boii încetiniseră considerabil.

— *Khaleesi*, strigă Aggo printre draperii când palanchinul se opri cu o smucitură. Dany se răsuci într-un cot, pentru a se apleca afară. Se aflau la marginea bazarului, iar drumul era blocat de un zid compact de oameni.

— La ce se uită?

Jhogo se întoarse călare lângă ea.

— La un fachir.

— Vreau să văd.

— Atunci trebuie.

Bărbatul îi întinse o mână. Când ea o apucă, el o trase în sus pe calul său și o așeză în fața lui, de unde putea vedea peste capetele mulțimii. Fachirul făcuse să apară o scară în aer, o scară portocalie, făcută dintr-un vârtej de flăcări, care se ridica, fără să fie sprijinită, din podeaua bazarului, ajungând până la acoperișul înalt din zăbrele.

Majoritatea spectatorilor, observă Dany, nu erau din oraș: văzu navigatori de pe corăbiile de negoț, negustori veniți cu caravanele, oameni plini de praf din deșertul roșu, soldați rătăcitori, meșteșugari, neguțători de sclavi. Jhogo își strecură o mână în jurul taliei ei și se aplecă mai aproape.

— Oamenii de Lapte se feresc de el. *Khaleesi*, vezi fata aceea cu pălărie de fetru? Acolo, lângă preotul cel gras. Este o...

— ... pungașă, îl completă Dany. Nu era o femeie răsfățată, oarbă la asemenea lucruri.

Văzuse hoţi de buzunare cu duiumul pe străzile Orașelor Libere, în anii petrecuţi cu fratele ei, fugind de asasinii plătiţi ai Uzurpatorului.

Magicianul gesticula, îndemnând flăcările să urce mai sus, cu mișcări largi ale braţelor. În timp ce spectatorii își ridicau gâturile, hoţii de buzunare se vânzoleau prin mulţime cu lame mici ascunse în palme. Pe cei avuți îi ușurau de monede cu o mână, în timp ce cu cealaltă arătau în sus.

Când scara de foc se ridică, înaltă de patruzeci de picioare, magicianul făcu un salt înainte și începu să o urce, cățărându-se în mâini, ager ca o maimuță. Fiecare treaptă pe care o atingea se topea în spatele lui, lăsând doar o fantasmă de fum argintiu. Când ajunse în vârf, scara dispăru, și el împreună cu ea.

— Un truc reușit, declară Jhogo cu admiraţie.

— Nici un truc, spuse o femeie în Limba Comună.

Dany nu o observase pe Quaithe în mulţime, deși era chiar acolo, cu ochii umezi și strălucitori, în spatele implacabilei măști roșii, lăcuite.

— Ce vrei să spui, doamna mea?

— Acum o jumătate de an, omul acela nu putea nici să aprindă focul din sticla dragonului. Se pricepea puțin la prafuri și la focul sălbatic, suficient cât să hipnotizeze o gloată în timp ce hoţii lui de buzunare își făceau treaba. Putea să umble pe cărbuni încinși și să facă trandafirii în flăcări să înflorească în aer, dar nu putea să aspire la urcarea unei scări de foc mai mult decât putea un pescar de rând să spere să prindă un kraken în năvodul său.

Dany privi neliniștită către locul unde se

aflase scara. Chiar și fumul dispăruse acum, iar mulțimea se împrăștia, fiecare văzându-și de treaba lui. Într-o clipă, mulți dintre ei își vor găsi pungile goale.

— Și acum?

— Și acum puterile lui cresc, *Khaleesi*. Iar tu ești cauza.

— Eu? Dany izbucni în râs. Cum așa?

Femeia se apropie și își așeză două degete pe încheietura mâinii ei.

— Ești Mama Dragonilor, nu-i așa?

— Așa este, și nici o odraslă a umbrelor nu o poate atinge. Jhogo îndepărtă degetele lui Quaithe cu mânerul biciului.

Femeia făcu un pas înapoi.

— Trebuie să părăsești degrabă acest oraș, Daenerys Targaryen, sau nu ți se va mai îngădui să pleci defel.

Dany mai simțea furnicături la încheietura mâinii, acolo unde o atinsese Quaithe.

— Unde ai vrea să plec? întrebă ea.

— Ca să mergi la nord trebuie să călătorești către sud. Ca să ajungi la vest, trebuie să mergi spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi, și ca să atingi lumina, trebuie să treci prin umbre.

Asshai, gândi Dany. *Vrea să merg la Asshai*.

— Cei din Asshai îmi vor da o armată? întrebă ea. Se va găsi aur pentru mine în Asshai? Vor fi corăbii? Ce anume există în Asshai ce nu pot găsi în Qarth?

— Adevăr, zise femeia din spatele măștii. Și, făcând o plecăciune, se pierdu în mulțime.

Rakharo fornăi disprețuitor prin mustața lui neagră, pleoștită.

— *Khaleesi*, mai bine ai înghiți scorpioni decât să te încrezi în cei din neamul umbrelor, care nu îndrăznesc să-și arate chipul sub soare.

E lucru știut.

— E lucru știut, îi ținu Aggo isonul.

Xaro Xhoan Daxos urmărise dintre pernele lui schimbul de replici. Când Dany se urcă înapoi în palanchin lângă el, spuse:

— Sălbaticii tăi sunt mai înțelepți decât își dau seama. Adevăruri precum cele pe care le dețin cei din Asshai nu te prea pot face să zâmbești. Pe urmă îi întinse o altă cupă cu vin și îi vorbi despre dragoste și dorință, și despre alte fleacuri, tot drumul până la palatul lui.

În liniștea camerelor sale, Dany își scoase gătelile și îmbrăcă o rochie din mătase purpurie. Dragonilor le era foame, așa că tăie în bucăți un șarpe și prăji bucățile deasupra unui mangal. *Dragonii cresc*, își dădu ea seama privindu-i cum se mușcă și se încaieră pentru carnea înnegrită. *Probabil că sunt de două ori mai grei decât au fost la Vaes Tolorro*. Chiar și așa, vor trece ani până ce vor fi destul de mari ca să se lupte. *Și trebuie, de asemenea, să fie dresați, altfel îmi vor duce regatul la dezastru*. Cu tot sângele ei de Targaryen, Dany nu avea nici cea mai vagă idee cum să dreseze un dragon.

Ser Jorah Mormont veni la ea când soarele era la asfințit.

— Cei Puri te-au refuzat?

— Așa cum ai spus că vor face. Haide, stai jos, sfătuiește-mă. Dany îl trase jos, pe pernele de lângă ea, iar Jhiqui le aduse un castron cu măsline roșii și ceapă înăbușită în vin.

— Nu vei primi nici un ajutor în acest oraș, *Khaleesi*. Ser Jorah luă o ceapă între degetul mare și arătător. Pe zi ce trece, sunt tot mai convins de asta. Cei Puri nu văd mai departe de zidurile Qarthului, iar Xaro...

— M-a cerut din nou în căsătorie.

— Da. Și știu de ce. Când cavalerul se încrunta, sprâncenele sale negre, dese, i se uneau deasupra ochilor adânciţi în orbite.

— Mă visează zi și noapte. Dany râse.

— Iartă-mă, regina mea, dar la dragonii tăi visează.

— Xaro mă asigură că în Qarth bărbatul și femeia își păstrează fiecare proprietățile după căsătorie. Dragonii sunt ai mei. Zâmbi, în timp ce Drogon traversă podeaua de marmură, săltând și fâlfâind din aripi, pentru a se cățăra pe perne, lângă ea.

— Spune adevărul până la un punct, dar omite să amintească un singur lucru. Cei din Qarth au un obicei de nuntă ciudat, regina mea. În ziua cununiei, soţia trebuie să ceară un semn al dragostei de la soţul ei. El trebuie să-i dăruiască oricare dintre lucrurile lui care va fi dorit de ea. Iar el poate să-i ceară ei același lucru. Poate fi cerut un singur lucru, dar oricare ar fi acela, nu poate fi refuzat.

— Un singur lucru, repetă ea. Și nu poate fi refuzat?

— Cu un dragon, Xaro Xhoan Daxos ar stăpâni acest oraș, dar o singură corabie nu ar duce cauza noastră prea departe.

Dany ciuguli dintr-o ceapă și cugetă mâhnită la perfidia bărbaţilor.

— Am trecut prin bazar la întoarcerea de la Sala Celor O Mie de Tronuri, îi spuse lui Ser Jorah. Acolo era Quaithe. Îi povesti despre fachir și despre scara de foc și despre ce îi spusese femeia cu masca roșie.

— Aș părăsi bucuros acest oraș, ca să fiu sincer, zise cavalerul când Dany sfârși de povestit. Dar nu aș pleca la Asshai.

— Atunci, unde?

— Către răsărit, răspunse el.

— Sunt la o jumătate de lume depărtare de regatul meu, chiar și aici. Dacă merg și mai departe către est, s-ar putea să nu mai ajung niciodată acasă, la Westeros.

— Dacă mergi spre apus, îți riști viața.

— Casa Targaryen are prieteni în Orașele Libere, îi reaminti ea. Prieteni mai devotați decât Xaro sau Cei Puri.

— Dacă te referi la Illyrio Mopatis, mă îndoiesc. Pentru suficient aur, Illyrio te-ar vinde la fel de repede cum ar vinde un sclav.

— Fratele meu și cu mine am fost oaspeți în palatul lui Illyrio timp de o jumătate de an. Dacă avea de gând să ne vândă, ar fi putut s-o facă atunci.

— Dar te-a vândut. Lui *Khal* Drogo.

Dany roși. Avea dreptate, dar nu-i plăcea duritatea cu care se exprimase.

— Illyrio ne-a apărat de cuțitele Uzurpatorului și a crezut în cauza fratelui meu.

— Illyrio nu crede în nici o cauză în afară de a sa. Gluttonii sunt oameni lacomi prin definiție, iar magisterii sunt prefăcuți. Illyrio Mopatis le are pe amândouă. Ce știi tu despre el?

— Știu că mi-a dat ouăle de dragoni.

Cavalerul pufni.

— Dacă ar fi știut că vor scoate pui, le-ar fi clocit el însuși.

Asta o făcu să zâmbească fără să vrea.

— O, n-am nici o îndoială, ser. Îl cunosc pe Illyrio mai bine decât crezi. Eram copil când am plecat de la palatul lui din Pentos să mă căsătoresc cu lumina ochilor mei, dar n-am fost nici oarbă, nici surdă. Și acum nu mai sunt copil.

— Chiar dacă Illyrio îți este prietenul pe care îl consideri, zise cavalerul cu încăpățânare,

nu e destul de puternic să te întroneze de unul singur, nu mai mult decât a putut fratele tău.

— E puternic, zise ea. Probabil nu la fel de puternic precum Xaro, dar suficient de bogat ca să-mi plătească oameni și corăbii.

— Mercenarii au rolul lor, recunoscu Ser Jorah, dar nu vei câștiga tronul tatălui tău cu lepădături din Orașele Libere. Nimic nu unește un regat sfărâmat la fel de repede ca o armată invadatoare pe pământul lui.

— Sunt regina lor de drept, protestă Dany.

— Ești o străină care vrea să acosteze pe țărmurile lor cu o armată de străini care nici măcar nu știu să vorbească Limba Comună. Lorzii din Westeros nu te cunosc, și au toate motivele să se teamă și să nu aibă încredere în tine. Trebuie să-i câștigi de partea ta înainte de-a te duce acolo. Cel puțin pe câțiva.

— Și cum să fac asta dacă mă duc spre est, după cum mă sfătuiești?

Ser Jorah mâncă o măslină și scuipă sâmburele în palmă.

— Nu știu, Înălțimea Ta, recunoscu el, dar știu asta: cu cât rămâi mai mult într-un loc, cu atât mai ușor le va fi dușmanilor tăi să te găsească. Numele Targaryen îi sperie încă atât de mult, încât au trimis un om să te omoare când au auzit că ești însărcinată. Ce vor face când vor auzi de dragonii tăi?

Drogon era cuibărit sub brațul ei, fierbinte ca o piatră care se scăldase toată ziua în soarele dogoritor. Rhaegal și Viserion se luptau pentru o bucățică de carne, lovindu-se unul pe altul cu aripile, în timp ce din nări le ieșea fumul, șuierând. *Copiii mei furioși*, gândi ea. *Nu trebuie să li se întâmple nimic rău*.

— Cometa m-a condus la Qarth cu un motiv. Am sperat să-mi găsesc oastea aici, dar se

pare că n-a fost să fie. Ce mai rămâne, mă întreb. *Mi-e frică*, își dădu ea seama, *dar trebuie să fiu curajoasă*. Mâine trebuie să te duci la Pyat Pree.

TYRION

Fata nu vărsă nici o lacrimă. Așa tânără cum era, Myrcella Baratheon era o prințesă. *Și o Lannister, în ciuda numelui pe care îl purta*, își reaminti Tyrion, *din sângele lui Jaime în aceeași măsură ca al lui Cersei*.

Fără doar și poate, zâmbetul ei fu ușor tremurat când fraţii ei își luară rămas-bun de la ea pe puntea *Săgeții Mării*, dar fata știa care erau cuvintele potrivite și le spuse cu demnitate și curaj. Când veni vremea să se despartă, Prinţul Tommen fu cel care începu să plângă, iar Myrcella cea care îl consolă.

Tyrion privi despărţirea de sus, de pe puntea înaltă a *Ciocanului Regelui Robert*, o corabie imensă de război cu patru sute de vâsle. *Ciocanul lui Rob*, cum îi ziceau vâslașii, va fi principala forţă a escortei Myrcellei. *Steaua Leului, Vântul Neînfricat* și *Lady Lyanna* urmau să o însoţească și ele.

Tyrion era mai mult decât neliniștit să renunţe la o parte atât de însemnată a flotei lor și așa insuficiente, secătuită cum era după pierderea acelor corăbii care călătoriseră cu Lordul Stannis la Piatra Dragonului și nu se mai întorseseră niciodată, dar Cersei nu voia să audă de o escortă mai puțin numeroasă. Poate că era înţeleaptă. Dacă fata ar fi capturată înainte de-a ajunge la Sulița Soarelui, alianţa cu cei din Dorne s-ar sfărâma în bucăţi. Până în momentul de faţă, Doran Martell nu făcuse altceva decât să-și cheme stegarii. Odată ce Myrcella ajungea nevătămată la Braavos, se

angajase să-și mute trupele în defileurile înalte, unde primejdia ar putea să-i facă pe unii dintre lorzii Hotarelor să-și regândească alianțele și să oprească înaintarea lui Stannis către nord. Totuși, era o simplă manevră. Clanul Martell nu s-ar angaja într-o luptă propriu-zisă – numai dacă ar avea loc un atac chiar la Dorne, iar Stannis nu era atât de nătărău. *Deși unii dintre stegarii lui ar putea fi*, reflectă Tyrion. *Trebuie să mai chibzuiesc la asta*.

Își drese glasul:

— Cunoști ordinele, căpitane.

— Le cunosc, stăpâne. Trebuie să urmărim coasta, să rămânem mereu în preajma uscatului până ce ajungem la Capul Ghearei Sfărâmate. De acolo traversăm Marea Îngustă, spre Braavos. Sub nici un motiv nu ne apropiem de Piatra Dragonului.

— Și dacă, totuși, vă întâlniți cu dușmanii noștri?

— Dacă e o singură corabie, îi punem pe fugă sau îi distrugem. Dacă sunt mai multe, *Vântul Neînfricat* stă pe lângă *Săgeata Mării*, ca s-o apere, în timp ce restul flotei se luptă.

Tyrion încuviință. În cel mai rău caz, mica *Săgeată a Mării* trebuia să fie capabilă să scape de urmăritori. O corabie micuță, cu pânze mari, *Săgeata Mării* era mai iute decât orice navă de război, sau cel puțin așa susținea căpitanul ei. Odată ajunsă la Braavos, Myrcella ar trebui să fie în siguranță. Îl trimitea cu ea pe Ser Arys Oakheart, care jurase să-i fie scut protector, și îi angajase pe Braavosi să o ducă restul drumului până la Sulița Soarelui. Chiar și Lordul Stannis ar ezita să trezească mânia celui mai mare și mai puternic dintre Orașele Libere. Călătoria de la Debarcaderul Regelui la Dorne trecând pe la Braavos nu era nici pe departe traseul cel mai

direct, dar era cel mai sigur... Sau cel puțin așa spera.

Dacă Lordul Stannis ar ști despre această călătorie, n-ar putea alege un moment mai bun să-și trimită flota împotriva noastră. Tyrion aruncă o privire spre locul unde Râul Repede se vărsa în Golful Apei Negre și fu ușurat să nu vadă nici urmă de corăbii în largul orizont verde. După ultimele informații, flota Baratheonilor era încă acostată la Capătul Furtunii, unde Ser Cortnay Penrose continua să-i înfrunte pe asediatori în numele defunctului Renly. Între timp, turnurile lui Tyrion erau pe trei sferturi terminate. Chiar și acum, oamenii ridicau blocuri grele de piatră, așezându-le și înjurându-l, fără îndoială, pentru că-i obliga să lucreze în timpul festivităților. Lasă-i să înjure. *Încă două săptămâni, Stannis, de atât mai am nevoie. Încă două săptămâni și va fi gata.*

Tyrion își privi nepoata îngenunchind înaintea Înaltului Septon ca să primească binecuvântarea pentru călătorie. Lumina soarelui se oglindea în coroana lui de cristal și revărsa curcubeie pe chipul ridicat al Myrcellei. Zgomotul râului făcea imposibil să li se audă rugăciunile. Tyrion spera că zeii aveau urechi mai agere. Înaltul Septon era gras cât o casă și mai pompos și mai lung la vorbă chiar decât Pycelle. *Destul, bătrâne, încheie*, gândi iritat Tyrion. *Zeii au lucruri mai bune de făcut decât să te asculte pe tine, și eu la fel*.

Când, în sfârșit, se termină cu zumzăitul și mormăielile, Tyrion își luă rămas-bun de la căpitanul *Ciocanului lui Rob*.

— Du-mi nepoata în siguranță la Braavos și la întoarcere te va aștepta rangul de cavaler, îi promise el.

În timp ce cobora pasarela abruptă către chei, Tyrion simţea ochi dușmănoși îndreptați asupra lui. Galera se legăna încet și mișcarea de sub picioare îl făcu să se clatine mai tare ca niciodată. *Pun pariu că le-ar plăcea să râdă pe înfundate*. Nimeni nu îndrăzni, nu pe față, deși auzea mormăieli amestecate cu scârţâitul lemnului, al sforii și al apei ce năvălea în jurul pilonilor. *Nu mă iubesc*, gândi el. *Ei bine, nu-i de mirare. Sunt bine hrănit și hidos, iar ei mor de foame*.

Bronn îl însoți prin mulțime, pentru a se alătura surorii sale și fiilor ei. Cersei îl ignoră, preferând să-și dăruiască zâmbetele vărului lor. Tyrion o privi cum îl vrăjește pe Lancel, cu ochii ei verzi ca șirul de smaralde din jurul gâtului alb, subțire, și își zâmbi șiret. *Îți cunosc secretul, Cersei*, gândi el. Sora lui trimisese adesea după Înaltul Septon în ultimul timp, să caute binecuvântarea zeilor în apropiata luptă cu Lordul Stannis... Sau cel puțin așa voia să-l facă să creadă. Într-adevăr, după o vizită scurtă la Marele Sept al lui Baelor, Cersei îmbrăcă o mantie simplă, maro, de călătorie și se furișă să se întâlnească cu un anumit cavaler rătăcitor cu numele neverosimil de Ser Osmund Kettleblack și cu frații săi, la fel de dezgustători, Osney și Osfryd. Lancel îi povestise despre ei. Cersei intenționa să-i folosească pe frații Kettleblack pentru a-și cumpăra propria oaste de mercenari.

Ei bine, n-are decât să se bucure de intrigile sale. Era mult mai dulce când avea impresia că e mai deșteaptă decât el. Frații Kettleblack o vor fermeca, îi vor lua banii și îi vor promite tot ce le va cere și, de ce nu, dacă Bronn făcea același lucru? Pungași binevoitori toți trei, frații erau de fapt mult mai pricepuți în arta amăgirii

decât fuseseră vreodată la vărsarea de sânge. Cersei reușise să-și cumpere trei tobe găunoase: vor scoate toate bubuiturile fioroase de care avea ea nevoie, dar înăuntru nu era nimic. Pe Tyrion asta îl amuza nespus.

Trâmbițele începură să răsune când *Steaua Leului* și *Lady Lyanna* se desprinseră de țărm, înaintând în josul râului pentru a deschide calea pentru *Săgeata Mării*. Dinspre mulțimea adunată de-a lungul malului se ridicară câteva ovații, firave și rătăcite ca norii care goneau în înaltul cerului. Myrcella zâmbi și făcu semn cu mâna de pe punte. În spatele ei stătea Arys Oakheart, cu mantia albă fluturând. Căpitanul ordonă să se desfacă parâmele și vâslașii traseră *Săgeata Mării* în curentul puternic al Apei Negre, unde pânzele sale se deschiseră în vânt ca petalele unei flori – pânze albe, obișnuite, după cum insistase Tyrion, nu roșul aprins al Lannisterilor. Prințul Tommen plângea cu suspine.

— Scâncești ca un prunc de țâță, îi șuieră fratele lui. Prinții nu plâng niciodată.

— Prințul Aemon Cavalerul Dragon a plâns în ziua în care Prințesa Naesys s-a căsătorit cu fratele lui, Aegon, zise Sansa Stark, iar gemenii Ser Attyk și Ser Erryk au murit cu lacrimi pe obraji după ce fiecare i-a dat celuilalt lovitura mortală.

— Taci sau îl pun pe Ser Meryn să-ți dea *ție* o lovitură mortală, îi spuse Joffrey logodnicei sale.

Tyrion aruncă o privire către sora sa, dar Cersei era preocupată de ceea ce îi spunea Ser Balon Swann. *Poate fi cu adevărat atât de oarbă la ceea ce este el?* se întrebă.

În larg, *Vântul Neînfricat* își desfăcu vâslele și străluci în aval în spatele *Săgeții Mării*. La

urmă venea *Ciocanul Regelui Robert*, mândria flotei regale, sau cel puțin a acelei părți care nu plecase anul trecut la Piatra Dragonului, cu Stannis. Tyrion alesese corăbiile cu grijă, evitându-le pe cele ale căror căpitani ar fi putut să fie de o loialitate îndoielnică, după spusele lui Varys... Dar cum loialitatea lui Varys însuși era îndoielnică, rămânea o anumită doză de incertitudine. *Mă bizui prea mult pe Varys*, cugetă el. *Am nevoie de propriii mei informatori. Nu că în ei aș avea încredere*. Încrederea te poate duce la pierzanie.

Își puse din nou întrebări despre Degețel. Nu se mai auzise nimic despre Petyr Baelish de când plecase la Podul Amar. Asta putea să nu însemne nimic, sau totul. Nici măcar Varys nu-și dădea seama. Eunucul sugerase că probabil Degețel avusese parte de vreo nenorocire pe drum. Poate chiar fusese omorât. Tyrion pufnise în semn de batjocură.

— Dacă Degețel e mort, atunci eu sunt un uriaș. Mai degrabă familia Tyrell se sustrăgea de la căsătoria propusă. Tyrion nu-i putea învinui. *Dacă aș fi în locul lui Mace Tyrell, aș prefera să am capul lui Joffrey într-o țeapă decât mădularul lui în fiica mea*.

Mica flotă intrase binișor în golf când Cersei sugeră că era timpul să plece. Bronn aduse calul lui Tyrion și îl ajută să încalece. Asta era sarcina lui Podrick Payne, dar pe el îl lăsaseră la Fortăreața Roșie. Mercenarul era o prezență mai liniștitoare decât ar fi fost băiatul.

Străzile înguste erau străjuite de oamenii Gărzii Orașului, ținând mulțimea la distanță cu mânerele sulițelor. Ser Jacelyn Bywater o luă înainte, în fruntea unui dispozitiv de lăncieri călare, în cămăși negre de zale și cu mantii aurii. În urma lui veneau Ser Aron Santagur și

Lordul Balon Swann, purtând stindardele regale, leul Lannisterilor și cerbul încoronat al Baratheonilor.

Regele Joffrey îi urma călare pe un buiestraș gri și înalt, cu o coroană aurie așezată pe buclele-i aurii. Sansa Stark călărea o iapă roaibă, lângă el, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, cu părul des, castaniu-roșcat, revărsat pe umeri, sub o plasă din pietre ale lunii. Cuplul era flancat de doi oșteni din Garda Regală, Câinele la dreapta Regelui și Ser Mandon Moore la stânga Sansei Stark.

În urma lor venea Tommen, smiorcăindu-se, împreună cu Ser Preston Greenfield, în armură și cu mantia lui albă, apoi Cersei, însoțită de Ser Lancel și apărată de Meryn Trant și Boros Blount. Tyrion era aliniat lângă sora lui. După ei veneau Înaltul Septon, în lectică, și un lung alai de curteni – Ser Horas Redwyne, Lady Tanda și fiica ei, Xho, Lordul Gyles Rosby și ceilalți. O coloană dublă de străjeri mergea în urma grupului.

Nespălații se holbau la călăreți cu înăbușită ranchiună, din spatele șirului de lăncieri. *Nu-mi place asta câtuși de puțin*, gândi Tyrion. Bronn avea vreo douăzeci de mercenari împrăștiați prin mulțime, cu ordin să stârpească din față orice tulburare. Probabil că Cersei îi întrebuința în mod similar pe frații Kettleblack. Cumva, Tyrion avu impresia că asta nu era de mare folos. Când focul se încinge prea tare, nu poți opri fiertura să se prindă aruncând un pumn de rădăcini în oală.

Traversară Piața Negustorilor de Pește și trecură pe lângă Aleea Noroioasă, înainte de a o apuca prin îngustul, cotitul Cârlig, pentru a-și începe urcușul către Muntele lui Aegon. Când tânărul rege trecu prin preajmă, câteva glasuri

se ridicară, strigând: „Joffrey! Trăiască! Trăiască!", dar la fiecare om care se alătura aclamaţiilor, alţi o sută rămâneau tăcuţi. Lannisterii trecură printr-o mare de bărbaţi zdrenţăroși și femei flămânde, înfruntând un ocean de priviri neiertătoare. Chiar în faţa lui Tyrion, Cersei râdea de ceva ce-i spusese Lancel, dar el bănuia că veselia ei era prefăcută. Nu putea fi indiferentă la freamătul din jurul lor, dar sora lui crezuse mereu de cuviinţă să braveze.

La jumătatea drumului, o femeie care bocea își făcu loc printre doi străjeri și fugi în stradă, în faţa regelui și-a însoţitorilor lui, ţinând deasupra capului trupul neînsufleţit al copilașului ei. Era vânăt și umflat, grotesc, dar adevărata oroare se afla în ochii mamei. Pentru o clipă, Joffrey dădu impresia că are de gând să o doboare, dar Sansa Stark se aplecă și îi spuse ceva. Regele se scotoci în pungă și îi azvârli femeii o monedă de argint. Moneda ricoșă de pe trupul copilului și se rostogoli sub picioarele mantiilor aurii și în mulţime, unde o duzină de oameni începură să se bată pentru ea. Mama nici nu clipi. Braţele ei osoase tremurau sub povara trupului mort al fiului ei.

— Las-o, îi strigă Cersei regelui, nu poate fi ajutată, sărmana.

Mama o auzi. Glasul reginei pătrunsese cumva în mintea răvășită a femeii. Faţa ei trasă se strâmbă cu dezgust:

— Târfă! zbieră ea. Târfa Regicidului! Curvă incestuoasă! Copilul mort îi căzu din braţe ca un sac de făină când arătă cu mâna spre Cersei. Curvă! Curvă!

Tyrion nu observă cine a aruncat bălegarul. Auzi doar icnetul Sansei și înjurătura răcnită a lui Joffrey, iar când întoarse capul, regele își

ștergea murdăria maronie de pe obraz. Bălegarul rămase lipit în părul lui auriu și împrăștiat pe picioarele Sansei.

— Cine a aruncat? zbieră Joffrey. Își înfipse degetele în păr, făcu o grimasă furioasă și azvârli cât colo o mână de bălegar. Îl vreau pe cel care a aruncat asta! ţipă el. O sută de dragoni de aur pentru omul care mi-l predă.

— A fost aici, sus! strigă cineva din mulţime. Regele dădu pinteni calului, rotindu-se pentru a cerceta acoperișurile și balcoanele deschise de deasupra lor. În mulţime, oamenii făceau semne, îi arătau, înjurându-se unul pe altul și înjurându-l pe rege.

— Te implor, Înălţimea Ta, lasă-l în pace, se rugă Sansa.

Regele nu îi acordă nici o atenţie.

— Aduceţi-mi-l pe omul care a aruncat mizeria aia! porunci Joffrey. O va linge de pe trupul meu, altfel își va pierde capul. Câine, tu, adu-mi-l aici!

Supus, Sandor Clegane coborî din șa, dar nu avea cum să străbată zidul de carne vie, cu atât mai puţin să ajungă sus. Cei care se aflau mai aproape de el începură să se vânzolească și să se înghiontească pentru a scăpa, în vreme ce alţii se împingeau în față, ca să vadă. Tyrion mirosi dezastrul.

— Clegane, las-o baltă. Omul a fugit de mult.

— Îl *vreau!* Joffrey arătă spre acoperiș. A fost acolo, sus! Câine, taie prin mulţime și adu...

Un tumult de sunete îi înecă ultimele cuvinte, un tunet nestăvilit de furie, de teamă și de ură, care îi înghiţi din toate părţile.

— Bastardule! îi strigă cineva lui Joffrey. Monstru bastard!

Alte glasuri îi strigară reginei „Târfă” și

„Curvă incestuoasă”, iar Tyrion era bombardat cu strigăte de „Monstrule” și „Jumătate de om!” Tyrion auzi alți câțiva oameni strigând „Dreptate” și „Robb, Regele Robb, Tânărul Lup”, „Stannis” și chiar „Renly”. Din ambele părți ale străzii, mulțimea se împingea în mânerele sulițelor, în timp ce mantiile aurii se căzneau să țină mulțimea în loc. Pietre și bălegar și alte lucruri și mai murdare le zburau pe deasupra capetelor.

— Hrănește-ne, țipă o femeie.

— Pâine, tună un bărbat din spatele ei. Vrem pâine, bastardule!

Într-o clipită, o mie de glasuri preluară lozinca. Regele Joffrey, Regele Robb și Regele Stannis fură uitați, Regele Pâine domnind singur. „Pâine” vociferară ei, „Pâine, pâine!”.

Tyrion dădu pinteni calului, lângă sora sa, țipând:

— Înapoi la castel! *Acum!*

Cersei îl aprobă cu o scurtă aplecare a capului, iar Ser Lancel își scoase sabia din teacă. În fruntea coloanei, Jacelyn Bywater răcnea ordine. Călăreții lui își coborâră lăncile și înaintară în dispozitiv de luptă. Regele, încordat, își rotea calul în cercuri, în timp ce peste cordonul de mantii aurii se întindeau mâini, încercând să-l atingă. O mână reuși să-l apuce de picior, dar numai pentru o clipă. Sabia lui Ser Mandon spintecă, despărțind mâna de încheietură.

— *Fugi!* îi strigă Tyrion nepotului său, plesnind cu putere crupa calului. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezând, și făcu un salt înainte, spulberând mulțimea în fața lui.

Tyrion se vârî în spatele regelui. Bronn ținu pasul, cu sabia în mână. O piatră ascuțită zbură

pe lângă capul lui și o varză putrezită se sfărâmă de scutul lui Ser Mandor. La stânga lor, trei mantii aurii se prăbușiră sub presiunea mulțimii, și pe urmă gloata năvăli, călcând în picioare oamenii căzuți. Câinele se pierduse în spate, dar calul său galopa, fără stăpân, în urma lor. Tyrion îl văzu pe Aron Santagar tras jos din șa, cu cerbul auriu cu negru al Baratheonilor smuls din mâini. Ser Balon aruncă leul Lannisterilor pentru a-și scoate sabia lungă. Lovea în stânga și-n dreapta, în timp ce steagul căzut era sfâșiat, iar mii de bucăți zdrențuite se spulberară ca niște frunze purpurii în bătaia furtunii. Într-o clipă se risipiră. Cineva se clătină în fața calului lui Joffrey și zbieră când regele trecu peste el. Dacă fusese bărbat, femeie sau copil, Tyrion n-ar fi putut spune. Joffrey galopa lângă el, palid la față, cu Ser Mandon Moore, o umbră albă, la stânga sa.

Și, dintr-odată, întreaga nebunie rămase în urmă; traversau în tropot de copite piața pavată care dădea spre turnul de pază al castelului. Un șir de sulițași străjuia porțile. Ser Jacelyn se întorcea cu lăncierii lui, gata pentru un nou atac. Sulițele se dădură în lături pentru a face loc lungului alai regesc să treacă pe sub poarta-ghilotină. Zidurile roșiatice se înălțau în jurul lor, liniștitor de înalte, înțesate de arcași.

Tyrion nu-și amintea când a descălecat. Ser Mandon îl ajuta pe regele zdruncinat să coboare de pe cal, când Cersei, Tommen și Lancel trecură de porți cu Ser Meryn și Ser Boros imediat în urma lor. Boros avea sabia mânjită de sânge, iar lui Meryn îi fusese sfâșiată de pe spate mantia albă. Ser Balon apăru fără coif, cu calul spumegând și cu gura însângerată. Horas Redwyne o aducea pe Lady Tanda, pe jumătate înnebunită de teamă pentru fiica ei, Lollys, care

fusese doborâtă din șa și lăsată în urmă. Lordul Gyles, mai pământiu la față ca oricând, bolborosi o poveste despre cum îl văzuse pe Înaltul Septon azvârlit din lectică, urlând rugăciuni în timp ce mulțimea îl călca în picioare. Jalabbar Xho zise că are impresia că l-a văzut pe Ser Preston Greenfield din Garda Regală gonind înapoi către lectica răsturnată a Înaltului Septon, dar nu era sigur.

Tyrion auzi, ca prin vis, un maester întrebându-l dacă e rănit. Traversă cu greu curtea, către locul unde se afla nepotul său, cu coroana acoperită de bălegar căzută într-o parte.

— Trădători, bolborosea Joffrey surescitat. Vor plăti cu capul, toți, o să...

Piticul îi dădu o palmă peste fața îmbujorată, atât de puternic încât coroana îi zbură de pe cap lui Joffrey. Pe urmă îl îmbrânci cu ambele mâini, doborându-l la pământ.

— Nebun nenorocit și orb!

— Erau trădători, scânci de jos Joffrey. M-au înjurat și m-au atacat!

— Tu ți-ai asmuțit dulăul împotriva lor! Ce ți-ai imaginat că vor face? Ai crezut că vor pleca genunchiul cu umilință în timp ce Câinele scurtează câteva mădulare? Țânc răsfățat și fără minte ce ești, l-ai ucis pe Clegane și zeii știu pe câți alții, și cu toate acestea tu nu te alegi cu nici o zgârietură! Fii blestemat! Îl lovi cu piciorul. Senzația era atât de plăcută încât ar fi continuat să-l lovească, dar Ser Mandon Moore îl trase la o parte, în timp ce Joffrey urla de durere, și pe urmă veni rândul lui Bronn să-l ia în primire. Cersei îngenunche lângă fiul ei, în vreme ce Ser Balon Swann îl potolea pe Ser Lancel. Tyrion se eliberă din strânsoarea lui Bronn.

— Câți mai sunt încă acolo? țipă el, adresându-se nimănui și tuturor.

— Fiica mea, strigă Lady Tanda. Vă rog, cineva trebuie să se întoarcă după Lollys...

— Ser Preston nu s-a întors, raportă Ser Boros Blount, nici Aron Santagar.

— Nici Doica, zise Horas Redwyne. Aceasta era porecla cu care ceilalți scutieri îl potcoviseră pe Tyrek Lannister.

Tyrion își roti privirea prin curte.

— Unde e fata Stark?

La început nu răspunse nimeni. În cele din urmă, Joffrey spuse:

— Era lângă mine. Nu știu unde s-a dus.

Tyrion își apăsă cu putere degetele pe tâmplele care îi pulsau. Dacă Sansa Stark păţise ceva, Jaime era ca și mort.

— Ser Mandor, tu ai fost apărătorul ei.

Ser Mandon Moore rămase netulburat.

— Când au năvălit în jurul Câinelui, primul gând mi-a fost la rege.

— Și bine ai făcut, interveni Cersei. Boros, Meryn, întoarceți-vă și căutați-o pe fată.

— Și pe fiica mea, suspină Lady Tanda. Vă rog, domnilor...

Ser Boros nu păru mulţumit de perspectiva de a părăsi adăpostul castelului.

— Înălţimea Ta, îi spuse el reginei, poate că la vederea mantiilor noastre albe gloata se va înfuria.

Tyrion înghiţise prea mult.

— Lua-ți-ar Ceilalți nenorocitele de mantii albe! Scoateți-le dacă vă temeți să le purtați, nerodule... Dar găsiți-o pe Sansa Stark, altfel, îți jur, îl voi pune pe Shagga să-ți crape căpăţâna aia urâtă în două să văd dacă e altceva înăuntru în afară de caltaboș.

Ser Boros era roșu ca racul de furie.

— Tu mă faci pe mine urât, *tu?* Dădu să ridice sabia însângerată pe care o ţinea încă strâns în pumnul înmănuşat în zale. Bronn îl îmbrânci pe Tyrion în spatele lui, fără menajamente.

— Încetaţi! tună Cersei. Boros, vei face aşa cum ţi se cere, sau vom găsi pe altcineva care să poarte mantia aia. Jurământul tău...

— Iat-o acolo! strigă Joffrey arătând cu degetul.

Sandor Clegane intră sprinten pe poartă, călare pe gonaciul roib al Sansei. Fata era aşezată în spatele lui, înconjurând strâns, cu ambele braţe, pieptul Câinelui. Tyrion îi strigă:

— Eşti rănită, Lady Sansa?

Sângele şiroia pe fruntea Sansei, dintr-o rană adâncă la cap.

— Au... au aruncat cu obiecte... Pietre şi noroi, ouă... Am încercat să le spun că nu am nici o bucată de pâine să le dau. Un bărbat a încercat să mă tragă jos din şa. Câinele l-a omorât, cred... Braţul lui... Ochii i se dilatară şi Sansa îşi acoperi gura cu o mână. I-a tăiat braţul.

Clegane o ridică din şa, aşezând-o jos. Mantia lui albă era sfâşiată şi pătată, şi printr-o gaură din mâneca stângă se prelingea sânge.

— Micuţa pasăre sângerează. Cineva s-o ducă înapoi în colivie şi să vadă de rana ei.

Maester Frenken se repezi să-i dea ascultare.

— I-au făcut felul lui Santagar, continuă Câinele. Patru bărbaţi îl ţineau la pământ şi îl loveau pe rând cu un bolovan. I-am scos maţele unuia dintre ei, nu că asta i-ar mai fi fost lui Ser Aron de vreun folos.

Lady Tanda se apropie de el.

— Fiica mea...

— N-am văzut-o.

Câinele își roti privirea prin curte, încruntându-se.

— Unde mi-e calul? Dacă i se întâmplă ceva calului ăluia, cineva va da socoteală.

— A alergat cu noi o bucată de vreme, zise Tyrion, dar nu știu ce s-a ales de el după aceea.

— Foc! strigă o voce din turnul de pază. Lorzii mei, e foc în oraș. Fundătura Puricilor e în flăcări.

Tyrion era frânt de oboseală, dar nu era timp pentru disperare.

— Bronn, ia câți oameni ai nevoie și vezi să nu fie atacate rezervele de apă. *Zeii fie milostivi, focul sălbatic! Dacă ajunge vreo vâlvătaie la el...* Putem să pierdem Fundătura Puricilor dacă trebuie, dar sub nici o formă focul nu trebuie să ajungă la Sala Alchimiștilor, s-a înțeles? Clegane, vei merge cu el.

Preț de o fracțiune de secundă, Tyrion avu impresia că a zărit teama în ochii întunecați ai Câinelui. Focul, își dădu el seama. *Lua-m-ar Ceilalți, bineînțeles ca urăște focul, l-a gustat din plin*. Expresia dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de obișnuitul chip încruntat al lui Clegane.

— Voi merge, zise el, dar nu la porunca ta. Trebuie să găsesc calul acela.

Tyrion se întoarse către cei trei cavaleri rămași din Garda Regală.

— Fiecare dintre voi veți fi escorta câte unui vestitor. Ordonați oamenilor să se întoarcă la casele lor. Oricine va fi găsit pe străzi după ultimul sunet al clopotului de seară va fi omorât.

— Locul nostru este lângă rege, zise Ser Meryn.

Cersei sări ca o viperă.

— Locul tău e acolo unde fratele meu spune

că este. Mâna vorbește cu glasul regelui însuși și nesupunerea înseamnă trădare.

Boros și Meryn schimbară o privire.

— Să purtăm mantiile, Înălțimea Ta? întrebă Ser Boros.

— Mergeți goi, din partea mea. Poate așa le-ați reaminti că sunteți bărbați. Se pare că au uitat după ce au văzut cum v-ați purtat acolo, pe stradă.

Tyrion o lăsă pe sora lui să-și reverse furia. Capul îi bubuia. Avea impresia că simte miros de fum, deși probabil era doar mirosul nervilor lui încinși.

Două dintre Ciorile de Piatră străjuiau ușa Turnului Mâinii.

— Aduceți-mi-l pe Timett, fiul lui Timett.

— Ciorile de Piatră nu aleargă scheunând după Oameni Arși, îl informă semeț unul dintre sălbatici.

Pentru o clipă, Tyrion uitase cu cine avea de-a face.

— Atunci, găsiți-mi-l pe Shagga.

— Shagga doarme.

Făcu un efort să nu țipe.

— Treziți-l.

— Nu e ușor lucru să-l trezești pe Shagga, fiul lui Dolf, se plânse omul. Furia lui e înspăimântătoare.

Se îndepărtă bombănind.

Shagga intră căscând și scărpinându-se.

— Jumătate din oraș e răsculat, cealaltă jumătate e în flăcări, iar Shagga zace sforăind, zise Tyrion.

— Lui Shagga nu-i place apa noroioasă de-aici, așa că trebuie să bea berea ta proastă și vinul tău acru, și după asta îl doare capul.

— Shae se află în castelul de lângă Poarta de Fier. Vreau să te duci la ea și să o păzești, orice

s-ar întâmpla.

Uriașul zâmbi, cu dinții – o crevasă galbenă în sălbăticia păroasă a bărbii sale.

— Shagga o va aduce aici.

— Ai grijă numai să nu pățească nimic. Spune-i că voi veni la ea îndată ce voi putea. Poate chiar în noaptea asta, sau, cu siguranță, mâine.

La căderea serii, orașul era încă răvășit, deși Bronn raportă că focurile erau stinse și cea mai mare parte dintre bandele răzlețe se împrăștiaseră. Oricât ar fi tânjit după alinarea pe care o găsea în brațele lui Shae, Tyrion își dădu seama că nu va merge nicăieri în noaptea aceea.

Ser Jacelyn Bywater îi aduse lista măcelului în timp ce își lua cina – clapon rece și pâine neagră – în penumbra solariului său. Lumina amurgului pierise deja în întuneric, dar când slujitorii veniseră să-i aprindă lumânările și să-i facă un foc în cămin, Tyrion urlase la ei și-i pusese pe fugă. Starea lui de spirit era la fel de întunecată ca și camera, iar Bywater nu spuse nimic care s-o lumineze.

Lista celor uciși îl avea în frunte pe Înaltul Septon, sfâșiat în timp ce își striga zeii, cerându-le îndurare. *Oamenii flămânzi nu au o părere prea bună despre preoții prea grași ca să poată umbla*, cugetă Tyrion.

Trupul lui Ser Preston nu fusese observat la început, mantiile aurii căutaseră un cavaler în armură albă, dar el fusese înjunghiat și ciopârțit cu atâta cruzime încât era roșu-maroniu din cap până-n picioare.

Ser Aron Santagar fusese găsit într-un șanț, cu capul un terci roșu înăuntrul coifului zdrobit.

Fiica lui Lady Tanda își pierduse fecioria,

siluită, în spatele unei tăbăcării, de câteva zeci de bărbaţi care urlau. Mantiile aurii o găsiră umblând goală pe Uliţa Osânzei.

Tyrek era dat dispărut, ca și coroana de cristal a Înaltului Septon. Nouă mantii aurii fuseseră omorâte, patruzeci rănite. Nimeni nu se sinchisise să numere câţi oameni de rând muriseră.

— Vreau să mi-l găsiţi pe Tyrek, viu sau mort, zise tăios Tyrion când Bywater termină. Nu e decât un copil. Fiul defunctului meu unchi Tygett. Tatăl lui a fost întotdeauna bun cu mine.

— Îl vom găsi. La fel și coroana septonului.

— Coroana septonului n-au decât să și-o bage Ceilalţi undeva, din partea mea.

— Când m-ai numit pe mine la comanda Gărzii, mi-ai spus că vrei adevărul gol-goluț, întotdeauna.

— Cumva, am senzaţia că n-o să-mi placă deloc ce ești pe cale să-mi spui, zise Tyrion posomorât.

— Astăzi avem în mână orașul, stăpâne, dar nu pot face nici un fel de promisiuni pentru ziua de mâine. Cazanul stă să dea în foc. Atât de mulţi hoţi și criminali sunt pretutindeni, încât nici o casă nu e în siguranţă, dizenteria se răspândește în bordeluri, de-a lungul Cotului Scursorii nu poţi cumpăra nimic de mâncare cu o monedă de aramă sau de argint. Unde înainte nu auzeai decât mormăieli din șanţ, acum se vorbește deschis despre trădare în sălile ghildelor și în piețe.

— Ai nevoie de mai mulţi oameni?

— Nu am încredere nici în jumătate dintre oamenii pe care îi am acum. Slynt a triplat Garda, dar nu e destul să porţi mantie aurie ca să fii străjer. Există oamenii destoinici și

devotați printre noii recruți, dar în același timp, mai multe brute, beţivani, lași și trădători decât ai vrea să știi. Sunt prost pregătiți și nedisciplinați, și nu îi apără decât propria piele. Dacă se va ajunge la luptă, mă tem că nu vor rezista.

— Nu m-am așteptat niciodată să reziste, răspunse Tyrion. Odată zidurile noastre sfărmate, suntem pierduți, am știut asta de la început.

— Oamenii mei se trag în marea lor majoritate din popor. Umblă pe aceleași străzi, beau în aceleași crâșme, își înfulecă mâncarea în aceleași maghernițe. Eunucul tău ar fi trebuit să-ţi spună că la Debarcaderul Regelui Lannisterii nu sunt prea iubiți. Mulţi își mai amintesc și acum cum nobilul tău tată a jefuit orașul când Aerys i-a deschis porţile. Se vorbește pe la colţuri că zeii ne pedepsesc pentru păcatele Casei noastre – pentru crima comisă de fratele tău asupra Regelui Aerys, pentru măcelărirea copiilor lui Rhaegar, pentru executarea lui Eddard Stark și pentru cruzimea justiţiei lui Joffrey. Unii vorbesc deschis despre cât de bine mergeau lucrurile pe vremea când rege era Robert și sugerează că ar veni din nou vremuri mai bune dacă pe tron ar fi Stannis. În prăvălii, în crame și în bordeluri, lucrurile astea se aud – și în barăci și prin cazărmi, din păcate.

— Îmi urăsc familia, asta vrei să-mi spui?

— Da, și se vor întoarce împotriva ei dacă se ivește ocazia.

— Și împotriva mea?

— Întreabă-ți eunucul.

— Eu te întreb pe tine.

Ochii adânciți în orbite ai lui Bywater întâlniră ochii asimetrici ai piticului și nu clipiră.

— Mai cu seamă împotriva ta, stăpâne.

— *Mai cu seamă?* Nedreptatea aproape îl sufocă.

— Joffrey a fost cel care le-a spus să își mănânce morții, cel care și-a asmuțit câinii asupra lor. Cum mă pot învinovăți pe mine?

— Înălțimea Sa e doar un băiețandru. Pe la colțuri se spune că are sfătuitori răi. Regina nu a fost niciodată cunoscută ca o prietenă a celor mulți, nici Lordul Varys nu a fost numit Păianjenul de drag ce le era de el, dar pe tine te învinuiesc cel mai mult. Sora ta și eunucul au fost aici când vremurile au fost mai bune sub domnia Regelui Robert, dar tu nu ai fost. Se spune că ai umplut orașul de mercenari plini de ifose, de brute care iau ce vor și nu respectă nici o lege în afară de legea lor. Se spune că l-ai exilat pe Janos Slynt din cauză că l-ai găsit prea sincer și prea cinstit pentru gustul tău. Te-au văzut azvârlindu-l pe blândul și înțeleptul Pycelle în temniță când a îndrăznit să-și ridice glasul împotriva ta. Unii susțin chiar că ai de gând să pui stăpânire pe Tronul de Fier.

— Da, în plus sunt un monstru, hidos și deformat, nu uita asta niciodată. Își încleștă pumnul. Am auzit destul. Avem treabă amândoi. Lasă-mă.

Poate că nobilul meu tată avea dreptate să mă disprețuiască în toți acești ani, dacă asta e tot ce pot realiza, gândi Tyrion după ce rămase singur. Își coborî privirea la rămășițele cinei și i se întoarse stomacul pe dos la vederea claponului rece și unsuros. Dezgustat, îl împinse la o parte, îl strigă pe Pod și îl trimise să-i cheme degrabă pe Varys și pe Bronn. *Sfătuitorii mei cei mai de încredere sunt un eunuc și un mercenar, iar doamna mea este o târfă. Ce spune asta despre mine?*

Când sosi, Bronn se plânse de întuneric și insistă să se facă un foc în vatră. Ardea cu flacăra vie pe când Varys își făcu apariția.

— Unde-ai fost? întrebă Tyrion.

— Cu treburile regelui, dragă stăpâne.

— A, da, regele, mormăi Tyrion. Nepotului meu nu i se cuvine să stea nici pe o privată, darămite pe Tronul de Fier.

Varys ridică din umeri.

— Un ucenic trebuie să învețe de la cineva meseria.

— Jumătate dintre ucenicii de pe Aleea Puturoasă ar putea domni mai bine decât acest rege al tău.

Bronn se așeză la masă în fața lui și smulse o bucată de clapon. Tyrion își făcuse un obicei din a ignora frecventele insolențe ale mercenarului, dar în seara aceasta îl găsea iritant.

— Nu-mi amintesc să-ți fi dat permisiunea să-mi termini cina.

— Nu păreai că o mănânci, zise Bronn cu gura plină de carne. Orașul moare de foame, e o crimă să irosești mâncarea. Ai niște vin?

Imediat o să vrea să i-l torn eu, gândi Tyrion amenințător.

— Mergi prea departe, îl preveni el.

— Iar tu nu mergi niciodată destul de departe. Bronn aruncă osul pe jos. Te-ai gândit vreodată ce ușoară ar fi viața dacă celălalt s-ar fi născut primul? Își vârî degetele în clapon și smulse o mână plină de carne. Plângăciosul, Tommen. Se pare c-ar face orice i s-ar spune, așa cum ar trebui să facă un rege bun.

Un fior îi trecu lui Tyrion pe șira spinării când își dădu seama unde bătea mercenarul. *Dacă Tommen ar fi rege...* Tommen putea deveni rege într-un singur fel. Nu, nici măcar

nu se putea gândi la așa ceva. Joffrey era sânge din sângele lui și era fiul lui Jaime, în aceeași măsură în care era fiul lui Cersei.

— Aș putea să pun să ți se taie capul pentru ce ai spus, îi zise lui Bronn, dar mercenarul se mulțumi să râdă.

— Prieteni, interveni Varys, cearta nu ne e de nici un folos. Vă rog pe amândoi, luați-vă inima-n dinți.

— A cui inimă? întrebă Tyrion cu amărăciune. Îi treceau prin minte mai multe variante ademenitoare.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose nu purta armură. Călărea un armăsar roib, iar stegarul lui unul sur. Deasupra lor flutura cerbul încoronat al Baratheonilor și penele încrucișate ale Casei Penrose, albe pe fond roșcat. Barba proeminentă a lui Ser Cortnay era tot roșcată, deși capul îi era cu totul pleșuv. Dacă dimensiunea și măreția suitei regale îl impresionau, asta nu se vedea pe chipul lui ofilit.

Se apropiară zornăindu-și lanțurile și zăngănindu-și zgomotos armurile. Până și Davos purta armură, deși nu-și putea da seama de ce; umerii și șalele îl dureau de la povara cu care nu era deprins. Îl încurca și-l făcea să se simtă ridicol și se întrebă din nou de ce se afla aici. *Nu sunt eu cel care să pună sub semnul întrebării poruncile regelui, și totuși...*

Fiecare om din detașament era de obârșie mai nobilă și de rang mai înalt decât Davos Seaworth, și măreții lorzi străluceau în lumina zorilor. Armurile lor sclipeau de oțelul argintat și de încrustațiile din aur, iar coifurile de război le erau abundent decorate cu panașe, cu pene și cu animale heraldice meșteșugit făurite, cu ochi din nestemate. Stannis însuși părea nelalocul lui în această companie somptuoasă și magnifică. Ca și Davos, regele era îmbrăcat în veșminte de lână și piele fiartă, deși micul cerc roșu de la tâmple îi conferea o anumită grandoare. Lumina soarelui scânteia pe vârfurile în formă de flăcări ale coifurilor ori de

câte ori întorcea capul.

În cele opt zile de când *Betha Neagră* se alăturase flotei, plecând spre Capătul Furtunii, nu reușise să ajungă mai aproape de Înălțimea Sa decât acum. Ceruse o audiență în decurs de o oră de la sosire, doar ca să i se spună că regele era ocupat. Davos aflase de la fiul său, Devan, unul dintre scutierii regali, că regele era mai mereu ocupat. Acum, că Stannis Baratheon își intrase în drepturi, lorzii mărunți roiau în jurul lui ca muștele în jurul unui hoit. *Și arată ca un cadavru, mult îmbătrânit față de cum era când am părăsit Piatra Dragonului*. Devan spunea că regele aproape că nici nu mai doarme în ultimul timp.

— De la moartea Lordului Renly, e bântuit de coșmaruri îngrozitoare, îi mărturisise fiul său. Poțiunile maesterului nu au nici un efect asupra lui. Numai Lady Melisandre îl poate liniști să adoarmă.

Oare de-asta împarte acum pavilionul cu el? se întrebă Davos. *Să se roage împreună? Sau are un alt mod de a-i aduce mângâiere?* Era o întrebare rușinoasă, pe care nu îndrăznea să i-o pună nici măcar propriului sau fiu. Devan era un băiat bun, dar purta cu mândrie inima învăpăiată, iar tatăl său îl văzuse lângă focuri, la căderea nopții, implorându-l pe Stăpânul Luminii să aducă zorile. *E scutierul regelui*, își spuse Davos, *e firesc să îmbrățișeze zeul acestuia.*

Davos aproape uitase cât de înalte și groase se înălțau zidurile Capătului Furtunii. Regele Stannis se opri lângă ele, la câțiva metri de Ser Cortnay și de stegarul lui.

— Ser, zise el cu rigidă politețe. Nu dădu nici un semn că ar vrea să descalece.

— Stăpâne. Adresarea fu mai puțin

curtenitoare, dar nu neașteptată.

— Se obișnuiește să te adresezi unui rege cu *Înălțimea* Ta, îl anunță Lordul Florent. O vulpe roșcat-aurie își ițea botul strălucitor din platoșa lui, printr-un cerc de flori din lazurit. Foarte înalt, foarte curtenitor și foarte bogat, Lordul Cetății Bywater fusese primul dintre stegarii lui Renly care se declarase de partea lui Stannis și primul care renunțase la vechii săi zei pentru a-l adopta pe Stăpânul Luminii. Stannis își lăsase regina la Piatra Dragonului împreună cu unchiul ei, Axell, dar oamenii reginei erau mai numeroși și mai puternici ca oricând, iar Alester Florent era cel mai de frunte.

Ser Cortnay Penrose îl ignoră, preferând să i se adreseze lui Stannis.

— Aceasta este o companie selectă. Marii lorzi Estermont, Erroll și Varner, Ser Jon al merelor verzi Fossoways și Ser Bryan al merelor roșii, Lordul Caron și Ser Guyard, din Garda Curcubeului a lui Renly... și autoritarul Lord Alester Florent de Brightwater, fără îndoială. Acela pe care îl zăresc în spate să fie Cavalerul Ceapă? Foarte nimerit, Ser Davos. Mă tem că pe doamna nu o cunosc.

— Numele meu este Melisandre, ser. Era singura care venise fără armură, doar cu veșmintele ei roșii, vaporoase. La gât, marele rubin absorbea lumina zilei. Sunt în slujba regelui tău și a Stăpânului Luminii.

— Să-ți trăiască, doamna mea, răspunse Ser Cortnay, dar eu mă închin altor zei și altui rege.

— Există un singur rege adevărat și un singur zeu adevărat, vesti Lordul Florent.

— Suntem aici ca să punem în discuție probleme de teologie, stăpâne? De-aș fi știut, aș fi adus un septon.

— Știi prea bine de ce ne aflăm aici, zise

Stannis. Ai avut la dispoziție două săptămâni să cântărești oferta mea. Ți-ai trimis corbii. Nu a venit nici un ajutor. Nici nu va veni. Capătul Furtunii este singur, iar eu mi-am pierdut răbdarea. Pentru ultima oară, ser, îți poruncesc să-ți deschizi porțile și să-mi dai ceea ce mi se cuvine de drept.

— Și condițiile? întrebă Ser Cortnay.

— Rămân aceleași, răspunse Stannis. Te voi ierta pentru trădare, așa cum i-am iertat și pe ceilalți lorzi pe care îi vezi în spatele meu. Oamenii din garnizoana ta vor fi liberi să intre în serviciul meu sau să se întoarcă nevătămați la casele lor. Îți poți păstra armele și atâtea lucruri câte poate duce un om. Dar îți voi cere caii și animalele de povară.

— Și ce se va întâmpla cu Edric Storm?

— Bastardul fratelui meu va trebui să-mi fie predat.

— Atunci răspunsul meu rămâne nu, lordul meu.

Regele își încleștă fălcile. Nu spuse nimic.

În locul lui, vorbi Melisandre:

— Fie ca Stăpânul Luminii să te apere în întunericul tău, Ser Cortnay.

— Lua-l-ar Ceilalți pe Stăpânul Luminii, i-o întoarse Penrose, și să se șteargă la fund cu cârpa aia pe care o porți.

Lordul Alester Florent își drese glasul:

— Ser Cortnay, ai grijă cum vorbești. Înălțimea Sa nu vrea să-i facă băiatului nici un rău. Copilul e sânge din sângele lui, și al meu deopotrivă. Nepoata mea Delena a fost mama lui, după cum știe toată lumea. Dacă nu vrei să ai încredere în rege, încrede-te în mine. Știi că sunt un om de onoare...

— Știu că ești un om ambițios, îl întrerupse Ser Cortnay. Un om care schimbă regii și zeii

așa cum îmi schimb eu cizmele. Așa cum fac și ceilalți schimbă-mantii pe care îi văd în fața mea.

Un vuiet de furie se ridică dinspre oamenii regelui. *Nu e prea departe de adevăr*, gândi Davos. Doar cu puțin timp în urmă, clanurile Fossoway, Guyat Morrigen și lorzii Caron, Varnei, Errol și Estermont fuseseră alături de Renly. Au stat în pavilionul lui, l-au ajutat să-și facă planurile de război, au pus la cale cum să-l doboare pe Stannis. Iar Lordul Florent fusese cu ei – putea fi el unchiul Reginei Selyse, dar asta nu l-a împiedicat pe Lordul de Brightwater să plece genunchiul în fața lui Renly, când steaua lui era sus.

Bryce Caron se apropie călare, câțiva pași, cu mantia sa lungă în culorile curcubeului răsucindu-se în bătaia vântului dinspre golf.

— Nimeni de aici nu e un schimbă-mantie, ser. Sunt devotat Capătului Furtunii, iar Regele Stannis este regele său de drept... și adevăratul nostru rege. Este ultimul din Casa Baratheon, urmașul lui Robert și al lui Renly.

— Dacă e așa, de ce Cavalerul Florilor nu se află printre voi? Și unde este Mathis Rowan? Randyll Tarly? Lady Oakheart? De ce nu sunt aici, cu voi, ei care l-au iubit pe Renly cel mai mult? Unde este Brienne de Tarth, vă întreb.

— Aia? Ser Guyard Morrigen râse răgușit. A fugit cât au ținut-o picioarele. A ei a fost mâna care l-a omorât pe rege.

— O minciună, zise Ser Cortnay. Am cunoscut-o pe Brienne când nu era decât o copilă care se juca la picioarele tatălui ei în Sala Amurgului și am cunoscut-o și mai bine când Luceafărul de Seară a trimis-o aici, la Capătul Furtunii. L-a iubit pe Renly Baratheon din prima clipă când l-a zărit, asta putea observa și

un orb.

— Cu siguranță, afirmă Lordul Florent voios, și n-ar fi prima fecioară înnebunită până la crimă de un bărbat care o respinge. Deși, în ceea ce mă privește, eu cred că Lady Stark a fost cea care l-a omorât pe rege. A străbătut tot drumul de la Riverrun să-l roage să facă o alianță, iar Renly a refuzat-o. Fără îndoială, a văzut în el un pericol pentru fiul ei și s-a descotorosit de el.

— A fost mâna lui Brienne, insistă Lordul Caron. Ser Emmon Coy a jurat înainte de-a muri. Ai cuvântul meu, Ser Cortnay.

Ser Cortnay răspunse cu glas răgușit, plin de dispreț:

— Și ce valoare are acesta? Văd că îți porți mantia în mai multe culori. Cea pe care ți-a dat-o Renly când ai *jurat* să-l aperi. Dacă e mort, cum se face că tu ești în viață? Își îndreptă disprețul către Guyard Morrigen: Ți-aș putea pune și ție aceeași întrebare, ser. Guyard cel Verde, nu-i așa? Din Garda Curcubeului? Jurat să-și dea viața pentru regele său? Dacă aș avea o asemenea mantie, mi-ar fi rușine să o port.

Morrigen se zbârli.

— Bucură-te că suntem la tratative, Penrose, altfel ți-aș smulge limba pentru vorbele astea.

— Și ai arunca-o în același foc unde ți-ai lăsat bărbăția?

— Ajunge! zise Stannis. Stăpânul Luminii a hotărât ca fratele meu să moară pentru trădarea lui. Nu contează cine a săvârșit fapta.

— Poate pentru *tine*, răspunse Ser Cortnay. Ți-am auzit oferta, Lord Stannis. Acum iat-o pe a mea. Își scoase mănușa și o aruncă direct în obrazul regelui. Luptă de la om la om. Sabie, lance sau orice armă vrei. Sau dacă te temi să-ți pui în pericol sabia magică și pielea regală

împotriva unui om bătrân, numește-ți un campion și voi face același lucru. Le aruncă lui Guyard Morrigen și lui Bryce Caron câte-o privire usturătoare. Oricare dintre cățelușii ăștia s-ar descurca binișor, aș crede.

Ser Guyard Morrigen se făcu negru la față de furie.

— Voi ridica mănușa, dacă regele dorește.

— Și eu la el. Bryce Caron se uită la Stannis.

Regele scrâșni din dinți.

— Nu.

Ser Cortnay nu păru surprins.

— Ce anume pui la îndoială, stăpâne, justețea cauzei sau puterea brațului tău? Te temi că voi urina pe sabia ta arzătoare și o voi stinge?

— Mă crezi complet nebun, ser? întrebă Stannis. Am douăzeci de mii de oameni. Ești asediat pe mare și pe uscat. De ce aș alege să mă lupt cu tine când victoria mea e asigurată? Regele îndreptă un deget către el. Te previn: Dacă mă obligi să-mi iau castelul cu forța, să nu aștepți îndurare. Vă voi spânzura ca pe niște trădători, până la unul.

— Cum vor hărăzi zeii. Adu furtună, lordul meu, și amintește-ți, dacă faci asta, care este *numele* castelului.

Ser Cortnay dădu pinteni calului și se îndreptă înapoi către poartă. Stannis nu rosti nici un cuvânt, ci își întoarse calul, pornind către tabără. Ceilalți îl urmară.

— Dacă atacăm aceste ziduri, o mie vor muri, zise neliniștit Lordul Estermont, care era bunicul regelui din partea mamei. Mai bine să riscăm o singură viață, asta e sigur. Cauza noastră este dreaptă, cu siguranță zeii vor binecuvânta cu victorie brațele campionului nostru.

Zeul, bătrâne, gândi Davos. *Uiți că acum avem un singur zeu, Stăpânul Luminii al lui Melisandre*.

Ser Jon Fossoway zise:

— Aș prelua bucuros provocarea eu însumi, deși nu sunt un luptător nici pe jumătate atât de bun ca Lordul Caron sau ca Ser Guyard. Renly nu a lăsat nici un cavaler remarcabil la Capătul Furtunii. Garnizoana e pentru bătrâni și pentru novici.

Lordul Caron fu de aceeași părere.

— O victorie ușoară, negreșit. Și ce glorie, să câștigi Capătul Furtunii dintr-o singură lovitură!

Stannis îi scrută pe toți dintr-o privire.

— Vă merge gura ca la niște mori stricate, dar fără nici o noimă. Vreau liniște. Ochii regelui se opriră asupra lui Davos: Ser, vino cu mine. Dădu pinteni calului și se îndepărtă. Doar Melisandre îl urmă, ducând stindardul imens al inimii înflăcărate cu cerbul încoronat în mijloc. *De parcă ar fi fost înghițit pe de-a-ntregul*.

Davos observă privirile pe care le schimbau lorzii în timp ce trecea printre ei, pentru a se alătura regelui. Aceștia nu erau cavaleri-ceapă, ci oameni mândri, proveniți din case cu un vechi renume. Cumva, își dădu seama că Renly nu-i mustrase niciodată într-o astfel de manieră. Cel mai tânăr dintre Baratheoni era dăruit cu o curtoazie înnăscută care, din păcate, îi lipsea fratelui său.

Încetini pasul, într-un galop ușor, când calul lui Davos ajunse lângă cel al regelui.

— Înălțimea Ta. Văzut de aproape, Stannis arăta mai rău decât își dăduse seama de la distanță. Era tras la față și sub ochi avea cearcăne întunecate.

— Un contrabandist trebuie să se priceapă la oameni, zise regele. Ce părere ai despre acest Ser Cortnay Penrose?

— Un om îndărătnic, zise Davos cu prudență.

— Însetat de moarte, aș zice. Dă cu piciorul mâinii mele întinse. Da, și dă cu piciorul vieții sale, pe deasupra, și vieții fiecărui om de dincolo de ziduri. *Luptă de la om la om?* Regele pufni batjocoritor. Fără doar și poate, m-a confundat cu Robert.

— Mai degrabă era disperat. Ce altă speranță are?

— Nici una. Castelul va cădea. Dar cum să-l facem să cadă repede? Stannis cugetă o clipă la asta. Dincolo de tropăitul monoton al copitelor, Davos auzea, vag, cum regele scrâșnește din dinți. Lordul Alester mă îndeamnă să-l aduc aici pe bătrânul Lord Penrose. Tatăl lui Ser Cortnay. Îl știi, bănuiesc.

— Când am venit ca mesager al tău, Lordul Penrose m-a primit cu mai multă amabilitate decât mulți alții, răspunse Davos. E om bătrân, i-a trecut vremea. E bolnav și cu puterile slăbite.

— Florent ar vrea să-l vadă și mai slăbit. În fața fiului său, cu un ștreang în jurul gâtului.

Era periculos să te pui împotriva oamenilor reginei, însă Davos jurase să-i spună întotdeauna adevărul regelui său.

— Cred că ar fi o greșeală, stăpânul meu. Ser Cortnay va prefera să-și privească tatăl murind decât să-i înșele încrederea. Nu ne va ajuta la nimic și va aduce dezonoare cauzei noastre.

— Ce dezonoare? se burzului Stannis. Vrei să cruț viața trădătorilor?

— Ai cruțat viața celor din spatele nostru.

— Mă ocărăști pentru asta,

contrabandistule?

— Nu e locul meu s-o fac. Davos se temea că a spus prea mult.

Regele era de neclintit.

— Îl prețuiești pe acest Penrose mai mult decât pe lorzii mei stegari. De ce?

— E loial.

— O loialitate prost plasată față de un uzurpator mort.

— Da, recunoscu Davos, dar e loial.

— Și cei din spatele nostru nu sunt?

Davos mersese prea departe cu Stannis ca să facă acum pe niznaiul.

— Anul trecut au fost oamenii lui Robert. Acum o lună au fost ai lui Renly. În dimineața asta sunt ai tăi. Ai cui vor fi mâine?

Și Stannis începu să râdă. Un hohot neașteptat, aspru și plin de dispreț.

— Ți-am spus, Melisandre, îi zise femeii roșii, Cavalerul Ceapă îmi spune adevărul.

— Văd că-l cunoști bine, Înălțimea Ta, răspunse femeia roșie.

— Davos, mi-ai lipsit nespus, zise regele. Da, am un alai de trădători, nasul nu te înșeală. Lorzii mei stegari sunt inconsecvenți până și în trădare. Am nevoie de ei, dar trebuie să știi cât mă scârbește să-i iert pe unii ca ei când am pedepsit oameni mai buni pentru crime neînsemnate. Ai tot dreptul să-mi faci reproșuri, Ser Davos.

— Îți aduci singur mai multe reproșuri decât aș putea eu să-ți aduc vreodată, Înălțimea Ta. Ai nevoie de acești lorzi importanți ca să-ți câștigi tronul...

— Cu tot cu degete, se pare. Stannis zâmbi amar.

Pe negândite, Davos își ridică mâna mutilată la punga de la gât și pipăi oasele

dinăuntru. *Noroc*. Regele observă mișcarea.

— Sunt tot acolo, Cavalerule Ceapă? Nu le-ai pierdut?

— Nu.

— De ce le păstrezi? M-am întrebat adesea.

— Îmi amintesc ce am fost. De unde am venit. Îmi amintesc de dreptatea ta, stăpânul meu.

— *A fost* dreptate, zise Stannis. O faptă bună nu spală răul, nici o faptă rea binele. Fiecare trebuie să-și primească răsplata cuvenită. Ai fost un erou și un contrabandist. Aruncă o privire în spate, către Lordul Florent și către ceilalți, cavaleri-curcubeu și schimbă-mantii care veneau în urma lor, la distanță. Acești lorzi pe care i-am iertat ar face bine să reflecteze la asta. Cei sinceri și de nădejde vor lupta pentru Joffrey, considerându-l, în mod eronat, adevăratul rege. Un om al nordului ar putea spune același lucru despre Robb Stark. Dar acești lorzi care s-au îngrămădit sub steagurile fratelui meu îl *știau* de uzurpator. Au întors spatele regelui lor de drept pentru nimic altceva decât niște visuri de mărire și de glorie, și i-am luat drept ceea ce sunt. I-am scuzat, da. I-am iertat. Dar nu am uitat. Rămase tăcut pentru o clipă, cugetând la planurile sale pentru dreptate. Și pe urmă, dintr-odată, zise: Ce spun oamenii de rând despre moartea lui Renly?

— Jelesc. Fratele tău a fost foarte iubit.

— Nebunii iubesc un nebun, mormăi Stannis, dar și eu plâng după el. După băiatul care a fost, nu după bărbatul care devenise. Tăcu o vreme, pe urmă zise: Cum au primit oamenii din popor vestea despre incestul lui Cersei?

— Cât timp am fost în mijlocul lor, au

strigat după Regele Stannis. Nu pot ști ce au spus după ce am plecat.

— Așadar, nu ești de părere că au crezut?

— Pe vremea când eram contrabandist, am învățat că unii oameni cred totul, iar alții nimic. Am întâlnit de ambele feluri. Și mai este încă o poveste care se răspândește...

— Da. Stannis îi reteză vorba. Selyse mi-a pus coarne și a legat clopoței de bufon de fiecare. Fiica mea, născută dintr-un măscărici nebun! O poveste pe cât de abjectă pe-atât de absurdă. Renly mi-a trântit-o în față când ne-am întâlnit să ducem tratative. Trebuie să fii la fel de nebun cum e Chip Peticit ca să crezi un asemenea lucru.

— Se prea poate, stăpâne..., dar, fie că cred povestea, fie că nu, le place la nebunie să o spună. În multe locuri a ajuns înaintea lor, otrăvind terenul pentru povestea lor adevărată.

— Robert putea să se ușureze într-o cupă și oamenii ar fi spus că e vin, dar eu le ofer apă limpede și rece, iar ei se uită chiorâș, neîncrezători și își șoptesc unul altuia ce gust ciudat are. Stannis scrâșni din dinți. Dacă cineva ar spune că m-am preschimbat într-un mistreț ca să-l ucid pe Robert, probabil că ar crede și asta.

— Nu-i poți opri să vorbească, stăpâne, zise Davos, dar când te vei răzbuna pe adevărații ucigași ai fraților tăi, regatul va ști că asemenea povești sunt minciuni.

Stannis părea că-l aude doar pe jumătate.

— Nu am nici o îndoială că Cersei are legătură cu moartea lui Robert. Îi voi face dreptate. Da, și lui Ned Stark, și lui Jon Arryn.

— Și lui Renly? Cuvintele țâșniră înainte ca Davos să se oprească pentru a chibzui asupra lor.

O bună bucată de vreme, regele nu vorbi. Pe urmă, foarte încet, spuse:

— Uneori visez asta. Moartea lui Renly. Un cort verde, lumânări, o femeie țipând. Și sânge. Stannis își privi mâinile. Eram încă în pat când a murit. Devan al tău poate să-ți spună. A încercat să mă trezească. Se iveau zorii și lorzii mei așteptau, plini de neliniște. Ar fi trebuit să fiu călare, îmbrăcat în armură. Știam că Renly urma să atace când se va crăpa de ziuă. Devan zice că m-am zvârcolit și am țipat, dar ce importanță are? A fost un vis. Mă aflam în cortul meu când Renly a murit, iar când m-am trezit, mâinile mi-erau curate.

Ser Davos Seaworth simțea cum vârfurile degetelor-fantomă încep să-l mănânce. *Ceva a fost în neregulă aici*, gândi fostul contrabandist. Cu toate acestea, clătină din cap și spuse:

— Înțeleg.

— Renly mi-a oferit o piersică. La tratative. Și-a bătut joc de mine, m-a sfidat, m-a amenințat și mi-a oferit o piersică. Am crezut că scoate sabia și am dat s-o scot și eu. Asta să fi urmărit, să dau dovadă de teamă? Sau a fost una dintre glumele lui gratuite? Când mi-a vorbit despre cât de dulce era piersica, oare cuvintele sale aveau un înțeles ascuns? Regele dădu cu putere din cap, ca un câine care scutură un iepure, ca să-l înhațe de beregată. Numai Renly m-ar fi putut jigni atât cu un simplu fruct. Și-a pecetluit singur soarta cu trădarea lui, dar l-am iubit cu adevărat, Davos. Știu asta acum. Jur, voi merge în mormânt cu gândul la piersica fratelui meu.

Ajunseră deja în mijlocul taberei, trecând pe lângă șirurile ordonate de corturi, pe lângă steagurile fluturând și pe lângă grămezile de scuturi și de sulițe. Aerul era greu de duhoarea

de bălegar amestecat cu fum și miros de carne friptă. Stannis se stăpânise destul ca să le urle acum Lordului Florent și celorlalți un ordin răstit, cerându-le să se adune, după o pauză de o oră, în pavilionul lui, pentru un consiliu de război. Își plecară capetele și se împrăștiară, în timp ce Davos și Melisandre se îndreptară către pavilionul regelui.

Cortul trebuia să fie mare, de vreme ce acolo veneau la sfat lorzii lui stegari. Totuși, nu avea nimic măreț. Era un cort militar din pânză groasă, vopsit într-un galben închis care uneori bătea în auriu. Numai stindardul regal care flutura în vârful stâlpului central îl indica drept cortul unui rege. Asta și gărzile de-afară, oamenii reginei, sprijiniți în sulițe înalte, cu blazonul inimii înflăcărate cusut în dreptul propriilor inimi.

Grăjdarii veniră să-i ajute să descalece. Unul dintre străjeri o eliberă pe Melisandre de steagul împovărător, înfigând bățul adânc în pământul moale. Devan rămase într-o parte, așteptând să ridice clapa în calea regelui. Un cavaler mai în vârstă aștepta lângă el. Stannis își scoase coroana și i-o dădu lui Devan.

— Apă rece, căni pentru două persoane. Davos, vino cu mine. Doamna mea, voi trimite după tine când voi avea nevoie de prezența ta.

— Cum poruncește regele. Melisandre făcu o plecăciune.

După strălucirea dimineții, interiorul pavilionului părea rece și întunecat. Stannis se așeză pe un taburet de lemn și îi făcu semn lui Davos să se așeze pe un altul.

— Într-o zi s-ar putea să te fac lord, contrabandistule. Fie și numai ca să-i enervez pe Celtigar și Florent. Totuși, nu-mi vei mulțumi. Asta va însemna că va trebui să

suporți aceste consilii și să te prefaci interesat de răgetele catârilor.

— De ce-i păstrezi dacă nu folosesc la nimic?

— Catârii iubesc sunetul propriilor răgete, de ce altceva? Iar eu am nevoie de ei ca să-mi tragă căruța. O, desigur, se întâmplă din când în când să se ivească și câte-o idee folositoare. Dar nu astăzi, cred – o, iată-l pe fiul tău cu apa noastră.

Devan așează tava pe masă și umplu două căni de lut. Regele presără un strop de sare în cana lui, înainte de a bea. Davos își bău apa dorindu-și să fi fost vin.

— Ce ziceai de consiliul tău?

— Lasă-mă să-ți spun cum va decurge. Lordul Velaryon mă va îndemna să atac zidurile castelului la primii zori, cu cârlige și cu scări de asalt împotriva săgeților și a uleiului încins. Tinerii catâri vor considera că este o idee excelentă. Estermont va fi de părere să stăm și să așteptăm să moară de foame, așa cum au încercat cândva cu mine Tyrell și Redwyne. Asta ar putea să dureze un an, dar tinerii catâri sunt răbdători. Iar Lordul Caron și ceilalți cărora le place să se bată vor dori să ridice mănușa aruncată de Ser Cortnay și să riște totul pe o singură luptă de la om la om. Fiecare imaginându-și că el va fi campionul meu și că așa își va câștiga faima nemuritoare. Regele își termină apa. *Tu* ce ai vrea să fac, contrabandistule?

Davos chibzui o clipă înainte de a răspunde.

— Să ataci Debarcaderul Regelui pe loc.

Regele pufni.

— Și să las baltă Capătul Furtunii?

— Ser Cortnay nu are puterea să-ți facă rău. Lannisterii o au. Un asediu ar dura prea mult,

lupta de la om la om e prea riscantă, iar un asalt te-ar costa mii de vieți fără nici o certitudine că vom învinge. Și nici nu e nevoie. După ce-l detronezi pe Joffrey, castelul acesta trebuie să-ți revină împreună cu toate celelalte. În tabără se vorbește că Lordul Tywin Lannister gonește spre vest să salveze Lannisportul de la răzbunarea nordicilor...

— Ai un tată extraordinar de deștept, Devan, îi spuse regele băiatului rămas în picioare, în apropiere. Mă face să-mi doresc să fi avut mai mulți contrabandiști în slujba mea. Și mai puțini lorzi. Deși te înșeli într-o privință, Davos. *Este* nevoie. Dacă las Capătul Furtunii în urma mea fără să-l preiau, se va spune că am fost înfrânt aici. Și nu pot îngădui asta. Oamenii nu mă iubesc așa cum i-au iubit pe frații mei. Mă urmează fiindcă se tem de mine..., iar înfrângerea este moartea fricii. Castelul trebuie să cadă. Își scrâșni dinții. Da, și asta *repede*. Doran Martell și-a chemat stegarii și a întărit trecătorile din munți. Dornishenii lui stau în expectativă, gata să atace Hotarele. Iar Highgarden este departe de a fi sfârșit. Fratele meu și-a lăsat cea mai mare parte a forțelor la Podul Amar, aproape șaizeci de mii de pedestrași. L-am trimis pe fratele soției mele, Ser Errol, cu Ser Parmen Crane să-i ia sub comanda mea, dar nu s-au întors. Mă tem că Ser Loras Tyrell a ajuns la Podul Amar înaintea mesagerilor mei și a luat el oastea aceea.

— Cu atât mai multe motive să ocupăm Debarcaderul Regelui cât mai repede cu putință. Salladhor Saan mi-a spus...

— Salladhor Saan se gândește numai la aur! explodă Stannis. Are capul plin de vise despre comoara care, își închipuie el, zace sub Fortăreața Roșie, așa că hai să nu mai discutăm

despre Salladhor Saan. În ziua în care voi avea nevoie de sfaturi de la un tâlhar din Lys îmi voi lăsa deoparte coroana și voi îmbrăca veșmintele negre. Regele strânse pumnul. Ești aici ca să mă slujești, contrabandistule? Sau să mă torturezi cu discuții în contradictoriu?

— Sunt al tău, răspunse Davos.

— Atunci, ascultă-mă. Căpitanul lui Ser Cortnay este văr cu familia Fossoway. Lordul Meadows e un băieţandru de douăzeci de ani. Dacă vreo nenorocire îl lovește pe Ser Penrose, comanda Capătului Furtunii îi va reveni acestui țângău, iar verii lui cred că va accepta condițiile mele și va ceda castelul.

— Îmi amintesc că unui alt țângău i s-a încredințat comanda Capătului Furtunii. Nu se poate să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

— Lordul Meadows nu este atât de încăpățânat cum am fost eu.

— Încăpățânat sau laș, ce contează? Ser Cortnay Penrose mi s-a părut bine sănătos.

— Așa a fost și fratele meu în ziua dinaintea morții sale. Noaptea e neagră și plină de spaime, Davos.

Davos simți cum i se ridică părul în cap.

— Stăpâne, nu te înțeleg.

— Nu-ți cer să mă înțelegi. Doar să mă slujești. Ser Cortnay va fi mort în mai puțin de-o zi. Melisandre a văzut asta în flăcările viitorului. Moartea lui și felul în care va muri. Stannis întinse cana și Devan umplu din nou, din carafă. Flăcările ei nu mint. A *văzut* și soarta lui Renly. La Piatra Dragonului a văzut-o, și i-a spus lui Selyse. Lordul Velaryon și prietenul tău, Salladhor Saan, ar fi vrut ca eu să pornesc împotriva lui Joffrey, dar Melisandre mi-a spus că, dacă merg la Capătul Furtunii, voi dobândi cea mai bună parte din puterea fratelui

meu, și a avut dreptate.

— D... dar, se bâlbâi Davos, Lordul Renly a venit aici doar pentru că ai asediat castelul. Înainte mergea către Debarcaderul Regelui, împotriva Lannisterilor, el voia să...

Stannis se foi pe scaun încruntându-se.

— *Mergea, voia să*, ce-i asta? A făcut ce-a făcut. A venit aici cu stegarii și cu piersica lui, pecetluindu-și soarta... Și pentru mine a fost bine că a făcut așa. Melisandre a văzut și o altă zi în flăcările ei. O dimineață în care Renly se îndrepta către sud în armura lui verde, ca să-mi zdrobească oastea sub zidurile Debarcaderului Regelui. De l-aș fi întâlnit acolo pe fratele meu, poate că aș fi murit eu în locul lui.

— Sau poate ți-ai fi unit puterile cu ale lui, să-i doborâți pe Lannisteri, protestă Davos. De ce nu? Dacă ea a văzut două feluri de viitor, ei bine..., nu puteau să se adeverească *amândouă*.

Regele Stannis ridică un deget.

— Aici greșești, Rege Ceapă. Unele lumini aruncă mai mult de-o singură umbră. Stai noaptea în fața focului și vei vedea cu ochii tăi. Flăcările își schimbă locul și dansează, fără încetare. Umbrele se înalță și coboară, și fiecare om aruncă o duzină de umbre. Unele sunt mai slabe decât altele, atâta tot. Ei bine, oamenii își aruncă umbrele și asupra viitorului. O singură umbră sau mai multe, Melisandre le vede pe toate. Nu-ți place femeia. Știu asta, Davos, nu sunt orb. Nici lorzilor mei nu le place. Estermont consideră că inima învăpăiată este prost aleasă și mă imploră să lupt sub stindardul cerbului încoronat, ca în vechime. Ser Guyard spune că o femeie nu ar trebui să fie stegar. Alții șușotesc că nu are ce căuta în consiliile mele de război, că ar trebui s-o trimit înapoi la Asshai, că e un păcat să o țin în cortul

meu peste noapte. Da, ei șușotesc, pe când ea slujește.

— Pe cine slujește? întrebă Davos, temându-se de răspuns.

— Pe cine e nevoie. Regele se uită la el. Dar tu?

— Eu... Davos își linse buzele. Sunt la porunca ta. Ce vrei să fac?

— Nimic din ceea ce nu ai făcut înainte. Doar să aduci un vas lângă castel, nevăzut, în toiul nopții. Poți face asta?

— Da. La noapte?

Regele încuviință cu o scurtă mișcare a capului.

— Vei avea nevoie de o corabie mică. Nu *Betha Neagră*. Nimeni nu trebuie să știe ce faci.

Davos vru să protesteze. Era cavaler acum, nu mai era contrabandist, și nu fusese niciodată un asasin. Cu toate acestea, când deschise gura, nu reuși să rostească nici un cuvânt. Acesta era *Stannis*, regele lui de drept, căruia îi datora tot ceea ce era. Și mai trebuia să se gândească și la fiii lui. *O, zei, ce i-a făcut Melisandre?*

— Ești tăcut, remarcă Stannis.

Și așa ar trebui să rămân, își spuse Davos, dar, în schimb, zise:

— Stăpâne, castelul trebuie să fie al tău, îmi dau seama acum, dar cu siguranță există și alte căi. Mai *curate*. Lasă-l pe Ser Cortnay să-l păstreze pe bastard și poate se va preda.

— Băiatul trebuie să fie al meu, Davos. *Trebuie*. Melisandre a văzut și asta în flăcări.

Davos bâjbâia în căutarea unui alt răspuns.

— Capătul Furtunii nu are nici un cavaler care să fie pe măsura lui Ser Guyard sau a Lordului Caron sau a vreunuia dintre sutele de oameni aflați în slujba ta. Această luptă de la om la om... Este oare posibil ca Ser Cortnay să

caute un fel de a se preda cu demnitate? Chiar dacă asta înseamnă propria lui viaţă?

Un aer îngrijorat străbătu chipul regelui, ca un nor trecător.

— Mai degrabă pune la cale vreun vicleșug. Nu va fi nici o luptă între campioni. Ser Cortnay era mort înainte de-a apuca să-și scoată sabia. Flăcările nu mint, Davos.

Dar îmi cer mie să le fac să spună adevărul, gândi el. Davos Seaworth nu mai fusese de mult atât de trist.

Și astfel, se pomeni traversând din nou Golful Naufragiului în toiul nopţii, la cârma unei corăbii mici, cu pânze negre. Cerul era același și marea la fel. În aer era același miros sărat, iar apa ce clipocea, lovindu-se de carenă, era exact așa cum și-o amintea. O mie de focuri pâlpâitoare ardeau în jurul castelului, asemenea focurilor aprinse de clanurile Tyrell și Redwyne, cu șaisprezece ani în urmă. Dar toate celelalte lucruri erau diferite.

Ultima oară am adus viaţă la Capătul Furtunii, sub formă de cepe. De data aceasta aduc moarte, sub forma lui Melisandre din Asshai. Cu șaisprezece ani în urmă, pânzele au trosnit și au pârâit la fiecare bătaie de vânt, până ce le-a coborât și a mers mai departe cu vâsle silenţioase. Chiar și așa, stătuse cu inima în gât. Oamenii de pe galerele Redwyne aveau puterile slăbite după atâta vreme, dar au reușit să se strecoare printre corăbii, ușor ca satinul negru. De data aceasta, singura corabie care se vedea îi aparţinea lui Stannis și singurul pericol ar putea veni din partea străjerilor de pe zidurile castelului. Cu toate acestea, Davos era încordat ca un arc.

Melisandre stătea ghemuită pe o bancă, pierdută în faldurile unei mantii roșii care o

acoperea din cap până-n picioare, cu chipul palid, umbrit de o glugă. Davos iubea apa. Dormea cel mai bine când sub el se afla o punte legănată, iar suspinul vântului în vele era pentru el un sunet mai dulce decât orice melodie cântată pe strunele unei harpe. Cu toate acestea, nici marea nu-i aducea liniște în seara aceasta.

— Simt mirosul fricii tale, cavalere, spuse domol femeia roșie.

— Cineva mi-a spus cândva că noaptea e întunecată și plină de spaime. Iar în noaptea aceasta nu sunt cavaler. În noaptea aceasta sunt din nou Davos contrabandistul. Aș prefera să fii o ceapă.

Melisandre râse.

— De mine te temi? Sau de ceea ce facem?

— Ceea ce faci *tu*. Nu am nici un rol în asta.

— Mâna ta a ridicat pânzele. Mâna ta ține cârma.

În tăcere, Davos își văzu de drum. Țărmul era o harababură de pietre, așa că Davos conducea corabia departe de golf. Urma să aștepte să revină fluxul înainte de-a se apropia. Capătul Furtunii se pierdea în spatele lor, dar femeia roșie nu părea să-și facă griji.

— Ești un om bun, Davos Seaworth? întrebă ea.

Ar face un om bun așa ceva?

— Sunt bărbat, spuse el. Sunt blând cu soția mea, dar am cunoscut și alte femei. Am încercat să le fiu tată fiilor mei, să-i ajut să-și facă un loc în această lume. Da, am încălcat legi, dar nu m-am simțit mârșav până în seara asta. Aș spune că sunt amândouă, doamna mea. Bun *și* rău.

— Un om gri, spuse ea. Nici alb, nici negru, dar având-le pe amândouă. Ăsta ești tu, Ser Davos?

— Și dacă sunt? Mi se pare că majoritatea oamenilor sunt gri.

— Dacă jumătate dintr-o ceapă este neagră de putregai, avem o ceapă putrezită. Un om este bun sau rău.

Focurile din spatele lor se contopiseră într-o singură strălucire palidă pe cerul negru, iar pământul se făcuse aproape nevăzut. Era timpul să se apropie.

— Ferește-ți capul, doamna mea. Trase de cârmă și corabia aruncă în sus un vârtej de apă neagră când se răsuci. Melisandre se aplecă sub verga în balans, cu o mână pe copastie, calmă ca întotdeauna. Lemnul trosni, pânza trosni și apa pleoscăi atât de tare, încât puteai jura că se va auzi până la castel. Davos știa cum stau lucrurile. Sunetul valurilor lovind stâncile la nesfârșit era singurul sunet care străbătea dincolo de zidurile masive dinspre mare ale Capătului Furtunii, și acesta doar abia auzit.

Un jet de apă se văluri în urma lor când țâșniră înapoi către țărm.

— Vorbești despre bărbați și cepe, îi spuse Davos lui Melisandre. Dar cum e cu femeile? Nu e valabil și pentru ele? Ești bună sau rea, doamna mea?

Melisandre chicoti.

— O, bună. Sunt și eu un fel de cavaler, dulce domn. Un campion al luminii și al vieții.

— Totuși, ai de gând să omori un om în noaptea asta, zise el. Așa cum l-ai ucis pe Maester Cressen.

— Maesterul s-a otrăvit singur. A vrut să mă otrăvească pe mine, dar eu am fost protejată de o putere mai mare, iar el nu.

— Și Renly Baratheon? Pe el cine l-a ucis?

Femeia întoarse capul. În umbra glugii, ochii ei ardeau ca niște lumânări roșiatice.

— Nu eu.

— Mincinoaso. Davos era sigur acum.

Melisandre râse din nou.

— Ești pierdut în întuneric și haos, Ser Davos.

— Și e un lucru bun. Davos făcu semn către luminile îndepărtate ce sclipeau pe zidurile Capătului Furtunii. Simți cât e de rece vântul? Străjerii se vor înghesui mai aproape de torțele alea. Puțină căldură, puțină lumină, torțele sunt o alinare într-o noapte ca aceasta. Însă îi vor orbi, așa că nu ne vor vedea trecând. *Sper*. Zeul Întunericului ne protejează acum, doamna mea. Chiar și pe tine.

Flăcările ochilor se aprinseră parcă puțin mai tare la auzul acestor vorbe.

— Nu rosti acel nume, ser. Dacă nu vrei să atragi ochiul lui negru asupra noastră. El nu apără nici un om, îți jur. Este dușmanul a tot ce-i viu. Torțele sunt cele care ne ascund, ai spus singur asta. Focul. Darul luminos al Stăpânului Luminii.

— Cum vrei tu.

— Mai degrabă cum vrea el.

Vântul se întețea. Davos simțea asta, vedea asta după cum se unduiau pânzele negre. Întinse mâna după parâmă.

— Ajută-mă să cobor pânzele. Voi vâsli restul drumului.

Împreună legară pânzele în timp ce corabia se legăna sub picioarele lor. Când dezlegă vâslele și le vârî în apa neagră și agitată, Davos spuse:

— Cine te-a dus la Renly?

— N-a fost nevoie, răspunse ea. Nu era apărat. Dar aici... Acest Capăt al Furtunii e un loc străvechi. Există vrăji țesute în pietre. Ziduri înalte peste care nu poate să treacă nici o umbră

– vechi, uitate, Și totuși încă în picioare.

— Umbră? Davos simţea furnicături în carne. O umbră este un lucru al întunericului.

— Ești mai neștiutor ca un copil, domnule cavaler. În întuneric nu există umbre. Umbrele sunt servitorii luminii, copiii focului. Flacăra cea mai strălucitoare aruncă cele mai întunecate umbre.

Încruntându-se, Davos îi făcu semn să tacă. Se apropiau din nou de ţărm și, purtate de valuri, se auzeau glasuri. Vâsli și sunetul abia auzit al vâslelor sale fu înghiţit de ritmul valurilor. Partea dinspre mare a Capătului Furtunii se căţăra pe un nor alburiu, iar stânca albă, calcaroasă, se povârnea abruptă, înaltă cât încă jumătate din zidul masiv de apărare. O gură se căsca în munte – întocmai ce căuta Davos, la fel ca acum șaisprezece ani. Tunelul se deschidea către o grotă sub castel, unde acostaseră odinioară lorzii furtunii.

Tunelul era navigabil doar în perioada de vârf a fluxului și era întotdeauna primejdios, însă abilităţile de contrabandist nu-l părăsiseră. Davos își croi cu pricepere drum printre pietrele colţuroase, până ce gura peșterii se ridică în faţa lor. Lăsă apa să-i poarte în interior. Valurile izbeau cu putere în jur, lovind corabia din toate părţile și udându-i până la piele. Un colţ de piatră aproape nevăzut se ivi pe neașteptate din întuneric, spumegând, iar Davos reuși cu greu să ferească vasul, cu o vâslă.

Pe urmă fură pe jumătate înghiţiţi de întuneric, iar apele se domoliră. Mica ambarcaţiune încetini și se răsuci. Sunetul respiraţiei lor răsună până ce îi învălui parcă. Davos nu se aşteptase la o asemenea întunecime. Data trecută, torţele au ars de-a lungul tunelului și ochii oamenilor înfometaţi

i-au privit de sus, prin găurile de tragere din tavan. Știa că poarta-ghilotină era undeva în față. Davos se folosi de vâsle pentru a încetini și astfel se lăsară purtați încetișor de valuri.

— Aici ne oprim dacă nu ai un om înăuntru care să ne ridice poarta. Șoaptele lui goniră pe luciul apei ca un șir de șoricei, cu picioare roz și moi.

— Am trecut de ziduri?

— Da. Suntem dedesubt. Dar nu putem merge mai departe. Poarta-ghilotină ajunge până jos. Iar barele sunt prea apropiate ca să se poată strecura printre ele măcar un copil.

Nu primi nici un răspuns. Se auzi doar un foșnet ușor. Apoi, o lumină înflori în mijlocul întunericului.

Davos ridică o mână pentru a-și feri ochii și rămase cu răsuflarea tăiată. Melisandre își dăduse gluga la o parte și ieși de sub rochia alunecoasă. Pe dedesubt, era goală și avea un pântece imens, de femeie însărcinată. Sânii umflați îi atârnau, iar burta îi era gata parcă să explodeze.

— *Zeii să mă apere*, șopti el, și auzi răspunsul râsului ei gros și gutural. Ochii lui Melisandre erau cărbuni aprinși, iar sudoarea care îi acoperea pielea sclipea parcă de o lumină proprie. Melisandre *strălucea*.

Gâfâind, se așeză pe vine și își desfăcu picioarele. Dintre coapse îi curgea sânge, negru ca cerneala. Țipătul ei ar fi putut fi agonie sau extaz sau ambele la un loc. Iar Davos văzu creștetul copilului ieșind afară din trupul ei. Două brațe se eliberară, încolăcindu-și degetele negre în jurul încheieturilor încordate ale lui Melisandre, împingând, până ce umbra ieși în întregime în lume și se ridică mai înaltă decât Davos, mai înaltă decât tunelul, dominând

corabia. Davos avu la dispoziţie doar o clipă s-o privească, înainte de a dispărea, furișându-se printre barele porţii și alergând pe suprafaţa apei, însă o clipă îi fu de ajuns.

Cunoștea umbra aceea. Și îl cunoștea pe omul care o aruncase.

JON

Chemarea veni purtată de vânt în toiul nopții. Jon se ridică într-un cot, întinzând mâna după Gheara Lungă, din obișnuință, în timp ce tabăra începea să se agite. *Goarna care-i trezește pe cei ce dorm*, gândi el.

Sunetul lung, adânc, îi răsuna în urechi. Santinelele de la zidul circular rămaseră nemișcate, cu răsuflarea înghețată și capetele întoarse către vest. Când sunetul goarnei se risipi, chiar și vântul încetă să bată. Oamenii ieșeau de sub pături și își apucau sulițele și cingătorile, mișcându-se în tăcere, ascultând. Un cal necheză și cineva îl liniști. Pentru o secundă, pădurea întreagă își ținu parcă respirația. Frații Rondului de Noapte așteptau un al doilea răsunet, rugându-se să nu-l audă, temându-se că îl vor auzi.

Când liniștea se întinse insuportabil de mult și oamenii știură în sfârșit că goarna nu va mai suna din nou, își zâmbiră unul altuia rușinați, vrând parcă să nege că ar fi fost neliniștiți. Jon Snow puse câteva vreascuri pe foc, își legă cingătoarea, își trase cizmele, își scuturâ noroiul și roua de pe mantie și și-o potrivi pe umeri. Flăcările izbucniră lângă el, mângâindu-i fața cu căldura lor în timp ce se îmbrăca. Îl auzea pe Lordul Comandant mișcându-se în cort. După o clipă, Mormont ridică clapa.

— O singură goarnă? Pe umărul lui, corbul stătea zgribulit și tăcut, cu un aer nefericit.

— Una, stăpâne, îl aprobă Jon. Se întorc frații.

Mormont se apropie de foc.

— Halfhand. Era și timpul.

Devenise tot mai nerăbdător cu fiecare zi de așteptare; încă puțin și ar fi fost bun de fătat pui de lup.

— Vezi să fie mâncare caldă pentru oameni și nutreț pentru cai. O să-l primesc pe Qhorin îndată.

— Am să-l aduc, stăpâne.

Oamenii din Turnul Umbrei fuseseră așteptați cu mult timp în urmă. Când nu-și făcuseră apariția, frații începuseră să își pună întrebări. Jon auzise bombăneli posomorâte în jurul focului, și nu doar din partea lui Edd cel Trist. Ser Ottyn Wythers era pentru retragerea cât mai grabnică la Castelul Negru. Ser Mallador Locke ar fi vrut să se îndrepte către Turnul Umbrei, în speranța că vor da de urma lui Qhorin și vor afla ce s-a întâmplat cu el. Iar Thoren Smallwood voia să forțeze înaintarea în munți.

— Mance Rayder știe că trebuie să se lupte cu Rondul, declarase Thoren, dar nu ne va căuta niciodată atât de departe către nord. Dacă mergem în susul Apei Laptelui, putem să-l luăm pe nepregătite și să-i facem oastea fărâme înainte să-și dea seama că îl atacăm.

— Vom fi în mare dezavantaj, obiectase Ser Ottyn. Craster zicea că adună o oaste mare. Multe mii. Fără Qhorin, suntem doar două sute.

— Trimite două sute de lupi să atace zece mii de oi, ser, și vezi ce se întâmplă, replicase Smallwood încrezător.

— Printre aceste oi sunt și țapi, Thoren, îl prevenise Jarman Buckwell. Da, și poate și câțiva lei. Rattleshirt, Harma Cap de Câine, Alfyn Ucigașul Ciorilor...

— Îi cunosc la fel de bine ca și tine,

Buckwell, i-a întors-o Thoren Smallwood. Și am de gând să le iau capetele, la fiecare. Sunt *sălbatici*. Nu soldați. Câteva sute de viteji, beți probabil, în mijlocul unei hoarde imense de femei, de copii și de sclavi. Vom năvăli peste ei și-i vom trimite urlând înapoi la bordeiele lor.

Discutaseră aprins multe ore în șir fără să ajungă la nici o concluzie. Bătrânul Urs era prea încăpățânat să se retragă, dar nici nu voia să se arunce la luptă cu capul înainte, în susul Apei Laptelui. În cele din urmă, nu luaseră nici o hotărâre, rămânând să-i mai aștepte câteva zile pe cei de la Turnul Umbrei și să discute din nou dacă aceștia nu-și făceau apariția.

Iar acum veniseră, ceea ce însemna că decizia nu mai putea fi amânată. Cel puțin pentru asta se bucura Jon. Dacă trebuia să se lupte cu Mance Rayder, atunci să fie cât mai repede.

Îl găsi pe Edd cel Trist lângă foc, plângându-se cât i-a fost lui de greu să adoarmă când oamenii se încăpățânau să sune goarna în păduri. Jon îi dădu un nou motiv de nemulțumire. Îl treziră amândoi pe Hake, care primi ordinele Lordului Comandant cu un potop de înjurături, dar în același timp se sculă și, curând, o duzină de frați tăiau rădăcini pentru supă.

Sam se apropie gâfâind când Jon traversă tabăra.

— Am auzit goarna. S-a întors unchiul tău?

— Sunt doar oamenii de la Turnul Umbrei.

Era tot mai greu să te agăți de speranța că Benjamin Stark se va întoarce nevătămat. Mantia pe care o găsise sub Pumn putea foarte bine să-i fi aparținut unchiului său sau unuia dintre oamenii lui, chiar și Bătrânul Urs recunoștea atâta lucru, deși de ce or fi îngropat-

o acolo, în ascunzătoarea secretă, nimeni n-ar fi putut spune.

— Sam, trebuie să plec.

Lângă zidul de apărare, găsi străjerii scoțând țăruși din pământul pe jumătate înghețat ca să facă o breșă. Nu trecu mult până ce primul dintre fraţii din Turnul Umbrei începu să urce agale panta. Erau înveșmântați din cap până-n picioare în piele și-n blănuri, ici și colo cu oţel și cu bronz, iar bărbile grele le acopereau jumătate din feţele supte, făcându-i să arate la fel de lăţoși ca și poneii lor. Jon fu surprins să vadă că unii dintre ei mergeau doi pe un cal. Când privi cu mai multă atenţie, își dădu seama că erau răniți. *Au avut necazuri pe drum.*

Jon îl cunoscu pe Qhorin Halfhand de cum îl zări, deși nu se întâlniseră niciodată. Marele cercetaș era o legendă a Rondului, un om domol la vorbă și iute la faptă, înalt și drept ca o suliță, cu braţele lungi și cu un aer grav. Spre deosebire de oamenii lui, era proaspăt bărbierit. Părul i se revărsa de sub coif într-o coamă deasă, acoperită de promoroacă, iar veșmintele negre pe care le purta erau atât de decolorate încât ar fi putut fi gri. Doar degetul mare și arătătorul îi mai rămăseseră la mâna cu care ţinea hăţurile calului, celelalte îi fuseseră retezate când a prins securea de război a unui sălbatic care, altfel, i-ar fi spintecat ţeasta. Se spunea că și-a înfipt pumnul schilodit în faţa sălbaticului, căruia i-a ţâșnit sângele pe ochi, și că l-a ucis așa orb cum era. Din ziua aceea, sălbaticii de dincolo de zid nu au cunoscut dușman mai neîndurător.

Jon îl salută.

— Lordul Comandant Mormont te primește numaidecât. Te voi conduce la cortul lui.

Qhorin sări din șa.

— Oamenii mei sunt înfometaţi, iar caii au nevoie de îngrijiri.

— Ne vom ocupa de toţi.

Cercetașul își dădu calul în grija unuia dintre oamenii săi și îl urmă pe Jon.

— Ești Jon Snow. Ai căutătura tatălui tău.

— L-ai cunoscut, stăpâne?

— Nu sunt nici un fel de stăpân. Sunt doar un frate al Rondului de Noapte. Da, l-am cunoscut pe Ser Eddard. Și mai înainte, pe tatăl său.

Jon fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu Qhorin.

— Lordul Rickard a murit înainte de a mă naște eu.

— Era un prieten al Rondului. Qhorin aruncă o privire în urmă. Se spune că ai cu tine un lup străvechi.

— Nălucă trebuie să se întoarcă până diseară. Noaptea vânează.

Îl găsiră pe Edd cel Trist prăjind o felioară de slănină și fierbând o duzină de ouă într-un ceaun, deasupra focului Bătrânului Urs. Mormont stătea pe scaunul lui din lemn și piele.

— Începusem să-mi fac griji pentru voi. Aţi dat de necazuri?

— Ne-am întâlnit cu Alfyn Ucigașul Ciorilor. Mance îl trimisese să iscodească de-a lungul Zidului și am dat peste el la întoarcere. Qhorin își scoase coiful. Alfyn nu va mai tulbura regatul, dar unii dintre tovarășii lui au scăpat. Am vânat cât de mulţi am putut, dar s-ar putea ca unii dintre ei să reușească să se întoarcă în munţi.

— Și preţul?

— Patru fraţi morţi. Doisprezece răniţi. Cu o treime mai puțini decât inamicul. Și am luat

prizonieri. Unul a murit repede din cauza rănilor, dar celălalt a trăit destul ca să fie interogat.

— Mai bine să vorbim despre asta înăuntru. Jon îţi va aduce un corn de bere. Sau preferi vin fierbinte cu mirodenii?

— Apă fiartă îmi va fi de ajuns. Un ou și o bucățică de slănină.

— Cum dorești. Mormont ridică clapa cortului și Qhorin Halfhand se aplecă și păși înăuntru.

Edd stătea lângă ceaun, învârtind ouăle cu o lingură.

— Invidiez ouăle astea, spuse el. Mi-ar prinde bine și mie niţică apă fiartă acum. Dacă ceaunul ar fi fost mai mare, aș fi putut sări înăuntru. Deși aș prefera să fie vin în loc de apă. Există modalităţi mai rele de a muri decât încălzit și beat. Am cunoscut cândva un frate care s-a înecat în vin. A fost, totuși, un vin prost și cadavrul lui nu l-a făcut mai bun.

— Aţi *băut* vinul?

— E un lucru îngrozitor să găsești un frate mort. Dar omul are nevoie și de băutură, Lord Snow. Edd agită ceaunul și adăugă încă un strop de nucșoară.

Neliniștit, Jon se așeză pe vine lângă foc și îl scormoni cu un băţ. Auzea din cort vocea Bătrânului Urs, întreruptă când și când de croncănelile corbului și de glasul mai domol al lui Qhorin Halfhand, dar nu putea distinge cuvintele. *Alfyn Ucigașul Ciorilor, asta e bine*. Fusese unul dintre cei mai sângeroși năvălitori sălbatici, care-și luase numele de la fraţii în negru pe care îi omorâse. *Așadar, de ce e Qhorin atât de grav, după o asemenea victorie?*

Jon sperase că sosirea celor de la Turnul Umbrei va ridica moralul în tabără. Numai cu o

seară înainte, când se întorcea prin întuneric după ce se ușurase, a auzit cinci sau șase oameni vorbind cu glasuri scăzute în preajma unui foc. Când l-a auzit pe Chett murmurând că era timpul să se întoarcă, Jon s-a oprit să asculte.

— E o nebunie acest drum, a auzit spunându-se. Nu vom găsi altceva în munții aceia decât mormântul nostru.

— La Colții de Gheață sunt uriași și oameni-lup și lucruri mai rele, a spus Lark Sisterman.

— Eu nu mă duc acolo, îți jur.

— Nu cred că Bătrânul Urs îți va da de ales.

— S-ar putea să nu-i dăm noi, răspunsese Chett.

Tocmai atunci, unul dintre câini și-a înălțat capul și a mârâit, iar el a fost nevoit să se îndepărteze în grabă ca să nu fie observat. *Nu trebuia să aud asta*, își spusese el. Se gândise să-i povestească întâmplarea lui Mormont, dar nu-i venea să-și trădeze frații, nici măcar pe unii precum Chett sau Sisterman. *A fost doar vorbărie goală*, își spusese. *Sunt înfrigurați și speriați, toți suntem*. Le era greu să aștepte aici, cocoțați în vârful stâncos de deasupra pădurii, întrebându-se ce ar putea aduce ziua de mâine. *Inamicul nevăzut e întotdeauna cel mai de temut.*

Jon își scoase noul pumnal din teacă și privi cu atenție flăcările care jucau pe lama de sticlă neagră, strălucitoare. Făcuse el însuși mânerul de lemn și îl înfășurase cu sfoară de cânepă, ca să-l poată apuca. Urât, dar de folos. Edd cel Trist era de părere că pumnalele de sticlă erau cam la fel de folositoare ca niște sfârcuri pe platoșa unui cavaler, dar Jon nu era prea convins. Lama din obsidian era mai tăioasă ca oțelul, deși era cu mult mai sfărâmicioasă.

Trebuie că a fost îngropată cu un scop.

Făcuse un pumnal pentru Grenn și un altul pentru Lordul Comandant. Cornul de război i-l dăduse lui Sam. La o privire mai atentă, cornul se dovedise crăpat și, chiar și după ce curăţase toată murdăria, Jon fusese incapabil să scoată vreun sunet din el. Și marginea era ciobită, dar lui Sam îi plăceau lucrurile vechi, chiar și cele fără valoare.

— Fă-ţi din el un corn de băut, i-a spus Jon, și de fiecare dată când o să iei o înghiţitură îţi vei aminti cum ai călătorit dincolo de Zid, tot drumul către Pumnul Primilor Oameni. I-a dat lui Sam un vârf de suliţă și o duzină de vârfuri de săgeată, iar pe celelalte le-a împărţit celorlalţi prieteni ai săi, să le aducă noroc

Bătrânul Urs păruse mulţumit de pumnal, dar Jon observase că prefera să poarte un cuţit de oţel la cingătoare. Mormont n-a ştiut să dea nici un răspuns despre cine ar fi putut îngropa mantia sau ce ar putea să însemne. *Poate Qhorin va şti*. Halfhand se aventurase mai adânc în sălbăticie decât orice alt om de pe pământ.

— Vrei să servești, sau servesc eu?

Jon scoase pumnalul.

— Servesc eu. Voia să audă ce vorbeau.

Edd tăie trei felii groase dintr-o pâine uscată de ovăz, le așează pe o farfurie de lemn și le acoperi cu slănină și grăsime prăjită, apoi umplu un castron cu ouă fierte. Jon luă strachina într-o mână și castronul în cealaltă și intră cu spatele în cortul Lordului Comandant.

Qhorin stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, cu șira spinării dreaptă ca o suliţă. Lumina lumânărilor pâlpâia pe pomeţii săi întinși și aspri în timp ce vorbeau.

— ... Rattleshirt, Plângătorul și toate

celelalte căpetenii, mici sau mari, spunea el. Au și ei oameni-lupi și mamuți și mai multă putere decât am fi visat. Sau cel puțin așa pretindea el. N-aș băga mâna-n foc. Ebben crede că omul ne spunea povești ca să-și mai prelungească puțin viața.

— Adevărate sau nu, Zidul trebuie prevenit, spuse Bătrânul Urs în timp ce Jon așeză platoul între ei. Și regele.

— Care rege?

— Toți. Cei adevărați și cei falși deopotrivă. Dacă revendică regatul, n-au decât să-l apere.

Halfhand se servi cu un ou și îl sparse de marginea străchinii.

— Acești regi vor face ce vor, spuse el decojind oul. Probabil că destul de puțin. Toată nădejdea ne este în Winterfell. Clanul Stark trebuie să se alieze cu nordul.

— Da. Negreșit.

Bătrânul Urs desfășură harta, o privi încruntat, o azvârli deoparte, luă alta. Jon își dădea seama că Lordul Comandant se întreba unde va cădea ciocanul de război. Rondul păzise cândva șaptesprezece castele, de-a lungul sutelor de leghe ale Zidului, dar fuseseră părăsite unul câte unul, pe măsură ce frăția se împuținase. Doar trei mai erau acum întărite cu garnizoane, lucru pe care Mance Rayder îl știa la fel de bine ca și ei.

— Ser Alliser Thorne va aduce forțe proaspete de la Debarcaderul Regelui, putem nădăjdui. Dacă înarmăm Garda Cenușie de la Turnul Umbrei și Gorganul Lung de la Rondul de Est...

— Garda Cenușie s-a prăbușit în mare parte. Poarta de Piatră ne-ar fi mai de folos dacă ar putea fi găsiți oamenii. Hotarul Gheții și Lacul Adânc la fel, poate. Cu patrule zilnice de-a

lungul meterezelor.

— Patrule, da. De două ori pe zi, dacă putem. Zidul însuși e un obstacol formidabil. Fără apărare nu-i poate opri, dar îi poate întârzia. Cu cât oastea e mai mare, cu atât vor avea nevoie de mai mult timp. După pustietatea pe care au lăsat-o în urma lor, trebuie să aibă de gând să aducă femei cu ei. Și copiii lor, de asemenea, și animalele... Ați văzut vreodată o capră urcând o scară mobilă? O funie? Vor fi nevoiți să construiască o scară mare sau o rampă... Le va lua o lună cel puțin, poate mai mult. Mance va ști că soluția ideală este să treacă *pe sub* Zid. Printr-o poartă, sau...

— O spărtură.

Capul lui Mormont se ridică pe neașteptate:

— Ce?

— Nu au de gând să urce Zidul, nici să se scormonească sub el, lordul meu. Plănuiesc să-l spargă.

— Zidul e înalt de peste două sute de metri, iar la bază e atât de gros încât o sută de oameni ar avea nevoie de un an ca să taie în el cu târnăcoape și securi.

— Chiar și așa.

Mormont se trase de barbă și se încruntă.

— Cum?

— Cum altfel? Vrăjitorie. Qhorin mușcă jumătate din ou. Pentru ce altceva ar alege Mance să-și adune oștirile la Colții de Gheață? E un loc aspru și pustiu, și e un drum lung și istovitor de la Zid.

— Sperasem că a ales munții ca să-și ascundă oamenii de ochii cercetașilor mei.

— Poate, răspunse Qhorin terminându-și oul, dar cred că e mai mult de atât. Caută ceva în locurile înalte și friguroase. Caută ceva de care are nevoie.

— Ceva? Corbul lui Mormont își iți capul și țipă. În spațiul închis al cortului, sunetul era ascuțit ca un cuțit.

— Vreo putere. Ce anume, prizonierul nostru n-a putut spune. A fost interogat poate prea aspru și a murit cu multe lucruri nespuse. În orice caz, mă îndoiesc că știa.

Jon auzea vântul afară. Se strecura printre pietrele zidului circular și smucea funiile cortului cu un sunet subțire, șuierat. Mormont își frecă buzele, adâncit în gânduri.

— Vreo putere, repetă el. Trebuie să aflu.

— Atunci trebuie să trimiți cercetași în munți.

— Nu sunt dispus să mai pun alți oameni în pericol.

— Nu putem decât să murim. De ce altceva îmbrăcăm aceste mantii negre decât ca să murim în apărarea regatului? Eu aș trimite cincisprezece oameni, în trei grupuri de câte cinci. Unul să cerceteze Apa Laptelui, unul Trecătoarea Țipătului, altul Scara Uriașului. Jarman Buckwell, Thoren Smallwood și cu mine la comandă. Să aflăm ce pândește în acei munți.

— *Pândește*, strigă corbul. *Pândește*.

Lordul Comandant Mormont oftă cu putere.

— Nu văd altă soluție, fu el de acord, dar dacă nu vă întoarceți...

— Cineva va ieși dintre Colții de Gheață, stăpâne, spuse cercetașul. Fie noi, vii și nevătămați, fie Mance Rayder, iar voi stați exact în calea lui. Nu poate să meargă spre sud și să vă lase în urmă să vă luați după el și să-l hărțuiți din spate. E nevoit să atace. Acesta este un loc bine întărit.

— Nu atât de bine, răspunse Mormont.

— Atunci, după toate probabilitățile, vom

muri cu toții. Moartea noastră le va aduce timp fraților noștri de la Zid. Timp să posteze garnizoane în castelele goale și să închidă porțile, timp să cheme lorzii și regii în ajutorul lor, timp să-și ascută securile și să-și repare catapultele. Viețile noastre vor fi monede cheltuite cu folos.

— *Muri*, mormăi corbul plimbându-se pe umerii lui Mormont. *Muri, muri, muri, muri*.

Bătrânul Urs stătea prăbușit și tăcut, de parcă povara discursului devenise prea grea pentru el. Dar în cele din urmă spuse:

— Fie ca zeii să mă ierte. Alege-ți oamenii.

Qhorin Halfhand întoarse capul. Ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Jon și-i ținu privirea preț de câteva clipe.

— Prea bine. Îl aleg pe Jon Snow.

Mormont clipi.

— Nu e decât un băiețandru. Și, în plus, e servitorul meu. Nici măcar nu e cercetaș.

— Și Tollett se poate îngriji de tine, stăpâne. Qhorin își ridică mâna schilodită, cu două degete. Vechii zei sunt încă puternici dincolo de Zid. Zeii Primilor Oameni... și ai clanului Stark.

Mormont se uită la Jon.

— Care este dorința ta?

— Să merg, spuse el pe nerăsuflate.

Bătrânul zâmbi cu tristețe.

— M-am gândit eu.

Zorii se iviseră când Jon ieși din cort alături de Qhorin Halfhand. Vântul se rotea în vârtejuri în jurul lor, făcându-le mantiile negre să fluture și stârnind un val de jăratic dinspre foc.

— O să fim pe cai la amiază, îi spuse cercetașul. Mai bine ți-ai găsi lupul acela al tău.

TYRION

— Regina are de gând să-l trimită de la castel pe Prințul Tommen. Îngenunchează singuri în tainica obscuritate a septului, înconjurați de umbre și de lumânări pâlpâitoare, dar chiar și așa, Lancel vorbea cu glas scăzut. Lordul Gyles îl va duce la Rosby și îl va ascunde acolo sub masca unui paj. Intenționează să-i închidă părul la culoare și să spună tuturor că este fiul unui cavaler rătăcitor.

— De gloată se teme regina? Sau de mine?

— Și de unii și de alții, răspunse Lancel.

— Ah! Tyrion nu știa nimic despre acest scenariu. Oare păsărelele lui Varys îl înșelaseră de data aceasta? Până și păianjenii trebuie să moțăie, probabil..., sau eunucul juca un joc mai profund și mai subtil decât știa? Îți mulțumesc, ser.

— Îmi vei face favoarea pe care ți-am cerut-o?

— Poate. Lancel voia să fie comandantul propriei sale oști la următoarea bătălie. Un mod extraordinar de a muri înainte de a-i crește mustăcioara, dar tinerii cavaleri se cred întotdeauna invincibili.

Tyrion mai zăbovi după plecarea vărului său și se furișă afară. La altarul Războinicului folosi o lumânare pentru a aprinde o alta. *Veghează asupra fratelui meu, nenorocitule, e unul de-al tău*. Aprinse o a doua lumânare în fața Străinului, pentru sine.

În noaptea aceea, când Fortăreața Roșie se întunecă, Bronn sosi și îl găsi pecetluind o

scrisoare.

— Du-i asta lui Ser Jacelyn Bywater. Piticul picură ceară aurie, fierbinte, în partea de jos a pergamentului.

— Ce scrie? Bronn nu știa să citească, așa că punea întrebări obraznice.

— Că trebuie să ia cincizeci dintre cei mai buni ostași și cercetași ai săi și să-i ducă pe drumul rozelor. Tyrion apăsă sigiliul pe ceara moale.

— E mai degrabă de așteptat ca Stannis să vină pe drumul regelui.

— O, știu. Spune-i lui Bywater să nu ia în seamă ce scrie în scrisoare și să-și ducă oamenii către nord. Va trebui să întindă o cursă pe drumul Rosby. Lordul Gyles va pleca spre castelul său într-o zi sau două, cu o duzină de ostași, ceva servitori și cu nepotul meu. Prințul Tommen s-ar putea să fie îmbrăcat ca un paj.

— Vrei ca băiatul să fie adus înapoi, despre asta e vorba?

— Nu, vreau să fie dus la castel. Tyrion decisese că îndepărtarea băiatului din oraș a fost una dintre ideile cele mai bune ale surorii sale.

La Rosby, Tommen va fi ferit de mulțime, iar separarea de fratele său făcea, de asemenea, ca lucrurile să fie mai complicate pentru Stannis; chiar dacă ar ocupa Debarcaderul Regelui și l-ar executa pe Joffrey, mai avea de luptat cu un Lannister pretendent la tron.

— Lordul Gyles e prea slab ca să fugă și prea laș ca să lupte. Le va porunci castelanilor săi să deschidă porțile. Odată aflat în spatele zidurilor, Bywater trebuie să elimine garnizoana și să-l țină acolo pe Tommen la adăpost. Întreabă-l dacă îi place cum sună *Lordul* Bywater.

— Lordul Bronn ar suna mai bine. Ţi l-aș putea înhăța la fel de bine pe băiat. L-aș legăna pe genunchi și i-aș cânta cântece de adormit copiii dacă ar fi rost de un titlu de lord.

— Am nevoie de tine aici, răspunse Tyrion.

Și nu am încredere în tine când vine vorba despre nepotul meu. Dacă lui Joffrey i s-ar întâmpla ceva rău, pretenţiile Lannisterilor legate de Tronul de Fier ar apăsa pe umerii tineri ai lui Tommen. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn aveau să-l apere. Mercenarii lui Bronn erau în stare mai degrabă să-l vândă dușmanilor lui.

— Ce ar trebui să facă noul lord cu cel bătrân?

— Ce dorește, atâta timp cât nu uită să-i dea de mâncare. Nu vreau să moară. Tyrion se îndepărtă de la masă. Regina va trimite un om al Gărzii Regale cu prinţul.

Bronn nu-și făcea griji.

— Câinele este paznicul lui Joffrey, nu-l va părăsi. Mantiile aurii ale Mâinii de Fier ar trebui să fie în stare să se descurce cu ceilalţi destul de ușor.

— Dacă se ajunge la omoruri, spune-i lui Ser Jacelyn că nu vreau să se întâmple în fața lui Tommen. Tyrion îmbrăcă o mantie grea de lână maro închis. Nepotul meu e sensibil.

— Ești sigur că e un Lannister?

— Nu sunt sigur de nimic în afară de iarnă și de război, răspunse el. Vino, merg cu tine o bucată de drum.

— La Chataya?

— Mă cunoști prea bine.

Ieșiră pe o poartă lăturalnică de la nordul zidului. Tyrion dădu pinteni calului și se îndepărtă în tropot de copite pe Aleea Întunecoasă. La auzul lor, câteva siluete abia

zărite țâșniră pe alei, dar nimeni nu îndrăzni să-i abordeze. Consiliul își extinsese restricțiile: dacă erai găsit pe străzi după ce sunau clopotele de seară, erai osândit la moarte. Această măsură reușise să restabilească oarecum liniștea la Debarcaderul Regelui și să reducă la un sfert numărul de cadavre găsite dimineața pe alei, dar Varys spunea că oamenii îl înjurau pentru adoptarea ei. *Ar trebui să fie recunoscători că au glas să înjure*. Două mantii aurii îi opriră în timp ce mergeau de-a lungul Uliței Arămarilor, dar când își dădură seama cine erau cei pe care îi somaseră, își cerură scuze și le făcură semn să treacă. De la Poarta Noroiului, Bronn coti către sud și se despărțiră.

Tyrion își continuă drumul către casa Chatayei, dar dintr-odată își pierdu răbdarea. Se răsuci în șa, scrutând strada în urma lui. Nu erau semne că ar fi urmărit. Fiecare fereastră era întunecată și ferecată. Nu auzi nimic, decât vântul învârtejindu-se pe alei. *Dacă Cersei a pus pe cineva pe urma mea în noaptea asta, trebuie să fie travestit în șobolan*.

— La naiba cu toți, mormăi el. Era sătul de atâta prudență. Răsucindu-și calul, își înfipse pintenii. *Dacă e cineva pe urmele mele, vom vedea cât de bine călărește*. Alerga pe străzile scăldate în lumina lunii tropăind pe pietrele de pavaj, țâșnind când pe alei înguste, când pe străduțe întortocheate, gonind către iubita lui.

Pe când bătea în poartă, auzi o muzică purtată ușor peste zidurile crestate din piatră. Unul dintre Ibbanezi îl pofti înăuntru. Tyrion îi încredință calul și întrebă:

— Cine cântă? Ochiurile în formă de diamant ale geamurilor sălii lungi străluceau de o lumină galbenă și dinăuntru se auzea un bărbat cântând.

Ibbanbezul ridică din umeri.

— Un cântăreț burtos.

Sunetul crescu, pe măsură ce Tyrion înainta dinspre grajduri către casă. Nu-i plăcuseră niciodată cântăreții, iar acesta îi plăcea și mai puțin decât ceilalți de teapa lui, chiar înainte de a-l vedea. Când deschise ușa, bărbatul izbucni:

— Nobilă Mână a Regelui! Îngenunche, plești și burduhănos, murmurând: Ce onoare, ce onoare.

— Stăpâne. Shae zâmbi când îl zări. Îi plăcea acel zâmbet, felul fugar și spontan în care i se ivea pe chip. Fata era îmbrăcată cu rochia ei violet de mătase, încinsă la brâu cu o eșarfă cu fir de argint. Culorile se potriveau cu părul ei negru și cu albul lucios al pielii.

— Sufletel, îi spuse el. Și cine este acesta?

Cântărețul ridică privirea.

— Numele meu este Symon Limbă de Argint, stăpâne. Muzicant, cântăreț, povestitor...

— Și un mare prost, adăugă Tyrion. Cum mi-ai spus când am intrat?

— Cum ți-am spus? Eu doar... Limba de argint a lui Symon părea că se transformase în plumb. Nobilă Mână a Regelui, am spus, ce onoare...

— Un om mai înțelept s-ar fi prefăcut că nu mă recunoaște. Nu că aș fi putut fi păcălit, dar ar fi trebuit să încerci. Ce mă fac cu tine acum? Știi despre dulcea mea Shae, știi unde locuiește, știi că o vizitez singur, în miez de noapte.

— Jur, nu voi spune nimănui.

— Măcar într-o privință suntem de acord. Noapte bună îți urez.

Tyrion o conduse pe Shae sus pe scări.

— Poate acum cântărețul meu nu va mai cânta niciodată, îl tachina ea. L-ai lăsat fără

glas.

— Puțină spaimă îl va ajuta să atingă sunetele înalte.

Shae închise ușa dormitorului.

— N-o să-i faci nici un rău, nu-i așa? Aprinse o lumânare parfumată și îngenunche să-i scoată cizmele. Cântecele lui mă înveselesc în serile când nu vii.

— Aș vrea să pot veni în fiecare seară, spuse el în timp ce Shae îi masa picioarele goale. Cât de bine cântă?

— Mai bine decât unii. Nu la fel de bine ca alții.

Tyrion îi desfăcu rochia și își îngropă capul între sânii ei. Pentru el, Shae avea întotdeauna un miros curat, chiar și în această cocină puturoasă de oraș.

— Păstrează-l, dacă dorești, dar ține-l aproape. Nu vreau să cutreiere prin oraș, purtând vorbele prin cârciumi.

— Nu va face asta.

Tyrion îi acoperi gura cu gura lui. Avusese parte de destulă vorbărie, acum avea nevoie de dulcea simplitate a plăcerii pe care o găsea între coapsele ei. Aici, cel puțin, era binevenit, dorit.

După aceea, își eliberă brațul de sub capul ei, își trase tunica pe el și coborî în grădină. O semilună arginta frunzele pomilor și sclipea pe suprafața iazului. Tyrion se așeză lângă apă. Undeva, la dreapta, se auzea cântecul unui greier, un sunet neobișnuit de îmbietor. *E liniște aici, gândi el, dar pentru cât timp?*

O duhoare scârboasă îl făcu să întoarcă ochii. Shae stătea în pragul ușii, în spatele lui, îmbrăcată în rochia argintie pe care i-o dăruise. *Am iubit o fecioară neprihănită ca o iarnă, cu străluciri de lună în păr*. În spatele ei stătea unul dintre frații cerșetori, un bărbat corpolent,

în straie peticite, murdare, cu picioarele goale acoperite cu o crustă de noroi, cu un castron atârnat la gât, pe un șnur de piele, acolo unde un septon ar fi purtat un cristal. Mirosul lui ar fi sufocat și un șobolan.

— Lordul Varys a venit să te vadă, anunță Shae.

Cerșetorul îi făcu semn cu ochiul. Tyrion izbucni în râs.

— Fără doar și poate. Cum se face că l-ai recunoscut, iar eu nu?

Shae ridică din umeri.

— E tot el, numai că altfel îmbrăcat.

— O altfel de înfățișare, un altfel de miros, un altfel de mers, zise Tyrion. Majoritatea oamenilor ar fi induși în eroare.

— Și majoritatea femeilor, poate. Dar nu târfele. O târfă învață să vadă bărbatul, nu hainele lui, altfel sfârșește moartă pe stradă.

Varys avea un aer chinuit, și nu din cauza crustei false de pe picioare. Tyrion chicoti.

— Shae, ne aduci, te rog, niște vin? Poate i-ar prinde bine ceva de băut. Orice l-a adus pe eunuc aici, în toiul nopții, nu e de bun augur.

— Aproape că mă tem să-ți spun de ce am venit, stăpâne, zise Varys când Shae îi lăsă singuri. Aduc vești cumplite.

— Ar trebui să te îmbraci în pene negre, Varys, ești o piază rea, ca orice corb. Tyrion se ridică în picioare, temându-se pe jumătate să pună următoarea întrebare. Este vorba despre Jaime? *Dacă i-au făcut rău, nimic nu-i va putea salva*.

— Nu, stăpâne. E altceva. Ser Cortnay Penrose e mort. Capătul Furtunii și-a deschis porțile în fața lui Stannis Baratheon.

Panica alungă toate celelalte gânduri din mintea lui Tyrion. Când Shae se întoarse cu

vinul, luă o sorbitură și azvârli paharul, spărgându-l de zidul casei. Shae ridică o mână, să se apere de cioburi, în timp ce vinul se prelinse pe pietre, formând degete lungi, negre, în lumina lunii.

— *Fie blestemat!* zise Tyrion.

Varys zâmbi, dezvelind o gură plină de dinți stricați.

— Cine stăpâne? Ser Cortnay sau Lordul Stannis?

— Amândoi. Capătul Furtunii era puternic, ar fi trebuit să reziste o jumătate de an sau mai mult..., suficient ca tatăl lui să termine cu Robb Stark. Cum s-a întâmplat?

Varys îi aruncă o privire lui Shae.

— Stăpâne, trebuie să tulburăm somnul scumpei tale doamne cu asemenea discuții sumbre și însângerate?

— Poate că o doamnă ar fi înspăimântată, zise Shae, însă eu nu.

— Ar trebui să fii, îi spuse Tyrion. Odată căzut Capătul Furtunii, Stannis își va îndrepta atenția în curând către Debarcaderul Regelui. Acum îi părea rău că aruncase vinul acela. Lord Varys, acordă-ne un moment și mă voi întoarce cu tine la castel.

— Am să aștept în grajduri. Se înclină și se îndepărtă cu pași apăsați.

Tyrion o trase pe Shae lângă el.

— Nu ești în siguranță aici.

— Am zidurile mele și străjerii pe care mi i-ai dat.

— Mercenari, spuse Tyrion. Le place aurul meu destul de mult, dar ar muri oare pentru el? Cât despre aceste ziduri, dacă un bărbat s-ar urca pe umerii altuia, ar fi sus într-o clipită. Un castel asemănător cu acesta a fost ars în timpul revoltelor. L-au ucis pe stăpânul lui pentru

crima de a avea cămara plină, după cum l-au tăiat pe Înaltul Septon în bucăți, au violat-o pe Lollys de vreo cincizeci de ori și au zdrobit capul lui Ser Aron. Ce crezi că ar face dacă ar pune mâna pe doamna Mâinii?

— Târfa Mâinii, vrei să spui? Se uita la el cu ochii ei mari, îndrăzneți. Deși aș vrea să fiu doamna ta, stăpâne. M-aș îmbrăca în toate hainele frumoase pe care mi le-ai dăruit, în satin, brocart auriu și tafta și aș purta bijuteriile tale, te-aș ține de mână și aș sta la ospețele tale. Ți-aș putea dărui fii, știu că aș putea... Și jur că nu te-aș face niciodată de rușine.

Dragostea mea pentru tine mă rușinează destul.

— Un vis dulce, Shae. Acum lasă-l deoparte, te implor. Nu se poate împlini niciodată.

— Din cauza reginei? Nu mă tem nici de ea.

— Eu da.

— Atunci *omoar-o* și isprăvește odată. Nu s-ar zice că între voi există vreun sentiment de dragoste.

Tyrion oftă.

— E sora mea. Cel ce își ucide o rudă de sânge este blestemat pe vecie în ochii zeilor și ai oamenilor. Mai mult, orice am crede tu și eu despre Cersei, tatăl și fratele meu țin la ea. Pot complota cu orice om din Cele Șapte Regate, dar zeii nu m-au înzestrat să-l înfrunt pe Jaime cu săbiile în mâini.

— Tânărul Lup și Lordul Stannis au săbii în mâini și nu te sperie.

Cât de puține știi, scumpa mea!

— Împotriva lor am toată puterea Casei Lannister. Împotriva lui Jaime sau a tatălui meu nu am decât un spate cocârjat și o pereche de picioare chircite.

— Mă ai pe mine. Shae îl sărută, își strecură

mâinile pe după gâtul său, strivindu-și trupul de al lui.

Sărutul îl stârni, așa cum făceau întotdeauna săruturile ei, dar de data aceasta Tyrion se desfăcu din îmbrățișare cu blândețe.

— Nu acum. Scumpa mea, am..., ei bine, spune-i sămânța unui plan. Cred că aș putea să te aduc la bucătăriile castelului.

Fața lui Shae încremeni.

— La bucătării?

— Da. Dacă acționez prin Varys, nimeni nu va afla.

Shae chicoti.

— Stăpâne, te-aș otrăvi. Fiecare bărbat care a gustat din bucatele mele mi-a spus ce târfă bună sunt.

— Fortăreața Roșie are destui bucătari. Și măcelari și brutari. Tu ar trebui să joci rolul de ajutor de bucătar.

— O fată de la oală, răspunse ea, în haine aspre, maro. Așa vrea stăpânul să mă vadă?

— Stăpânul vrea să te vadă vie, spuse Tyrion. N-ai cum să freci oale în haine de mătase și de catifea.

— Stăpânul s-a plictisit de mine? Își vârî o mână sub tunică și îi atinse bărbăția. Din două atingeri iuți, o făcu să se întărească. *El* încă mă dorește. Râse. Ți-ar plăcea să te culci cu fata de la bucătărie, stăpâne? Ai putea să mă acoperi cu făină și să sugi sosul de pe sfârcurile mele dacă...

— Încetează! Felul în care se purta îi amintea de Dancy, care se străduise atât de mult să-și câștige rămășagul. Îi dădu mâna la o parte, ca s-o împiedice de la alte trăsnăi. Nu e momentul pentru tăvăleală, Shae. Ar putea fi în joc viața ta.

Zâmbetul îi dispăru.

— Dacă te-am supărat vreodată, stăpâne, a fost fără voia mea, numai că... N-ai putea pur și simplu să-mi dai mai mulți străjeri?

Tyrion oftă din toți rărunchii. *Nu uita cât de tânără este*, își spuse. Îi luă mâna.

— Nestematele tale pot fi înlocuite și rochii noi, de două ori mai frumoase decât cele vechi, pot fi cusute pentru tine, dar tu ești lucrul cel mai de preț dintre acești pereți. Nici Fortăreața Roșie nu e un loc sigur, dar e mult mai sigur decât acesta. Te vreau acolo.

— În bucătărie. Glasul ei era inexpresiv. Frecând la oale.

— Pentru scurt timp.

— Tata m-a făcut fata lui de la bucătărie, spuse ea, cu o grimasă. De aceea am fugit.

— Mi-ai spus că ai fugit fiindcă tatăl tău te-a făcut târfa lui, îi reaminti Tyrion.

— Și asta. Nu mi-a plăcut să-i frec oalele mai mult decât mi-a plăcut să-l simt în mine. Își scutură capul. De ce nu mă poți ține în turnul tău? Jumătate dintre lorzii de la curte au cameriste.

— Mi s-a interzis anume să te duc la curte.

— De către tatăl tău idiot. Shae se bosumflă. Ești destul de matur să ții toate târfele pe care le vrei. Te ia drept un băiețandru căruia nu i-a mijit mustața? Ce ar putea să facă, să te bată la fund?

Tyrion o pocni. Nu tare, dar suficient de tare.

— Lua-te-ar naiba, spuse el. *Lua-te-ar naiba*. Să nu râzi *niciodată* de mine. Nu *tu*.

Preț de o clipă, Shae rămase tăcută. Nu se auzea decât cântecul greierului țârâind, țârâind.

— Îți cer iertare, stăpâne, spuse ea în cele din urmă cu o voce gravă, împietrită. N-am vrut

să fiu obraznică.

Iar eu nu am vrut să te lovesc. Zei, aveţi milă, mă transform în Cersei.

— A fost urât, spuse el. Din partea amândurora. Shae, tu nu înţelegi. Vorbe pe care nu avusese niciodată de gând să le rostească ţâşniră din gura lui, ca nişte măscărici dintr-un cal de lemn. Pe când aveam treisprezece ani, m-am însurat cu fiica unui arendaş. Sau aşa credeam despre ea. Eram orbit de dragoste şi credeam că şi ea simte la fel pentru mine, dar tata mi-a aruncat adevărul în faţă. Mireasa mea era o târfă pe care o angajase Jaime să-mi deschidă gustul bărbăţiei. *Iar eu am crezut totul, prostul de mine*. Ca să-mi bage minţile-n cap, Lordul Tywin mi-a dat soţia pe mâna unui pluton de străjeri care să facă ce vor cu ea şi mi-a poruncit să privesc. Şi să o mai iau pentru ultima oară, după ce vor isprăvi ceilalţi. Pentru ultima oară, fără pic de dragoste sau tandreţe. „Aşa ţi-o vei aminti cum este cu adevărat", a spus el, şi ar fi trebuit să-l sfidez, dar bărbăţia m-a trădat şi am făcut ce mi s-a cerut. După ce a terminat cu ea, tatăl meu a pus să se desfacă această căsătorie. Era ca şi cum n-am fi fost niciodată căsătoriţi, a spus septonul. Strânse mâna lui Shae: Te rog, haide să nu mai vorbim despre Turnul Mâinii. Vei fi la bucătării doar pentru scurt timp. După ce terminăm cu Stannis, vei avea un alt castel şi mătăsuri fine ca mâinile tale.

Ochii lui Shae se lărgiseră, dar Tyrion nu putea citi ce se ascundea în spatele lor.

— Mâinile mele nu vor fi fine dacă voi spăla cuptoare şi voi curăţa farfurii toată ziua. Vei mai dori să te atingă după ce vor fi roşii, aspre şi crăpate de la apa fierbinte şi de la leşie?

— Mai mult ca oricând, răspunse el. Când le

voi privi, îmi vor aminti cât de curajoasă ești.

Nu-și dădea seama dacă îl credea. Shae își plecă ochii.

— Sunt la porunca ta, stăpâne.

Era tot ce putea să accepte în seara aceasta, pentru Tyrion era cât se poate de limpede. O sărută pe obraz, în locul unde o lovise, ca să ia puțin din usturimea loviturii.

— Voi trimite după tine.

Varys aștepta în grajduri, așa cum promisese. Calul lui părea șchiop și pe jumătate mort. Tyrion încălecă și unul dintre mercenari deschise porțile. Merseră în liniște. *De ce i-ai spus despre Tysha, o, zei?* se întrebă, speriat, dintr-odată. Unele secrete nu trebuie niciodată rostite, un bărbat trebuie să ducă în mormânt unele umilințe. Ce a vrut de la ea, iertare? Felul în care îl privise, ce însemna? Ura gândul de a freca oale atât de mult, sau ceea ce ura era mărturisirea lui? *Cum am putut să-i spun asta și să cred că mă va mai iubi?* spunea o parte din el, iar o alta îl batjocorea: *Pitic nechibzuit, târfa iubește doar aurul și bijuteriile*.

Cotul rănit îi pulsa de fiecare dată când calul punea jos copita. Uneori aproape își imagina că auzea oasele frecându-se unul de altul înăuntru. Poate că ar trebui să consulte un maester, să-i dea vreo poțiune pentru dureri, dar de când Pycelle își arătase adevărata față, Tyrion Lannister nu mai avea încredere în maesteri. Doar zeii știau cu cine unelteau sau ce amestecau în acele poțiuni pe care ți le dădeau.

— Varys, spuse el. Trebuie să o aduc pe Shae la castel fără știrea lui Cersei. Îi schiță în două vorbe planul cu bucătăria.

Când termină de explicat, eunucul chicoti ușor.

— Voi face așa cum îmi poruncește

stăpânul, desigur... Dar trebuie să te previn, bucătăriile sunt pline de ochi și de urechi. Chiar dacă fata nu va stârni vreo suspiciune anume, va fi supusă la o mie de întrebări. Unde s-a născut? Cine sunt părinții ei? Cum a ajuns la Debarcaderul Regelui? Adevărul nu intră în discuție, așa că va trebui să mintă..., și să mintă, și să mintă. Aruncă o privire în jos, către Tyrion. Și o fetișcană atât de drăguță va stârni pofte, nu doar curiozitate. Va fi atinsă, ciupită, mângâiată și dezmierdată la bucătărie, se vor vârî noaptea sub păturile ei. Vreun bucătar singur ar putea să caute să se însoare cu ea. Brutarii îi vor frământa sânii cu mâinile pline de făină.

— Prefer să o știu dezmierdată decât înjunghiată, spuse Tyrion.

Varys mai înaintă câțiva pași și spuse:

— S-ar putea să existe o altă cale. Întâmplarea face că slujitoarea care are grijă de fiica Doamnei Tanda i-a șterpelit bijuteriile. Dacă aș informa-o pe Lady Tanda, ar da-o îndată afară. Iar fiica ar avea nevoie de o nouă slujnică.

— Înțeleg. Varianta avea perspective, Tyrion își dădu seama pe loc. Camerista unei doamne purta haine mai bune decât o fată de la bucătărie și, adesea, chiar un giuvaier sau două. Shae ar trebui să fie mulțumită. Iar Cersei o considera pe Lady Tanda obositoare și isterică, iar pe Lollys, o vită toantă. Era puțin probabil să le facă vizite de curtoazie.

— Lollys e timidă și credulă, spuse Varys. Va accepta orice poveste i se va spune. De când gloata i-a luat fecioria, se teme să iasă din camerele ei. Shae nu va fi în văzul lumii... dar convenabil de aproape dacă vei avea nevoie de alinare.

— Turnul Mâinii e vegheat, știi la fel de bine

ca mine. Cersei va deveni cu siguranță curioasă dacă slujnica lui Lollys începe să-mi facă vizite.

— S-ar putea să reușesc să-ți furișez copila în dormitor nevăzută. Casa Chatayei nu e singura care se poate lăuda cu o poartă ascunsă.

— O intrare secretă? În camerele *mele?* Tyrion era mai mult deranjat decât surprins. De ce altceva ar fi ordonat Maegor cel Crud moartea tuturor constructorilor care au lucrat la castelul lui decât ca să păstreze asemenea secrete? Da, presupun că există. Unde găsesc ușa? În solariu? În dormitor?

— Prietene, nu mă vei obliga să-mi dezvălui *toate* micile secrete, nu-i așa?

— De acum înainte gândește-te la ele ca la micile *noastre* secrete, Varys. Tyrion ridică privirea către eunuc, în straiele puturoase cu care era deghizat. Presupunând că *ești* de partea mea...

— Te poți îndoi?

— Păi, nu, am încredere în tine fără nici o rezervă. Un hohot puternic de râs răsună, lovindu-se de obloanele ferestrelor. Am încredere în tine ca și cum ai fi sânge din sângele meu, zău. Acum spune-mi cum a murit Cortnay Penrose.

— Se spune că s-a aruncat dintr-un turn.

— S-a aruncat? Nu, pe asta n-o cred!

— Străjerii lui nu au văzut nici un om intrând în camerele lui, nici nu au găsit pe nimeni înăuntru după aceea.

— Atunci ucigașul a intrat repede și s-a ascuns sub pat, sugeră Tyrion, sau a coborât de pe acoperiș cu o frânghie. Poate că gărzile mint. Cine poate spune că nu au făcu-o chiar ele?

— Fără îndoială, ai dreptate, stăpâne.

Tonul lui infatuat sugera altceva.

— Dar nu ești de aceeași părere. Cum s-a

întâmplat, atunci?

O vreme, Varys nu răspunse. Singurul sunet era bocănitul copitelor pe pietrele de pavaj. În cele din urmă, eunucul își drese glasul.

— Stăpâne, crezi în puterile din vechime?

— Magie vrei să spui? întrebă Tyrion iritat. Vrăji de sânge, blesteme, metamorfoze, lucruri de felul ăsta? Pufni. Vrei să sugerezi că Ser Cortnay a fost ucis prin vrăjitorie?

— Ser Cortnay l-a provocat pe Lordul Stannis la luptă de la om la om în dimineața în care a murit. Te întreb eu, acesta e gestul unui om disperat? Pe urmă, mai e problema morții misterioase a Lordului Renly, chiar în timp ce liniile sale de atac se grupau pentru a mătura oștile fratelui său de pe câmpul de luptă. Eunucul se opri o clipă. Stăpâne, m-ai întrebat odată cum se face că sunt tăiat.

— Îmi amintesc, spuse Tyrion. Nu ai vrut să vorbești despre asta.

— Nici acum nu vreau, dar... De data aceasta, pauza fu mai lungă decât înainte, iar când Varys începu din nou să vorbească, glasul lui era cumva schimbat. Eram orfan, ucenic într-un teatru ambulant. Stăpânul nostru avea o ambarcațiune mică și călătoream în lung și-n lat pe Marea Îngustă, dând spectacole în toate Orașele Libere și, din când în când, în Vechiul Oraș și la Debarcaderul Regelui. Într-o zi, la Myr, un anume bărbat a venit la teatrul nostru ambulant. După spectacol, a făcut pentru mine o ofertă pe care stăpânul nostru a găsit-o prea tentantă pentru a o refuza. Eram îngrozit, mă temeam că omul voia să se folosească de mine așa cum auzisem că se folosesc bărbații de băieți, dar de fapt singura parte din mine de care avea nevoie era penisul meu. Mi-a dat o poțiune care m-a făcut să nu mă pot mișca sau

vorbi, dar simțurile nu mi le-a amorțit. Cu o lamă lungă, curbată, m-a tăiat, rădăcină și vlăstar, incantând în tot acest timp. L-am privit cum îmi frige părțile bărbătești pe un mangal. Flăcările au devenit albastre și am auzit un glas răspunzând la chemarea lui, deși nu am înțeles cuvintele pe care le rostea. Comedianții plecaseră pe când a isprăvit cu mine. După ce și-a atins scopul, bărbatul n-a mai fost interesat de mine, așa că m-a scos în stradă. Când l-am întrebat ce ar trebui să fac acum, a răspuns că presupune că ar trebui să mor. Ca să-i fac în ciudă, am decis să trăiesc. Curând, am fost un hoț mai bun decât oricare altul din Myr și când am crescut, am învățat că adesea conținutul scrisorilor unui om e mai de preț decât cel al pungii sale. Da, visez și acum noaptea aceea, stăpâne. Nu vrăjitorul, nici lama sa, nici măcar felul în care bărbăția mea s-a zbârcit în timp ce a ars. Visez glasul. Glasul din flăcări. Să fi fost un zeu, un demon, trucul vreunui magician? Nu-ți pot spune, și cunosc toate trucurile. Tot ce pot spune cu siguranță este că el l-a chemat și glasul a răspuns, și din ziua aceea am urât magia și pe toți cei care o practică. Dacă Lordul Stannis este un asemenea om, am de gând să-l văd mort.

După ce termină, merseră în tăcere o bucată de vreme. În cele din urmă, Tyrion spuse:

— O poveste deprimantă. Îmi pare rău.

Eunucul oftă.

— Îți pare rău, dar nu mă crezi. Nu, stăpâne, nu e nevoie să-ți ceri scuze. Eram drogat, aveam dureri și s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, departe, dincolo de mare. Fără îndoială că am visat glasul acela. Mi-am spus și eu asta de o mie de ori.

— Eu cred în săbii de oțel, în monede de aur

și în judecata oamenilor, răspunse Tyrion. Și cred că au existat cândva dragoni. Le-am văzut craniile, în definitiv.

— Să sperăm că acesta e lucrul cel mai rău pe care-l vei vedea vreodată, stăpâne.

— În privința asta suntem de acord. Tyrion zâmbi. Cât despre moartea lui Ser Cortnay, ei bine, știm că Stannis a angajat corăbieri mercenari din Orașele Libere. Poate că a adus cu sine și un asasin priceput.

— Un asasin *foarte* priceput.

— Există asemenea oameni. Visam cândva că într-o zi voi fi destul de bogat să trimit un Om Fără Chip după dulcea mea surioară.

— Indiferent cum a murit Ser Cortnay, zise Varys, e mort, castelul a căzut și Stannis e liber să înainteze.

— Vreo șansă să-i convingem pe Dornisheni să coboare la Mlaștini? întrebă Tyrion.

— Nici una.

— Păcat. Ei bine, amenințarea ar putea fi de folos, cel puțin ținându-i pe lorzii Hotarului la castelele lor. Ce vești ai despre tatăl meu?

— Dacă Lordul Tywin a reușit să treacă de Furca Roșie, la mine nu a ajuns încă nici o vorbă. Dacă nu se grăbește, s-ar putea să fie prins între dușmanii lui. Frunza de stejar a clanului Oakheart și scorușul Rowanilor au fost văzuți la nord de Mander.

— Nici o vorbă de la Degețel?

— Poate că nu a ajuns la Podul Amar. Sau poate că a murit acolo. Lordul Tarly a pus stăpânire pe rezervele lui Renly și a trecut pe foarte mulți prin sabie; din clanul Florent, mai cu seamă. Lordul Caswell s-a încuiat sus în castel.

Tyrion își dădu capul pe spate și râse. Varys struni calul, încurcat.

— Stăpâne?

— Nu pricepi poanta, Lord Varys? Tyrion făcu semn cu mâna către ferestrele ferecate, către orașul adormit. Capătul Furtunii a căzut și Lordul Stannis vine cu foc și sabie și zeii știu ce puteri întunecate au, iar bunii oameni nu îl au pe Jaime să-i apere, nici pe Robert, nici pe Renly, nici pe Rhaegar, nici pe dragul lor cavaler al Florilor. Doar pe mine, cel pe care îl urăsc. Râse din nou. Piticul, sfetnicul afurisit, micul demon împieliţat. Sunt tot ce a mai rămas între ei și haos.

CATELYN

— Spune-i tatei că am plecat să-l fac mândru. Fratele ei sări în șa, lord din cap până-n picioare, cu zalele strălucitoare și pelerina fluturând. Un păstrăv de argint, identic cu cel pictat pe scut, îi împodobea creasta coifului.

— A fost întotdeauna mândru de tine, Edmure. Și te iubește cu înflăcărare. Să crezi asta.

— Vreau să-i dau motive mai întemeiate decât simplul fapt că-i sunt fiu. Își întoarse calul de luptă și ridică o mână. Goarnele sunară, o tobă începu să bată, podul mobil coborî poticnit, iar Ser Edmure Tully ieși din Riverrun în fruntea oamenilor săi, cu lăncile ridicate și flamurile fluturând.

Am o oaste mai mare decât a ta, frățioare, gândi Catelyn în timp ce-i privea îndepărtându-se. *O oaste de temeri și îndoieli*.

Lângă ea, suferința lui Brienne era aproape palpabilă. Catelyn comandase veșminte pe măsura ei, rochii frumoase, femeiești, pe potriva rangului său, deși ea încă prefera să se îmbrace în vechituri din zale și piele fiartă, cu o cingătoare la brâu. Ar fi fost mai fericită să plece la război cu Edmure, fără îndoială, dar chiar și zidurile înalte precum cele ale Riverrunului aveau nevoie de săbii să le apere. Fratele ei luase cu el la vaduri toți bărbații apți de luptă, lăsându-l pe Ser Desmond Grell la comanda garnizoanei formate din răniți și din bolnavi, alături de câțiva scutieri și feciori de țărani neinstruiți, încă lipsiți de maturitate.

Asta ca să apere un castel care gemea de femei și copii.

Când ultimul pedestraș al lui Edmure ieși târându-și picioarele pe sub bariera-ghilotină, Brienne întrebă:

— Ce facem acum, doamna mea?

— Ne facem datoria. Catelyn era trasă la față când porni să traverseze curtea. *Mi-am făcut întotdeauna datoria*, gândi ea. Probabil că de aceea nobilul ei tată ținuse la ea cel mai mult dintre toți copiii lui. Amândoi frații ei mai mari muriseră de mici, așa că ea îi fusese Lordului Hoster și fiu, și fiică, până la nașterea lui Edmure. Atunci i-a murit mama, iar tatăl i-a spus că trebuie să fie ea doamna casei Riverrun, și a făcut și asta. Iar când Lordul Hoster a promis-o lui Brandon Stark, i-a mulțumit pentru că a făcut o alegere atât de bună pentru ea.

I-am dat lui Brandon simbolul dragostei mele și nu l-am mângâiat pe Petyr nici măcar o dată după ce a fost rănit, nici nu mi-am luat rămas bun de la el când tata l-a trimis departe. Iar când Brandon a fost ucis și tata mi-a spus că trebuie să mă căsătoresc cu fratele lui, am făcut-o bucuroasă, deși nu-l văzusem niciodată pe Ned până în ziua nunții noastre. Mi-am dăruit fecioria acestui venerabil străin și l-am trimis la războiul lui, la regele lui și la femeia care i-a născut bastardul, fiindcă eu mi-am făcut întotdeauna datoria.

Pașii o purtară către sept, un templu din gresie cu șapte laturi, așezat în mijlocul grădinilor mamei sale și scăldat în lumini de curcubeu. Era plin de lume când intrară; Catelyn nu era singura care avea nevoie de rugăciune. Îngenunche în fața întruchipării de marmură a Războinicului și aprinse o lumânare

parfumată pentru Edmure și o alta pentru Robb, aflat dincolo de dealuri. *Ține-i teferi și du-i spre victorie, se rugă ea, și adu pace sufletelor celor uciși și alinare celor care rămân în urma lor.*

Septonul intră cu cădelnița și cu cristalul, în timp ce Catelyn se ruga, așa că rămase la ceremonie. Nu-l cunoștea pe acest septon, un tânăr zelos, de-o vârstă cu Edmure. Își oficie slujba destul de bine, cu glasul sonor și plăcut când cântă rugăciunile către cei Șapte, dar Catelyn descoperi că duce dorul modulațiilor vibrate, subțiri, ale Septonului Osmynd, mort de mult. Osmynd ar fi ascultat cu răbdare povestea celor văzute și simțite de ea în pavilionul lui Renly și poate ar fi știut ce semnificație au avut cele întâmplate și ce trebuia să facă pentru a lăsa uitării umbrele care-i bântuiau visele. *Osmynd, tatăl meu, unchiul Brynden, bătrânul Maester Kym, ei au părut întotdeauna că știu totul, dar acum am rămas doar eu și se pare că nu știu nimic, nu-mi cunosc nici măcar datoria. Cum pot să-mi fac datoria dacă nu știu care este?*

Când se ridică, genunchii îi erau înțepeniți, însă nu se simțea mai înțeleaptă. Poate că se va duce în pădurea zeilor în noaptea asta și se va ruga și la zeii lui Ned. Erau mai bătrâni decât Cei Șapte.

Afară descoperi un cântec cu totul diferit. Rymund Poetul stătea la crâșmă în mijlocul unui cerc de ascultători, cu vocea-i gravă răsunând în timp ce cânta despre Lordul Deremond la Pajiștea Însângerată:

Și iată-l, cu sabia-n mână,
Ultimul din cei zece ai lui Darry

Brienne se opri o clipă să asculte, cu umerii largi încovoiați și cu brațele groase încrucișate peste piept. Câțiva băieți zdrențăroși trecură în goană, țipând și lovindu-se unii pe alții cu bețe. *De ce le place atâta băieților să se joace de-a războiul?* Catelyn se întrebă dacă Rymund era răspunsul. Glasul cântărețului deveni tot mai sonor, pe măsură ce se apropia de finalul cântecului:

Și roșie sta iarba sub picioare,
și roșii flamurile strălucind,
roșu apusu-nvăpăiat de soare,
scăldându-l în lumină, pâlpâind.

Haideți, veniți, un glas de lord se auzi,
căci sabia mi-e încă însetată,
și cu un strigăt al sălbaticei furii
se năpustiră peste apă-ndată...

— Lupta e mai bună decât această așteptare, spuse Brienne. Nu te simți atât de neajutorat atunci când lupți. Ai o sabie și un cal, uneori o secure. Când ești în armură, e greu să fii rănit.

— Cavalerii mor în luptă, îi reaminti Catelyn.

Brienne o privi cu ochii ei albaștri și frumoși.

— Așa cum mor doamnele la naștere. Nimeni nu cântă cântece despre *ele*.

— Copiii sunt o altfel de bătălie. Catelyn începu să traverseze curtea. O bătălie fără flamuri și goarne de război, dar nu mai puțin aprigă. Să porți în pântece un copil, să-l aduci pe lume... Mama ta ți-ar fi putut povesti despre durere...

— N-am cunoscut-o pe mama mea, spuse Brienne. Tata avea femei..., o altă doamnă în

fiecare an, dar...

— Acelea nu erau doamne, zise Catelyn. Oricât ar fi nașterea de grea, ceea ce urmează e și mai greu. Uneori mă simt de parcă aș fi sfâșiată în bucăți. Aș vrea să fiu împărțită în cinci, câte una pentru fiecare copil, ca să-i pot feri pe toți de primejdii.

— Și pe *tine* cine te-ar feri de primejdii, doamna mea?

Zâmbetul îi era șters și obosit.

— Păi... oamenii Casei mele. Sau cel puțin așa m-a învățat nobila mea mamă. Nobilul meu tată, fratele meu, unchiul, soțul, ei vor avea grijă de mine... Dar cât timp ei sunt departe, bănuiesc că trebuie să le ții tu locul, Brienne.

Ea își plecă creștetul.

— Voi încerca, doamna mea.

Mai târziu, în aceeași zi, Maester Vyman aduse o scrisoare. Îl primi îndată, sperând că erau vești de la Robb sau de la Ser Rodrik, din Winterfell, dar mesajul se dovedi a fi de la Lordul Meadows, care se autoproclamase castelan al Capătului Furtunii. Scrisoarea era adresată tatălui ei, fratelui, fiului, „sau oricui stăpânește la Riverrun". Ser Cortnay Penrose era mort, scria omul, iar Capătul Furtunii își deschisese porțile în fața lui Stannis Baratheon, fiul legitim și adevăratul moștenitor. Garnizoana castelului jurase credință cauzei sale, de la primul până la ultimul oștean, și nimeni nu pățise nimic.

— Cu excepția lui Cortnay Penrose, murmură Catelyn. Nu-l întâlnise niciodată, dar era mâhnită să audă de moartea sa. Robb trebuie să afle îndată, spuse ea. Știm unde se află?

— Ultima oară se îndrepta către Crag, reședința Casei Westerling, spuse Maester

Vyman. Dacă trimit un corb la Ashemark, s-ar putea să trimită la el un călăreț.

— Așa să faci.

Catelyn citi încă o dată scrisoarea, după plecarea maesterului.

— Lordul Meadows nu spune nimic despre bastardul lui Robert, îi mărturisi lui Brienne. Presupun că l-a dat pe băiat împreună cu ceilalți, deși mărturisesc că nu înțeleg de ce îl dorea Stannis atât de mult.

— Poate că se teme de pretențiile băiatului.

— Pretențiile unui bastard? Nu, e altceva... Cum arată copilul ăsta?

— Are șapte sau opt ani, drăgălaș, cu părul negru și ochi albaștri, strălucitori. Oaspeții îl luau adesea drept fiul Lordului Renly.

— Iar Renly era de partea lui Robert. Catelyn avu o sclipire de înțelegere. Stannis vrea să-l etaleze pe băiat în fața regatului, ca oamenii să-l vadă în el pe Robert și să se întrebe de ce nu există la Joffrey o astfel de asemănare.

— Ar însemna asta atât de mult?

— Cei care sunt de partea lui Stannis vor considera că e o dovadă. Cei care îl sprijină pe Joffrey vor spune că nu înseamnă nimic.

Propriii ei copii aveau mai mult din familia Tully decât din familia Stark. Arya era singura care aducea mult cu Ned la trăsături. *Și Jon Snow, dar el nu a fost niciodată al meu*. Gândul îi zbură la mama lui Jon, la acea iubire secretă, din umbră, despre care soțul ei nu a vorbit niciodată. *Oare plânge după Ned la fel ca mine? Sau îl urăște pentru că a părăsit patul ei pentru al meu? Oare se roagă pentru fiul ei așa cum m-am rugat eu pentru al meu?*

Erau gânduri supărătoare și inutile. Dacă Jon era fiul lui Ashara Dayne de Starfall, așa cum șopteau unii, doamna era moartă de mult;

dacă nu, Catelyn nu avea nici un indiciu despre cine sau unde ar putea fi mama lui. Și nu avea nici o importanță. Acum Ned nu mai era, iar iubirile și secretele lui muriseră toate odată cu el.

Totuși, era din nou frapată de felul ciudat în care se purtau oamenii când venea vorba despre bastarzii lor. Ned fusese întotdeauna extraordinar de protector cu Jon, iar Ser Cortnay Penrose renunțase la viața lui pentru acest Edric Storm, dar pentru Roose Bolton, bastardul lui însemnase pentru el mai puțin decât unul dintre câinii pe care-i avea, judecând după tonul scrisorii bizare pe care Edmure o primise de la el, cu nici trei zile în urmă. Traversase Tridentul și se îndrepta către Harrenhal, așa cum i se poruncise. Scria: „Un castel puternic și bine apărat, dar Înălțimea Sa îl va avea, de-ar fi să ucid fiecare suflet de om dinăuntru ca să obțin asta." Spera că asta va compensa în ochii Înălțimii Sale crimele fiului său bastard pe care Ser Rodrik Cassel îl condamnase la moarte. „O soartă pe care, fără îndoială, a meritat-o", scrisese Bolton. „Sângele alterat e întotdeauna înșelător, iar Ramsay avea o fire șireată, lacomă și crudă. Mă socotesc norocos că am scăpat de el. Fiii legitimi pe care tânăra mea soție mi i-a promis nu ar fi fost niciodată în siguranță atâta timp cât el ar fi rămas în viață."

Sunetul unor pași grăbiți îi distrase atenția de la gândurile-i morbide. Scutierul lui Ser Desmond năvăli gâfâind în cameră și îngenunche:

— Doamna mea... Lannisteri... dincolo de râu.

— Trage aer în piept, fiule, și spune-mi pe îndelete.

Făcu așa cum i-a cerut.

— O coloană de oameni înarmați, raportă el. Dincolo de Furca Roșie. Arborează un unicorn purpuriu sub leul Lannisterilor.

Vreun fiu al Lordului Brax. Brax venise o dată la Riverrun, când Catelyn era mică, să propună căsătoria unuia dintre fiii săi cu ea sau cu Lysa. Se întrebă dacă acolo, afară, era acum același fiu, conducând atacul.

Când Catelyn se urcă pe metereze, Ser Desmond îi spuse că Lannisterii porniseră de la sud-est, sub o revărsare de flamuri.

— Câțiva călăreți, nimic mai mult, o asigură el. Cea mai mare parte a oștirii lui Tywin este departe, la sud. Aici nu ne paște nici un pericol.

La sud de Furca Roșie, ținutul se întindea drept și neted. Din turnul de veghe Catelyn putea vedea la mile depărtare. Chiar și așa, doar cel mai apropiat vad era vizibil. Edmure îi încredințase lui Mallister apărarea acestuia, la fel și a altor trei mai îndepărtate, în susul apei. Călăreții Lannisterilor se învârteau fără țintă pe lângă apă, cu flamurile de purpură și argint fluturând în vânt.

— Nu mai mult de cincizeci, doamna mea, aprecie Ser Desmond.

Catelyn privi călăreții desfășurați într-un șir lung. Oamenii Lordului Jason așteptau să-i întâmpine în spatele bolovanilor, al ierburilor și al ridicăturilor de pământ. Sunetul unei goarne trimise călăreții înainte, în pas greoi, avântându-se în valuri. Preț de o clipă, se înfățișară într-un spectacol măreț, cu armurile strălucitoare și cu flamurile fluturând, cu soarele scânteind pe vârfurile sulițelor.

— Acum, o auzi pe Brienne murmurând.

Era greu să-ți dai seama ce se întâmpla, dar țipetele cailor păreau destul de puternice la

distanța aceasta și, dincolo de ele, Catelyn auzi zăngănitul mai slab al oțelului pe oțel. O flamură dispăru dintr-odată, când cel care o purta fu înghițit de ape, iar curând după aceea primul mort trecu pe lângă zidurile lor, purtat de curent. Lannisterii se retrăseseră deja de-a valma. Îi privi cum se regrupează, cum se sfătuiesc în grabă și pleacă la galop pe unde au venit. Oamenii de pe ziduri strigară cuvinte de ocară în urma lor, deși erau deja prea departe ca să-i audă.

Ser Desmond se bătu pe burtă.

— Mi-ar fi plăcut ca Lordul Hoster să poată vedea asta. L-ar fi făcut să danseze.

— Vremea dansului a trecut de mult pentru tatăl meu, răspunse Catelyn, iar această luptă abia a început. Lannisterii se vor întoarce. Lordul Tywin are de două ori mai mulți oșteni decât fratele meu.

— Și de-ar avea de zece ori mai mulți, tot nu ar conta, zise Ser Desmond. Malul vestic al Furcii Roșii este mai înalt decât cel de la est, doamna mea, și bine împădurit. Arcașii noștri au o ascunzătoare bună și câmp liber pentru săgețile lor... și, în caz că s-ar ivi vreo breșă, Edmure are în rezervă cei mai buni cavaleri, gata să pornească oriunde e nevoie de ei. Râul îi va opri.

— Mă rog să ai dreptate, spuse Catelyn pe un ton grav.

În noaptea aceea veniră din nou. Poruncise să fie trezită îndată dacă dușmanul se va întoarce și, mult după miezul nopții, o slujnică o atinse ușor pe umăr. Catelyn se ridică în capul oaselor.

— Ce este?

— Vadul din nou, doamna mea.

Înveșmântată în cămașa de noapte, Catelyn

urcă pe acoperișul cetății. De acolo putea vedea peste ziduri până la locul unde se dezlănțuia bătălia. Apărătorii ridicaseră focuri de veghe de-a lungul malurilor și, probabil, Lannisterii credeau că-i vor găsi orbiți de întuneric sau pe picior greșit. Dar asta era o nebunie, întunericul era, în cel mai bun caz, un aliat nesigur. Când intrară în râu, pentru a-și croi drum peste apă, unii păşiră în bulboanele nevăzute și se duseră la fund, pleoscăind, în timp ce alții se împiedicară de pietre sau se răniră la picioare în țepușele de fier ascunse. Arcașii Mallisterilor trimiseră, șuierând deasupra râului, o ploaie de săgeți de foc, surprinzător de frumoase văzute din depărtare. Un bărbat străpuns de zeci de ori, cu hainele în flăcări, dansă și se învârti în apa adâncă până la genunchi, până când, în cele din urmă, căzu și fu dus de valuri pe râu în jos. Până ce trupul lui trecu pe lângă Riverrun, focul și viața lui se stinseseră deopotrivă.

O victorie mică, gândi Catelyn când lupta se termină și supraviețuitorii din rândul dușmanilor se topiseră deja în noapte, *dar, oricum, o victorie*. În timp ce coborau treptele șerpuitoare ale turnului, Catelyn o întrebă pe Brienne ce gândește.

— A fost o atingere cu vârful degetului din partea Lordului Tywin, doamna mea, răspunse fata. Cercetează, caută punctul slab, o trecătoare neapărată. Dacă nu găsește așa ceva, își va strânge toate degetele într-un singur pumn, și va încerca să facă el una. Brienne ridică din umeri. Asta aș face eu dacă aș fi în locul lui. Își duse mâna către mânerul sabiei și îl mângâie ușor, vrând parcă să se asigure că se afla încă acolo.

Și fie ca zeii să ne ajute în acel moment, gândi Catelyn. Și totuși, ea nu putea face nimic.

Acolo, la râu, era bătălia lui Edmure, a ei era aici, înăuntrul castelului.

În dimineaţa următoare, în timp ce lua micul dejun, trimise după bătrânul administrator al tatălui său, Utherydes Wayn.

— Trimite-i lui Ser Cleos Frey o sticlă cu vin. Am de gând să-l iau la întrebări cât de curând și vreau să fie slobod la limbă.

— Cum poruncești, doamna mea.

La scurt timp după aceea, un călăreţ având cusut pe piept vulturul casei Mallister sosi cu un mesaj de la Lordul Jason, care vorbea despre o altă ambuscadă și o altă victorie. Ser Flement Brax încercase să forţeze o traversare într-un alt punct, la treizeci de leghe către sud. De data aceasta, Lannisterii au reușit să traverseze râul pe jos, dar arcașii Mallisterilor le-au potopit scuturile cu săgeți, în timp ce catapultele pe care Edmure le-a urcat pe malul râului au prăvălit asupra lor bolovani grei, spărgându-le rândurile.

— Au lăsat o duzină de morţi în apă și doar doi oameni au ajuns către mal, unde le-am venit iute de hac, o informă călăreţul. Mai povesti, de asemenea, despre o luptă care a avut loc mai departe, în susul râului, unde Lordul Karly Vance ocupa trecătorile. Și acești atacatori au fost înlăturaţi, o pierdere tristă pentru dușmanii noștri.

Poate că Edmure a fost mai înţelept decât mi-am dat eu seama, gândi Catelyn. *Lorzii lui au văzut cu toţii rostul planurilor sale de luptă, de ce am fost eu atât de oarbă? Fratele meu nu este băieţelul pe care mi-l amintesc, nu mai mult decât Robb.*

Așteptă până ce se înseră și abia apoi se duse să-l viziteze pe Ser Cleos Frey, socotind că va fi cu atât mai beat cu cât va întârzia mai mult.

Când intră în celula turnului, Ser Cleos se aruncă, clătinându-se, în genunchi.

— Doamna mea, nu am știut nimic despre nici o evadare. Pezevenghiul a zis că un Lannister trebuie să aibă o escortă din rândul Lannisterilor, pe cuvântul meu de cavaler...

— Ridică-te, ser. Catelyn se așeză. Știu că nici un nepot al lui Walder Frey nu și-ar încălca jurământul. *Doar dacă asta ar sluji scopurilor lui*. Fratele meu zicea că ai adus condiţii de pace.

— Așa este. Ser Cleos se ridică, împleticindu-se, în picioare.

Catelyn era mulţumită să vadă cum se clătina.

— Spune-mi, porunci ea, și el se supuse.

Când isprăvi, Catelyn rămase încruntată. Edmure avusese dreptate, acestea nu erau condiţii, în afară de...

— Lannister mi le va da pe Arya și pe Sansa în schimbul fratelui său?

— Da. S-a așezat pe Tronul de Fier și a jurat.

— În faţa martorilor?

— În faţa întregii curţi, doamna mea. Și a zeilor. I-am zis asta și lui Ser Edmure, dar el mi-a spus că nu e posibil, că Înălţimea Sa Robb nu va fi niciodată de acord.

— Ţi-a spus adevărul. Nici măcar nu putea să spună că Robb greșea. Arya și Sansa erau copii. Regicidul, în viaţă și liber, era mai periculos decât orice bărbat din regat. Era o situație fără ieșire. Mi-ai văzut fiicele? Sunt bine tratate?

Ser Cleos ezită.

— Eu... da, păreau...

Bâjbâie după o minciună, își dădu seama Catelyn, *dar vinul i-a zăpăcit minţile*.

— Ser Cleos, spuse ea imperturbabilă, ai

pierdut protecția steagului tău de pace atunci când oamenii tăi ne-au tras pe sfoară. Mintemă și vei fi spânzurat de ziduri, alături de ei. Fii convins. Te întreb încă o dată – *mi-ai văzut fiicele?*

Fruntea îi era leoarcă de sudoare.

— Am văzut-o pe Sansa la curte, în ziua în care Tyrion mi-a spus condițiile lui. Era foarte frumoasă, doamna mea. Poate că puțin... palidă. Trasă la față, cum ar veni.

Sansa, dar nu Arya. Asta poate însemna orice. Arya a fost întotdeauna mai greu de strunit. Poate că Cersei se ferea să o afișeze în fața curții întregi de teamă că ar putea face sau spune ceva. Poate că au încuiat-o, la loc sigur, ferită de priviri. *Sau poate că au omorât-o*. Catelyn alungă acest gând.

— Condițiile *lui*, ziceai... Dar Cersei e Regina Regentă.

— Tyrion a vorbit în numele amândurora. Regina nu era acolo. Se simțea rău în ziua aceea, așa mi s-a spus.

— Ciudat.

Catelyn își aminti acea călătorie îngrozitoare prin Munții Lunii și felul în care Tyrion reușise să-l ispitească de partea lui pe acel mercenar din serviciul ei. *Piticul e mult prea deștept*. Nu-și putea imagina cum supraviețuise drumului aspru, după ce Lysa îl trimisese de la Vale, dar nu era surprinsă. *Nu are nici o legătură cu uciderea lui Ned, cel puțin. Și a venit în apărarea mea când oamenii clanului ne-au atacat. De-aș putea încrede în cuvântul lui...*

Își desfăcu mâinile ca să se uite la cicatricile care îi brăzdau degetele. *Urmele pumnalului său*, își reaminti. *Pumnalul lui în mâna asasinului pe care l-a plătit ca să-i taie gâtul lui Bran*. Cu toate că piticul negase, bineînțeles.

Chiar și după ce Lysa îl încuiase într-una dintre celulele Cerului și îl amenințase cu Poarta Lunii, el tot negase.

— A mințit, spuse ea ridicându-se dintr-odată în picioare. Lannisterii sunt mincinoși cu toții, iar piticul e cel mai mare mincinos dintre ei. Ucigașul era înarmat cu cuțitul lui.

Ser Cleos dădu să răspundă:

— Nu știu nimic despre nici un...

— Nu știi nimic, fu ea de acord, ieșind valvârtej din celulă. Brienne o urmă, tăcută. *Pentru ea e mai simplu*, gândi Catelyn cu o străfulgerare de invidie. În privința aceasta, era ca un bărbat. Pentru bărbați, răspunsul era mereu același, niciodată foarte departe de cea mai apropiată sabie. Pentru o femeie, pentru o mamă, calea era mai anevoioasă și mai greu de cunoscut.

Cină târziu, în Sala Mare, împreună cu garnizoana ei, ca să-și încurajeze oamenii cum putea. Rymund Poetul cântă tot timpul, scutind-o de obligația de a vorbi. Încheie cu un cântec compus de el despre victoria lui Robb la Oxcross. *„Și stelele în noapte erau ochii lupilor săi, și vântul însuși era cântecul lor."* Între versuri, Rymund își dădea capul pe spate și urla ca un lup și, până la sfârșit, jumătate din sală urla împreună cu el, până și Desmond Grell, care era bine afumat. Glasurile lor răsunau, lovindu-se de grinzile tavanului.

Să-și cânte cântecele, dacă asta le dă curaj, gândi Catelyn jucându-se cu pocalul ei de argint.

— Când eram copilă, în Sala Amurgului era mereu câte-un cântăreț, spuse Brienne cu glas scăzut. Am învățat toate cântecele pe dinafară.

— Și Sansa la fel, deși puțini cântăreți se osteneau să străbată drumul lung către nord, la

Winterfell. *I-am spus, totuși, că la curtea regelui vor fi cântăreți. I-am spus că va auzi muzică de toate felurile, că tatăl ei i-ar putea găsi vreun profesor care să o ajute să învețe să cânte la harpă. O, zei, iertați-mă...*

Brienne spuse:

— Îmi amintesc o femeie..., a venit de undeva de dincolo de Marea Îngustă. Nici măcar nu-mi puteam da seama în ce limbă cânta, dar glasul ei era la fel de încântător ca și ea. Avea ochi de culoarea prunelor și talia atât de îngustă încât tata putea să o cuprindă cu mâinile. Mâinile lui erau aproape la fel de mari ca ale mele. Își strânse degetele lungi, groase, vrând parcă să le ascundă.

— Ai cântat pentru tatăl tău? întrebă Catelyn.

Brienne scutură din cap, privind în jos la strachina ei de lemn, încercând parcă să găsească un răspuns în sosul de friptură.

— Pentru Lordul Renly?

Fata roși.

— Niciodată, eu... Bufonul lui făcea glume crude uneori, iar eu...

— Într-o zi va trebui să cânți pentru mine.

— Eu... te rog, nu am talent. Brienne se îndepărtă de masă. Iartă-mă, doamna mea. Îmi dai permisiunea să plec?

Catelyn încuviință. Fata înaltă, mătăhăloasă, părăsi sala cu pași mari, aproape neobservată în mijlocul petrecerii. *Zeii fie cu tine*, gândi ea în timp ce reveni, fără chef, la mâncarea din fața ei.

Trei zile mai târziu se produse lovitura de ciocan pe care Brienne o presimțise și peste alte cinci zile auziră despre ea. Catelyn stătea alături de tatăl ei când sosi mesagerul lui Edmure. Armura bărbatului era ciobită, cizmele pline de

praf, iar în tunică avea o gaură zdrenţuită, însă expresia chipului său, când îngenunche, grăia de la sine că veștile erau bune.

— Victorie, doamna mea. Îi înmână scrisoarea lui Edmure. Mâna lui Catelyn tremură când rupse sigiliul.

Lord Tywin încercase să forţeze o trecere într-o duzină de vaduri diferite, scria fratele ei, dar fiecare atac a fost împiedicat. Lordul Lefford se înecase, cavalerul de la Crakehall, numit Mistreţul Puternic, fusese luat ostatic, Ser Addam Marbrand fusese de trei ori forţat să se retragă..., dar cea mai cumplită bătălie se purtase la Moara de Piatră, unde asaltul a fost condus de Ser Gregor Clegane. Atât de mulţi dintre oamenii lui au căzut, încât trupurile cailor ameninţau să zăgăzuiască râul. În cele din urmă, Muntele și o mână dintre cei mai buni oameni ai săi au cucerit ţărmul de vest, dar Edmure și-a aruncat în luptă trupele de rezervă, iar ei au fost zdrobiţi și au plecat învârtindu-se înapoi, înfrânţi și plini de sânge. Ser Gregor însuși își pierduse calul și s-a întors, târându-și picioarele dincolo de Furca Roșie, sângerând din zeci de răni, sub o ploaie de săgeţi și de pietre căzând în jurul lui.

„Nu vor trece, Cat", scrisese Edmure. „Lordul Tywin se îndreaptă către sud-est. O manevră poate, sau retragere totală, nu are nici o importanţă. *Nu vor trece*."

Ser Desmond Grell se înveselise.

— O, de-aș fi putut să fiu cu el, zise bătrânul cavaler când Catelyn îi citi scrisoarea. Unde e nătărăul de Rymund? E o poveste demnă de un cântec, o, zei, unul pe care chiar și Edmure va dori să-l asculte. Moara care a măcinat muntele din temelii, aproape că aș putea scrie eu însumi versurile de-aș avea talent de cântăreţ.

— Nu vreau să aud nici un cântec până când nu se termină luptele, zise Catelyn, poate pe un ton prea aspru. Totuși, îi îngădui lui Ser Desmond să răspândească vestea și fu de acord când acesta sugeră să deschidă câteva butoaie în cinstea Morii de Piatră. Starea de spirit la Riverrun fusese încordată și mohorâtă în ultimul timp, se vor simți cu toții mai bine cu puțină băutură și cu speranță.

În noaptea aceea, castelul răsună de sărbătoare. *Riverrun!* strigau oamenii de rând, și *Tully, Tully!* Veniseră speriați și lipsiți de apărare, iar fratele ei îi primise atunci când cei mai mulți dintre lorzi și-ar fi închis porțile în fața lor. Glasurile lor străbăteau dincolo de ferestre și se strecurau pe sub ușile grele, din lemn dur. Rymund cânta la harpă, acompaniat de o pereche de toboșari și un tânăr cu un set de fluiere de trestie. Catelyn asculta râsetele feciorelnice ale fetelor și trăncăneala flăcăilor pe care fratele ei i-i lăsase drept garnizoană. Sunete plăcute... Și totuși, nu ajungeau la sufletul ei. Nu le putea împărtăși bucuria.

În solariul tatălui ei văzu o carte grea, legată în piele, cu hărți, și o deschise la ținuturile riverane. Ochii ei găsiră drumul către Furca Roșie și îl urmări, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. *Se îndreaptă către sud-est*, gândi ea. Probabil au ajuns deja la izvoarele Apei Negre.

Închise cartea, mai neliniștită decât înainte. Zeii le dăruiseră victorie după victorie. La Moara de Piatră, la Bătălia Câmpurilor, la Pădurea Șoaptelor...

Dar dacă învingem, de ce mi-e atât de frică?

BRAN

Sunetul era mai slab decât un clinchet, era un scârțâit de oțel pe piatră. Își înălță capul de pe labe, ascultând, adulmecând vântul.

Ploaia de seară stârnise o sută de miresme adormite, le întregise și le dăduse din nou putere. Ierburi și mărăcini, mure strivite de pământ, noroi, viermi, frunze putrede, un șobolan strecurându-se într-un tufiș. Simți mirosul sălbatic, negru, al blănii fratelui său și cel înțepător, arămiu, al sângelui veveriței pe care o ucisese. Alte veverițe se mișcau deasupra, printre ramuri, răspândind miros de blană udă și de teamă, zgâriind scoarța cu ghearele lor mici. Sunetul acela fusese ceva asemănător.

Și îl auzi din nou, clinchet și scrâșnet. Îl făcu să se ridice în picioare. Ciuli urechile și ridică coada. Urlă, un țipăt prelung, grav, înfiorat, un urlet ce putea tulbura orice somn, în afară de cel al mormanelor de pietre-oameni, care erau întunecate și adormite. O noapte liniștită și umedă, o noapte care îi vâra pe oameni în vizuinile lor. Ploaia se oprise, dar oamenii se ascundeau încă de umezeală, înghesuiți lângă foc, în grotele lor de pietre stivuite.

Fratele său se apropie furișându-se printre copaci, mișcându-se aproape la fel de neauzit ca un alt frate pe care și-l amintea vag, de demult, cel alb cu ochi de sânge. Ochii *acestui* frate erau iazuri întunecate, dar blana de pe ceafă îi era zburlită. Auzise și el sunetele și știuse că însemnau pericol.

De data aceasta, zornăitul și scârțâitul fură urmate de un târșâit și de lipăitul moale, iute, al tălpilor goale pe piatră. Vântul aduse o boare ușoară a unui miros de om pe care nu îl cunoștea. *Străin. Pericol. Moarte*.

Alergă în direcția sunetului, cu fratele său gonind în urma lui. Grotele de piatră se ridicau în urma lor, cu zidurile lunecoase și umede. Își dezveli dinții, dar pietrele-oameni nu băgară de seamă. O poartă se înălța în fața lui, cu un șarpe negru strâns încolăcit în jurul drugului și al stâlpului. Când se izbi de ea, poarta se cutremură, iar șarpele zornăi, alunecă și opuse rezistență. Printre zăbrele putea privi în jos, la vizuina lungă de piatră care se întindea între ziduri, către câmpul stâncos de dedesubt, dar nu era chip să străbată. Își putea vârî botul printre gratii, dar nu mai mult. De multe ori încercaseră frații lui să zdrobească între dinți oasele negre ale porții, dar nu se rupeau. Încercaseră să sape dedesubt, dar acolo se aflau pietre mari, plate, pe jumătate acoperite de pământ și de frunze duse de vânt.

Mârâind, se plimbă de colo-colo prin fața porții, pe urmă se mai aruncă o dată asupra ei. Poarta se mișcă puțin și îl aruncă înapoi. *Încuiat*, șopti ceva. *Zăvorât*. Glasul pe care el nu-l auzea, parfumul fără miros. Celelalte căi erau și ele închise. Acolo unde în zidurile de pietre-oameni se aflau porți, lemnul era gros și puternic. Nu exista nici o ieșire.

Există, răspunse șoapta, și i se părea că putea vedea umbra unui copac imens, acoperit de ace, ivindu-se din pământul negru, de zece ori mai înalt decât statura unui om. Totuși, când privi împrejur, nu era acolo. *Cealaltă parte a pădurii zeilor, repede, repede...*

Prin întunecimea nopții veni un strigăt

înăbușit, întrerupt. Iute, foarte iute, se răsuci și săltă înapoi printre copaci, cu frunzele umede foșnindu-i sub labe, cu crengile biciuindu-i trupul, în timp ce gonea pe lângă ele. Își auzea fraţii urmându-l îndeaproape. Se avântară sub copacul inimii și în jurul iazului rece, printre tufele de muri, sub desișul de stejari, frasini și tufe de păducel, către celălalt capăt al pădurii... Și iat-o acolo, umbra pe care o ghicise fără să o vadă, copacul înclinat, arătând către vârfurile acoperișurilor. *Santinelă*, veni gândul.

Atunci își aminti cum era să se cațere în copac. Erau ace peste tot, zgâriindu-i fața goală și căzându-i pe ceafă, seva lipicioasă pe spate, mirosul înțepător de pin pe care îl răspândea. Era un copac ușor de urcat pentru un băiat, aplecat cum era, încovoiat, cu crengile atât de apropiate încât formau parcă o scară, înclinându-se către acoperiș.

Mârâind, adulmecă de jur-împrejur la poalele copacului, ridică un picior și, cu un șuvoi de urină, îl marcă. O creangă joasă îi atinse fața și îl plesni, răsucindu-se și smucindu-se până ce lemnul pârâi și se rupse. Gura îi era plină de ace și de gustul amar de sevă. Își scutură capul și mârâi.

Fratele lui se așeză pe labele din spate și își ridică glasul într-un urlet de jale, un cânt întunecat de durere. Acea cale le era oprită. Nu erau veverițe, nici pui de oameni, nu puteau să se încolăcească pe trunchiurile copacilor, agățându-se cu mâini moi și rozalii și cu picioare stângace. Ei erau alergători, vânători și prădători.

Departe, în noapte, în spatele zidurilor care îi împresurau, câinii se treziră și începură să latre. Unul, altul, cu toţii, o zarvă mare. Simţiseră și ei mirosul de dușman și de teamă.

Îl cuprinse o furie disperată, fierbinte ca foamea. Sări de lângă zid, săltă pe sub copaci, cu umbrele crengilor și ale frunzelor acoperindu-i de pete blana cenușie... Apoi se întoarse și goni îndărăt. Picioarele îi zburau, lovind frunzele umede și acele de pin și, pentru scurt timp, era un vânător și în fața lui alerga un cerb încornorat, și îl putea vedea, îi putea simți mirosul, și alerga pe urma lui mâncând pământul. Mirosul fricii îi făcea inima să bubuie, iar dintre fălci i se scurgea saliva; ajunse, cu pași mari, la copacul înclinat și se năpusti în sus, pe trunchi, cu ghearele agățându-se de scoarță, pentru sprijin. Săltă sus, sus, două salturi, trei, fără să încetinească, până ce ajunse printre ramurile de jos. Crengile i se încâlceau în picioare și îi biciuiau ochii, ace verzi-cenușii se împrăștiau în timp ce își croia drum printre ele, lovindu-l. Fu nevoit să încetinească. Ceva i se agăță de picior și se eliberă, mârâind. Trunchiul se îngusta sub trupul lui, cu panta tot mai abruptă, aproape dreaptă, și udă. Scoarța se sfâșie ca pielea când încercă să se agațe cu ghearele de ea. Străbătu o treime din drum, o jumătate, mai mult, acoperișul era aproape... Pe urmă puse jos un picior și îl simți alunecând pe curba lemnului ud, și, dintr-odată, se prăbușea. Urlă de frică și de furie, căzând, și se răsuci în timp ce pământul gonea spre el, gata să-l sfărâme.

Apoi Bran se afla din nou în pat, în camera lui singuratică din turn, în păturile sale, răsuflând greu.

— Vară! strigă el. Vară!

Umărul îl durea, ca și cum ar fi căzut pe el, dar știa că era doar fantasma simțămintelor animalului. *Jojen a spus adevărul. Sunt un om-fiară*. De afară auzea lătratul îndepărtat al

câinilor. *Marea a venit. Se revarsă peste ziduri, exact așa cum a văzut Jojen*. Bran se apucă de bara de deasupra capului și se trase în sus, strigând după ajutor. Nu veni nimeni și, după o clipă, își aminti că nimeni nu va veni. Luaseră străjerii de la ușa lui. Ser Rodrik avusese nevoie de toți oamenii apți de luptă pe care putea să pună mâna, așa că Winterfellul fusese lăsat doar cu o garnizoană simbolică.

Ceilalți plecaseră cu opt zile în urmă, șase sute de bărbați din Winterfell și din cele mai apropiate fortărețe. Cley Cerwyn aducea încă trei sute, să li se alăture, iar Maester Luwin trimisese corbi înaintea lor, chemând recruți de la Portul Alb și de la gorgane și chiar din locurile îndepărtate, din inima pădurii lupilor. Cetatea lui Torrhen era asediată, sub comanda aceleiași odioase căpetenii de război pe nume Dagmer Cleftjaw. Bătrâna Nan spunea că nu putea fi omorât, că odată un dușman i-a spintecat capul în două cu o secure, dar Dagmer era atât de fioros încât doar a unit înapoi cele două jumătăți și le-a ținut până ce s-au vindecat. *Se putea, oare, ca Dagmer să fi câștigat?* Cetatea lui Torrhen era la multe zile depărtare de Winterfell, dar...

Bran se ridică din pat, mișcându-se de la o bară la alta, până ce ajunse la ferestre. Degetele îi bâjbâiră când dădu la o parte oblonul. Curtea era goală și toate ferestrele pe care le putea vedea erau negre. Winterfellul dormea.

— *Hodor!* strigă el cât putu de tare. Hodor dormea probabil deasupra grajdurilor, dar, poate, dacă țipa destul de tare îl auzea, sau *cineva* îl va auzi. Hodor, vino repede! Osha! Meera, Jojen, oricine! Bran își duse mâinile căuș la gură: *HOOOOODOOOOOR!*

Dar când ușa se deschise cu putere în

spatele lui, omul care intră nu era unul pe care Bran să-l fi cunoscut. Purta o vestă de piele cusută cu discuri de fier întretăiate și ducea un pumnal într-o mână și o secure agățată la spate.

— Ce vrei? întrebă Bran speriat. Aceasta este camera mea. Ieși afară!

Theon Greyjoy intră în dormitor, în urma lui.

— N-am venit să-ți facem rău, Bran.

— Theon? Bran, ușurat, fu cuprins de amețeală. Te-a trimis Robb? E și el aici?

— Robb e foarte departe. Nu te poate ajuta acum.

— Să mă ajute? Nu înțelegea. Nu mă speria, Theon.

— Sunt *Prințul* Theon acum. Suntem prinți amândoi, Bran. Cine ar fi visat? Dar ți-am luat castelul, prințul meu.

— Winterfell? Bran scutură din cap. Nu, n-ai putea.

— Lasă-ne, Werlag. Omul cu pumnalul se retrase. Theon se așeză pe pat. Am trimis patru oameni peste ziduri, cu cârlige și funii, și ei au deschis ușa din spate pentru noi ceilalți. Oamenii mei se ocupă de ai tăi chiar în acest moment. Îți jur, Winterfell este al meu.

Bran nu înțelegea.

— Dar ești *pupilul* tatălui meu!

— Iar acum tu și fratele tău sunteți sub tutela *mea*. De îndată ce lupta se sfârșește, oamenii mei îi vor aduna pe ceilalți oameni ai voștri în Sala Mare. Tu și cu mine le vom vorbi. Le vei spune cum mi-ai predat mie Winterfellul și le vei porunci să se supună și să-l slujească pe noul stăpân, la fel ca pe cel vechi.

— *Nu* voi face asta, spuse Bran. Vă vom înfrunta și vă vom azvârli afară. Nu m-am predat niciodată și nu mă poți face să spun că

am făcut-o.

— Nu e o joacă, Bran, așa că nu face pe copilul cu mine. Nu ține. Castelul este al meu, dar acești oameni sunt încă ai tăi. Dacă prințul vrea să-i aibă teferi, ar fi mai bine să facă așa cum i se spune. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Va veni cineva să te îmbrace și să te ducă în Sala Mare. Gândește-te bine ce vrei să spui.

Așteptarea îl făcu să se simtă și mai neajutorat ca înainte. Stătea pe scaunul de la fereastră, cu privirea ațintită către turnurile întunecate și către zidurile negre ca o umbră. O clipă, avu impresia că aude țipete de dincolo de Sala Străjerilor și ceva ce ar fi putut fi zornăit de săbii, dar nu avea urechile lui Vară să audă cu ele, nici nasul lui ca să adulmece. *Treaz, sunt încă infirm, dar când dorm, când sunt Vară, pot fugi, pot lupta, pot auzi și mirosi*.

Se așteptase să vină Hodor sau poate una dintre slujitoare, dar când ușa se deschise a doua oară, era Maester Luwin, ducând o lumânare.

— Bran, spuse el, știi... ce s-a întâmplat? Ți s-a spus? Deasupra ochiului stâng, pielea îi era spartă și pe un obraz îi șiroia sânge.

— A venit Theon. A spus că Winterfell îi aparține acum.

Maesterul așeză jos lumânarea și își șterse sângele de pe obraz.

— Au trecut șanțul înot. S-au cățărat pe ziduri cu cârlige și sfori. Au apărut uzi și picurând, cu săbiile în mâini. Se așeză pe scaunul de lângă ușă, în timp ce sânge proaspăt i se prelingea pe față. Burtă de Bere era la poartă, l-au luat prin surprindere în foișor și l-au ucis. Cap de Paie e rănit. Am apucat să trimit doi corbi înainte de a da ei buzna înăuntru. Pasărea pentru Portul Alb a scăpat, dar pe

cealaltă au doborât-o cu o săgeată. Maesterul privi în jos, la paie. Ser Rodrik a luat prea mulți dintre oamenii noștri, dar e vina mea în aceeași măsură. Nu am văzut acest pericol, niciodată nu am...

Jojen l-a văzut, gândi Bran.

— Mai bine ajută-mă să mă îmbrac.

— Da, așa e. În cufărul greu, ferecat cu fier, aflat la picioarele patului lui Bran, maesterul găsi lenjerie, pantaloni și o tunică. Ești reprezentantul familiei Stark la Winterfell și urmașul lui Robb. Trebuie să arăți ca un prinț. Îl ajută să se îmbrace așa cum îi ședea bine unui lord.

— Theon vrea să cedez castelul, spuse Bran în timp ce maesterul îi prindea mantia cu broșa lui preferată, cu cap de lup din argint.

— Nu e nici o rușine. Un lord trebuie să-și apere poporul. Locurile nemiloase dau naștere la popoare nemiloase, Bran, nu uita asta atunci când ai de-a face cu acești oameni de fier. Nobilul tău tată a făcut ce a putut ca să-l îmblânzească pe Theon, dar mă tem că a fost prea puțin și prea târziu.

Omul de fier care veni după el era un bărbat îndesat, vânjos, cu o barbă neagră, ca tăciunele, care îi acoperea jumătate din piept. Îl duse în brațe destul de ușor, deși nu părea prea încântat de această sarcină. Dormitorul lui Rickon era la prima curbă în josul scărilor. Băiețelul de patru ani era bosumflat că fusese trezit.

— O vreau pe mama, zise el. *O vreau*. Și pe Câinele Lățos.

— Mama ta e foarte departe, prințul meu. Maester Luwin trase o cămașă de noapte peste capul copilului. Dar sunt eu aici. Și Bran. Îl luă pe Rickon de mână și îl conduse afară.

Mai jos, dădură de Meera și de Jojen, care

erau scoși din camera lor de un bărbat pleșuv, a cărui suliță era mai înaltă decât el. Când Jojen se uită la Bran, ochii îi erau lacuri verzi pline de durere. Alți oameni de fier îi arestaseră pe băieții Frey.

— Fratele tău a pierdut regatul, îi spuse Walder cel Mic lui Bran. Nu mai ești prinț acum, doar ostatic.

— Și tu la fel, răspunse Jojen, și eu, și toți.

— Nu vorbea nimeni cu tine, mâncătorule de broaște.

Unul dintre oamenii de fier mergea în fața lor, ducând o torță, dar ploaia se pornise din nou și curând o stinse. În timp ce traversau curtea în goană, auzeau lupii străvechi urlând în pădurea zeilor. *Sper că Vară nu s-a lovit căzând din copac*.

Theon Greyjoy stătea pe jilțul familiei Stark. Își scosese mantia. Peste cămașa din zale subțiri purta o bluză cu blazonul krakenului auriu al Casei sale. Mâinile i se odihneau pe capetele lupilor sculptați pe brațele de piatră ale jilțului.

— Theon șade pe scaunul lui Robb, făcu Rickon.

— Taci, Rickon. Bran simțea amenințarea care îi împresura, dar fratele lui era prea mic. Fuseseră aprinse câteva torțe și un foculeț în căminul imens, dar cea mai mare parte a încăperii rămăsese în întuneric. Nu aveau unde să se așeze, cu băncile grămadă lângă pereți, așa că oamenii de la castel stăteau în picioare, în grupuri mici, neîndrăznind să scoată nici o vorbă. O văzu pe Bătrâna Nan, îi văzu gura știrbă deschizându-se și închizându-se. Cap de Paie era adus între doi străjeri, cu un bandaj pătat de sânge înfășurat în jurul pieptului său dezgolit. Poxy Tynn plângea nepotolit, iar Beth Cassel se jelea înfricoșată.

— Ce avem aici? întrebă Theon referindu-se la cei din familiile Reed și Frey.

— Aceștia sunt pupilii Doamnei Catelyn, amândoi pe nume Walder Frey, explică Maester Luwin. Iar aceștia sunt Jojen Reed și sora lui, Meera, fiul și fiica lui Howland Reed de la Rondul Geywater, care au venit să-și reînnoiască jurămintele de loialitate față de Winterfell.

— S-ar zice că și-au ales prost momentul, răspunse Theon, deși nu din punctul meu de vedere. Sunteți aici și aici veți rămâne. Eliberă jilțul. Lorren, adu-l aici pe prinț. Bărbatul cu barba neagră îl aruncă pe Bran pe jos ca pe un sac de ovăz.

În Sala Mare erau încă aduși oameni, îndemnați cu strigăte și împunsături de sulițe. Gage și Osha sosiră, plini de făină, din bucătării, unde făceau pâinea de dimineață. Pe Mikken îl târau înjurând, Farlen intră împleticindu-se, chinuindu-se s-o sprijine pe Palia. Rochia îi fusese sfâșiată în două și o ținea cu pumnii încleștați, pășind de parcă fiecare pas ar fi fost un chin. Septonul Chayle se grăbi să-i întindă o mână de ajutor, dar unul dintre oamenii de fier îl doborî la pământ.

Ultimul om care intră pe ușă fu prizonierul zis Duhoare, precedat de putoarea lui, puternică și înțepătoare. Bran simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Pe ăsta l-am găsit încuiat în temnița din turn, anunță escorta lui, un tânăr imberb cu părul de culoarea ghimbirului și cu hainele îmbibate de apă, fără îndoială unul dintre cei care trecuseră șanțul înot. Zice că i se spune Duhoare.

— Nu-mi dau seama de ce, zise Theon, zâmbind, Întotdeauna miroși atât de urât sau

tocmai te-ai culcat cu un porc?

— Nu m-am culcat cu nimeni de când m-au luat, stăpâne. Numele meu adevărat e Heke. Am fost în slujba Bastardului de la Dreadfort până ce familia Stark i-a trimis o săgeată în fund ca dar de nuntă.

Lui Theon i se păru amuzant.

— Cu cine s-a căsătorit?

— Cu văduva de la Hornwood, stăpâne.

— Cu babornița? Era orb? Are sânii ca niște burdufuri goale, uscați și ofiliți.

— Nu pentru sânii ei a luat-o de nevastă, stăpâne.

Oamenii de fier trântiră ușile înalte de la capătul sălii. Din jilț, Bran putea vedea că erau cam douăzeci. *Probabil au lăsat străjile la porți și la magazia de arme*. Oricum, nu puteau fi mai mult de treizeci.

Theon ridică mâinile, făcând liniște.

— Mă știți cu toții...

— Da, știm că ești un sac de rahat! strigă Mikken, și imediat după aceea bărbatul chel îi vârî capătul suliței în mațe și îl lovi cu mânerul peste față. Fierarul căzu, clătinându-se, în genunchi și scuipă un dinte.

— Mikken, taci! Bran încercă să vorbească stăpânit și princiar, așa cum făcea Robb când dădea o poruncă, dar glasul îl trăda și cuvintele îi ieșiră din gâtlej ca un chițăit strident.

— Ascultă de prințișorul tău, Mikken, zise Theon. Are mai multă minte decât tine.

Un stăpân bun își apără oamenii, își reaminti.

— I-am cedat lui Theon Winterfellul.

— Mai tare, Bran, și să-mi spui prinț.

Își ridică glasul.

— I-am cedat Winterfellul Prințului Theon. Cu toții trebuie să faceți cum vă poruncește.

— Să fiu al naibii dacă o fac, răcni Mikken.

Theon ignoră această ieșire.

— Tatăl meu și-a pus coroana de sare și piatră și s-a proclamat Rege al Insulelor de Fier. Revendică și nordul, prin dreptul cuceritorului. Sunteți cu toții supușii lui.

— La naiba! Mikken își șterse sângele de la gură. Eu slujesc familia Stark, nu o sepie trădătoare... Ah! Mânerul suliței îl trânti cu fața la pământ.

— Fierarii au brațe puternice și capete slabe, remarcă Theon. Dar dacă voi, ceilalți, mă slujiți cu loialitate, așa cum l-ați slujit pe Ned Stark, veți găsi că sunt cel mai generos stăpân pe care vi l-ați putea dori.

În patru labe, Mikken scuipa sânge. *Nu, te rog*, se rugă Bran, dar fierarul strigă:

— Dacă crezi că poți stăpâni nordul cu această șleahtă jalnică de...

Bărbatul chel îi vârî vârful sabiei în ceafă. Oțelul se strecură prin carne și ieși din gâtul lui Mikken într-o baie de sânge. O femeie țipă, iar Meera își încolăci mâinile în jurul lui Rickon. *În sânge s-a înecat*, gândi Bran înghețat de frică. *În propriul sânge*.

— Mai are cineva ceva de zis? întrebă Theon Greyjoy.

— *Hodor hodor hodor!* strigă Hodor cu ochii căscați.

— Fiți buni și închideți-i careva gura nătărăului ăluia.

Doi oameni de fier începură să-l lovească pe Hodor cu mânerele sulițelor. Băiatul de la grajduri se aruncă pe jos, încercând să se apere cu mâinile.

— Vă voi fi un stăpân la fel de bun ca Eddard Stark. Theon ridică glasul, ca să fie auzit peste pocnetul de lemn pe carne. Trădați-mă, și

vă veţi dori să n-o fi făcut. Și să nu credeți că oamenii pe care îi vedeți aici sunt tot ce am. Cetatea lui Torrhen și Deepwood Motte vor fi și ele în curând ale noastre, iar unchiul meu își duce corăbiile pe Saltspear, să pună mâna pe Moat Cailin. Dacă Robb Stark poate să țină piept Lannisterilor, poate să domnească de acum înainte ca Rege al Tridentului, dar Casa Greyjoy stăpânește acum nordul.

— Lorzii lui Stark vi se vor opune, strigă Duhoare. Cel puțin porcul ăla umflat de la Portul Alb, și clanurile Umber și Karstark. Vei avea nevoie de oameni. Eliberează-mă și sunt al tău.

Theon îl cântări o clipă.

— Gândești mai bine decât miroși, dar n-aș putea suporta duhoarea aia.

— Păi, aș putea să mai spăl din ea dacă aș fi liber.

— Un om de un rar bun simț, zâmbi Theon. Pleacă genunchiul.

Unul dintre oamenii de fier îi dădu lui Duhoare o sabie și acesta o așeză la picioarele lui Theon, jurând supunere Casei Greyjoy și Regelui Balon. Bran nu se putea uita. Visul verde se adeverea.

— Stăpâne Greyjoy! Osha păși pe lângă trupul lui Mikken. Și eu am fost adusă aici ca prizonieră. Ai fost de față în ziua când am fost luată.

Credeam că îmi ești prietenă, gândi Bran, rănit.

— Am nevoie de luptători, nu de ajutoare la bucătărie.

— Robb Stark a fost cel care m-a pus la bucătărie. În cea mai mare parte a anului am fost lăsată să curăț oale, să frec grăsimea și să-i încălzesc ăstuia patul. Îi aruncă o privire lui

Gage. M-am săturat până peste cap. Pune-mi din nou sabia în mână.

— Am o sabie pentru tine chiar aici, zise chelul care îl omorâse pe Mikken. Se prinse cu mâna de prohab, rânjind.

Osha își vârî genunchiul osos direct între picioarele lui.

— Păstrează-ți părțile moi. Îi smulse sulița din mână și se folosi de mâner pentru a-l doborî la pământ. Eu păstrez lemnul și fierul. Bărbatul se zvârcolea pe jos, în timp ce ceilalți jefuitori izbucniră în hohote de râs.

Theon râse împreună cu ei.

— Faci față, zise el. Păstrează sulița. Stygg poate să găsească alta. Acum pleacă genunchiul și jură.

Când nimeni nu se mai grăbi să jure credință, fură lăsați să plece, cu avertismentul să-și vadă de treabă și să nu facă necazuri. Hodor primi sarcina să-l ducă pe Bran înapoi în pat. Fața îi era stâlcită în bătaie, avea nasul umflat și un ochi închis.

— Hodor, oftă el printre buzele crăpate, în timp ce-l ridică pe Bran cu brațele sale puternice și cu mâinile însângerate, ducând-l înapoi afară, în ploaie.

ARYA

— Sunt fantome acolo, știu că sunt. Plăcintă Fierbinte frământa pâinea cu mâinile pline de făină până la coate. Pia a văzut ceva în cămară aseară.

Arya pufni cu dispreț. Pia vedea întotdeauna ceva în cămară. De obicei erau bărbați.

— Îmi dai și mie o tartă? întrebă ea. Ai copt o tavă întreagă.

— Am nevoie de o tavă întreagă. Ser Amory le ține socoteala.

Îl ura pe Ser Amory.

— Hai să scuipăm pe ele.

Plăcintă Fierbinte privi de jur-împrejur cu nervozitate. Bucătăriile erau pline de umbre și de ecouri, dar bucătarii și ajutoarele dormeau cu toții în podurile cavernoase de deasupra cuptoarelor.

— Își va da seama.

— Ba nu, răspunse Arya. Nu poți simți gustul de *scuipat*.

— Dacă simte, pe mine mă vor biciui. Plăcintă Fierbinte se opri din frământat. Nici măcar n-ar trebui să *fii* aici. E miezul nopții.

Era, dar pe Arya nu o interesa. Chiar și în toiul nopții, în bucătărie nu era niciodată odihnă, mereu cineva frământa aluat pentru pâinea de dimineață, învârtea în ceaun cu o lingură lungă de lemn sau măcelărea un porc pentru slănina de dimineață a lui Ser Amory. În noaptea asta era Plăcintă Fierbinte.

— Dacă Ochi Roșii se trezește și vede că nu ești..., zise Plăcintă Fierbinte.

— Ochi Roșii nu se trezește niciodată. Numele lui adevărat era Mebble, dar toată lumea îi spunea Ochi Roșii din cauza ochilor săi înlăcrimați. Nu o dată și-a pierdut cunoștința, adăugă Arya.

În fiecare dimineaţă se hrănea cu bere. În fiecare seară, după cină, se prăbușea, ameţit de băutură, într-un somn adânc, cu saliva colorată de vin curgându-i pe bărbie. Arya aștepta până ce îl auzea sforăind, pe urmă se furișa desculţă pe scara servitorilor, fără să facă mai multă gălăgie decât un șoricel. Nu ducea nici candelă, nici lumânare. Syrio îi spusese cândva că întunericul îi poate fi prieten, și avea dreptate. Dacă avea luna și stelele care să-i lumineze calea, era destul.

— Pun rămășag că am putea evada și Ochi Roșii nici măcar n-ar observa că am dispărut, îi spuse lui Plăcintă Fierbinte.

— Nu vreau să evadez. E mai bine aici decât a fost în pădure. Nu vreau să mănânc viermi. Uite, presară niște făină pe masă.

Arya își înălță capul.

— Ce-i asta?

— Ce? Eu nu...

— Ascultă cu *urechile*, nu cu gura. A fost un corn de război. A sunat de două ori, n-ai auzit? Și uite acolo, acelea sunt lanţurile porţii-ghilotină, cineva iese sau intră. Vrei să vezi? Porţile Harrenhalului nu mai fuseseră deschise din dimineaţa în care Lordul Tywin intrase cu oastea lui.

— Fac pâinea pentru dimineaţă, se plânse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu-mi place pe întuneric, ţi-am spus.

— Eu mă duc. Îţi povestesc pe urmă. Îmi dai o tartă?

Șterpeli una, oricum, și o mâncă ieșind. Era

umplută cu nuci tăiate, cu fructe și brânză, și avea coaja sfărâmicioasă și caldă încă din cuptor. Arya se simțea îndrăzneață că mănâncă tarta lui Ser Amory. *Desculță, cu pas sigur, cu pas ușor*, cântă ea abia șoptit. *Sunt năluca Harrenhalului*.

Cornul trezise castelul din somn, oamenii ieșeau în curtea interioară să vadă ce se petrece. Arya se pierdu printre ceilalți. Un șir de care cu boi huruia pe sub bariera-ghilotină. *Pradă*, știu ea. Călăreții care escortau carele vorbeau într-un amestec de limbi ciudate. Armurile scânteiau palide în lumina lunii și Arya văzu o pereche de cai vărgați, albi cu negru. *Măștile Însângerate*. Se retrase puțin mai adânc în umbră și privi cum trecea un urs mare și negru, închis într-o cușcă în spatele unei căruțe. Alte care erau încărcate cu vase de argint, cu arme și scuturi, cu saci de făină și cuști cu porci guițând, cu câini sfrijiți și cu găini. Arya tocmai se gândea câtă vreme trecuse de când nu mai mâncase o felie de friptură de porc, când văzu primul prizonier.

După înfățișare și după felul semeț în care își ținea capul, probabil era un lord. Îi vedea zalele sclipind pe sub cămașa roșie, sfâșiată. La început, Arya l-a luat drept un Lannister, dar când trecu pe lângă o torță, observă că blazonul lui era un pumn de argint, nu un leu. Mâinile îi erau strâns legate la încheieturi, iar o funie în jurul gleznei îl ținea legat de omul din urma lui, și pe acesta de cel din spate, așa încât întregul șir trebuia să se târâie cu pași poticniți, legănați. Mulți dintre ostatici erau răniți. Dacă vreunul se oprea, unul dintre călăreți se apropia la trap și îl atingea cu biciul, să-l urnească din loc. Încercă să calculeze câți prizonieri erau acolo, dar pierdu șirul înainte de a ajunge la

cincizeci. Erau cel puțin de două ori pe atât. Veșmintele le erau pline de noroi și de sânge și, în lumina torțelor, îi era greu să le distingă toate emblemele și blazoanele, dar recunoscu câteva dintre cele pe care reuși să le zărească. Turnurile gemene. Răsăritul de soare. Omul însângerat. Securea de luptă. *Securea de luptă este însemnul clanului Cerwyn, iar soarele alb pe fond negru este al familiei Karstark. Sunt oameni ai nordului. Oamenii tatălui meu și ai lui Robb*. Nu-i plăcea să se gândească ce ar putea să însemne asta.

Măștile Însângerate începură să descalece. Grăjdarii ieșiră somnoroși din paturile lor de paie să se ocupe de caii înspumați. Unul dintre călăreți țipa după bere. Zgomotul îl scoase pe Ser Amory în balconul acoperit de deasupra curții interioare, flancat de doi oameni cu torțe. Jos, Vargo Hoat, cel cu coiful cu coarne de țap, se apropie dând pinteni calului.

— Nobilul meu castelan, zise mercenarul. Avea o voce groasă, băloasă, de parcă limba i-ar fi fost prea mare în gură.

— Ce înseamnă toate astea, Hoat? întrebă Ser Amory, încruntându-se.

— *Pridonieri*. Rooth Bolton a *credut* că trece râul, dar *brabii* mei *Camaradi* i-au sfărmat *avandarda* în bucăți. Au omorât mulți *ti* l-au pus pe Bolton pe fugă. *Atesta* e lordul lor comandant, Glover, iar *tel* din spatele lui e Ter *Aenyth* Frey.

Ser Amory Lorch privi la prizonierii legați cu micii lui ochi de porc. Arya avea impresia că nu era încântat. Toată lumea din castel știa că el și Vargo Hoat se urau.

— Foarte bine, zise el. Ser Cadwyn, du-i pe acești oameni în temnițe.

Lordul cu blazonul pumnului înmănușat în

zale pe cămașă ridică ochii.

— Ni s-a promis un tratament onorabil..., începu el.

— *Linitte!* țipă Vargo Hoat, împroșcând salivă.

Ser Amory li se adresă prizonierilor:

— Ce v-a promis Hoat nu înseamnă nimic pentru mine. Lordul Tywin m-a făcut castelan al Harrenhalului, iar eu voi face după cum poftesc. Schiță un semn spre gărzile sale. Celula mare de sub Turnul Văduvei trebuie să-i încapă pe toți. Cine nu are chef să meargă acolo, e liber să moară aici.

În timp ce oamenii lui îndemnau prizonierii cu vârfurile săbiilor, Arya îl văzu pe Ochi Roșii ieșind din casa scărilor, clipind la lumina torțelor. Dacă va vedea că lipsește, va țipa și o va amenința că-i pune pielea pe băț, dar nu îi era frică. Ochi Roșii nu era ca Weese. Mereu amenința că va pune pielea unuia sau a altuia pe băț, dar Arya nu știa să fi lovit de fapt vreodată. Totuși, era mai bine să nu afle pe pielea ei. Își roti privirea. Boii erau deshămați, carele descărcate, în timp ce Bravii Camarazi vociferau cerând de băut, iar curioșii se adunau în jurul ursului din cușcă. În hărmălaia aceea nu era greu să te furișezi nevăzut. Se întoarse pe unde a venit, cu gând să dispară înainte să o observe cineva și să se gândească să o pună la treabă.

În afară de porți și de grajduri, imensul castel era, în cea mai mare parte, părăsit. Zgomotul se pierdu în spatele ei. Se porni o rafală de vânt, stârnind un țipăt ascuțit, tremurat, din crăpăturile Turnului Plângerii. În pădurea zeilor, frunzele începuseră deja să cadă din copaci și Arya le auzea foșnind prin curțile părăsite și printre clădirile goale, cu un sunet

slab, jucăuș, purtate de vânt pe deasupra pietrelor. Acum, că Harrenhalul era din nou aproape gol, sunetul făcea aici lucruri ciudate. Uneori, pietrele înghițeau parcă zgomotul, acoperind curțile cu o pătură de liniște. Alteori, ecourile prindeau viață, astfel că fiecare pas se transforma în mersul unei armate fantomatice și fiecare glas îndepărtat într-un ospăț fantomă. Sunetele ciudate îl deranjau pe Plăcintă Fierbinte, dar nu pe Arya.

Tăcută ca o umbră, traversă în zbor curtea interioară, înconjură Turnul Groazei și străbătu străduțele dintre grajdurile părăsite, unde oamenii spuneau că spiritele șoimilor morți stârneau aerul cu aripi fantomatice. Putea să meargă unde voia. Garnizoana nu număra mai mult de o sută de oameni, o trupă atât de mică încât se pierdea în Harrenhal. Sala Celor o Sută de Inimi fusese închisă, împreună cu multe alte clădiri mai puțin importante, la fel și Turnul Plângerii. Ser Amory Lorch locuia în apartamentele din Rugul Regelui, tot atât de spațioase ca cele ale lordului, iar Arya și ceilalți servitori se mutaseră în pivnițele de dedesubt, ca să-i aibă la îndemână. Cât timp Lordul Tywin locuise acolo, erau mereu ostași care voiau să știe ce făceai. Dar acum mai rămăseseră doar o sută de oameni puși să păzească o mie de uși, și nimeni nu părea să știe cine unde trebuia să se afle, sau nimănui nu îi păsa.

Când trecu pe lângă magazia de arme, Arya auzi bătăi de ciocan. O lumină portocalie, strălucitoare, străbătea prin ferestrele largi. Arya se urcă pe acoperiș și aruncă o privire înăuntru. Gendry își bătea platoșa. Când lucra, nu exista nimic pentru el în afară de metal, foale și foc. Ciocanul era parcă parte din brațul lui. Urmări jocul mușchilor pe pieptul lui și

ascultă muzica de oțel pe care o cânta. *E puternic*, gândi ea. Când Gendry luă cleștii de fier cu mâner lung ca să vâre platoșa în baia de stingere, Arya se furișă pe fereastră și sări jos în spatele lui.

Nu păru surprins să o vadă.

— Ar trebui să fii în pat, fetițo. Când o adânci în apa rece, platoșa sâsâi ca o pisică. Ce-a fost toată zarva aia?

— Vargo Hoat s-a întors cu prizonieri. Le-am văzut blazoanele. E un anume Glover de la Deepwood Motte, omul tatălui meu. Și ceilalți, majoritatea. Dintr-odată, știu de ce o aduseseră aici picioarele: Trebuie să mă ajuți să-i scap.

Gendry râse.

— Și cum facem noi asta?

— Ser Amory i-a trimis jos, în temniță. În cea de sub Turnul Văduvei e doar o singură celulă mare. Ai putea să dobori ușa cu ciocanul...

— În timp ce gărzile privesc și pariază de câte lovituri voi avea nevoie, eventual?

Arya își mușcă buzele.

— Trebuie să omorâm paznicii.

— Și cum crezi că facem asta?

— Poate că nu vor fi prea mulți.

— Dacă sunt *doi*, asta înseamnă prea mult pentru noi doi. N-ai învățat nimic în satul ăla, nu-i așa? Încearcă numai, și Vargo Hoat îți va tăia mâinile și picioarele așa cum știe el. Gendry apucă din nou cleștii.

— Ți-e *frică*.

— Fato, lasă-mă în pace!

— Gendry, sunt *o sută* de oameni ai nordului. Poate mai mulți. N-am putut să-i număr pe toți. Sunt tot atâția câți are Ser Amory. Bine, fără să punem la socoteală Măștile Însângerate. Trebuie doar să-i scoatem de acolo

și putem să preluăm castelul și să fugim.

— Ei bine, nu-i poți elibera, așa cum nici eu nu l-am putut salva pe Lommy. Gendry își întoarse platoșa cu cleștii, ca să o examineze cu atenţie. Și dacă, într-adevăr, am fugi, unde ne-am duce?

— La Winterfell, răspunse ea fără șovăire. I-aș spune mamei cum m-ai ajutat și ai putea să rămâi...

— Mi-ar îngădui stăpâna? Ți-aș putea potcovi calul și aș putea face săbii pentru nobilii tăi fraţi?

Uneori o înfuria atât de tare!

— Încetează!

— De ce mi-aș pune la bătaie picioarele pentru șansa de a transpira la Winterfell în loc de Harrenhal? Îl cunoști pe Bătrânul Ben Deget Negru? A venit aici pe când era copil. A fost fierarul Doamnei Wheat și, mai înainte, al tatălui ei și, înainte de acesta, al tatălui lui, și chiar și al Lordului Lothston care a stăpânit Harrenhalul înainte de familia Wheat. Acum e fierarul Lordului Tywin și știi ce spune? O sabie e o sabie, un coif e un coif și dacă bagi mâna în foc te arzi, indiferent pe cine slujești. Lucan e un stăpân destul de cumsecade. Eu rămân aici.

— Atunci regina te va prinde. Ea nu a trimis mantiile aurii după Ben Deget Negru!

— Se pare că nici măcar nu pe mine m-au vrut.

— Și pe tine te-au vrut, știi asta. Ești *cineva*.

— Sunt un ucenic fierar și, într-o bună zi, aș putea deveni maestru armurier..., *dacă* nu fug și nu-mi pierd picioarele sau nu mă omoară. Se întoarse cu spatele la ea, luă din nou ciocanul și începu să bată.

Mâinile Aryei se strânseră, neajutorate, în pumni.

— Pe următorul coif pe care-l faci să pui urechi de *catâr* în loc de coarne de taur.

Fu nevoită să fugă, altfel ar fi început să-l lovească. *Probabil nici n-ar fi simțit. Când vor afla cine este și îi vor tăia capul de catâr nătărău, va regreta că nu m-a ajutat*. Oricum, se descurca mai bine fără el. Din cauza lui fusese prinsă în sat.

Dar gândul la sat o făcu să-și amintească de drum, de hambar și de Gâdilător. Se gândi la băiețelul care fusese lovit în față cu buzduganul, la *Totul-pentru-Joffrey*, bătrânul tâmpit, la Lommy Mâini Verzi. *Am fost o oaie și pe urmă am fost un șoarece, n-am putut să fac altceva decât să mă ascund*. Arya își mușcă buzele și încercă să-și amintească momentul când i-a revenit curajul. *Jaqen mi-a redat curajul. M-a transformat în nălucă, în loc de șoarece*.

De la moartea lui Weese, îl evitase pe omul din Lorath. Cu Chiswyck fusese *ușor*, oricine putea împinge un om de pe metereze, însă Weese îl crescuse pe câinele acela urât, cu pete, de când era mic și numai vreo magie neagră ar fi putut să întoarcă animalul împotriva lui. *Yoren l-a găsit pe Jaqen într-o celulă neagră, ca pe Rorge și pe Mușcător*, își aminti Arya. Dacă omul din Lorath era un vrăjitor, Rorge și Mușcătorul ar putea să nu fie ființe omenești, ci demoni pe care i-a chemat din iad.

Jaqen îi mai era dator cu o moarte. În poveștile Bătrânei Nan, cu oameni cărora un pitic le împlinea dorințele, trebuia să fii deosebit de atent cu cea de-a treia dorință, fiindcă era ultima. Chiswyck și Weese nu fuseseră foarte importanți. *Ultima moarte trebuie să conteze*, își spunea Arya în fiecare seară când își șoptea lista de nume. Dar acum

se întreba dacă acesta era cu adevărat motivul pentru care șovăise. Atâta vreme cât putea ucide cu o șoaptă, Arya nu trebuia să se teamă de nimeni, dar după ce va consuma ultima moarte, va deveni din nou doar un șoricel.

De vreme ce Ochi Roșii se trezise, nu îndrăznea să se întoarcă în pat. Neștiind unde altundeva să se ascundă, porni către pădurea zeilor. Îi plăcea să simtă mirosul aspru de pini și sequoia, iarba și noroiul printre degete și să asculte vântul printre frunze. Un pârâiaș domol șerpuia prin pădure și, într-un loc, mușcase din pământ, sub o capcană. Acolo, sub lemnul putred și bucăţile de crengi răsucite, își găsi sabia ascunsă.

Gendry era prea îndărătnic ca să-i facă și ei o sabie, așa că își făcuse singură una, dintr-o coadă de mătură. Sabia Aryei era mult prea ușoară și nu avea un mâner potrivit, dar îi plăcea vârful ei ascuţit, despicat.

Ori de câte ori avea o oră liberă, se furișa să repete exerciţiile învăţate de la Syrio, umblând desculţă pe frunzele căzute, lovind crengile în stânga și-n dreapta și doborând frunzele. Uneori se cocoța în copaci și dansa printre ramurile de sus, mișcându-se înainte și-napoi, agăţată cu degetele de crengile de deasupra, clătinându-se, pe zi ce trecea, tot mai puţin, pe măsură ce își recăpăta echilibrul. Noaptea era momentul cel mai bun, nimeni nu o deranjase vreodată noaptea.

Arya se urcă în copac. Sus, în regatul frunzelor, scoase sabia din teacă și, pentru o vreme, uită de toți, de Ser Amory, de Măști și de oamenii tatălui său, pierdută în atingerea lemnului aspru de sub tălpile goale și în foșnetul sabiei prin aer. O creangă ruptă deveni Joffrey. O lovi până ce se prăbuși. Regina, Ser

Ilyn, Ser Meryn și Câinele erau doar frunze, dar îi omorî și pe ei, pe toți, tăindu-i în fâșii verzi, ude. Când brațele îi obosiră, se așeză cu picioarele peste o creangă înaltă, ca să-și tragă sufletul, în aerul rece și întunecat, ascultând chițăitul liliecilor ieșiți la vânat. Prin bolta de frunze vedea ramurile albe, ca niște oase, ale copacului inimii. *De aici, arată întocmai ca acela din Winterfell*. Numai de-ar fi fost... Pe urmă, când ar fi coborât, s-ar fi aflat din nou acasă și poate l-ar fi găsit pe tatăl ei stând sub copacul inimii, ca întotdeauna.

Vârându-și sabia la brâu, coborî creangă după creangă, până ce fu din nou pe pământ. Lumina lunii picta ramurile copacului inimii într-un alb argintiu, în timp ce Arya își croia drum către el, dar frunzele roșii, în cinci colțuri, erau negre noaptea. Arya fixă cu privirea chipul sculptat în trunchiul copacului. Era un chip înfricoșător, cu gura strâmbă, cu ochii dilatați și plini de ură. Așa arăta un zeu? Oare zeii puteau fi răniți, la fel ca oamenii? *Ar trebui să mă rog*, se gândi ea dintr-odată.

Arya se așeză în genunchi. Nu era sigură cum trebuia să înceapă. Își împreună mâinile. *Ajutați-mă, voi, zei străvechi*, se rugă ea în gând. *Ajutați-mă să-i scot pe acei oameni din temniță, ca să putem să-l ucidem pe Ser Amory, și duceți-mă acasă, la Winterfell. Faceți-mă dansatoare pe apă și lup și ajutați-mă să nu-mi mai fie teamă niciodată.*

Fusese destul? Poate că ar trebui să se roage cu voce tare, dacă voia ca bătrânii zei să o audă. Poate că ar trebui să se roage mai stăruitor. Își amintea că, uneori, tatăl ei se ruga multă vreme. Dar vechii zei nu îl ajutaseră niciodată. Amintindu-și asta, se înfurie.

— Ar fi trebuit să-l salvați, mustră ea

copacul. S-a rugat la voi tot timpul. Nu-mi pasă dacă mă ajutaţi pe mine sau nu. Nu cred că aţi putea, nici dacă aţi vrea.

— Zeii nu trebuie batjocoriţi, fetiţo. Vocea o făcu să tresară. Sări în picioare și își scoase sabia de lemn. Jaqen H'ghar stătea atât de nemișcat în întuneric, încât părea un copac. Omul a venit să audă un nume. Unu și doi și apoi vine trei. Omul ar vrea să termine.

Arya coborî vârful despicat al sabiei către pământ.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Omul vede. Omul aude. Omul știe.

Îl privi cu suspiciune. Oare fusese trimis de zei?

— Cum ai făcut câinele să-l omoare pe Weese? I-ai chemat pe Rorge și pe Mușcător din iad? Jaqen H'ghar e numele tău adevărat?

— Unii oameni au mai multe nume: Nevăstuică, Arry, *Arya*.

Se dădu în spate, până ce se lipi de copacul inimii.

— Ţi-a spus Gendry?

— Omul știe, repetă el. Doamna mea de Stark.

Poate că zeii îl trimiseseră, într-adevăr, ca răspuns la rugăciunile ei.

— Am nevoie de ajutorul tău să-i scot pe oamenii aceia din temniță. Pe acel Glover și pe ceilalţi, pe toţi. Trebuie să omorâm paznicii și să deschidem cumva celula...

— Fata uită, răspunse el cu glas domol. A avut doi, îi erau datoraţi trei. Dacă trebuie să moară un paznic, trebuie doar să-i rostească numele.

— Dar un singur paznic nu e de ajuns, trebuie să-i omorâm pe toţi ca să deschidem celula. Arya își mușcă buza cu putere, ca să nu

plângă. Vreau să-i salvezi pe oamenii nordului, așa cum te-am salvat eu.

O privi fără milă.

— Trei vieți au fost smulse de la zei. Trei vieți trebuie date înapoi. Zeii nu sunt batjocoriți. Vocea îi era mătase și oțel.

— Nu mi-am bătut niciodată joc. Se gândi o clipă. Numele... Pot să numesc pe *oricine?* Și îl vei ucide?

Jaqen H'ghar își înclină capul.

— Omul a spus.

— *Oricine?* Repetă ea. Bărbat, femeie, copil, Lordul Tywin sau Înaltul Septon, sau tatăl tău?

— Tatăl omului e mort demult, dar, dacă ar trăi și dacă i-ai ști numele, ar muri la porunca ta.

— Jură, zise Arya. Jură în fața zeilor.

— Pe toți zeii mării și ai văzduhului, și pe zeul focului, jur. Puse o mână în gura copacului inimii. Pe cei șapte zei și pe vechii zei fără număr, jur.

A jurat.

— Chiar și dacă l-aș numi pe rege...

— Rostește numele și moartea va veni. Mâine, când se schimbă luna, peste un an, va veni. Omul nu zboară ca o pasăre, dar un picior se mișcă, pe urmă celălalt, și, într-o bună zi, omul ajunge acolo și un rege moare. Îngenunche lângă ea, astfel că se aflau față în față. Fata șoptește dacă se teme să vorbească tare. Șoptește acum. E *Joffrey?*

Arya își lipi buzele de urechea lui.

— E *Jaqen H'ghar*.

Nici în hambarul arzând, cu ziduri de flăcări înălțându-se de jur-împrejurul lui, înlănțuit, nu păruse atât de înnebunit ca acum.

— Fata... face o glumă.

— Ai jurat. Zeii te-au auzit jurând.

— Zeii au auzit, într-adevăr. Dintr-odată, avea un cuțit în mână, cu lama subțire ca degetul ei mic. Dacă era pentru ea sau pentru el, Arya nu-și dădea seama. Fata va plânge. Fata își va pierde singurul prieten.

— Nu ești prietenul meu. Un prieten m-ar *ajuta*. Se îndepărtă de el, legănându-se pe vârfuri, în caz că el ar arunca pumnalul. N-aș ucide niciodată un *prieten*.

Zâmbetul lui Jaqen apăru și dispăru.

— Poate fata... ar rosti alt nume atunci, dacă prietenul ar ajuta-o?

— Poate că da, răspunse ea. Dacă prietenul ar ajuta-o, într-adevăr.

Cuțitul dispăru.

— Vino.

— Acum? Nu-și închipuise că va acționa atât de repede.

— Omul aude șoapta nisipului într-o bucată de sticlă. Omul nu va dormi până ce fata nu retrage un anumit nume. Acum, copil afurisit.

Nu sunt un copil afurisit, gândi ea. *Sunt un lup străvechi și năluca din Harrenhal.* Își puse coada de mătură înapoi în ascunzătoare și îl urmă, afară din pădurea zeilor.

În ciuda orei înaintate, Harrenhalul fremăta de viață. Sosirea lui Vargo Hoat stricase toată ordinea obișnuită a lucrurilor. Care, boi și cai dispăruseră toate din curte, dar cușca ursului era încă acolo. Fusese atârnată de deschiderea arcuită a podului care separa zidurile exterioare de curtea centrală, suspendată de lanțuri grele, la câțiva metri de la pământ. Un cerc de torțe scălda zona în lumină. Unii dintre băieții de la grajduri aruncau cu pietre ca să facă ursul să mormăie. Dincolo de zid, lumina se răspândea prin ușa Cazărmii, însoțită de zornăieli și de oameni cerând în gura mare mai mult vin. Zeci

de glasuri începură să cânte într-o limbă guturală pe care Arya nu o mai auzise.

Beau și mănâncă înainte de culcare, își dădu seama. *Ochi Roșii o fi trimis pe cineva să mă trezească, să-l ajut la servit. Știe, probabil, că nu sunt în pat*. Însă mai degrabă era ocupat să le toarne în pahare Bravilor Camarazi și celor din garnizoana lui Ser Amory care li se alăturaseră. Putea să treacă neobservată în larma pe care o făceau.

— Zeii înfometați se vor ospăta cu sânge în noaptea asta, dacă omul va face acest lucru, zise Jaqen. Dulce copilă, blândă și bună. Retrage un nume și spune altul și alungă acest vis nebun.

— Nu.

— Deci așa. Părea resemnat. Lucrul va fi făcut, dar fata trebuie să se supună. Omul nu are timp de discuții.

— Fata se va supune, răspunse Arya. Ce trebuie să fac?

— O sută de oameni sunt înfometați, trebuie hrăniți, lordul cere supă caldă. Fata trebuie să alerge la bucătării și să-i spună băiatului-plăcintă.

— Supă, repetă ea. Tu unde vei fi?

— Fata va ajuta la prepararea supei și va aștepta în bucătărie până când vine omul după ea. Du-te. Fugi.

Plăcintă Fierbinte își scotea pâinile din cuptoare când Arya năvăli în bucătărie, dar nu mai era singur. Îi treziseră pe bucătari să-i hrănească pe Vargo Hoat și pe Măștile lui Însângerate. Servitorii duceau coșuri cu pâinea și cu tartele lui Plăcintă Fierbinte, bucătarul-șef tăia bucăți reci dintr-o șuncă, ajutoarele de bucătari întorceau iepuri de pe o parte pe alta, în timp ce fetele îi ungeau cu miere, femeile tăiau ceapă și morcovi.

— Ce vrei, Nevăstuică? întrebă bucătarul-șef când o văzu.

— Supă, anunță ea. Stăpânul vrea supă.

Își smuci cuțitul de bucătărie, arătând către ceaunele negre de fier atârnate deasupra flăcărilor.

— Ce crezi că e asta? Deși mai degrabă aș face ceva în ea decât să i-o servesc țapului ăluia. Nu poate să lase omul măcar să doarmă noaptea? Scuipă. Ei bine, n-avea griji, fugi și spune-i că n-am cum să grăbesc ceaunul.

— Trebuie să aștept aici până când e gata.

— Atunci nu sta în cale. Sau, mai bine, fă-te folositoare. Fugi la cămară, țapul va dori probabil unt și brânză. Trezește-o pe Pia și spune-i c-ar face bine să fie sprintenă măcar o dată. Dacă vrea să rămână cu ambele picioare.

Alergă cât de repede putu. Pia era trează, în pod, gemând sub una dintre Măști, dar se vârî destul de repede în haine când o auzi pe Arya strigând. Umplu șase coșuri cu bucăți de unt și calupuri mari de brânză puturoasă, învelită în pânză.

— Ține, ajută-mă cu astea, îi spuse Aryei.

— Nu pot. Dar mai bine grăbește-te, altfel Vargo Hoat îți va tăia un picior. Se făcu nevăzută înainte ca Pia să o poată înhăța. Pe drumul de întoarcere, se întrebă de ce nici unul dintre prizonieri nu avea mâinile sau picioarele tăiate. Probabil că Vargo Hoat se temea să nu-l înfurie pe Robb. Deși nu părea genul care să se teamă de cineva.

Plăcintă Fierbinte învârtea în ceaun cu o lingură mare de lemn când Arya se întoarse la bucătărie. Apucă și ea o lingură și începu să-l ajute. Pentru o clipă, crezu că poate ar trebui să-i spună, dar pe urmă își aminti de sat și hotărî să tacă. *Nu va face decât să se predea din*

nou.

Pe urmă auzi glasul antipatic al lui Rorge:

— *Bucătar!* strigă el. O să-ţi luăm nenorocita de supă. Arya lăsă să-i cadă lingura, îngrozită. *Nu i-am spus să-i aducă şi pe ei.* Rorge purta coiful lui de fier, cu o apărătoare nazală care îi ascundea pe jumătate nasul lipsă. Jaqen şi Mușcătorul intrară după el în bucătărie.

— Nenorocita de supă nu e încă gata, zise bucătarul. Trebuie să fiarbă la foc mic. Abia am pus ceapa şi...

— Tacă-ţi fleanca sau îţi vâr o frigare în fund şi te vom lua pe tine o tură sau două. Am zis supă, şi am zis acum!

Sâsâind, Mușcătorul înșfăcă o mână de carne de iepure pe jumătate friptă direct din frigare şi mușcă din ea cu dinţii lui ascuţiţi, în timp ce mierea i se prelingea printre degete.

Bucătarul se dădu bătut.

— Luaţi-vă nenorocita de supă, atunci, dar dacă ţapul întreabă de ce are gustul aşa de slab, îi spuneţi voi.

Mușcătorul îşi linse unsoarea şi mierea de pe degete, iar Jaqen H'ghar îşi puse o pereche de mănuşi bine căptuşite. Îi dădu o a doua pereche Aryei.

— O nevăstuică ne va ajuta. Supa era fierbinte, iar ceaunele erau grele. Arya şi Jaqen ridicară unul între ei, Rorge duse singur un altul, iar Mușcătorul înșfăcă încă două, sâsâind de durere când toartele îi arseră mâinile. Însă nu le lăsă să cadă. Cărară ceaunele afară din bucătărie şi traversară cu ele curtea. Doi străjeri fuseseră postaţi la uşa Turnului Văduvei.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Rorge unul dintre ei.

— O oală cu pişat fiert. Vrei şi tu?

Jaqen zâmbi dezarmant.

— Un prizonier trebuie să mănânce și el.

— Nimeni n-a spus nimic despre...

Arya i-o reteză:

— E pentru *ei*, nu pentru tine.

Cel de-al doilea paznic le făcu semn să treacă.

— Aduceți-o jos atunci.

Dincolo de ușă, o scară șerpuitoare ducea jos, în temniță. Rorge o luă înainte, cu Jaqen și Arya venind din urmă.

— Fata nu va sta în cale, îi spuse el.

Treptele duceau către o pivniță din piatră rece, lungă, întunecoasă și fără ferestre. Câteva torțe ardeau în suporturi la capătul apropiat unde câțiva străjeri ai lui Ser Amory stăteau în jurul unei mese zgâriate din lemn, discutând și jucând un joc cu pietre. Gratii grele de fier îi despărțeau de locul unde prizonierii se îngrămădeau laolaltă, în întuneric. Mirosul supei îi adusese pe mulți lângă gratii.

Arya numără opt paznici. Simțeau și ei mirosul de supă.

— Iată cel mai urât servitor pe care l-am văzut vreodată, îi spuse lui Rorge căpitanul lor. Ce e în ceaun?

— Mădularul și ouăle tale. Vrei să mănânci sau nu?

Unul dintre paznici se plimbase, altul stătuse lângă gratii, un al treilea fusese așezat pe jos cu spatele la perete, dar perspectiva mâncării îi atrăsese pe toți la masă.

— Era și timpul să ne dea naibii de mâncare.

— Miroase a ceapă?

— Așadar, unde e pâinea?

— La naiba, avem nevoie de castroane, de căni, de linguri...

— Ba nu. Rorge ridică supa fierbinte peste

masă și le-o vărsă drept în față. Jaqen H'ghar făcu la fel. Mușcătorul aruncă și el ceaunele sale, legănându-le sub brațe, așa că se împrăștiară în toată temnița, împroșcând cu supă. Unul îl lovi pe căpitan în tâmplă în timp ce încerca să se ridice. Se prăbuși ca un sac de nisip și rămase nemișcat. Ceilalți urlau în agonie, rugându-se sau încercând să scape târâș.

Arya se lipi cu spatele de zid când Rorge începu să taie gâtlejuri. Mușcătorul prefera să-i apuce de ceafă și de sub bărbie și să le sucească gâturile cu o singură mișcare a mâinilor sale imense. Numai unul dintre paznici reuși să scoată sabia. Jaqen se feri cu un salt de lovitura lui, trase și el sabia, îl împinse pe bărbat într-un colț cu o ploaie de lovituri și îl omorî cu o împunsătură în inimă. Omul din Lorath îi aduse Aryei sabia, încă roșie de sângele inimii, și i-o șterse de pieptul cămășii.

— Fata trebuie să fie și ea pătată de sânge. Asta e isprava ei.

Cheia de la celulă atârna într-un cârlig pe perete, deasupra mesei. Rorge o luă și deschise ușa. Primul om care ieși fu lordul cu pumnul înmănușat în zale pe cămașă.

— Bine lucrat, zise el. Sunt Robert Glover.

— Stăpâne! Jaqen făcu o plecăciune.

Odată eliberați, prizonierii îi deposedară pe paznici de armele lor și țâșniră în sus pe scări, cu săbiile în mâini. Tovarășii lor se învălmășeau în urmă, cu mâinile goale. Înaintau iute, fără să scoată o vorbă. Nici unul dintre ei nu părea atât de grav rănit ca atunci când au fost aduși de Vargo Hoat pe poarta Harrenhalului.

— Chestia asta cu supa a fost o găselniță bună, spuse Glover. Nu m-am așteptat la așa ceva. A fost ideea Lordului Hoat?

Rorge începu să râdă. Râdea atât de tare încât îi zburau mucii din gaura pe care o avea în loc de nas. Mușcătorul stătea deasupra unuia dintre cadavre, ținând o mână moale, ronțăindu-i degetele. Oasele i se sfărâmară între dinți.

— Cine sunteți? O cută se ivi între sprâncenele lui Robert Glover. Nu ați fost cu Hoat când a venit la tabăra Lordului Bolton. Sunteți Bravii Camarazi?

Rorge își șterse mucii de pe bărbie cu dosul palmei.

— Acum suntem.

— Omul care îți vorbește are onoarea de a fi Jaqen H'ghar, cândva din orașul Liber Lorath. Tovarășii lui prost-crescuți se numesc Rorge și Mușcătorul. Lordul își va da seama care dintre ei este Mușcătorul. Apoi făcu semn cu mâna în direcția Aryei. Iar aici...

— Eu sunt Nevăstuică, se repezi ea, înainte ca Jaqen să poată spune cine era *cu adevărat*. Nu voia ca numele ei să fie rostit aici, unde ar putea fi auzit de Rorge și de Mușcător și de toți ceilalți pe care nu-i cunoștea.

Îl văzu pe Glover făcându-i semn să se retragă.

— Foarte bine, zise el. Haideți să punem capăt acestei trebi nenorocite.

Când urcară scările șerpuitoare, găsiră paznicii de la ușă zăcând într-o baltă de sânge. Oameni ai nordului alergau prin curte. Arya auzi strigăte. Ușa de la Cazarmă se trânti în lături și un om rănit ieși clătinându-se, urlând. Alți trei alergară după el și-l reduseră la tăcere cu sulițe și săbii. Și în jurul turnului porții se duceau lupte. Rorge și Mușcătorul se îndepărtară în goană, alături de Glover, dar Jaqen H'ghar îngenunche lângă Arya.

— Fata nu înțelege?

— Ba da, răspunse ea, deși nu înțelegea, nu cu adevărat.

Omul din Lorath observase probabil asta pe chipul ei.

— Țapul nu e loial. Curând o flamură cu un lup va fi ridicată aici, cred. Dar mai întâi omul vrea să audă un anume cuvânt.

— Îmi iau numele înapoi. Arya își mușcă buza. Încă mai am o a treia moarte?

— Fata e lacomă. Jaqen atinse unul dintre paznicii morți și îi arătă degetele sale însângerate. Aici ai trei, și acolo patru și încă opt zac morți dedesubt. Datoria e plătită.

— Datoria e plătită, se învoi Arya, fără tragere de inimă. Se simțea puțin tristă. Acum era iarăși doar un șoarece.

— Zeul și-a primit plata. Iar acum omul trebuie să moară. Un zâmbet ciudat atinse buzele lui Jaqen H'ghar.

— *Să moară?* întrebă ea, nedumerită. Ce voia să spună? Dar mi-am retras numele. Acum nu mai trebuie să mori.

— Ba da. Mi-a trecut vremea. Jaqen își trecu o mână peste față, de la frunte până la bărbie și fața i se *schimbă*. Obrajii i se împliniră, ochii i se apropiară, nasul i se încovoie, iar pe obrazul drept îi apăru o cicatrice, unde mai înainte nu fusese nici o zgârietură. Și când își scutură capul, părul său lung și drept, pe jumătate roșu, pe jumătate alb, pieri pentru a dezvălui o podoabă de bucle negre, dese.

Arya rămase cu gura deschisă.

— Cine ești? șopti ea, prea uluită ca să fie înspăimântată. Cum ai *făcut* asta? A fost greu?

Bărbatul zâmbi, dezvelind un dinte strălucitor de aur.

— Nu mai greu decât să-ți iei un nume nou,

dacă știi cum.

— Arată-mi, se repezi ea. Vreau s-o fac și eu.

— Dacă vrei să înveți, trebuie să vii cu mine.

Arya deveni șovăitoare.

— Unde?

— Hăt, departe, dincolo de Marea Îngustă.

— Nu pot. Trebuie să merg acasă. La Winterfell.

— Atunci trebuie să ne despărțim, zise el, căci am și eu datorii de îndeplinit. Îi ridică mâna și apăsă o mică monedă în palma ei. Ține.

— Ce este?

— O monedă de mare valoare.

Arya o mușcă. Era atât de tare încât nu putea fi decât fier.

— Valorează destul să cumperi un cal?

— Nu e făcută să cumperi cai cu ea.

— Atunci la ce e bună?

— Întrebi și la ce e bună viața, la ce e bună moartea? Dacă va veni ziua când vei vrea să mă regăsești, dă acea monedă oricărui om din Braavos și spune-i aceste cuvinte: *valar morghulis*.

— *Valar morghulis*, repetă Arya. Nu era greu. Degetele i se strânseră în jurul monedei. Din partea cealaltă a curții auzea oameni murind. Te rog, nu pleca, Jaqen.

— Jaqen e la fel de mort ca Arry, răspunse el cu tristețe, iar eu am promisiuni de îndeplinit. *Valar morghulis*, Arya Stark. Mai spune o dată.

— *Valar morghulis*, repetă Arya, iar străinul în hainele lui Jaqen făcu o plecăciune și se pierdu în întuneric, cu pas maiestuos și cu mantia fluturând. Era singură cu morții. *Meritau să moară*, își spuse Arya, amintindu-și de toți cei pe care Ser Amory Lorch îi ucisese la fortăreața de lângă lac.

Beciurile de sub Rugul Regelui erau goale

când se întoarse în așternutul ei de paie. Își șopti numele în pernă, și când termină, adăugă: *Valar morghulis*, cu voce moale, scăzută, întrebându-se ce însemna.

În dimineața următoare, Ochi Roșii și ceilalți erau înapoi cu toții, în afară de un singur băiat care fusese ucis în luptă fără vreun motiv pe care cineva să-l poată numi. Ochi Roșii se duse singur sus să vadă cum stăteau lucrurile la lumina zilei, plângându-se tot drumul că bătrânele sale oase nu puteau suporta scările. Când se întoarse, le spuse că Harrenhalul fusese ocupat.

— Măștile Însângerate au ucis câțiva dintre oamenii lui Ser Amory în paturile lor și pe ceilalți la masă, după ce erau morți de beți. Noul lord va sosi aici înainte de sfârșitul zilei, cu întreaga lui oaste. E din nordul sălbatic, de acolo de unde se află Zidul acela, și se spune că e aspru. Un lord sau altul, rămâne treabă de făcut. Orice mișcare prostească și vă belesc spinările. Se uită la Arya când spuse asta, dar n-o întrebă nimic despre noaptea trecută.

Toată dimineața privi cum Măștile Însângerate îi despoaie pe cei morți de lucrurile de preț și cum târâie cadavrele către Curtea de Calcar, unde fusese aprins un foc ca să se descotorosească de ele. Shagwell Măscăriciul retezase două capete de cavaleri morți și țopăia prin castel, legănându-le de păr și făcându-le să vorbească.

— *Tu de ce ai murit?* întrebă un cap. *De supă fierbinte de nevăstuică*, răspunse al doilea.

Arya fu pusă să șteargă sângele uscat. Nimeni nu-i adresă nici o vorbă, în afară de cele obișnuite, dar, din când în când, observa cum oamenii o privesc ciudat. Robert Glover și ceilalți pe care îi eliberaseră vorbiseră probabil

despre cele petrecute jos, în temniță, și pe urmă Shagwell și stupidele sale capete vorbitoare începuseră cu supa de nevăstuică. I-ar fi spus să tacă, dar îi era frică. Bufonul era pe jumătate nebun, și Arya auzise că a omorât cândva un om pentru că nu a râs la una dintre glumele lui. *Ar face mai bine să-și țină gura, altfel am să-l pun pe lista mea, cu ceilalți*, gândi ea în timp ce freca o pată roșie-maronie. Era aproape seară când sosi noul stăpân al Harrenhalului. Avea o față antipatică, spână și comună, care se remarca doar prin ochii neobișnuit de palizi. Nici dolofan, nici subțire, nici mușchiulos, purta o cămașă de zale neagră și o mantie roz cu pete. Blazonul de pe steagul lui arăta ca un om înmuiat în sânge.

— În genunchi pentru Lordul de Dreadfort! strigă scutierul lui, un băiat nu mai mare decât Arya, iar Harrenhalul îngenunche.

Vargo Hoat ieși în față.

— Stăpâne, Harrenhalul îţi aparţine.

Lordul dădu răspunsul, dar prea încet ca Arya să poată auzi. Robert Glover și Ser Aenys Frey, proaspăt îmbăiaţi și îmbrăcaţi în veste și mantii noi și curate, se apropiară să li se alăture. După ce schimbară câteva vorbe, Ser Aenys îi conduse la Rorge și la Mușcător. Arya fu surprinsă să vadă că se aflau încă acolo, cumva s-ar fi așteptat să dispară odată cu Jaqen. Arya auzi sunetul aspru al glasului lui Rorge, dar nu și ceea ce spunea. Pe urmă Shagwell sări la ea, trăgând-o afară prin curte.

— Stăpâne, stăpâne, cântă el trăgând-o de încheietură, iată nevăstuica, ea a făcut supa!

— Lasă-mă, zise Arya, smucindu-se.

Lordul o privi. Doar ochii de culoarea gheții i se mișcau, foarte palizi.

— Câți ani ai, copilă?

Trebui să se gândească o clipă, ca să-și amintească.

— Zece.

— Zece, *stăpâne*, îi atrase el atenția. Îți plac animalele?

— Unele. Stăpâne.

Un zâmbet firav zvâcni pe buzele lui.

— Dar nu leii, s-ar părea. Nici *manticorele*.

Nu știa ce să răspundă, așa că tăcu.

— Am aflat că ți se spune Nevăstuică. Asta nu mă mulțumește. Ce nume ți-a dat mama ta?

Își mușcă buza, bâjbâind după alt nume. Lommy îi spusese Cap Bubos, Sansa îi spunea Chip de Cal, iar oamenii tatălui său o porecliseră cândva Arya Încurcă-lume, dar nu se gândea că vreunul dintre acestea era genul de nume pe care bărbatul îl dorea.

— Nymeria, spuse ea. Numai că-mi spunea, scurt, Nan.

— Îmi vei spune *stăpâne* când mi te adresezi, Nan, zise lordul cu blândețe. Ești prea tânără ca să fii Brav Camarad, cred, și nu ești băiat. Te temi de lipitori, copilă?

— Sunt doar lipitori. Stăpâne.

— Scutierul meu ar putea să ia o lecție de la tine, se pare. Folosirea frecventă a lipitorilor este secretul unei vieți lungi. Omul trebuie să se purifice de sângele rău. Tu o vei face, bănuiesc. Căci, atâta timp cât voi rămâne la Harrenhal, vei fi paharnicul meu și mă vei servi la masă și în camerele mele.

De data aceasta nu mai îndrăzni să spună că ar prefera să lucreze la grajduri.

— Da, stăpânule, adică, stăpâne.

Lordul făcu un semn cu mâna.

— Faceți-o prezentabilă, și vedeți să știe cum să toarne vin fără să-l verse. Întorcându-se cu spatele, ridică o mână și spuse: Lord Hoat,

ocupă-te de steagurile acelea de deasupra porții.

Patru Bravi Camarazi se urcară pe metereze și târâră jos leul Lannisterilor și manticora neagră al lui Ser Amory. În locul lor, ridicară bărbatul jupuit al Dreadfortului și lupul străvechi al Casei Stark. Și, în seara aceea, un paj pe nume Nan le turna vin lui Roose Bolton și lui Vargo Hoat în timp ce stăteau în balcon și priveau defilarea Bravilor Camarazi. Ser Amory Lorch umbla neînarmat prin curtea centrală. Se ruga și plângea în hohote și se agăța de picioarele celor care îl capturaseră, până ce Rorge îl eliberă, iar Shagwell îl aruncă în cușca ursului.

Ursul e negru cu totul, gândi Arya. *Ca și Yoren*. Umplu cupa lui Roose Bolton și nu vărsă nici o picătură.

DAENERYS

În acest oraș al splendorilor, Dany se așteptase ca Lăcașul Celor Nemuritori să fie cel mai frumos dintre toate, dar ieșind din palanchin, zări o ruină cenușie și veche.

Lungă și joasă, fără turnuri sau ferestre, se încolăcea ca un șarpe de piatră printr-un crâng de copaci cu scoarța neagră, din ale căror frunze albastre, întunecate, se făcea băutura vrăjitorească pe care oamenii din Qarth o numeau *umbra serii*. Nici o altă clădire nu se ridica în apropiere. Țigle negre înveleau acoperișul palatului, multe dintre ele căzute sau sparte, mortarul dintre pietre era uscat și sfărâmicios. Acum înțelegea de ce Xaro Xhoan Daxos îl numea Palatul de Pulbere. Până și Drogon părea tulburat la vederea lui. Dragonul sâsâi și printre dinții săi, negri și ascuțiți, ieși fum.

— Sânge din sângele meu, îi spuse Jhogo în limba Dothraki, acesta e un loc nefast, bântuit de fantome și *maegi*. Vezi cum înghite soarele de dimineață? Haide să plecăm înainte de a ne înghiți și pe noi.

Ser Jorah Mormont veni lângă ei.

— Ce putere pot avea dacă trăiesc *în așa ceva?*

— Ia seama la înțelepciunea celor care te iubesc cel mai mult, zise Xaro Xhoan Daxos tolănindu-se în palanchin. Vrăjitorii sunt ființe crude care se hrănesc cu țărână și umbre. Nu-ți vor da nimic. Nu au nimic de dat.

Aggo așează o mână pe *arakhul* său.

— *Khaleesi*, se spune că mulţi intră în Palatul de Pulbere, dar puţini ies.

— Așa se spune, îl aprobă Jhogo.

— Suntem sânge din sângele tău, zise Aggo, am jurat să trăim și să murim împreună cu tine. Lasă-ne să intrăm cu tine în acest loc întunecat, să te ferim de primejdii.

— În unele locuri, chiar și un *khal* trebuie să meargă singur, răspunse Dany.

— Ia-mă pe mine atunci, insistă Ser Jorah. Primejdia...

— Regina Daenerys trebuie să intre singură sau deloc.

Vrăjitorul Pyat Pree ieși din umbra copacilor. *Oare fusese acolo în tot acest timp?* se întrebă Dany. Dacă întorcea spatele acum, porţile înţelepciunii îi vor fi închise pe vecie.

— Barca mea așteaptă chiar în acest moment, strigă Xaro Xhoan Daxos. Renunţă la această nebunie, regină îndărătnică. Am cântăreţi din flaut care-ţi vor alina sufletul tulburat cu muzica lor dulce și o fetiță a cărei limbă te va face să oftezi și să te topești.

Ser Jorah Mormont îi aruncă prinţului negustor o privire ursuză.

— Înălţimea Ta, amintește-ți de Mirri Maz Duur.

— Îmi amintesc, zise Dany hotărâtă. Îmi amintesc că avea cunoaștere. Și era doar o *maegi*.

Pyat Pree schiţă un zâmbet.

— Copila vorbește înţelept ca o bătrână. Ia-mă de braţ și lasă-mă să te conduc.

— Nu sunt o copilă. Cu toate acestea, Dany îl luă de braţ.

Sub copacii negri era mai întuneric decât s-ar fi gândit, iar drumul era mai lung. Deși cărarea părea că se întinde direct de la drum

către poarta palatului, curând Pyat Pree se abătu. Când îl luă la întrebări, vrăjitorul răspunse doar:

— Drumul din față duce înăuntru, dar nu mai duce afară niciodată. Ia aminte la cuvintele mele, regina mea. Casa Celor Nemuritori nu a fost făcută pentru oamenii muritori. Dacă ţii la sufletul tău, bagă de seamă și fă exact cum îți spun.

— Voi face cum spui, promise Dany.

— Când vei intra, te vei pomeni într-o încăpere cu patru uși, cea pe care ai intrat și încă alte trei. Alege ușa din dreapta. De fiecare dată, ușa din dreapta. Dacă dai de o scară, urcă. Nu coborî niciodată și nu intra niciodată pe altă ușă decât prima la dreapta.

— Ușa din dreapta, repetă Dany. Înţeleg. Și când plec, invers.

— În nici un caz, zise Pyat Pree. Pleci sau vii, e același lucru. Mereu în sus. Mereu ușa din dreapta. S-ar putea să ţi se deschidă alte uși. Înăuntru, vei vedea multe lucruri care te vor tulbura. Spectacole de frumusețe și spectacole de groază, minuni și spaime. Imagini și sunete ale zilelor apuse, ale zilelor ce vor veni și ale zilelor care n-au fost niciodată. Stăpâni și servitori s-ar putea să-ți vorbească pe drum. Răspunde sau ignoră-i, cum poftești, dar *nu intra în nici o încăpere* până când nu ajungi în camera de audienţe.

— Înţeleg.

— Când ajungi la sala Celor Nemuritori, ai răbdare. Vieţile noastre mărunte nu sunt pentru ei decât tremurul unei aripi de fluture. Pleacă urechea cu atenţie și scrie fiecare cuvânt în inima ta.

Când ajunseră la ușă – o gură înaltă, ovală, într-un perete cu chip de om – pe prag aștepta

cel mai mic pitic pe care Dany îl văzuse vreodată. Nu îi ajungea mai sus de genunchi, avea fața suptă, ascuțită și botoasă, dar era îmbrăcat într-o livrea delicată, în mov și albastru, iar mâinile sale mici, rozalii, ţineau o tavă de argint. Pe tavă era așezat un pahar de cristal plin cu un lichid albastru, *umbra serii*, vinul vrăjitorilor.

— Ia și bea, o îndemnă Pyat Pree.

— Îmi va albăstri buzele?

— Un pahar nu va face decât să-ți destupe urechile și să-ți dea la o parte vălul de pe ochi, astfel că vei putea auzi adevărurile ce se vor așterne în fața ta.

Dany ridică paharul la buze. Prima sorbitură avu gust de cerneală și de carne stricată, urât mirositoare, dar când o înghiţi, licoarea prinse parcă viață în trup. Îi simțea lujerele întinzându-i-se în piept, ca niște degete de foc încolăcite în jurul inimii, iar pe limbă avea un gust ca de miere și anason și caimac, ca laptele mamei și sămânța lui Drogo, gust de carne roșie și de sânge fierbinte și de aur topit. Erau în el toate gusturile pe care le cunoscuse vreodată și nici unul dintre ele... Și pe urmă paharul era gol.

— Acum poţi intra, zise vrăjitorul. Dany așeză paharul înapoi pe tava servitorului și intră.

Se trezi într-o anticameră de piatră cu patru uși, una pe fiecare perete. Fără șovăire, se duse la ușa din dreapta și păși înăuntru. Cea de-a doua cameră era identică. Din nou, se îndreptă către ușa din dreapta. Când o deschise, întâlni o altă anticameră cu patru uși. *Sunt în prezența vrăjitoriei.*

Cea de-a patra cameră era mai degrabă ovală decât pătrată și acoperită cu lemn mâncat de

carii în loc de piatră. Avea șase ieșiri în loc de patru. Dany alese ușa cea mai apropiată din dreapta și intră într-un coridor lung, întunecos, cu tavanul înalt. La dreapta era un șir de torțe care ardeau cu o lumină portocalie, fumurie, dar toate ușile erau la stânga. Drogon își desfăcu aripile largi, negre, și bătu aerul rece, închis. Zbură șapte metri până ce căzu cu o bufnitură rușinoasă. Dany se repezi după el.

Covorul mâncat de mucegai de sub picioarele ei fusese cândva splendid colorat și pe țesătură se puteau vedea încă arabescuri de aur, scânteind frânte, în mijlocul cenușiului decolorat și al verdelui marmorat. Ceea ce mai rămăsese înăbușea sunetul pașilor ei, dar asta nu era bine. Dany auzi sunete în interiorul pereților, un foșnet și un râcâit slab care o făcură să se gândească la șobolani. Drogon îi auzi și el. Capul lui se mișcă, urmărind parcă sunetele și, când acestea încetară, dragonul scoase un țipăt nervos. Alte sunete, și mai neliniștitoare, răzbăteau prin unele dintre ușile închise. O ușă se zgâlțâia și bufnea de parcă cineva încerca să o spargă. Dinspre o alta veni un sunet de fluier care îl făcu pe dragon să plesnească din coadă. Dany trecu în grabă pe lângă ea.

Nu toate ușile erau închise. *Nu mă voi uita*, își spuse ea, dar ispita era prea puternică.

Într-o cameră, o femeie frumoasă se tolănea goală pe podea în timp ce patru omuleți se târau deasupra ei. Aveau fețe ascuțite, de șobolan, și mâini mici și roz, ca ale servitorului care îi adusese paharul cu licoare. Unul îi pompa între coapse. Un altul îi frământa sânii, chinuindu-i sfârcurile cu gura lui udă și roșie, mușcând și molfăind.

Mai încolo dădu peste un ospăț de cadavre.

Măcelărite cu cruzime, trupurile mesenilor zăceau lăbărțate pe scaunele răsturnate și pe mesele de scânduri ciopârțite, în bălți de sânge închegat. Unii pierduseră membre, chiar și capete. Mâini tăiate țineau cupe însângerate, linguri de lemn, carne friptă, bucăți de pâine. Pe un tron, deasupra lor, ședea un om mort cu cap de lup. Purta o coroană de fier și ținea într-o mână un picior de miel, așa cum un rege ar ține un sceptru, iar ochii lui o urmăriră pe Dany cu o chemare mută.

Fugi de lângă el, dar numai până la următoarea ușă deschisă. *Cunosc această cameră*, gândi ea. Mai văzuse acele grinzi mari de lemn și chipurile de animale sculptate care le împodobeau. Și acolo, dincolo de fereastră, un lămâi! La vederea lui, își simți inima arzând de dorință. *E casa cu ușa roșie, casa din Braavos*. Nici nu-și termină bine gândul, că Ser Willem intră în cameră, sprijinindu-se în baston.

— Micuță prințesă, iată-te, spuse el cu glasu-i blând, răgușit. Vino, o chemă el, vino la mine, doamna mea, acum ești acasă, ești în siguranță. Mâna lui mare, ridată, se întinse după ea, moale ca pielea veche, iar Dany își dorea să o ia, să o țină, să o sărute; își dorea asta mai mult ca orice. Piciorul i se furișă în față, și pe urmă gândi: *E mort, e mort, bunul, bătrânul urs a murit de mult timp*. Făcu un pas înapoi și o luă la fugă.

Coridorul lung se întindea mai departe, și mai departe, cu uși nesfârșite la stânga și doar torțe la dreapta. Trecu în fugă pe lângă mai multe uși decât putea număra, uși închise, deschise, uși de lemn și uși de fier, uși sculptate și uși simple, uși cu mâner și uși cu zăvor și uși cu inele de metal. Drogon îi biciuia spatele, îndemnând-o să meargă înainte, iar Dany

alergă până ce nu mai putu.

În cele din urmă, două uși mari de bronz apărură în stânga ei, mai impresionante decât celelalte. Se dădură în lături când se apropie, și trebui să se oprească și să privească. Dincolo se întrevedea o încăpere cavernoasă de piatră, cea mai mare pe care o văzuse vreodată. De pe pereți o priveau cranii de dragoni morți. Pe un tron înalt, ghimpat, ședea un bătrân în veșminte bogate, un bătrân cu ochi întunecați și păr lung, argintiu.

— Lasă-l să fie rege peste oase carbonizate și carne friptă, îi spuse unui bărbat de la picioarele lui. Lasă-l să fie regele cenușii. Drogon țipă, înfigându-și ghearele în mătase și în carne, dar regele de pe tron nu auzi nimic, iar Dany merse mai departe.

Viserys, fu primul ei gând la următoarea oprire, dar o privire mai atentă îi arătă altceva. Bărbatul avea părul fratelui ei, dar era mai înalt, iar ochii erau mai degrabă de un indigo închis decât liliachii.

— Aegon, îi spuse el unei femei care alăpta un bebeluș într-un pat mare de lemn. Ce nume poate fi mai bun pentru un rege?

— Îi vei compune un cântec? întrebă femeia.

— Are un cântec, răspunse bărbatul. Este prințul promis și este cântecul gheții și al focului. Ridică privirea când rosti aceste cuvinte și ochii lui îi întâlniră pe ai lui Dany și parcă o vedea stând acolo, lângă ușă. Mai trebuie să fie unul, zise el, dar Dany nu-și dădea seama dacă îi vorbea ei sau femeii din pat. Dragonul are trei capete. Se duse la scaunul de lângă fereastră, luă harpa și își trecu ușor degetele peste corzile-i de argint. O dulce tristețe se revărsă în cameră în timp ce bărbatul, femeia și copilul se topiră

în aburul dimineții, în urma lor zăbovind doar muzica, menită să-i grăbească pașii.

I se păru că a mai mers încă o oră înainte ca, în sfârșit, să ajungă la capătul coridorului, unde acesta dădea către o scară abruptă de piatră ce cobora în întuneric. Fiecare ușă, deschisă sau închisă, fusese la stânga. Dany privi în urma ei. Torțele se stingeau, își dădu ea seama cu o tresărire de spaimă. Poate mai ardeau douăzeci. Cel mult treizeci. Una se stinse chiar în timp ce le privea, iar întunericul coborî încă puțin în josul sălii, furișându-se spre ea. Și în vreme ce asculta, i se păru că aude altceva apropiindu-se târșâit, târându-se încet de-a lungul covorului decolorat. Fu cuprinsă de groază. Nu se putea întoarce și se temea să rămână acolo, dar cum putea să plece? Nu era nici o ușă la dreapta, iar treptele coborau, nu urcau.

Încă o torță se stinse cât timp stătea ea chibzuind, iar sunetele deveniră ceva mai puternice. Gâtul lung al lui Drogon se iți, șerpuind, iar când deschise gura să țipe, dintre dinții săi se ridicară aburi. *Aude și el*. Dany se întoarse încă o dată către peretele gol, dar nu era nimic. *Ar putea, oare, să existe o ușă secretă, o ușă pe care n-o pot vedea?* O altă torță se stinse. Și încă una. *Prima ușă la dreapta, a spus el, mereu prima ușă la dreapta. Prima ușă la dreapta…*

Își dădu seama dintr-odată… *Este ultima ușă la stânga!*

Se năpusti înăuntru. Acolo se afla o altă cameră mică, cu patru uși. Se duse la dreapta, și la dreapta, și la dreapta, și la dreapta, și la dreapta, și la dreapta, până ce ameți și își pierdu din nou răsuflarea.

Când se opri, se pomeni din nou într-o cameră întunecată de piatră, dar de data

aceasta ușa din partea opusă era rotundă, în forma unei guri deschise, iar Pyat Pree stătea afară, în iarba de sub copaci.

— Se poate ca Nemuritorii să fi terminat cu tine atât de repede? întrebă el neîncrezător când o văzu.

— Atât de repede? întrebă ea năucită. Am umblat ore în șir și tot nu i-am găsit.

— Ai apucat pe un drum greșit. Vino, te conduc eu. Pyat Pree întinse mâna.

Dany șovăi. La dreapta se afla o ușă, încă închisă...

— Nu aceea e calea, spuse ferm Pyat Pree schimonosindu-și dezaprobator buzele albastre. Cei Nemuritori nu vor aștepta la nesfârșit.

— Viețile noastre neînsemnate sunt pentru ei doar tremurul unei aripi de fluture, zise Dany amintindu-și.

— Copilă îndărătnică. Te vei rătăci și nu vei mai fi găsită niciodată.

Se îndepărtă de el, către ușa de la dreapta.

— Nu, țipă Pyat. Nu, la mine, vino la mine, la mine. Fața i se destrămă, prefăcându-se în ceva palid, ca un vierme.

Dany îl lăsă în urmă, intrând într-o casă a scărilor, începu să urce. În scurt timp, picioarele o dureau. Își amintea că Lăcașul celor Nemuritori nu păruse să aibă nici un turn.

În sfârșit, scara ajunse la o deschidere. La dreapta, un șir de uși mari de lemn erau larg deschise. Erau din abanos și sequoia, iar fibrele negre și albe se învârteau și se răsuceau în modele ciudate, întreţesute. Erau foarte frumoase, deși oarecum înfricoșătoare. *Sângele dragonului nu are voie să se teamă*. Dany rosti o scurtă rugăciune, implorând Războinicul să-i dea curaj și zeul-cal al clanului Dothraki să-i

dea putere. Se forţă să meargă înainte.

Dincolo de uși se afla o sală mare și o pleiadă de vrăjitori. Unii purtau veșminte somptuoase de hermină, de catifea rubinie și de brocart auriu, alţii etalau armuri migălos lucrate, bătute cu pietre preţioase, sau pălării înalte, ascuţite, presărate cu stele. Printre ei se aflau femei îmbrăcate în rochii de o frumuseţe nemaivăzută. Săgeţi de lumină pătrundeau prin vitralii, iar aerul era înviorat de cea mai încântătoare muzică pe care o auzise vreodată.

Un om cu înfăţișare de cavaler, în straie bogate, se ridică la vederea ei și zâmbi.

— Daenerys din Casa Targaryen, bine ai venit. Haide și mănâncă alături de noi pâinea veșniciei. Suntem Cei Nemuritori din Qarth.

— Mult te-am așteptat, zise o femeie de lângă el, îmbrăcată în trandafiriu și argintiu. Sânul pe care îl lăsase dezgolit, după moda din Qarth, era cel mai perfect sân cu putinţă.

— Știam că vei veni la noi, zise regele vrăjitor. De o mie de ani știm și te-am așteptat tot acest timp. Am trimis cometa să-ţi arate calea.

— Avem cunoștinţe pe care vrem să ţi le împărtășim, zise un luptător în armură strălucitoare de smarald, și arme magice să te înarmăm cu ele. Ai trecut toate probele. Acum vino și așază-te cu noi, și toate întrebările tale își vor primi răspunsul.

Făcu un pas înainte. Dar Drogon sări de pe umărul ei. Zbură pe ușa de abanos și sequoia, se cocoţă acolo și începu să muște din lemnul sculptat.

— Un animal hotărât, râse un tânăr chipeș. Vrei să te învăţăm limbajul secret al neamului dragonesc? Haide, vino.

Fu cuprinsă de îndoială. Ușa imensă era atât

de grea, încât avu nevoie de toate puterile să o urnească, dar în cele din urmă începu să se miște. În spatele ei era o altă ușă, ascunsă. Era din lemn învechit, gri, crăpată și urâtă, dar se afla la dreapta ușii pe care intrase. Vrăjitorii o chemau cu glasuri mai dulci ca un cântec. Fugi de ei, iar Drogon zbură înapoi pe umărul său. Prin ușa îngustă pătrunse într-o cameră cufundată în întuneric.

O masă lungă de piatră umplea încăperea. Deasupra ei plutea o inimă de om, umflată și albastră de stricăciune, dar încă vie. Bătea, o pulsație de sunet grav, greoi, și fiecare bătaie răspândea o aură de lumină indigo. Siluetele din jurul mesei nu erau decât umbre albastre. În timp ce Dany înainta către scaunul gol de la capătul mesei, nu se clintiră, nu vorbiră, nici nu se întoarseră s-o privească. Nu se auzea nici un sunet, doar bătaia gravă a inimii putrezite.

... *mamă a dragonilor*... se auzi un glas, jumătate șoaptă, jumătate geamăt... *Dragoni*... *dragoni*... *dragoni*..., repetară alte glasuri în întuneric. Unii erau bărbați, alții femei. Una dintre umbre vorbi cu voce de copil. Inima plutitoare pulsa din semiîntuneric în întuneric. Era greu să-și regăsească dorința de a vorbi, să-și aducă aminte cuvintele pe care le exersase cu atâta asiduitate.

— Sunt Daenerys Stormborn din Casa Targaryen, Regină a Celor Șapte Regate ale Westerosului. *Mă aud oare? De ce nu se mișcă?* Se așeză, împreunându-și mâinile în poală. Dați-mi sfatul vostru și vorbiți-mi cu înțelepciunea celor care au învins moartea.

Prin semiîntunericul indigo putea distinge fața ofilită a Celui Nemuritor din dreapta sa, un om foarte, foarte bătrân, ridat și spân. Carnea lui avea o culoare puternică, vinețiu-albastră,

buzele și unghiile îi erau și mai albastre, un albastru atât de închis încât erau aproape negre. Până și albul ochilor îi era albastru. Privea, fără să vadă, la femeia bătrână din partea opusă a mesei, a cărei rochie din mătase decolorată îi mucegăise pe trup. Un sân ofilit era dezgolit, după moda din Qarth, înfățișând un sfârc albastru, tare ca pielea tăbăcită.

Nu respiră. Dany ascultă tăcerea. *Nici unul dintre ei nu respiră și nu se mișcă, iar acei ochi nu văd nimic. E posibil ca Nemuritorii să fie morți?*

Răspunsul veni ca o șoaptă, subțire ca o mustață de șoarece... *Trăim..., trăim..., trăim*. O mulțime de alte glasuri șopteau ecouri... *Și știm..., știm..., știm..., știm...*

— Am venit pentru darul adevărului, zise Dany. În sala lungă, lucrurile pe care le-am văzut au fost viziuni adevărate sau minciuni? Lucruri trecute sau lucruri ce vor veni? Ce înțeles aveau?

... forma umbrelor..., zile încă nenăscute..., bea din cupa de gheață..., bea din cupa de foc..., mamă a dragonilor..., mamă a celor trei...

— Trei? Nu înțelegea.

... trei capete are dragonul..., scânci corul de fantome în capul ei, fără ca vreo buză să se miște, fără ca vreo răsuflare să stârnească aerul albastru, neclintit... *Mamă a dragonilor..., copil al furtunii...* Șoaptele se transformară într-un cântec învârtejit... *Trei focuri trebuie să aprinzi..., unul pentru viață, unul pentru moarte și unul pentru iubire...* Inima îi bătea la unison cu cea care plutea în fața ei, albastră și stricată... *Trei cai trebuie să călărești..., unul pentru somn, unul pentru spaimă și unul pentru iubire*. Glasurile se auzeau tot mai tare, își dădu ea seama, și inima parcă încetinea, și chiar și

respirația ei... *Trei trădări vei cunoaște..., una pentru sânge, una pentru aur și una pentru iubire...*

— Eu nu... Glasul ei nu era mai mult decât o șoaptă, aproape la fel de slabă ca și a lor. Ce i se întâmpla? Nu înțeleg, spuse ea mai tare. De ce aici era atât de greu de vorbit? Ajutați-mă! Arătați-mi!

... *Să o ajutăm...,* o luau șoaptele în derâdere..., *să-i arătăm...*

Fantomele tremurară în întuneric, năluci în indigo. Viserys țipă, iar aurul topit i se prelinse pe obraji și îi umplu gura. Un lord înalt, cu pielea arămie și părul auriu-argintiu, stătea sub flamura unui armăsar de foc, cu un oraș în flăcări în spatele lui. Rubine cădeau ca niște picături de sânge din pieptul prințului muribund care se prăbuși în apă, în genunchi, și cu ultima suflare, șopti un nume de femeie... *Mamă a dragonilor, fiică a morții*. Strălucind ca apusul de soare, o sabie roșie se ridică în mâna regelui cu ochi albaștri care nu arunca nici o umbră. Un dragon de pânză se încolăcea pe stâlpi în mijlocul unei gloate care aclama. Dintr-un turn învăluit în fum, un animal imens de piatră prinse aripi, suflând umbră de foc... *Mamă a dragonilor, ucigașă a minciunilor...* Armăsarul ei mergea la trap, prin iarbă, către un pârâu tainic ascuns în spatele unei mări de stele. Un cadavru stătea la prora unei corăbii, cu ochii strălucind pe fața-i moartă, buze cenușii zâmbind cu tristețe. O floare albastră creștea din crăpătura unui perete de gheață, înviorând aerul cu un parfum dulce... *Mamă a dragonilor, mireasă a focului...*

Mai repede, tot mai repede veneau nălucile, una după alta, până ce aerul însuși prinse parcă viață. Umbrele se roteau și dansau într-un cort,

fără oase, înfricoșătoare. O fetiță alerga desculță către o casă mare cu ușă roșie. Mirri Maz Duur zbiera cuprinsă de flăcări, cu un dragon țâșnindu-i din frunte. Trupul însângerat al unui mort sălta, târât în spatele unui cal argintiu. Un leu alb alerga prin iarba mai înaltă de un stat de om. Mai jos de Mama Munților, dintr-un lan imens, se ivi un șir de babornițe goale care îngenuncheară tremurând în fața ei, cu capetele cărunte plecate. Zece mii de sclavi ridicară mâinile pătate de sânge în timp ce ea alerga călare pe armăsarul ei, iute ca vântul.... *Mamă*, strigau ele. *Mamă, mamă!* Întindeau mâinile după ea, atingând-o, trăgând-o de haine, de marginea mantiei, de picior, de piept. O voiau, aveau nevoie de ea, de foc, de viață, iar Dany, răsuflând greu, își deschise brațele să li se dăruiască.

Dar în clipa următoare aripi negre o loviră în jurul capului, un țipăt de furie brăzdă aerul indigo și, dintr-odată, fantasmele dispărură, se destrămară, și Dany gâfâi cuprinsă de oroare. Cei Nemuritori erau cu toții în jurul ei, albaștri și reci, șoptind, cu mâinile întinse către ea, trăgând, lovind, smucindu-i veșmintele, atingând-o cu mâinile lor reci și uscate, răsfirându-și degetele prin părul ei. Brațele și picioarele îi erau lipsite de vlagă. Nu se putea mișca. Până și inima încetase să-i bată. Simțea o mână pe sânul ei dezgolit, răsucindu-i sfârcul. Dinții găsiră pielea fină a gâtului ei. O gură îi coborî pe un ochi, lingând, sugând, *mușcând*...

Indigoul deveni portocaliu și șoaptele deveniră țipete. Inima îi lovea pieptul, gonea, mâinile și gurile dispăruseră, pielea îi fu inundată de căldură, iar Dany clipi la strălucirea neașteptată. Cocoțat deasupra ei, dragonul își desfăcu aripile și mușcă din inima neagră,

înspăimântătoare, sfâșiind carnea putredă în bucăți, și când capul îi țâșni înainte, din fălcile sale deschise zburară flăcări, strălucitoare și fierbinți. Auzea țipetele Celor Nemuritori în timp ce ardeau, cu glasurile lor subțiri, fragile, strigând în limbi de mult dispărute. Carnea lor era pergament sfărâmicios, oasele lor erau lemn uscat, înmuiat în seu. Dansau, mistuiți de flăcări, se clătinau, se ofileau, se răsuceau și ridicau mâini cuprinse de vâlvătaie, cu degetele strălucind ca niște torțe.

Dany se ridică în picioare și trecu printre ei. Erau ușori ca aerul, doar niște păstăi ce cădeau la atingere. Întreaga cameră ardea când Dany ajunse la ușă.

— Drogon, strigă ea, și acesta zbură spre ea printre flăcări.

Afară, un lung culoar întunecat se întindea șerpuind în fața ei, luminat de strălucirea pâlpâitoare, portocalie, din spate. Dany alerga, căutând o ușă, o ușă la dreapta, o ușă la stânga, orice ușă, dar nu era nimic în afară de pereți strâmbi de piatră, iar podeaua părea că se mișcă încet sub picioarele ei, zvârcolindu-se de parcă ar fi vrut s-o prindă în capcană. Reuși să se țină pe picioare și să alerge mai repede și, dintr-odată, ușa era acolo, în fața ei, o ușă ca o gură deschisă.

Când năvăli în plin soare, lumina strălucitoare o făcu să se clatine. Pyat Pree bolborosea într-o limbă necunoscută, săltând de pe un picior pe altul. Când Dany se uită în urma ei, văzu dâre subțiri de fum croindu-și drum printre crăpăturile străvechilor ziduri de piatră ale Palatului de Pulbere și ridicându-se dintre țiglele negre ale acoperișului.

Urlând blesteme, Pyat Pree scoase un cuțit și sări către ea, dar Drogon îi zbură în față. Pe

urmă Dany auzi lovitura de bici a lui Jhogo și niciodată un sunet nu fusese mai dulce. Cuțitul zbură și o secundă mai târziu Rakharo îl dobora pe Pyat la pământ. Ser Jorah Mormont îngenunche lângă Dany, în iarba verde, rece, și își trecu un braț pe după umerii ei.

TYRION

— Dacă mori prostește, o să dau trupul tău la capre, îl amenință Tyrion când prima ambarcațiune cu Ciori de Piatră se îndepărtă de chei.

Shagga râse.

— Jumătate de Om nu are capre.

— O să-mi iau câteva, doar pentru tine.

Se crăpa de ziuă și valuri palide de lumină sclipeau pe luciul râului, spulberându-se sub catarge și revenind la forma inițială după ce barca trecu. Timett plecase cu Oamenii lui Arși pe drumul regelui, cu două zile în urmă. Ieri, Urechile Negre și Frații Lunii îi urmaseră, astăzi venise rândul Ciorilor de Piatră.

— Orice ai face, nu încerca să te angajezi într-o bătălie, zise Tyrion. Atacă-le taberele și convoiul de bagaje. Surprinde-le iscoadele și spânzură cadavrele de copacii de deasupra liniei lor de înaintare, dă ocol și doboară ostașii rătăciți. Vreau atacuri de noapte, atât de multe și de neașteptate încât să le fie frică să se culce...

Shagga așează o mână pe creștetul lui Tyrion.

— Toate acestea le-am învățat de la Dolf, fiul lui Hodger, înainte de a-mi crește barba. Așa se duc războaiele în Munții Lunii.

— Drumul regelui nu e Munții Lunii, și nu te vei lupta cu Șerpii de Lapte și Câinii Pictați. Și *ascultă* de călăuzele pe care le trimit cu tine, ele cunosc pădurea aceasta la fel de bine cum cunoști tu munții. Ia aminte la sfaturile lor și te vor sluji cu folos.

— Shagga va asculta de favoriții Piticului,

promise el solemn.

Și pe urmă sosi vremea să-și ducă pe corabie calul de luptă. Tyrion îi privi cum se desprind de țărm și se avântă către mijlocul Apei Negre. Simți un junghi ciudat în stomac când Shagga se pierdu în ceața dimineții. Avea să se simtă descoperit fără el.

Încă îi avea pe năimiții lui Bronn, aproape opt sute acum, dar mercenarii erau cunoscuți pentru nestatornicia lor. Tyrion făcuse tot ce i-a stat în putință ca să le cumpere loialitatea neîntreruptă, promițându-le lui Bronn și unei duzini dintre cei mai buni oameni ai săi pământuri și titluri de cavaler după câștigarea bătăliei. I-au băut vinul, au râs la glumele lui și și-au spus unul altuia *ser* până ce au început să se clatine pe picioare... Toți în afară de Bronn, care doar a arborat zâmbetul acela insolent și întunecat al lui, și pe urmă a spus:

— Vor muri pentru titlul de cavaler, dar să nu-ți închipui vreodată că vor muri pentru tine.

Tyrion nu-și făcea asemenea iluzii.

Mantiile aurii formau o armă aproape la fel de nesigură. Șase mii de oameni în Garda Orașului, mulțumită lui Cersei, dar numai un sfert dintre ei erau de nădejde.

— Puțini sunt trădători absoluți, dar sunt câțiva, nici măcar păianjenul tău nu i-a găsit pe toți, îl prevenise Bywater. Dar sute dintre ei sunt mai cruzi decât iarba de primăvară, oamenii s-au înrolat pentru pâine și bere și siguranță. Nimănui nu-i place să pară laș în ochii camarazilor săi, așa că vor lupta cu destul curaj la început, când vine vorba numai de goarne de război și de flamuri fluturând. Dar dacă bătălia se arată aspră, vor ceda, și vor ceda urât. Primul care va arunca jos sulița și va alerga va avea pe urmele lui alți o mie.

Fără doar și poate, în Garda Orașului erau și oameni experimentați, în jur de două mii, care-și dobândiseră mantiile aurii de la Robert, nu de la Cersei. Dar chiar și aceia... Un străjer nu era un adevărat soldat, îi plăcea Lordului Tywin Lannister să spună. Iar cavaleri, scutieri și oșteni, Tyrion nu avea mai mult de trei sute. Cât de curând va trebui să verifice adevărul unei alte zicale a tatălui său: Un om pe un zid valorează mai mult decât zece sub el.

Bronn și escorta așteptau la piciorul cheiului, în mijlocul cerșetorilor care mișunau, a târfelor care se plimbau de colo-colo și a pescarilor care își strigau prada. Femeile pescarilor făceau afaceri mai bune decât toți ceilalți la un loc. Cumpărătorii se îngrămădeau în jurul dughenelor și al butoaielor, să se tocmească pentru melci, moluște și știuci. Cum altă mâncare nu era adusă în oraș, prețul peștelui era de zece ori mai mare față de cât fusese înainte de război, și tot creștea. Cei care aveau bani veneau la chei în fiecare dimineață și în fiecare seară, nădăjduind să ducă acasă un țipar sau o oală cu crabi roșii; cei care nu aveau, se furișau printre dughene, sperând să șterpelească ceva sau stăteau triști și oropsiți pe sub ziduri.

Mantiile aurii făcură o cărare prin mulțime, dând oamenii la o parte cu mânerele sulițelor. Tyrion ignoră cât putu înjurăturile spuse printre dinți. Un pește zbură din mulțime, lipicios și putred. Îi aterizã la picioare și se sparse în bucăți. Păși peste el cu băgare de seamă și urcă în șa. Copii cu burțile umflate se băteau deja pe bucățile de pește puturos.

De pe cal, privi de-a lungul malului. Ciocanele răsunau în aerul dimineții, iar tâmplarii roiau peste Poarta Noroiului,

întinzând bârne de lemn dinspre metereze. Aici treaba mergea bine. Cel mai mult îl nemulţumea harababura de construcţii dărăpănate care fuseseră lăsate să se înmulţească în spatele cheiului, agăţându-se de zidurile oraşului ca nişte lipitori de carena unui vas, colibe şi prăvălii, magazii şi dughene, berării, cocioabe unde cele mai ieftine târfe îşi desfăceau picioarele. *Trebuia să dispară fiecare bucăţică*. Aşa cum stăteau lucrurile, Stannis nici măcar n-ar avea nevoie de scări ca să asedieze zidurile. Îl chemă pe Bronn lângă el.

— Adună o sută de oameni şi dă foc la tot ce vezi între malul apei şi zidurile oraşului. Îşi flutură degetele butucănoase, cuprinzând dintr-o mişcare toată mizeria de la ţărm. Nu vreau să mai rămână nimic în picioare, înţelegi?

Mercenarul cu părul negru întoarse capul, chibzuind la sarcina pe care o avea.

— Cei cărora le aparţin toate astea nu vor fi prea încântaţi.

— Nici nu mi-am închipuit că vor fi. Bine, vor avea încă un motiv să înjure maimuţa afurisită.

— Unii ar putea să se împotrivească.

— Ai grijă să piardă.

— Ce facem cu cei care locuiesc aici?

— Dă-le un timp rezonabil să-şi ia lucrurile şi pe urmă mută-i. Încearcă să nu omori pe nimeni, nu sunt duşmanii noştri. Şi fără alte violuri! Ţine-ţi oamenii în frâu, fir-ar ai naibii!

— Sunt mercenari, nu septoni, răspunse Bronn. Mai rămâne să-mi spui că vrei să nu se îmbete.

— N-ar fi rău.

Tyrion îşi dorea să poată face zidurile oraşului de două ori mai înalte şi de trei ori mai groase. Deşi, probabil, n-avea nici o

importanţă. Zidurile masive și turnurile înalte nu salvaseră Capătul Furtunii, nici Harrenhalul, nici măcar Winterfellul.

Își amintea Winterfellul așa cum l-a văzut ultima dată. Nu grotesc de mare ca Harrenhalul, nici la fel de solid și impenetrabil precum Capătul Furtunii, dar în pietrele acelea exista o putere, un sentiment că, între acele ziduri, omul se putea simți în siguranță. Vestea căderii castelului venise ca un cutremur.

— Zeii dau cu o mână și iau cu cealaltă, murmurase el în barbă când i-a povestit Varys. Dăduseră Harrenhalul familiei Stark și luaseră Winterfellul, un schimb jalnic.

Fără îndoială, trebuia să se bucure. Robb Stark va trebui acum să se îndrepte către nord. Dacă nu-și putea apăra propria casă și propriul cămin, nu era rege. Asta însemna o păsuire pentru vest, pentru Casa Lannister, și totuși...

Tyrion avea doar cele mai vagi amintiri despre Theon Greyjoy, din vremurile petrecute alături de familia Stark. Un tinerel mereu zâmbitor, iscusit cu arcul, pe care era greu să ți-l poţi închipui ca fiind Lord al Winterfellului. Lordul Winterfellului va fi întotdeauna un Stark.

Își amintea pădurea zeilor, arborii înalți, cu armurile lor de ace verzi-cenușii, stejarii măreți, păducelul și frasinul și pinii străjeri și, în mijlocul pădurii, copacul inimii, înălțându-se ca un uriaș încremenit în timp. Aproape că simţea mirosul acelui loc, aspru și amenințător, mirosul secolelor, și își amintea cât de întunecată era pădurea, chiar și în timpul zilei. *Pădurea era Winterfellul. Pădurea era Nordul. Nu m-am simțit niciodată atât de nelalocul meu ca atunci când mă plimbam acolo, atât de nedorit, un intrus*. Se întrebă dacă și clanul

Greyjoy simțise același lucru. Castelul putea să le aparțină, dar pădurea zeilor niciodată. Nici peste un an, nici peste zece sau cincizeci.

Tyrion Lannister își conduse încet calul către Poarta Noroiului. *Winterfell nu înseamnă nimic pentru tine*, își reaminti. *Bucură-te că a căzut și vezi-ți de zidurile tale*. Poarta era deschisă. Înăuntru, trei catapulte mari stăteau una lângă alta în piață, ivindu-se deasupra meterezelor ca trei păsări uriașe. Brațele lor aruncătoare erau făcute din trunchiuri de stejari bătrâni și bandate cu fier, să nu se crape. Mantiile aurii le numiseră Trei Târfe, pentru că aveau să-i facă Lordului Stannis o primire atât de deocheată. *Sau, cel puțin, așa sperăm*.

Tyrion dădu pinteni calului și intră la trap pe Poarta Noroiului, înfruntând marea de oameni. Când ajunse mai jos de Târfe, presiunea slăbi și străzile se deschiseră în jurul lui.

Drumul înapoi la Fortăreața Roșie fu lipsit de evenimente, dar la Turnul Mâinii găsi o duzină de căpitani de corăbii de negoț așteptând, furioși, în sala lui de audiențe, să protesteze împotriva confiscării corăbiilor. Le oferi scuzele sale sincere și le promise despăgubiri după terminarea războiului. Asta nu reuși să-i potolească.

— Și dacă pierdeți, stăpâne? întrebă un om din Braavos.

— Atunci, adresați-vă Regelui Stannis pentru despăgubiri.

Când se descotorosi de ei, clopotele sunau deja și Tyrion știa că va întârzia la instalare. Traversă curtea cu mersu-i legănat, aproape alergând, și se înghesui în spatele septului, chiar când Joffrey așeza mantiile de mătase albă pe umerii a doi dintre cei mai noi membri al

Gărzii Regale. Ritualul cerea, se pare, ca toată lumea să stea în picioare, așa că Tyrion nu reuși să vadă decât un zid de funduri nobile. Pe de altă parte, după ce Înaltul Septon va termina să-i îndrume pe cei doi cavaleri în rostirea jurămintelor solemne și să-i miruiască în numele Celor Șapte, Tyrion va fi bine poziţionat pentru a putea ieși primul pe ușă.

Era de acord cu alegerea făcută de sora lui, de a-l înlocui pe Preston Greenfield, care fusese ucis, cu Ser Balon Swann. Cei din familia Swann erau lorzi ai Hotarelor, mândri, puternici și prudenți. Invocând boala, Lordul Gulian Swann rămăsese în castelul său, fără să ia parte la război, dar fiul său cel mare i se alăturase lui Renly, și acum lui Stannis, în vreme ce Balon, mezinul, slujise la Debarcaderul Regelui. Dacă Gulian Swann ar fi avut un al treilea fiu, Tyrion bănuia că acesta ar fi plecat cu Robb Stark. Poate că nu era cea mai onorabilă soluţie, dar dovedea o judecată sănătoasă: indiferent cine va câștiga Tronul de Fier, familia Swann avea de gând să supravieţuiască. Pe lângă faptul că era de obârșie nobilă, tânărul Ser Balon era viteaz, curtenitor și iscusit la arme, se descurca bine cu lancea, și mai bine cu buzduganul, excelent cu arcul. Va sluji cu onoare și curaj.

Din păcate, Tyrion nu putea spune același lucru despre cea de-a doua alegere a lui Cersei. Ser Osmund Kettleblack arăta destul de rău. Era înalt de șapte picioare, aproape numai fibră și mușchi, iar nasul coroiat, sprâncenele stufoase și barba castanie în formă de spadă dădeau chipului său un aspect fioros atâta timp cât nu zâmbea. De obârșie modestă, doar un cavaler rătăcitor, Kettleblack îi era pe de-a-ntregul îndatorat lui Cersei pentru avansarea sa, fapt pentru care, fără îndoială, îl alesese.

— Ser Osmund e pe cât de viteaz pe atât de loial, îi spusese ea lui Joffrey când i-a propus numele. Era adevărat, din păcate. Bunul Ser Osmund îi vindea lui Bronn secretele ei, din ziua în care Cersei l-a angajat, dar Tyrion n-avea cum să-i spună asta.

Bănuia că el n-avea de ce să se plângă. Această numire îi punea la dispoziție încă o ureche aproape de rege, neștiută de sora sa. Și chiar dacă Ser Osmund se dovedea un laș fără pereche, nu avea cum să fie mai rău decât Ser Boros Blount, care în prezent locuia la Rosby, într-o temniță. Ser Boros îi escortase pe Tommen și pe Lordul Gyles când i-au surprins Ser Jacelyn Bywater și mantiile sale aurii, și îi predase cu o promptitudine care l-ar fi scos din minți pe bătrânul Ser Barristan Selmy, așa cum a înfuriat-o pe Cersei; un cavaler al Gărzii Regale trebuia să moară în apărarea regelui și a familiei regale. Sora lui insistase ca Joffrey să-i ia lui Blount mantia albă pe motiv de trădare și lașitate. *Și acum îl înlocuiește cu un altul, la fel de josnic*.

Rugăciunile, jurămintele și miruirea durau parcă toată dimineața. Pe Tyrion începură să-l doară picioarele. Se muta de pe un picior pe altul, fără astâmpăr. O observă pe Lady Tanda, cu câteva rânduri mai în față, dar fiica ei nu o însoțea. Sperase pe undeva că o va zări pe Shae. Varys zicea că o duce bine, dar ar fi preferat să se convingă cu ochii lui.

— Mai bine camerista unei doamne decât ajutor la bucătărie, spusese Shae când Tyrion i-a povestit despre planul eunucului. Pot să-mi păstrez cordonul din flori de argint și colanul de aur cu diamante negre despre care ai spus că seamănă cu ochii mei? N-am să le port dacă spui că n-ar trebui.

Deși nu-i venea ușor să o dezamăgească, Tyrion fu nevoit să sublinieze că, deși Lady Tanda nu era în nici un caz o femeie deșteaptă, s-ar putea întreba de ce camerista fiicei sale avea mai multe bijuterii decât propria ei copilă.

— Alege două sau trei rochii, nu mai multe, îi poruncise. Lână de calitate, nu mătase, nu brocart, nu blană. Pe celelalte am să le păstrez în apartamentele mele, pentru când mă vei vizita. Nu era răspunsul pe care Shae și-l dorise, dar cel puțin ea avea să fie în siguranță.

Când, în sfârșit, învestitura se termină, Joffrey ieși flancat de Ser Balon și de Ser Osmund, în noile lor mantii albe, în timp ce Tyrion zăbovi să schimbe o vorbă cu noul Înalt Septon (care era alegerea *lui* și destul de isteț ca să știe cine îi punea mierea pe pâine).

— Vreau ca zeii să fie de partea noastră, îi spuse Tyrion pe șleau. Spune-le că Stannis a jurat să dea foc Marelui Sept al lui Baelor.

— E adevărat, stăpâne? întrebă Înaltul Septon, un bărbat mic, șiret, cu o barbă albă, subțire, și fața ofilită.

Tyrion ridică din umeri.

— S-ar putea. Stannis a ars pădurea zeilor la Capătul Furtunii, ca ofrandă adusă Stăpânului Luminii. Dacă a sacrificat vechii zei, de ce i-ar cruța pe cei noi? Spune-le asta. Spune-le că orice om care se gândește să-i dea ajutor uzurpatorului trădează zeii și pe regele de drept deopotrivă.

— Așa voi face, stăpâne. Și le voi mai cere să se roage pentru sănătatea regelui și a Mâinii.

Când Tyrion se întoarse în solariul său, Hallyne Piromantul îl aștepta, iar Maester Frenken adusese mesaje. Îl lăsă pe alchimist să mai aștepte puțin, până să-și citească mesajele aduse de corbi. Era o scrisoare veche de la

Doran Martell, avertizându-l că a căzut Capătul Furtunii, și o alta, mult mai contrariantă, despre Pyke, de la Balon Greyjoy, care se numea *Rege al Insulelor și al Nordului*. Îl invita pe Regele Joffrey să trimită un reprezentant în Insulele de Fier ca să stabilească granițele dintre regatele lor și să discute despre o posibilă alianță.

Tyrion citi scrisoarea de trei ori și o puse deoparte. Corăbiile lungi ale Lordului Balon ar fi fost de mare ajutor împotriva flotei ce venea dinspre Capătul Furtunii, dar se aflau la mii de leghe depărtare, în cealaltă parte a Westerosului, iar Tyrion nu era nicidecum sigur că voia să cedeze jumătate din regat. *Poate că ar trebui să o arunc pe aceasta în poala lui Cersei, sau să o duc consiliului*.

Abia apoi îl primi pe Hallyne cu ultimele socoteli din partea alchimiștilor.

— Nu poate fi adevărat, spuse Tyrion cercetând cu atenție registrele. Aproape treisprezece mii de vase? Mă iei de prost? Te previn, nu am de gând să plătesc aurul regelui pentru vase goale și pentru ulcele cu zoaie, sigilate cu ceară.

— Nu, nu, scânci Hallyne, cifrele sunt corecte, jur. Am fost, hmmm, foarte norocoși, nobilă Mână. A fost descoperit încă un depozit secret al Lordului Rossart, peste trei mii de vase. Sub Groapa Dragonilor! Niște târfe foloseau ruinele pentru a-și distra clienții, și unul dintre ei a căzut într-o pivniță, printr-o porțiune de podea putrezită. Când a dat de ulcele, le-a luat drept vin. Era atât de beat încât a rupt sigiliul și a băut.

— A fost un prinț care a încercat-o cândva, zise Tyrion sec. Nu am văzut nici un dragon ridicându-se deasupra orașului, așa că s-ar

părea că nici de data asta nu a mers. Puțul Dragonului, aflat în vârful dealului Rhaenys, fusese abandonat de un secol și jumătate. Presupunea că era un loc bun ca oricare altul pentru a ascunde focul sălbatic, sau mai bun decât majoritatea, dar ar fi fost drăguț din partea răposatului Lord Rossart să fi spus cuiva. Trei sute de vase? Tot nu ajunge la cifrele astea. Ai cu câteva mii mai multe decât cea mai optimistă estimare pe care mi-ai prezentat-o ultima oară când ne-am întâlnit.

— Da, da, așa este. Hallyne își șterse fruntea palidă cu mâneca robei sale negre cu roșu aprins. Am muncit din greu, nobilă Mână, hmmm.

— Asta ar explica, fără îndoială de ce faceți cu mult mai multă substanță decât înainte. Zâmbind, Tyrion îl fixă pe piromant cu ochii lui inegali. Dar se ridică întrebarea de ce nu ați început să lucrați din greu până acum?

Hallyne avea un ten ca de ciupercă, așa că era greu să-ți imaginezi cum ar fi putut deveni mai palid, dar, cumva, reuși.

— Am *lucrat*, nobilă Mână, frații mei și cu mine am trudit zi și noapte de la bun început, te asigur. Numai că, hmmm, am făcut atâta substanță încât am devenit, hmmm, mai eficienți, cum ar veni, și, de asemenea – alchimistul se foi stânjenit anumite vrăji, hmmm, secrete străvechi ale ordinului nostru, foarte delicate, foarte chinuitoare, dar necesare, dacă substanța trebuie să fie, hmmm, toată ar trebui să fie...

Tyrion își pierdea răbdarea. Ser Jacelyn Bywater trebuia să fi ajuns, iar Mâinii de Fier nu-i plăcea să aștepte.

— Da, aveți vrăji secrete, ce grozav! Ce-i cu ele?

— Se pare, hmmm, că funcţionează mai bine ca înainte. Hallyne schiţă un zâmbet. Nu bănuieşti că ar fi vreun dragon prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu, doar dacă ai găsit tu unul în Puţul Dragonului. De ce?

— O, să-mi fie cu iertare, îmi aminteam ceva ce mi-a spus cândva bătrânul Înţelept Pollitor, pe când eram ucenic. L-am întrebat de ce atât de multe dintre vrăjile noastre par, ei bine, nu atât de eficiente precum ne-ar face să credem vechile pergamente, iar el a spus că vraja a început să părăsească lumea în ziua în care ultimul dragon a murit.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu am văzut nici un dragon. Am văzut, în orice caz, cum Dreptatea Regelui dă târcoale pe-aici. Dacă vreunul dintre fructele astea pe care mi le vinzi se dovedeşte a fi umplut cu altceva decât cu foc sălbatic, îl vei vedea şi tu.

Hallyne dispăru atât de repede încât aproape că se rostogoli peste Ser Jacelyn – nu, *Lordul* Jacelyn, trebuia să ţină minte asta. Mâna de Fier trecu direct la subiect, ca întotdeauna. Se întorsese de la Rosby ca să aducă o recoltă proaspătă de sulițași, recrutaţi de pe domeniile Lordului Gyles, şi să-şi reia comanda la Garda Orașului.

— Ce mai face nepotul meu? întrebă Tyrion când terminară de discutat despre treburile orașului.

— Prinţul Tommen e bine sănătos, stăpâne. A înfiat un pui de căprioară pe care câţiva dintre oamenii mei l-au adus acasă de la vânătoare. A mai avut o căprioară, zice el, dar Joffrey şi-a făcut o vestă din pielea ei. Uneori întreabă de mama lui şi adesea începe scrisori către Prinţesa Myrcella, dar nu le termină niciodată.

În schimb, se pare că de fratele lui nu-i e dor defel.

— Ai făcut aranjamente potrivite pentru el, în caz că pierdem războiul?

— Oamenii mei au primit instrucţiuni.

— Și anume?

— Mi-ai poruncit să nu spun nimănui, stăpâne.

Asta îl făcu să zâmbească.

— Îmi place că îți amintești. Tyrion se gândea că, dacă Debarcaderul Regelui ar cădea, l-ar putea prinde viu. Era mai bine să nu știe unde era de găsit urmașul lui Joffrey.

Varys își făcu apariţia la scurt timp după plecarea Lordului Jacelyn.

— Oamenii sunt fiinţe atât de necredincioase, spuse el în loc de salut.

Tyrion oftă.

— Cine e trădătorul astăzi?

Eunucul îi înmână un sul.

— Atât de multă ticăloșie, e un cântec trist pentru vârsta noastră. Oare onoarea a murit odată cu părinţii noștri?

— Tatăl meu nu a murit încă. Tyrion examină lista. Cunosc câteva dintre aceste nume. Sunt oameni bogaţi. Negustori, comercianţi, meșteșugari. De ce ar conspira împotriva noastră?

— S-ar părea că sunt de părere că Lordul Stannis trebuie să câștige și doresc să ia parte la victoria lui. Își spun Oamenii Coarnelor, după cerbul încoronat.

— Cineva ar trebui să le spună că Stannis și-a schimbat blazonul. Pe urmă pot fi Inimile Fierbinţi. Totuși, nu era de glumă; se părea că acești Oameni ai Coarnelor înarmaseră mai multe sute de adepți, ca să pună stăpânire pe Vechea Poartă la începerea bătăliei și să-i lase

pe dușmani să intre în oraș. Printre numele de pe listă se afla maestrul armurier Salloreon.

— Presupun că asta înseamnă că n-am să mai capăt coiful acela înfricoșător cu coarne de demon, se plânse Tyrion iscălind ordinul pentru arestarea armurierului.

THEON

Acum dormea, acum era treaz. Kyra era cuibărită lângă el, cu o mână odihnindu-se ușor pe brațul lui, cu pieptul atingându-i spatele. Îi auzea respirația regulată și slabă. Pătura era încâlcită în jurul lor. Era miezul nopții. Dormitorul era întunecat și tăcut.

Ce este? Am auzit ceva? Pe cineva?

Vântul suspina ușor printre obloane. Undeva, departe, auzi urletul unei pisici în călduri. Nimic altceva. *Dormi, Greyjoy*, își spuse. *Castelul e liniștit, și ai străjeri. La ușa ta, la porți, la magazia de arme*.

Ar fi putut să pună totul pe socoteala unui vis urât, dar nu-și amintea să fi visat. Kyra îl istovise. Până ce Theon trimisese după ea, Kyra își trăise toți cei optsprezece ani ai săi în orașul iernii, fără măcar să pună piciorul între zidurile castelului. Venise la el dornică și vioaie ca o nevăstuică și existase o anumită savoare incontestabilă în a se culca cu o destrăbălată chiar în patul Lordului Eddard Stark.

Kyra mormăi prin somn când Theon se strecură de sub brațul ei și se ridică în picioare. Câțiva tăciuni mocneau încă în vatră. Wex dormea pe podea, la picioarele patului, înfofolit în mantia sa și mort pentru lume. Nimic nu se clintea. Theon traversă camera către fereastră și trase obloanele. Noaptea îl atinse cu degete reci și simți furnicături pe pielea goală. Se aplecă peste pervazul de piatră și privi turnurile întunecate de afară, curțile goale, cerul negru și stelele, mai multe decât putea un om să numere

chiar și într-o sută de ani. Luna plutea deasupra Turnului Clopotului și se oglindea pe acoperișul grădinilor de sticlă. Nu auzi nici un semnal de alarmă, nici un glas, nici măcar un sunet de pași.

Totul e bine, Greyjoy. Auzi liniștea? Ar trebui să fii beat de bucurie. Ai cucerit Winterfellul cu mai puțin de treizeci de oameni, o faptă vitejească demnă de pomenit în cântece. Theon dădu să se întoarcă în pat. O va întoarce pe Kyra pe spate și se va culca din nou cu ea, asta ar trebui să alunge aceste fantome. Gâfâielile și chicotelile ei vor fi o binevenită întrerupere a acestei tăceri.

Se opri. Se obișnuise într-atât cu urletul lupilor străvechi încât nici nu îi mai auzea, dar o parte din el, un instinct de vânător, le auzi absența.

Urzen stătea în fața ușii. Era un bărbat musculos, cu un scut rotund atârnat pe spate.

— Lupii tac, îi spuse Theon. Du-te să vezi ce fac și vino repede înapoi. Gândul că lupii ar putea să scape îi provoca o stare de greață. Își amintea ziua când, în pădurea lupilor, sălbaticii l-au atacat pe Bran. Vară și Vânt Cenușiu îi sfâșiaseră în bucăți.

Când îl împunse pe Wex cu vârful cizmei, băiatul se ridică și se frecă la ochi.

— Vezi dacă Bran și frățiorul lui sunt în pat, și mișcă-te repede.

— Stăpâne? strigă Kyra somnoroasă.

— Dormi la loc, asta nu te privește pe tine. Theon își turnă o cupă cu vin și o bău până la fund. În tot acest timp asculta, sperând să audă un urlet. *Prea puțini oameni*, gândi el cu amărăciune. *Am prea puțini oameni. Dacă Asha nu vine...*

Wex se întoarse primul, scuturându-și capul

dintr-o parte într-alta. Înjurând, Theon își luă tunica și pantalonii de pe podea, unde-i aruncase, grăbit să se dea la Kyra. Peste tunică îmbrăcă o vestă din piele bătută cu fier și își legă la cingătoare o sabie lungă și un pumnal.

Pe când isprăvi, Urzen era înapoi.

— Lupii au dispărut.

Theon își spuse că trebuie să fie calm și chibzuit ca Lordul Eddard.

— Scoală castelul, zise el. Scoate-i în curte, pe toți, vom vedea cine lipsește. Și pune-l pe Lorren să dea un tur pe la porți. Wex, cu mine.

Se întrebă dacă Stygg ajunsese deja la Deepwood Motte. Omul nu era un călăreț atât de priceput așa cum pretindea – nici unul dintre oamenii de fier nu era bun în șa dar avusese timp destul. Asha ar putea fi și ea pe drum. *Și dacă află că i-am pierdut pe copiii Stark*... Nici nu se putea gândi la asta.

Camera lui Bran era goală, la fel și cea a lui Rickon, imediat mai jos pe scări. Theon se blestemă. Ar fi trebuit să păstreze un străjer la ușa lor, dar considerase că e mai important să aibă oameni care să patruleze pe ziduri și să apere porțile decât să dădăcească doi copii, dintre care unul infirm.

Afară auzi văicăreli, în timp ce oamenii castelului erau dați jos din pat și duși în curte. *Le dau eu motive să se văicărească. I-am luat cu binișorul, și asta mi-e răsplata*. Pusese chiar să fie biciuiți până la sânge doi dintre oamenii lui fiindcă au violat-o pe fata aceea de la adăpostul câinilor, ca să le arate că avea de gând să fie drept. *Cu toate acestea, și acum mă învinuiesc pentru viol. Și pentru celelalte*. Socotea că e nedrept. Mikken își căutase singur moartea, cu gura lui, întocmai ca Benfred. Cât despre Chayle, îi dăruise Zeului Înecat pe *cineva*,

oamenii lui așteptau asta.

— Nu-ți port pică, îi spusese septonului înainte de a-l arunca în fântână, dar tu și zeii tăi nu mai aveți loc aici.

S-ar crede că ceilalți ar trebui să fie recunoscători că nu alesese pe unul dintre ei, dar nu. Se întrebă câți făceau parte din acest complot împotriva lui.

Urzen se întoarse cu Lorren cel Negru.

— Poarta Vânătorului, zise Lorren. Mai bine vino să vezi.

Poarta Vânătorului era așezată convenabil, aproape de adăposturile animalelor și de bucătării. Se deschidea direct către câmpuri și păduri, permițându-le călăreților să vină și să plece fără să treacă mai întâi prin orașul iernii, și astfel era preferată pentru partidele de vânătoare.

— Cine e de pază aici? întrebă Theon.

— Dreman și Squint.

Dreman era unul dintre cei care o siluiseră pe Palia.

— Dacă i-au lăsat pe băieți să scape, de data asta o să-i jupoi cu totul, jur.

— Nu e nevoie, răspunse scurt Lorren cel Negru.

Nici nu era. Îl găsiră pe Squint cu fața în jos în șanțul cu apă, cu mațele plutind în urma lui ca un cuib de șerpi palizi. Dreman zăcea pe jumătate gol în turnul porții, în camera ferită de unde era acționat podul mobil. Beregata îi fusese despicată de la o ureche la alta. O tunică zdrențuită îi ascundea cicatricile pe jumătate vindecate de pe spate, dar cizmele îi erau împrăștiate printre paie, iar pantalonii îi erau încâlciți în jurul picioarelor. Pe o măsuță, aproape de ușă, se afla niște brânză, lângă o carafă goală. Și două cupe.

Theon luă o cupă și adulmecă urmele de vin de pe fund.

— Squint era sus pe pasarelă, nu?

— Da, răspunse Lorren.

Theon azvârli cupa în șemineu.

— Aș zise că Dreman își dădea jos pantalonii ca să și-o înfigă în femeie, când i-a înfipt-o ea. A folosit chiar cuțitul lui de brânză, după cum arată. Cineva să ia o suliță și să-l pescuiască pe celălalt nătărău din șanț.

Celălalt nătărău arăta mult mai rău decât Dreman. Când Lorren cel Negru îl scoase afară, văzu că unul dintre brațe îi fusese smuls de la cot, jumătate din gât îi lipsea și în locul unde cândva îi fusese burta era o gaură zdrențuită. Acul îi trecu prin mațe când Lorren îl trase la mal. Duhoarea era îngrozitoare.

— Lupii străvechi, zise Theon. Amândoi, la prima vedere. Dezgustat, se întoarse la podul mobil. Winterfellul era înconjurat de două ziduri masive de granit, cu un șanț larg între ele. Zidul exterior era înalt de optzeci de picioare, cel interior avea mai mult de o sută. Din lipsă de oameni, Theon fusese nevoit să renunțe la apărarea exterioară și să-și posteze gărzile de-a lungul zidului interior, mai înalt. Nu îndrăznea să riște să-i pună pe partea greșită a șanțului, în cazul în care castelul s-ar ridica împotriva lui.

Trebuie să fi fost doi sau mai mulți, hotărî el. *În timp ce femeia îl întreținea pe Dreman, ceilalți au dat drumul lupilor*.

Theon ceru o torță și îi conduse în sus pe scări, la pasarelă. Mișcă flacăra jos, în fața lui, căutând... *Iată*. În partea interioară a parapetului.

— Sânge, anunță el, șters cu neîndemânare. La prima vedere, femeia l-a omorât pe Dreman

și a coborât podul mobil. Squint a auzit zornăitul lanțurilor, a venit să arunce o privire și a ajuns până aici. Au împins cadavrul în șanț, ca să nu fie descoperit de altă santinelă.

Urzen privi de-a lungul zidurilor.

— Celelalte turnuri de veghe nu sunt departe, văd torțe arzând.

— Torțe, dar nu străjeri, zise Theon Țâfnos. Winterfellul are mai multe turnuri decât am eu oameni.

— Patru paznici la poarta principală, zise Lorren cel Negru, și cinci care patrulează pe ziduri, în afară de Squint.

Urzen spuse:

— Dacă ar fi sunat din corn...

Sunt slujit de nătărăi.

— Încearcă să-ți imaginezi că erai tu aici, sus, Urzen. E întuneric și frig. Ești de pază și te plimbi de ore în șir, așteptând cu nerăbdare să ți se termine tura. Atunci auzi un zgomot și te duci către poartă și, dintr-odată, în capul scărilor, vezi niște ochi cu străluciri verzi și aurii în lumina torțelor. Două umbre se năpustesc asupra ta mai repede decât ai putea crede. Zărești niște colți, dai să-ți ridici sulița și colții te izbesc și îți sfârtecă burta, mușcând prin hainele de piele ca din brânză. Îl îmbrânci pe Urzen cu putere. Și acum ești pe spate, ți se împrăștie mațele și unul dintre ei e cu colții la gâtul tău. Theon înhață gâtul sfrijit al bărbatului, încleștă degetele și zâmbi. Spune-mi, în acest moment, în timp ce ți se întâmplă toate astea, te oprești să *sufli* din cornul tău blestemat? Îl împinse cu brutalitate la o parte și îl trimise, clătinându-se, cu spatele la zid. Omul își frecă gâtul. *Ar fi trebuit să termin cu bestiile alea în ziua în care am ocupat castelul*, gândi el cu furie. *Ar fi trebuit să omor lupii,*

știam cât sunt de periculoși.

— Trebuie să mergem după ei, zise Lorren cel Negru.

— Nu pe întuneric. Lui Theon nu-i plăcea ideea de a urmări lupi străvechi prin pădure în toiul nopții; vânătorii puteau deveni cu ușurință cei vânați. Vom aștepta până se luminează de ziuă. Până atunci, mai bine m-aș duce să vorbesc cu devotații mei supuși.

Jos, în curte, un grup agitat de bărbați, de femei și de copii fusese îngrămădit lângă zid. Mulți nu avuseseră timp nici să se îmbrace, se acoperiseră cu pături de lână sau se cuibăriseră goi sub mantii sau cămăși de noapte. Erau împresurați de o duzină de Oameni de Fier, cu torțe într-o mână și cu arme în cealaltă. Vântul sufla în rafale, iar lumina pâlpâitoare, portocalie, se oglindea mohorâtă pe coifurile de oțel, pe bărbile dese și în ochii posomorâți.

Theon se plimbă dintr-o parte într-alta prin fața prizonierilor, studiindu-le chipurile. Arătau *toți* la fel de vinovați.

— Câți lipsesc?

— Șase. Duhoare veni în spatele lui, mirosind a săpun, cu păru-i negru fluturând în vânt. Amândoi băieții Stark, băiatul acela din mlaștini și sora lui, nătărăul de la grajduri și femeia ta sălbatică.

Osha. O bănuise din clipa în care a văzut cea de-a doua cupă. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu trebuie să mă încred în ea. E la fel de sălbatică precum Asha. Până și numele lor sună la fel*.

— A aruncat cineva o privire la grajduri?

— Aggar spune că nu lipsește nici un cal.

— Dansatoarea e încă în țarc?

— Dansatoarea? Duhoare se încruntă. Aggar spune că toți caii sunt acolo. Doar

nătărăul lipsește.

Atunci înseamnă că merg pe jos. Era cea mai bună veste pe care o auzise de când s-a trezit. Bran mergea, fără îndoială, în coșul său, în spatele lui Hodor. Osha trebuia să-l ducă pe Rickon în brațe; picioarele lui mici nu-l puteau duce singure prea departe. Theon era sigur că-i va avea curând înapoi în mâinile lui.

— Bran și Rickon au fugit, se adresă el oamenilor de la castel privindu-i în ochi. Cine știe unde s-au dus? Nimeni nu răspunse. Nu ar fi putut evada fără ajutor, continuă Theon. Fără mâncare, fără îmbrăcăminte și fără arme. Încuiase în Winterfell toate săbiile și securile, dar, fără doar și poate, câteva fuseseră ascunse de ochii lui. Vreau numele tuturor celor care i-au ajutat. Al tuturor celor care s-au făcut că nu văd. Nu se auzea decât vântul. La primele raze de lumină, am de gând să-i aduc înapoi. Își agăță degetul mare de centura sabiei. Am nevoie de vânători. Cine vrea o blană frumoasă și caldă de lup, să-l încălzească toată iarna? Gage? Bucătarul îl întâmpina întotdeauna vesel când se întorcea de la vânătoare, să-l întrebe dacă a adus ceva de soi pentru masă, dar acum nu avea nimic de spus. Theon făcu cale-ntoarsă, cercetându-le chipurile, căutând cel mai mic semn de vinovăție. Un infirm nu are ce căuta în sălbăticie. Iar Rickon, așa mic cum e, cât timp va rezista acolo? Nan, gândește-te cât de speriat trebuie să fie. Bătrâna pălăvrăgise cu el zece ani, spunându-i poveștile sale nesfârșite, dar acum se uita la el cu gura căscată ca la un străin. Aș fi putut să vă omor pe toți și să dau femeile voastre soldaților mei, să se distreze cu ele, dar v-am apărat. Așa îmi mulțumiți? Joseth, cel care îi îngrijise calul, Farlen, cel care îl învățase tot ce știa despre câinii de vânătoare, Barth,

soția berarului, cu care se culcase la început – nici unul dintre ei nu-l privea în ochi. *Mă urăsc*, își dădu el seama.

Duhoare se apropie mai mult.

— Jupoaie-i, îl îndemnă el cu buzele-i groase sclipind. Lordul Bolton obișnuia să spună că un om dezbrăcat poate avea câteva secrete, dar un om jupuit nu are nici unul.

Theon știa că omul jupuit era blazonul Casei Bolton. Cu ani în urmă, câțiva dintre lorzii lor merseseră prea departe și își făcuseră mantii din pieile dușmanilor uciși. Așa au sfârșit câțiva dintre membri clanului Stark. Se presupune că toate acestea au încetat cu o mie de ani în urmă, când familia Bolton a plecat genunchiul în fața Winterfellului. *Sau doar așa se spune, dar vechile obiceiuri mor greu, după cum bine știu*.

— Nimeni nu va fi jupuit la nord atâta vreme cât domnesc eu în Winterfell, spuse Theon cu voce tare. *Sunt singurul vostru apărător împotriva celor de teapa lui*, îi venea să strige. Nu putea fi atât de ostentativ, dar poate că unii erau destul de isteți ca să priceapă.

Peste zidurile castelului, cerul devenea tot mai gri. Zorile nu puteau fi departe.

— Joseth, pune șaua pe Zâmbitor și pe un cal pentru tine. Murch, Gariss, Poxy Tym, veniți și voi. Murch și Gariss erau cei mai buni vânători din castel, iar Tym era un bun arcaș. Aggar, Rednose, Gelmar, Duhoare, Wex! Avea nevoie de oamenii lui să-i țină spatele. Farlen, am nevoie de câini de vânătoare și de tine ca să te ocupi de ei.

Îngrijitorul de animale cu părul sur își încrucișă brațele.

— Și de ce m-aș osteni să-i vânez pe adevărații noștri lorzi, și pe deasupra copii?

Theon se apropie.

— Eu sunt acum adevăratul tău lord și omul care are grijă ca Palla să fie în siguranță.

Văzu cum sfidarea piere din ochii lui Farlen.

— Da, stăpâne.

Făcând un pas înapoi, Theon privi de jur-împrejur să vadă pe cine ar mai putea adăuga pe listă.

— Maester Luwin, vesti el.

— Eu nu știu nimic despre vânătoare.

Nu, dar n-am încredere să rămâi la castel în absența mea.

— Atunci a venit vremea să înveți.

— Lasă-mă și pe mine să vin. Vreau o mantie din piele de lup. Un băiat, nu mai mare decât Bran, ieși în față. Theon avu nevoie de un moment ca să-și aducă aminte cine era. Am mai vânat de multe ori, zise Walder Frey. Cerbi roșii și elani, și chiar și mistreți.

Vărul său îl luă în râs.

— A fost la o vânătoare de mistreți cu tatăl său, dar nu l-au lăsat să se apropie.

Theon îl privi șovăitor pe băiat.

— Vino, dacă vrei, dar dacă nu poți ține pasul, să nu crezi c-am să te dădăcesc tot drumul. I se adresă din nou lui Lorren cel Negru: Winterfellul e al tău în absența mea. Dacă nu ne întoarcem, fă cu el ce vrei. *Asta ar putea să-i facă să se roage naibii pentru succesul meu*.

Se adunară lângă Poarta Vânătorilor când primele raze palide de soare mângâiară vârful Turnului Clopotului, cu răsuflarea înghețându-le în aerul rece al dimineții. Gelmar se echipase cu o secure cu mâner lung care i-ar permite să lovească înainte ca lupii să se năpustească asupra lui. Lama era suficient de grea ca să omoare dintr-o singură lovitură. Aggar purta jambiere de oțel. Duhoare sosi ducând în mână

o suliță pentru mistreți și un sac de spălătorească arhiplin, umflat cu cine știe ce. Theon își luase arcul, nu avea nevoie de nimic altceva. Cândva, salvase viața lui Bran cu o săgeată. Spera că nu va fi nevoit să i-o ia cu o alta, dar dacă se va ajunge acolo, o va face.

Unsprezece bărbați, doi băieți și o duzină de câini traversară șanțul de apărare. Dincolo de zidul exterior, urmele erau lesne de deslușit în pământul moale, urmele de labe ale lupilor, pasul apăsat al lui Hodor, urmele mai puțin adânci lăsate de picioarele celor doi Reed. Odată ajunși sub copaci, pământul pietros și frunzele căzute făceau semnele mai greu de observat, dar căţeaua roșie a lui Farlen luase deja urma. Ceilalți câini erau la mică distanță în spate, copoii adulmecând și lătrând, o pereche de mastiffi monstruoși venind în urmă. Dimensiunea și ferocitatea lor ar putea juca un rol semnificativ împotriva unui lup străvechi încolțit.

Ar fi bănuit că Osha fugise la sud, la Ser Rodrik, dar urmele duceau către nord pe la nord-vest, în chiar inima pădurii lupilor. Lui Theon nu-i plăcea asta deloc. Ar fi o ironie amară dacă fugarii s-ar îndrepta către Deepwood Motte și ar ajunge direct în brațele lui Asha. *Aș prefera să-i văd morți*, gândi el cu amărăciune. *E mai bine să fii considerat crud decât nătărău*.

Nori de abur palid se strecurau printre copaci. Pinii și sequoia creșteau groși prin locurile acelea, și nimic pe lume nu era mai întunecat și mai mohorât decât o pădure veșnic verde. Terenul era accidentat și acele căzute se ascundeau în iarba moale, făcând ca fiecare pas să fie primejdios pentru cai, așa că fură nevoiți să înainteze încet. *Dar nu la fel de încet ca un*

om cărând un infirm sau o hoașcă bătrână și costelivă cu un copil de patru ani în spate. Își spuse că trebuie să aibă răbdare. Va pune mâna pe ei înainte de sfârșitul zilei.

Maester Luwin veni la trap lângă el, pe când luau o urmă de vânat de-a lungul buzei unei prăpăstii.

— Până aici vânătoarea nu se deosebește cu nimic de călăritul prin pădure, stăpâne.

Theon zâmbi.

— Există similitudini. Dar vânătoarea se sfârșește cu sânge.

— Trebuie neapărat să fie așa? Această fugă a fost nesăbuită, dar nu vei fi milostiv? Cei pe care îi căutăm sunt frații tăi vitregi.

— Nici un Stark în afară de Robb nu s-a purtat vreodată frățește cu mine, dar Bran și Rickon îmi sunt mai de preț vii decât morți.

— Același lucru este valabil și în privința fraților Reed. Moat Cailin se află la marginea mlaștinilor. Lordul Howland poate să-l trimită în iad pe unchiul tău, dacă vrea, dar atâta timp cât moștenitorii lui sunt în mâna ta, trebuie să se abțină.

Theon nu se gândise la asta. La drept vorbind, nu se gândise la oamenii mlaștinilor deloc, decât o dată sau de două ori, când s-a uitat la Meera și s-a întrebat dacă mai era fecioară.

— S-ar putea să ai dreptate. Îi vom cruța dacă putem.

— Și pe Hodor, sper. E un băiat slab la minte, știi asta. Face după cum i se spune. De câte ori ți-a țesălat calul, ți-a săpunit șaua, ți-a lustruit armura?

Hodor nu însemna nimic pentru el.

— Dacă nu se opune, îl vom lăsa să trăiască. Theon ridică un deget: Dar spune o singură

vorbă despre viața sălbaticei și poți să mori cu ea. Mi-a făcut un jurământ și a scuipat apoi pe el.

Maester își înclină capul.

— Nu găsesc nici un fel de scuze pentru sperjuri. Fă ceea ce trebuie. Îți mulțumesc pentru milostenie.

Milostenie, gândi Theon în timp ce Luwin se retrase. *Prea multă, și spun că ești slab, prea puțină și ești ticălos*. Cu toate acestea, maesterul îi dăduse sfaturi bune, știa asta. Tatăl său se gândea numai la cuceriri, dar la ce bun să cucerești un regat dacă nu-l puteai stăpâni? Forța și teama nu te puteau duce decât până aici. Păcat că Ned Stark își dusese fiicele la sud, altfel Theon ar fi putut să-și sporească influența asupra Winterfellului căsătorindu-se cu una dintre ele. Sansa era și ea o făptură drăgălașă, și trebuia să fie deja numai bună de luat în pat. Dar se afla la o mie de kilometri depărtare, în ghearele Lannisterilor. Păcat.

Pădurea devenea din ce în ce mai sălbatică. Pinii și sequoia lăsau loc stejarilor imenși, întunecați. Desișurile de păducel ascundeau șanțurile și râpele. Coline stâncoase se ridicau și coborau. Trecură pe lângă casa unui mic fermier, părăsită și năpădită de buruieni, și ocoliră o carieră de piatră inundată unde apa neclintită avea un luciu gri ca oțelul. Când câinii începură să latre, Theon își închipui că fugarii erau prin apropiere. Dădu pinteni calului și se apropie la trap, dar ceea ce găsi nu era decât stârvul unui tânăr elan... sau ce mai rămăsese din el.

Descălecă să-l cerceteze mai îndeaproape. Fusese recent omorât și era, evident, isprava lupilor. Câinii începură să adulmece cu lăcomie în jurul lui, și un mastiff își îngropă colții într-o

pulpă înainte ca Farlen să-l alunge cu strigăte. *Nici o parte din acest trup de animal nu a fost tăiată*, își dădu seama Theon. *Lupii au mâncat, dar oamenii nu*. Chiar dacă Osha nu a vrut să riște să aprindă un foc, ar fi trebuit să le taie câteva bucăți. Nu era logic să lași atâta carne bună să putrezească.

— Farlen, ești sigur că suntem pe drumul cel bun? întrebă el. Câinii tăi ar putea să urmărească alți lupi?

— Cățeaua mea cunoaște foarte bine mirosul lui Vară și al Lățosului.

— Sper. Spre binele tău.

La mai puțin de o oră după aceea, urmele îi purtară în josul unei pante, către un pârâu mocirlos, umflat de ploile recente. Acolo câinii pierdură urma. Farlen și Wex trecură apa cu copoii și se întoarseră clătinând din cap, în timp ce animalele cutreierau în susul și-n josul celuilalt mal, adulmecând.

— Au intrat aici, stăpâne, dar nu pot să-mi dau seama unde au ieșit, spuse îngrijitorul de câini.

Theon descălecă și îngenunche lângă pârâu. Vârî o mână. Apa era rece.

— N-ar fi stat mult aici, spuse el. Du-te cu jumătate dintre câini în josul apei, eu voi merge în sus...

Wex bătu din palme zgomotos.

— Ce este? întrebă Theon.

Băiatul mut arătă cu mâna. Pământul de lângă apă era ud și noroios. Urmele lăsate de lupi erau cât se poate de clare.

— Urme de labe, da. Și?

Wex își vârî călcâiul în pământ și își răsuci piciorul într-o parte și-ntr-alta. Lăsă o scobitură adâncă. Joseth înțelese:

— Un om de statura lui Hodor ar fi trebuit

să lase o urmă mai adâncă în noroiul ăsta, spuse el. Cu atât mai mult cu greutatea unui băiat în spate. Cu toate acestea, singurele urme de cizme de aici sunt ale noastre. Uită-te și tu.

Îngrozit, Theon văzu că era adevărat. Lupii intraseră singuri în apa maronie, umflată.

— Trebuie că Osha s-a abătut din drum în spatele nostru. Înainte de elan, cel mai probabil. I-a trimis pe lupi înainte, de unii singuri, sperând că îi vom urmări pe ei. Se întoarse către vânători: Dacă voi doi m-ați tras pe sfoară...

— A fost doar o singură urmă, stăpâne, jur, zise Gariss apărându-se. Și lupii străvechi nu s-ar fi despărțit niciodată de băieți. Nu pentru mult timp.

Asta e adevărat, gândi Theon. Vară și Câinele Lățos ar fi putut să se depărteze ca să vâneze, dar mai devreme sau mai târziu s-ar fi întors la Bran și la Rickon.

— Gariss, Murch, luați patru câini și verificați încă o dată, aflați unde i-am pierdut. Aggar, tu urmărește-i, nu vreau nici un șiretlic. Farlen și cu mine vom urmări lupii străvechi. Sunați o dată din corn când găsiți urma. De două ori dacă vedeți lupii în carne și oase. După ce aflăm unde s-au dus, ne vor conduce la stăpânii lor.

Îl luă pe Wex, pe băiatul Frey și pe Gynir Rednose să cerceteze în susul apei. El și Wex mergeau pe o parte a pârâului, Rednose și Walder Frey pe cealaltă, fiecare cu câte o pereche de copoi. Lupii se puteau ivi pe oricare dintre maluri. Theon era atent la urme de pași, la vânt, la crengi rupte, la orice indiciu despre locul unde lupii ar fi putut ieși din apă. Observă destul de ușor pașii de cerb, de elan și de viezure. Wex surprinse o vulpe bând apă din

izvor, iar Walder sperie trei iepuri dintr-un tufiș și reuși să-și înfigă săgeata într-unul. Văzură urmele de gheare, acolo unde un urs sfâșiase coaja unui mesteacăn înalt. Dar nici urmă de lupi străvechi.

Puțin mai departe, își spuse Theon. *Dincolo de stejarul acela, dincolo de movila aceea, dincolo de următoarea cotitură a râului, vom găsi ceva acolo.* Merse înainte cu încăpățânare, mult după ce își dădu seama că ar trebui să se întoarcă, și un sentiment crescând de îngrijorare îi rodea stomacul. Era miezul zilei când smuci frâul Zâmbitorului cu dezgust și renunță.

Cumva, Osha și nenorociții de băieți reușeau să îl evite. N-ar fi trebuit să poată, nu pe jos, împovărați cu un infirm și cu un copil. Fiecare oră care trecea sporea posibilitatea ca fugarii să reușească. *Dacă ajung într-un sat...* Oamenii nordului nu i-ar refuza niciodată pe fiii lui Ned Stark, frații lui Robb. Ar avea cai să le grăbească înaintarea, mâncare. Oamenii s-ar bate pentru onoarea de a-i apăra. Tot nordul nenorocit și-ar uni forțele în jurul lor.

Lupii au mers în josul apei, atâta tot. Se agăță de gândul acela. *Cățeaua aia roșie va mirosi locul unde au ieșit din apă și vom fi din nou pe urma lor*.

Dar când se reuniră cu grupul lui Farley, o singură privire la chipul crescătorului de câini sfărâmă toate speranțele lui Theon.

— Singurul lucru la care sunt buni câinii ăia e să hăituiască un urs, zise Theon furios. Aș vrea să am un urs.

— Câinii nu sunt de vină. Farlen îngenunche între mastiff și prețioasa lui cățea roșie, cu câte-o mână pe fiecare. Apa curgătoare nu ține nici un fel de miros, stăpâne.

— Lupii au fost nevoiți să iasă din pârâu *undeva*.

— Fără îndoială că au ieșit. În susul sau în josul apei. Nu ne dăm bătuți, vom găsi locul, dar în ce direcție?

— N-am auzit niciodată despre vreun lup care să fugă prin albia unui râu leghe în șir, zise Duhoare. Un om ar putea s-o facă. Dacă știe că e urmărit, s-ar putea. Dar un lup?

Cu toate acestea, Theon se îndoia. Lupii aceștia nu erau ca lupii obișnuiți. *Ar fi trebuit să jupoi ființele blestemate*.

Aceeași poveste se repetă când se întâlniră cu Gariss, Murch și Aggar. Vânătorii se întorseseră pe unde au venit jumătate din drum fără să găsească nici un semn despre locul unde băieții Stark ar fi putut să se despartă de lupi. Copoii lui Farlen păreau la fel de frustrați ca și stăpânii lor, mirosind copacii și pietrele și mușcându-se, cu nervozitate, unul pe altul.

Theon nu îndrăznea să recunoască înfrângerea.

— Ne vom întoarce la pârâu. Căutați din nou, de data asta vom merge cât de departe trebuie.

— Nu-i vom găsi, spuse pe neașteptate băiatul Frey. Nu atâta timp cât mâncătorii de broaște sunt cu ei. Oamenii mlaștinilor sunt ticăloși, nu se luptă ca oamenii cumsecade, se pitesc și folosesc săgeți otrăvite. Nu-i vezi niciodată, dar ei te văd. Cei care se duc după ei în mlaștini se rătăcesc și nu mai ies niciodată. Casele lor *se mișcă*, chiar și castelele ca Rondul Greywater. Aruncă o privire neliniștită spre frunzișul care îi înconjura din toate părțile. S-ar putea să fie acolo, undeva, chiar acum, ascultând tot ce vorbim.

Farlen râse ca să arate ce părere avea despre

această idee.

— Câinii mei ar mirosi orice în tufele alea. S-ar năpusti asupra lor înainte să apuci să tragi un pârț, băiete.

— Mâncătorii de broaște nu miros ca oamenii, insistă Frey. Au o duhoare mocirloasă, ca broaștele și copacii și ca apa murdară. Sub brațe le cresc mușchi în loc de păr și pot trăi și dacă mănâncă doar noroi și trag în piept apă de baltă.

Theon era gata să-i spună ce ar trebui să facă cu născocirile doicii sale, când Maester Luwin interveni:

— Cronicile spun că oamenii mlaștinilor s-au apropiat mai mult de copiii pădurii în vremurile când clarvăzătorii încercau să coboare ciocanul apelor asupra Gâtului. S-ar putea să aibă cunoștințe secrete.

Dintr-odată, pădurea deveni mai întunecoasă decât era cu o clipă înainte, de parcă un nor ar fi trecut prin dreptul soarelui. Una era ca un băiat neghiob să peroreze prostii, dar era de presupus că maesterii erau înțelepți.

— Singurii copii care mă preocupă sunt Bran și Rickon, zise Theon. Înapoi la pârâu. Acum!

Preț de o clipă nu crezu că aveau să se supună, dar, în cele din urmă, obișnuința își spuse cuvântul. Îl urmară posaci, dar îl urmară. Băiatul Frey era la fel de înspăimântat ca și iepurii aceia pe care-i speriase mai devreme. Theon așeză oameni pe ambele maluri și porniră în direcția curentului. Merseră leghe în șir, încet și prudent, descălecând să ducă de căpăstru caii prin zonele primejdioase, lăsând copoii buni de hăituit urșii să miroasă fiecare tufiș. Acolo unde un copac căzut zăgăzuia cursul apei, vânătorii fură nevoiți să ocolească

un iaz verde și adânc, dar dacă lupii străvechi făcuseră la fel, nu lăsaseră nici urmă, nici miros. Se pare că animalele se apucaseră de înotat. *Când am să-i prind, vor înota de la va sta în gât. Îi voi da pe amândoi Zeului Înecat*.

Când pădurea începu să se întunece, Theon Greyjoy știa că era înfrânt. Fie că oamenii mlaștinilor cunoșteau *într-adevăr* vraja copiilor pădurii, fie Osha îi înșelase cu vreun șiretlic al sălbaticilor. Îi făcu să înainteze, în goană, prin amurg, dar când ultimele raze de lumină păliră, Joseth își făcu, în cele din urmă, curajul să vorbească:

— E zadarnic, stăpâne. Caii o să șchiopăteze, o să-și rupă un picior.

— Joseth are dreptate, zise Maester Luwin. Nu ne va folosi la nimic să orbecăim prin păduri la lumina torțelor.

Theon simțea gust de fiere în fundul gâtlejului și stomacul îi era un cuib de șerpi care se încolăceau și se mușcau unul pe altul. Dacă se întorcea la Winterfell cu mâinile goale, putea la fel de bine să se îmbrace în haine pestrițe de-acum înainte și să poarte o pălărie ascuțită; întreg nordul va ști că e un măscărici. *Și când va auzi tatăl meu... și Asha...*

— Stăpâne prinț. Duhoare își îndemnă calul și se apropie. Poate că nu au venit niciodată în direcția asta. Dacă aș fi fost în locul lor, aș fi mers către nord și către est, poate. Către clanul Umber, oamenii de nădejde ai familiei Stark. Dar pământurile lor sunt departe. Băieții se vor adăposti pe undeva pe-aproape. Poate că știu eu unde.

Theon îl privi neîncrezător.

— Spune-mi.

— Știi moara aia veche, care șade singuratică pe Apa Ghindei? Ne-am oprit acolo

când am fost târât la Winterfell, ca prizonier. Soția morarului ne-a vândut fân pentru cai în timp ce cavalerul ăla bătrân îi ușuia puradeii. Poate că se ascund acolo.

Theon cunoștea moara. Chiar o tăvălise pe nevasta morarului o dată sau de două ori. Nu era nimic deosebit în legătură cu moara sau cu ea.

— De ce acolo? Sunt zeci de sate și fortărețe la fel de aproape.

Ochii săi spălăciți sclipiră amuzați.

— De ce? Păi asta n-am de unde să știu. Dar sunt acolo, am o presimțire.

I se făcea silă de răspunsurile viclene ale bărbatului. *Buzele lui arată ca doi viermi încolăciți*.

— Ce spui acolo? Dacă mi-ai ascuns vreo informație...

— Stăpâne prinț. Duhoare descălecă și îi făcu șmecher cu ochiul. Theon răspunse la fel. Când fură amândoi jos, Duhoare desfăcu sacul de pânză pe care îl adusese de la Winterfell. Uită-te aici.

Era tot mai întuneric. Theon își vârî mâna, nerăbdător, în sac, bâjbâind prin blana moale și lâna aspră, înțepătoare. Un vârf ascuțit îi ciupi pielea, iar degetele i se închiseră în jurul unui obiect rece și dur.

Scoase afară o broșă în formă de cap de lup, din argint și jais. Dintr-odată înțelese. Mâna i se închise în pumn.

— Gelmarr, spuse el întrebându-se în cine se putea încrede. *În nici unul*. Aggar, Rednose. Cu noi. Ceilalți se pot întoarce la Winterfell cu câinii. Nu mai am nevoie de ei. Acum știu unde se ascund Bran și Rickon.

— Prințe Theon, se rugă Maester Luwin, îți vei aminti promisiunea. Îndurare, ai spus.

— Îndurare a fost de dimineață. *E mai bine să fii temut decât batjocorit*. Înainte de-a mă înfuria.

JON

Vedeau focul în noapte, pâlpâind pe versantul muntelui ca o stea căzută. Ardea mai roșu decât celelalte stele și nu licărea, deși uneori izbucnea strălucitor, iar alteori se micșora, devenind doar o scânteie îndepărtată, palidă și lipsită de strălucire.

La opt sute de metri în față și la șase sute înălțime, cugetă Jon, *și perfect amplasat pentru a vedea tot ce mișcă în trecătoarea de dedesubt*.

— Străjeri în Trecătoarea Țipătului? se miră cel mai vârstnic dintre ei. În floarea tinereții sale, fusese cavalerul unui rege, așa că frații în negru îl numeau și acum Cavalerul Dalhbridge. Mă întreb de ce se teme Mance Rayder.

— Dacă ar fi știut că vor aprinde un foc, i-ar fi ucis pe bieții nenorociți, zise Ebben, un bărbat îndesat, pleșuv, musculos ca un sac de pietre.

— Aici, sus, focul înseamnă viață, zise Qhorin Halfhand, dar poate însemna la fel de bine și moarte.

La ordinul lui, nu riscaseră să aprindă nici un foc de la intrarea în munți. Mâncau vită rece în saramură, pâine uscată și brânză și mai uscată, și dormeau îmbrăcați, îngrămădiți sub un morman de mantii și de blănuri, ținându-și unul altuia de cald. Asta îi amintea lui Jon de lungile nopți reci de demult, de la Winterfell, când împărțea același pat cu frații săi. Acești oameni erau frați și ei, dar patul pe care îl împărțeau era din piatră și pământ.

— Or fi având un corn, zise Șarpele

Stâncilor.

Halfhand zise:

— N-au voie să sufle din corn.

— E un urcuș lung și aspru pe timp de noapte, spuse Ebben privind la sclipirea îndepărtată printr-o deschizătură în stâncile care-i adăposteau. Cerul era senin, munții ascuțiți ridicându-se, negri pe fundalul negru, până în vârf, unde coroanele lor reci de zăpadă și gheață străluceau palide în lumina lunii.

— Și o coborâre și mai lungă, remarcă Qhorin Halfhand. Doi oameni, cred. Trebuie să fie doi acolo, să stea împreună de pază.

— Eu.

Cercetașul căruia îi spuneau Șarpele Stâncilor dovedise deja că era cel mai bun cățărător dintre ei. Va trebui să fie el.

— Și cu mine, zise Jon Snow.

Qhorin Halfhand îl privi. Jon auzea bocetul vântului tremurând prin trecătoarea înaltă de deasupra lor. Unul dintre caii de luptă necheză și lovi cu copita în pământul uscat și pietros al văii unde se adăpostiseră.

— Lupul rămâne cu noi, spuse Qhorin. Blana albă se vede prea ușor la lumina lunii. Se întoarse către Șarpele Stâncilor: După ce ați terminat, aruncă jos o făclie aprinsă. Vom veni când o vedem căzând.

— Nu e moment mai bun decât acum să pornim, zise Șarpele.

Luară fiecare câte o bucată de sfoară. Șarpele Stâncilor mai luă un sac cu țepușe de oțel și un mic ciocan cu capul înfășurat în postav gros. Pe cai îi lăsară împreună cu coifurile, cu zalele și cu Nălucă. Jon îngenunche și lăsă lupul străvechi să-l atingă cu botul înainte de a porni la drum.

— Stai, îi porunci el. Mă întorc după tine.

Șarpele Stâncilor deschise drumul. Era un bărbat scund, vânos, de aproape cincizeci de ani, cu barba căruntă, dar mai puternic decât părea, și avea noaptea ochi mai buni decât orice om pe care îl cunoscuse Jon vreodată. Avea nevoie de ei în noaptea asta. Ziua, munții erau gri-albăstrui, acoperiți de un strat subțire de gheață, dar odată ce soarele dispărea în spatele piscurilor zdrențuite, deveneau negri. Acum luna răsărind îi zugrăvise în alb și argintiu.

Fraţii în negru înaintau prin umbrele negre, printre pietre negre, croindu-și drum pe o cărare abruptă, întortocheată, cu răsuflarea înghețată în aerul negru. Jon se simțea aproape gol fără armură, dar nu-i lipsea greutatea ei. Era un drum greu și anevoios. Să te grăbești aici însemna să riști o gleznă ruptă sau mai rău. Șarpele Stâncilor părea să știe unde să pună piciorul, parcă din instinct, dar Jon trebuia să fie mai atent la terenul crăpat, accidentat.

Trecătoarea Țipătului era de fapt o serie de trecători, un drum lung, șerpuitor, care urca în jurul unei succesiuni de creste cioplite de vânt, acoperite de gheață, și cobora prin văile ascunse care rareori vedeau lumina soarelui. În afară de camarazii lui, Jon nu zărise picior de om de când lăsaseră în urmă pădurea și începuseră să-și croiască drum în sus. Colții de Gheață erau cel mai aspru loc zămislit de zei și cel mai dușmănos cu oamenii. Aici, sus, vântul tăia ca un cuțit și șuiera în noapte ca o mamă jelindu-și copiii uciși. Puținii arbori care se zăreau erau piperniciți, grotești și creșteau într-o parte, printre crăpături și fisuri. Mormane de stânci prăvălite atârnau adesea deasupra cărării, mărginite de țurțuri care arătau de la distanță ca niște dinți lungi și albi.

Cu toate acestea, Jon Snow nu regreta că

venise. Erau și minuni prin aceste locuri. Văzuse lumina soarelui scânteind pe cascadele subțiri, acoperite de gheață, în saltul lor peste buzele costișelor râpoase, și o pajiște plină de flori sălbatice de toamnă, flori albastre de iarba-frigului și stacojii, strălucitoare, de focul-gheții, și straturi de iarba-pârloagelor, scăldate în roșcat și auriu. Văzuse râpe atât de adânci și de negre încât păreau că se sfârșesc în iad și își condusese calul peste un pod din piatră, zămislit de natură, ros de vânt, doar cu văzduhul de o parte și de alta. Vulturii își aveau cuiburile pe piscuri și coborau să vâneze în văi, rotindu-se neobosiți cu aripi mari, albastre-cenușii, care păreau aproape una cu cerul. Odată urmărise cum o pisică-umbră pândește un berbec, furișându-se pe versantul muntelui ca un fum lichid, până ce fu gata de atac.

Acum e rândul nostru să atacăm. Își dorea să se poată mișca la fel de ager și de tăcut ca acea pisică-umbră și să ucidă la fel de iute. Gheara Lungă era în teacă, de-a curmezișul spatelui său, dar s-ar putea să nu aibă loc s-o folosească. Avea cu el un cuțit și un pumnal pentru lupta la strâmtoare. *Vor avea și arme, iar eu nu port armură*. Se întrebă cine se va dovedi a fi, până la sfârșitul nopții, pisica-umbră și cine berbecul.

Vreme îndelungată merseră pe cărare, urmărindu-i ocolișurile și răsucirile în drumul ei șerpuit pe versantul muntelui, în sus, mereu mai sus. Uneori muntele se împăturea în sine și nu mai vedeau focul, dar mai devreme sau mai târziu acesta reapărea. N-ar fi reușit niciodată să urce călare cărarea pe care o alesese Șarpele Stâncilor. Pe alocuri, Jon trebui să-și lipească spatele de stânca rece și să se târâie pe o parte ca un crab, palmă cu palmă. Chiar și acolo unde

cărarea se lărgea era primejdioasă; avea crăpături destul de mari ca să poată înghiţi un picior de om, pietriș de care te puteai împiedica, adâncituri unde apa băltea ziua și îngheța noaptea. *Un pas, pe urmă altul*, își spuse Jon. *Un pas, pe urmă altul, și n-am să cad.*

Nu se bărbierise de când plecase de la Pumnul Primilor Oameni și curând barba îi era înțepenită de gheaţă. Două ore de urcuș. Vântul bătea atât de sălbatic, încât tot ceea ce putea face era să se cocoșeze și să se agațe de stâncă, rugându-se ca vântul să nu-l doboare de pe munte. *Un pas, pe urmă altul*, reluă el când vijelia se potoli. *Un pas, pe urmă altul, și n-am să cad*.

Curând ajunseră atât de sus încât era cel mai bine să nici nu se gândească să privească în jos. Dedesubt era doar întunecime, deasupra, doar luna și stelele.

— Muntele este mama noastră, îi spusese Șarpele Stâncilor în timpul unui urcuș mai ușor, cu câteva zile în urmă. Agaţă-te de ea, lipește-ţi faţa de sânii ei și nu te va lăsa să cazi. Jon glumise pe tema asta, spunând că se întrebase întotdeauna cum era mama lui, dar nu se așteptase niciodată să o găsească la Colții de Gheaţă. Acum nu i se mai părea nici pe departe la fel de amuzant. *Un pas, pe urmă altul*, gândi el ținându-se strâns.

Cărarea îngustă se sfârși dintr-odată, acolo unde un umăr masiv de granit negru țâșnea dintr-o parte a muntelui. După lumina strălucitoare a lunii, umbra stâncii era atât de neagră, încât aveai impresia că păşești într-o peșteră.

— Drept pe aici, spuse cercetașul cu glas scăzut. Vrem să ajungem deasupra lor. Își

scoase mănușile, le vârî sub centură, își legă în jurul taliei un capăt al funiei, celălalt în jurul lui Jon. Urmează-mă când funia devine încordată. Cercetașul nu așteptă un răspuns, ci porni îndată, urcând cu mâinile și cu picioarele mai repede decât ar fi crezut Jon. Funia lungă se desfășura încet. Jon îl privi atent, luând aminte la felul în care înainta, la locurile unde găsea fiecare proptiș, și când ultima buclă de sfoară se descolăci, își scoase, la rândul lui, mănușile și îl urmă, însă mult mai încet.

Șarpele Stâncilor trecuse funia în jurul vârfului neted al stâncii pe care aștepta, dar îndată ce Jon ajunse la el, o scutură, desfășurând-o, și porni din nou la drum. De data aceasta, când ajunse la capătul funiei, nu găsi nici o fisură potrivită, așa că își scoase ciocanul cu capul învelit în postav și bătu un piron, adânc, într-o crăpătură, atât de zgomotos încât Jon se crispa la fiecare lovitură, convins că sălbaticii auzeau și ei. Când pironul fu bine ancorat, Șarpele Stâncilor legă frânghia și Jon porni după el. *Să sugi la sânul muntelui*, își reaminti. *Nu privi în jos. Ține-ți greutatea deasupra picioarelor. Nu privi în jos. Uită-te la stânca din fața ta. Iată un sprijin bun, da. Nu privi în jos. Pot să-mi trag sufletul pe marginea aceea, nu trebuie decât să ajung acolo. Nu privi niciodată în jos*.

La un moment dat, când se lăsă pe un picior, acesta îi alunecă și inima i se opri în piept, dar zeii au fost buni și nu a căzut. Simțea frigul strecurându-se de pe piatră în degetele lui, dar nu îndrăznea să-și pună mănușile, mănușile alunecau, indiferent cât de strânse păreau, căci stofa și blana se mișcau între piele și piatră, iar aici, sus, asta îl putea ucide. Mâna arsă îi înțepenea și curând începu să-l doară. Apoi își

rupse unghia și, după aceea, începu să lase pete de sânge oriunde își punea mâna. Spera că până la capătul urcușului va mai avea toate degetele.

Urcau, urcau și iar urcau, umbre negre târându-se pe zidul de piatră. Oricine din vale i-ar fi putut vedea cu ușurință, dar muntele îi ascundea de privirile sălbaticilor de lângă focul lor. Totuși, Jon simţea că erau aproape acum. Oricum, nu se gândea la dușmanii care îl așteptau, fără să știe, ci la fratele lui de la Winterfell. *Bran iubea cățărările. Aș vrea să am a zecea parte din curajul lui*.

Pe două treimi din perete se întindea, în sus, o fisură strâmbă în stâncă, acoperită de gheaţă. Șarpele Stâncilor întinse în jos o mână să-l ajute. Își pusese înapoi mănușile, așa că Jon făcu la fel. Cercetașul își înclină capul spre stânga și amândoi se târâră pe marginea stâncii până ce putură vedea strălucirea portocalie, mocnită, de sub buza costișei.

Sălbaticii își făcuseră focul într-o mică depresiune deasupra celei mai înguste zone a trecătorii, puțin în pantă și în spatele unei stânci, ca să-i adăpostească de rafalele mai puternice de vânt. Același paravan le îngădui fraţilor în negru să se târască aproape de ei, furișându-se pe burtă până ce ajunseră să privească în jos la oamenii pe care aveau să-i omoare.

Unul dintre ei dormea, ghemuit și îngropat sub un morman de blănuri. Jon nu vedea nimic din el în afară de părul roșu, strălucitor în lumina focului. Cel de-al doilea stătea aproape de foc, întreţinându-l cu surcele și cu crengi și văitându-se de vânt pe un ton plângăreţ. Cel de-al treilea privea trecătoarea, deși nu era mai nimic de văzut, doar un pocal imens de întunecime înconjurat de umerii înzăpeziţi ai

munţilor. Era străjerul care avea cornul.

Trei. Deocamdată Jon nu era sigur. *Ar fi trebuit să fie doar doi*. Unul dormea, totuși. Și dacă erau trei sau doi sau douăzeci, tot trebuia să facă ce avea de făcut. Șarpele Stâncilor îi atinse brațul, arătă către străjerul cu cornul. Jon făcu semn cu capul către cel de lângă foc. Era o senzație ciudată să alegi omul pe care să-l ucizi. Își petrecuse jumătate dintre zilele vieţii sale cu sabia și cu scutul, pregătindu-se pentru acest moment. *Oare așa s-a simțit și Robb înainte de prima sa bătălie?* se întrebă el, dar nu avea timp să reflecteze la această întrebare. Șarpele Stâncilor se mișcă iute, sărind jos, asupra sălbaticilor, într-o ploaie de pietre. Jon scoase Gheara Lungă și îl urmă.

Totul se petrecu parcă într-o clipită. După aceea, Jon putu admira curajul sălbaticului care a întins prima oară mâna după corn în loc de sabie. L-a dus la buze, dar înainte de a apuca să sune, Șarpele Stâncilor l-a azvârlit la o parte cu o lovitură de sabie. Omul lui Jon sări în picioare, aruncându-i în faţă o torţă aprinsă. Simţi căldura flăcărilor și se dădu înapoi. Cu colţul ochiului văzu cum cel care dormea se trezește și știu că trebuie să termine repede cu omul lui. Când torţa ţâșni din nou, se năpusti asupra ei, legănând spada cu ambele mâini. Oţelul valyrian tăie prin piele, blană, lână și carne, dar când sălbaticul căzu, se răsuci smulgând sabia din mâna lui Jon. Pe pământ, omul care dormise stătea în capul oaselor, între blănurile lui. Jon scoase pumnalul, înhăţând bărbatul de păr și apăsându-i vârful sub bărbie, în timp ce el – nu, *ea* – se întinse...

Mâna îi îngheţă.

— O fată.

— Un pândar, zise Șarpele Stâncilor. O

sălbatică. Termin-o.

Jon vedea teamă și foc în ochii ei. Sângele se prelingea pe gâtul ei alb din locul în care fusese împuns. *O lovitură și gata*, își spuse. Era atât de aproape încât simțea mirosul de ceapă din răsuflarea ei. *Nu e mai în vârstă decât mine*. Ceva îl făcu să se gândească la Arya, deși nu semănau deloc.

— Te predai? întrebă el întorcând pumnalul pe jumătate. *Și dacă nu se predă?*

— Mă predau. Vorbele ei răspândiră aburi în aerul rece.

— Atunci ești prizoniera noastră. Retrase lama de pe pielea netedă a gâtului ei.

— Qhorin n-a spus să luăm prizonieri, zise Șarpele Stâncilor.

— Nici n-a spus să nu luăm. Jon își desfăcu mâna din părul fetei, iar ea fugi departe de ei.

— E o suliță. Șarpele Stâncilor arătă către securea cu mâner lung care zăcea lângă blănurile în care dormise: Întindea mâna după aia când ai înhățat-o. Dă-i cea mai mică ocazie și ți-o va implânta între ochi.

— Nu-i voi da cea mai mică ocazie. Jon lovi cu piciorul securea, departe de fată. Ai un nume?

— Ygritte. Își frecă gâtul cu mâna și se umplu de sânge. Privi degetele umede.

Vârând cuțitul în teacă, Jon smulse Gheara Lungă din trupul omului pe care-l omorâse.

— Ești ostateca mea, Ygritte.

— Eu ți-am spus numele meu.

— Sunt Jon Snow.

Fata se crispă.

— Un nume nefast.

— Un nume de bastard, răspunse el. Tatăl meu a fost Eddard Stark de Winterfell.

Fata îl privi cu precauție, dar Șarpele

Stâncilor chicoti caustic:

— Prizonierii sunt cei care vorbesc de obicei, ai uitat? Cercetașul aruncă o creangă lungă în foc. Nu că va vorbi. Am cunoscut sălbatici care și-au mușcat limba înainte să răspundă la o întrebare. Când capătul crengii începu să ardă vesel, făcu doi pași și o aruncă peste prăpastie. Căzu în noapte, rotindu-se, până ce se făcu nevăzută.

— Ar trebui să-i ardeți pe cei pe care i-ați ucis, spuse Ygritte.

— E nevoie de un foc mai mare pentru asta, și focurile mari strălucesc. Șarpele Stâncilor se întoarse, scrutând cu privirea depărtarea neagră după orice licăr de lumină. Mai sunt și alți sălbatici prin apropiere, asta e, nu-i așa?

— Arde-i, repetă fata cu încăpățânare, altfel s-ar putea să aveți din nou nevoie de săbii.

Jon își aminti de Othor cel mort și de mâinile lui negre și reci.

— Poate că ar trebui să facem cum spune.

— Sunt și alte mijloace. Șarpele Stâncilor îngenunche lângă omul pe care îl omorâse, îi scoase mantia și cizmele, centura și vesta, pe urmă îi săltă trupul pe un umăr și îl duse la marginea prăpastiei. Mârâi când îl aruncă. O clipă mai târziu auziră o bufnitură udă, grea, undeva mai jos de ei. Cercetașul dezbrăcase deja până la piele al doilea cadavru și îl târa de brațe. Jon îl apucă de picioare și împreună îl azvârliră în întunecimea nopții.

Ygritte privea și nu spunea nimic. Era mai în vârstă decât crezuse la început, își dădu seama Jon, poate avea chiar douăzeci de ani, dar era scundă pentru vârsta ei, cu picioarele strâmbe și cu fața rotundă, avea mâinile mici și nasul cârn. Smocul de păr încâlcit îi stătea în toate direcțiile. Părea dolofană, cum stătea acolo,

ghemuită, dar în cea mai mare parte erau straturi de blană, de lână și de piele. Pe sub toate astea putea fi la fel de slabă ca Arya.

— Ai fost trimisă să ne urmărești? o întrebă Jon.

— Pe voi și pe alții.

Șarpele Stâncilor își încălzea mâinile la foc.

— Ce se află dincolo de trecătoare?

— Oamenii liberi.

— Câți?

— Sute și mii. Mai mulți decât vei vedea tu vreodată, cioară. Zâmbi. Avea dinții scurți, dar foarte albi.

Nu știe câți.

— De ce ați vrea să veniți aici?

Ygritte rămase tăcută.

— Ce ar putea să vrea regele vostru de la Colții de Gheață? Nu puteți rămâne aici, nu există hrană.

Își întoarse fața de la el.

— Aveți de gând să înaintați către Zid? Când?

Privea țintă flăcările, de parcă n-ar fi auzit.

— Știi ceva despre unchiul meu, Benjen Stark?

Ygritte îl ignoră. Șarpele Stâncilor râse.

— Dacă-și scuipă limba, să nu zici că nu te-am avertizat.

Un mârâit grav, hodorogit, răsună lovindu-se de stâncă. *Pisică-umbră*, pricepu Jon imediat. Când își înălță capul mai auzi unul, mai aproape. Scoase sabia din teacă și se întoarse, ascultând.

— Nu ne vor deranja, spuse Ygritte. După cei morți au venit. Pisicile simt miros de sânge de la zece leghe depărtare. Vor sta lângă cadavre până ce vor mânca și ultima bucățică de carne și vor zdrobi oasele pentru măduvă.

Jon le auzea mâncând, sunetele răsunau lovindu-se de stânci. Îi dădeau un sentiment de neliniște. Căldura focului îl făcu să-și dea seama cât de istovit era, dar nu îndrăznea să adoarmă. Luase o prizonieră și era treaba lui s-o păzească.

— Erau rudele tale? o întrebă cu glas scăzut. Cei doi pe care i-am ucis?

— Nu mai mult decât tine!

— Decât mine? Se încruntă. Ce vrei să spui?

— Ai spus că ești bastardul de Winterfell.

— Da, sunt.

— Cine este mama ta?

— Vreo femeie. Majoritatea mamelor sunt femei. Cineva îi spusese asta odată, nu-și amintea cine.

Fata zâmbi din nou, o strălufgerare de dinți albi.

— Și nu ți-a cântat niciodată cântecul trandafirului de iarnă?

— N-am cunoscut-o pe mama mea. Nici vreun asemenea cântec.

— Bael Bardul l-a compus, zise Ygritte. Era Regele-de-dincolo-de-Zid, cu multă vreme în urmă. Toți oamenii liberi îi cunosc cântecele, dar poate că voi, la sud, nu le cântați.

— Winterfellul nu e la sud, obiectă Jon.

— Ba da, este. Tot ce se află dincolo de Zid e la sud pentru noi.

Nu privise niciodată lucrurile așa.

— Bănuiesc că totul depinde de locul în care te afli.

— Da, fu de acord Ygritte. Întotdeauna e așa.

— Spune-mi, o îndemnă Jon. Aveau să treacă multe ore până ce Qhorin își va face apariția, și o poveste l-ar ajuta să rămână treaz. Vreau să aud povestea asta a ta.

— Poate că nu-ți va plăcea prea mult.

— Totuși, am s-o ascult.

— Curajoasă cioară neagră, îl luă ea în derâdere. Ei bine, cu multă vreme înainte de a fi rege al oamenilor liberi, Bael era un mare tâlhar.

Șarpele Stâncilor pufni.

— Un criminal, un hoț și un violator, vrei să spui.

— Și asta depinde de felul în care privești lucrurile, răspunse Ygritte. Stark de Winterfell voia capul lui Bael, dar nu l-a putut avea niciodată, iar gustul eșecului îl învenina. Într-o zi, în amărăciunea lui, l-a numit pe Bael laș care-i jefuiește doar pe cei slabi. Când a ajuns la el vorba despre asta, Bael a jurat să-i dea lordului o lecție. Așa că a escaladat Zidul, s-a strecurat nevăzut pe drumul regelui și a intrat în Winterfell într-o seară de iarnă, cu harpa în mână, zicându-și Sygerrik de Skagos. *Sygerrik* înseamnă „înșelător" în Limba Veche, pe care o vorbeau primii oameni și pe care uriașii o vorbesc și acum. La nord sau la sud, cântăreții găsesc mereu o primire călduroasă, așa că Bael a mâncat chiar la masa Lordului Stark. A cântat cântecele vechi și pe cele noi, compuse de el însuși, și a cântat atât de bine încât, atunci când a terminat, lordul s-a oferit să-l lase să-și numească singur recompensa.

— Nu cer decât o floare, a răspuns Bael, cea mai frumoasă floare care înflorește în grădinile de la Winterfell.

Se făcea că trandafirii de iarnă abia înfloriseră, și nu există floare mai rară sau mai prețioasă. Așa că Stark a trimis pe cineva la grădinile sale de sticlă și a poruncit să fie culeasă floarea cea mai frumoasă dintre trandafiri, ca plată pentru cântăreț. Și așa s-a și

întâmplat. Dar când a sosit dimineața, cântărețul dispăruse... Și fiica fecioară a Lordului Brandon de asemenea. În patul ei gol găsiră doar trandafirul albastru, palid, pe care Bael îl lăsase pe pernă, în locul unde fata își culcase capul.

Jon nu mai auzise această poveste.

— Care Brandon se presupune că a fost acesta? Brandon Constructorul a trăit în Epoca Eroilor, cu mii de ani înainte de Bael. Au mai existat Brandon Pârjolitorul și tatăl acestuia, Brandon Corăbierul, dar...

— Acesta a fost Brandon cel fără Fiică, spuse Ygritte cu asprime. Vrei să auzi povestea sau nu?

Jon se încruntă.

— Continuă.

— Lordul Brandon nu mai avea alți copii. La porunca lui, ciorile negre au zburat din castelele lor cu sutele, dar nicăieri n-au putut găsi vreun semn despre Bael sau despre fecioara aceasta. Mulți ani au căutat, până ce lordul și-a pierdut speranța și a căzut la pat, și se părea că linia familiei Stark ajunsese la capăt. Dar într-o noapte, în timp ce zăcea așteptând să moară, Lordul Brandon a auzit un plânset de copil. A pornit pe urma sunetului și și-a găsit fiica în camera ei, dormind cu un prunc la sân.

— Bael a adus-o înapoi?

— Nu. Fuseseră în Winterfell în tot acest timp, ascunși în cimitirul din spatele castelului. Fecioara l-a iubit atât de mult pe Bael încât i-a dăruit un fiu, spune cântecul... deși la drept vorbind, toate fecioarele îl iubesc pe Bael în cântecele sale. Cum o fi, cum n-o fi, cert e că Bael a lăsat copilul ca plată pentru trandafirul pe care l-a cules nepoftit și că băiatul a crescut și a devenit următorul Lord Stark. Așa că, iată:

ai sângele lui Bael în vene, la fel ca mine.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse Jon.

Fata ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Totuși, e un cântec frumos. Mama mea obișnuia să mi-l cânte. Era și ea femeie, Jon Snow. La fel ca mama ta. Se frecă la gât, unde o tăiase pumnalul. Cântecul se termină acolo unde găsesc copilul, dar povestea are un sfârșit mai întunecat. Treizeci de ani mai târziu, când Bael a devenit Regele-de-dincolo-de-Zid și a condus oamenii liberi către sud, Lordul Stark a fost cel care l-a așteptat la Vadul Înghețat... și l-a ucis, căci Bael n-a vrut să-i facă nici un rău propriului său fiu când și-au încrucișat săbiile.

— Așa că, în schimb, fiul și-a ucis tatăl, zise Jon.

— Da, spuse ea, dar zeii urăsc regicizii, chiar și când ucid fără să știe. Când Lordul Stark s-a întors din război și mama lui a văzut capul lui Bael în vârful suliței, în durerea ei s-a aruncat dintr-un turn. Fiul ei nu i-a supraviețuit mult. Unul dintre lorzii lui l-a jupuit și și-a făcut mantie din pielea lui.

— Bael al tău era un mincinos, îi spuse el, acum convins.

— Nu, răspunse Ygritte, dar adevărul unui bard e diferit de adevărul tău sau al meu. Oricum, ai cerut povestea, așa că ți-am spus-o. Își întoarse fața de la el, închise ochii și păru că doarme.

Zorile și Qhorin Halfhand sosiră deodată. Stâncile negre deveniră cenușii și cerul la răsărit era indigo când Șarpele Stâncilor a observat mai jos cercetașii urcând agale. Jon își deșteptă prizoniera și o ținu de braț cât timp coborâră să-i întâlnească. Din fericire, mai era un

coborâș de pe munte, către nord-vest, pe cărări mult mai blânde decât cea care îi adusese aici, sus. Așteptau într-un defileu îngust când fraţii își făcură apariția călare pe caii lor de război. Nălucă alergă înainte de cum le simți mirosul. Jon se așeză pe vine să lase lupul străvechi să-și închidă fălcile în jurul încheieturilor lui, trăgându-și mâna înainte și înapoi. Era un joc al lor. Dar când ridică privirea, o zări pe Ygritte uitându-se la el cu ochi mari și albi ca niște ouă de găină.

Qhorin Halfhand nu făcu nici un comentariu când văzu prizoniera.

— Erau trei, îi spuse Șarpele Stâncilor. Nu mai mulți.

— Noi am trecut pe lângă doi, zise Ebben, sau pe lângă ce au lăsat pisicile din ei. Îi aruncă fetei o privire aspră, cu neîncrederea întipărită pe chip.

— S-a predat, se simți Jon obligat să spună.

Chipul lui Qhorin era imperturbabil.

— Știi cine sunt?

— Qhorin Halfhand. Fata arăta aproape ca un copil pe lângă el, dar îl privea în față cu îndrăzneală.

— Spune-mi adevărul. Dacă aș cădea în mâinile oamenilor tăi și m-aș preda, ce mi-ar aduce asta?

— O moarte mai lentă decât altminteri.

Marele cercetaș îl privi pe Jon.

— N-avem mâncare pentru ea, nici nu putem să irosim un om ca s-o păzească.

— Drumul din fața noastră e și așa destul de primejdios, fiule, zise Cavalerul Dalbridge. Un țipăt când avem nevoie de tăcere, și suntem cu toții condamnați.

Ebben scoase pumnalul.

— Un sărut de oțel o va reduce la tăcere.

Lui Jon i se uscase gâtlejul. Se uită la toți, neputincios.

— Mi s-a predat singură.

— Atunci trebuie să faci ce e de făcut, zise Qhorin Halfhand. Ești sânge din sângele Winterfellului și omul Rondului de Noapte. Se uită la ceilalți. Haideți, fraților. Să-l lăsăm s-o facă. Îi va fi mai ușor dacă nu ne uităm. Și îi conduse în susul cărării abrupte, întortocheate și, la scurt timp, doar Jon și Nălucă rămăseseră cu fata sălbatică.

Se gândi că Ygritte ar putea încerca să fugă, dar ea nu făcea decât să stea acolo așteptând, privindu-l.

— N-ai mai omorât niciodată o femeie, nu-i așa? Când el clătină din cap, ea zise: Murim la fel ca bărbații. Dar nu trebuie s-o faci. Mance te-ar lua, știu că ar face-o. Există cărări secrete. Ciorile nu ne vor prinde niciodată.

— Sunt cioară la fel ca ei, răspunse Jon.

Fata încuviință resemnată.

— Mă vei arde pe urmă?

— Nu pot. Fumul ar putea fi văzut.

— Așa este. Ridică din umeri. Ei bine, există locuri mai rele unde poți sfârși decât în burta unei pisici-umbră.

Își așeză Gheara Lungă peste umăr.

— Nu ți-e teamă?

— Noaptea trecută mi-a fost, recunoscu ea. Dar acum soarele e sus. Își dădu părul la o parte, dezgolindu-și gâtul, și îngenunche în fața lui. Lovește ferm și cu putere, cioară, altfel mă voi întoarce și te voi bântui.

Gheara Lungă nu era o sabie atât de lungă sau de grea precum Gheața tatălui său, dar era tot din oțel valyrian. O atinse cu tăișul, să marcheze locul unde trebuia să cadă lovitura, iar Ygritte tremură.

— E rece, spuse ea. Haide, fă-o repede.

Ridică spada deasupra capului și cu ambele mâini strânse în jurul mânerului. *O singură lovitură, cu toată greutatea mea în spate*. Îi putea oferi o moarte rapidă și curată cel puțin. Era fiul tatălui său. Nu-i așa? Nu-i așa?

— Fă-o, îl îndemnă ea după un moment. Bastardule. *Fă-o*. Nu pot rămâne curajoasă la nesfârșit. Când lovitura nu căzu, fata întoarse capul să-l privească.

Jon coborî sabia.

— Du-te, murmură el.

Ygritte se uită lung la el.

— *Acum*, spuse el, până ce nu-mi vin mințile la loc. *Du-te!*

Se duse.

SANSA

Cerul sudului era negru de fum. Se ridica în vârtejuri, dintr-o sută de focuri îndepărtate, mânjind stelele cu degete de funingine. Dincolo de Apa Neagră, un șir de flăcări ardea în fiecare noapte, de la un orizont la altul, în vreme ce, în partea aceasta, Pezevenghiul incendiase tot malul râului: docuri și magazii, case și bordeluri, tot ce se afla în afara zidurilor orașului.

Până și în Fortăreața Roșie aerul avea gust de cenușă. Când Sansa îl găsi pe Ser Dontos în liniștea pădurii zeilor, îl întrebă de ce plânge.

— E doar de la fum, minți el. Arăta de parcă jumătate din regat ar fi fost în flăcări. Lordul Stannis vrea să-i afume pe sălbaticii Pezevenghiului. Dontos se clătina în timp ce vorbea, cu o mână pe trunchiul unui castan. O pată de vin îi murdărise tunica pestriță, roșie cu galben. Îi ucid iscoadele și îi jefuiesc convoaiele. Iar sălbaticii au aprins și ei focuri. Pezevenghiul i-a spus reginei că Stannis ar face mai bine să-și dreseze caii să mănânce cenușă, de vreme ce nu va găsi nici un fir de iarbă. L-am auzit spunând asta. Ca bufon, aud tot felul de lucruri pe care nu le-am auzit niciodată când eram cavaler. Vorbesc de parcă nu aș fi acolo – se aplecă mai aproape, suflându-i răsuflarea cu miros de vin direct în față –, Păianjenul plătește cu aur orice fleac, am impresia. Băieții Lunii sunt ai lui de ani de zile.

E beat din nou. Bietul meu Florian, așa își zice el și așa și este. Dar e tot ce am.

— E adevărat că Lordul Stannis a ars pădurea zeilor la Capătul Furtunii?

Dontos încuviinţă.

— A făcut un rug mare de copaci ca ofrandă pentru noul lui zeu. Preoteasa roșie l-a pus să facă asta. Se spune că acum ea îl conduce, trup și suflet. A jurat să ardă Marele Sept al lui Baelor dacă ocupă orașul.

— Lasă-l s-o facă. Când Sansa a văzut prima oară Marele Sept, cu zidurile sale de marmură și cu cele șapte turnuri de cristal, a crezut că este cea mai frumoasă construcție din lume, dar asta fusese înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl pe treptele acestuia. Vreau să fie ars.

— Taci, copilă, zeii te vor auzi.

— De ce ar face-o? Nu-mi aud niciodată rugăciunile.

— Ba da, le aud. M-au trimis la tine, nu-i așa?

Sansa ciuguli din scoarţa unui copac. Se simţea ameţită, aproape febrilă.

— Te-au trimis, dar ce bine ai făcut? Mi-ai promis că mă vei duce acasă, dar sunt încă aici.

Dontos o bătu cu palma pe braţ.

— Am vorbit cu un anume om pe care îl cunosc, un prieten bun al meu... și al tău, doamna mea. Va angaja o corabie rapidă, să ne ducă la loc sigur la momentul potrivit.

— Momentul potrivit e acum, insistă Sansa, înainte să înceapă lupta. Au uitat de mine. Știu că am putea să plecăm pe furiș dacă am încerca.

— Copilă, copilă. Dontos clătină din cap. Afară din castel, da, am putea face asta, dar porţile orașului sunt mai strașnic păzite ca oricând, iar Pezevenghiul a închis și râul.

Era adevărat. Apa Neagră era mai pustie ca niciodată. Toate bărcile fuseseră retrase către bancul de nord, iar galerele de negoţ fugiseră

sau fuseseră confiscate de Pezevenghi pentru a fi transformate în nave de război. Singurele ambarcaţiuni care puteau fi văzute erau galerele de război ale regelui. Vâsleau la nesfârșit în sus și-n jos, poposind în apele adânci de la mijlocul râului și schimbând săgeţi cu arcașii lui Stannis de pe malul sudic.

Lordul Stannis însuși era încă pe drum, dar avangarda lui își făcuse apariţia cu două nopţi mai devreme, în timpul lunii negre. Debarcaderul Regelui se deșteptase la vederea corturilor și a flamurilor lor. Erau cinci mii, auzise Sansa, aproape la fel de mulţi cât toate mantiile aurii din oraș. Fluturau merele roșii sau verzi ale Casei Fossoway, ţestoasa din Estermont, vulpea și florile Casei Florent, iar comandantul lor era Ser Guyard Morrigen, un vestit cavaler de la sud, căruia oamenii îi spuneau Guyard cel Verde. Pe steagul lui se afla o cioară în zbor, cu aripile negre larg desfăcute, pe un cer verde-furtună. Dar steagurile gălbui erau cele care neliniștea orașul. Lungi alaiuri risipite se revărsau în urma lor ca niște flăcări pâlpâitoare și în loc de blazonul unui lord purtau însemnul unui zeu: inima arzând a Stăpânului Luminii.

— Când va veni, Stannis va avea de zece ori mai mulţi oameni decât Joffrey, toată lumea spune așa.

Dontos o strânse de umăr.

— Mărimea oștirii sale nu contează, draga mea, atâta timp cât sunt pe partea cealaltă a râului. Stannis nu poate trece fără corăbii.

— *Are* corăbii. Mai multe decât Joffrey.

— E drum lung de la Capătul Furtunii, flota va trebui să vină pe la Capul Massey, prin Defileu și prin Golful Apei Negre. Poate că zeii vor trimite o furtună să-i alunge de pe mări.

Dontos schiță un zâmbet încurajator. Nu ți-e ușor, știu. Trebuie să ai răbdare, copilă. Când prietenul meu se va întoarce în oraș, vom avea corabia noastră. Ai încredere în Florian al tău și încearcă să nu-ți fie frică.

Sansa își înfipse unghiile în carne. Simțea frica în stomac, zvârcolindu-se și înțepând tot mai rău cu fiecare zi. Coșmaruri despre ziua când plecase Prințesa Myrcella îi tulburau și acum somnul, vise negre, sufocante, care o trezeau în toiul nopții, gâfâind. Auzea oamenii țipând la ea, țipând fără cuvinte, ca niște animale. O încolțiseră și aruncaseră în ea cu noroi și încercaseră să o tragă jos de pe cal. Și ar fi făcut și mai rău dacă n-ar fi fost Câinele, care și-a croit drum până la ea. Îl sfâșiaseră pe Înaltul Septon în bucăți și zdrobiseră capul lui Ser Aron cu o piatră. *Încearcă să nu-ți fie frică*, își spuse ea.

Tot orașul se temea. Sansa vedea asta după zidurile castelului. Oamenii de rând se ascundeau în spatele obloanelor închise și a ușilor zăvorâte, ca și cum asta i-ar fi putut apăra. Ultima oară când Debarcaderul Regelui a căzut, Lannisterii au prădat și au siluit cum au vrut și au trecut sute de oameni prin sabie, deși orașul și-a deschis porțile. De astă dată, Pezevenghiul avea de gând să lupte, iar un oraș care se împotrivea nu se putea aștepta la nici o îndurare.

Dontos continua să trăncănească:

— Dacă aș mai fi cavaler, ar trebui să-mi pun armura și să străjuiesc zidurile, alături de ceilalți. Ar trebui să sărut picioarele Regelui Joffrey și să-i mulțumesc dulce.

— Dacă i-ai mulțumi că te-a făcut bufon, te-ar face înapoi cavaler, zise Sansa cu asprime.

Dontos chicoti.

— Jonquil a mea e fată isteață, nu-i așa?

— Joffrey și mama lui spun că sunt proastă.

— Lasă-i să spună. Așa ești mai în siguranță, dulceața mea. Regina Cersei, Pezevenghiul, Lordul Varys și cei de teapa lor se urmăresc unul pe altul, ageri ca niște șoimi, și plătesc pe unul și pe altul să spioneze ce fac ceilalți, dar nimeni nu-și bate vreodată capul cu fiica Doamnei Tanda, nu-i așa? Dontos își acoperi gura să înăbușe un râgâit. Zeii să te apere, mica mea Narcisă. Devenea plângăcios. Asta i se întâmpla când bea vin. Acum dă-i lui Florian al tău un pupic. Un pupic să-i aducă noroc. Se aplecă, clătinându-se.

Sansa se feri de buzele umede care o căutau pe bâjbâite, îi sărută ușor obrazul nebărbierit și îi ură noapte bună. Se străduise din răsputeri să nu plângă. Plângea prea mult în ultimul timp. Era rușinos, știa, dar parcă nu se putea abține; lacrimile veneau, uneori, dintr-un fleac și nu putea face nimic să le stăvilească.

Podul mobil care ducea către Citadela lui Maegor era nepăzit. Pezevenghiul mutase majoritatea mantiilor aurii pe zidurile orașului, și cavalerii albi al Gărzii Regale aveau sarcini mai importante decât să o urmărească pe ea. Sansa putea să meargă oriunde voia, atâta vreme cât nu încerca să iasă din castel, dar ea nu voia să se ducă nicăieri.

Trecu șanțul secat, cu țepușele sale nemiloase de oțel, și urcă scara îngustă de la poarta-ghilotină, dar când ajunse la ușa dormitorului ei nu suportă să intre. Pereții camerei o făceau să se simtă prinsă în capcană; chiar și cu fereastra larg deschisă i se părea că nu are aer.

Revenind la scară, Sansa urcă. Fumul întuneca stelele și semiluna subțire, astfel că

acoperișul era întunecat și înțesat de umbre. Totuși, de aici putea vedea totul: turnurile înalte și imensele fortificaţii ale Fortăreţei Roșii, labirintul de străzi al orașului de dedesubt, la sud și la vest râul ce curgea negru, golful dinspre est, coloanele de fum și cenușă, și focuri, focuri pretutindeni. Soldaţii mișunau pe zidurile orașului ca niște furnici cu torţe și se îngrămădeau lângă pavezele ce răsăriseră din zidurile de apărare. Jos, lângă Poarta Noroiului, prin fumul purtat de vânt, putea distinge contururile nedeslușite ale celor trei catapulte, cele mai mari pe care le văzuse vreodată cineva, înălţându-se deasupra zidurilor cu mai bine de douăzeci de picioare. Totuși, nimic din toate acestea nu o făceau să fie mai puţin temătoare. Un junghi îi săgetă întregul trup, atât de ascuţit încât îi dădură lacrimile și se strânse de burtă. Ar fi putut să cadă, dar o umbră se apropie pe neașteptate și degete puternice o apucară de mână și o sprijiniră.

Întinse mâna, sprijinindu-se de zid, zgâriind cu degetele piatra aspră.

— Lasă-mă, ţipă ea. Lasă-mă.

— Păsărica crede că are aripi, nu-i așa? Sau ai de gând să ajungi schiloadă, ca fratele ăla al tău?

Sansa se zbătu.

— N-aș fi căzut. Numai că... m-ai luat prin surprindere, atâta tot.

— Vrei să spui că te-am speriat. Și încă te sperii.

Trase adânc aer în piept ca să se liniștească.

— Credeam că sunt singură... Își feri privirea.

— Micuţa pasăre nu suportă nici acum să se uite la mine, nu-i așa? Câinele o eliberă. Dar ai fost destul de bucuroasă să-mi vezi faţa când te-

a atacat gloata. Îți amintești?

Sansa își amintea foarte bine. Își amintea felul în care urlau, sângele care îi curgea pe obraz din locul unde o lovise piatra și duhoarea de usturoi din respirația bărbatului care a încercat să o tragă jos de pe cal. Simțea și acum pișcătura nemiloasă a acelor degete pe încheietura mâinii, când și-a pierdut echilibrul și a fost gata să cadă.

Crezuse atunci că va muri, dar degetele i s-au contractat, toate deodată, și bărbatul a răcnit ca un cal. Când mâna i-a căzut, o altă mână, mai puternică, a împins-o înapoi în șa. Omul cu răsuflarea mirosind a usturoi era la pământ, cu sângele țâșnindu-i din braț, dar mai erau și alții în preajmă, unii dintre ei cu ciomege în mâini. Câinele a sărit la ei, cu sabia, o pată de oțel care, învârtindu-se, lăsa în urma ei o pâclă roșie. Când s-au împrăștiat, fugind din fața lui, bărbatul a râs, cu chipul său ars, înfricoșător, transfigurat pentru o clipă.

Se forță să se uite la acel chip acum, să se uite cu adevărat. Era doar amabil, și o doamnă nu avea voie să uite niciodată de bunele maniere. *Cicatricile nu sunt partea cea mai rea, nici măcar felul în care i se crispează gura. E vorba de ochii lui*. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de plini de mânie.

— Eu... ar fi trebuit să vin la tine după aceea, spuse ea șovăielnic. Să-ți mulțumesc pentru... Pentru că m-ai salvat... Ai fost atât de curajos.

— Curajos? Râsul lui era un fel de mârâit. Un câine nu are nevoie de curaj ca să vâneze șobolani. Erau treizeci la unu și nici unul nu a îndrăznit să mă înfrunte.

Ura felul în care vorbea, mereu atât de aspru și de furios.

— Îți face plăcere să sperii oamenii?

— Nu, îmi face plăcere să-i omor. Gura i se crispă. Încruntă-te cât vrei, dar scutește-mă de această falsă evlavie. Ești progenitura unui lord. Să nu-mi spui că Lordul Eddard Stark de Winterfell n-a ucis niciodată pe nimeni.

— Asta era datoria lui. Nu-i plăcea niciodată.

— Așa ți-a spus el? Clegane râse din nou. Tatăl tău a minţit. Să ucizi e cel mai dulce lucru de pe lume. Își scoase sabia lungă. *Iată* care e adevărul. Tatăl tău a aflat asta pe treptele Baelorului. Lord de Winterfell, Mână a Regelui, Străjer al Nordului, puternicul Eddard Stark, descendent al unei linii de opt mii de ani... Dar sabia lui Ilyn Payne i-a trecut la fel prin gât, nu-i așa? Îţi amintești cum a dansat când i-a căzut capul de pe umeri?

Sansa își strânse mâinile la piept, brusc înfrigurată.

— De ce ești mereu atât de plin de ură? Îţi *mulţumeam*...

— De parcă aș fi unul dintre adevăraţii cavaleri, care îţi plac atât de mult, da. Care crezi că e *rostul* unul cavaler, fetiţo? Crezi că viaţa lui înseamnă doar să ia favoruri de la doamne și să arate frumos, cu platoșă de aur? Rostul cavalerilor este să *ucidă*. Lipi tăișul sabiei sale lungi de gâtul ei, imediat sub ureche. Sansa simţea ascuţimea oţelului. Pe primul om l-am ucis la doisprezece ani. De atunci am pierdut șirul. Lorzi de seamă cu nume vechi, bogătași grăsani înveșmântaţi în catifea, cavaleri umflaţi de onoruri ca niște bășici, da, și femei și copii – cu toţii sunt carne, iar eu sunt măcelarul. N-au decât să aibă pământuri și zei și aur. N-au decât să aibă titluri. Sandor Clegane scuipă la picioarele ei, să-i arate părerea lui. Câtă vreme eu am asta, adăugă el ridicând sabia de la gâtul

ei, nu există om pe pământ de care trebuie să mă tem.

Cu excepția fratelui tău, gândi Sansa, dar nu era atât de nechibzuită să spună asta. *E un câine, întocmai așa cum spune. Un câine pe jumătate sălbatic, abject, care mușcă mâna ce încearcă să-l mângâie. Și totuși, va sfârteca fără milă pe oricine vrea să le facă rău stăpânilor lui.*

— Nici măcar de oamenii de dincolo de râu?

Atunci ochii lui Clegane se îndreptară către focurile îndepărtate.

— Toate aceste focuri. Își vârî sabia în teacă. Numai lașii luptă cu foc.

— Lordul Stannis nu e un laș.

— Dar nu e nici bărbatul care a fost fratele lui. Robert nu a lăsat niciodată un lucru neînsemnat, cum ar fi un râu, să-i stea în cale.

— Ce vei face atunci când va trece?

— Voi lupta. Voi ucide. Voi muri poate.

— Nu ți-e teamă? Zeii te-ar putea trimite în vreun iad îngrozitor pentru tot răul pe care l-ai făcut.

— Care rău? Râse. Care zei?

— Zeii care ne-au zămislit pe toți.

— Toți? zise el batjocoritor. Spune-mi, pasăre mică, ce fel de zeu face un monstru ca Pezevenghiul sau o nătângă precum fiica Doamnei Tanda? Dacă există zei, atunci ei au făcut oile pentru ca lupii să aibă ce mânca, și pe cei slabi pentru ca oamenii puternici să se joace cu ei.

— Adevărații cavaleri îi apără pe cei slabi.

Pufni.

— Nu există adevărați cavaleri, după cum nu există nici zei. Dacă nu te poți apăra singur, mori sau ferește-te din calea celor care pot. Oțelul ascuțit, brațele puternice, ele sunt cele care stăpânesc lumea, să nu îți închipui

vreodată că e altfel.

Sansa se îndepărtă de el.

— Ești îngrozitor.

— Sunt sincer. Lumea e îngrozitoare. Acum zbori, pasăre mică, m-am săturat de ciripitul tău.

Fără cuvinte, fugi. Se temea de Sandor Clegane... Și totuși, o parte din ea își dorea ca Ser Dontos să aibă ceva din ferocitatea Câinelui. *Există zei*, își spuse, *și există adevărați cavaleri. Nu pot fi minciuni toate poveștile*.

În noaptea aceea, Sansa visă din nou răzmerița. Gloata năvălea în jurul ei, țipând, ca o fiară turbată cu mii de fețe. Oriîncotro se îndrepta, vedea chipuri transformate în măști monstruoase, inumane. Plângea și le spunea că nu le-a făcut niciodată nici un rău, dar ei tot o trăgeau jos de pe cal. *Nu*, țipa ea, *nu, vă rog, nu, nu*, dar nimeni nu-i dădea nici o atenție. Strigă după Ser Dontos, după frații ei, după tatăl ei mort și după lupul ei mort, după galantul Ser Loras, care îi dăduse cândva un trandafir roșu, dar nu veni nici unul. Strigă după eroii din cântece, după Florian și Ser Ryam Redwyne și după Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, dar nimeni n-o auzea. Pe ea se căţărau femei, ca niște nevăstuici, ciupind-o de picioare și lovind-o în burtă, și cineva o lovi în față și își simți dinții sfărâmându-se. Pe urmă zări o sclipire luminoasă de oțel. Cuțitul i se înfipse în pântece și sfârtecă, sfârtecă, sfârtecă, până ce nu mai rămase nimic din ea, decât zdrențe lucitoare, ude.

Când se trezi, lumina palidă a dimineții se povârnea prin ferestrele camerei sale, dar îi era greață și o dureau oasele, de parcă n-ar fi dormit deloc. Pe coapse avea ceva lipicios. Când dădu pătura la o parte și văzu sângele, nu putu

decât să-și închipuie că visul ei a devenit, cine știe cum, realitate. Își aminti cuțitele din trupul ei, răsucindu-se și sfârtecând. Se zvârcoli, cuprinsă de oroare, lovind cu picioarele cearceafurile și prăbușindu-se pe podea, cu răsuflarea întretăiată, goală, plină de sânge și speriată.

Dar cum stătea acolo ghemuită, pe mâini și pe genunchi, înțelese.

— Nu, te rog, scânci Sansa, te rog, nu! Nu voia să i se întâmple asta acum, nu acum, nu aici, nu acum, nu acum, nu acum, nu acum.

Era înnebunită. Ridicându-se, sprijinită de stâlpul patului, se duse la lighean și se spălă, îndepărtând tot sângele lipicios. Când fu gata, apa era roz de sânge. Când slujnicele o vor vedea, vor *ști*. Pe urmă își aminti de așternuturi. Alergă la pat și privi îngrozită pata roșie, întunecată, și povestea pe care o spunea. Nu se putea gândi decât că trebuia să scape de ea, altfel vor vedea. Nu le putea lăsa să vadă, căci o vor căsători cu Joffrey și o vor obliga să se culce cu el.

Înșfăcându-și cuțitul, Sansa sfâșie cearceaful, tăind pata. *Dacă mă întreabă despre gaură, ce le voi spune?* Lacrimile îi șiroiau pe față. Trase jos de pe pat cearceaful sfâșiat, pe urmă pătura pătată. *Va trebui să le ard*. Adună dovezile, le îngrămădi în cămin, le înecă în ulei din lampa de lângă pat și le dădu foc. Pe urmă își dădu seama că sângele a trecut prin cearceaf în salteaua de pene, așa că o strânse și pe aceasta, dar era mare și greoaie, incomod de mânuit. Sansa nu reuși să pună decât jumătate din ea în foc. Era în genunchi, chinuindu-se să îndese salteaua în foc, când un fum gros, cenușiu, izbucni în jurul ei, umplând camera, iar ușa se dădu la o parte și o auzi pe camerista

ei icnind de spaimă.

În final, fu nevoie de trei slujitoare ca să o tragă la o parte. Și totul s-a dovedit a fi în zadar. Așternuturile erau arse, dar până când au ajuns s-o ia de acolo, coapsele îi erau din nou pline de sânge. Era ca și cum trupul întreg o trădase în fața lui Joffrey, desfășurând o flamură purpurie a Lannisterilor în ochii întregii lumi.

Când focul se stinse, scoaseră afară salteaua pârlită, îndepărtară cea mai mare parte a fumului și aduseră o cadă. Femeile intrau și ieșeau, mormăind și privind-o ciudat. Umplură cada cu apă fierbinte, o îmbăiară, îi spălară părul și îi dădură o bucată de pânză să o poarte între picioare. Sansa se liniștise și era rușinată de nesăbuința ei. Fumul îi distrusese cea mai mare parte dintre haine. Una dintre femei se îndepărtă și se întoarse cu o cămașă de lână verde care era aproape pe măsura ei.

— Nu e la fel de frumoasă ca lucrurile tale, dar îți va fi de folos, spuse femeia în timp ce o trăgea în jos peste capul Sansei. Pantofii n-au ars, așa că nu va trebui, cel puțin, să mergi la regină în picioarele goale.

Cersei Lannister își lua micul dejun când Sansa fu introdusă în budoarul ei.

— Poți să iei loc, spuse regina binevoitoare. Ți-e foame? Făcu semn spre masă. Avem terci, miere, lapte și ouă fierte și pește prăjit.

La vederea mâncării, Sansa simți că i se face greață. Avea un nod în stomac.

— Nu, mulțumesc, Înălțimea Ta.

— Nu te învinovățesc. Între Tyrion și Lordul Lannister, tot ceea ce mănânc are gust de scrum. Și acum mai aprinzi și tu focuri. Ce ai sperat să realizezi?

Sansa își coborî capul în pământ.

— Sângele m-a speriat.

— Sângele e pecetea condiției tale de femeie. Lady Catelyn ar fi putut să te pregătească. A fost prima ta înflorire, atâta tot.

Sansa nu se mai simțise niciodată atât de puțin înfloritoare.

— Doamna mea, mama mi-a spus, dar eu... am crezut că va fi altfel.

— Cum altfel?

— Nu știu. Mai puțin... Mai puțin murdar și mai plin de vrajă.

Regina Cersei râse.

— Așteaptă până la primul tău copil, Sansa. Viața unei femei e nouă părți mizerie și o parte magie, vei învăța asta destul de curând... Și părțile care par a fi magice devin adesea cele mai murdare dintre toate. Luă o sorbitură de lapte. Așadar, acum ești femeie. Ai cea mai vagă idee ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acum sunt gata pentru căsătorie, pentru a mă culca cu un bărbat, zise Sansa, și pentru a-i dărui copii regelui.

Regina schiță un zâmbet strâmb.

— O perspectivă care nu te mai ademenește, ca odinioară, îmi dau seama. N-am să te învinuiesc pentru asta. Joffrey a fost întotdeauna dificil. Chiar și nașterea lui... Am fost în chinurile facerii o zi și jumătate ca să-l aduc pe lume. Nu-ți poți închipui durerea, Sansa. Urlam așa de tare încât mi-am imaginat că Robert ar putea să mă audă din pădurea regilor.

— Înălțimea Sa nu a fost cu tine?

— Robert? Robert era la vânătoare. Ăsta era obiceiul lui. Ori de câte ori îmi venea sorocul, nobilul meu soț fugea în pădure cu vânătorii și cu câinii lui. Când se întorcea, îmi prezenta vreo piele sau vreun cap de cerb, iar eu îi prezentam un copil. Nu că aș fi *vrut* să rămână,

ia aminte. Îl aveam pe Marele Maester Pycelle, o armată de moașe și pe fratele meu. Când i-au spus lui Jaime că nu îi era îngăduit să intre în camera de naștere, a zâmbit și a întrebat care dintre ei se oferea să-l țină la o parte. Mă tem că nici Joffrey nu-ți va arăta mai mult devotament. Ai putea să-i mulțumești surorii tale pentru asta, dacă n-ar fi moartă. Nu a fost niciodată în stare să uite acea zi de la Trident când ai văzut-o făcându-l de rușine, așa că acum te rușinează el în schimb. Totuși, ești mai puternică decât pari. Contez pe faptul că vei rezista la puțină umilință. Eu am rezistat. Poate că nu-l vei iubi niciodată pe rege, dar îi vei iubi copiii.

— Îl iubesc din toată inima, zise Sansa.

Regina oftă.

— Ai face mai bine să înveți repede niște minciuni noi. Lordul Stannis n-o s-o înghită pe asta, ți-o jur.

— Noul Înalt Septon a spus că zeii nu-i vor îngădui niciodată Lordului Stannis să învingă, fiindcă Joffrey este adevăratul rege.

Umbra unui zâmbet pâlpâi pe chipul reginei.

— Fiul legitim și moștenitorul lui Robert. Deși Joff plângea ori de câte ori Robert îl lua în brațe. Înălțimii Sale nu îi plăcea asta. Bastarzii lui au gângurit întotdeauna vesel și i-au supt degetul când l-a vârât în gurița lor umilă. Robert voia zâmbete și veselie, întotdeauna, așa că s-a dus acolo unde le-a găsit, la prieteni și la târfe. Robert voia să fie iubit. Fratele meu Tyrion suferă de aceeași boală. Tu vrei să fii iubită, Sansa?

— Toată lumea vrea să fie iubită.

— Văd că înflorirea nu te-a făcut mai deșteaptă, zise Cersei. Sansa, dă-mi voie să-ți împărtășesc o fărâmă de înțelepciune femeiască

în această zi deosebită. Dragostea înseamnă otravă. O otravă dulce, da, dar tot te va ucide.

JON

Era întuneric în Trecătoarea Ţipătului. Versanţii imenși de piatră ai munţilor ascundeau soarele în cea mai mare parte a zilei, astfel că mergeau în umbră, cu răsuflarea de oameni și de cai răspândind aburi în aerul rece. Degetele de gheață ale iernii se prelingeau de pe stratul de zăpadă de deasupra în mici bălţi înghețate care crăpau și se spărgeau sub copitele cailor de luptă. Uneori zăreau câteva buruieni străbătând cu greu printre crăpăturile din stâncă sau câte-o pată de licheni palizi, dar iarbă nu era, și acum se aflau mai sus de copaci.

Cărarea era pe cât de abruptă pe atât de îngustă, urcând agale, sus, tot mai sus. Acolo unde poteca era atât de strâmtă încât cercetașii erau nevoiţi să meargă într-un singur șir, Cavalerul Dalbridge prelua conducerea, scrutând înălţimile în timp ce înainta, cu arcul său lung mereu la îndemână. Se spunea că avea ochii cei mai ageri din Rondul de Noapte.

Nălucă mergea neliniștit alături de Jon. La răstimpuri, se oprea și întorcea capul, cu urechile ciulite, de parcă ar fi auzit ceva în spatele lor. Jon nu credea că pisicile-umbră ar ataca oamenii vii dacă nu erau moarte de foame, dar își slăbi legătura Ghearei Lungi în teacă.

Un arc de stânci cenușii, roase de vânt, marcau punctul cel mai înalt al defileului. De-aici drumul se lărgea, începându-și lunga coborâre către valea Apei Laptelui. Qhorin anunţă că se vor odihni aici până ce umbrele vor

începe din nou să crească.

— Umbrele sunt prietenele oamenilor în negru, zise el.

Jon înțelese logica acestei afirmații. I-ar fi plăcut să călătorească pe lumină o vreme, să lase soarele strălucitor de munte să le încălzească mantiile și să le alunge frigul din oase, dar nu îndrăzneau. Acolo unde fuseseră trei oameni de pază mai puteau fi și alții, așteptând să sune alarma.

Șarpele Stâncilor se ghemui sub mantia lui de blană zdrențuită și adormi aproape instantaneu. Jon își împărțea carnea sărată de vită cu Nălucă, în timp ce Ebben și cavalerul Dalbridge hrăneau caii. Qhorin Halfhand stătea cu spatele lipit de o stâncă, ascuțind tăișul sabiei cu mișcări lungi și încete. Jon îl privi câteva clipe, pe urmă își făcu puțin curaj și se duse la el.

— Stăpâne, spuse el, nu m-ai întrebat niciodată cum a mers. Cu fata.

— Nu sunt nici un stăpân, Jon Snow. Qhorin trecu piatra ușor peste oțel cu mâna sa cu două degete.

— Mi-a spus că Mance m-ar accepta, dacă aș fugi cu ea.

— Ți-a spus adevărul.

— A pretins chiar că suntem rude. Mi-a spus o poveste...

— ... despre Bael, bardul și trandafirul de la Winterfell. Așa mi-a spus Șarpele Stâncilor. Întâmplător, cunosc cântecul. Mance îl cânta mai demult, când se întorcea din drumurile lui. Avea o pasiune pentru muzica sălbaticilor. Da, și pentru femeile lor.

— L-ai cunoscut?

— Toți l-am cunoscut. Glasul îi era trist.

Au fost prieteni ca frații, își dădu Jon seama,

și acum sunt dușmani de moarte.

— De ce a dezertat?

— Pentru o târfă, zic unii, pentru o coroană, preferă să creadă alții. Qhorin verifică tăișul sabiei cu buricul degetului. Lui Mance îi plăceau femeile, și nu era omul care să plece ușor genunchiul, e adevărat. Dar a fost mai mult de atât. Iubea mai mult lumea sălbatică decât iubea Zidul. Era în sângele lui. Era sălbatic din naștere, luat de copil, când niște jefuitori au fost uciși. Când a părăsit Turnul Umbrei, nu făcea decât să se întoarcă acasă.

— Era un cercetaș bun?

— Era cel mai bun dintre noi, răspunse Halfhand, și în aceeași măsură și cel mai rău. Doar nebunii ca Thoren Smallwood îi disprețuiesc pe sălbatici. Sunt la fel de curajoși ca noi. La fel de puternici, de ageri, de isteți. Dar nu cunosc disciplina. Se numesc oameni liberi și fiecare se consideră la fel de bun ca un rege și mai înțelept decât un maester. Mance era la fel. N-a învățat niciodată să se supună.

— Ca și mine, zise Jon cu glas scăzut.

Ochii cenușii, ageri, ai lui Qhorin văzură parcă direct prin el.

— Așadar, ai lăsat-o să plece? Nu părea câtuși de puțin surprins.

— Știi?

— Acum. Spune-mi de ce ai cruțat-o.

Era greu de explicat în cuvinte.

— Tatăl meu nu a folosit niciodată un călău. Spunea că le era dator oamenilor pe care îi omora să-i privească în ochi și să le asculte ultimele cuvinte. Și, când m-am uitat în ochii Ygrittei, am... Jon își privea neajutorat mâinile. Știu că ne era dușman, dar nu avea nimic rău în ea.

— Nici ceilalți doi.

— Era în joc viaţa noastră sau a lor, răspunse Jon. Dacă ne-ar fi văzut, dacă ar fi sunat din acel corn...

— Sălbaticii ne-ar fi vânat și ne-ar fi ucis, foarte adevărat.

— Dar acum Șarpele Stâncilor are cornul și am luat cuțitul și securea lui Ygritte. Am lăsat-o în urmă, pe jos, neînarmată...

— Și nu poate reprezenta un pericol, fu de acord Qhorin. Dacă aș fi avut nevoie de capul fetei, aș fi lăsat-o cu Ebben sau aș fi făcut treaba cu mâna mea.

— Atunci de ce mi-ai ordonat mie?

— Nu ți-am ordonat, ți-am spus să faci ce trebuia făcut și te-am lăsat pe tine să hotărăști ce putea să însemne asta. Qhorin se ridică și își vârî sabia lungă înapoi în teacă. Când vreau să fie escaladat un munte, îl chem pe Șarpele Stâncilor. Dacă trebuie să înfig o săgeată în ochiul unui dușman, de partea cealaltă a unui câmp de luptă bătut de vânt, îl chem pe Cavalerul Dalbridge. Ebben poate să facă pe oricine să-și dezvăluie secretele. Ca să conduci oamenii, trebuie să-i cunoști, Jon Snow. Știu mai multe despre tine decât știam azi-dimineață.

— Și dacă aș fi ucis-o? întrebă Jon.

— Ar fi moartă și te-aș cunoaște mai bine decât înainte. Dar gata cu vorba. Ar trebui să dormi deja. Avem drum lung de străbătut și multe pericole de înfruntat. Vei avea nevoie de putere.

Jon nu-și închipuia că somnul va veni ușor, dar știa că Halfhand avea dreptate. Găsi un loc ferit de vânt, sub o boltă în stâncă, și își scoase mantia ca s-o folosească drept pătură.

— Nălucă, strigă el. Aici, la mine.

Dormea întotdeauna mai bine cu lupul

mare, alb, lângă el. Mirosul lui îl liniștea și blana lăţoasă îi aducea o căldură binevenită. Totuși, de data aceasta, Nălucă nu făcu decât să-l privească. Apoi se întoarse, ocoli caii și dispăru cât ai clipi. *Vrea să vâneze*, gândi Jon.

Poate că erau capre în munţii aceștia. Pisicile-umbră trebuie să se hrănească cu ceva.

— Numai să nu încerci să prinzi o pisică, murmură el. Chiar și pentru un lup străvechi asta ar fi periculos. Își trase mantia peste el și se lungi sub stâncă.

Când închise ochii, visă lupi străvechi. Erau cinci, când ar fi trebuit să fie șase, și erau împrăștiaţi, fiecare în altă parte. Fu cuprins de un sentiment dureros de singurătate, de deșertăciune. Pădurea era imensă și rece, iar ei erau atât de mici, de pierduţi. Fraţii săi erau undeva, acolo, la fel și sora lui, dar le pierduse urma. Se așeză pe labe și înălţă capul către cerul ce se întuneca, și strigătul lui răsună prin pădure, un sunet prelung, singuratic și trist. Când sunetul pieri, ciuli urechile așteptând un răspuns, dar singurul sunet era suspinul zăpezii, în bătaia vântului.

Jon?

Chemarea veni din spatele lui, mai dulce decât o șoaptă, dar puternică în același timp. Poate un strigăt să fie tăcut? Întoarse capul, căutându-și fratele, căutând din priviri o siluetă suplă, cenușie, mișcându-se pe sub copaci, dar nu era nimic, doar...

Un copac al inimii. Răsărea parcă direct din piatră, cu rădăcinile palide ridicându-se, încolăcite, dintr-o miriadă de fisuri și de crăpături subţiri ca firul de păr. Era subţire în comparaţie cu alţi copaci ai inimii pe care-i văzuse, doar un vlăstar, însă creștea sub ochii lui, îngroșându-și ramurile în timp ce se

întindeau către cer. Cu grijă, ocoli trunchiul alb, neted, până ce ajunse la chipul lui. Ochii roșii îl priveau. Ochi fioroși erau aceia, dar bucuroși să-l vadă. Copacul avea chipul fratelui său. Fratele lui avusese întotdeauna trei ochi?

Nu întotdeauna, veni strigătul tăcut. *Nu înainte de cioară*.

Adulmecă scoarța, simți miros de lup, de copac și de băiat, dar mai erau și alte mirosuri, mirosul brun, bogat, al pământului cald și mirosul cenușiu, greu, de piatră și de încă ceva, ceva îngrozitor. Moarte, știa. Simțea miros de moarte. Se dădu înapoi, cu părul zburlit, și își dezgoli colții.

Nu-ți fie teamă, îmi place pe întuneric. Nimeni nu te poate vedea, dar tu poți să-i vezi. Dar mai întâi trebuie să deschizi ochii. Vezi? Așa. Și copacul se aplecă și îl atinse.

Și, dintr-odată, era înapoi în munți, cu labele adâncite într-un troian de zăpadă, pe marginea unei prăpăstii uriașe. În fața lui, Trecătoarea Țipătului se deschidea într-un abis diafan și valea lungă, în V, se întindea dedesubt ca o pătură, scăldată în toate culorile după-amiezii de toamnă.

Un imens zid albăstrui închidea un capăt al văii, strecurându-se printre munți de parcă i-ar fi dat la o parte și, pentru o clipă, crezu că se visase înapoi la Castelul Negru. Pe urmă își dădu seama că privea un râu de gheață, înalt de mii de metri. Sub acea stâncă rece, scânteietoare, se afla un lac mare, ale cărui ape adânci de cobalt oglindeau vârfurile acoperite de zăpadă care îl înconjurau. Jos, în vale, se aflau oameni, acum vedea, mulți oameni, mii, o oaste imensă. Unii tăiau găuri mari în pământul pe jumătate înghețat, în vreme ce alții se pregăteau pentru război. Privi cum

grupuri de călăreți atacau un zid de apărare, călare pe cai cât niște furnici. Sunetul bătăliei lor înscenate era foșnetul unor frunze de oțel, purtat ușor pe aripi de vânt. Tabăra lor nu era construită după nici un plan, nu vedea șanțuri, nici țăruși ascuțiți, nici șiruri ordonate de călăreți. Pretutindeni, răsăreau la întâmplare adăposturi rudimentare de pământ și corturi de camuflaj, ca un vărsat de vânt pe fața pământului. Văzu căpițe de fân dezlânate, simți miros de capre și de oi, văzu cai și porci și câini din belșug. Lujere de fum negru se ridicau dintr-o mie de focuri.

Aceasta nu e o armată, după cum nu este un oraș. Este un neam întreg adunat laolaltă.

Dincolo de lacul alungit, una dintre movile se mișcă. O privi mai atent și văzu că nu era din pământ, ci era vie, o bestie greoaie, păroasă, cu un șarpe în loc de nas și colți mai mari decât ai celui mai mare mistreț care existase vreodată. Iar făptura care călărea era și ea uriașă, disproporționată, având picioare și șolduri prea late ca să fie bărbat.

Pe urmă, un val neașteptat de frig îi făcu blana să se zburlească, iar aerul fremăta de sunetul aripilor. Când ridică ochii la vârfurile albe ca gheața ale munților de deasupra, o umbră se ridică din cer, plumburie. Un țipăt ascuțit brazdă văzduhul. Zări aripi albastre-cenușii, larg desfăcute, acoperind soarele...

— Nălucă, strigă Jon, ridicându-se în capul oaselor. Simțea și acum ghearele, *durerea*. Nălucă, la mine!

Ebben apăru dintr-odată, îl înhăță de păr și îl scutură.

— Liniște! Vrei să aduci sălbaticii asupra noastră? Ce-i cu tine, băiete?

— Un vis, răspunse Jon abia șoptit. Eram

Nălucă, eram pe marginea muntelui, privind în jos la un râu înghețat, și ceva m-a atacat. O pasăre, un vultur cred...

Cavalerul Dalbridge zâmbi:

— În visele mele sunt mereu femei frumoase. Aș vrea să visez mai des.

Qhorin veni lângă ei.

— Un râu înghețat, zici?

— Apa Laptelui pornește de la un lac mare de la picioarele unui ghețar, interveni Șarpele Stâncilor.

— Era un copac cu chipul fratelui meu. Sălbaticii... erau *mii*, mai mulţi decât am știut vreodată că există. Și uriași călărind pe mamuți. După felul cum se transformase lumina, Jon socoti că dormise patru sau cinci ore. Capul îl durea, la fel și ceafa, acolo unde ghearele îi sfâșiaseră carnea. *Dar asta s-a întâmplat în vis*.

— Spune-mi tot ce-ți amintești, de la început până la sfârșit, zise Qhorin Halfhand.

Jon era nedumerit.

— A fost doar un vis.

— Un vis de lup, spuse Halfhand. Craster i-a spus Lordului Comandant că sălbaticii se adună lângă un izvor al Apei Laptelui. Poate de aceea ai visat. Sau poate că ai văzut ce ne așteaptă peste câteva ore. Spune-mi.

Se simţea pe jumătate nebun să le vorbească lui Qhorin și celorlalţi cercetași despre asemenea lucruri, dar făcu așa cum i s-a ordonat. Totuși, nici unul dintre fraţii în negru nu râse. Când termină, nici măcar Cavalerul Dalbridge nu mai zâmbea.

— Om-fiară? întrebă Ebben cu înverșunare, uitându-se la Halfhand.

Se referă la vultur? se întrebă Jon. *Sau la mine?* Oamenii-fiare și oamenii-lupi aparţineau poveștilor Bătrânei Nan, nu acestei lumi în care

trăise toată viața. Cu toate acestea, aici, în acest ținut sălbatic și mohorât de piatră și de gheață, nu era greu de crezut.

— Se ridică vânturile reci. Și Mormont se temea de ele. Benjen Stark a simțit și el asta. Morții umblă și copacii au ochi din nou. De ce să ne împotrivim când vine vorba de oameni-lupi și de uriași?

— Asta înseamnă că și visele mele sunt adevărate? întrebă Cavalerul Dalbridge. Lordul Snow poate să-și păstreze mamuții. Eu vreau femeile mele.

— Bărbat și copil, am slujit Rondul și am călătorit mai departe ca oricine, zise Ebben. Am văzut oasele uriașilor și am auzit multe povești stranii, dar gata. Vreau să-i văd cu ochii mei.

— Ai grijă să nu te vadă ei pe tine, Ebben, zise Șarpele Stâncilor.

Nălucă nu își făcu apariția când porniră din nou la drum. Umbrele acopereau deja cărarea și soarele cobora cu iuțeală către zimțatele piscuri gemene pe care cercetașii le numeau Vârful Furcii. *Dacă visul e adevărat...* Îl speria numai gândul. Oare vulturul l-a rănit pe Nălucă, sau l-a aruncat de pe stâncă? Și ce era cu acel copac cu chipul fratelui său, care mirosea a moarte și a întunecime?

Ultima rază de soare dispăru în spatele Vârfului Furcii. Întunericul puse stăpânire pe Trecătoarea Țipătului. Se făcu parcă mai frig, aproape dintr-odată. Nu mai urcau. De fapt, drumul începuse să coboare, deși deocamdată nu abrupt. Era presărat cu crengi, cu bolovani sfărâmați și cu mormane de pietre răsturnate. *În curând va fi întuneric, și încă nici urmă de Nălucă*. Jon era sfâșiat, dar nu îndrăznea să-și strige lupul străvechi, așa cum i-ar fi plăcut. Ar putea să audă și alte ființe.

— Qhorin, îl strigă Cavalerul Dalbridge cu glas scăzut. Acolo. Uite.

Vulturul era cocoţat pe creasta unei stânci, nu prea departe, deasupra lor, profilându-se pe cerul întunecat. *Am mai văzut şi alţi vulturi*, gândi Jon. *Nu trebuie să fie cel pe care l-am visat.*

Oricum, Ebben i-ar fi trimis o săgeată, dar cavalerul îl opri.

— Pasărea e departe de bătaia arcului.

— Nu-mi place să ne urmărească.

Cavalerul ridică din umeri:

— Nici mie, dar n-o poţi opri. N-ai face decât să iroseşti o săgeată bună.

Qhorin rămase în şa, urmărind pasărea cu atenţie vreme îndelungată.

— Mergem mai departe, spuse el într-un sfârşit. Cercetaşii îşi reluară coborârea.

Nălucă, îi venea lui Jon să strige, *unde eşti?* Era pe cale să-i urmeze pe Qhorin şi pe ceilalţi când zări o străfulgerare de alb între doi bolovani. *O pată de zăpadă veche*, gândi el, până ce văzu că se mişcă. Sări brusc de pe cal. Când îngenunche, Nălucă îşi înălţă capul. Gâtul îi sclipea, ud, dar nu scoase nici un sunet când Jon întinse mâna să-l atingă. Ghearele sfâşiaseră prin blană şi prin carne, o cărare însângerată, dar pasărea nu reuşise să-l apuce de gât.

Qhorin Halfhand stătea deasupra lui.

— Cât e de grav?

Ca răspuns, parcă, Nălucă se ridică anevoie în picioare.

— Lupul străvechi e puternic, spuse cercetaşul. Ebben, apă. Şarpe al Stâncilor, plosca ta cu vin. Ţine-l nemişcat, Jon.

Spălară împreună sângele închegat de pe blana lupului străvechi. Nălucă se zbătu şi-şi

dezveli dinții când Qhorin turnă vinul în rănile roșii, zdrențuite, pe care i le lăsase vulturul, dar Jon îl îmbrățișă, șoptindu-i vorbe de alinare, și curând lupul se liniști. Pe când sfârtecau o fâșie din mantia lui Jon ca să-i lege rănile, bezna se instalase. Doar pulberea de stele făcea să se deosebească negrul cerului de negrul pietrei.

— Mergem înainte? vru să știe Șarpele Stâncilor.

Qhorin se duse la calul lui de luptă.

— Înapoi, nu înainte.

— Înapoi? Jon era nedumerit.

— Vulturii au ochi mai ageri decât oamenii. Suntem urmăriți. Așa că acum fugim. Halfhand își înfășură o eșarfă neagră în jurul feței și sări în șa.

Ceilalți cercetași schimbară o privire, dar nici unul nu se gândi să se împotrivească. Unul câte unul, încălecară și își întoarseră caii.

— Nălucă, haide, strigă el, și lupul îl urmă, o umbră palidă mișcându-se în noapte.

Călătoriră noaptea întreagă, orbecăind, pe cărarea întortocheată și peste întinderile de pământ crăpat. Vântul bătea tot mai puternic. Uneori era atât de întuneric încât descălecau și mergeau mai departe pe jos, fiecare ducându-și calul. O singură dată, Ebben a sugerat că niște torțe le-ar putea fi de folos, dar Qhorin a spus:

— Fără foc.

Și cu asta discuția s-a încheiat.

Ajunseră la podul de piatră din vârf și începură să coboare din nou. Undeva, în întuneric, o pisică-umbră urla, cuprinsă de furie, iar sunetul se lovi de pietre, de parcă zeci de alte pisici îi dădeau răspuns. Jon a avut la un moment dat impresia că vede o pereche de ochi strălucitori deasupra, pe o platformă de piatră, ca două uriașe luni pline.

În ceasul negru dinaintea răsăritului, se opriră să lase caii să se adape și să-i hrănească fiecare cu câte o mână de ovăz și cu câte un smoc sau două de fân.

— Nu suntem departe de locul unde au murit sălbaticii, zise Qhorin. De aici, un om poate să țină la distanță o sută. Omul potrivit. Se uită la Cavalerul Dalbridge.

Cavalerul își plecă fruntea.

— Fraților, lăsați-mi atâtea săgeți de câte vă puteți lipsi. Își mângâie arcul lung. Și vedeți să-i dați calului meu un măr când ajungeți acasă. Îl merită, bietul animal.

Rămâne să moară, înțelese Jon.

Qhorin îl îmbărbătă pe cavaler bătându-l pe braț cu mâna înmănușată.

— Dacă vulturul coboară să arunce o privire asupra ta...

— ... îi vor crește câteva pene noi.

Ultimul lucru pe care Jon îl văzu din Cavalerul Dalbridge fu spatele, în timp ce acesta urca pe cărarea îngustă, către înălțimi.

Când se crăpă de ziuă, Jon privi cerul fără nori și văzu o pată mișcându-se pe întinderea albastră. Ebben o văzu și el, dar Qhorin îi spuse să tacă.

— Ascultă.

Jon își ținu respirația și auzi. Hăt, departe, chemarea unui corn de vânătoare răsuna în munți.

— Și acum, vin, zise Qhorin.

TYRION

Pod îl îmbrăcă într-o tunică de pluș de culoarea stacojie a Lannisterilor și îi aduse lanțul ceremonial. Tyrion îl lăsă pe masa de lângă pat. Surorii lui îi displăcea să i se aducă aminte că era Mâna Regelui, și nu voia să atâțe și mai mult relația dintre ei.

Varys îl ajunse din urmă când traversa curtea.

— Stăpâne, spuse el gâfâind puțin. Ai face bine să citești asta îndată. Îi întinse, cu o mână moale și albă, un pergament.

— Un raport din nord.

— Vești bune sau proaste? întrebă Tyrion.

— Asta nu pot eu să judec.

Tyrion desfășură pergamentul. Trebuia să-și mijească ochii ca să poată citi cuvintele, în curtea luminată de torțe.

— Zeii fie îndurători, spuse el cu glas șoptit. Amândoi.

— Mă tem că da, stăpâne. E atât de trist... Atât de dureros de trist. Și ei atât de tineri și de nevinovați.

Tyrion își aminti cum au urlat lupii când a căzut băiatul Stark. *Mă întreb, oare acum urlă?* Ai mai spus cuiva? întrebă el.

— Deocamdată nu, deși, desigur, trebuie.

Rulă scrisoarea.

— Am să-i spun surorii mele. Voia să vadă cum va primi vestea. Își dorea asta foarte mult.

Regina era deosebit de încântătoare în seara aceea. Purta o rochie cu decolteu adânc, din catifea verde închis care îi scotea în evidență

culoarea ochilor. Părul auriu îi cădea peste umerii dezgoliți, iar în jurul taliei purta un cordon împletit, bătut cu smaralde. Tyrion așteptă până ce fu poftit să se așeze și fu servit cu o cupă de vin înainte de a-i întinde scrisoarea. Nu scoase nici un cuvânt. Cersei îl privi cu inocență printre gene și îi luă pergamentul din mână.

— Sper că ești mulțumită, spuse el în timp ce ea citea. Îl voiai mort pe acel băiat Stark.

Cersei făcu o mutră acră.

— Jaime a fost cel care l-a aruncat de la fereastra aceea, nu eu. Din dragoste, a spus, de parcă asta mi-ar fi făcut plăcere. A fost un lucru necugetat și, în plus, periculos, dar când a stat vreodată dragul nostru frate să se gândească?

— Băiatul te-a văzut pe tine, sublinie Tyrion.

— Era copil. Aș fi putut să-l amenințe să păstreze tăcerea. Privi gânditoare scrisoarea. De ce trebuie să suport acuzații de fiecare dată când vreun Stark se înțeapă în deget? A fost mâna lui Greyjoy, eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

— Să sperăm că Lady Catelyn crede asta.

Făcu ochii mari.

— N-ar îndrăzni...

— ... să-l ucidă pe Jaime? De ce nu? Tu ce ai face dacă Joffrey și Tommen ar fi omorâți?

— Încă o am pe Sansa, afirmă regina.

— Încă o avem pe Sansa, o corectă el, și am face bine să avem grijă de ea. Acum, unde e cina pe care mi-ai promis-o, dulce surioară?

Cersei pregătise o masă gustoasă, asta nu putea fi contestat. Începură cu o supă cremoasă de castane, crutoane fierbinți și verdețuri garnisite cu mere și ananas. Urmară plăcintele de mreană, șunca unsă cu miere, morcovii în

unt, fasolea albă cu slănină și lebăda prăjită umplută cu ciuperci și stridiile. Tyrion era excesiv de curtenitor, îi oferea surorii sale porțiile cele mai alese din fiecare fel și avea grijă să mănânce numai ce mânca ea. Nu că s-ar fi gândit cu adevărat că ea l-ar otrăvi, dar nu strica niciodată să fie prudent.

Își dădea seama că vestea despre copiii Stark o întristase.

— N-am primit nici un mesaj de la Podul Amar? întrebă ea neliniștită în timp ce înfigea o bucățică de măr în vârful pumnalului, mâncând-o cu mușcături mici și delicate.

— Nici unul.

— N-am avut niciodată încredere în Degețel. Pentru bani destui, s-ar duce la Stannis într-o clipită.

— Stannis Baratheon e al naibii de cinstit ca să cumpere oameni. Nici nu ar fi un stăpân comod pentru cei de teapa lui Petyr. Războiul acesta a făcut câteva tovărășii ciudate, sunt de acord, dar ăștia doi? Nu.

Tăind câteva felii din bucata de șuncă, Cersei spuse:

— Doamnei Tanda trebuie să-i mulțumim pentru porc.

— Un semn de iubire?

— O mită. Cere permisiunea să se întoarcă la castelul ei. A ta, cât și a mea. Bănuiesc că se teme că o vei aresta pe drum, așa cum ai făcut cu Lordul Gyles.

— Intenționează să fugă cu moștenitorul la tron? Tyrion îi servi surorii sale o bucată de șuncă și își luă și el una. Aș prefera să rămână. Dacă vrea să se simtă în siguranță, spune-i să-și aducă garnizoana de la Stokeworth. Toți oamenii pe care îi are.

— Dacă avem atât de mare nevoie de

oameni, de ce ți-ai trimis de-aici barbarii?

O anumită țâfnă se furișase în glasul lui Cersei.

— A fost cea mai bună întrebuințare pe care am putut să le-o dau, îi spuse el cu sinceritate. Sunt războinici fioroși, dar nu sunt soldați. Într-o luptă convențională, disciplina este mai importantă decât curajul. Ne-au făcut deja mai mult bine în pădurea regelui decât ne-ar fi făcut vreodată pe zidurile orașului.

În timp ce era servită lebăda, regina îl întrebă despre conspirația Oamenilor cu Coarne. Părea mai mult deranjată decât speriată.

— De ce suntem pedepsiți cu atâția trădători? Ce rău le-a făcut vreodată Casa Lannister acestor ticăloși?

— Nici unul, răspunse Tyrion, dar se gândesc că sunt de partea învingătoare... ceea ce-i face nu numai trădători, dar și proști.

— Ești sigur că i-ai găsit pe toți?

— Așa spune Varys. Lebăda era prea grea pentru gustul lui.

Pe fruntea palidă a lui Cersei apăru o cută, între acei ochi încântători.

— Te încrezi prea mult în eunucul ăla.

— Mă slujește bine.

— Sau așa te-a făcut să crezi. Ți se pare că ești singurul căruia îi șoptește la ureche? Ne dă fiecăruia dintre noi suficient cât să ne convingă că fără el suntem lipsiți de ajutor. A jucat același joc și cu mine, când m-am căsătorit cu Robert. Ani de zile am fost convinsă că nu am prieten mai devotat la curte, dar acum... Îi cercetă fața o clipă. Spune că vrei să i-l iei lui Joffrey pe Câine.

Lua-l-ar naiba pe Varys.

— Am nevoie de Clegane pentru treburi

mult mai importante.

— Nimic nu este mai important decât viața regelui.

— Viața regelui nu e în primejdie. Joff îl va avea pe bravul Ser Osmund să-l păzească, și pe Meryn Trant. *Nu sunt buni pentru nimic altceva*. Am nevoie de Balon Swann și de Câine să conducă misiunile, ca să fim siguri că Stannis nu pune nici un picior pe malul dinspre noi al Apei Negre.

— Jaime ar putea conduce personal misiunile.

— De la Riverrun? Asta e o misiune pe cinste.

— Joff e doar un copil.

— Un copil care vrea să ia parte la acest război și, o dată în viață, a dat dovadă de puţină înţelepciune. N-am de gând să-l arunc în mijlocul luptei, dar trebuie să fie văzut. Oamenii luptă mai aprig pentru un rege care își riscă viața alături de ei decât pentru unul care se ascunde după fustele mamei.

— Are *treisprezece* ani, Tyrion.

— Ți-l amintești pe Jaime la treisprezece ani? Dacă vrei ca băiatul să fie fiul tatălui său, lasă-l să joace rolul. Joff poartă cea mai bună armură pe care aurul o poate cumpăra și va avea tot timpul zeci de mantii aurii în jurul lui. Dacă orașul pare a fi în cel mai mic pericol de a cădea, voi cere să fie escortat îndată înapoi la Fortăreața Roșie.

Crezuse că asta ar putea s-o liniștească, dar nu văzu nici un semn de mulţumire în ochii aceia verzi.

— Va *cădea* orașul?

— Nu. *Dar dacă va cădea, roagă-te să putem păstra Fortăreața Roșie suficient de mult ca nobilul nostru tată să ne vină în ajutor*.

— Tu m-ai minţit şi altă dată, Tyrion.

— Întotdeauna din motive întemeiate, dulce surioară. Vreau între noi relaţii prieteneşti la fel de mult ca tine. Am decis să-l eliberez pe Lordul Gyles. Îl cruţase pe Gyles doar pentru acest gest. Îl poţi avea înapoi şi pe Ser Boros Blount.

Regina strânse din buze.

— Ser Boros poate să putrezească la Rosby, zise ea, dar Tommen...

— ... rămâne unde este. E mai apărat sub protecţia Lordului Jacelyn decât ar fi fost vreodată cu Lordul Gyles.

Slujitorii luară lebăda, aproape neatinsă. Cersei făcu semn să se aducă desertul.

— Sper că-ţi plac tartele cu mure.

— Îmi plac toate felurile de tarte.

— O, ştiam asta de mult. Ştii de ce e atât de periculos Varys?

— Acum dezlegăm şarade? Nu.

— Nu are penis.

— Nici tu nu ai. *Şi nu-i aşa că urăşti asta, Cersei?*

— Poate că sunt şi eu periculoasă. Tu, pe de altă parte, eşti cel mai mare nătărău dintre toţi bărbaţii. Viermele ăla dintre picioare gândeşte pentru tine jumătate din timp.

Tyrion îşi linse firimiturile de pe degete. Nu-i plăcea zâmbetul surorii sale.

— Da, şi în clipa asta viermele meu se gândeşte că poate ar fi timpul să plec.

— Nu eşti în apele tale, frăţioare? Se aplecă, privindu-l cu atenţie. Dintr-odată pari oarecum tulburat.

— Tulburat? Tyrion aruncă o privire spre uşă. I se părea că a auzit ceva afară. Începea să regrete că a venit aici neînsoţit. Nu te-ai arătat niciodată prea interesată de penisul meu până

acum.

— Penisul tău nu mă interesează atât de mult cât mă interesează în ce îl înfigi. Nu mă bazez pe eunuc în toate, așa cum faci tu. Am propriile mele căi de a obține informații... în special informații pe care oamenii nu vor să le știu.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât: *Târfulița ta e în mâinile mele*.

Tyrion întinse mâna după cupa cu vin, trăgând de timp să-și adune gândurile.

— Credeam că bărbații sunt mai pe placul tău.

— Ești un omuleț atât de nostim. Spune-mi, cu asta te-ai căsătorit până acum? Când el nu răspunse nimic, Cersei râse, zicând: Tata va fi extrem de ușurat.

Își simțea stomacul de parcă ar fi fost plin de țipari. Cum o găsise pe Shae? Îl trădase Varys? Sau toate măsurile de precauție fuseseră distruse de nerăbdarea lui în noaptea în care a mers direct la castel?

— De ce ți-ar păsa pe cine aleg să-mi încălzească patul?

— Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile, răspunse ea. Ai complotat împotriva mea încă din ziua în care ai venit la Debarcaderul Regelui. Ai vândut-o pe Myrcella, l-ai furat pe Tommen și acum unelteşti ca Joff să fie ucis. Îl vrei mort ca să poți să fii tu stăpân, prin Tommen.

Ei bine, nu pot spune că ideea nu e tentantă.

— E o nebunie, Cersei. Stannis va fi aici în câteva zile. Ai nevoie de mine.

— Pentru ce? Pentru marea ta vitejie în luptă?

— Mercenarii lui Bronn nu vor lupta niciodată fără mine, minți el.

— O, eu cred că da. Îți iubesc aurul, nu inteligența diabolică. Dar nu te teme, nu vor rămâne fără tine, n-am să spun că nu m-am gândit din când în când să-ți tai gâtul, dar Jaime nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

— Și târfa? Nu voia să-i spună pe nume. *Dacă aș putea s-o conving că Shae nu înseamnă nimic pentru mine, poate...*

— Va fi tratată cu blândețe atâta timp cât fiii mei nu pățesc nimic rău. Dar dacă Joff va fi omorât sau dacă Tommen cade în mâinile dușmanilor noștri, târfulița ta va muri în chinuri mai mari decât îți poți închipui.

Chiar crede că am de gând să-mi ucid propriul nepot.

— Băieții sunt în siguranță. Drept ce fel de om mă iei?

— Unul mic și strâmb.

Tyrion privi drojdiile de pe fundul cupei sale de vin. *Ce ar face Jaime în locul meu?* Ar ucide-o pe cățea, cel mai probabil, și s-ar gândi la consecințe după aceea. Dar Tyrion nu avea o sabie aurită, nici priceperea să o mânuiască. Îl plăcea furia nesăbuită a fratelui său, dar nobilul lor tată era cel pe care trebuia să caute să-l depășească. *Piatră, trebuie să fiu de piatră, trebuie să fiu Castelul de Piatră, aspru și neclintit. Dacă nu trec acest test, va trebui să caut de bunăvoie cea mai apropiată menajerie*.

— După câte știu, ai omorât-o deja, spuse el.

— Vrei s-o vezi? M-am gândit că s-ar putea să vrei. Cersei traversă camera și dădu la o parte o ușă grea de stejar. Aduceți târfa fratelui meu.

Frații lui Ser Osmund, Osney și Osfryd, erau ca două boabe de mazăre din aceeași păstaie, bărbați înalți, cu nasuri coroiate, cu părul negru și cu zâmbete crude. Fata atârna între ei, cu ochi mari și albi pe fața-i întunecată. Din

buza spartă îi șiroia sângele și prin veșmintele sfâșiate Tyrion îi vedea vânătăile. Mâinile îi erau legate cu sfoară și îi puseseră un căluș în gură, ca să nu poată vorbi.

— Ai spus că nu va păţi nimic.

— S-a împotrivit. Spre deosebire de fraţii săi, Osney Kettleblack era proaspăt bărbierit, astfel că zgârieturile se vedeau deslușit pe obrazul lui ras.

— Fata asta are gheare de pisică-umbră.

— Vânătăile se vindecă, spuse Cersei pe un ton plictisit. Târfa va trăi. Atâta timp cât trăiește Joff.

Lui Tyrion îi venea să râdă de ea. Ar fi fost drăguţ, foarte, foarte drăguţ, dar ar fi dat jocul în vileag. *Ai pierdut, Cersei, iar acești Kettleblack sunt niște nătărăi chiar mai mari decât susținea Bronn*. Nu trebuia decât să rostească acele cuvinte.

În schimb, privi chipul fetei și spuse.

— Juri că o vei elibera după război?

— Dacă-l eliberezi pe Tommen, da.

Se ridică în picioare.

— Atunci păstraţi-o, dar păstraţi-o teafără. Dacă aceste animale cred că se pot folosi de ea... Ei bine, scumpă surioară, lasă-mă să constat că o balanţă se înclină în două părţi. Vorbea pe un ton calm, egal, nepăsător, căutase glasul tatălui său și îl găsise. Orice i se întâmplă ei i se întâmplă și lui Tommen, și asta include și bătăile și violurile. *Dacă mă consideră un asemenea monstru, voi juca pentru ea acest rol*.

Cersei nu se așteptase la asta.

— N-ai îndrăzni.

Tyrion se strădui să zâmbească, încet și rece. Unul verde, unul negru, ochii lui o batjocoreau.

— Să îndrăznesc? O voi face eu însumi.

Mâna surorii sale zbură spre faţa lui, dar el o

prinse de încheietură și o îndoi până când Cersei țipă. Osfryd se apropie în apărarea ei.

— Încă un pas și îi rup mâna, îl avertiză piticul. Bărbatul se opri. Îți aduci aminte când ți-am spus că nu mă vei mai lovi niciodată, Cersei? O trânti la podea și se întoarse la cei trei Kettleblack. Dezlegați-o și scoateți-i călușul ăla.

Sfoara fusese strânsă atât de tare încât să-i oprească sângele să curgă spre mâini. Țipă de durere când circulația reveni. Tyrion îi masă degetele cu blândețe, până ce fata începu din nou să simtă.

— Dulceața mea, spuse el, trebuie să fii curajoasă. Regret că ți-au făcut rău.

— Știu că mă vei elibera, stăpâne.

— Te voi elibera, promise el, iar Alayaya se aplecă și-l sărută pe frunte. Buzele ei crăpate lăsară o dâră de sânge pe fruntea lui. *Un sărut însângerat e mai mult decât merit*, gândi Tyrion. *N-ar fi pățit niciodată nimic dacă nu eram eu*.

Avea încă urme de sânge când privi în jos la regină.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, Cersei, dar ești propria mea soră, așa că nu ți-am făcut nici un rău. Tu ai pus capăt acestui lucru. Te voi face să suferi pentru asta. Încă nu știu cum, dar lasă-mi timp. Va veni o zi când te vei considera apărată și fericită și, dintr-o dată, bucuria ta se va face scrum și vei ști că datoria e plătită. În război, îi spusese cândva tatăl său, bătălia s-a terminat în clipa în care o armată se împrăștie și fuge. Nu contează că sunt la fel de numeroși cum erau cu o clipă înainte, încă înarmați și îmbrăcați în armuri, odată ce au fugit din fața ta, nu se vor mai întoarce să lupte. Așa era cu Cersei.

— Ieși afară! fu singurul răspuns pe care-l

putu ea găsi. Piei din fața mea!

Tyrion se înclină.

— Noapte bună, atunci. Și vise plăcute.

Se îndreptă înapoi către Turnul Mâinii, cu capul plesnindu-i, de parcă ar fi fost călcat de o mie de picioare în armuri. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta urmează din clipa în care m-am furișat prin spatele dulapului Chatayei*. Probabil că nu a vrut să-și dea seama. Picioarele îl dureau tare când termină de urcat. Îl trimise pe Pod după o carafă cu vin și intră în dormitorul său.

Shae stătea cu picioarele încrucișate pe patul cu baldachin, goală, doar cu un lanț de aur legănându-i-se deasupra sânilor, un șir din mâini aurii înlănțuite, fiecare strângând-o pe următoarea.

Tyrion nu se așteptase s-o vadă.

— Ce faci aici?

Râzând, Shae mângâie lanțul.

— Voiam niște mâini pe sânii mei..., dar mâinile astea mici, de aur, sunt reci.

Pentru o clipă, nu știu ce să spună. Cum îi putea spune că o altă femeie încasase bătaia destinată ei și ar putea foarte bine să moară în locul ei, dacă Joff are ghinionul să fie doborât în luptă? Își șterse sângele Alayayei de pe frunte cu podul palmei.

— Lady Lollys...

— Doarme. Nu vrea altceva decât să doarmă, vaca. Doarme și mănâncă. Uneori adoarme în timp ce mănâncă. Mâncarea cade sub pături și se rostogolește peste ea și eu trebuie s-o spăl. Se strâmbă cu dezgust. Doar și-au făcut *mendrele* cu ea.

— Mama ei spune că e bolnavă.

— Are un prunc în burtă, atâta tot.

Tyrion își roti privirea prin încăpere. Toate

păreau la locul lor.

— Cum ai intrat? Arată-mi ușa secretă.

Ridică din umeri.

— Lordul Varys m-a obligat să port o glugă, n-am putut vedea, doar... într-un anume loc am reușit să arunc un ochi la podea, pe sub glugă. Erau numai pietre, știi, din acelea care compun o imagine.

— Un mozaic?

Shae încuviință.

— Erau roșii și negre. Cred că imaginea era un dragon. În rest, totul era în întuneric. Am coborât o scară și am mers mult timp până ce m-a răsucit. Ne-am oprit o dată ca el să deschidă o poartă de fier. Pe urmă am urcat încă o scară, cu un tunel în vârf. A trebuit să mă aplec și cred că Lordul Varys mergea târâș.

Tyrion făcu un tur al camerei. Unul dintre sfeșnice părea desfăcut. Se ridică pe vârfuri și încercă să-l întoarcă. Se roti încet, frecându-se de peretele de piatră. Când îl întoarse cu susul în jos, capătul de lumânare căzu. Paiele împrăștiate pe piatra rece nu păreau deranjate în nici un fel.

— Stăpânul nu vrea să se culce cu mine? întrebă Shae.

— Într-o clipă. Tyrion deschise dulapul și azvârli hainele, apoi împinse scândura din spate. Ceea ce funcţiona într-un bordel putea funcţiona la fel de bine și într-un castel... Dar nu, lemnul era solid, de neclintit. O piatră de lângă bancheta de la fereastră îi atrase privirea, dar toate zgâlţâielile și îmbrâncelile fură în zadar. Se întoarse în pat, frustrat și supărat.

Shae îi desfăcu pantalonii și îi trase braţele în jurul gâtului ei.

— Ai umeri tari ca niște pietre, murmură ea. Grăbește-te, vreau să te simt în mine. Cu toate

acestea, când picioarele ei i se strânseră în jurul taliei, bărbăţia îl părăsi. Când simţi că devine moale, Shae se furișă sub cearceafuri și îl luă în gură, dar nici asta nu îl putu excita.

După câteva clipe o opri.

— Ce-i cu tine? întrebă ea. Toată dulcea inocenţă din lume era întipărită acolo, pe liniile chipului ei tânăr.

Inocență? Prostule, e o târfă, Cersei avea dreptate că gândești cu penisul, prostule, prostule.

— Dormi, dulceaţă, o îndemnă el mângâindu-i părul. Dar mult timp după ce Shae îi urmase sfatul, Tyrion zăcea încă treaz, cu mâna căuș peste un sân mic, ascultându-i respiraţia.

CATELYN

Sala Mare a Riverrunului era un loc pustiu pentru o cină în doi. Umbre adânci învești mântau pereții. Una dintre torțe se stinsese, rămânând aprinse doar trei. Catelyn își fixă cu privirea pocalul cu vin. Vinul vechi îi lăsa un gust diluat și acru pe limbă. Brienne era vizavi de ea. Între ele, jilțul tatălui său era gol, ca și celelalte din încăpere. Până și servitorii erau plecați. Le dăduse permisiunea să participe la sărbătoare.

Zidurile cetății erau groase, dar, chiar și așa, auzeau sunetele înfundate ale petrecerii de afară, din curte. Ser Desmond adusese douăzeci de butoaie din pivnițe, iar oamenii de rând sărbătoreau iminenta întoarcere a lui Edmure și victoria lui Robb de la Pisc, ridicând cornuri de băut cu bere neagră de malț.

Nu-i pot învinui, gândi Catelyn. *Ei nu știu. Și, dacă ar ști, de ce le-ar păsa? Nu mi-au cunoscut fiii. Nu l-au urmărit niciodată pe Bran cățărându-se, cu inima în gât, cu mândria și groaza atât de îngemănate încât păreau una, nu l-au auzit râzând, nu au zâmbit văzându-l pe Rickon încercând cu atâta înverșunare să fie ca frații lui mai mari*. Privea lung mâncarea așezată în fața ei, păstrăv înfășurat în slănină, salată de frunze de nap, fenicul roșu și iarbă dulce, fasole și ceapă și pâine fierbinte. Brienne mânca metodic, ca și cum cina ar fi fost o altă corvoadă pe care trebuia să o îndeplinească. *Am devenit o femeie acră, gândi Catelyn. Nu găsesc plăcere nici în băutură, nici în mâncare, și*

cântecul și veselia au devenit pentru mine niște străini care dau de bănuit. Sunt o făptură făcută din tristețe și din praf și din doruri amare. În trupul meu e un loc gol, acolo unde cândva mi-a fost inima.

Devenise insuportabil să o audă pe cealaltă femeie mâncând.

— Brienne, nu sunt o companie potrivită. Du-te și alătură-te celor care petrec, dacă vrei. Bea un corn de bere și dansează în sunetele harpei lui Rymund.

— Nu sunt făcută pentru petreceri, doamna mea. Mâinile sale mari rupseră în bucăți o coajă de pâine neagră. Brienne privea bucățile de pâine de parcă ar fi uitat ce erau. Dacă poruncești, eu...

Catelyn îi simțea stânjeneala.

— M-am gândit doar că poate ți-ar face plăcere o companie mai veselă decât mine.

— Sunt foarte mulțumită. Fata înmuie pâinea în untura lăsată de slănina în care fusese prăjit păstrăvul.

— A mai fost o pasăre azi-dimineață. Catelyn nu știa de ce spusese asta. Maesterul m-a trezit îndată. Și-a făcut datoria, dar n-a fost politicos din partea lui. N-a fost politicos deloc. Nu avusese de gând să-i spună lui Brienne. Nimeni nu știa în afară de ea și de Maester Vyman, și intenționase să lase lucrurile așa, până când... până când...

Până când ce? Femeie nesocotită, oare dacă păstrezi un secret în inimă e mai puțin adevărat? Dacă nu-l spui, dacă nu vorbești niciodată despre el, va deveni doar un vis, mai puțin decât un vis, un coșmar pe jumătate uitat? O, de-ar fi zeii atât de generoși!

— Sunt vești de la Debarcaderul Regelui? întrebă Brienne.

— Aș fi vrut să fie. Pasărea a venit de la Castelul Cerwyn, trimisă de Ser Rodrik, castelanul meu. *Aripi negre, cuvinte negre*. A adunat câte oști a putut și înaintează către Winterfell, să ia castelul înapoi. Cât de neimportant sunau toate acestea acum. Dar a spus..., a scris..., mi-a spus, el...

— Doamna mea, ce este? Sunt vești despre fiii tăi?

Era o întrebare atât de simplă; ar fi vrut ca răspunsul să poată fi la fel de simplu. Când Catelyn încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

— Nu mai am nici un fiu în afară de Robb. Reuși să rostească acele cuvinte teribile fără un suspin, și măcar pentru asta se bucura.

Brienne o privi îngrozită.

— Doamna mea?

— Bran și Rickon au încercat să fugă, dar au fost prinși la o moară de la Apa Ghindei. Theon Greyjoy le-a urcat capetele pe zidurile Winterfellului. Theon Greyjoy, care a mâncat la masa mea de când era un băiețandru de zece ani. *Am spus-o, zeii să mă ierte! Am spus-o și am făcut să fie adevărat*.

Chipul lui Brienne era o pată apoasă. Întinse mâna peste masă, dar degetele ei fură oprite brusc de degetele lui Catelyn, de parcă atingerea ar fi putut s-o deranjeze.

— Eu... Nu există cuvinte, doamna mea. Buna mea doamnă. Fiii tăi, ei... sunt la zei acum.

— Oare? zise tăios Catelyn. Ce zeu ar îngădui asta? Rickon era doar un copilaș. Cum putea să merite o moarte ca aceasta? Iar Bran... Când am părăsit nordul, nu deschisese ochii de când a căzut. A trebuit să plec înainte să se trezească. Acum nu mă mai pot întoarce

niciodată la el, nici nu-l mai pot auzi râzând. Îi arătă lui Brienne palmele, degetele. Cicatricile astea... Au trimis un om să-i taie gâtul în timp ce dormea. Ar fi murit atunci, și eu împreună cu el, dar lupul lui Bran a sfârtecat gâtul omului. Făcu o scurtă pauză. Presupun că Theon a ucis și lupii. Trebuie că a făcut-o, altminteri... eram convinsă că băieții sunt în siguranță cât timp lupii străvechi sunt cu ei. Ca și Robb, cu Vântul lui Cenușiu. Dar fiicele mele nu mai au acum nici un lup.

Schimbarea bruscă de subiect o derută pe Brienne.

— Fiicele tale...

— Sansa era o domnișoară încă de la trei ani, mereu atât de curtenitoare și de dornică să mulțumească. Nu-i plăcea nimic mai mult decât poveștile despre valorile cavalerești. Oamenii spuneau că seamănă cu mine, dar avea să devină o femeie mult mai frumoasă decât am fost eu vreodată, îți poți da seama. Adesea îi alungam camerista, ca să-i pot pieptăna eu părul. Avea părul roșcat, mai deschis decât al meu, și atât de des și de mătăsos... nuanțele de roșu oglindeau lumina torțelor și străluceau ca arama. Iar Arya, ei bine..., oaspeții lui Ned o luau adesea drept un băiat de la grajduri dacă intrau în curte neanunțați. Arya era un chin, trebuie să spun. Jumătate băiat, jumătate pui de lup. Trebuia doar să-i interzici ceva și devenea dorința inimii sale. Avea chipul puternic al lui Ned și un păr castaniu care arăta întotdeauna de parcă o pasăre și-ar fi făcut cuib în el. Mi-am pierdut nădejdea că voi face vreodată o doamnă din ea. Ea aduna zgârieturi în timp ce alte fete adunau păpuși, și spunea orice îi trecea prin cap. Cred că acum trebuie să fie moartă. Când spuse asta, o mână uriașă o apăsă parcă pe

piept. Vreau să-i văd morți pe toți, Brienne. Mai întâi Theon Greyjoy, pe urmă Jaime Lannister și Cersei și Pezevenghiul, fiecare, fiecare. Dar fetele mele... Fetele mele vor...

— Regina... are și ea o fetiță, spuse Brienne cu stângăcie. Și fii, de vârsta ta. Când va auzi, poate că... i s-ar face milă, și...

— Mi-ar trimite fetele înapoi, vii și nevătămate? Catelyn zâmbi cu tristețe. Câtă dulce inocență, copilă! Aș putea spera... Dar nu. Robb își va răzbuna frații. *Gheață* poate ucide ca focul. *Gheață* a fost spada lui Ned. Oțel valyrian, bătut de o mie de ori, cu marginea vălurită, atât de ascuțită încât mă temeam s-o ating. Sabia lui Robb e boantă ca o măciucă în comparație cu Gheață. Mă tem că nu-i va fi ușor să-i taie capul lui Theon. Clanul Stark nu folosește călăi. Ned a spus întotdeauna că omul care dă sentința trebuie să ridice sabia, deși această sarcină nu i-a făcut niciodată plăcere. Dar *mie* mi-ar face, o, da. Își privi palmele tăiate, le deschise și le închise, pe urmă, încet, ridică ochii.

— I-am trimis vin.

— Vin? Brienne nu pricepea. Lui Robb? Sau... lui Theon Greyjoy?

— Regicidului. Planul i-a mers bine cu Cleos Frey. *Sper că ești însetat, Jaime. Sper că gâtul ți-e strâns și uscat*. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

— Sunt la porunca ta, doamna mea.

— Bine. Catelyn se ridică brusc. Rămâi, termină-ți masa în pace. Voi trimite după tine mai târziu. La miezul nopții.

— Atât de târziu, doamna mea?

— Temnițele nu au geamuri. Acolo, fiecare ceas seamănă cu altul, iar pentru mine toate ceasurile sunt miezul nopții. Când părăsi sala,

pașii lui Catelyn răsunară sec. Pe când urca spre solariul Lordului Hoster, îi auzea afară, strigând:

— Tully!

Și:

— O cupă! O cupă pentru bravul lord!

Tatăl meu nu e mort, îi veni să le strige. *Fiii mei sunt morți, dar tatăl meu trăiește, lua-v-ar naiba pe toți, și încă e stăpânul vostru*.

Lordul Hoster dormea dus.

— A băut o cupă de vin pentru vise, nu cu multă vreme în urmă, doamna mea, spuse Maester Vyman. Pentru durere. Nu va ști că te afli aici.

— Nu contează, spuse Catelyn. *E mai mult mort decât viu, dar e mai viu decât bieții mei fii*.

— Doamna mea, ce-aș putea face pentru tine? Poate un praf de dormit?

— Mulţumesc, dar nu. Nu vreau să-mi alung durerea prin somn. Bran și Rickon merită mai mult de la mine. Du-te și participă la sărbătoare, eu voi sta o vreme cu tatăl meu.

— Cum ţi-e voia, doamna mea. Vyman făcu o plecăciune și plecă.

Lordul Hoster zăcea culcat pe spate, cu gura deschisă, cu respirația ca un oftat slab, șuierat. O mână atârna pe marginea cuverturii, un obiect palid, fragil, descărnat, dar cald la atingere. Își strecură degetele între ale lui și le strânse. *Oricât l-ai strânge de tare, nu-l poți păstra aici*, gândi ea cu tristețe. *Lasă-l să plece*. Însă degetele parcă nu voiau să se desfacă.

— N-am pe nimeni cu care să vorbesc, tată, îi spuse. Mă rog, dar zeii nu răspund. Îi sărută ușor mâna. Pielea era caldă, brăzdată de vene albastre ce se ramificau ca niște râuri sub pielea palidă, translucidă. Afară, râurile mai mari curgeau, Furca Roșie și Piatra Răsucită, și vor

curge de-a pururi, dar nu și râurile din mâinile tatălui ei. Curând, prea curând, acel curs se va opri. Noaptea trecută am visat acea ultimă noapte, când Lysa și cu mine ne-am rătăcit în timp ce călătoream de la Seagard. Îți amintești? Ceața aceea ciudată s-a ridicat și am rămas în urma convoiului. Totul era cenușiu și nu puteam să văd la o palmă în fața calului meu. N-am mai găsit drumul, crengile copacilor erau ca niște brațe lungi, osoase, întinzându-se să ne înșface când treceam pe lângă ele. Lysa a început să plângă, iar când eu am început să strig, ceața înghițea parcă sunetul. Dar Petyr știa unde ne aflam și s-a întors și ne-a găsit...

Dar nu are cine să mă găsească acum, nu-i așa? De data aceasta trebuie să-mi găsesc singură drumul și mi-e greu, atât de greu.

Îmi amintesc întruna cuvintele lui Stark. Iarna a venit, tată. Pentru mine, pentru mine. Robb trebuie să-l înfrunte acum și pe Greyjoy, pe lângă Lannisteri, și pentru ce? Pentru o coroană de aur și un lanț de fier? Pământul a sângerat destul, fără doar și poate, îmi vreau fetele înapoi, vreau ca Robb să lase jos sabia și să aleagă o fiică de treabă de-a lui Walder Frey să-l facă fericit și să-i dăruiască fii. Îi vreau pe Bran și pe Rickon înapoi, vreau... Catelyn lăsă capul în jos. Vreau..., repetă ea, și pe urmă cuvintele îi pieriră.

După o vreme, lumânarea pâlpâi și se stinse. Lumina lunii privi pieziș printre fâșiile obloanelor, așternând dâre palide, argintii, pe chipul tatălui ei. Auzea șoapta lină a respirației sale chinuite, goana nesfârșită a apelor, coardele ușoare ale unui cântec de dragoste purtat de vânt dinspre grădină, atât de trist și de dulce.

„Am iubit o fecioară, roșie ca o toamnă”,

cânta Rymund, „*cu amurg în păr*."

Catelyn nu observă când s-a sfârșit cântecul. Trecură ore, dar i se păru că au fost doar clipe, până când Brienne veni la ușă.

— Doamna mea, vesti ea cu glas șoptit. Miezul nopții a sosit.

Miezul nopții a sosit, tată, gândi ea, și trebuie să-mi fac datoria. Îi lăsă mâna.

Temnicerul era un omuleț cu priviri furișe și vene sparte în nas. Îl găsiră aplecat deasupra unei căni de bere și-a unor resturi de plăcintă cu porumbel, mai mult decât cherchelit. Le privi chiorâș, cu suspiciune.

— Iertăciune, doamna mea, dar Lordul Edmure zice că nimeni n-are voie să-l vadă pe Regicid fără o hârtie de la el, cu sigiliul lui pe ea.

— *Lordul* Edmure? A murit tata și nu mi-a spus nimeni?

Temnicerul își linse buzele.

— Nu, doamna mea, din câte știu eu.

— Vei deschide celula sau vei veni cu mine la solariul Lordului Hoster să-i spui de ce ai găsit nimerit să mă sfidezi.

Își plecă ochii.

— Cum spune doamna mea. Cheile erau legate la cureaua de piele țintată cu care era încins la brâu. Mormăi în barbă, scotocind printre ele, până ce o găsi pe cea care se potrivea la celula Regicidului.

— Întoarce-te la berea ta și lasă-ne, porunci ea. O lampă cu ulei atârna de un cârlig din tavanul scund. Catelyn o luă jos și mări flacăra. Brienne, ai grijă să nu fiu deranjată.

Brienne încuviință și se postă în fața celulei, odihnindu-și mâinile pe mânerul sabiei.

— Doamna mea mă va chema dacă va avea nevoie de mine.

Catelyn dădu la o parte cu umărul ușa grea din lemn și fier și intră în întunericul desăvârșit. Acestea erau măruntaiele Riverrunului și miroseau ca atare. Paiele vechi pârâiau sub picioare. Zidurile erau decolorate, cu pete de silitră. Prin piatră, auzea sunetul îndepărtat al Pietrei Răsucite curgând. Lumina lămpii dezvălui o găleată arhiplină cu fecale într-un colț și o siluetă ghemuită într-altul. Carafa de vin era lângă ușă, neatinsă. *Atâta s-a ales din planul meu. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că temnicerul nu a băut-o el.*

Jaime ridică mâinile să-și acopere fața, zornăindu-și lanțurile de la încheieturi.

— Lady Stark, spuse el cu un glas răgușit de atâta tăcere. Mă tem că nu sunt într-o postură adecvată ca să te primesc.

— Uită-te la mine, ser.

— Mă dor ochii de la lumină. Așteaptă o clipă, te rog. Lui Jaime Lannister nu-i fusese îngăduit să se bărbierească din noaptea în care a fost capturat în Pădurea Șoaptelor, și o barbă lățoasă îi acoperea fața, cândva atât de asemănătoare cu a reginei. Aruncând sclipiri aurii în lumina lămpii, barba îl făcea să arate ca un animal mare, galben, magnific chiar și în lanțuri. Părul nespălat îi atârna încâlcit pe umeri, hainele putrezeau pe trupul lui, fața îi era palidă și răvășită, dar, chiar și așa, puterea și frumusețea bărbatului erau încă vizibile.

— Văd că nu ai nici un chef de vinul pe care ți l-am trimis.

— O generozitate atât de neașteptată mi s-a părut oarecum suspectă.

— Pot pune să ți se taie capul oricând doresc. De ce ar trebui să te otrăvesc?

— Moartea prin otrăvire poate părea naturală. E mai greu de susținut că mi-a căzut

capul pur și simplu. De pe podea, își ridică privirea, mijindu-și ochii verzi, ca de pisică, obișnuindu-se încet cu lumina.

— Te-aș invita să iei loc, dar fratele tău a omis să-mi pună la dispoziţie un scaun.

— Pot sta foarte bine în picioare.

— Poţi? Arăţi îngrozitor, trebuie să-ţi spun. Deși probabil e doar din cauza luminii de-aici. Era încătușat la încheieturile mâinilor și la glezne, iar fiecare cătușă era legată de celelalte, așa că nu putea nici să stea în picioare, nici să se întindă comod. Lanţurile de la glezne erau pironite în perete. După gustul tău, brățările mele sunt destul de grele, sau ai venit să-mi mai adaugi câteva? Le fac să zornăie frumos dacă dorești.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, îi reaminti ea. Ţi-am oferit confortul unei celule din turn, pe măsura obârșiei și a rangului tău. Ne-ai răsplătit încercând să evadezi.

— O celulă este o celulă. Unele de sub Casterly Rock o fac pe aceasta să pară o grădină însorită. Poate, într-o zi, am să ţi le arăt.

Dacă e speriat, o ascunde bine, gândi Catelyn.

— Un bărbat cu mâinile și cu picioarele în lanţuri trebuie să aibă o limbă mai curtenitoare în gură, ser. Nu am venit aici să fiu amenințată.

— Nu? Atunci cu siguranţă ai venit să-ţi faci plăcerile cu mine. Se spune că văduvele se plictisesc de paturile lor goale. Noi, cei din Garda Regală, jurăm să nu ne căsătorim niciodată, dar presupun că aș putea să-ţi fac acest serviciu dacă de asta ai nevoie. Toarnă niște vin și scoate-ţi rochia și vom vedea de ce sunt în stare.

Catelyn îl privi de sus, cu repulsie. *A existat vreodată un bărbat la fel de frumos sau de abject*

ca acesta?

— Dacă ai fi spus asta în prezența fiului meu, te-ar fi ucis.

— Doar dacă purtam astea. Jaime Lannister își zornăi lanțurile. Știm amândoi că băiatul se teme să mă înfrunte într-o luptă de la om la om.

— Poate că fiul meu e tânăr, dar dacă îl consideri un nătărău, te înșeli amarnic... Și mi se pare că nu te-ai prea grăbit să lansezi provocări când aveai o armată în spatele tău.

— Vechii Regi ai Iernii s-au ascuns oare și ei după fustele mamelor lor?

— Încep să mă plictisesc, ser. Trebuie să știu unele lucruri.

— De ce ți-aș spune ceva?

— Ca să-ți salvezi viața.

— Crezi că mă tem de moarte? Asta părea să-l amuze.

— Ar trebui. Crimele tale ți-au câștigat probabil un loc de tortură în cel mai adânc dintre cele șapte iaduri, dacă zeii sunt drepți.

— Ce zei sunt aceia, Lady Catelyn? Copacii la care se ruga soțul tău? Cât de bine l-au slujit când sora mea i-a tăiat capul? Jaime chicoti. Dacă există zei, de ce e lumea e atât de plină de durere și de nedreptate?

— Din cauza unor oameni ca tine.

— Nu există oameni ca mine. Sunt doar eu.

Nu găsesc nimic aici decât aroganță și mândrie, și curajul unui nebun. Îmi răcesc gura degeaba cu el. Dacă a avut vreodată o scânteie de onoare, aceea a murit de mult.

— Dacă nu vrei să vorbești cu mine, fie. Bea vinul sau fă ceva în el, pentru mine e totuna.

Mâna lui Catelyn era pe închizătoarea ușii când Jaime spuse:

— Lady Stark. Catelyn se întoarse și așteptă. Lucrurile încep să ruginească la umezeală,

continuă Jaime. Până și manierele unui bărbat. Rămâi și-ți vei primi răspunsurile... pentru un anumit preţ.

Nu are pic de rușine.

— Prizonierii nu stabilesc preţuri.

— O, pe al meu îl vei găsi destul de mic. Temnicerul tău nu-mi spune decât minciuni ordinare, și nici măcar nu se poate ține de ele. Într-o zi spune că Cersei a fost ucisă, iar în cealaltă că tatăl meu a murit. Răspunde la întrebările mele și eu voi răspunde la ale tale.

— Adevărul adevărat?

— O, vrei *adevărul?* Bagă de seamă, doamna mea. Tyrion spune că oamenii susţin adesea că tânjesc după adevăr, dar rareori le place gustul lui când le este servit.

— Sunt destul de puternică să aud tot ce dorești să spui.

— Cum vrei, atunci. Dar prima dată, dacă ești atât de amabilă... vinul. Mi-e gâtul uscat.

Catelyn atârnă lampa de ușă și aduse mai aproape cupa și carafa. Jaime își plimbă vinul în gură înainte de-a înghiți.

— Acru și prost, dar merge. Se sprijini cu spatele de perete, își trase genunchii la piept și o privi.

— Prima ta întrebare, Lady Catelyn.

Neștiind cât ar putea să dureze acest joc, Catelyn nu pierdu timpul.

— Ești tatăl lui Joffrey?

— N-ai întreba niciodată dacă nu ai ști răspunsul.

— Îl vreau de pe buzele tale.

Ridică din umeri.

— Joffrey este al meu. Ca și celelalte progenituri ale lui Cersei, presupun.

— Recunoști că ești amantul surorii tale?

— Mi-am iubit întotdeauna sora, și îmi

datorezi două răspunsuri. Toate rudele mele sunt încă în viaţă?

— Ser Stafford Lannister a fost ucis la Oxcross, mi s-a spus.

Jaime nu era mișcat.

— Unchiul Dolt, așa îi spunea sora mea. Pe mine mă interesează Cersei și Tyrion. Precum și nobilul meu tată.

— Trăiesc, toţi trei. *Dar nu pentru multă vreme, dacă zeii sunt buni*.

Jaime mai bău niște vin.

— Următoarea întrebare.

Catelyn se întrebă dacă va îndrăzni să răspundă la următoarea ei întrebare cu altceva în afară de o minciună.

— Cum a ajuns să cadă fiul meu Bran?

— L-am aruncat de la fereastră.

Ușurinţa cu care a spus-o o lăsă pe Catelyn fără grai preţ de o clipă. *Dacă aș avea un cuțit, l-aș omorî acum*, gândi ea, dar apoi își aminti de fete. Gâtul i se strânse când spuse:

— Erai cavaler, ai jurat să-i aperi pe cei slabi și nevinovaţi.

— Era destul de slab, dar poate nu atât de nevinovat. Ne spiona.

— Bran n-ar fi spionat.

— Atunci dă vina pe preţioșii tăi zei, care l-au adus pe băiat la fereastra noastră și l-au lăsat să vadă ceva ce nu era pentru ochii lui.

— Să învinuiesc *zeii?* întrebă ea nevenindu-i să creadă. A ta a fost mâna care l-a aruncat. Tu ai vrut să moară.

Lanţurile îi zornăiră încet.

— Rareori arunc copii din turnuri ca să le îmbunătăţesc starea de sănătate. Da, am vrut să moară.

— Și când nu a murit, ai știut că pericolul în care te aflai era mai mare ca oricând, așa că ţi-ai

plătit cu un sac plin cu argint o unealtă care să aibă grijă ca Bran să nu se trezească niciodată.

— Acum și asta am făcut? Jaime ridică cupa și luă o înghițitură lungă. Nu voi nega că am discutat despre asta, dar erai cu băiatul zi și noapte, Maesterul tău și Lordul Eddard veneau la el cu regularitate. Și erau străjeri, chiar și acei blestemaţi lupi străvechi... Ar fi trebuit să-mi croiesc drum prin jumătate din Winterfell. Și de ce să mă ostenesc, când se părea că băiatul va muri de bunăvoie?

— Dacă mă minţi, întâlnirea s-a sfârșit. Catelyn întinse mâinile să-i arate degetele și palmele. Omul care a venit să-i taie gâtul lui Bran mi-a dăruit aceste cicatrici. Juri că nu ai avut nici un rol în trimiterea lui?

— Pe onoarea mea de Lannister.

— Onoarea ta de Lannister valorează mai puţin decât *asta*. Lovi cu piciorul găleata cu murdărie. Un mâl maroniu, puturos, se prelinse pe podeaua celulei, îmbibând paiele.

Jaime Lannister se retrase din calea scursorilor atât cât îi permiteau lanţurile.

— S-ar putea, într-adevăr, să am rahat în loc de onoare, n-am să neg asta, dar n-am angajat niciodată până acum pe nimeni să ucidă în locul meu. Crezi ce vrei, Lady Stark, dar dacă l-aș fi vrut mort pe Bran al tău, l-aș fi ucis cu mâna mea.

O, zei, spune adevărul.

— Dacă n-ai trimis tu ucigașul, atunci l-a trimis sora ta.

— Aș ști dacă ar fi așa. Cersei nu are secrete față de mine.

— Atunci a fost Pezevenghiul.

— Tyrion e la fel de nevinovat ca și Bran al tău. *El* nu se cățăra pe ferestrele nimănui, spionând.

— Atunci de ce avea asasinul pumnalul lui?

— Ce pumnal era?

— Era atât de lung, spuse ea depărtându-și mâinile, simplu, dar frumos lucrat, cu o lamă de oţel valyrian și cu un mâner în formă de os de dragon. Fratele tău l-a câștigat de la Lordul Baelish la turnirul de ziua aniversării Prinţului Joffrey.

Lannister turna, bea, turna și privea în cupa lui cu vin.

— Vinul acesta se face parcă tot mai bun pe măsură ce îl beau. Închipuie-ţi. Parcă îmi amintesc pumnalul acela, acum că l-ai descris. L-a câștigat, zici? Cum?

— Pariind pe tine când ai luptat împotriva Cavalerului Florilor. Cu toate acestea, când își auzi propriile cuvine, Catelyn știa că înţelesese greșit. Nu... a fost altfel?

— Tyrion m-a susţinut întotdeauna la turniruri, spuse Jaime, dar în ziua aceea Ser Loras m-a doborât din șa... Un ghinion, l-am luat prea ușor pe băiat, dar nu contează. Orice ar fi pariat fratele meu, a pierdut, dar pumnalul și-a schimbat, într-adevăr, stăpânul, acum îmi amintesc. Robert mi l-a arătat în seara aceea, la ospăţ. Înălţimii Sale îi plăcea să-mi pună sare pe rană, mai ales când era beat. Și când nu era el beat?

Catelyn își amintea că Tyrion Lannister povestise cam același lucru când au călătorit prin Munţii Lunii. Refuzase să-l creadă. Petyr jurase că a fost altfel, Petyr care i-a fost ca un frate, Petyr care o iubea atât de mult încât a luptat în duel pentru mâna ei... Și totuși, Jaime și Tyrion spuneau aceeași poveste, ce însemna asta? Fraţii nu se mai văzuseră de când au plecat de la Winterfell, cu mai mult de un an în urmă.

— Încerci să mă păcălești?

Aici, undeva, era o capcană.

— Am recunoscut că l-am aruncat pe prețiosul tău strengar de la fereastră, ce aș avea de câștigat dacă aș minți în legătură cu acest cuțit? Dădu pe gât încă o cupă cu vin. Crezi ce vrei, nu-mi mai pasă de mult ce spun oamenii despre mine. Și e rândul meu: Frații lui Robert au pornit la luptă?

— Da.

— Ăsta e un răspuns zgârcit. Dă-mi mai mult de-atât, sau următorul tău răspuns va fi la fel de sărac.

— Stannis a pornit împotriva Debarcaderului Regelui, spuse ea în silă. Renly e mort, ucis de fratele lui la Podul Amar, printr-un vicleșug negru pe care nu-l înțeleg.

— Păcat, spuse Jaime. Îmi plăcea mai degrabă Renly, deși Stannis e altă poveste. Tyrellii de partea cui s-au situat?

— De partea lui Renly, la început. Acum, n-aș putea spune.

— Băiatul tău trebuie că se simte singur.

— Robb a împlinit șaisprezece ani acum câteva zile... E bărbat în toată firea și e rege. A câștigat fiecare bătălie pe care a dus-o. Ultima veste pe care o avem de la el e că a luat Piscul de la clanul Westerling.

— Încă nu a fost față în față cu tatăl meu, nu-i așa?

— Când va fi, îl va înfrânge. Așa cum te-a înfrânt pe tine.

— M-a luat pe nepregătite. Un șiretlic josnic.

— Îndrăznești să vorbești de șiretlicuri? Fratele tău Tyrion ne-a trimis asasini în straie de mesageri, sub un stindard de pace.

— Dacă unul dintre fiii tăi ar fi fost în

această celulă, fraţii lui n-ar fi făcut atâta lucru pentru el?

Fiul meu nu are fraţi, gândi ea, dar nu voia să-şi mărturisească durerea în faţa unei asemenea fiinţe.

Jaime mai bău nişte vin.

— Ce înseamnă viaţa unui frate când e în joc onoarea, nu? Încă o sorbitură. Tyrion e destul de deştept să-şi dea seama că fiul tău nu va fi niciodată de acord cu răscumpărarea mea.

Catelyn nu putea nega asta.

— Stegarii lui Robb ar prefera să te vadă mort. Rickard Karstark, în special. I-ai ucis doi dintre fii în Pădurea Şoaptelor.

— Erau cei doi cu sorii albi? Jaime ridică din umeri. La drept vorbind, pe fiul *tău* încercam să-l ucid. Ceilalţi mi-au ieşit în cale. I-am omorât în luptă dreaptă, în focul bătăliei. Oricare alt cavaler ar fi făcut la fel.

— Cum te mai poţi socoti cavaler, când ai încălcat fiecare jurământ pe care l-ai făcut vreodată?

Jaime întinse mâna după carafă, să-şi umple din nou cupa.

— Atâtea jurăminte... Te pun să juri şi să juri. Că aperi regele. Că te supui regelui. Că-i păstrezi secretele. Că-i urmezi porunca. Viaţa ta pentru a lui. Dar ascultă-ţi tatăl. Iubeşte-ţi sora. Apără-i pe cei nevinovaţi. Respectă zeii. Supune-te legilor. E prea mult. Orice-ai face, încalci un jurământ sau altul. Luă o înghiţitură zdravănă de vin şi închise o clipă ochii, lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de pata de silitră de pe perete. Am fost cel mai tânăr bărbat care a purtat vreodată mantia albă.

— Şi cel mai tânăr care a trădat tot ce reprezenta ea, Regicidule.

— *Regicid*, pronunţă el cu grijă. Şi ce mai

rege era! Înălță cupa: În cinstea lui Aerys Targaryen, Al Doilea Pe Numele Său, Lord al Celor Șapte Regate și Protector al Ținutului. Și în cinstea sabiei care i-a sfârtecat gâtul. O sabie *aurie*, dacă nu știai. Până ce sângele a curs roșu pe lama ei. Acestea sunt culorile Lannisterilor, roșu și auriu.

În timp ce Jaime râdea, Catelyn își dădu seama că vinul își făcuse treaba, Jaime băuse aproape toată carafa și era beat.

— Doar un om ca tine ar fi mândru de o asemenea faptă.

— Ți-am spus, nu există nici un om ca mine. Răspunde-mi la asta, Lady Stark: Ți-a povestit vreodată Ned cum a murit tatăl lui? Sau fratele lui?

— L-au strangulat pe Brandon sub privirile tatălui său, și pe urmă l-au ucis și pe Lordul Rickard. O poveste urâtă și veche de șaisprezece ani. Oare de ce întreba despre asta acum?

— Ucis, da, dar cum?

— Cu funia sau cu securea, presupun.

Jaime luă o înghițitură, apoi se șterse la gură.

— Fără îndoială, Ned a vrut să te menajeze. Dulcea lui tânără mireasă, chiar dacă nu tocmai fecioară. Ei bine, ai vrut adevărul. Întreabă-mă. Am făcut un târg, Nu-ți pot refuza nimic. Întreabă.

— Ce-i mort e mort. *Nu vreau să știu asta*.

— Brandon era altfel decât fratele lui, nu-i așa? Avea sânge în vene în loc de apă rece. Semăna mai degrabă cu mine.

— Brandon nu semăna deloc cu tine.

— Dacă spui tu... Urma să vă căsătoriți.

— Era pe drum către Riverrun când... Ciudat cum și acum, după atâția ani, simțea un nod în gât când povestea asta... Când a auzit despre

Lyanna și, în schimb, s-a dus la Debarcaderul Regelui. A fost un gest pripit. Își amintea cum propriul ei tată se înfuriase când a sosit vestea la Riverrun. *Nebunul galant*, așa i-a spus lui Brandon.

Jaime își turnă ultima cupă de vin.

— A intrat în Fortăreața Roșie cu câțiva camarazi, strigându-i Prințului Rhaegar să iasă afară și să moară. Dar Rhaegar nu era acolo. Aerys și-a trimis gărzile să-i aresteze pe toți pentru că au complotat la uciderea fiului său. Ceilalți erau tot fii de lorzi, mi se pare.

— Ethan Glover era scutierul lui Brandon, spuse Catelyn. A fost singurul care a supraviețuit. Ceilalți erau Jeffory Mallister, Kyle Royce și Elbert Arryn, nepotul și moștenitorul lui Arryn. Era ciudat cum își amintea și acum numele, după atâția ani. Aerys i-a acuzat de trădare și i-a chemat pe tații lor la curte, să răspundă acuzațiilor, cu fiii lor ca ostatici. Când au sosit, a pus să fie omorâți fără judecată. Atât tații, cât și fiii.

— Au fost judecați. Într-un anumit fel. Lordul Rickon a cerut judecată prin luptă și regele i-a îndeplinit cerința. Stark și-a pus armura pentru bătălie gândindu-se să se dueleze cu unul din Garda Regală. Eu, probabil. În schimb, l-au dus în sala tronului și l-au atârnat de grinzi, în timp ce doi dintre piromanții lui Aerys au aprins sub el un foc. Regele i-a spus că acel *foc* era campionul Casei Targaryen. Astfel, tot ce trebuia să facă Lordul Rickard ca să-și dovedească nevinovăția era... ei bine, să nu se ardă.

Când focul ardea cu putere, l-au adus pe Brandon. Mâinile îi erau legate cu lanțuri la spate, și în jurul gâtului avea o sfoară udă, atașată de un obiect pe care regele îl adusese de

la Tyrosh. I-au lăsat picioarele libere și i-au atârnat sabia lungă jos, unde nu o putea atinge.

Piromanții l-au prăjit pe Lordul Rickard încet, domolind focul și ventilându-l, ca să obțină o căldură constantă. Mantia i s-a aprins prima și pe urmă bluza și curând nu mai avea nimic pe el, în afară de metal și cenușă. Urma să se prăjească el, după cum a promis Aerys... dacă nu cumva fiii lui îl puteau elibera. Brandon a încercat, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai tare se strângea funia de gâtul lui. În cele din urmă, s-a strangulat.

Cât despre Lordul Rickard, oțelul platoșei sale a devenit vișiniu la sfârșit, iar aurul i s-a topit de pe pinteni și s-a scurs, picătură cu picătură, în focul de dedesubt. Eu stăteam la picioarele Tronului de Fier, în armura mea albă și în mantia mea albă, cu gândul numai la Cersei. După, Gerold Hightower însuși m-a luat deoparte și mi-a spus: Ai jurat să-l păzești pe rege, nu să-l judeci. Așa era Taurul Alb, loial până la capăt și un om mai bun decât mine, sunt de acord.

— Aerys... Catelyn simțea gust de fiere în fundul gâtului. Povestea era atât de oribilă încât bănuia că trebuia să fie adevărată. Aerys era nebun, întreg regatul știa asta, dar dacă vrei să mă faci să cred că l-ai ucis ca să-l răzbuni pe Brandon Stark...

— N-am susținut așa ceva. Familia Stark nu însemna nimic pentru mine. Pot spune că mi se pare deosebit de ciudat că sunt iubit de unul pentru o favoare pe care nu am făcut-o niciodată și ponegrit de atât de mulți pentru fapta mea cea mai bună. La încoronarea lui Robert, am fost obligat să îngenunchez la picioarele regale, lângă Maester Pycelle și lângă Varys, eunucul, ca să ne poată *ierta* pentru

crimele noastre, înainte de-a ne lua în serviciul lui. Cât despre Ned al tău, ar fi trebuit să sărute mâna care l-a ucis pe Aerys, dar a preferat să dispreţuiască fundul pe care l-a găsit aşezat pe tronul lui Robert. Cred că Ned Stark îl iubea pe Robert mai mult decât şi-a iubit vreodată fratele, sau tatăl..., sau chiar pe tine, doamna mea. Nu i-a fost niciodată necredincios lui Robert, nu-i aşa? Jaime izbucni într-un râs de om beat. Haide, Lady Stark, nu găseşti că toate astea sunt îngrozitor de amuzante?

— Nu găsesc nimic amuzant la tine, Regicidule.

— Iarăşi numele ăla. Nu cred că am să mă culc cu tine până la urmă. Degeţel te-a avut primul, nu-i aşa? Nu mănânc niciodată din strachina altuia. În plus, nu eşti nici pe jumătate la fel de frumoasă ca sora mea. Zâmbetul lui era tăios. Nu m-am culcat niciodată cu altă femeie în afară de Cersei. În felul meu, am fost mai fidel decât a fost vreodată Ned al tău. Bietul, bătrânul, răposatul Ned. Aşa că, te întreb, cine are rahat în loc de onoare? Cum îl chema pe bastardul ăla al lui?

Catelyn făcu un pas înapoi.

— Brienne!

— Nu, nu ăsta era. Jaime Lannister dădu carafa peste cap. Un firicel i se prelinse pe faţă, aprins ca sângele. Snow, ăsta era. Un nume atât de *alb*..., ca mantiile încântătoare pe care ni le dau la Garda Regelui când ne spunem jurămintele încântătoare.

Brienne dădu uşa în lături şi păşi în celulă.

— M-ai chemat, doamna mea?

— Dă-mi sabia ta. Catelyn întinse mâna.

THEON

Cerul era un nor mohorât, pădurile, moarte și înghețate. Rădăcinile îl înhățau de picioare, în timp ce alerga, iar crengile desfrunzite îi biciuiau fața, lăsând dâre subțiri de sânge pe obrajii săi. Theon trecea nepăsător, cu răsuflarea tăiată, făcând țurțurii să zboare în bucăți în fața lui. *Îndurare*, suspină el. Din spatele lui veni un urlet cutremurător care îi îngheță sângele. *Îndurare, îndurare*. Când privi înapoi peste umăr îi văzu venind, lupi uriași, de dimensiunea cailor, cu capete de copii. *O, îndurare, îndurare*. Sângele le șiroia din gură, negru ca smoala, mistuind zăpada acolo unde cădea. Fiecare pas îi aducea mai aproape. Theon încercă să fugă mai repede, dar picioarele nu-l ascultau. Copacii aveau cu toții chipuri, și râdeau de el, râdeau, și urletul se auzi din nou. Simțea respirația fierbinte a fiarelor în spatele lui, o miasmă de pucioasă și de putreziciune. *Sunt morți, morți, i-am văzut uciși*, încercă să strige, *le-am văzut capetele înmuiate în smoală*, dar când deschise gura, scoase doar un geamăt, și pe urmă ceva îl atinse și se răsuci, țipând...

... zvârcolindu-se în căutarea cuțitului pe care-l ținea lângă pat și reușind doar să-l doboare pe podea. Wex se feri din calea lui cu un salt. Duhoare stătea în spatele mutului, cu fața luminată de jos de lumânarea pe care o ducea.

— Ce? strigă Theon. *Îndurare!* Ce vreți? De ce sunteți în dormitorul meu? *De ce?*

— Nobile prinț, spuse Duhoare, sora ta a venit la Winterfell. Ai cerut să fii informat îndată ce sosește.

— Era și timpul, șopti Theon trecându-și degetele prin păr. Începuse să se teamă că Asha avea de gând să-l lase în voia sorții. *Îndurare!* Aruncă o privire pe fereastră, unde primele raze palide de lumină mângâiau turnurile Winterfellului. Unde este?

— Lorren a dus-o, împreună cu oamenii ei, în Sala Mare, să ia micul dejun. Vrei s-o vezi acum?

— Da. Theon împinse la o parte păturile. Focul se stinsese. Wex, apă fierbinte. Nu putea să o lase pe Asha să-l vadă răvășit și leoarcă de sudoare. *Lupi cu fețe de copii...* Începu să tremure. Închideți obloanele. Camera i se părea rece, asemenea pădurii din vis.

Toate visele erau reci în ultimul timp, și fiecare mai hidos decât celălalt. Noaptea trecută se visase din nou la moară, în genunchi, îmbrăcând morții. Membrele le erau deja înțepenite, așa că opuneau parcă, ursuzi, rezistență, în timp ce el bâjbâia, cu degete pe jumătate înghețate, smucind de pantaloni și legând șireturi, trăgând cizme tivite cu blană peste picioare amorțite, încheind o curea de piele cu ținte în jurul unei talii cât palma.

— N-am vrut niciodată asta, le-a spus în timp ce muncea. Nu mi-au dat de ales. Cadavrele nu dădeau nici un răspuns, ci deveneau tot mai reci, tot mai grele.

Cu o noapte înainte, o visase pe nevasta morarului. Theon îi uitase numele, dar își amintea trupul femeii, cu sâni moi, catifelați și cu vergeturi pe pântece, și felul în care l-a zgâriat pe spate când s-a culcat cu ea. Noaptea trecută, în vis, fusese din nou cu ea în pat, dar

de data aceasta avea dinți și sus și jos și i-a sfâșiat gâtul chiar în timp ce îi mușca bărbăția. Era o nebunie. O văzuse și pe ea murind. Gelmarr o doborâse cu o lovitură de topor în timp ce ea îi cerea lui Theon îndurare. *Lasă-mă, femeie. El a fost cel care te-a omorât, nu eu*. Și e mort și el. Cel puțin Gelmarr nu bântuia somnul lui Theon.

Visul se îndepărtase când Wex reveni cu apa. Theon își spălă sudoarea și somnul de pe trup și se îmbrăcă pe îndelete. Asha îl lăsase suficient să aștepte, acum era rândul lui. Alese o tunică de satin, cu dungi negre și aurii, și o vestă frumoasă de piele cu ținte de argint... și abia atunci își aminti că nenorocita lui de soră punea mai mult preț pe arme decât pe frumusețe. Înjurând, își smulse hainele de pe el și se îmbrăcă din nou, dar în postav negru și-n zale. La brâu își prinse sabia și pumnalul, amintindu-și noaptea când ea îl umilise la masa propriului său tată. *Dragul ei copilaș, da. Ei bine, am acum și eu un cuțit și știu cum să-l folosesc*.

La urmă de tot își puse coroana, o fâșie de fier rece, subțire ca un deget, încrustată cu bucăți mari de diamante negre și de aur. Era deformată și urâtă, dar nu avea ce face în privința asta. Mikken era îngropat în cimitir, și noul fierar nu era în stare să facă aproape nimic în afară de cuie și potcoave. Theon se consolă amintindu-și că era doar o coroană de prinț. Va avea ceva mult mai de soi când va fi încoronat ca rege.

În fața ușii, Duhoare aștepta împreună cu Urzen și cu Kromm. Theon plecă împreună cu ei. În ultima vreme, lua gărzi cu el oriunde mergea, chiar și la privată. Winterfellul îl voia mort. Chiar în noaptea în care s-au întors de la

Apa Ghindei, Gelmarr cel Fioros a căzut pe niște trepte și și-a rupt spatele. În ziua următoare, Aggar s-a ales cu beregata tăiată de la o ureche la alta. Gynir Rednose a devenit atât de prudent încât se ferea de vin, se ducea la culcare în cămașă de zale, cu cască și cu coif, și adoptase cel mai gălăgios câine din adăpost să-i dea de știre dacă cineva încerca să se furișeze unde dormea. Cu toate acestea, într-o dimineață castelul s-a trezit la lătratul frenetic al cățelușului său. L-au găsit alergând în jurul fântânii, iar Rednose înota în ea, mort.

Nu putea să lase omorurile nepedepsite. Farlen era cel mai suspect dintre toți, astfel că Theon l-a judecat, l-a găsit vinovat și l-a condamnat la moarte. Până și asta a decurs în mod nefericit. Când a îngenuncheat lângă butuc, îngrijitorul de câini a spus:

— Stăpânul Eddard omora mereu cu mâna lui.

Trebuia să ia toporul în mână sau să pară slab. Mâinile îi erau transpirate, așa că mânerul i-a alunecat și prima lovitură a căzut între umerii lui Farlen. A fost nevoie de încă trei lovituri să taie toate oasele și mușchii aceia și să despartă capul de trup, și pe urmă i s-a făcut rău, amintindu-și toate momentele când au stat la o cupă de mied, discutând despre câini și despre vânătoare. *N-am avut de ales*, voia să-i țipe cadavrului. *Oamenii de fier nu pot păstra secrete, trebuie să moară, și cineva trebuie să-și asume vina pentru asta*. Își dorea doar să-l fi ucis mai curat. Ned Stark nu avusese niciodată nevoie de mai mult de-o singură lovitură ca să ia capul unui om.

Crimele au încetat după moartea lui Farlen, dar oamenii continuau să fie posomorâți și neliniștiți.

— Nu se tem de nici un dușman în luptă deschisă, i-a spus Lorren cel Negru, dar e altă treabă să locuiești printre dușmani, fără să știi niciodată dacă spălătoreasa vrea să te sărute sau să te ucidă, sau dacă slujitorul îți umple cupa cu bere sau cu otravă. Am face bine să părăsim acest loc.

— Sunt Prințul de Winterfell! a strigat Theon. Acesta e tronul meu, nici un bărbat nu mă îndepărtează de el. Nu, nici vreo femeie.

Asha. Era vina ei. Dulcea mea surioară, înțepa-o-ar Ceilalți cu sabia! Îl voia mort ca să-i poată fura locul, ca moștenitoare a tatălui lor. De aceea îl lăsase să lâncezească aici, ignorând poruncile insistente pe care i le trimisese.

O găsi în jilțul familiei Stark, rupând cu degetele o bucată de clapon. Sala răsuna de glasurile oamenilor ei, povestind și bând împreună cu oamenii lui Theon. Erau atât de gălăgioși încât intrarea lui trecu neobservată.

— Unde sunt ceilalți? îl întrebă pe Duhoare pe un ton poruncitor. Nu erau mai mult de cincizeci de oameni la mesele de lemn, majoritatea ai lui. Sala Mare a Winterfellului ar fi putut să găzduiască de zece ori pe-atâția.

— Ăștia sunt toți, nobile stăpân.

— *Toți?* Câți oameni a adus ea?

— Douăzeci, după socoteala mea.

Theon Greyjoy se îndreptă cu pași mari spre locul unde stătea tolănită sora sa. Asha râdea de ceva ce spusese unul dintre oamenii ei, dar se întrerupse la apropierea lui.

— Măi să fie, ăsta e Prințul de Winterfell. Azvârli un os unuia dintre câinii care adulmecau prin încăpere. Sub nasul ei ca un cioc de șoim, gura largă i se strâmbă într-un rânjet batjocoritor. Sau o fi Prințul Bufonilor?

— Invidia nu-i șade bine unei fecioare.

Asha își linse unsoarea de pe degete. O buclă de păr negru îi căzu peste ochi. Oamenii ei cereau în gura mare pâine și slănină. Făceau mare hărmălaie, așa puțini cum erau.

— Invidie, Theon?

— Cum altfel poți să-i spui? Cu treizeci de oameni, am capturat Winterfellul într-o singură noapte. Tu ai avut nevoie de o mie, și de o lună de zile ca să cucerești Deepwood Motte.

— Ei bine, eu nu sunt o mare luptătoare, ca tine, frățioare. Dădu pe gât o jumătate de corn de bere și se șterse la gură cu dosul palmei. Am văzut capetele de deasupra porților. Spune-mi cinstit, cu care ai avut mai mult de furcă, cu infirmul sau cu țâncul?

Theon simțea cum sângele îi năvălește în obraji. Capetele acelea nu-i făceau nici o plăcere, după cum nu i-a plăcut nici să expună trupurile decapitate ale copiilor în fața castelului. Bătrâna Nan a privit, deschizându-și și închizându-și, fără un sunet, gura moale și știrbă, iar Farlen s-a aruncat asupra lui Theon, mârâind ca un câine. Urzen și Cadwyl au fost nevoiți să-l bată până când a leșinat. *Cum am ajuns la asta?* se gândise pe când stătea deasupra trupurilor pătate de muște.

Numai Maester Luwin a avut stomacul să se apropie. Cu chipul împietrit, omulețul cărunt l-a rugat să-l lase să coasă capetele băieților înapoi pe trupuri, ca să poată fi așezați în cripte cu ceilalți morți din familia Stark.

— Nu, i-a spus Theon, nu în cripte.

— Dar de ce, stăpâne? Cu siguranță nu-ți mai pot face nici un rău. Acolo le e locul. Toate oasele familiei Stark...

— Am spus *nu*. Avea nevoie de capete pentru zid, dar a ars trupurile decapitate chiar în ziua aceea, cu toate gătelile lor. După aceea, a

îngenuncheat lângă oase și cenușă să recupereze o bucată de argint topit și jais crăpat, tot ceea ce rămăsese din broșa în formă de cap de lup care îi aparținuse cândva lui Bran. O avea și acum.

— I-am tratat pe Bran și pe Rickon cu generozitate, îi spuse surorii sale. Și-au atras singuri soarta.

— Ca noi toți, frățioare.

Răbdarea lui ajunsese la sfârșit.

— Cum vrei să păstrez Winterfellul dacă îmi aduci numai douăzeci de oameni?

— Zece, îl corectă Asha. Ceilalți se întorc cu mine. Nu vrei ca scumpa ta soră să înfrunte singură primejdiile pădurii, fără escortă, nu-i așa? Sunt lupi străvechi care umblă după pradă pe întuneric. Se răsuci în jilțul mare de piatră și se ridică în picioare. Haide, vino să mergem undeva unde putem vorbi fără să fim auziți.

Avea dreptate, știa, deși îi era ciudă că luase ea hotărârea. *N-ar fi trebuit să vin în sală deloc*, își dădu seama, tardiv. *Ar fi trebuit s-o chem pe ea la mine*.

Oricum, era prea târziu acum pentru asta. Theon nu avea altceva de făcut decât să o conducă pe Asha în solariul lui Ned Stark. Acolo, în fața cenușii unui foc stins, izbucni:

— Dagmer a pierdut bătălia la Cetatea lui Torrhen...

— Bătrânul castelan i-a zdrobit zidul de apărare, da, zise Asha cu calm. La ce te așteptai? Acest Ser Rodrik cunoaște ținutul ca-n palmă, după cum Cleftjaw nu-l cunoaște, și mulți dintre nordici erau călare. Oamenilor de Fier le lipsește disciplina ca să reziste în fața unui atac cu cai în armuri. Dagmer e în viață, fii recunoscător măcar pentru atâta. Îi conduce pe supraviețuitori înapoi la Țărmul Stâncos.

Știe mai multe decât mine, își dădu seama Theon. Asta nu făcu decât să-l înfurie și mai tare.

— Victoria i-a dat lui Leobald Tallhart curajul de a ieși din spatele zidurilor și de a i se alătura lui Ser Rodrik. Și avem relatări că Lordul Manderly a trimis o duzină de bărci în susul râului, înțesate de cavaleri, de cai și de mașini de război. Clanul Umber se adună și ei dincolo de Ultimul Râu. Voi avea o *armată* la porțile mele înainte de sfârșitul lunii și tu-mi aduci doar *zece oameni?*

— Nu eram obligată să-ți aduc nici unul.

— Ți-am poruncit...

— *Tata* mi-a poruncit să cuceresc Deepwood Motte, izbucni ea. Nu mi-a pomenit nimic cum că ar trebui să-mi salvez frățiorul.

— La naiba cu Deepwood, răspunse el. E o troacă din lemn pe un deal. Winterfellul e în inima ținutului, dar cum să-l păstrez fără garnizoană?

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a-l lua în stăpânire. O, a fost o mișcare ingenioasă, te asigur. De-ai fi avut înțelepciunea să razi castelul de pe fața pământului și să-i duci pe cei doi prinți înapoi la Pyke, ca ostatici, ai fi câștigat războiul dintr-o lovitură.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? Să-mi vezi trofeul transformat în ruine și cenușă.

— Trofeul tău îți va aduce pierzania. Krakenii se ridică din mare, Theon, sau ai uitat asta în anii petrecuți printre lupi? Puterea noastră stă în corăbiile noastre lungi. Troaca mea de lemn se află destul de aproape de mare pentru ca să ajungă la mine provizii și întăriri ori de câte ori e nevoie. Dar Winterfell e la mii de leghe în interior, înconjurat de păduri și

dealuri, de cetăți și de castele ostile. Și fiecare om pe o mie de leghe e vrăjmașul nostru acum, să nu te înșeli. Te-ai asigurat de asta în clipa în care ai urcat acele capete pe casa porții. Cum ai putut să fii atât de nătărău? *Copii... ?*

— *M-au sfidat!* îi strigă în față. Și, în plus, a fost sânge pentru sânge, doi fii ai lui Eddard Stark pentru moartea lui Rodrik și-a lui Maron. Cuvintele se rostogoleau de-a valma, dar Theon știu dintr-odată că tatăl lui l-ar aproba. Am lăsat fantomele fraților mei să se odihnească.

— Frații *noștri*, îi reaminti Asha cu o jumătate de zâmbet care sugera că vorbele lui despre răzbunare i se păreau iscusite. Ai adus fantomele de la Pyke, frățioare? Și eu care credeam că-l bântuiau doar pe tata.

— Când a înțeles vreodată o fecioară nevoia de răzbunare a unui bărbat? Chiar dacă tatăl lui nu aprecia darul Winterfellului, *trebuia* să fie de acord cu răzbunarea fraților săi!

Asha pufni, înăbușindu-și un hohot de râs.

— Acest Ser Rodrik ar putea foarte bine să simtă aceeași nevoie bărbătească, te-ai gândit la asta? Ești de un sânge cu mine, Theon, orice altceva ai fi. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, întoarce-te cu mine la Deepwood Motte. Pârjolește Winterfellul și dispari cât mai poți.

— Nu. Theon își potrivi coroana. Am cucerit acest castel și am de gând să-l păstrez.

Sora lui îl privi vreme îndelungată.

— Atunci păstrează-l, spuse ea, pentru tot restul vieții. Suspină. Eu spun că miroase a nesăbuință, dar ce știe o fecioară sfioasă despre asemenea lucruri? În dreptul ușii, îi aruncă un ultim zâmbet batjocoritor. Ar trebui să știi, aceea e cea mai urâtă coroană pe care am văzut-o vreodată. Ai făcut-o singur?

Îl lăsă să fiarbă și nu zăbovi mai mult decât era nevoie ca să-și hrănească și să-și adape caii. Jumătate dintre oamenii pe care-i adusese plecară înapoi cu ea, așa cum amenințase, ieșind pe aceeași Poartă a Vânătorului pe care o folosiseră Bran și Rickon pentru evadare.

Theon îi privi îndepărtându-se din vârful zidului. Când sora lui dispăru în cețurile pădurii lupilor, se pomeni întrebându-se de ce nu a ascultat-o și nu a plecat cu ea.

— A plecat, nu-i așa? Duhoare era la cotul lui.

Theon nu-l auzise apropiindu-se, nici nu-i simțise mirosul. Nu se putea gândi la cineva pe care să fi dorit mai puțin să-l vadă. Nu se simțea în largul lui să-l vadă umblând de colo-colo, duhnind. *Ar fi trebuit să pun să fie omorât, după ce a terminat cu ceilalți*, cugetă el, dar ideea îl neliniștea. Oricât de incredibil ar fi părut, Duhoare știa să scrie și să citească, și era destul de mârșav și de viclean ca să ascundă o relatare despre ceea ce au făcut.

— Nobile prinț, să-mi fie cu iertare, nu e corect din partea ei să te părăsească. Și zece oameni, asta nu e nici pe departe îndeajuns.

— Sunt foarte conștient de asta, răspunse Theon. *La fel a fost și Asha*.

— Ei, s-ar putea să te ajut eu, zise Duhoare. Dă-mi un cal și un sac de monede și îți pot găsi câțiva oameni de nădejde.

Theon își miji ochii.

— Câți?

— O sută, poate. Două sute. Poate mai mulți. Zâmbi, cu ochii palizi scânteind. M-am născut aici, în nord, cunosc mulți oameni și mulți îl cunosc pe Duhoare.

Două sute de oameni nu erau o armată, dar nu avea nevoie de o mie ca să apere un castel

atât de puternic precum Winterfellul. Atâta timp cât puteau învăţa care capăt al suliţei e cel care ucide, s-ar putea ca acești oameni să cântărească greu în balanță.

— Fă cum spui și nu mă vei găsi nerecunoscător. Poți să-ți numești răsplata.

— Ei bine, stăpâne, n-am avut nici o femeie de când eram alături de Lordul Ramsay, zise Duhoare. Am pus ochii pe Palla și aud că ea a făcut-o deja, așa că...

Mersese prea departe cu Duhoare ca să dea înapoi acum.

— Două sute de oameni și e a ta. Dar un om mai puţin și poți să te întorci la porci.

Înainte de apusul soarelui, Duhoare era plecat, ducând cu el un sac din argintul familiei Stark și ultimele speranţe ale lui Theon. *Probabil că nu-l voi mai vedea pe ticălos*, gândi el cu amărăciune, dar trebuia, oricum, să-și încerce norocul.

În noaptea aceea visă ospăţul oferit de Ned Stark când a venit Regele Robert la Winterfell. Castelul răsuna de muzică și de veselie, deși afară se ridicau vânturile reci. La început, totul a fost doar vin și carne friptă, iar Theon făcea glume și arunca ocheade slujitoarelor și se distra de minune, până când a observat că încăperea se întunecă. Muzica nu mai părea atât de minunată; auzi dezacorduri și pauze ciudate și note care atârnau în aer, sângerând. Deodată, vinul îi deveni amar în gură, și când își ridică privirea văzu că lua cina cu morţii.

Regele Robert stătea cu mațele împrăștiate pe masă, revărsate din rana mare din burtă, iar Lordul Eddard era fără cap, lângă el. Pe băncile de jos erau înșirate cadavre, cu carnea grimaronie desprinzându-li-se de pe oase când ridicau cupele să toasteze, cu viermi intrând și

ieșind din găurile pe care le aveau în loc de ochi. Îi cunoștea, pe fiecare. Jory Cassel și Tom Grăsanul, Porther și Cayn și Hullen, maestrul de călărie, și toți ceilalți care au plecat de la Debarcaderul Regelui fără să se mai întoarcă vreodată. Mikken și Chayle stăteau împreună, unul picurând sânge, celălalt apă. Benfred Tallhart și Iepurii lui Sălbatici ocupau aproape toată masa. Soția morarului era și ea acolo, și Farlen, până și sălbaticul pe care Theon îl omorâse în pădurea lupilor în ziua când i-a salvat viața lui Bran.

Dar mai erau și alții, cu chipuri pe care nu le cunoscuse niciodată în viață, chipuri pe care le văzuse doar în piatră. Fata tristă și slabă care purta o coroană de trandafiri albaștri și o rochie albă pătată de sânge nu putea fi decât Lyanna. Fratele ei, Brandon, stătea lângă ea, și tatăl lor, Lordul Rickard, imediat în spate. De-a lungul pereților, siluete abia zărite se mișcau prin întuneric, umbre palide cu fețe prelungi, fioroase. La vederea lor, spaima tăie înfiorată prin trupul lui Theon, ascuțită ca un cuțit. Și pe urmă toate ușile se deschiseră cu o bubuitură, un vânt de gheață doborî castelul la pământ și Robb se ivi, ieșind din noapte. Vânt Cenușiu pășea maiestuos în urma lui, cu ochii arzând și, om și lup deopotrivă, sângerau dintr-o mie de răni cumplite.

Theon se trezi cu un țipăt, speriindu-l atât de rău pe Wex încât băiatul fugi gol din cameră. Când străjerii lui năvăliră înăuntru cu săbiile scoase, le porunci să-l aducă pe maester. Până când Luwin sosi, ciufulit și adormit, o cupă de vin îi potolise lui Theon tremuratul mâinilor și era acum rușinat de panica lui.

— Un vis, murmură el, asta e tot ce a fost. N-a însemnat nimic.

— Nimic, îl aprobă Luwin solemn. Îi lăsă un praf de dormit, dar Theon îl turnă în puțul privatei în clipa în care Luwin dispăru. Luwin nu era doar maester, era și bărbat, iar bărbatul nu-l iubea. *Vrea să dorm, da..., să dorm și să nu mă mai trezesc niciodată. I-ar plăcea asta la fel de mult ca Ashei*.

Trimise după Kyra, închise ușa cu piciorul, se urcă deasupra fetișcanei și o pătrunse cu o furie despre care nu știuse până atunci că zăcea în el. Când termină, fata plângea, cu gâtul și sânii acoperiți de vânătăi și mușcături. Theon o aruncă de pe pat și îi azvârli o pătură.

— Ieși afară.

Dar nici măcar după aceea nu putu dormi.

În zori, se îmbrăcă și ieși afară, să se plimbe de-a lungul zidurilor exterioare. Un vânt proaspăt de toamnă se rotea în vârtejuri printre parapete. Îi înroșea obrajii și îi înțepa ochii. Privi cum pădurea trece, dedesubt, de la gri la verde, pe măsură ce lumina pătrundea printre copacii tăcuți. La stânga vedea vârfurile turnurilor de deasupra zidului interior, cu acoperișurile poleite cu aur de lumina soarelui. Frunzele roșii ale copacului inimii erau o vâlvătaie în mijlocul verdelui. *Copacul lui Ned Stark*, gândi el, *și pădurea lui Stark, castelul lui Stark, sabia lui Stark, zeii lui Stark. Acesta e locul lor, nu al meu. Eu sunt un Greyjoy din Pyke, născut să-mi pictez un kraken pe armură și să navighez pe imensa mare de sare. Ar fi trebuit să plec cu Asha*.

În țepușele lor de fier de deasupra casei porții, capetele așteptau. Theon le privi în tăcere, în timp ce vântul îi smucea mantia cu mâini fantomatice. Băieții morarului fuseseră de o vârstă cu Bran și cu Rickon, de aceeași statură și culoare și, după ce Duhoare le jupuise

pielea de pe fețe și le îmbibase capetele în smoală, era ușor să vezi trăsături apropiate în acele grămezi de carne putredă. Oamenii erau atât de proști! *Dacă le-am fi spus că sunt capete de berbeci, ar fi văzut coarne*.

SANSA

Cântau în sept de dimineață, de când primul zvon despre corăbiile inamice ajunsese la castel. Sunetul glasurilor lor se împletea cu nechezatul cailor, cu zornăitul oțelului și cu gemetele balamalelor de la ușile mari de bronz, într-o muzică ciudată și înfricoșătoare. *În sept cântă pentru mila Mamei, dar pe ziduri Războinicul e cel la care se roagă, și doar în tăcere*. Își aminti cum Septa Mordane le spunea că Războinicul și Mama erau doar două chipuri ale aceluiași mare zeu. *Dar dacă este doar unul singur, ale cui rugăciuni vor fi auzite?*

Ser Meryn Trant îi ţinu lui Joffrey murgul sângeriu, ca să-l încalece. Băiat și cal deopotrivă purtau zale aurite și platoșe purpurii, și lei de aur pe capete. Purpura și aurul scânteiau în lumina palidă a dimineţii, la fiecare mișcare a lui Joff. *Sclipitor, strălucitor și gol*, gândi Sansa.

Pezevenghiul era călare pe un armăsar roșu, îmbrăcat mai simplu decât regele, într-un costum de război ce-l făcea să arate ca un băieţel în hainele tatălui său. Dar nu era nimic copilăresc la securea de luptă ce-i atârna sub scut. Ser Mandon Moore mergea lângă el, în oţel alb, strălucitor ca gheața. Când Tyrion o văzu, își întoarse calul.

— Lady Sansa, o strigă el din șa, nu cumva sora mea ţi-a cerut să te alături celorlalte doamne de rang în Citadela lui Maegor?

— Da, stăpâne, dar Regele Joffrey a trimis după mine să-l conduc. Am de gând să vizitez și septul, să mă rog.

— Nu voi întreba pentru cine. Gura i se strâmbă ciudat; dacă acela era un zâmbet, atunci era cel mai straniu zâmbet pe care Sansa îl văzuse vreodată.

— Ziua aceasta poate schimba totul. Pentru tine, la fel ca pentru Lannisteri. Ar fi trebuit să te trimit cu Tommen, acum mă gândesc la asta. Totuși, ar trebui să fii destul de protejată la Maegor, atâta timp cât...

— Sansa! Strigătul copilăresc răsună în toată curtea. Joffrey o văzuse. Sansa, aici!

Mă cheamă de parcă ar chema un câine, gândi ea.

— Înălțimea Sa are nevoie de tine, remarcă Tyrion Lannister. Vom mai vorbi după bătălie, dacă vor îngădui zeii.

Sansa se strecură prin șirul de sulițași cu mantii aurii, în timp ce Joffrey îi făcea semn să se apropie.

— În curând va fi război, toată lumea spune așa.

— Fie ca zeii să aibă milă de noi toți.

— Unchiul meu e cel care va avea nevoie de milă, dar nu-i voi da nici un strop. Joffrey își trase sabia. Mânerul era un rubin tăiat în formă de inimă, așezat între fălcile unui leu. Trei șanțuri erau incizate adânc în lamă. Noua mea sabie, Mâncătoarea de Inimi.

Avusese cândva o sabie numită Colțul Leului, își amintea Sansa. Arya i-o luase și i-o aruncase într-un râu. *Sper că Stannis va face la fel cu aceasta*.

— E minunat lucrată, Înălțimea Ta.

— Binecuvântează-mi arma cu un sărut. Îi întinse sabia. Haide, sărut-o.

Nu avusese niciodată mai mult aerul de băiețel prostuț. Sansa atinse metalul cu buzele, gândindu-se că ar prefera să sărute oricâte săbii

decât pe Joffrey. Totuși, gestul păru să-l mulțumească. Vârî sabia în teacă, fluturând-o.

— O vei săruta din nou când mă întorc și vei gusta sângele unchiului meu.

Doar dacă vreunul din Garda Regală îl ucide în locul tău. Trei dintre Săbiile Albe urmau să meargă cu Joffrey și cu unchiul său: Ser Meryn, Ser Mandon și Ser Osmund Kettleblack.

— Îți vei conduce cavalerii în luptă? întrebă Sansa plină de speranță.

— Aș vrea, dar unchiul meu, Pezevenghiul, zice că unchiul Stannis nu va trece niciodată râul. Dar voi fi la comanda Celor Trei Târfe. Mă voi ocupa personal de trădători. Perspectiva îl făcu pe Joff să zâmbească. Buzele lui roz, dolofane, îl făceau întotdeauna să arate îmbufnat. Cândva, Sansei îi plăcuse asta, dar acum îi făcea silă.

— Se spune că fratele meu, Robb, merge întotdeauna acolo unde lupta e în toi, zise ea cu nepăsare. Dar e mai în vârstă decât Înălțimea Ta, negreșit. Un bărbat matur.

Asta îl făcu să se încrunte.

— Mă voi ocupa de fratele tău după ce termin cu unchiul meu trădător. Îi voi scoate mațele cu Mâncătoarea de Inimi, ai să vezi.

Își întoarse calul și îi dădu pinteni, îndreptându-se către poartă. Ser Meryn și Ser Osmund se așezară la dreapta și la stânga lui, urmați de mantiile aurii așezate în patru rânduri. Pezevenghiul și Ser Mandon Moore formau ariergarda. Gărzile îi conduceau cu strigăte și urale. Când ultimul dispăru, o tăcere bruscă se așeză peste curte, ca liniștea dinaintea furtunii.

În acea liniște, cântecul răzbătu până la ea. Sansa se îndreptă către sept. Doi băieți de la grajduri o urmară, împreună cu unul dintre

străjerii care își încheiase rondul. Ceilalți rămaseră în urma lor.

Sansa nu mai văzuse niciodată septul atât de înțesat de oameni, nici atât de strălucitor: Săgeți mari de lumină în culorile curcubeului coborau pieziș prin cristalele ferestrelor de sus, și pe fiecare perete ardeau lumânări, cu flăcările sclipind ca niște stele. Altarul Mamei și cel al Războinicului erau scăldate în lumină, dar Fierarul, Baba, Fecioara și Tatăl își aveau și ei închinătorii, și până și sub fața semiumană a Străinului dansau câteva flăcări... Căci ce era Stannis Baratheon, dacă nu Străinul venit să-i judece? Sansa trecu pe la toți Șapte, pe rând, aprinzând câte o lumânare la altarul fiecăruia, și pe urmă își găsi un loc pe bănci, între o spălătoreasă bătrână și ofilită și un băiat nu mai mare decât Rickon, îmbrăcat într-o tunică frumoasă de fiu de cavaler. Mâna bătrânei era osoasă și aspră de bătături, cea a băiatului, era mică și moale, dar era bine să aibă pe cineva de care să se țină. Aerul era fierbinte și greu, mirosind a tămâie și a sudoare, atins de sclipirile de cristal și strălucind de lumânări; o ameţea.

Știa imnul, îl învățase de la mama ei cândva, cu multă vreme în urmă, la Winterfell. Se alătură glasurilor celorlalți:

Blândă mamă, milostivă,
de război ai noștri fii ferește,
oprește săgeți și săbii
și zile mai bune le dăruiește.

Blândă mamă, a femeilor tărie,
ajută-ne fiicele în astă luptă,
ură alină, domolește furie,
învață-ne pe toți o cale mai dreaptă.

De pe tot cuprinsul orașului, mii de oameni se îngrămădiseră în Marele Sept al lui Baelor, pe Dealul lui Visenya, și cântau și ei, cu glasurile ridicându-se peste oraș, peste râu și sus, până la cer. *Cu siguranță zeii ne aud*, gândi ea.

Sansa cunoștea majoritatea imnurilor și le îngâna cât putea mai bine pe cele pe care nu le știa. Cânta împreună cu bătrânii slujitori cărunți și cu tinerele neveste neliniștite, alături de slujnice și de soldați, de bucătari și de șoimari, alături de cavaleri și de pungași, de scutieri și de ajutoare de bucătar și de mamele cu copii la sân. Cânta cu cei aflați între zidurile castelului și cu cei de-afară, cânta împreună cu tot orașul. Cânta pentru îndurare, pentru cei vii și pentru cei morți deopotrivă, pentru Bran și Rickon și Robb, pentru sora ei, Arya, și fratele ei bastard, Jon Snow, plecat departe, la Zid. Cânta pentru mama și pentru tatăl ei, pentru bunicul, Lordul Hoster și unchiul ei Edmure Tully, pentru prietena ei Jeyne Poole, pentru Regele Robert, bătrânul bețivan și Septa Mordane, pentru Ser Dontos și Jory Cassel, și pentru Maester Luwin, pentru toți bravii cavaleri și oșteni care vor muri astăzi și pentru copiii și soțiile care îi vor jeli și, în cele din urmă, către sfârșit, cântă până și pentru Tyrion Pezevenghiul și pentru Câine. *Nu e un adevărat cavaler, dar m-a slujit*, îi spuse Mamei. *Salvează-l dacă poți și îmblânzește furia ce-l stăpânește*.

Dar când septonul ajunse la apogeu și invocă zeii să le protejeze și să le apere adevăratul și nobilul rege, Sansa se ridică în picioare. Culoarele erau înțesate de oameni. Fu nevoită să-și croiască drum în timp ce septonul chema Fierarul să dea putere sabiei și scutului

lui Joffrey, Războinicul să-i dea curaj și Tatăl să-l apere la nevoie. *Fie ca sabia să i se frângă și scutul să i se sfărâme*, gândi Sansa cu răceală, înghesuindu-se pe ușă afară, *curajul să-l abandoneze și toată lumea să-l părăsească*.

Câțiva străjeri se plimbau de-a lungul casei porții, dar altminteri castelul părea pustiu. Sansa se opri în loc și ascultă. Undeva, departe, auzea sunete de luptă. Cântecul le acoperea, dar sunetele erau acolo, dacă aveai urechi să auzi geamătul surd al goarnelor de război, scârțâitul și pocnetul catapultelor aruncând pietre, pleoscăielile și pârâiturile, trosnetul smoalei arzând și *zăngănitul* arbaletelor care-și aruncau săgețile cu cap de fier, lungi de trei picioare... și, dincolo de toate acestea, țipetele oamenilor murind.

Era un altfel de cântec, un cântec înspăimântător. Sansa își trase gluga mantiei peste urechi și porni în grabă către Citadela lui Maegor, castelul din castel unde regina promisese că vor fi cu toții în siguranță. La picioarele podului mobil, dădu de Lady Tanda și de cele două fiice ale ei. Falyse sosise cu o zi înainte de la Castelul Stokeworth, cu o mică trupă de soldați. Încerca să o convingă pe sora ei să urce pe pod, dar Lollys se agăța de camerista ei, plângând cu sughițuri.

— Nu vreau. Nu vreau. Nu vreau.

— Bătălia *a început*, îi spuse Lady Tanda cu glas pițigăiat.

— Nu vreau. Nu vreau.

Sansa nu avea cum să le evite. Le salută curtenitoare.

— Vă pot fi de ajutor?

Lady Tanda roși de rușine.

— Nu, doamna mea, dar îți mulțumim frumos. Trebuie s-o ierți pe fiica mea, nu s-a

simțit bine în ultimul timp.

— Nu vreau. Lollys se agăța de slujnica ei, o fată subțire, drăguță, cu părul negru și scurt, care avea aerul că nu voia nimic mai mult decât să-și arunce stăpâna în șanțul secat, în țepușele acelea. Vă rog, vă rog, nu vreau.

Sansa îi vorbi cu blândețe:

— Vom fi cu toții de trei ori mai apărați înăuntru, acolo va fi mâncare, băutură, și vor fi și cântece.

Lollys o privea mirată, cu gura căscată. Avea ochi căprui, triști, care păreau întotdeauna uzi de lacrimi.

— Nu vreau.

— *Trebuie*, îi spuse cu asprime sora ei Falyse, și cu asta, basta. Shae, ajută-mă. O luară fiecare de-un cot și împreună, când trăgând-o, când ducându-o în brațe, o trecură peste pod. Sansa le urmă, alături de mama lor.

— A fost bolnavă, spuse Lady Tanda. *Dacă un copil poate fi numit boală*, gândi Sansa. Toată lumea vorbea că Lollys era însărcinată.

Cei doi străjeri de la ușă purtau coifuri cu creste în formă de lei și mantiile purpurii ale Casei Lannister, dar Sansa știa că erau doar mercenari în haine de paradă. Un altul ședea jos, la piciorul scării – un adevărat străjer ar fi stat în picioare, nu așezat pe o treaptă, cu halebarda pe genunchi –, dar se ridică la vederea lor și deschise ușa să le poftească înăuntru.

Sala de bal a Reginei nu era nici a zecea parte din Sala Mare a castelului, era doar pe jumătate cât Sala Mică din Turnul Mâinii, dar putea, totuși, să găzduiască o sută de oameni, și compensa prin eleganță ceea ce-i lipsea în dimensiuni. În spatele fiecărui candelabru de perete se aflau oglinzi bătute cu argint, astfel că

torţele ardeau de două ori mai luminoase; pereţii erau acoperiţi cu lemn sculptat, bogat ornamentat, și pe podele erau ierburi frumos mirositoare. Din galeria de deasupra răzbătea cântec vesel de fluier și de scripcă. Ferestre arcuite se înșiruiau de-a lungul pereţilor, dar acestea fuseseră acoperite cu draperii grele. Perdelele groase de catifea nu lăsau să treacă nici o geană de lumină și înăbușeau sunetul de rugăciune și de război deopotrivă. *Nu are nici o importanță*, gândi Sansa, *războiul e de partea noastră*.

Aproape toate femeile de obârșie nobilă din oraș erau așezate la mesele lungi de lemn, împreună cu o mână de bărbaţi bătrâni și copii. Femeile erau soţii, fiice, mame și surori. Bărbaţii lor plecaseră să-l înfrunte pe Lordul Stannis. Mulţi nu aveau să se mai întoarcă. Acest lucru plutea în aerul apăsător. Ca logodnică a lui Joffrey, Sansa avea scaunul de onoare de la dreapta reginei. Urca pe platformă când îl văzu pe bărbatul care stătea în umbră, lângă peretele din spate. Purta o haină lungă și neagră din zale uleiate și își ţinea sabia în faţă, spada pentru două mâini a tatălui ei, *Gheaţă*, aproape cât el de înaltă. Vârful i se odihnea pe podea și degetele osoase ale bărbatului se curbau în jurul gărzii, de fiecare parte a mânerului. Sansa rămase cu răsuflarea tăiată. Ser Ilyn Payne îi simţi parcă privirea, își întoarse faţa sfrijită, distrusă de vărsat-de-vânt, spre ea.

— *El* ce face aici? îl întrebă Sansa pe Osfryd Kettleblack. Era căpitanul noii gărzi de mantii roșii a reginei.

Osfryd rânji.

— Înălţimea Sa se așteaptă să aibă nevoie de el înainte ca noaptea să se sfârșească.

Ser Ilyn era Dreptatea Regelui. Exista un singur serviciu pentru care era nevoie de el. *Al cui cap îl vrea regina?*

— Ridicați-vă în picioare în fața Înălțimii Sale, Cersei din Casa Lannister, Regina Regentă și Protectoarea Regatului, strigă administratorul regal.

Rochia lui Cersei era dintr-o țesătură imaculată, albă ca mantiile Gărzii Regale. Mânecile sale lungi, despicate, lăsau să se vadă o căptușeală de satin auriu. Părul galben, strălucitor, i se revărsa pe umerii goi în bucle groase. În jurul gâtului ei suplu atârna un colan de diamante și smaralde, iar pe obraji avea pete de culoare.

— Așezați-vă, spuse regina după ce își ocupă locul pe platformă, și fiți bineveniți. Osfryd Kettleblack îi trase scaunul, un paj făcu același lucru pentru Sansa. Arăți palidă, Sansa, remarcă Cersei. Floarea ta roșie e încă înflorită?

— Da.

— Ce nimerit! Bărbații vor sângera acolo, afară, iar tu aici, înăuntru. Regina făcu semn să fie servit primul fel de mâncare.

— De ce se află Ser Ilyn aici? izbucni Sansa.

Regina aruncă o privire spre călăul mut.

— Să se ocupe de trădători și să ne apere, dacă va fi nevoie. Înainte de a fi călău, Ser Ilyn era cavaler. Făcu semn cu lingura către capătul sălii, unde ușile înalte de lemn fuseseră închise și zăvorâte. Când securile vor zdrobi acele uși, vei fi bucuroasă să-l ai aici.

Aș fi mai bucuroasă dacă în locul lui ar fi Câinele, gândi Sansa. Așa nemilos cum era, Sansa nu credea că Sandor Clegane ar lăsa pe cineva să-i facă vreun rău.

— Nu ne vor apăra gărzile tale?

— Și cine ne va apăra de gărzile mele?

Regina îl privi pe Osfryd cu coada ochiului. Mercenarii devotaţi sunt la fel de rari ca și târfele virgine. Dacă bătălia e pierdută, gărzile mele vor călca în picioare mantiile acelea purpurii, nerăbdători să le sfâșie în bucăţi. Vor fura tot ce pot și vor fugi, împreună cu slujitorii, cu spălătoresele și cu grăjdarii, grăbiţi cu toţii să-și salveze pieile lor de nimic. Ai vreo idee ce se întâmplă când un oraș e jefuit, Sansa? Nu, n-ai cum, nu-i așa? Tot ceea ce știi despre viaţă ai învăţat de la cântăreți și e așa o penurie de cântece bune despre jafuri!

— Adevăraţii cavaleri n-ar face niciodată vreun rău femeilor și copiilor. Cuvintele îi răsunau goale în urechi chiar în timp ce le rostea.

— Adevăraţii cavaleri! Se părea că regina găsea asta deosebit de amuzant. Fără îndoială că ai dreptate. Așa că mai bine ţi-ai mânca supa ca o fetiţă cuminte și i-ai aștepta pe Symeon Ochi de Stele și pe Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, să vină să te apere, draga mea. Sunt sigură că trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

DAVOS

Golful Apei Negre era aspru și frământat, cu pete albe de spumă peste tot. *Betha Neagră* înainta pe cursul râului, trosnind și pârâind la fiecare bătaie a vântului. *Spectrul* și *Lady Marya* veneau în urma ei, lăsând mai puțin de douăzeci de metri între carenele lor. Fiii săi erau în stare să păstreze o linie, iar Davos era mândru de asta.

Dincolo de mare, cornurile de război bubuiau, gemete groase, guturale, asemenea chemărilor unor șerpi monstruoși, ce se repetau de la o corabie la alta.

— Jos pânza! ordonă Davos. Coborâți catargul! Vâslași, la vâsle! Fiul său, Matthos, retransmise ordinele. Puntea corăbiei *Betha Neagră* începu să freamăte de oameni care alergau la treburile lor, făcându-și loc printre soldații care parcă le erau mereu în cale indiferent unde stăteau. Ser Imry decretase că vor intra în râu doar cu vâslele, ca să nu-și expună pânzele în bătaia catapultelor și-a aruncătoarelor de flăcări de pe zidurile Debarcaderului Regelui.

Davos zărea *Furia* la o distanță apreciabilă către sud-est, cu velele coborând cu sclipiri aurii, cu cerbul încoronat al Bartaheonilor înfățișat pe pânza groasă. De pe punte ordonase Stannis Baratheon asaltul asupra Pietrei Dragonului, cu șaisprezece ani în urmă, dar de data aceasta alesese să meargă călare alături de oastea sa, încredințându-i *Furia* și comanda flotei lui Ser Imry, fratele soției sale, care se

alăturase acestei cauze la Capătul Furtunii, împreună cu Lordul Alester și cu toți ceilalți din clanul Florent.

Davos cunoștea *Furia* ca pe propria lui corabie. Deasupra celor trei sute de vâsle ale sale se afla o punte ocupată în totalitate de arbalete, iar pe puntea superioară, la prora și la pupa, erau urcate catapulte mari cât să arunce butoaie cu smoală fierbinte. O corabie cât se poate de potrivită și foarte iute, deși Ser Imry îi înțesase prora cu cavaleri în armuri și cu oșteni, afectându-i într-o oarecare măsură viteza.

Cornurile de război sunară din nou, iar ordinele erau purtate de vânt dinspre *Furie*. Davos simți furnicături în vârfurile degetelor sale lipsă.

— Scoateți vâslele, strigă el. Formați linia.

O sută de vâsle intrară adânc în apă, când toba comandantului începu să bată. Sunetul era ca bătaia unei uriașe inimi domoale, iar vâslele se mișcau la fiecare lovitură, o sută de oameni trăgând ca unul. Aripi de lemn se desfăcură și dinspre *Sceptru* și *Lady Marya*. Cele trei galere țineau ritmul, învolburând apa cu vâslele lor.

— Plutire lentă, strigă Davos. *Gloria Driftmarkului*, cu carena de argint a Lordului Velaryon, se așezase pe poziția ei, la babord de *Spectru*, iar *Insolența* se apropia cu repeziciune, însă *Târfa* își vâra abia acum vâslele în apă, iar *Calul de Mare* se chinuia încă să-și coboare catargul. Davos privi înapoi. Da, acolo, departe, la sud, nu putea fi decât *Peștele-Sabie*, rămas în urmă ca-ntotdeauna. Avea două sute de vâsle scufundate în apă și montase cel mai mare berbece din întreaga flotă, însă Davos avea serioase îndoieli în privința căpitanului ei.

Auzea soldații strigându-și unul altuia vorbe de încurajare peste apă. De la Capătul Furtunii

încoace, rolul lor nu fusese cu mult mai însemnat decât al lestului, și erau nerăbdători să ajungă la inamic, încrezători în victorie. În privința asta, erau gând la gând cu amiralul lor, Lordul Înalt Căpitan Ser Imry Florent.

Cu trei zile în urmă convocase toți căpitanii la un consiliu de război la bordul *Furiei*, în timp ce flota era ancorată la gura Apei Line, pentru a le aduce la cunoștință dispozițiile sale. Lui Davos și fiilor lui li se stabilise un loc în cea de-a doua linie de luptă, departe, în flancul periculos al tribordului.

— Un loc de onoare, afirmase Allard, foarte satisfăcut de prilejul de a-și dovedi vitejia.

— Un loc primejdios, subliniase tatăl lui. Fiii lui îi aruncaseră priviri compătimitoare, chiar și tânărul Maric. *Cavalerul Ceapă a ajuns ca o femeie bătrână*, îi auzea parcă gândind, *e încă un contrabandist în fundul sufletului.*

Ei bine, ultima parte era adevărată, nu-și va căuta scuze pentru asta, *Comoara Mărilor* suna nobil, dar adânc în sufletul lui, era și acum Davos de la Fundătura Puricilor, întors acasă, în orașul său așezat pe cele trei coline. Știa despre corăbii, despre pânze și despre țărmuri mai mult ca oricare altul din Cele Șapte Regate și își avusese partea de lupte disperate, sabie la sabie, pe o punte udă. Dar în acest gen de bătălie venise ca o fecioară, neliniștit și speriat. Contrabandiștii nu sună din corn și nu ridică steaguri. Când miros primejdia, ridică pânzele și fug în fața vântului.

De-ar fi fost amiral, poate ar fi făcut altfel totul. Pentru început, ar fi trimis câteva dintre cele mai agere corăbii să sondeze în aval, să vadă ce-i așteaptă, în loc să se arunce cu capul înainte. Când îi sugerase asta lui Ser Imry, Lordul Înalt Căpitan îi mulțumise politicos, dar

ochii nu-i erau la fel de amabili. *Cine este acest laș de obârșie joasă?* întrebau acei ochi. *Este cel care și-a cumpărat titlul de cavaler cu o ceapă?*

Cu de patru ori mai multe corăbii decât băiatul rege, Ser Imry nu considera că e nevoie de prudență sau de tactici înșelătoare. Organizase flota în zece linii de luptă, fiecare formată din douăzeci de corăbii. Primele două linii urmau să se strecoare în aval, pentru a intra în luptă și a distruge mica flotă a lui Joffrey, sau „jucăriile băiatului", cum le poreclise Ser Imry, spre deliciul nobililor lui căpitani. Cei care îi urmau aveau să debarce companii de arcași și de sulițași lângă zidurile orașului și abia apoi să se alăture luptei de pe râu. Corăbiile mai mici, mai încete, din urmă vor trece peste apă de pe malul sudic, apărate de Salladhor Saan și de oamenii lui din Lys, care urmau să rămână în golf în caz că Lannisterii aveau de-a lungul coastei alte corăbii ascunse, pregătite să-i atace pe la spate.

La drept vorbind, exista un motiv pentru graba lui Ser Imry. Vânturile nu-i trataseră cu blândețe în călătoria dinspre Capătul Furtunii. Pierduseră două bărci din cauza stâncilor de la Golful Naufragiului chiar în ziua în care au ridicat ancora. Un început jalnic. Una dintre galerele din Myr se scufundase în Strâmtorile Tarthului, iar o furtună îi surprinsese când intrau în Defileu, împrăștiindu-le flota pe o jumătate din Marea Îngustă. Toate, în afară de douăsprezece corăbii, se regrupaseră în cele din urmă în spatele crestei ferite a Capului Mansey, în apele mai liniștite ale Golfului Apei Negre, dar nu înainte de a pierde un timp considerabil.

Stannis ajunsese, probabil, la Râu cu două zile în urmă. Drumul regelui ducea de la Capătul Furtunii direct la Debarcaderul

Regelui, un traseu mult mai scurt decât pe mare, și oastea lui era în majoritate călare, aproape douăzeci de mii de cavaleri, cai ușori și călăreți liberi, moștenirea lăsată de Renly, fără voia lui, fratelui său. Ar fi putut ajunge și mai repede, dar caii de luptă cu armuri și lăncile cu douăsprezece picioare le foloseau prea puțin în fața apelor adânci ale Râului Apei Negre și a zidurilor înalte de piatră ale orașului. Stannis își așezase, pesemne, tabăra împreună cu lorzii lui pe malul sudic al râului, frământându-se și întrebându-se, fără îndoială, ce făcuse Ser Imry cu flota sa.

Plecați de la Merling Rock cu două zile în urmă, zăriseră câteva bărci de pescuit. Pescarii fugiseră din calea lor, dar unul câte unul, au fost ajunși din urmă și urcați la bord.

— O linguriță de victorie este lucrul potrivit să-ți pregătească stomacul înainte de bătălie, declarase Ser Imry cu voioșie. Îi face pe oameni să jinduiască după o porție mai mare.

Dar Davos fusese mai interesat de ceea ce aveau de spus ostaticii despre apărarea de la Debarcaderul Regelui. Piticul se îndeletnicise cu construirea unui fel de stăvilar care să închidă gura râului, deși pescarii nu se puneau de acord dacă treaba fusese terminată sau nu. Se pomeni dorindu-și să fie. Dacă râul le era închis, Ser Imry n-ar avea altceva de făcut decât să se oprească și să tragă linia.

Marea era plină de sunete, strigăte și chemări, de cornuri de război și tobe, de triluri de fluier și de pocnet de lemn lovind apa când mii de vâsle se ridicau și cădeau.

— Păstrați linia, strigă Davos. O pală de vânt îi smuci vechea mantie verde. O vestă din piele fiartă și o cască erau singura lui armură. Pe mare, oțelul greu putea mai degrabă să-l

coste viaţa decât să i-o salveze. Ser Imry și ceilalţi căpitani de obârșie nobilă nu îi împărtășeau punctul de vedere; se plimbau pe punte, sclipind.

Târfa și *Calul de Mare* se strecuraseră acum la locurile lor, urmate de *Gheara Roșie* a Lordului Celtigar. La tribord de *Lady Marya* a lui Alladar se aflau cele trei galere pe care Stannis le capturase de la nefericitul Lord Sunglass, *Pietatea*, *Rugăciunea* și *Devoțiunea*, cu punțile forfotind de arcași. Până și *Peștele-Sabie* se apropia mișcându-se greoi și legănându-se prin apa tot mai adâncă, cu vâslele și pânzele deopotrivă. *O corabie cu atât de multe vâsle ar trebui să fie mult mai rapidă*, cugetă Davos dezaprobator. *De vină e berbecele pe care îl duce, e prea mare, corabia nu are echilibru*.

Vântul sufla în rafale dinspre sud, dar cu vâslele, asta nu avea nici o importanţă. Vor pătrunde odată cu fluxul mării, dar Lannisterii vor avea curentul râului în favoarea lor, iar Apa Neagră curgea repede și cu putere acolo unde întâlnea marea. Prima ciocnire va favoriza, inevitabil, dușmanul. *Suntem nebuni să-i înfruntăm pe Apa Neagră*, gândi Davos. În orice ciocnire în largul mării, liniile lor de luptă ar împresura din ambele flancuri, conducându-i corăbiile spre interior, către distrugere. Însă pe râu, numărul și greutatea corăbiilor lui Ser Imry vor conta mai puțin. Nu aveau cum să alinieze mai mult de douăzeci de vase unul lângă altul fără să riște să-și încâlcească vâslele și să se lovească.

Dincolo de șirul de nave de război, Davos vedea Fortăreaţa Roșie, sus, pe Muntele lui Aegon, întunecată pe fundalul unui cer de culoarea lămâii, cu gura Râului deschizându-se

larg dedesubt. Pe malul celălalt al râului, țărmul sudic era negru de oameni și de cai, agitându-se ca niște furnici înfuriate la vederea corăbiilor care se apropiau. Probabil că Stannis le ocupase timpul punându-i să construiască plute și să pună pene la săgeți, dar chiar și așa, așteptarea trebuie să fi fost greu de suportat. Trompetele sunară din mijlocul lor, un sunet mic, metalic, curând înghițit de vuietul a o mie de strigăte. Davos își închise mâna cioturoasă în jurul pungii care îi ținea degetele și rosti o rugăciune tăcută pentru noroc.

Furia însăși era în centrul primei linii de bătălie, flancată de *Lordul Steffon* și de *Cerbul Mării*, fiecare cu câte două sute de vâslași. La babord și la flancurile de la tribord era grosul: *Lady Harra, Peștele Sclipitor, Lordul Surâzător, Demonul Mării, Onoarea Încornorată, Colțuroasa Jenna, Trei Trident, Sabia Iute, Prințesa Rhaenys, Botul Câinelui, Sceptrul, Credința, Corbul Roșu, Regina Alysanne, Curajoasa, Pisica și Osul Dragonilor.* La fiecare pupa flutura inima învăpăiată a Stăpânului Luminii, în nuanțe de roșu, galben și portocaliu. În urma lui Davos și a fiilor lui venea un alt șir de corăbii sub comanda unor cavaleri și lorzi căpitani, și pe urmă mai micul, mai încetul contingent din Myr, fără ca vreo galeră să vâre în apă mai mult de optzeci de vâsle. Iar mai în spate veneau vasele cu pânze, corăbii cu patru catarge și bărci mari, greoaie, cu o singură pânză, și, la urmă de tot, Salladhor Saan în mândra sa *Valyriana*, un vas cu trei sute de vâsle, urmat de celelalte galere ale sale, cu carenele lor specifice, dungate. Înzorzonatul prințișor din Lys nu fusese încântat să i se atribuie ariergarda, dar era limpede că Ser Imry nu avea încredere în el mai mult decât Stannis.

Prea multe plângeri, prea multe discuții despre aurul care îi era datorat. Cu toate acestea, lui Davos îi părea rău. Salladhor Saan era un bătrân pirat ingenios și echipajul lui era format din navigatori înnăscuți, neînfricați în luptă. Erau irosiți în ariergardă.

Ahoooooooooooooooooooooooo! Strigătul se rostogoli peste valurile înspumate și peste vâslele ce loveau apa, dinspre teuga *Furiei*. Ser Imry suna atacul. *Ahoo-ooooooooooooooooo, ahooooooooooooooooooo!*

Peștele-Sabie intrase, în sfârșit, în linie, deși avea încă pânzele ridicase.

— Cu toată viteza înainte, răcni Davos. Toba începu să bată mai repede și mișcarea vâslelor prinse ritmul, tăind apa: *pleosc-bâldâbâc, pleosc-bâldâbâc*. Pe punte, soldații își loveau săbiile de scuturi, iar arcașii își întindeau arcurile și scoteau prima săgeată din tolbele de la cingători. Galerele primei linii de atac îi stăteau în față, așa că Davos se plimba cu pași mari pe punte, căutând un loc de unde să vadă mai bine. Nu vedea nici urmă de vreun stăvilar, gura râului era deschisă, de parcă ar fi vrut să-i înghită pe toți. Dacă nu cumva...

Pe vremea când era contrabandist, Davos spunea adesea în glumă că el cunoștea țărmul Debarcaderului Regelui mult mai bine decât își cunoștea propria palmă, fiindcă nu și-a petrecut o bună parte a vieții furișându-se înăuntru și afară din palma sa. Turnurile turtite din piatră nouă, brută, care stăteau unul în fața celuilalt la gura Apei Negre, ar putea să nu însemne nimic pentru Ser Imry Florent, dar pentru el era ca și cum din articulații i-ar fi crescut două degete în plus.

Umbrindu-și ochii pentru a se feri de soarele la apus, cercetă mai atent acele turnuri.

Erau prea mici ca să găzduiască o garnizoană mai acătării. Cel de pe malul nordic era construit pe faleză, cu Fortăreaţa Roşie încruntându-se deasupra; iar perechea lui de pe malul sudic avea fundaţia în apă. *Au săpat un șanț prin țărm*. Asta va face turnul foarte greu de asediat, atacatorii vor fi nevoiţi să treacă prin apă sau să construiască un pod peste canal. Stannis postase dedesubt arcași, ca să tragă în apărători ori de câte ori vreunul era suficient de nechibzuit ca să-și ridice capul deasupra meterezelor, dar altminteri nu-și dăduseră osteneala.

Ceva sclipi jos, în adânc, unde apa întunecată se rotea în vârtejuri la baza turnului. Soarele luci pe oţel, spunându-i lui Davos tot ce trebuia să știe. *Un lanț capcană... Și totuși, nu au închis râul în fața noastră. De ce?*

Putea să încerce să ghicească și asta, dar nu avea timp să chibzuiască asupra întrebării. Un strigăt se ridică dinspre corabia din frunte și cornurile de război suflară din nou: inamicul era în fața lor.

Între vâslele sclipitoare ale *Sceptrului* și ale *Credinței,* Davos observă un șir subțire de galere traversând râul, cu soarele scânteind pe vopseaua aurie ce le însemna carenele. Le cunoștea ca pe propriile lui corăbii. Pe când fusese contrabandist, se simţise întotdeauna în siguranţă știind dacă vela de la orizont desemna o corabie rapidă sau una înceată, și dacă avea drept căpitan un tânăr însetat de glorie sau un bătrân în ultimele sale zile de serviciu.

Ahoooooooooooooooooooooooooo, sunau cornurile de război.

— Viteză de luptă, strigă Davos. La babord și la tribord îi auzi pe Dale și pe Allard dând aceeași comandă. Tobele începură să bată cu

furie, vâslele se ridicau și cădeau, iar *Betha Neagră* fu azvârlită de valuri înainte. Când aruncă o privire către *Sceptru*, Dale îi trimise un salut. *Peștele-Sabie* rămânea din nou în spate, legănându-se în urma corăbiilor mai mici din ambele părți, dar altfel linia era dreaptă ca un zid de apărare.

Râul care păruse atât de îngust din depărtare se întindea, larg ca o mare, dar orașul devenise și el gigantic. Privind încruntată în jos de pe Muntele lui Aegon, Fortăreața Roșie domina împrejurimile. Meterezele sale cu coroane de fier, turnurile masive și zidurile roșii și groase îi dădeau înfățișarea unui animal feroce, aplecat deasupra râului și-a străzilor. Faleza, pe care stătea parcă la pândă, era abruptă și stâncoasă, acoperită de licheni și pomi noduroși, țepoși. Flota va trebui să treacă mai jos de castel ca să ajungă la port și la orașul de dincolo de el.

Prima linie se afla acum în râu, dar galerele inamice schimbau direcția. *Au de gând să ne atragă. Vor să fim îngrămădiți laolaltă, înghesuiți, să nu avem cum să îi împresurăm... cu acel stăvilar în spatele nostru*. Păși în susul și în josul punții, înălțându-și gâtul, ca să se uite mai bine la flota lui Joffrey. Observă că printre jucăriile băiatului se aflau greoaia *Grație a Zeilor*, bătrânul și domolul *Prinț Aemon, Doamna de Mătase* și sora ei *Pudoarea Doamnei, Vântul Sălbatic, Debarcarea Regelui, Căpriorul Alb, Lancea, Floarea Mării*. Dar unde era *Steaua Leului?* Unde era frumoasa *Lady Lyanna*, pe care Regele Robert o numise în onoarea fecioarei pe care o iubise și o pierduse? Și unde era *Ciocanul Regelui Robert?* Era cea mai mare galeră din flota regală, cu patru sute de vâsle, singura dintre navele de război pe care

le avea băiatul rege capabilă să depășească *Furia*. Pe bună dreptate ar fi trebuit să fie inima oricărei apărări.

Davos simțea că e o cursă, dar nu vedea în spate nici un semn al apropierii dușmanului, ci doar flota imensă a lui Stannis Baratheon întinzându-se, în șiruri ordonate, către orizontul întunecat. *Vor ridica, oare, lanțul și ne vor tăia în două?* Nu vedea la ce-ar folosi. Corăbiile lăsate în golf puteau încă să debarce oameni la nord de oraș, o traversare mai înceată dar mai sigură.

Un stol de păsări portocalii, pâlpâitoare, își luă zborul dinspre castel, douăzeci sau treizeci; vase cu smoală fierbinte se arcuiau deasupra râului, lăsând în urma lor dâre de flăcări. Apele le înghițiră pe cele mai multe, dar câteva găsiră punțile galerelor din prima linie de luptă, împrăștiind flăcări acolo unde se prăbușeau. Oștenii se învălmășeau pe puntea *Reginei Alysanne* și Davos vedea fumul ridicându-se din trei puncte pe *Urgia Dragonilor*, cea mai apropiată de țărm. Un al doilea stol era deja pe drum, iar săgețile cădeau, șuierând din cuiburile arcașilor care punctau turnurile de deasupra. Un soldat căzu pe bordul *Pisicii*, se lovi de vâsle și dispăru. *Primul om sortit să moară astăzi,* gândi Davos, însă nu va fi ultimul.

Pe meterezele Fortăreței Roșii fluturau steagurile regelui băiat, cerbul încoronat al Baratheonilor pe câmpul lui de aur, leul Lannisterilor pe fond purpuriu. Alte butoaie cu smoală veniră în zbor. Davos auzi oameni țipând când focul cuprinse puntea *Curajoasei*. Vâslașii se aflau jos, în siguranță, apărați de proiectile de puntea care-i proteja, dar soldații îngrămădiți deasupra nu erau la fel de norocoși.

Tribordul era cel mai afectat, după cum se temuse. *Curând va fi rândul nostru*, își aminti cu neliniște. *Betha Neagră* era în bătaia vaselor cu smoală, fiind a șasea corabie dinspre malul nordic. La tribord o avea doar pe *Lady Marya* a lui Allard, greoiul *Pește-Sabie* – acum atât de rămas în urmă încât era mai aproape de cea de-a treia linie decât de a doua – și *Pietatea*, *Rugăciunea* și *Devoțiunea*, care vor avea nevoie de tot ajutorul ceresc pe care îl puteau primi, aflate în puncte atât de vulnerabile cum erau.

Când linia a doua trecu pe lângă turnurile gemene, Davos privi mai atent. Vedea trei zale ale unui lanț imens ivindu-se dintr-o gaură nu mai mare decât capul unui om și dispărând sub apă. Turnurile aveau o singură poartă, așezată la zece picioare de pământ. Arcașii de pe acoperișul turnului nordic trăgeau în *Rugăciunea* și în *Devoțiunea*. Arcașii de pe *Devoțiunea* trăgeau înapoi, iar Davos auzi un om țipând când săgețile îl găsiră.

— Căpitane, ser! Matthos, fiul lui, era lângă el. Coiful tău. Davos îl luă cu ambele mâini și și-l puse pe cap. Era o cască fără vizieră; ura să-i fie împiedicată vederea.

Vasele cu smoală cădeau în ploaie în jurul lor. Văzu unul zdruncinând puntea corabiei *Lady Marya*, dar echipajul lui Allard îi veni repede de hac. La babord, cornurile de război sunau de pe *Gloria Driftmarkului*. Vâslele împrăștiau stropi de apă, cu fiecare lovitură. Săgeata lungă a unei arbalete căzu la un picior de Matthos și se înfipse în lemnul punții, zăngănind. În față, prima linie era în bătaia săgeților inamice; stoluri de săgeți zburau printre corăbii, șuierând ca niște șerpi gata să muște.

La sud de Apa Neagră, Davos văzu oameni

târând plute grosolane către apă, în timp ce sub o mie de flamuri fluturând se adunau oștenii, în rânduri și coloane. Inima învăpăiată era peste tot, deși minusculul cerb negru închis între flăcări era prea mic ca să se distingă. *Ar trebui să arborăm cerbul încoronat*, gândi el. *Cerbul era blazonul Regelui Robert, orașul se va bucura să-l vadă. Steagul acestui străin e folosit doar ca să ridice oamenii împotriva noastră.*

Nu putea privi inima înflăcărată fără să se gândească la umbra pe care Melisandre o născuse în întunericul din adâncurile Capătului Furtunii. *Cel puțin noi ducem această bătălie la lumina zilei, cu armele oamenilor cinstiți,* își spuse. Femeia roșie și copiii ei întunecați nu aveau să joace nici un rol. Stannis o trimisese înapoi la Piatra Dragonului cu nepotul lui bastard, Edric Storm. Căpitanul și purtătorii de flamuri insistaseră că un câmp de luptă nu e un loc pentru o femeie. Doar oamenii reginei exprimaseră altă părere, însă nici asta zgomotos. În același timp, regele fusese pe punctul de a-i refuza, până ce Lordul Bryce Caron a spus:

— Înălțimea Ta, dacă vrăjitoarea este cu noi, oamenii vor spune după aceea că a fost victoria ei, nu a ta. Vor spune că-ți datorezi coroana vrăjilor ei. Asta îl lămurise. Davos se abținuse pe durata acestor discuții, dar, la drept vorbind, nu s-a întristat când a văzut-o plecând. Nu voia nici un amestec al lui Melisandre sau al zeului ei.

La tribord, văzu *Devoțiunea* îndreptându-se către mal, strecurând afară o platformă de lemn. Arcașii se aruncară de-a valma în apele de la mal, ținându-și arcurile deasupra capului, ca să nu ude corzile. Se apropiară, împroșcând apa, de plaja îngustă de sub faleze. Dinspre

castel cădeau în salturi pietre, prăbușindu-se printre ei, la fel săgeți și sulițe, dar panta era abruptă și se părea că proiectilele făceau puține pagube.

Rugăciunea acostă la douăzeci și cinci de metri în susul apei, iar *Pietatea* se îndreptă către malul unde apărătorii veneau de-a lungul râului, cu copitele cailor de război ridicând bulbuci în apa mică. Cavalerii se năpustiră printre arcași ca lupii printre oi, obligându-i să se retragă spre corăbii, prin apa râului, înainte ca vreunul dintre ei să poată lansa vreo săgeată. Oștenii alergau să-i apere cu sulițe și cu topoare, și în trei secunde scena se transformă într-un haos îmbibat de sânge. Davos recunoscu capul de câine de pe coiful Câinelui. Mantia albă îi flutura pe umeri, în timp ce urcă pe platformă călare și pe puntea *Rugăciunii*, doborând pe oricine făcea greșeala să-i iasă în cale.

În spatele castelului, Debarcaderul Regelui se înălța pe dealuri. Țărmul râului era un pustiu negru; Lannisterii arseseră totul și se retrăseseră în spatele Porții Noroiului. Catargele carbonizate ale imenselor corăbii scufundate se ridicau din valuri, blocând accesul către cheiurile lungi, stâncoase. *Nu vom face aici nici o debarcare*. Sus, pe Dealul lui Visenya, lumina soarelui se revărsa de pe cele șapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor.

Davos nu văzu ciocnirea, dar o auzi; un bubuit sfâșietor, când două galere se întâlniră. Nu-și putea da seama care anume. Un alt impact răsună peste apă o clipă mai târziu, pe urmă un al treilea. Dincolo de scrâșnetul lemnului făcut țăndări auzi zdrăngănitul gros al catapultei de la prova *Furiei*. *Cerbul Mării*

despică una dintre galerele lui Joffrey exact în două, dar *Botul Câinelui* era în flăcări, iar *Regina Alysanne* era blocată între *Doamna de Mătase* și *Pudoarea Doamnei* și echipajul ei se lupta cu atacatorii, parapet lângă parapet.

Drept în față, Davos văzu *Debarcarea Regelui* intrând între *Credința* și *Sceptru*. Prima își dădu la o parte vâslele de la tribord înainte de impact, dar vâslele de la babordul *Sceptrului* se făcură surcele când *Debarcarea Regelui* trecu razant pe lângă ele.

— Trageți, ordonă Davos, și arcașii lui trimiseră o ploaie nimicitoare de săgeți peste apă. Îl văzu căzând pe căpitanul *Debarcării Regelui*, și încercă să-și amintească numele lui.

La mal, brațele imenselor catapulte se ridicară, unul, două, trei, și o sută de pietre se înălțară pe cerul îngălbenit. Fiecare dintre ele era cât capul unui om; când căzură ridicară vârtejuri mari de apă, sfărâmând bordajele de stejar și prefăcând oamenii de vii în oase, terci și cartilagii. De pe o parte pe cealaltă a râului, prima linie era atacată. Cârligele de acostare erau aruncate, pintenii de fier sfârtecau carenele de lemn, atacatorii se învălmășeau, stoluri de săgeți treceau șuierând în fumul purtat de vânt, și oamenii mureau... Dar până acum, nici unul de-al lui.

Betha Neagră înainta repede în aval, iar toba comandantului bubuia în auzul căpitanului care căuta o posibilă victimă pentru berbece. *Regina Alysanne* era încolțită, prinsă în capcană între două corăbii de război ale Lannisterilor, strânse toate trei laolaltă cu funii și cu cârlige.

— Viteză de distrugere! strigă Davos.

Bătăile tobelor se estompară, într-un prelung, febril, bubuit, și *Betha Neagră* zbură, înspumând apa, albă ca laptele, când se despică

în calea ei. Allard văzuse aceeași șansă; *Lady Marya* venea în spatele lor. Prima linie fusese transformată într-o învălmășeală de lupte separate. Cele trei corăbii încâlcite se conturau în față, cu punțile preschimbate într-un haos roșu de oameni ciopârțindu-se cu săbii și cu topoare. *Încă puțin*, îl rugă Davos fierbinte pe Războinic, *adu-o puțin mai aproape, arată-mi bordul ei*.

Probabil că Războinicul îl auzise. *Betha Neagră* și *Lady Marya* se izbiră de marginile *Pudorii Doamnei*, la o secundă una de alta, ciocnind-o la prora și la pupa cu o asemenea forță încât oamenii fură aruncați de pe puntea *Doamnei de Mătase* la trei corăbii depărtare. Davos aproape își mușcă limba când dinții i se loviră, scrâșnind. Scuipă sânge. *Data viitoare închide gura, nătărăule*. Patruzeci de ani pe mare, dar era prima oară când lovea cu pintenul o altă corabie. Arcașii își aruncau săgețile după bunul plac.

— Înapoi la apă, ordonă el. Când *Betha Neagră* își întoarse vâslele, râul năvăli în golul rămas, iar *Pudoarea Doamnei* se desfăcu în bucăți în fața ochilor lui, azvârlind zeci de oameni în apă. Unii dintre cei vii înotau, unii dintre cei morți pluteau; cei în zale și platoșe grele se duseră la fund, vii și morți deopotrivă. Chemările oamenilor care se înecau îi răsunau în urechi.

O sclipire de verde îi atrase privirea, mai în față și într-o parte, și un cuib de șerpi de smarald încolăciți se ridică arzând și șuierând dinspre etrava *Reginei Alysanne*. O clipă mai târziu, Davos auzi strigătul îngrozit:

— *Foc sălbatic!*

Făcu o grimasă. Smoala fierbinte era una, focul sălbatic era cu totul altceva. Afurisită

substanță și aproape imposibil de stins. Înăbuș-o cu mantia și mantia va lua foc; lovește cu palma o părticică și mâna ta va fi în flăcări. *Ușurează-te în foc sălbatic și penisul îți va lua foc*, le plăcea vechilor corăbieri să spună. Totuși, Ser Imry îl prevenise că se pot aștepta la o înghițitură din substanța scârboasă a alchimiștilor. Din fericire, mai rămăseseră puțini piromanți adevărați. *În curând își vor termina proviziile*, îi asigurase Ser Imry.

Davos înșira ordine, unul după altul; un flanc de vâsle împingea, iar celălalt dădea apa în spate, și galera se redresa. *Lady Marya* biruise și ea și – încă un lucru bun – focul se răspândea dincolo de *Regina Alysanne* și de dușmanii ei mai repede decât ar fi crezut că e posibil. Oameni cuprinși de flăcări verzi săreau în apă, cu zbierete neomenești. Pe zidurile Debarcaderului Regelui, aruncătoarele de flăcări vărsau moarte, iar catapultele imense din spatele Porții Noroiului aruncau bolovani. Unul, de dimensiunea unui bou, se prăbuși între *Betha Neagră* și *Spectru*, legănând ambele corăbii și udând până la piele fiecare om de pe punte. Un altul, nu cu mult mai mic, nimeri *Insolența*. Galera lui Velaryon explodă ca o jucărie de copil aruncată dintr-un turn, împrăștiind așchii lungi cât brațul unui om.

Prin fumul negru și-n vârtejurile de focuri verzi, Davos zări un furnicar de corăbii mici purtate în josul râului, un talmeș-balmeș de bacuri, bărci cu vâsle și bărci cu pânze, nave ușoare și corăbii mătăhăloase care arătau prea putrezite ca să plutească. Mirosea de la o poștă a disperare, niște lemne plutitoare ca acestea nu puteau să schimbe cursul bătăliei, ci doar să stea în cale. Văzu că liniile de luptă erau încurcate iremediabil. Dincolo de babord,

Lordul Steffon, Colțuroasa Jenna și *Sabia Ageră* răzbătuseră și înaintau iute în susul râului. Dar flancul de la tribord era puternic atacat și centrul se fărâmițase sub pietrele catapultelor, unii dintre căpitani întorcându-se în aval, alții virând, făcând orice ca să scape de acea ploaie zdrobitoare. *Furia* își întorsese catapulta de la pupa să tragă înapoi către oraș, dar nu avea rază de acțiune; butoaiele cu smoală se spulberau lângă ziduri. *Sceptrul* își pierduse cea mai mare parte a vâslelor, iar *Credința* fusese lovită și începea să se scufunde. Davos duse *Betha Neagră* între ele și trimise un proiectil către ornamentatul vas de agrement al Reginei Cersei, sculptat și aurit, încărcat acum cu soldați. Coliziunea azvârli o duzină dintre ei în apă, unde arcașii *Bethei* îi țintеau unul după altul, în timp ce aceștia încercau să se mențină la suprafață.

Strigătul lui Matthos îi atrase atenția la pericolul dinspre babord: una dintre galerele Lannisterilor era pe cale să-l izbească.

— Cu toate forțele la tribord! strigă Davos. Oamenii lui își folosiră vâslele ca să se îndepărteze, în vreme ce alții întoarseră galera în așa fel încât prora ei era față în față cu *Căpriorul Alb* care gonea înainte. Pentru o clipă, se temu că se mișcase prea încet și că se vor scufunda, însă curentul îl ajută să schimbe direcția și când impactul sosi, fu doar o lovitură indirectă; cele două carene se frecară una de alta și vâslele ambelor corăbii pocniră. O bucată ruptă de lemn zbură pe lângă capul lui, ascuțită ca o suliță. Davos se feri.

— Atacați! strigă el. Cârligele de acostare fură aruncate. Scoase sabia din teacă și-i conduse chiar el peste parapet.

Echipajul de pe *Căpriorul Alb* îi întâmpină,

dar oștenii de pe *Betha Neagră* năvăliră peste ei într-un torent șuierător de săbii. Davos străbătu prin mulțime, căutându-l din priviri pe celălalt căpitan, dar omul era mort înainte de-a ajunge la el. Cum stătea aplecat deasupra cadavrului, cineva îl surprinse pe la spate cu un topor, dar coiful lui pară lovitura și țeasta îi rămase răsunând, când ar fi putut fi spintecată. Amețit, tot ceea ce putea face era să se rostogolească. Atacatorul se năpusti, urlând, asupra lui. Davos își apucă sabia cu ambele mâini și o înfipse în burta bărbatului.

Unul dintre membrii echipajului îl ridică înapoi în picioare.

— Căpitane, *Căpriorul Alb* este al nostru.

Davos văzu că era adevărat. Majoritatea inamicilor erau morți, pe moarte sau se predaseră. Își scoase coiful, își șterse sângele de pe față și se îndreptă către corabia sa, călcând cu grijă pe scândurile alunecoase, acoperite de mațe. Matthos îi întinse o mână să-l ajute să treacă înapoi parapetul.

În acele câteva clipe, *Betha Neagră* și *Căpriorul Alb* erau ochiul calm din mijlocul furtunii. *Regina Alysanne* și *Doamna de Mătase*, încă blocate împreună, erau un infern verde dezlănțuit, purtat de valuri în josul râului și trăgând după sine bucăți din *Pudoarea Doamnei*. Una dintre galerele din Myr se izbise de ele și era și ea acum în flăcări. *Pisica* lua la bord oameni de pe *Curajoasa*, care se scufunda cu repeziciune. Căpitanul de pe *Urgia Dragonilor* își condusese corabia între două diguri, spintecându-i fundul; echipajul lui năvăli pe uscat cu arcașii și cu oștenii, să se alăture asaltului de pe ziduri. *Corbul Roșu*, sfărâmat, se scufunda încet. *Cerbul Mării* se lupta cu focurile și cu atacatorii de la bord

deopotrivă, dar inima înflăcărată fusese ridicată deasupra *Omului Loial* al lui Joffrey. *Furia*, cu mândra-i proră zdrobită de un bolovan, se lupta cu *Grația Zeilor*. Văzu *Gloria Driftmarkului,* corabia Lordului Velaryon, făcându-și loc printre altele, răsturnând-o pe una și luminând-o pe cealaltă cu săgeți de foc. Pe malul sudic, cavalerii își duceau caii de căpăstru la bordul bărcilor cu pânze și unele dinte cele mai mici galere își croiau deja drum peste apă, încărcate de soldați. Trebuia să se strecoare cu grijă printre corăbiile care se scufundau și petele plutitoare de foc sălbatic. Întreaga flotă a lui Stannis era acum pe râu, cu excepția corăbiilor din Lys ale lui Salladhor Saan. Cât de curând, aveau să controleze Apa Neagră. *Ser Imry își va avea victoria*, gândi Davos, *iar Stannis își va aduce oastea peste râu, dar, zeii fie buni, prețul acestei...*

— Căpitane! Matthos îi puse mâna pe umăr.

Era *Peștele-Sabie*, cu cele două rânduri de vâsle ale sale ridicând-se și căzând. Nu-și coborâse pânzele și niște smoală fierbinte se prinsese în velatura sa. Flăcările se răspândeau sub ochii lui Davos, strecurându-se peste funii și pânze până ce corabia ajunse să tragă după sine o proră de flacără galbenă. Pintenul ei diform din fier, în formă de pește, de unde-și luase numele, despică luciul apei. Exact în față, purtat de valuri către ea și legănându-se ca o țintă ispititoare, dolofană, se afla unul dintre vasele greoaie ale Lannisterilor, adâncit mult în apă. Sânge verde se prelingea încet printre scândurile ei.

Când văzu asta, inima lui Davos Seaworth încetă să mai bată.

— Nu, spuse el. Nu, *NUUUUUU!* Peste vuietul și bubuitul bătăliei, nimeni nu-l auzi în

afară de Matthos. Cu siguranţă, căpitanul *Peștelui-Sabie* nu-l auzise, concentrat cum era să străpungă în sfârșit ceva cu sabia lui mare și greoaie. *Peștele-Sabie* porni cu viteză de luptă, Davos își ridică mâna mutilată să se agațe de punga de piele care-i purta oasele degetelor.

Scrâșnind, scârţâind, spulberând, *Peștele-Sabie* despică în două matahala putrezită. Plesni ca un fruct răscopt, dar nici un fruct nu mai ţipase vreodată un asemenea ţipăt cutremurător, împietrit. Din interiorul corabiei, Davos văzu verdele ţâșnind dintr-o mie de vase sfărâmate, otravă din măruntaiele unei fiare muribunde, scânteind, strălucind, împrăștiindu-se pe suprafaţa apei...

— Înapoi la apă! răcni el. La o parte! Jos, înapoi la apă, înapoi la apă! Funiile de ancorare erau tăiate, iar Davos simţi puntea mișcându-se sub picioarele lui în timp ce *Betha Neagră* se desprinse de *Căpriorul Alb*. Vâslele intrară în apă.

Pe urmă auzi un *lătrat* scurt și ascuţit, de parcă cineva i-ar fi suflat în ureche. Puntea dispăru sub el și apa neagră îl izbi peste faţă, umplându-i nasul și gura. Se sufoca, se îneca. Nesigur încotro era susul, Davos se luptă cu râul, cuprins de o panică oarbă, până când, dintr-odată, ieși la suprafaţă. Scuipă apa, inhală aerul, înșfăcă cea mai apropiată bucată de epavă și se ţinu bine.

Peștele-Sabie și matahala dispăruseră. În preajma lui, trupuri înnegrite pluteau în josul apei și oameni sufocaţi se agăţau de bucăţi de lemn fumegând. Înalt de treizeci de picioare, un demon învolburat de flăcări verzi dansa deasupra râului. Avea zeci de mâini, cu un bici în fiecare, și ceea ce atingea izbucnea în flăcări.

Văzu *Betha Neagră* arzând, cu *Căpriorul Alb*

și *Omul Loial* de o parte și de alta. *Pietatea, Curajoasa, Pisica, Sceptrul, Corbul Roșu, Târfa, Credința, Furia*, toate săriseră în aer, *Debarcarea Regelui* și *Grația Zeilor* la fel. Demonul și-i mânca pe ai lui. Strălucitoarea *Glorie a Driftmarkului*, corabia Lordului Velaryon, încerca să cârmească, dar demonul își trecu câteva degete lenețe peste vâslele sale argintii care se aprinseră ca o sumedenie de lumânări subțiri. Pentru o clipă, corabia mângâiase parcă râul cu două ziduri de torțe lungi, strălucitoare.

Curentul îl prinsese deja în ghearele lui, învârtindu-l iar și iar. Lovi cu piciorul să se ferească de o pată plutitoare de foc sălbatic. *Fiii mei*, gândi Davos, dar nu era chip să-i caute în mijlocul dezastrului clocotitor. O altă corabie greoaie, înțesată de foc sălbatic, explodă în fața lui. Apa Neagră însăși fierbea parcă în albia ei; catarge arzând și oameni arzând și bucăți de nave sfărâmate arzând umpleau văzduhul.

Sunt dus de ape în golf. Nu avea de ce să fie atât de rău acolo, putea să ajungă la mal, era un înotător puternic. Galerele lui Salladhor Saan vor fi fiind și ele în golf. Ser Imry le ordonase să stea într-o parte...

Și pe urmă curentul îl întoarse din nou, și Davos văzu ce îl aștepta în aval.

Lanțul. Zeii să ne apere, au ridicat lanțul.

Acolo unde râul se lărgea în Golful Apei Negre, stavila se întindea încordată, la vreo cinci picioare deasupra apei. O duzină de galere se izbiseră deja de lanț și curentul împingea altele către ele. Aproape toate erau în flăcări, iar celelalte aveau să fie cât de curând. Davos putu distinge carenele dungate ale corăbiilor lui Salladhor Saan, dar știa că nu le va ajunge niciodată. Un zid de oțel roșu-aprins, lemn

arzând și o vâlvătaie verde, în vârtejuri, se întindeau în fața lui. Gura Golfului Apei Negre se transformase într-o gură a iadului.

TYRION

Nemișcat ca un gargui, Tyrion Lannister se aplecă într-un genunchi pe metereze. Dincolo de Poarta Noroiului și de pustiul care cândva fusese piața de pescari și docurile, râul însuși parcă luase foc. Jumătate din flota lui Stannis era în flăcări, împreună cu cea mai mare parte din cea a lui Joffrey. Sărutul focului sălbatic transformase corăbiile mândre în ruguri funerare și oamenii în torțe vii. Văzduhul era încărcat de fum, de săgeți și de țipete.

În aval, oameni de rând și căpitani de soi deopotrivă vedeau moartea verde, fierbinte, îndreptându-se în vârtejuri către plutele, bărcile și bacurile lor, purtate pe valurile Apei Negre. Vâslele albe, lungi, ale galerelor din Myr scânteiau ca picioarele unor centipede înnebunite, căznindu-se să scape, dar era în zadar. Centipedele nu aveau unde să fugă.

O duzină de focuri se dezlănțuiau sub zidurile orașului, unde explodaseră butoaie cu smoală fierbinte, dar focul sălbatic le redusese la dimensiunea unor lumânări într-o casă în flăcări, cu fanioanele lor portocalii și roșii fluturând neînsemnate pe fundalul holocaustului de jad. Norii coborâți prinseseră culoarea râului cuprins de flăcări și acopereau cerul în frumoase nuanțe de verde schimbător. Nepământesc de frumoase. *O frumusețe înfricoșătoare. Ca focul dragonului*. Tyrion se întrebă dacă Aegon Cuceritorul se simțise la fel când zburase deasupra Câmpului său de Foc.

Vântul dogoritor îi ridică mantia purpurie și

îl plesni peste faţă, însă nu putea să se întoarcă. Auzea ca prin vis mantiile aurii care ovaţionau de pe zidurile de apărare. Nu avea glas să li se alăture. Era o jumătate de victorie. *Nu va fi destul*.

Văzu cum e înghiţită de flăcările lacome încă una dintre corăbiile greoaie pe care le înţesase cu fructele Regelui Aerys. O fântână arteziană de jad aprins se ridică din râu, cu suflul atât de strălucitor încât fu nevoit să-şi ferească ochii. Dâre de foc înalte de treizeci de picioare dansau pe ape, pârâind şi şuierând. Preţ de câteva clipe, acoperiră ţipetele. Erau sute în apă, înecându-se sau arzând sau făcând câte puţin din amândouă.

Îi auzi ţipând, Stannis? Îi vezi arzând? E isprava ta, la fel de mult ca şi a mea. Tyrion ştia că undeva, în marea aceea de oameni clocotind la sud de Apa Neagră, Stannis privea şi el. Nu avusese niciodată setea de luptă a fratelui său, Robert. Comanda din spatele frontului, de la loc ferit, aşa cum îi era obiceiul şi Lordului Tywin Lannister. Surprinzător, acum stătea călare pe un cal de curse, înveşmântat în armura sclipitoare, cu coroana pe cap. *O coroană de aur roşu*, cum zice Varys, *cu vârfurile în formă de flăcări*.

— Corăbiile mele. Glasul lui Joffrey se frânse în timp ce striga de pe pasarelă, unde se înghesuise, împreună cu gărzile lui, în spatele întăriturilor. Coroniţa aurie a regalităţii sale îi împodobea coiful de luptă. Corabia mea arde. *Debarcarea Regelui*, *Regina Cersei*, *Omul Loial*. Uitaţi-vă acolo la *Floarea Mării*. Arătă cu sabia lui nouă către locul unde flăcări roşii se prelingeau pe carena aurie a *Florii Mării* şi se furişau către vâsle. Căpitanul o întorsese împotriva curentului, dar nu suficient de

repede ca să evite focul sălbatic.

Era sortită pieirii, Tyrion știa. *N-a fost altă cale. Dacă nu ne-am fi apropiat să ieșim în întâmpinarea lor, Stannis ar fi mirosit capcana*. O săgeată putea fi oprită, și o suliță, chiar și o piatră dintr-o catapultă, dar focul sălbatic avea o voință proprie. Odată eliberat, scăpa de sub controlul oamenilor obișnuiți.

— N-am avut ce face, îi spuse nepotului său. Flota noastră era condamnată în orice situație.

Chiar și din turnul de observație – era prea scund ca să vadă peste metereze, așa că pusese să-i fie făcută o ridicătură –, flăcările, focul și haosul bătăliei îl împiedicau pe Tyrion să vadă ce se întâmpla în aval, mai jos de castel, dar văzuse scena de o mie de ori cu ochii minții. Bronn trebuia să pună boii în mișcare în clipa în care nava comandant a lui Stannis avea să treacă pe sub Fortăreața Roșie; lanțul era extrem de greu și vinciurile uriașe se răsuceau încet, scârțâind și huruind. Întreaga flotă a uzurpatorului trebuia să fi trecut până ce prima sclipire de metal putea fi zărită sub apă. Verigile aveau să iasă picurând, unele sclipind de noroi, za cu za, până ce întregul lanț uriaș avea să se întindă bine. Regele Stannis își adusese flota vâslind în susul Apei Negre, dar nu va mai coborî niciodată.

Chiar și așa, unii reușeau să scape. Curentul unui râu era un lucru înșelător, iar focul sălbatic nu se împrăștia atât de uniform cum sperase. Canalul principal era cuprins în totalitate de flăcări, dar mulți dintre oamenii din Myr reușiseră să ajungă pe malul sudic, sub zidurile orașului. *Debarcați sau naufragiați, rezultatul e același, au adus oameni pe țărm*. Mai rău, o bună parte a aripii de sud a primelor două linii ale inamicului fuseseră departe, în

amonte de infern, când corăbiile au sărit în aer. Stannis rămăsese probabil cu vreo treizeci sau patruzeci de galere, mai mult decât suficiente ca să își treacă toată oastea peste apă după ce-și vor recăpăta curajul.

Asta ar putea să le ia ceva timp; chiar și cel mai curajos bărbat trebuia să fie îngrozit după ce a privit o mie dintre tovarășii săi mistuiți de focul sălbatic. Hallyne spunea că uneori substanța ardea atât de fierbinte încât carnea se topea ca seul. Dar, chiar și așa...

Tyrion nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința oamenilor lui. *Dacă bătălia începe să devină amară, vor ceda, și vor ceda rău*. Jacelyn Bywater îl avertizase, așa că singura cale de a câștiga era să se asigure că bătălia rămânea dulce, de la început până la sfârșit.

Vedea umbre întunecate mișcându-se printre ruinele carbonizate ale docurilor. *E timpul pentru o altă ieșire*, gândi el. Oamenii erau mai vulnerabili ca oricând atunci când puneau, clătinându-se, primul picior pe mal. Nu trebuia să-i dea inamicului timp să se grupeze pe țărmul nordic.

Coborî.

— Spune-i Lordului Jacelyn că avem dușmanul pe malul râului, îi porunci el unuia dintre mesagerii pe care Bywater i-i dăduse. Altuia îi zise: Trimite-i lui Ser Arneld complimentele mele și cere-i să rotească Târfele cu treizeci de grade spre vest. Unghiul le va permite să arunce la o distanță mai mare, chiar dacă nu atât de departe în apă.

— Mama mi-a promis că pot avea eu Târfele, spuse Joffrey. Tyrion era deranjat să vadă că Joffrey își ridicase din nou viziera. Fără îndoială, băiatul fierbea în spatele acelui oțel greu, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreo

săgeată rătăcită să se înfigă între ochii nepotului său.

Închise viziera cu un zornăit.

— Ține-o închisă, Înălțimea Ta, făptura ta dulce e de preț pentru noi toți. *Și nu vrei să-ți strici fețișoara aia drăguță*. Târfele sunt ale tale.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul; să mai arunce alte vase cu foc asupra corăbiilor în flăcări părea lipsit de sens. Joff pusese ca Oamenii Coarnelor să fie dezbrăcați și legați cu mâinile la spate în piața de dedesubt și să li se pironească în cap coarne. Când fuseseră aduși în fața Tronului de Fier pentru judecată, promisese să-i trimită la Stannis. Un om nu era la fel de greu ca un bolovan sau ca un butoi cu smoală fierbinte, și putea fi aruncat ceva mai departe. Unele dintre mantiile aurii făceau pariuri dacă trădătorii vor zbura până pe celălalt mal al Apei Negre.

— Mișcă-te repede, Înălțimea Ta, îi spuse lui Joffrey. Vom avea nevoie destul de curând de catapulte pentru bolovani. Nici măcar focul sălbatic nu arde la nesfârșit.

Joffrey plecă în goană, fericit, escortat de Ser Meryn, dar Tyrion îl prinse pe Ser Osmund de încheietură înainte de-a apuca să-l urmeze.

— Orice s-ar întâmpla, ai grijă să rămână teafăr și *să stea acolo*, s-a înțeles?

— Cum poruncești. Ser Osmund zâmbi afabil.

Tyrion îi avertizase pe Trant și pe Kettleblack ce li se putea întâmpla dacă regele ar păți ceva. Iar pe Joffrey îl așteptau o duzină de mantii aurii cu experiență la piciorul scării. *Îți apăr bastardul nenorocit cât de bine pot, Cersei*, gândi el cu amărăciune. *Ai grijă să faci același lucru pentru Alayaya*.

Nici nu plecă bine Joffrey, că un curier urcă

scările gâfâind.

— Stăpâne, grăbește-te. Se lăsă pe un genunchi. Au debarcat oameni pe terenurile de turniruri, sute! Aduc un berbece sus, la Poarta Regelui.

Tyrion înjură și se îndreptă către scări, împleticindu-se. Podrick Payne îl aștepta jos cu caii. Galopară pe Ulița Râului, cu Pod și cu Ser Mandon Moore venind în urma lor. Casele oblonite erau cufundate într-o umbră verde, dar nimeni nu mișuna pe afară ca să le stea în cale. Tyrion poruncise ca străzile să rămână goale, pentru ca apărătorii să se poată mișca repede de la o poartă la alta. Oricum, când ajunseră la Poarta Regelui, auzea pocnetul bubuitor al lemnului pe lemn, ceea ce-i spunea că fusese adus în joc un berbece. Vaietul balamalelor imense suna ca geamătul unui uriaș murind. Piața de lângă casa porții era înțesată de răniți, dar vedea și rânduri de cai, nu toți răniți, și mercenari și mantii aurii destule ca să formeze o coloană puternică.

— Adunarea! strigă el sărind din șa. Poarta se clinti, sub impactul unei noi lovituri. Cine e la comandă aici? Tu mergi afară.

— Nu. O umbră se desprinse de la zid, pentru a deveni un bărbat înalt, cu armură cenușie. Sandor Clegane își smulse coiful cu ambele mâini și îl lăsă să cadă pe pământ. Oțelul era pârjolit și avea urme de lovituri, urechea stângă a Câinelui ce mârâia era retezată. O tăietură adâncă de sub un ochi făcea să se prelingă un șiroi de sânge peste vechile cicatrici arse ale Câinelui, acoperindu-i jumătate din față.

— Ba da, îl înfruntă Tyrion.

Clegane începu să gâfâie.

— La naiba cu asta! Și cu tine.

Un mercenar făcu un pas lângă el și zise:

— Am fost afară. De trei ori. Jumătate dintre oamenii noștri sunt morți sau răniți. Focul sălbatic țâșnește peste tot în jurul nostru, caii țipă ca niște oameni și oamenii țipă ca niște cai...

— Credeai că te-am angajat să lupți într-un turnir? Să-ți aduc niște lăptic rece și un castron de zmeură? Nu? Atunci încalecă-ți nenorocitul ăla de cal. Și tu, Câine.

Sângele de pe fața lui Clegane strălucea roșu, dar ochii îi erau albi. Își scoase sabia lungă din teacă.

Îi e frică, își dădu seama Tyrion, șocat. *Câinele e înspăimântat*. Încercă să-i explice ce aveau de făcut:

— Au adus un berbece la poartă, poți să-i auzi și tu, și trebuie să-i împrăștiem...

— Deschidem porțile. Când vor năvăli înăuntru, îi înconjurăm și-i omorâm. Câinele înfipse sabia lungă în pământ și se sprijini de mâner, legănându-se. Am pierdut jumătate dintre oameni. Cai, la fel. Nu mai duc pe nimeni în focul ăla.

Ser Mandon Moore înaintă lângă Tyrion, imaculat în platoșa lui albă, emailată.

— Mâna Regelui îți poruncește.

— La naiba cu Mâna Regelui! Acolo unde fața Câinelui nu era roșie de sânge, era albă ca varul. Să-mi aducă cineva ceva de băut. Un soldat al mantiilor aurii îi întinse o cupă. Clegane luă o înghițitură, o scuipă, azvârli cupa cât colo. Apă? La naiba cu apa ta! Adu-mi vin.

E mort pe picioare. Tyrion își dădea seama acum. *Rana, focul... E terminat, trebuie să găsesc pe altcineva, dar pe cine? Ser Mandon?* Se uită la oameni și știu că Mandon nu era o soluție. Teama lui Clegane îi zdruncinase. Fără

un conducător, vor refuza și ei, iar Ser Mandon... Era un om periculos, zicea Jaime, da, dar nu un om pe care alţii să-l urmeze.

În depărtare, Tyrion auzi o nouă bubuitură puternică. Deasupra zidurilor, cerul întunecat era scăldat în straturi de lumină verde și portocalie. Cât va putea să reziste poarta?

E o nebunie, gândi el, *dar mai bine nebunie decât înfrângere. Înfrângerea înseamnă moarte și rușine*.

— Prea bine. Voi conduce eu ieșirea.

Dacă se gândise că asta îl va rușina pe Câine și va redeveni viteaz, se înșelase. Clegane nu făcu decât să râdă.

— *Tu?*

Tyrion citea neîncrederea pe chipurile lor.

— Eu. Ser Mandon, tu vei duce steagul regelui. Pod, coiful meu.

Băiatul alergă să-i execute ordinul. Câinele stătea sprijinit de sabia pătată de sânge și îl privea cu ochii aceia albi, larg deschiși. Ser Mandon îl ajută pe Tyrion să urce din nou în șa.

— Adunarea! strigă el.

Roibul lui mare purta apărătoare de gât și de cap. O mătase purpurie îi îmbrăca picioarele din spate, peste o haină de zale. Șaua înaltă era aurită. Podrick Payne îi înmână lui Tyrion coiful și scutul, stejar greu împodobit cu o mână de aur pe fond roșu, înconjurată de lei mici de aur. Își plimbă calul în cerc, privind la mica sa trupă. Doar o mână de oameni răspunseseră la ordinul lui, nu mai mult de douăzeci. Stăteau în șa, cu ochii la fel de albi ca și-ai Câinelui. Privi cu dispreţ către ceilalţi, cavaleri și mercenari care plecaseră cu Clegane.

— Se spune că sunt jumătate de om, zise el. Prin comparaţie, voi ce sunteţi?

Asta îi făcu să se simtă destul de rușinaţi.

Un cavaler încălecă, fără coif, și se alătură celorlalți. Doi mercenari îl urmară. Pe urmă și alții. Poarta Regelui se cutremură din nou. În câteva clipe, numărul celor aflați sub comanda lui Tyrion se dublă. Îi prinsese în laț. *Dacă eu lupt, trebuie să facă la fel, sau sunt mai prejos decât un pitic*.

— Nu mă veți auzi strigând numele lui Joffrey, le spuse. Nu mă veți auzi nici răcnind pentru Casterly Rock. E orașul vostru, cel pe care Stannis vrea să-l jefuiască, iar cea pe care o doboară e poarta voastră. Așa că veniți cu mine să-l ucidem pe nemernic.

Tyrion își scoase securea de război, își întoarse calul și porni la trap spre poartă. *Credea* că vin în urma lui, dar nu îndrăzni să se uite.

SANSA

Torţele pâlpâiau strălucitoare pe metalul bătut al suporturilor din perete, scăldând Sala de Bal a Reginei într-o lumină argintie. Cu toate acestea, era încă întuneric în încăpere. Sansa îl vedea în ochii palizi ai lui Ser Ilyn Payne, care stătea lângă ușa din spate, neclintit ca o stâncă, fără să mănânce sau să bea. Îl auzea în tusea chinuitoare a Lordului Gyles și în glasul șoptit al lui Osney Kettleblach când se strecură înăuntru să-i aducă vești lui Cersei.

Sansa își termina supa când Osney Kettleblack veni prima oară, intrând prin spate. Îl zări vorbind cu fratele lui, Osfryd. Apoi se urcă pe platformă și îngenunche lângă jilțul înalt, mirosind a cal, cu patru zgârieturi lungi pe obrazu-i plin de cruste, cu părul căzându-i peste guler și peste ochi. Cu toată șoapta lui, Sansa auzi fără să vrea.

— Flotele sunt prinse în bătălie. Au fost debarcaţi niște arcași, dar Câinele i-a făcut fărâme. Da, Înălţimea Ta. Fratele tău ridică lanţul. Am auzit semnalul. La Fundătura Puricilor, câțiva beţivani sparg uși și se urcă pe ferestre. Lordul Bywater a trimis mantiile aurii să se ocupe de ei. Septul lui Baelor este înţesat de oameni, toată lumea se roagă.

— Și fiul meu?

— Regele s-a dus la sept să primească binecuvântarea Înaltului Septon. Acum umblă pe ziduri cu Mâna, zicându-le oamenilor să fie curajoși, ridicându-le moralul, cum ar veni.

Cersei făcu semn pajului să-i mai umple

cupa cu vin, un vin vechi, auriu, de la Arbor, aromat și tare. Regina bea vârtos, dar vinul părea doar s-o facă mai frumoasă; obrajii îi erau îmbujorați și ochii aveau o căldură strălucitoare, febrilă, când privea în jos, peste sală. *Ochi de foc sălbatic*, gândi Sansa.

Cântăreții cântau. Jonglerii făceau jonglerii. Băiatul Lunii mergea clătinându-se pe catalige prin sală, râzând de toată lumea, iar Ser Dontos alerga după slujnice pe calul lui din coadă de mătură. Oaspeții râdeau, dar era un râs lipsit de veselie, genul de râs care se putea transforma în hohot de plâns într-o clipită. *Trupurile lor sunt aici, dar gândurile sunt pe zidurile orașului, și inimile la fel.*

După supă, fu adusă o salată de mere, cu nuci și cu stafide. Cu orice altă ocazie, ar fi fost o delicatesă, dar în seara aceasta toată mâncarea era condimentată cu teamă. Sansa nu era singura din încăpere care nu avea poftă de mâncare. Lordul Gyles mai mult tușea decât mânca. Lollys Stokeworth stătea ghemuită și tremurând, iar tânăra soție a unuia dintre scutierii lui Ser Lancel începu să plângă nestăpânit. Regina îi porunci lui Maester Frenken să o ducă la culcare cu o cupă de vin al viselor.

— Lacrimi, îi spuse dispreţuitoare Sansei, în timp ce femeia era condusă afară din sală. Arma femeii, obișnuia să le numească nobila mea mamă. Arma bărbatului e sabia. Și asta ne spune tot ce trebuie să știm, nu-i așa?

— Dar bărbații trebuie să fie foarte curajoși, răspunse Sansa. Să plece și să înfrunte săbiile și securile, cu toată lumea încercând să-i omoare...

— Jaime mi-a spus odată că se simte viu doar în luptă și în pat. Ridică cupa și înghiți.

Salata îi era neatinsă. Aș prefera să înfrunt oricâte săbii decât să stau așa, neajutorată, prefăcându-mă că mă bucur de compania acestui cârd de găini speriate.

— Tu i-ai invitat aici, Înălțimea Ta.

— Oamenii așteaptă unele lucruri de la o regină. Le vor aștepta și din partea ta, dacă te vei căsători cu Joffrey. Ai face bine să înveți. Regina cercetă soțiile, fiicele și mamele care umpleau băncile. De unele singure, găinile nu înseamnă nimic, dar cocoșii lor sunt importanți dintr-un motiv sau altul, și unii s-ar putea să supraviețuiască acestei bătălii. Așa că e de datoria mea să le ofer protecție femeilor. Dacă piticul nenorocit de frate-meu va reuși, cumva, să învingă, ele se vor întoarce la soții și la tații lor, pline de povești despre cât de viteză am fost, cum curajul meu le-a inspirat și le-a ridicat moralul, cum nu m-am îndoit de victorie nici măcar o clipă.

— Și dacă, totuși, castelul va cădea?

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Cersei nu așteptă să fie contrazisă. Dacă nu sunt trădată de propriile mele gărzi, s-ar putea să rezist aici o vreme. Pe urmă aș putea să mă duc la ziduri și să mă predau Lordului Stannis în persoană. Asta ne va scuti de ce e mai rău. Dar dacă Citadela lui Maegor va cădea înainte ca Stannis să poată veni, ei bine, atunci majoritatea musafirelor mele vor avea parte de un pic de viol, aș zice. Și nu trebuie să pierzi din vedere mutilarea, tortura și crima în vremuri ca acestea.

Sansa era îngrozită.

— Acestea sunt femei neînarmate și de obârșie nobilă.

— Obârșia le protejează, recunoscu Cersei, deși nu atât de mult cum ai crede. Fiecare are

un preț bun de răscumpărare, dar după nebunia luptei, soldații vor adesea mai degrabă carne decât bani. Oricum, un scut de aur e mai bun decât nici unul. Afară, pe străzi, femeile nu vor fi tratate cu atâta blândețe. Nici servitoarele noastre. Făpturi drăgălașe precum slujnica aceea a Doamnei Tanda s-ar putea pregăti pentru o noapte agitată, dar să nu-ți închipui că femeile bătrâne, infirme sau urâte vor fi menajate. Destulă băutură va face ca o spălătorească oarbă și slujnicele duhnind a porc să pară la fel de atrăgătoare ca și tine, draga mea.

— Ca mine?

— Încearcă să nu vorbești ca un șoricel, Sansa. Ești femeie matură acum, ai uitat? Și logodită cu primul meu născut. Regina sorbi din vin. Dacă ar fi oricine altcineva la porți, aș putea spera să-l ademenesc. Dar e vorba de Stannis Baratheon. Aș avea mai multe șanse să-i seduc calul. Observă expresia de pe chipul Sansei și începu să râdă. Te-am șocat, doamna mea? Se aplecă mai aproape. Ei, prostuțo! Lacrimile nu sunt singura armă a femeii. Mai ai una între picioare și ai face bine să înveți s-o folosești. Vei găsi că bărbații își folosesc săbiile cu destulă dezinvoltură. Ambele feluri de săbii.

Sansa fu scutită de nevoia de a răspunde când doi dintre frații Kettleblack reintrară în sală. Ser Osmund și frații lui deveniseră mari favoriți la castel; aveau mereu la îndemână un zâmbet sau o glumă și se înțelegeau cu grăjdarii și vânătorii la fel de bine ca și cu scutierii și cu cavalerii. Cu slujnicuțele se înțelegeau cel mai bine, se spunea pe la colțuri. În ultima vreme, Ser Osmund luase locul lui Sandor Clegane lângă Joffrey, iar Sansa auzise femeile de la fântână zicând că era la fel de puternic, însă

mai tânăr și mai ager decât Câinele. Dacă era așa, Sansa se întrebă de ce nu auzise niciodată despre acești frați Kettleblack înainte ca Ser Osmund să fie numit în Garda Regală.

Osney era numai zâmbet când îngenunche lângă regină.

— Matahalele au sărit în aer, Înălțimea Ta. Toată Apa Neagră e acoperită de foc sălbatic. O sută de corăbii arzând, poate mai multe.

— Și fiul meu?

— E la Poarta Noroiului cu Mâna și Garda Regală, Înălțimea Ta. Înainte a vorbit cu arcașii de pe zidurile de apărare și le-a dat câteva sfaturi cum să mânuiască o arbaletă, așa a făcut. Cu toții sunt de acord că e un băiat pe de-a-ntregul curajos.

— Mai bine ar rămâne un băiat pe de-a-ntregul *viu*. Cersei se întoarse către fratele lui, Osfryd, care era mai înalt, mai încruntat și purta o mustață neagră, căzută. Da?

Osfryd își așezase un coif peste părul lung și negru, și expresia feței sale era îndârjită.

— Înălțimea Ta, zise el cu glas scăzut, băieții au prins un grăjdar și două servitoare încercând să se furișeze pe o poartă secretă, cu trei dintre caii regelui.

— Primii trădători ai serii, zise regina, dar mă tem că nu și ultimii. Cere-i lui Ser Ilyn să se ocupe de ei și pune-le capetele în sulițe în fața grajdurilor, ca avertisment. Când plecară, se întoarse către Sansa. O altă lecție pe care ar trebui s-o înveți, dacă speri să stai lângă fiul meu. Fii blândă într-o noapte ca asta, și trădătorii vor crește în jurul tău ca ciupercile după ploaie. Singura modalitate de a păstra loialitatea supușilor tăi este să te asiguri că se tem de tine mai mult decât de inamic.

— Îmi voi aminti asta, Înălțimea Ta, zise

Sansa, deși ea auzise mereu că dragostea era o cale mai sigură către loialitatea oamenilor, decât frica. *Dacă voi fi vreodată regină, am să-i fac să mă iubească*.

După salată, urmară plăcinte de raci. Pe urmă veni mielul prăjit, cu praz și cu morcovi, servit în străchini de pâine scobită. Lollys mâncă prea repede, i se făcu rău și se umplu de vomă din cap până-n picioare, la fel și pe sora ei. Lordul Gyles tuși, bău, tuși, bău și își pierdu cunoștința. Regina privi cu dezgust spre locul unde era lăbărțat, cu fața în strachină și cu mâna într-o băltoacă de vin.

— Trebuie că zeii au fost nebuni să-i facă bărbați pe unii ca el, iar eu am fost nebună să cer eliberarea lui.

Osfryd Kettleblack se întoarse, cu mantia purpurie fluturând.

— În piață se adună oameni, Înălțimea Ta, cerând să se adăpostească în castel. Nu o gloată, ci negustori bogați și alții asemenea.

— Poruncește-le să se întoarcă la casele lor, spuse regina. Dacă nu vor să plece, pune-i pe arcașii noștri să omoare câțiva. Nu intră nimeni. Nu vreau să se deschidă porțile sub nici un motiv.

— Cum poruncești. Făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Chipul reginei era aspru și amenințător.

— Aș vrea să le pot duce o sabie la gât cu mâna mea. Începea să vorbească poticnit. Când eram mici, Jaime și cu mine semănam atât de mult încât nici măcar nobilul nostru tată nu ne putea deosebi. Uneori, ca distracție, ne îmbrăcam unul în hainele altuia și petreceam ziua întreagă unul în pielea celuilalt. Oricum, când Jaime a primit întâia lui sabie, pentru mine nu a fost nici una. Îmi amintesc că am

întrebat: *Eu ce primesc?* Semănam atât de mult și nu înțelegeam de ce ne tratau atât de *diferit*. Jaime învăța să se lupte cu sabia, cu lancea și cu ghioaga, în timp ce eu eram învățată să zâmbesc, să cânt și să plac. El era moștenitor la Casterly Rock, în timp ce eu urma să fiu vândută unui străin, ca o iapă, ca să fiu călărită ori de câte ori poftea noul meu stăpân, bătută după placul lui și azvârlită cu timpul deoparte, pentru o mânză mai tânără. Soarta lui Jaime avea să fie gloria și puterea, în timp ce a mea era în chinurile facerii și în sângele lunar.

— Dar tu ai fost Regina Celor Șapte Regate, zise Sansa.

— Când se ajunge la săbii, o regină rămâne până la urmă doar o femeie.

Cupa de vin a lui Cersei era goală. Pajul se apropie să i-o umple din nou, dar ea o întoarse cu susul în jos și scutură din cap.

— Nu mai vreau. Trebuie să am capul limpede.

Ultimul fel era brânză de capră servită cu mere coapte. Mirosul de scorțișoară umplea sala, când Osney Kettleblack se strecură înăuntru pentru a se așeza din nou în genunchi între ele.

— Înălțimea Ta, șopti el, Stannis a debarcat oameni pe terenurile pentru turniruri, și mai sunt și alții care trec râul. Poarta Noroiului e sub asediu și au adus un berbece la Poarta Regelui. Pezevenghiul a plecat să-i alunge.

— Asta îi va umple de teamă, făcu ironic regina. Sper că nu l-a luat cu el pe Joff.

— Nu, Înălțimea Ta, regele e cu fratele meu, la Târfe. Îi aruncă pe Oamenii Coarnelor în râu.

— Cu Poarta Noroiului sub asediu? O nebunie! Spune-i lui Ser Osmund că vreau să plece de-acolo îndată, e prea periculos. Adu-l

înapoi la castel.

— Pezevenghiul a spus...

— Ceea ce am spus eu ar trebui să te preocupe. Cersei miji ochii. Fratele tău va face așa cum i se spune, altfel voi avea grijă să conducă el însuși următorul atac, iar tu vei merge cu el.

După ce mâncarea fu strânsă, mulți dintre oaspeți cerură permisiunea să se ducă la sept. Cersei le îndeplini, binevoitoare, rugămintea. Lady Tanda și fiicele ei se numărau printre cei care plecară. Pentru cei rămași, a fost adus un cântăreț să umple sala de muzica dulce a harpei sale. Cântă despre Jonquil și Florian, despre Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, și iubirea sa pentru regina fratelui său, despre cele zece mii de corăbii ale Nymeriei. Erau cântece frumoase, dar îngrozitor de triste. Mai multe femei începură să lăcrimeze și Sansa simți și ea cum i se umezesc ochii.

— Foarte bine, draga mea. Regina se aplecă mai aproape. Vrei să exersezi lacrimile acelea. Vei avea nevoie de ele pentru Regele Stannis.

Sansa se foi nervoasă.

— Înălțimea Ta?

— O, scutește-mă de amabilitățile tale găunoase. Situația trebuie să fie disperată acolo dacă au nevoie de un pitic în fruntea lor, așa că ai putea foarte bine să-ți scoți masca. Știu totul despre micile tale trădări din pădurea zeilor.

— Pădurea zeilor? *Nu te uita la Ser Dontos, nu, nu te uita*, își spuse Sansa. *Nu știe, nimeni nu știe. Dontos mi-a promis, Florian al meu nu m-ar dezamăgi niciodată*. N-am trădat nimic. Vizitez pădurea zeilor doar ca să mă rog.

— Pentru Stannis. Sau pentru fratele tău, e același lucru. De ce altceva ai căuta zeii tatălui tău? Te rogi pentru înfrângerea noastră. Cum ai

numi tu asta, dacă nu trădare?

— Mă rog pentru Joffrey, insistă ea, agitată.

— De ce, pentru că te tratează atât de drăguț? Regina luă o carafă cu vin dulce de prune de la o slujitoare care trecea și umplu cupa Sansei. Bea, porunci ea cu răceală. Poate că îți va da curajul să înfrunți adevărul de data asta.

Sansa ridică la buze cupa și luă o sorbitură. Vinul era grețos de dulce, și foarte tare.

— Poți mai mult de-atât, zise Cersei. Golește cupa, Sansa. Regina ta îți poruncește.

Aproape se înecă, dar goli cupa, bând până la fund vinul vâscos, dulce, până ce capul începu să i se învârtească.

— Mai vrei? întrebă Cersei.

— Nu. Te rog.

Regina păru nemulțumită.

— Când ai întrebat mai devreme despre Ser Ilyn, te-am mințit. Vrei să auzi adevărul, Sansa? Vrei să știi de ce se află, într-adevăr, aici?

Nu îndrăznea să răspundă, dar nu avea nici o importanță. Regina ridică o mână și făcu un semn, fără să aștepte răspunsul. Sansa nici măcar nu-l văzuse pe Ser Ilyn revenind în sală, dar dintr-odată era acolo, ieșind cu pași grei din umbra din spatele platformei, fără zgomot, ca o pisică. Ducea în mână *Gheața*, scoasă din teacă. Sansa își aminti că tatăl ei curăța întotdeauna sabia în pădurea zeilor după ce lua capul unui om, dar Ser Ilyn nu era atât de delicat. Pe oțelul vălurit era sânge uscat, roșul ofilindu-se deja spre maro.

— Informeaz-o pe Lady Sansa de ce te țin în preajma noastră, zise Cersei.

Ser Ilyn deschise gura și scoase un horcăit sufocat. Fața lui cu urme de vărsat nu avea nici o expresie.

— E aici pentru noi, spuse regina. S-ar putea ca Stannis să cucerească orașul și s-ar putea să ia tronul, dar nu voi suporta să mă judece el. Pe noi nu am de gând să-l las să pună mâna în viață.

— *Noi?*

— M-ai auzit. Așa că poate ar fi cel mai bine să te rogi din nou, Sansa, pentru un alt rezultat. Casa Stark nu se va bucura defel de căderea Casei Lannister, îți promit. Întinse mâna și-i atinse părul, dându-i-l ușor la o parte de pe gât.

TYRION

Fanta din vizieră îi limita lui Tyrion câmpul vizual la ceea ce se afla în fața lui, dar când întoarse capul, văzu trei galere acostate pe terenurile pentru turniruri și o a patra, mai mare decât celelalte, destul de departe în adâncul râului, aruncând butoaie cu smoală fierbinte de pe o catapultă.

— Vârf de lance! ordonă Tyrion în timp ce oamenii lui ieșeau pe poarta de apărare.

Se grupară în formă de suliță, cu Tyrion în vârf. Ser Mandon Moore ocupa locul din dreapta sa, cu flăcările sclipind pe emailul alb al armurii, cu ochii săi palizi strălucind imperturbabil prin viziera coifului. Călărea un cal negru ca tăciunele, înveșmântat cu totul în alb, și purta scutul Gărzii Regale legat de braț. La stânga, Tyrion fu surprins să-l vadă pe Podrick Payne cu o sabie în mână.

— Ești prea tânăr, spuse el îndată. Întoarce-te.

— Sunt scutierul tău, stăpâne.

Tyrion nu-și putea permite să piardă timpul cu discuțiile.

— Cu mine, atunci. Ține aproape.

Dădu pinteni calului.

Călăreau cot la cot, urmărind linia zidurilor amenințătoare. Steagul lui Joffrey flutura purpură și aur în mâna lui Ser Mandon, cu cerbul și cu leul dansând, unul lângă altul. Trecură de la pas la trap, ocolind pe departe baza turnului. De pe zidurile orașului țâșneau săgeți, iar deasupra pietrele se rostogoleau și

cădeau, prăbușindu-se orbește pe pământ sau în apă, oțel și carne. În față se deslușeau Poarta Regelui și o mulțime de soldați luptându-se cu un berbece uriaș, un stâlp negru de stejar cu un cap de fier. Arcașii veniți de pe corăbii îi înconjurau, slobozindu-și săgețile când vreun străjer își făcea apariția pe zidurile porții.

— Lănci, ordonă Tyrion, și porni la galop.

Pământul era îmbibat și alunecos, noroi și sânge în părți egale. Armăsarul lui se împiedică de un cadavru, copitele îi alunecară, răscolind pământul și, pentru o clipă, Tyrion se temu că atacul se va sfârși cu el căzând de pe șa înainte de-a ajunge măcar în fața dușmanului, dar, cumva, reuși amândoi, el și calul lui, să-și păstreze echilibrul. Lângă poartă, oamenii se întorceau, încercând în mare grabă să-și adune puterile pentru lovitură. Tyrion ridică securea și strigă:

— *Debarcaderul Regelui!*

Alte glasuri preluară strigătul, iar acum vârful de lance zbură, un urlet prelung de oțel și mătase, copite bubuind și săbii ascuțite sărutate de foc.

Ser Mandon lăsă în jos vârful lăncii în ultima secundă și înfipse steagul lui Joffrey în pieptul unui bărbat în vestă cu ținte, ridicându-l cu totul de la pământ. În fața lui Tyrion se afla un cavaler a cărui cămașă etala o vulpe în mijlocul unui cerc de flori. *Florent* fu primul lui gând, dar *fără coif*, îi veni în minte în secunda următoare. Îl izbi în față cu toată puterea securii, a brațului și a calului pornit la atac, retezându-i jumătate din cap. Șocul impactului îi amorți umărul. *Shagga ar râde de mine*, gândi el mergând mai departe.

O suliță i se lovi de scut cu un zgomot înăbușit. Pod galopa lângă el, lovind fără milă

orice dușman care îi ieșea în cale. Nedeslușit, auzi uralele oamenilor de pe ziduri. Berbecele zăcea distrus în noroi, uitat într-o clipită, iar cei care îl mânuiseră fugeau sau se întorceau să lupte. Tyrion doborî un arcaș de pe cal, spintecă un lăncier de la umăr până la subsuoară, izbi un coif cu creasta în formă de pește-spadă. Lângă berbece, uriașul roib al lui Tyrion se ridică pe picioarele din spate, dar sări ușor peste obstacol și Ser Mandon, moartea în mătase albă ca neaua, trecu în zbor pe lângă el. Sabia lui reteza mădulare, spărgea capete, sfărma scuturi în bucăți – deși puțini dintre inamici reușiseră să treacă râul cu scuturile intacte.

Tyrion își zori calul peste berbece. Dușmanii fugeau. Își mișcă repede capul de la dreapta la stânga și la loc, dar nu văzu nici urmă de Podrick Payne. O săgeată îi șuieră pe lângă obraz, ratându-i viziera la două degete. Se smuci speriat, cât pe-aci să cadă din șa. *Dacă e să stau aici ca un butuc, aș putea la fel de bine să-mi vopsesc o țintă pe pieptar*.

Dădu pinteni calului, trecând printre și peste cadavrele împrăștiate. În aval, Apa Neagră era ticsită de epavele galerelor în flăcări. Pete de foc sălbatic mai pluteau și acum la suprafața apei, aruncând vârtejuri verzi, înfricoșătoare, la douăzeci de picioare în aer. Reușiseră să-i împrăștie pe cei de la berbece, dar Tyrion vedea lupte dintr-o parte într-alta de-a lungul țărmului – oamenii lui Ser Balon Swann, cel mai probabil, sau ai lui Lancel, încercând să arunce înapoi în apă inamicii care se învălmășeau la mal, năvălind de pe corăbiile în flăcări.

— Vom porni către Poarta Noroiului, ordonă el.

Ser Mandon strigă:

— *Poarta Noroiului!*

Și porniră din nou la drum. „Debarcaderul Regelui!”, strigau răgușit oamenii lui, și „Piticul! Piticul!” Se întrebă cine-i învățase asta. Prin oțelul și căptușeala coifului său, auzea țipete chinuite, trosnetul flămând al flăcărilor, bubuitul cornurilor de război și sunetul metalic al goarnelor. Focul era peste tot. *Zeii fie îndurători, nu e de mirare că s-a speriat. De flăcări se teme Câinele...*

Apa Neagră răsună de un bubuit puternic când o piatră de dimensiunea unui cal aterizâ direct în mijlocul corăbiilor, pe una dintre galere. *A noastră sau a lor?* Prin fumul nestăpânit, nu-și putea da seama. Se terminase cu vârful lui de lance, fiecare își avea acum propria bătălie. *Ar fi trebuit să mă întorc*, gândi el mergând înainte.

Securea era grea în pumnul lui. Câțiva oameni încă îl urmau. Ceilalți erau morți sau fugiseră. Fu nevoit să se lupte cu armăsarul său ca să-și păstreze direcția către est. Calului nu-i plăcea focul mai mult decât îi plăcuse lui Sandor Clegane, dar era mai ușor de stăpânit.

Dinspre râu se târau oameni. Oameni arși și sângerând, scuipând apă, clătinându-se, majoritatea murind. Își conduse trupa printre ei, oferindu-le morți mai rapide și mai curate celor destul de puternici ca să se țină pe picioare. Războiul se reducea la dimensiunea vizierei sale. Cavaleri de două ori cât el fugeau din calea lui sau rămâneau și mureau. Păreau făpturi mici și speriate. *Lannister!* striga el lovind. Brațul îi era roșu până la cot, lucind în lumina dinspre râu. Când calul se cabră din nou, Tyrion ridică securea, agitând-o către stele, și îi auzi strigând din nou. *Piticul! Piticul!* Avea senzația că e beat.

Febra bătăliei. Nu se gândise niciodată s-o experimenteze pe pielea lui, deși Jaime îi vorbise despre ea desul de des – cum timpul parcă se estompa și încetinea, și chiar se oprea în loc, cum trecutul și viitorul dispăreau până ce nu mai exista nimic decât clipa, cum frica dispărea, cum judecata dispărea, și însuși trupul tău dispărea.

— Atunci nu-ți mai simți rănile sau durerea de spate provocată de povara armurii, nici sudoarea ce îți curge în ochi. Încetezi să simți, încetezi să gândești, încetezi să fii *tu*, există doar lupta, dușmanul, acest om și următorul și următorul și următorul, și știi că ei sunt speriați și obosiți, dar tu nu, tu ești viu, iar moartea e pretutindeni în jurul tău, dar săbiile lor se mișcă atât de încet, și poți să dansezi printre ei, râzând. *Febra bătăliei. Sunt o jumătate de om și sunt beat de măcel, să mă omoare dacă pot!*

Încercară. Un alt lăncier alergă spre el. Tyrion îi scurtă capul suliței, pe urmă brațul, răsucindu-se în jurul lui, în cerc. Un arcaș fără arc dădu să-l împungă cu o săgeată pe care o ținea ca pe-un cuțit. Armăsarul îl lovi cu piciorul între coapse, azvârlindu-l cât colo. Tyrion râse răgușit. Trecu pe lângă un steag înfipt în noroi, una dintre inimile învăpăiate ale lui Stannis, și îi tăie coada în două cu o mișcare a securii. Un cavaler se ivi din senin, lovindu-i scutul cu o sabie pentru două mâini, iar și iar, până când cineva îi vârî un cuțit sub braț. Unul dintre oamenii lui Tyrion, probabil. El nu văzu nimic.

— Mă predau, ser, strigă un alt cavaler de mai departe, din aval. Mă predau, nobile cavaler, mă predau în fața ta. Zălogul meu, uite, ține. Omul zăcea într-o băltoacă de apă neagră, întinzându-i o mănușă de zale, în semn de

supunere. Tyrion trebui să se aplece ca să o ia. În aceeași clipă, un vas cu foc sălbatic îi țâșni pe deasupra capului, împroșcând flăcări verzi. În strălucirea neașteptată de lumină, văzu că balta nu era neagră, ci roșie. Mănușa avea încă mâna cavalerului în ea. O aruncă înapoi.

— Mă predau, hohoti omul disperat.

Tyrion se îndepărtă, clătinându-se. Un oștean înhăță căpăstrul calului său și se năpusti spre fața lui cu un pumnal. Dădu la o parte lama și își îngropă securea în ceafa bărbatului. În timp ce se căznea să o elibereze, o revărsare de alb îi apăru în colțul ochiului. Tyrion se întoarse, gândindu-se că-l va găsi pe Ser Mandon Moore din nou lângă el, dar era un alt cavaler alb. Ser Balon Swann purta aceeași armură, dar pe valtrapul calului său erau lebedele încăierate, negre și albe, ale Casei sale. *E mai mult un cavaler pătat decât unul imaculat*, gândi Tyrion prostește. Fiecare părticică din Ser Balon era stropită cu sânge și mânjită de fum. Își ridică ghioaga de fier, arătând în aval. Bucăți de creier și oase erau agățate de capul buzduganului.

— Stăpâne, privește.

Tyrion își întoarse calul, ca să se uite. Dedesubt, curentul curgea încă negru și puternic, dar suprafața era un vârtej de sânge și de flăcări. Cerul era roșu și portocaliu și verde țipător.

— Ce? întrebă el. Pe urmă văzu.

Ostași înveșmântați în oțel se prăvăleau de pe o galeră distrusă, care lovise un dig. *Atât de mulți, de unde vin?* Cu ochii mijiți, prin fum și prin lumina orbitoare, Tyrion îi urmări departe, pe râu. Douăzeci de galere erau îngrămădite acolo, poate mai multe, îi era greu să le numere. Vâslele lor erau încrucișate, carenele legate una

de alta cu funii de acostare. Erau înţepate una de pintenul celeilalte, încâlcite în urzeli de pânze căzute. O corabie greoaie plutea cu carena în sus între două vase mai mici. Epave, dar atât de îngrămădite încât puteai să sari de pe o punte pe alta și să treci Apa Neagră.

Sute dintre cei mai neînfricaţi oameni ai lui Stannis Baratheon făceau asta. Tyrion văzu un nătărău de cavaler încercând să traverseze călare, îndemnând un cal îngrozit peste copastii și vâsle, peste punți înclinate, alunecoase de sânge și trosnind de foc sălbatic. *Le-am făcut un nenorocit de pod*, gândi el cuprins de panică. Părți din pod se scufundau și altele erau în flăcări și tot eșafodajul scârțâia și se deplasa, gata să se împrăștie în toate direcţiile în fiece clipă, dar asta nu părea să-i împiedice.

— Aceia sunt oameni curajoși, îi spuse lui Ser Balon cu admiraţie. Hai să mergem să-i omorâm.

Tyrion îl conduse prin focurile pâlpâitoare, prin cenușa și prin funinginea de pe malul râului, tropăind în josul unui chei lung de piatră, cu oamenii lui și ai lui Ser Balon în urma lor. Ser Mandon se alinie lângă ei, cu scutul sfârtecat. Prin văzduh zburau vârtejuri de fum și de cenușă, iar dușmanul cedă înainte de lovitura lor, aruncându-se înapoi în apă, doborându-i pe alţii care se chinuiau să se cațere. Piciorul podului era o galeră inamică pe jumătate scufundată, cu prora zugrăvită în culorile *Urgiei Dragonului* și cu fundul sfârtecat de una dintre matahalele înecate pe care le amplasase Tyrion între cheiuri. Un lăncier purtând blazonul crabului roșu al Casei Celtigar își înfipse vârful suliţei în pieptul calului pe care ședea Lordul Balon Swann,

înainte să apuce să descalece, aruncându-l din șa. Tyrion izbi în trecere capul bărbatului, dar nu mai putea ţine calul în frâu. Armăsarul sări de pe marginea digului peste o copastie sfărâmată, aterizând cu un urlet și cu un pleoscăit în apa până la genunchi. Lui Tyrion securea îi zbură din mână, învârtindu-se, urmată de el însuși, și puntea se ridică, dându-i o palmă udă.

Urmă o nebunie. Calul își rupsese un picior și necheza îngrozitor. Reuși cumva să-și scoată pumnalul și să taie gâtul bietului animal. Sângele ţâșni într-o fântână stacojie, scăldând braţele și pieptul lui Tyrion. Reuși să se țină din nou pe picioare, se împletici către parapet, și pe urmă se lupta, se clătina și își bălăcea picioarele pe punţile inundate de apă. Spre el veneau oameni. Pe unii îi omora, pe alţii îi rănea, unii se îndepărtau, dar erau mereu mai mulţi. Își pierdu cuţitul și se alese cu o suliță ruptă, n-ar fi putut să spună cum. O ţinea strâns în mână și înjunghia, cu înjurături răcnite. Oamenii fugeau din calea lui, iar el fugea după ei, cățărându-se peste parapetul următoarei corăbii, și pe urmă al următoarei. Cele două umbre albe ale sale îl însoţeau tot timpul; Balon Swann și Mandon Moore, frumoși în platoșele lor palide. Înconjuraţi de un cerc de suliţași ai lui Velaryon, luptară spate la spate și transformară lupta într-un dans graţios.

În ceea ce-l privea, avea un fel grosolan de a ucide. Înjunghia un om în rinichi când era cu spatele, îl înhăță pe altul de picior și îl arunca în râu cu capul în jos. Săgeţile îi treceau șuierând pe lângă cap și zornăiau lovindu-i-se de armură. Una îi poposi între umăr și pieptar, dar nu o simţi. Un om dezbrăcat căzu din cer, prăbușindu-se pe punte, cu trupul plesnindu-i

ca un pepene aruncat dintr-un turn. Sângele bărbatului fu împroșcat prin viziera lui Tyrion. Începură să cadă bolovani, trecând direct prin punți și transformând oamenii în terci, până ce întreg podul se cutremură și se răsuci cu violență sub picioarele lui, aruncându-l într-o parte.

Dintr-odată, râul i se revărsa în coif. Și-l smulse și se târî de-a lungul punții înclinate până ce apa îi ajunse până la gât. Un vaiet cuprinse văzduhul, ca urletele de moarte ale unei fiare uriașe. *Corabia*, apucă să gândească, *corabia se frânge*. Galerele zdrobite se sfâșiau în bucăți, podul se sfărâma. Nici nu-și dădu bine seama ce se întâmplă, când auzi un pocnet neașteptat, puternic ca un tunet, puntea se prăvăli și Tyrion alunecă înapoi în apă.

Panta era atât de abruptă încât fu nevoit să se cațere înapoi, trăgându-și trupul în sus, pe o frânghie ruptă, chinuit, palmă cu palmă. Cu colțul ochiului, văzu matahala cu care se ciocniseră purtată de curent, rotindu-se încet, cu oamenii sărind peste marginea ei. Unii purtau inima învăpăiată a lui Stannis, alții cerbul și leul lui Joffrey, unii aveau alte blazoane, dar nu părea să aibă vreo importanță. În amonte și în aval ardeau focuri. Într-o parte se ducea o bătălie crâncenă, un talmeș-balmeș de steaguri strălucitoare fluturând deasupra unei mări de oameni care se luptau, ziduri de apărare ce se formau și se destrămau, cavaleri călare tăind prin mulțime, praf și noroi, sânge și fum. Pe partea cealaltă, Fortăreața Roșie se înălța amenințătoare pe colina ei, scuipând foc. Totuși, nu se aflau unde trebuia. Pentru o clipă, Tyrion avu impresia că înnebunește, că Stannis și castelul schimbaseră locurile. *Cum a putut Stannis să traverseze pe țărmul de nord?* Într-un

târziu, își dădu seama că puntea se răsucea și că fusese și el învârtit, astfel că bătălia și castelul erau fiecare în cealaltă parte. *Bătălie... Ce bătălie? Dacă Stannis nu a trecut, cu cine se luptă?* Tyrion era prea obosit ca să mai caute să înțeleagă. Umărul îl durea îngrozitor și, când întinse mâna să-l maseze, văzu săgeata și își aminti. *Trebuie să scap de pe corabia asta*. În josul apei nu era decât un zid de foc și, dacă epava va porni la vale, curentul îl va duce direct spre acesta.

Cineva îi striga numele, abia auzit prin larma bătăliei. Tyrion încercă să-i răspundă.

— Aici! Aici, sunt aici, ajută-mă! Glasul îi sună atât de slab încât abia și-l putea auzi. Se ridică pe puntea înclinată și se apucă de parapet. Corabia se izbi de următoarea galeră și avu un recul atât de violent, încât aproape îl doborî în apă. Unde îi plecaseră toate puterile? Tot ceea ce putea face era să se țină bine.

— *STĂPÂNE! IA-MI MÂNA! STĂPÂNE TYRION!*

Acolo, pe puntea corăbiei alăturate, peste o prăpastie de apă neagră ce se lărgea, stătea Ser Mandon Moore, cu mâna întinsă. Flăcări galbene și verzi îi străluceau pe albul armurii și mănușa lui de zale era lipicioasă de sânge, dar Tyrion întinse mâna, dorindu-și să fi avut brațe mai lungi. Abia în ultima secundă, când degetele lor se atinseră peste abis, un amănunt îl neliniști. Ser Mandon îi întindea mâna *stângă*, de ce...

Oare de aceea s-a retras dintr-odată, sau mai degrabă a văzut sabia? Nu avea să știe niciodată. Vârful îl crestă chiar sub ochi și îi simți atingerea aspră și rece, și urmă explozia de durere. Capul i se învârtea de parcă ar fi fost pălmuit. Atacul apei reci era o a doua palmă,

mai zguduitoare decât prima. Dădu din mâini ca să găsească un obiect de care să se agațe, știind că, odată căzut la fund, nu se va mai ridica. Mâna lui dădu peste coada crăpată a unei vâsle rupte. Apucând-o strâns, ca un amant disperat, se căță palmă cu palmă. Ochii îi era plini de apă, gura îi era plină de sânge și capu-i bubuia îngrozitor. *Zei, dați-mi putere să ajung pe punte*... Nu mai exista nimic, decât vâsla, apa, puntea.

În cele din urmă, se rostogoli pe o parte și rămase sfârșit, gâfâind, fără vlagă, culcat pe spate. Mingi de flăcări verzi și portocalii trosneau deasupra lui, lăsând dâre între stele. Avu un moment să cugete cât de frumoasă era priveliștea, înainte ca Ser Mandon să o acopere. Cavalerul era o umbră de oțel alb, cu ochii strălucind în spatele coifului. Tyrion nu avea mai multă putere decât o păpușă de cârpă. Ser Mandon îi așeză vârful sabiei în scobitura gâtului și își strânse ambele mâini în jurul mânerului.

Și dintr-odată se înclină spre stânga, prăbușindu-se peste parapet. Lemnul se despică și Ser Mandon Moore dispăru cu un strigăt și cu un pleoscăit. O clipă mai târziu, corăbiile se izbiră din nou una de alta, atât de puternic încât puntea parcă tresări. Pe urmă cineva îngenunche deasupra lui.

— Jaime? întrebă Tyrion cu glas răgușit, aproape înecându-se cu sângele care-i umplea gura. Cine altcineva l-ar putea salva, dacă nu fratele lui?

— Nu te mișca, stăpâne, ești grav rănit. *Un glas de băiat, nu are nici o logică*, gândi Tyrion. Suna aproape ca glasul lui Pod.

SANSA

Când Ser Lancel Lannister îi spuse că bătălia era pierdută, regina își răsuci cupa goală de vin în mâini și zise:

— Anunță-l pe fratele meu, ser. Glasul îi era distant, ca și cum vestea nu era de mare importanță pentru ea.

— Fratele tău este probabil mort.

Cămașa lui Lancel era îmbibată de sângele care i se prelingea de sub braț. Când intrase în sală, la vederea lui, unii dintre oaspeți țipaseră.

— A fost pe podul de corăbii când s-a sfărâmat, așa cred. Probabil că Lordul Mandon a murit și el, iar pe Câine nu-l găsește nimeni. Blestemați fie zeii, Cersei, *de ce* i-ai pus să-l aducă pe Joffrey înapoi la castel? Mantiile aurii își aruncă sulițele și fug. Când l-au văzut pe rege plecând, și-au pierdut tot curajul. Toată Apa Neagră e acoperită de epave, de foc și de cadavre, dar am fi putut rezista dacă...

Osney Kettleblack își croi drum pe lângă el:

— Acum se duc lupte pe ambele maluri, Înălțimea Ta. S-ar putea ca unii dintre lorzii lui Stannis să se lupte între ei, nimeni nu știe sigur, e o zăpăceală acolo. Câinele a dispărut, nimeni nu știe unde este, iar Ser Balon s-a retras în oraș. Malul râului este al lor. Atacă din nou Poarta Regelui, iar Ser Lancel are dreptate, oamenii tăi părăsesc zidurile și își ucid comandanții. La Poarta de Fier și la Poarta Zeilor sunt cete de oameni care se luptă să iasă, iar Fundătura Puricilor e un mare tărăboi de bețivani.

Zeii să ne apere, gândi Sansa, *se întâmplă chiar acum, Joffrey și-a pierdut capul, și eu la fel*. Îl căută cu privirea pe Ser Ilyn, dar Dreptatea Regelui nu era de văzut. *Totuși, îl simt. E aproape, nu-i voi scăpa, îmi va tăia capul*.

Ciudat de liniștită, regina se întoarse către Osfryd, fratele lui Osney.

— Ridică podul mobil și zăvorăște ușile. Nimeni nu intră, nimeni nu pleacă de la Maegor fără permisiunea mea.

— Cum rămâne cu femeile care s-au dus să se roage?

— Au ales să plece de sub protecţia mea. Lasă-le să se roage, poate zeii le vor apăra. Unde e fiul meu?

— La casa porţii. A vrut să fie la comanda arbaletierilor. Afară e o gloată care urlă, jumătate formată din mantii aurii, care au venit cu el când a părăsit Poarta Noroiului.

— Aduceţi-l în Citadela lui Maegor, *acum*.

— *Nu!* Lancel era atât de furios încât uită de bunele maniere. Când strigă, toate capetele se întoarseră către el. Vom avea din nou Poarta Noroiului. Lasă-l să stea unde este, e *regele*...

— E fiul meu. Cersei Lannister se ridică în picioare. Și tu pretinzi că ești un Lannister, vere. Dovedește-o! Osfryd, de ce stai acolo? *Acum* înseamnă astăzi.

Osfryd Kettleblack se precipită afară din sală, împreună cu fratele lui. Mulţi dintre oaspeți se grăbeau și ei să iasă. Unele dintre femei plângeau, altele se rugau. Altele rămaseră pur și simplu la masă și cerură vin.

— Cersei, stărui Lancel, dacă pierdem castelul, Joffrey va fi ucis oricum, știi asta. Lasă-l să rămână. Îl voi ține lângă mine, îți jur...

— Piei din calea mea!

Cersei îl plesni cu palma deschisă peste rană. Ser Lancel urlă de durere și aproape leșină, în timp ce regina se năpusti afară din încăpere. Nu-i aruncă Sansei nici măcar o privire. *M-a uitat. Ser Ilyn mă va ucide, iar ea nici măcar nu se va gândi la asta*.

— O, zei, se tângui o femeie bătrână. Suntem pierduți, bătălia e pierdută, ea fuge.

Mai mulți copii plângeau. *Simt mirosul fricii*. Sansa se pomeni singură pe platformă. Să rămână aici sau să alerge după regină și să se roage pentru viața ei? Se ridică în picioare, fără să-și dea seama de ce.

— Nu vă temeți, le spuse cu glas răsunător. Regina a ridicat podul mobil. Acesta e cel mai sigur loc din oraș. Sunt ziduri groase, mai e și șanțul, țepușele...

— Ce s-a întâmplat? ceru să știe o femeie pe care o cunoștea vag, soția unui lord mai neînsemnat. Ce i-a spus Osney? Regele e rănit, orașul a căzut?

— Spune-ne! strigă altcineva. O femeie o întrebă despre tatăl ei, o alta despre fiu.

Sansa ridică mâinile, făcând liniște.

— Joffrey s-a întors la castel. Nu e rănit. Încă se luptă, asta e tot ce știu, se luptă cu curaj. Regina se va întoarce în curând. Ultima era o minciună, dar trebuia să le liniștească. Observă bufonii stând sub galerie. Băiat al Lunii, fă-ne să râdem.

Băiatul Lunii făcu o tumbă și săltă pe masă. Înșfăcă patru cupe de vin și începu să jongleze cu ele. Din când în când, una dintre cupe cădea și îl lovea în cap. Câteva râsete nervoase răsunară prin încăpere. Sansa se apropie de Ser Lancel și îngenunche lângă el. Rana îi sângera din nou, acolo unde regina îl lovise.

— Nebunie, gâfâi el. O, zei, Pezevenghiul a

avut dreptate, dreptate...

— Ajutați-l, porunci Sansa, privind spre doi servitori. Unul doar se uită la ea și fugi, cu carafă cu tot. Alți slujitori părăseau și ei sala, dar nu avea ce face. Împreună, Sansa și celălalt servitor îl ridicară în picioare pe cavalerul rănit. Du-l la Maester Frenken. Lancel era unul dintre *ei*, dar Sansa nu reușea să-și dorească să-l vadă mort. *Sunt moale și slabă și proastă, întocmai cum spune Joffrey. Ar trebui să-l ucid, nu să-l ajut*.

Torțele începuseră să ardă mai încet și una sau două se stinseră. Nimeni nu se osteni să le înlocuiască. Cersei nu se întoarse. Ser Dontos se urcă pe platformă, în timp ce toți ochii erau îndreptați asupra celuilalt bufon.

— Întoarce-te în camera ta, dulce Jonquil, șopti el. Încuie-te înăuntru, acolo vei fi în siguranță. Voi veni după tine când bătălia se va sfârși.

Cineva va veni după mine, gândi Sansa, *dar oare vei fi tu acela sau va fi Ser Ilyn?* Preț de un moment nebunesc, se gândi să-l roage pe Dontos s-o apere. Fusese și el cavaler, deprins cu sabia și sub jurământ să-i apere pe cei slabi. *Nu. Nu are nici curajul, nici îndemânarea. N-aș face decât să-l omor și pe el*.

Avu nevoie de toată puterea ca să iasă încet din Sala de bal a Reginei, când, de fapt, dorea atât de mult să fugă. Când ajunse la scări, fugi într-adevăr, în sus și unde văzu cu ochii, până ce ajunse ametită și fără suflu. Unul dintre străjeri se ciocni de ea pe scări. O cupă de vin împodobită cu pietre prețioase și-o pereche de sfeșnice de argint se împrăștiară de sub mantia purpurie în care le înfășurase, și căzură, zornăind, pe scări în jos. Bărbatul se repezi după ele, fără să-i pese de Sansa odată ce

înţelese că nu avea de gând să încerce să-i ia prada.

Dormitorul ei era negru ca smoala. Sansa zăvorî ușa și se îndreptă pe bâjbâite către fereastră. Când trase la o parte draperiile, respirația i se opri în gât.

Cerul dinspre sud era învolburat de culori strălucitoare, schimbătoare, de reflexele focurilor imense ce ardeau dedesubt. Șuvoaie otrăvitoare de verde se îndreptau către pântecele norilor și iazuri de lumină portocalie se așterneau peste înaltul cerului. Nuanțele de roșu și galben ale flăcărilor obișnuite se războiau cu nuanțele de smarald și de jad ale focului sălbatic, fiecare culoare strălucind cu o lumină vie și pe urmă pălind, dând naștere unor armate de umbre efemere, doar pentru a muri o clipă mai târziu. Răsărituri verzi lăsau loc apusurilor portocalii, într-o fracţiune de secundă. Aerul însuși mirosea a ars, așa cum miroseau uneori oalele de supă dacă erau lăsate prea mult pe foc și toată supa se evapora. Jăraticul fierbinte rătăcea prin văzduhul nopţii, asemenea unor roiuri de licurici.

Sansa se retrase de lângă fereastră, căutând siguranţa patului. *Mă culc*, își spuse, *iar când mă voi trezi va fi o nouă zi și cerul va fi din nou albastru. Lupta va fi încheiată și cineva îmi va spune dacă trebuie să trăiesc sau să mor*.

— Lady, șopti ea încetișor, întrebându-se dacă-și va reîntâlni lupul după ce va muri.

Atunci ceva se mișcă în spatele ei și o mână ieși din întuneric și o înhăţă de încheietură. Sansa deschise gura să ţipe, dar o altă mână o strânse de faţă, înăbușind-o. Degetele erau aspre și bătătorite, lipicioase de sânge.

— Micuţă pasăre, am știut că vei veni. Glasul era un horcăit de om beat.

Afară, o suliță luminoasă de jad țâșni spre stele, umplând încăperea cu o strălucire verde. Îl văzu o clipă, negru și verde din cap până-n picioare, cu sângele de pe față negru ca smoala, cu ochii licărind ca ai unui câine în neașteptata strălucire orbitoare. Pe urmă lumina se stinse și el era doar o imensă întunecime, într-o mantie albă, pătată.

— Dacă țipi, te omor, crede-mă. Îi luă mâna de pe gură. Respirația îi revenea, întretăiată. Câinele avea o carafă cu vin pe noptiera ei. Bău pe nerăsuflate. Nu vrei să întrebi cine câștigă bătălia, mică pasăre?

— Cine? întrebă ea prea speriată ca să-l sfideze.

Câinele râse.

— Știu doar cine a pierdut. Eu.

E mai beat decât l-am văzut vreodată. Dormea în patul meu. Ce caută aici?

— Ce ai pierdut?

— Totul. Jumătatea arsă a feței lui era o mască de sânge uscat. Pitic nenorocit. Ar fi trebuit să-l omor. Mai demult.

— E mort, se spune.

— Mort? Nu. La naiba, nu-l vreau mort. Azvârli deoparte carafa goală. Vreau să *ardă*. Dacă zeii sunt buni, îl vor pârjoli, dar nu voi fi aici să văd. Plec.

— Pleci? Se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

— Păsărica repetă tot ce aude. Plec, da.

— Unde te duci?

— Departe de-aici. Departe de focuri. Dincolo de Poarta de Fier, presupun. Undeva spre nord, oriunde.

— Nu vei putea ieși, spuse Sansa. Regina a zăvorât Maegorul și porțile orașului sunt și ele închise.

— Nu pentru mine. Eu am mantia albă. Și am *asta*. Mângâie mânerul sabiei. Cel care încearcă să mă oprească e un om mort. Dacă nu cumva e în flăcări. Izbucni într-un râs amar.

— De ce ai venit aici?

— Mi-ai promis un cântec, micuță pasăre. Ai uitat?

Nu știa ce voia să spună. Nu-i putea cânta acum, aici, cu cerul învolburat de flăcări și cu oamenii murind cu sutele și miile.

— Nu pot, spuse ea. Dă-mi drumul, mă sperii.

— Totul te sperie. Uită-te la mine. Uită-te!

Sângele îi acoperea cea mai mare parte a cicatricilor, dar ochii săi erau albi, larg deschiși și înfricoșători. Colțul ars al gurii i se crispă. Sansa îi simțea mirosul, o putoare de transpirație, de vin acru și de vomă și, peste toate, duhoare de sânge, sânge, sânge.

— Aș putea să-ți port de grijă, spuse el răgușit. Cu toții se tem de mine. Nimeni nu-ți va mai face rău vreodată, altfel îi omor. O smuci mai aproape și, pentru o clipă, Sansa avu impresia că are de gând să o sărute. Era prea puternic ca să i se împotrivească. Închise ochii, dorindu-și să se termine, dar nu se întâmplă nimic. Tot nu suporți să mă privești, nu-i așa? îl auzi spunând. Îi răsuci mâna cu putere, o zgâlțâi și-o azvârli pe pat. Vreau cântecul ăla. Florian și Jonquil, spuneai. Pumnalul îi era afară, lângă gâtul ei. Cântă, mică pasăre. Cântă pentru mica ta viață.

Gâtlejul îi era uscat și crispat de spaimă, și toate cântecele pe care le știuse vreodată îi fugiră din minte. *Te rog, nu mă omorî*, îi venea să strige, *te rog, nu*. Simțea cum răsucește vârful cuțitului, cum i-l apasă pe gât și aproape închise din nou ochii, dar atunci își aminti. Nu

era cântecul despre Florian și Jonquil, dar era un cântec. Propriul glas îi sună în urechi mic, subțire și tremurător:

Blândă mamă, milostivă,
de război ai noștri fii ferește,
oprește săgeți și săbii
și zile mai bune le dăruiește.

Blândă mamă, a femeilor tărie,
ajuta-ne fiicele în astă luptă,
ură alină, domolește furie,
învață-ne pe toți o cale mai dreaptă.

Uitase celelalte versuri. Când îi pieri glasul, se temu că ar putea s-o omoare, dar după o clipă, Câinele luă lama de la gâtul ei, fără un cuvânt.

Un anume instinct o făcu să ridice mâna și să-i atingă obrazul, cu degetele căuș. Camera era prea întunecată ca să-l poată vedea, dar simțea sângele lipicios și o altă umezeală, care nu era sânge.

— Mică pasăre, spuse el, încă o dată, cu glasul răgușit și aspru ca oțelul pe piatră.

Pe urmă se ridică. Sansa auzi pânza sfâșiindu-se, urmată de sunetul mai moale al pașilor îndepărtându-se.

Când se târî jos din pat, după multă vreme, era singură. Îi găsi mantia pe podea, mototolită, cu lâna albă pătată de sânge și de foc. Afară, cerul era deja mai întunecat, străbătut doar de câteva fantasme palide, verzi, ce acopereau stelele cu dansul lor. Sufla un vânt rece, bătând obloanele. Era înfrigurată. Scutură mantia sfâșiată și se cuibări sub ea, pe podea, tremurând.

Cât timp a stat acolo, n-ar fi putut spune,

dar, după o vreme, auzi bătaia unui clopot departe, peste oraș. Sunetul era un bubuit grav, de bronz, mai grăbit cu fiecare dangăt. Sansa se întrebă ce putea să însemne, când un al doilea clopot i se alătură, și un al treilea, cu glasurile chemând peste dealuri și văi, peste alei și turnuri, către fiecare colţ al Debarcaderului Regelui. Azvârli mantia și se duse la fereastră.

Prima geană de lumină se zărea către est și clopotele Fortăreţei Roșii sunau și ele acum, alăturându-se puhoiului de sunete care se umfla, revărsându-se din cele șapte turnuri de cristal ale Marelui Sept al lui Baelor. Când Regele Robert murise, au tras clopotele, își amintea ea, dar acum sunetul era altfel, nu era un dangăt domol și trist de moarte, ci un tunet vesel. Auzea oameni strigând pe străzi și ceva ce nu puteau să fie decât urale.

Cel care îi aduse vestea fu Ser Dontos. Intră, clătinându-se, pe ușa ei deschisă, o cuprinse cu braţele sale vlăguite și începu s-o învârtă prin cameră, cu strigăte de bucurie atât de incoerente, încât Sansa nu înţelese nici o vorbă. Era beat, așa cum fusese și Câinele, dar în cazul lui era o beție veselă, care-l făcea să danseze. Sufla greu și era ameţit când o lăsă jos.

— Ce este? Sansa se apucă de stâlpul patului. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— S-a terminat! Terminat! Terminat! Orașul este salvat. Lordul Stannis e mort, Lordul Stannis a fugit, nimeni nu știe, nimănui nu-i pasă, oastea lui e zdrobită, pericolul a trecut. Măcelărită, împrăștiată, sau dincolo de râu, se spune. O, flamuri strălucitoare! Steagurile, Jonquil, steagurile! Ai vin? Ar trebui să bem în cinstea acestei zile, da. Înseamnă că ești în siguranță, nu pricepi?

— Spune-mi ce s-a întâmplat! Sansa îl

scutură.

Ser Dontos râse și săltă de pe-un picior pe altul, cât pe-aci să cadă.

— Au venit prin cenușă, în timp ce râul ardea. Râul, Stannis era în râu până la gât, și l-au surprins pe la spate. O, să fi fost eu iarăși cavaler, să fi luat eu parte la asta! Oamenii lui nici nu s-au împotrivit, se zice. Unii au fugit, dar și mai mulți au plecat genunchiul și au trecut de partea cealaltă, strigând *Pentru Lordul Renly!* Ce-o fi gândit Stannis când a auzit asta? Am aflat povestea de la Osney Kettleblack, care a auzit-o de la Ser Osmund, dar Ser Balon s-a întors acum și oamenii lui povestesc același lucru, la fel și mantiile aurii. Suntem salvați, draga mea! Au venit pe drumul rozei și de-a lungul țărmului, pe toate câmpurile pe care Stannis le-a pârjolit, cu cenușa ridicându-se în trombe în jurul cizmelor și făcându-le armurile gri, dar, oh! *Flamurile* trebuie că au fost minunate, cu trandafirul auriu și cu leul auriu și cu toate celelalte, copacul Casei Marbrand și scorușul Casei Rowan, vânătorii lui Tarly și strugurii lui Redwyne, și frunza de stejar a Doamnei Oakheart. Toți oamenii vestului, toată oastea de la Highgarden și de la Casterly Rock! Lordul Tywin însuși conducea aripa lor dreaptă din partea de nord a râului, cu Randyll Tarly la comanda centrului și cu Mace Tyrell la stânga, dar avangarda a fost cea care a câștigat bătălia. Au trecut prin Stannis ca o sabie printr-un bostan, cu fiecare om urlând ca un demon în oțel. Și știi cine a condus avangarda? Știi? Știi? *Știi?*

— Robb? Era prea mult să spere asta, dar...

— *Lordul Renly!* Lordul Renly în armura lui verde, cu focurile sclipind pe coarnele sale aurii. Lordul Renly, cu lancea în mână. A fost văzut

cum l-a omorât pe Ser Guyard Morrigen însuși, într-o luptă om la om, și o duzină de alți mari cavaleri. A fost Renly, a fost Renly, a fost Renly! O, flamurile, Sansa, draga mea! O, să fii cavaler!

DAENERYS

Își lua micul dejun în fața unui castron cu supă rece de crevete și curmale, când Irri îi aduse rochia din Qarth, o haină vaporoasă din brocart de culoarea fildeșului, împodobită cu perle.

— Ia-o de aici, spuse Dany. Docurile nu sunt locuri pentru gătelile unei doamne.

Dacă Oamenii de Lapte o considerau atât de sălbatică, va juca acest rol pentru ei. Când se duse la grajduri, era îmbrăcată cu pantaloni din mătase nisipie și cu sandale din iarbă împletită. Sânii ei mici se mișcau liber sub vesta Dothraki pictată și un pumnal curbat îi atârna de la cingătoare. Jhiqui îi împletise părul după moda Dothraki și îi legase un clopoțel de argint la capătul cozii.

— N-am avut nici o victorie, încercă ea să-i spună slujnicei când clopoțelul sună delicat.

Jhiqui o contrazise:

— I-ai ars pe *maegi* în casa lor de pulbere și le-ai trimis sufletele în iad.

Asta a fost victoria lui Drogon, nu a mea, îi venea să spună, dar tăcu. Dothrakii aveau să o stimeze și mai mult cu clopoțeii în păr. Zornăi când se urcă pe iapa ei argintie și zornăiau din nou, la fiecare pas, dar nici Ser Jorah, nici călăreții ei de sânge nu pomeniră nimic despre asta. Îl alesese pe Rakharo să-i păzească oamenii și dragonii în absența ei. Jhogo și Aggo aveau să meargă cu ea pe malul apei.

Lăsară în urmă palatele de marmură și grădinile înmiresmate, trecând prin partea mai

săracă a orașului, unde case modeste de cărămidă își îndreptau zidurile oarbe către stradă. Erau de văzut mai puțini cai și mai puține cămile și duceau lipsă de palanchine, dar străzile erau pline de copii, de cerșetori și de câini costelivi de culoarea nisipului. Oameni palizi în cămăși prăfuite de in stăteau sub porțile arcuite să-i privească trecând. *Știu cine sunt și nu mă iubesc*. Dany își dădea seama după felul în care se uitau la ea.

Ser Jorah ar fi preferat s-o ascundă în interiorul palanchinului, la adăpost, în spatele perdelelor de mătase, dar ea îl refuzase. Se odihnise prea mult timp pe pernele de satin, lăsând boii să o poarte încoace și-ncolo. Cel puțin, când călărea avea impresia că ajunge undeva.

Nu din întâmplare se îndrepta către țărm. Fugea din nou. Viața ei întreagă fusese parcă o lungă fugă. Începuse să alerge încă din pântecele mamei sale, și de atunci nu s-a mai oprit niciodată. Cât de des se furișase, împreună cu Viserys, în toiul nopții, doar la un pas în fața asasinilor plătiți ai Uzurpatorului? Dar era fugă sau moarte. Xaro aflase că Pyat Pree aduna laolaltă vrăjitorii supraviețuitori, ca să-i facă vrăji rele.

Dany a râs când i-a spus.

— Nu tu mi-ai zis că vrăjitorii nu sunt decât niște soldați bătrâni, ce se fălesc zadarnic cu fapte uitate și puteri pierdute?

Xaro păruse neliniștit.

— Și așa a fost atunci. Dar acum? Nu mai sunt atât de sigur. Se spune că în casa lui Urathon Somnambulul ard lumânări de sticlă care n-au mai ars de o sută de ani. În Grădina lui Gehane crește iarbă-fantomă, și țestoase-fantomă au fost văzute ducând mesaje între

casele fără ferestre, pe Aleea Vrăjitorului, și toți șobolanii din oraș se mușcă de cozi. Soția lui Mahos Mallaeawan, care cândva a luat în batjocură roba cenușie mâncată de molii a unui vrăjitor, a înnebunit și nu mai vrea să poarte haine deloc. Chiar și mătăsurile proaspăt spălate o fac să se simtă de parcă o mie de insecte i-ar mișuna pe piele. Iar Orbul Sybassion, Mâncătorul de Ochi, vede din nou, sau cel puțin așa jură sclavii lui. Nu poți să nu te întrebi. Oftă. Sunt vremuri stranii în Qarth. Și vremurile stranii sunt rele pentru negoț. Mă doare să spun asta, dar cred că ar fi mai bine dacă ai pleca din Qarth cu totul, cât de curând. Xaro i-a atins degetele, liniștitor. Nu trebuie să pleci singură, totuși. Ai avut viziuni negre în Palatul de Pulbere, dar Xaro a avut vise mai luminoase. Te văd fericită în pat, cu copilul nostru la sân. Vino cu mine pe Marea de Jad și putem încă să facem să fie așa! Nu e prea târziu. Dăruiește-mi un fiu, dulcele meu cânt de fericire!

Dă-mi dragonul tău, vrei să spui.

— Nu mă voi căsători cu tine, Xaro.

La aceasta, chipul îi deveni rece.

— Atunci pleacă.

— Dar unde?

— Undeva departe de aici.

Ei bine, probabil că era și timpul. Oameni din *khalasarul* ei se bucuraseră de ocazia de-a se reface după ravagiile pustiului roșu, dar acum, că erau din nou durdulii și odihniți, începeau să devină neascultători. Dothrakii nu erau obișnuiți să stea mult într-un singur loc. Erau un popor de războinici, nu erau făcuți pentru orașe. Probabil că zăbovise prea mult în Qarth, sedusă de tihna și de frumusețile lui. I se părea că era orașul care promitea întotdeauna

mai mult decât îţi dădea, și simţea că nu mai e privită cu ochi buni de când Casa Celor Nemuritori se prăbușise într-un imens buboi de fum și de flăcări. Peste noapte, Qartheenii își amintiseră că dragonii erau periculoși. În schimb, Frăţia Turmalinelor ceruse în mod deschis expulzarea ei, iar străvechea Ghildă a Mirodeniilor, moartea. Tot ceea ce putuse Xaro să facă a fost să-i împiedice pe Cei Treisprezece să li se alăture.

Dar unde pot pleca? Ser Jorah propusese să călătorească în continuare spre est, departe de dușmanii din Cele Șapte Regate. Călăreții ei de sânge ar fi preferat mai degrabă să se întoarcă la marea lor imensă de iarbă, chiar dacă asta însemna să înfrunte din nou deșertul roșu. Dany cochetase cu ideea de a se stabili în Vaes Tolorro până ce dragonii ei creșteau mari și puternici. Dar avea inima plină de îndoieli. Fiecare dintre aceste soluții îi părea greșită într-un fel... și chiar când se hotărâse unde să plece, întrebarea cum va ajunge acolo rămânea chinuitoare.

Xaro Xhoan Daxos nu avea să-i fie de ajutor, știa asta acum. Cu toate declarațiile lui de devotament, își juca propriul joc, întocmai ca Pyat Pree. În seara când el i-a spus să plece, Dany i-a cerut o ultimă favoare.

— O armată, nu-i așa? întrebase Xaro. O oală cu aur? O galeră poate?

Dany roșise. Ura să cerșească.

— O corabie, da.

Ochii lui Xaro scânteiaseră, strălucitori ca giuvaierele pe care le purta.

— Sunt negustor, *Khaleesi*. Așa că poate ar trebui să nu mai vorbim despre daruri, ci mai degrabă despre negoţ. Pentru unul dintre dragonii tăi, vei avea zece dintre cele mai bune

corăbii din flota mea. Nu trebuie decât să rostești acel singur cuvânt dulce.

— Nu, a spus ea.

— Păcat, a oftat Xaro, nu ăsta era cuvântul la care mă refeream.

— I-ai cere unei mame să-și vândă copiii?

— De ce nu? Poate face oricând alții. Mamele își vând copiii în fiecare zi.

— Nu Mama Dragonilor.

— Nici măcar pentru douăzeci de corăbii?

— Nici pentru o sută.

Colțurile buzelor i se lăsară în jos.

— Nu am o sută. Dar tu ai trei dragoni. Încredințează-mi unul, pentru toate favorurile mele. Tot vei rămâne cu doi, și pe deasupra cu treizeci de corăbii.

Treizeci de corăbii ar fi fost de-ajuns ca să debarce o armată mică pe țărmurile Westerosului. *Dar eu nu am o armata mică*.

— Câte corăbii ai, Xaro?

— Optzeci și trei, dacă nu punem la socoteală și vasul meu de agrement.

— Și tovarășii tăi din Cei Treisprezece?

— Noi toți, poate o mie.

— Și Mirodeniile și Frăția Turmalinelor?

— Flotele lor neînsemnate nu prezintă nici o importanță.

— Oricum, a zis ea, spune-mi.

— O mie două sute sau o mie trei sute pentru Mirodenii. Nu mai mult de opt sute pentru Frăție.

— Și neamurile Asshai și Braavos, Insularii Verii, Ibbanezii, toate celelalte seminții care călătoresc pe nesfârșita mare de sare, câte corăbii au ei? Laolaltă?

— Cu mult mai multe, zise el irascibil. Ce contează asta?

— Încerc să stabilesc un preț pentru unul

dintre cei trei dragoni în viaţă din lume. Dany îi zâmbi dulce. Mi se pare că o treime din toate corăbiile din lume ar fi un preţ corect.

Lacrimile îi curgeau lui Xaro pe obraji, pe fiecare parte a nasului său încrustat cu pietre preţioase.

— Nu te-am avertizat să nu intri în Palatul de Pulbere? Tocmai de-asta m-am temut. Șoaptele vrăjitorilor te-au făcut la fel de nebună ca și pe soţia lui Mallarawan. O treime din corăbiile din lume? Ptiu, ptiu, zic. Ptiu.

De atunci Dany nu-l mai văzuse. Majordomul lui i-a adus mesaje, fiecare mai rece decât anteriorul. Trebuia să părăsească această casă. Obosise să o hrănească pe ea și pe oamenii ei. Îi cerea să-i returneze darurile, pe care ea le acceptase cu rea credinţă. Singura ei consolare era că avusese măcar imensa înţelepciune să nu se mărite cu el.

Vrăjitorii au șoptit despre trei trădări... Una pentru sânge, una pentru aur și una pentru dragoste. Primul trădător fusese, cu siguranţă, Mirri Maz Duur, care îl omorâse pe *Khal* Drogo și pe fiul lor nenăscut ca să-și răzbune poporul. Era cu putinţă ca Pyat Pree să fie cel de-al doilea și Xaro Xhoan Daxos cel de-al treilea? Nu credea. Ceea ce a făcut Pyat nu a fost pentru aur, iar Xaro nu o iubise cu adevărat.

Străzile deveneau tot mai goale pe măsură ce treceau printr-un cartier destinat unor depozite mohorâte. Aggo mergea înaintea ei și Jhogo în spate, lăsându-l pe Ser Jorah Mormont lângă ea. Clopoţelul îi suna încet, și Dany se pomeni că gândurile i se întorc din nou la Palatul de Pulbere, așa cum limba revine mereu în golul lăsat de un dinte lipsă. *Copilul celor trei*, o numiseră, *fiică a morţii, ucigașă a minciunii, mireasă a focului*. Atât de multe

triade. Trei focuri, trei cai de călărit, trei trădări.

— Dragonul are trei capete, suspină ea. Știi ce înseamnă asta, Jorah?

— Înălțimea Ta? Blazonul Casei Targaryen este un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru.

— Știu asta. Dar nu există dragoni cu trei capete.

— Cele trei capete au fost Aegon și surorile lui.

— Visenya și Rhaenys, își aminti ea. Sunt descendentă din Aegon și Rhaenys prin fiul lor Aenys și nepotul lor Jaehaerys.

— Buzele albastre vorbesc numai minciuni, nu asta ți-a spus Xaro? De ce ți-ar păsa ce au șoptit vrăjitorii? Nu au vrut decât să-ți absoarbă viața din trup, știi asta acum.

— Poate, răspunse ea neîncrezătoare. Și totuși, lucrurile pe care le-am văzut...

— Un om mort la prora unui vas, un trandafir roșu, un banchet de sânge... Ce înseamnă toate astea, *Khaleesi?* Dragonul unui actor, zici. Ce înseamnă asta, mă rog?

— Un dragon de pânză pe prăjini, explică Dany. Actorii îi folosesc adesea în pantomimele lor, să le dea eroilor ceva cu care să se lupte.

Ser Jorah se încruntă. Dany nu putea cedeze.

— *Al lui e cântecul de gheață și de foc*, spunea fratele meu. Sunt sigură că era fratele meu. Nu Viserys, Rhaegar. Avea o harpă cu strune de argint.

Ser Jorah se încruntă tot mai tare, până ce sprâncenele i se împreunară.

— Prințul Rhaegar a cântat la o asemenea harpă, recunoscu el. L-ai văzut?

Dany încuviință.

— Era o femeie în pat, cu un prunc la sân.

Fratele meu spunea că pruncul era prinţul care fusese promis și i-a spus să-i dea numele Aegon.

— Prinţul Aegon a fost urmașul lui Rhaegar, făcut cu Elia de Dorne, zise Ser Jorah. Dar dacă el a fost acest prinţ făgăduit, promisiunea a fost distrusă împreună cu craniul lui, când Lannister i-a zdrobit capul de un perete.

— Îmi amintesc, zise Dany cu tristeţe. Au omorât-o și pe fiica lui Rhaegar, mica prinţesă. Rhaenys se numea, ca sora lui Aegon. Nu a fost nici o Visenya acolo, dar el a spus că dragonul are trei capete. Ce e cântecul gheţii și al focului?

— E un cântec pe care nu l-am auzit niciodată.

— M-am dus la vrăjitori sperând să primesc răspunsuri, dar m-au lăsat cu o sută de noi întrebări.

Deja erau din nou oameni pe străzi.

— Faceţi loc, strigă Aggo, în timp ce Jhogo adulmeca bănuitor aerul.

— O simt, *Khaleesi*, strigă el. Apa otrăvită.

Dothrakii nu aveau încredere în mare și erau suspicioși faţă de tot ce se mișca pe ea. Apa pe care un cal nu o putea bea era o apă din care nu voiau nici un strop. *Vor învăța*, hotărî Dany. *Le-am înfruntat mările cu Khal Drogo. Acum pot să o înfrunte și ei pe a mea*.

Qarthul era unul dintre marile porturi ale lumii, cu debarcaderul lui acoperit, o dezlănţuire de culori, sunete și de mirosuri ciudate. Crame, depozite și case de joc străjuiau străzile, laolaltă cu bordeluri ieftine și cu temple ale unor zei ciudaţi. Hoţi de buzunare, ucigași, ghicitoare și schimbători de bani se amestecau oriunde era înghesuială. Zona portuară era o piaţă imensă, unde se vindea și se cumpăra zi și noapte, și unde puteai cumpăra obiecte la o părticică din preţul din

bazar, dacă nu întrebai de unde provin. Bătrâne zbârcite, cocârjate, vindeau ape parfumate și lapte de capră din ulcioare de ceramică legate la umăr. Marinari din zeci de seminții hoinăreau printre dughene, bând licori aromate și schimbând glume în limbi bizare. Aerul mirosea a sare și a pește prăjit, a smoală fierbinte și a miere, a tămâie și a ulei și a spermanțet.

Aggo îi dădu unui ștrengar un gologan de aramă pentru o frigăruie de șoareci rumeniți cu miere și o ciuguli pe drum. Jhogo aduse o mână de cireșe albe, grase. Altundeva, văzură pumnale de bronz de vânzare, calmari uscați și onix sculptat, un elixir magic pentru potență, făcut din laptele unei virgine și din umbra înserării, chiar și ouă de dragon care semănau dubios cu niște pietre pictate.

Trecând pe lângă lungile docuri de piatră rezervate corăbiilor Celor Treisprezece, Dany văzu cufere cu șofran, cu tămâie și cu piper, descărcate de pe *Sărutul Purpuriu*, corabia înzorzonată a lui Xaro. Lângă ea, butoaie cu vin, baloți de frunze amare și de blănuri dungate erau urcați de pe pasarelă pe *Mireasa în Azur*, să plece cu fluxul de seară. Mai departe, un grup de oameni se adunase în jurul galerei Ghildei Mirodeniilor, *Strălucirea Soarelui*, să liciteze pentru sclavi. Era binecunoscut faptul că cel mai ieftin loc din care puteai să cumperi un sclav era chiar de pe corabie, și flamurile fluturând pe catarge vesteau că *Strălucirea Soarelui* tocmai sosise de la Astapor, din Golful Negustorilor de Sclavi.

Dany nu avea să primească nici un fel de ajutor din partea Celor Treisprezece, a Frăției Turmalinelor sau a Ghildei Străvechi a Mirodeniilor. Își conduse armăsarul departe de

cheiurile, de docurile și de depozitele lor, până la celălalt capăt al debarcaderului în formă de potcoavă, unde erau lăsate să acosteze corăbiile din Insulele Verii, din Westeros și din Cele Nouă Orașe Libere.

Descălecă lângă o arenă de întreceri, unde un bazilisc sfâșia în bucăți un câine mare și roșu, în mijlocul unui cerc gălăgios de marinari.

— Aggo, Jhogo, voi veți păzi caii până când Ser Jorah și cu mine vorbim cu căpitanii.

— Cum spui, *Khaleesi*. Te vom urmări cu privirea.

În timp ce se apropiau de prima corabie, Dany se gândea că îi făcea plăcere să audă din nou oameni vorbind Valyriana, și chiar Limba Comună. Marinari, cărăuși, negustori, cu toții se dădură la o parte din calea ei, neștiind ce să înțeleagă din prezența acestei tinere zvelte, cu părul argintiu-auriu, îmbrăcată după moda Dothraki, care se plimba cu un cavaler alături. În ciuda căldurii de peste zi, Ser Jorah purta o cămașă de zale, cu ursul negru al familiei Mormont cusut pe piept.

Dar nici frumusețea ei, nici statura și nici puterea lui nu le fură de folos în întâlnirea cu oamenii de ale căror corăbii aveau nevoie.

— Ai nevoie de transport pentru o sută de Dothraki, pentru toți caii lor, pentru tine și acest cavaler, și *trei* dragoni? întrebă căpitanul corăbiei verzi, *Prietenul Înflăcărat*, înainte de a pleca râzând.

Când îi spuse unui Lyseean de pe *Trâmbițaș* că era Daenerys Stormborn, Regina Celor Șapte Regate, acesta îi aruncă o privire împietrită și replică:

— Da, iar eu sunt Lordul Tywin Lannister și mă ușurez aur în fiecare noapte.

Comandantul unei galere de negoț din Myr,

Duhul de Mătase, opina că dragonii erau prea periculoși pe mare, unde orice suflu răzleț de flacără putea să aprindă velatura. Proprietarul *Pântecelui Lordului Faro* ar risca să ia dragoni, dar nu Dothraki.

— Nu voi primi asemenea sălbatici fără zei în *Pântecele* meu, nu voi face asta.

Cei doi frați care conduceau corăbiile surori *Argintul Viu* și *Copoiul Cenușiu* părură înțelegători și îi invitară în cabină, la un pahar de vin roșu de la Arbor. Fură atât de curtenitori încât Dany a fost plină de speranțe o vreme, dar în cele din urmă prețul pe care îl cerură era peste posibilitățile lor, și poate că ar fi fost și peste ale lui Xaro. *Petto Fund-Ciupit* și *Oacheșa* erau prea mici pentru nevoile lor. *Bravo* avea drum către Marea de Jad și *Magister Manolo* nu părea în bună stare.

În timp ce mergeau către următorul chei, Ser Jorah o cuprinse pe după talie.

— Înălțimea Ta, ești urmărită. Nu, nu te întoarce. O conduse cu blândețe către taraba unui vânzător de alamă. E o piesă nobilă, regina mea, decretă el cu voce tare, ridicând o farfurie mare pentru ca ea s-o examineze. Vezi cum strălucește la soare?

Alama lustruită avea un luciu deosebit. Dany își putea distinge chipul în ea... și când Ser Jorah o înclină către dreapta, văzu în spatele ei.

— Văd un om gras și negricios și unul mai bătrân, cu un toiag. Care dintre ei?

— Amândoi, răspunse Jorah. Ne urmăresc de când am părăsit *Argintul viu*.

Valurile de pe suprafața aramei îi deformau ciudat pe cei doi străini, făcându-l pe unul să pară lung și sfrijit și pe celălalt lat și îndesat.

— O alamă cât se poate de minunată, nobilă

doamnă, exclamă negustorul. Strălucitoare ca soarele. Și pentru Mama Dragonilor, doar treizeci de creițari.

Farfuria nu valora mai mult de trei.

— Unde sunt gărzile mele? întrebă Dany cu voce tare. Omul acesta încearcă să mă jefuiască! Pentru Jorah, își coborî glasul și vorbi în Limba Comună: Poate nu vor să-mi facă rău. Bărbații s-au uitat după femei de când lumea, poate că nu e mai mult de-atât.

Vânzătorul de alamă le ignoră șușotelile.

— Treizeci? Am spus treizeci? Ce nătărău sunt! Prețul e de douăzeci de creițari.

— Toată alama din dugheana asta nu valorează douăzeci de creițari, îi spuse Dany studiind imaginile oglindite în farfurie.

Bătrânul avea înfățișarea unuia din Westeros, iar tuciuriul cântărea probabil douăzeci de ocale. *Uzurpatorul i-a oferit titlul de cavaler celui care mă omoară, iar aceștia doi sunt departe de casă. Sau pot să fie unelte ale vrăjitorilor, menite să mă ia pe nepregătite?*

— Zece, *Khaleesi*, pentru că ești atât de încântătoare. Folosește-o pe post de oglindă. Numai o alamă atât de bună poate oglindi o asemenea frumusețe.

— Aș putea s-o folosesc pentru udul bășicii. Dacă ai arunca-o, poate că aș ridica-o, dacă nu ar trebui să mă aplec. Dar *să plătesc* pentru ea? Dany îi aruncă farfuria înapoi în mâini. Viermii s-au cățărat prin nasul tău și ți-au mâncat creierii.

— Opt creițari, strigă el. Soțiile mele mă vor bate și mă vor numi nebun, dar sunt un copil neajutorat în mâinile tale. Haide, opt, e mai puțin decât merită.

— Ce nevoie am eu de o alamă tocită când Xaro Xhoan Daxos îmi dă să mănânc din

farfurii de aur?

Când se întoarse să plece, Dany își lăsă privirea să treacă repede peste cei doi străini. Negriciosul era aproape la fel de gras cum păruse în farfurie, cu o chelie strălucitoare și cu obrazul spân de eunuc. Un *arakh* lung și curbat era vârât prin mătasea galbenă, pătată de sudoare, a cingătorii sale. În partea de sus a corpului era gol, doar cu o vestă de fier cu ținte, ridicol de mică. Vechi cicatrici i se încrucișau pe brațele cât trunchiul de copac, pe pieptul enorm și pe pântecele masiv, palide pe fondul pielii tuciurii.

Celălalt bărbat purta o mantie de călătorie din lână nevopsită, cu gluga lăsată pe spate. Părul alb și lung îi cădea pe umeri, și o barbă albă, mătăsoasă, îi acoperea partea de jos a feței. Își sprijinea greutatea într-un toiag de lemn tare, de o statură cu el. *Numai niște proști s-ar holba atât de fățiș dacă ar vrea să mă urmărească*. În același timp, s-ar putea să fie prudent să se întoarcă la Jhogo și Aggo.

— Bătrânul nu poartă sabie, îi spuse ea lui Jorah în Limba Comună în timp ce se îndepărtau.

Neguțătorul de alamă veni după ei.

— Cinci creițari, pentru cinci e a ta, era pentru tine.

Ser Jorah spuse:

— Un toiag din lemn tare poate să crape o țeastă la fel de bine ca orice ghioagă.

— Patru! Știu că o vrei! Sări în fața lor, alergând cu spatele cât îl țineau picioarele, vârându-le farfuria în față.

— Ne urmăresc?

— Ridic-o puțin mai sus, îi spuse negustorului cavalerul. Da. Bătrânul se preface că zăbovește la taraba unui olar, dar tuciuriul

nu are ochi decât pentru tine.

— Doi creiţari! Doi! Doi! Negustorul gâfâia puternic din cauza efortului de-a fugi cu spatele.

— Plătește-i până ce nu se sinucide, îi spuse Dany lui Ser Jorah, întrebându-se ce va face cu o farfurie imensă de alamă. Se întoarse, în timp ce negustorul întindea mâna după monedele lui, intenționând să pună capăt acestei farse. Sângele dragonului nu va fi hăituit prin bazar de un bătrân și de un eunuc gras!

Un Qartheean îi ieși în cale:

— Mamă a Dragonilor, pentru tine. Îngenunche și îi aruncă o casetă de bijuterii în față.

Dany o luă aproape din reflex. Cutia era din lemn sculptat, cu capacul de sidef încrustat cu jasp și cu calcedonie.

— Ești prea generos. O deschise. Înăuntru se afla un scarabeu verde, sclipitor, sculptat din onix și smarald. *Frumos*, gândi ea. *Asta ne va ajuta să plătim pentru drumul nostru*. Când întinse mâna în cutie, omul spuse:

— Îmi pare rău. Dar ea abia îl auzi.

Scarabeul se desprinse cu un șuierat.

Dany zări o clipă fața neagră, răutăcioasă, aproape umană, și o coadă arcuită, picurând venin... și pe urmă cutia îi zbură în bucăţi din mână, învârtindu-se în aer. O durere bruscă îi contorsiona degetele. În timp ce Dany ţipa și se ţinea de mână, negustorul de alamă strigă, o femeie urlă și, dintr-odată, Qartheenii răcneau și se împingeau unii pe alţii. Ser Jorah se năpusti pe lângă ea, iar Dany căzu, împleticindu-se, pe un genunchi. Auzi din nou *șuieratul*. Bătrânul își vârî toiagul în pământ, Aggo veni călare, trecând prin dugheana unui vânzător de ouă, și sări din șa, biciul lui Jhogo

pocni deasupra capului, Ser Jorah îl lovi pe eunuc cu farfuria de alamă, marinarii, târfele și negustorii fugeau sau țipau sau amândouă...

— Înălțimea Ta, mii de scuze. Bătrânul îngenunche. Este moartă. Ți-am rupt mâna?

Își închise degetele, tresărind.

— Nu cred.

— Trebuia s-o arunc, începu el să spună, dar călăreții ei de sânge erau peste el înainte de-a apuca să termine.

Aggo îi lovi toiagul cu piciorul și Jhogo îi apucă pe după umeri, îl așeză cu forța în genunchi și îi lipi un pumnal de beregată.

— *Khaleesi*, l-am văzut urmărindu-te. Vrei să-i vezi culoarea sângelui?

— Eliberați-l. Dany se ridică în picioare. Uitați-vă în partea de jos a toiagului său, sânge din sângele meu. Ser Jorah fusese doborât de eunuc. Dany se așeză printre ei când *arakh*-ul și sabia lungă ieșiră scânteind din tecile lor.

— Lăsați jos armele! Încetați!

— Înălțimea Ta? Mormont își coborî sabia doar cu un deget. Acești oameni te-au atacat.

— Mă apărau. Dany se plesni peste mână ca să scape de usturimea din degete. Era celălalt, Qartheeanul. Când se uită împrejur, acesta dispăruse. Era un Om Mâhnit. În caseta aceea de bijuterii pe care mi-a dat-o era o manticoră. Omul ăsta mi-a azvârlit-o din mână. Negustorul de alamă încă se tăvălea la pământ. Se duse la el și îl ajută să se ridice. Te-a înțepat?

— Nu, buna mea doamnă, răspunse el tremurând, altfel aș fi mort. Dar m-a atins, *au*, când a căzut din cutie a aterizat pe brațul meu. Dany vedea că omul făcuse pe el, și nu era de mirare.

Îi dădu un argint pentru deranj și îl trimise să-și vadă de drum înainte de-a se întoarce la

bătrânul cu barba albă.

— Cine este cel căruia îi datorez viaţa?

— Nu-mi datorezi nimic, Înălţimea Ta. Numele meu e Arstan, dar Belwas m-a numit Barbă-albă.

Deși Jhogo îl eliberase, bătrânul rămase într-un genunchi. Aggo îi ridică toiagul, îl răsuci, înjură cu glas scăzut în Dothraki, răzui rămășițele manticorei de o piatră și i-l înmână la loc.

— Și cine e Belwas? întrebă ea.

Uriașul eunuc negricios se apropie, vârându-și *arakh*-ul la brâu.

— Eu sunt Belwas. Vânjosul Belwas mi se spune în arenele de luptă din Meereen. N-am pierdut niciodată. Se lovi cu palma peste burta acoperită de cicatrici. Îl las pe fiecare să mă taie o dată înainte de a-l ucide. Numără tăieturile și vei ști câți a ucis Vânjosul Belwas.

Dany nu avea nevoie să numere cicatricile; erau multe, vedea dintr-o privire.

— Și de ce te afli aici, Vânjosule Belwas?

— De la Meereen am fost vândut lui Qohor, și pe urmă lui Pentos și grăsanului cu duhoare dulce în păr. El a fost cel care l-a trimis pe Vânjosul Belwas înapoi peste mare, cu bătrânul Barbă-albă să-l slujească.

Grăsanul cu duhoare dulce în păr…

— Illyrio? întrebă ea. Ai fost trimis de Magister Illyrio?

— Am fost, Înălţimea Ta, răspunse bătrânul Barbă-albă. Magisterul îți cere înțelegere pentru că ne-a trimis pe noi în locul lui, dar nu poate să stea pe cal, după cum nu a putut nici în tinerețe, iar călătoriile pe mare îi deranjează digestia. Mai devreme vorbise în Valyriana Orașelor Libere, dar acum trecuse la Limba Comună. Regret dacă ţi-am provocat teamă.

Cinstit vorbind, nu eram siguri, așteptam pe cineva mai... mai...

— Regal? râse Dany. Nu avea cu ea nici un dragon și straiele nu-i erau nicidecum regești. Vorbești bine Limba Comună, Arstan. Ești din Westeros?

— Da. M-am născut în Hotarele din Dorne, Înălțimea Ta. Copil fiind, am fost scutierul unui cavaler din Casa Lordului Swann. Ridică toiagul lângă el, ca pe o lance căreia-i lipsea un steag. Acum sunt scutierul lui Belwas.

— Puțin cam bătrân pentru așa ceva, nu?

Ser Jorah își croise drum lângă ea, ținând farfuria de alamă sub braț, cu stângăcie. Capul tare al lui Belwas o îndoise rău.

— Nu prea bătrân ca să-mi slujesc stăpânul, Lord Mormont.

— Mă cunoști atât bine?

— Te-am văzut luptând o dată sau de două ori. La Lannisport, unde aproape l-ai doborât de pe cal pe Regicid. Și la Pyke, da, și acolo. Nu-ți amintești, Lord Mormont?

Ser Jorah se încruntă.

— Chipul tău mi se pare cunoscut, dar erau sute la Lannisport și mii la Pyke. Și nu sunt lord. Insula Ursului mi-a fost luată, nu sunt decât un cavaler.

— Un cavaler al Gărzii Reginei. Dany îl luă de braț. Și prietenul meu devotat și bunul meu consilier. Cercetă chipul lui Arstan. Avea o mare demnitate în înfățișare, o putere tăcută care îi plăcea. Ridică-te, Arstan Barbă-albă. Bine te-am găsit, Vânjosule Belwas. Pe Ser Jorah îl știi. *Ko* Aggo și *Ko* Jhogo sunt sânge din sângele meu. Au traversat cu mine deșertul roșu și mi-au văzut dragonii născându-se.

— Îngrijitori de cai. Belwas rânji știrb. Belwas a omorât mulți îngrijitori de cai în

arenele de luptă. Zornăie când mor.

Arakh-ul îi săltă lui Aggo în mână.

— N-am omorât niciodată un grăsan tuciuriu. Belwas va fi primul.

— Vârâ-ţi sabia în teacă, sânge din sângele meu, zise Dany, omul acesta vine să mă slujească. Belwas, vei acorda tot respectul oamenilor mei sau ne vei părăsi mai devreme decât ai spera și cu mai multe cicatrici decât ai venit.

Zâmbetul știrb pieri de pe fața lată, negricioasă, a uriașului, și fu înlocuit de o grimasă nedumerită. Nu i se întâmpla des să-l amenințe vreun bărbat, și cu atât mai puțin femei de trei ori mai mici decât el.

Dany îi acordă un zâmbet, să ia puțin din pișcătura dojenii.

— Acum spune-mi, ce-ar putea să vrea de la mine Magister Illyrio, ca să te trimită tocmai de la Pentos?

— Vrea dragonii, spuse Belwas ursuz, și pe fata care îi face. Te vrea pe tine.

— Belwas are dreptate, Înălțimea Ta, zise Arstan. Ni s-a spus să te găsim și să te aducem la Pentos. Cele Șapte Regate au nevoie de tine. Robert Uzurpatorul a murit și regatul sângerează. Când am pornit de la Pentos, erau patru regi în țară și nici o dreptate.

Bucuria înflori în sufletul ei, dar Dany n-o lăsă să i se citească pe față.

— Am trei dragoni, spuse ea, și mai mult de o sută în *khalassar*, cu toate lucrurile și cu caii lor.

— Nu are importanță, tună Belwas. Luăm tot. Grăsanul angajează trei corăbii pentru mica sa regină cu părul de argint.

— Așa este, zise Arstan Barbă-albă. Corabia *Saduleon* e ancorată la capătul cheiului, și

galerele *Soare de Vară* și *Festa lui Joso* sunt ancorate lângă dig.

Trei capete are un dragon, gândi Dany minunându-se.

— Le voi spune oamenilor mei să se pregătească imediat de plecare. Dar corăbiile care mă duc acasă trebuie să poarte alte nume.

— Și tu dorești?... zise Arstan. Ce nume ai prefera?

— *Vhagar*, îi răspunse Daenerys. *Meraxes. Și Balerion*. Pictează-le numele pe carene cu litere de aur înalte de trei picioare. Vreau ca fiecare om care le vede să știe că dragonii s-au întors.

ARYA

Capetele fuseseră înmuiată în smoală ca să încetinească descompunerea. În fiecare dimineaţă când mergea la fântână să scoată apă proaspătă pentru baia lui Roose Bolton, trebuia să treacă pe sub ele. Erau îndreptate spre exterior, aşa că nu le vedea niciodată feţele, dar îi plăcea să-şi închipuie că una dintre ele era a lui Joffrey. Încerca să-şi imagineze cum ar arăta faţa lui drăgălaşă înmuiată în smoală. *Dacă aş fi o cioară, aş putea să zbor şi să-i ciugulesc idioatele de buze grase şi bosumflate*.

Capetele nu duceau niciodată lipsă de companie. Ciorile negre se roteau în jurul casei porţii, cu răguşită răutate, şi se ciondăneau pe metereze pentru fiecare ochi, ţipând şi croncănind una la alta, şi ridicându-se în aer ori de câte ori de-a lungul parapetului trecea o santinelă. Uneori corbii maesterului se alăturau şi ei ospăţului, coborând din stâncărie şi fluturându-şi aripile largi şi negre. Când veneau corbii, ciorile se împrăştiau, pentru a se întoarce în clipa în care păsările mai mari plecau.

Oare corbii şi-l amintesc pe Maester Tothmure? se întrebă Arya. *Oare le pare rău după el? Oare atunci când croncănesc la el se întreabă de ce nu răspunde?* Poate că morţii le vorbeau într-o limbă secretă pe care cei vii nu o puteau auzi.

Tothmure îşi pierduse capul pentru că trimisese păsări la Casterly Rock şi la Debarcaderul Regelui în noaptea în care căzuse

Harrenhalul, Lucan, armurierul, fiindcă făcuse arme pentru Lannisteri, Jupâneasa Harra pentru că le spusese slujitorilor Doamnei Whent să-i servească, administratorul pentru că îi dăduse Lordului Tywin cheile de la vistierie. Bucătarul a fost cruțat (fiindcă a făcut supa nevăstuicii, ziceau unii), dar drăgălașa Pia și celelalte femei care și-au împărțit favorurile cu soldații Lannister avuseseră aceeași soartă. Dezbrăcate și rase, erau lăsate în mijlocul curții, lângă groapa ursului, la dispoziția oricărui bărbat care le voia.

Trei soldați Frey se foloseau de ele în dimineața aceea, când Arya se duse la fântână. Încercă să nu se uite, dar auzea bărbații râzând. Găleata era foarte grea când era plină. Se întorcea să o aducă la Rugul Regelui când Jupâneasa Amabel o înhăță de braț. Apa se revărsă într-o parte, peste picioarele lui Amabel.

— Ai făcut-o anume, scrâșni femeia.

— Ce vrei? Arya se smulse din strânsoarea ei. Amabel era pe jumătate nebună de când îi tăiaseră capul lui Harra.

— Vezi acolo? Amabel îi arătă peste curte, către Pia. Când nordicul ăsta va cădea, vei fi în locul ei.

— Dă-mi *drumul!* Încercă să se elibereze, dar Amabel nu făcea decât să-și strângă degetele.

— *Va* cădea și el. Harrenhalul îi doboară pe toți până la urmă. Lordul Tywin a câștigat acum, se va întoarce cu toate forțele și pe urmă va fi rândul lui să-i pedepsească pe cei necredincioși. Și să nu crezi că nu va ști ce ai făcut! Bătrâna râse. S-ar putea să treci și pe la mine. Harra avea o mătură veche, o voi păstra pentru tine. Coada e crăpată și despicată...

Arya legănă găleata. Greutatea apei o făcu să se răsucească în mâinile ei, așa că nu reuși să lovească în capul lui Amabel, dar femeia îi dădu drumul când apa zbură și o udă până la piele.

— Să nu mă mai atingi *niciodată!* strigă Arya, altfel te *omor*. Dispari!

Picurând, Jupâneasa Amabel împunse cu un deget subțire bărbatul jupuit de pe tunica Aryei.

— Tu crezi că ești în siguranță cu omulețul ăsta nenorocit pe țâță, dar nu ești. Lannisterii se apropie! Să vezi numai ce se întâmplă când ajung aici!

Trei sferturi din apă se vărsase pe jos, așa că Arya fu nevoită să se întoarcă la fântână. *Dacă i-aș spune Lordului Bolton ce a zis, capul ei ar fi lângă al Harrei înainte de lăsarea serii*, gândi ea în timp ce ridică din nou găleata. Totuși, nu avea s-o facă.

Odată, când fuseseră doar pe jumătate atâtea capete, Gendry o surprinsese pe Arya uitându-se la ele.

— Îți admiri isprava? a întrebat el.

Arya știa că era supărat fiindcă îl plăcuse pe Lucan, dar nu era cinstit.

— E isprava lui Steelshanks Walton, a răspuns ea, apărându-se. Și a Măștilor, și a Lordului Bolton.

— Și cine ne-a dat pe toți pe mâna lor? Tu și supa ta de nevăstuică.

Arya i-a dat un pumn în braț.

— A fost doar supă fierbinte. Și tu îl urai pe Ser Amory.

— Pe ăsta îl urăsc cu mult mai mult. Ser Amory lupta pentru lordul lui, dar Măștile sunt mercenari și trădători. Jumătate dintre ei nici măcar nu vorbesc Limba Comună. Septonului Utt îi plac băieții, Qyburn face magie neagră,

și prietenul tău, Mușcătorul, *mănâncă* oameni.

Partea cea mai proastă era că nici măcar nu putea să spună că se înșela. Bravii Camarazi făceau cea mai mare parte dintre jafuri pentru Harrenhal, iar Roose Bolton le încredinţase sarcina de a-i stârpi pe Lannisteri. Vargo Hoat îi împărţise în patru grupuri, să viziteze cât mai multe sate posibil. Conducea în persoană grupul cel mai mare și le dăduse celorlalţi căpitanii lui cei mai de nădejde. Îl auzise pe Rorge râzând pe seama modului de a găsi trădători ai Lordului Vargo. Tot ceea ce făcea era să se întoarcă în locurile prin care trecuse mai înainte, sub stindardul Lordului Tywin, și să-i înhațe pe cei care îl ajutaseră. Mulţi fuseseră cumpăraţi cu argintul Lannisterilor, așa că Măștile se întorceau adesea atât cu saci de monede, cât și cu coșuri de capete.

— O ghicitoare, strigase Shagwell voios. Dacă o capră a Lordului Bolton mănâncă oamenii care au hrănit capra Lordului Lannister, câte capre avem?

— Una, a răspuns Arya.

— Măi, măi, avem o nevăstuică isteață ca o capră, a chicotit bufonul.

Rorge și Mușcătorul erau la fel de răi ca și toţi ceilalţi. Ori de câte ori Lordul Bolton lua masa cu garnizoana, Arya îi vedea printre ei. Mușcătorul răspândea o duhoare de brânză stricată, așa că Bravii Camarazi îl puneau să stea lângă piciorul mesei, unde putea să mârâie și să șuiere singur, și să sfâșie carnea cu degetele și cu dinţii. O *adulmeca* pe Arya când trecea pe lângă el, dar Rorge era cel care o speria cel mai tare. Stătea lângă Credinciosul Ursywck, dar îi simţea ochii măsurând-o de sus până jos, în timp ce ea își vedea de treburile ei.

Uneori își dorea să fi plecat cu Jaqen H'ghar

peste Marea Îngustă. Încă mai avea moneda idioată pe care i-o dăduse, o bucată de fier nu mai mare decât un sfanț, ruginită pe margini. Pe o parte era ceva scris, cuvinte bizare pe care nu le putea citi. Cealaltă parte înfățișa capul unui om, dar era atât de roasă încât trăsăturile i se șterseseră. *A spus că e de mare valoare, dar era probabil și asta o minciună, ca numele și chipul lui*. Asta o înfurie atât de tare încât aruncă moneda, însă după o oră începu să-i pară rău și se întoarse și o găsi.

Se gândea la monedă în timp ce traversa Curtea De Calcar, muncindu-se cu greutatea apei din găleată.

— Nan! strigă o voce. Pune jos găleata aia și vino să mă ajuți.

Elmar Frey nu era mai mare decât ea și, în plus, era scund pentru vârsta lui. Rostogolea un butoi cu nisip peste piatra neregulată și era roșu la față din cauza efortului. Arya se duse să-l ajute. Împreună, împinseră butoiul tot drumul până la zid și înapoi, pe urmă îl ridicară în picioare.

Auzea nisipul mișcându-se înăuntru când Elmar deschise capacul și scoase o cămașă de zale.

— Crezi că e destul de curată? În calitate de scutier al lui Roose Bolton, sarcina lui era să-i păstreze zalele strălucitor de curate.

— Trebuie să scuturi nisipul. Mai sunt pete de rugină. Vezi? Arya arătă cu degetul. Mai bine ai mai face-o o dată.

— Fă-o tu. Elmar știa să fie prietenos când avea nevoie de ajutor, dar după aceea își amintea întotdeauna că el era un scutier, iar ea doar o slujnică. Îi plăcea să se laude cum era el fiul Lordului de la Răscruce, nu vreun nepot sau vreun bastard, ci fiul legitim, și datorită

acestui fapt avea să se însoare cu o prințesă.

Aryei nu-i păsa de scumpa lui prințesă și nu-i plăcea să primească ordine de la el.

— Trebuie să-i duc stăpânului apă pentru baie. E în camera lui și i se pun lipitori. Nu lipitorile negre, obișnuite, ci acelea mari și spălăcite.

Ochii lui Elmar se măriră cât niște ouă fierte. Lipitorile îl îngrozeau, mai ales cele mari și spălăcite, care arătau ca gelatina până când se umpleau de sânge.

— Am uitat că ești prea slăbănoagă să împingi un butoi atât de greu.

— Am uitat că ești prost. Arya ridică găleata. Poate că ar trebui să-ți pui și tu lipitori. În Gât sunt lipitori mari cât porcii. Îl lăsă acolo cu butoiul lui.

Dormitorul lordului era plin când Arya intră. Erau de față Qyburn și Walton cel neînduplecat, în cămașa sa de zale și cu jambiere, plus o duzină de Frey, toți frați, frați vitregi și veri. Roose Bolton era culcat în pat, gol. Pe partea interioară a brațelor și a picioarelor avea lipitori, și pe pieptul palid – creaturi lungi și transparente care își schimbau culoarea în roz strălucitor pe măsură ce se hrăneau. Bolton nu le acorda mai multă atenție decât îi acordă Aryei.

— Nu putem să-i îngăduim Lordului Tywin să ne prindă în capcană aici, la Harrenhal, spunea Ser Aenys Frey în timp ce Arya umplea cada. O namilă de om, cărunt și gârbovit, cu ochi roșii, apoși, și cu mâini imense, noduroase. Ser Aenys adusese o mie cinci sute de săbii Frey la Harrenhal, însă dădea impresia că era incapabil să se impună chiar și în fața propriilor frați. Castelul e prea mare și e nevoie de o armată ca să fie stăpânit și, odată

înconjurat, nu putem să *hrănim* o armată. Nici nu putem să ne bazăm că vom strânge provizii suficiente. Ţara e scrum, satele sunt pradă lupilor, recoltele sunt arse sau prădate. Toamna e pe noi, dar nu avem rezerve de mâncare și nu e plantat nimic. Trăim din prăzi, și dacă Lannisterii ne răpesc și asta, într-o lună vom ajunge la șobolani și toval.

— N-am de gând să fiu asediat aici. Glasul lui Roose Bolton era atât de moale încât oamenii erau nevoiţi să se concentreze ca să-l audă, așa că în apartamentele lui era întotdeauna neobișnuit de liniște.

— Și atunci? vru să știe Ser Jared Frey, un bărbat slab, chel și ciupit de vărsat. Oare Edmure Tully e atât de îmbătat de victoria sa încât se gândește să-l înfrunte pe Lordul Tywin în câmp deschis?

Dacă o face, îi va înfrânge, gândi Arya. *Îi va înfrânge, așa cum a făcut la Fortăreața Roșie, vei vedea*. Neobservată, se duse să stea lângă Qyburn.

— Lordul Tywin e la multe leghe de aici, zise Bolton cu calm. Are încă multe probleme de rezolvat la Debarcaderul Regelui. Nu va mărșălui către Harrenhal o bună bucată de vreme.

Ser Aenys își scutură capul cu încăpăţânare.

— Tu nu-i cunoști pe Lannisteri cum îi cunosc eu. Regele Stannis a crezut și el că Lordul Tywin e la o mie de leghe de el, și asta l-a distrus.

Bărbatul palid de pe pat schiță un zâmbet, în timp ce lipitorile îi sugeau sângele.

— Nu sunt omul care să fie distrus, ser.

— Chiar dacă Riverrunul își adună toate puterile și Tânărul Lup câștigă teren dinspre vest, cum putem spera să ajungem la numărul

oștenilor pe care Lordul Tywin îi poate trimite împotriva noastră? Când va veni, va veni cu o oaste mult mai mare decât a avut sub comandă la Furca Verde. Highgarden s-a alăturat cauzei lui Joffrey, îți reamintesc!

— Nu am uitat.

— Am fost cândva prizonierul Lordului Tywin, interveni Ser Hosteen, un bărbat corpolent, cu fața pătrată, despre care se zicea că e cel mai puternic dintre Frey. Nu am chef să mă bucur din nou de ospitalitatea Lannisterilor.

Ser Harys Haigh, care era Frey după mamă, clătină viguros din cap.

— Dacă Lordul Tywin a putut înfrunta un om atât de experimentat precum Stannis Baratheon, ce șansă va avea regele nostru copil împotriva lui? Privi de jur împrejur, la frații și la verii săi, căutând sprijin, și mai mulți dintre ei mormăiră aprobator.

— Cineva trebuie să aibă curajul s-o spună, zise Ser Hosteen. Războiul e pierdut, Regele Robb trebuie făcut să înțeleagă asta.

Roose Bolton îl cercetă cu ochi palizi.

— Înălțimea Sa i-a învins pe Lannisteri de fiecare dată când i-a înfruntat pe câmpul de luptă.

— A pierdut nordul, insistă Hosteen Frey. A pierdut *Winterfellul*. Frații lui sunt morți...

Pentru o clipă, Arya uită să respire. *Morți? Bran și Rickon morți? Ce vrea să spună? Ce vrea să spună despre Winterfell? Joffrey n-ar fi putut niciodată să cucerească Winterfellul, niciodată. Robb nu i-ar fi îngăduit*. Apoi își aminti că Robb nu era la Winterfell. Era plecat în vest, iar Bran era infirm, și Rickon avea doar patru ani. Își adună toate puterile ca să rămână nemișcată și tăcută, așa cum o învățase Syrio Forel, să stea acolo ca o mobilă. Simți lacrimi adunându-i-se

în colţurile ochilor, dar le stăpâni. *Nu-i adevărat, nu poate fi adevărat, e doar o minciună a Lannisterilor*.

— De-ar fi câștigat Stannis, totul ar fi fost altfel, zise Ronel Rivers visător. Ronel era unul dintre bastarzii Lordului Walder.

— Stannis a pierdut, făcu Ser Hosteen fără menajamente. Dacă ne dorim să fie altfel, nu schimbăm cu nimic situaţia. Regele Robb trebuie să facă pace cu Lannisterii. Trebuie să-și scoată coroana și să plece genunchiul, oricât de puţin i-ar plăcea.

— Și cine îi va spune s-o facă? Roose Bolton zâmbi. E plăcut să ai așa de mulţi fraţi viteji în vremuri atât de tulburi. Mă voi gândi la tot ce aţi spus.

Zâmbetul lui însemna că sunt liberi să plece. Cei din familia Frey își spuseră politeţurile și ieșiră târșâindu-și picioarele, lăsându-i în cameră doar pe Qyburn, pe Steelshanks Walton și pe Arya. Lordul Bolton îi făcu semn să se apropie.

— Am sângerat destul, Nan, poţi să-mi îndepărtezi lipitorile.

— Îndată, stăpâne. Era bine să nu-l faci pe Lordul Bolton să-ţi ceară ceva de două ori. Arya voia să-l întrebe ce a vrut să spună Ser Hosteen despre Winterfell, dar nu îndrăznea. *Am să-l întreb pe Elmar*, gândi ea. *Elmar o să-mi spună*. Lipitorile se zvârcoleau încet între degetele ei când le culese cu grijă de pe corpul lordului, cu trupurile palide, umede la atingere și umflate de sânge. *Sunt doar niște lipitori*, își reaminti Arya. *Dacă aș închide pumnul, mi s-ar strivi între degete*.

— A venit o scrisoare de la nobila ta soţie. Qyburn scoase un sul de pergament din mânecă. Deși purta veșminte de maester, nu

avea nici un lanț la gât; se șoptea pe la colțuri că-l pierduse pentru că s-a ocupat de necromanție.

— Poți s-o citești, zise Bolton.

Lady Walda scria de la Gemeni aproape în fiecare zi, dar toate scrisorile erau la fel. „Mă rog pentru tine dimineața, la prânz și seara, scumpul meu lord, și număr zilele până ce vei fi din nou în patul meu. Întoarce-te curând la mine și îți voi dărui mulți fii adevărați, să ia locul dragului tău Domeric și să stăpânească peste Dreadfort după tine."

Arya își imagina un copilaș dolofan într-un leagăn, acoperit de lipitori roz și dolofane. Îi aduse Lordului Bolton un prosop umed să-și șteargă trupul neted, spân.

— Voi trimite și eu o scrisoare, îi spuse maesterului de odinioară.

— Doamnei Walda?

— Lui Ser Helman Tallhart.

Cu două zile în urmă venise un călăreț de la Ser Helman. Oamenii lui Tallhart ocupaseră castelul familiei Darry, acceptând capitularea garnizoanei Lannister după un scurt asediu.

— Spune-i să treacă prizonierii prin sabie și castelul prin foc, la comanda regelui. Pe urmă să-și unească forțele cu Robert Glover și să pornească spre est, către Duskendale. Acelea sunt pământuri bogate, și mai deloc atinse de război. E timpul să-i simtă nițel gustul. Glover a pierdut castelul, iar Tallhart a pierdut un fiu. N-au decât să se răzbune pe Duskendale.

— Am să-ți pregătesc mesajul să-l pecetluiești, stăpâne.

Arya se bucura să audă că va fi ars castelul familiei Darry. Acolo o aduseseră când a fost prinsă după cearta ei cu Joffrey și acolo regina îl obligase pe tatăl ei să omoare lupul Sansei.

Merită să ardă. Își dorea ca Robert Glover și Ser Helman Tallhart să se întoarcă la Harrenhal, deși plecaseră prea repede, înainte ca Arya să poată decide dacă le poate încredința secretul ei.

— Astăzi voi vâna, anunță Roose Bolton în timp ce Qyburn îl ajuta să îmbrace o vestă vătuită.

— Nu e primejdios? întrebă Qyburn. Cu doar trei zile în urmă, oamenii Septonului Utt au fost atacați de lupi. Au venit direct în tabăra lui, la nici zece picioare de foc, și au omorât doi cai.

— Lupi am de gând să vânez. Abia pot să dorm noaptea de urletele lor. Bolton își încheie centura, aranjând poziția sabiei și a pumnalului. Se spune că lupii străvechi cutreierau odinioară nordul în haite mari, de o sută sau mai mulți, și nu se temeau nici de om, nici de mamut, dar asta a fost cu mult timp în urmă și într-un alt ținut. E ciudat să vezi lupii obișnuiți ai sudului atât de îndrăzneți.

— Vremurile năprasnice dau naștere la lucruri năprasnice, stăpâne.

Bolton își arătă dinții în ceva ce ar fi putut să fie un surâs.

— Sunt aceste vremuri atât de năprasnice, Maester?

— Vara a trecut și în regat sunt patru regi.

— Un rege ar putea fi năprasnic, dar patru? Ridică din umeri. Nan, mantia mea de blană. I-o aduse. Să-mi găsesc camera curată și rânduită când mă întorc, îi spuse în timp ce i-o lega. Și ocupă-te de scrisoarea Doamnei Walda.

— Cum spui, stăpâne.

Lordul și maesterul ieșiră iute din cameră, fără ca măcar să-i arunce o privire. Când rămase singură, Arya luă scrisoarea și o duse la vatră,

scormonind printre bușteni cu un vătrai, să stârnească focul. Privi pergamentul răsucindu-se, înnegrindu-se și aprinzându-se. *Dacă Lannisterii le-au făcut vreun rău lui Bran și lui Rickon, Robb îi va ucide, unul câte unul. Nu va pleca niciodată genunchiul, niciodată, niciodată, niciodată. Nu se teme de nici unul dintre ei*. Vârtejuri de funingine se înălțau spre horn. Arya se ghemui lângă foc, privindu-le cum se ridică, printr-un văl de lacrimi fierbinți. *Dacă Winterfellul a dispărut cu adevărat, aceasta e casa mea acum? Mai sunt încă Arya, sau doar Nan, servitoarea, pentru vecii vecilor vecilor?*

Își petrecu următoarele ore dereticând prin camera lordului. Mătură paiele vechi și împrăștie altele proaspete, frumos mirositoare, aprinse un foc nou în cămin, schimbă așternuturile și bătu pernele, goli oalele de noapte în privată, le frecă, duse un braț de haine murdare la spălătorese și aduse un castron cu pere proaspete de la bucătărie. Când termină cu dormitorul, coborî jumătate de etaj, să facă aceeași treabă în solariul imens, o cameră goală și prăfoasă, la fel de mare cât sălile multor castele mici. Din lumânări mai rămăseseră doar niște cioturi, așa că Arya le înlocui. Sub ferestre se afla o masă imensă de stejar, unde lordul își scria scrisorile. Așeză cărțile în teanc, schimbă lumânările, așeză penele, cerneala și ceara de sigiliu în ordine.

Peste hârtii era aruncată o piele mare și zdrențuită de oaie. Arya începu să o ruleze, când culorile îi atraseră privirea: albastrul lacurilor și al râurilor, puncte roșii unde se găseau castelele și orașele, verdele pădurilor. Se răzgândi și o desfăcu. ȚINUTURILE TRIDENTULUI, spunea un scris cu înfloriturі

în josul hărții. Desenul prezenta totul de la Gât până la Apa Neagră. *Iată Harrenhalul, deasupra unui lac mare*, își dădu ea seama, *dar unde e Riverrunul?* Pe urmă văzu. *Nu e așa departe...*

După-amiaza abia începuse când termină, așa că pașii o purtară spre pădurea zeilor. Sarcinile ei, ca paharnic al Lordului Bolton, erau mai ușoare decât fuseseră cu Weese sau chiar cu Ochi Roșii, deși acum îi cereau să se îmbrace ca un paj și să se spele mai mult decât îi plăcea. Vânătorii nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore, așa că avea puțin timp pentru lucrul ei de mână.

Ciopârți frunze de mesteacăn până ce vârful despicat al cozii de mătură rupte deveni verde și lipicios.

— Ser Gregor, murmură ea, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce. Se rotea, sărea și se balansa pe vârfurile picioarelor, țâșnind într-o parte și-ntr-alta, făcând conurile de pin să zboare. Gâdilătorul, strigă o dată, Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Trunchiul unui stejar se ivi în fața ei, iar ea făcu o fandare pentru a-și înfige sabia în el, mârâind: Joffrey, Joffrey, Joffrey. Brațele și picioarele îi erau pătate de lumina soarelui și de umbrele frunzelor. Un luciu de sudoare îi acoperea pielea când se opri. Călcâiul drept sângera, acolo unde îl julise, așa că se așeză într-un picior în fața copacului inimii și ridică sabia într-un salut. *Valar morghulis*, le spuse ea bătrânilor zei ai nordului. Îi plăcu cum sunau cuvintele când le rosti.

Pe când traversa curtea către baie, observă un corb coborând în cercuri către stâncărie, și se întrebă de unde venea și ce mesaj aducea. *Poate că e de la Robb, care spune că nu era adevărat ceea ce aflase despre Bran și despre*

Rickon. Își mușcă buza, sperând. *Dacă aș avea aripi, aș putea să zbor până la Winterfell și să văd cu ochii mei. Și dacă ar fi adevărat, aș zbura, aș zbura sus, dincolo de lună și de stelele strălucitoare, și aș vedea toate lucrurile din poveștile Bătrânei Nan, dragoni și monștri ai mărilor și Titanul din Braavos, și poate nu m-aș mai întoarce niciodată dacă nu aș vrea*.

Grupul de vânători se întoarse spre seară cu nouă lupi morți. Șapte erau adulți, fiare mari, gri-maronii, sălbatice și puternice, cu gurile trase înapoi, peste dinții galbeni, lungi, în mârâielile lor de moarte. Dar ceilalți doi fuseseră doar niște pui. Lordul Bolton porunci ca din blănurile lor să fie cusută o pătură pentru patul său.

— Puii au încă blana moale, stăpâne, îi atrăsese atenția unul dintre oamenii lui. Fă-ți o pereche frumoasă de mănuși calde.

Bolton aruncă o privire spre flamurile care fluturau deasupra casei porții.

— După cum e obiceiul familiei Stark să ne amintească, vine iarna. Ocupă-te de ele. Când o văzu pe Arya privind, spuse: Nan, vreau o carafă de vin fierbinte cu mirodenii. M-am înfrigurat în păduri. Ai grijă să nu se răcească. Am de gând să cinez singur. Pâine de ovăz, unt și mistreț.

— Îndată, stăpâne. Era întotdeauna cel mai bun lucru de spus.

Plăcintă Fierbinte făcea plăcinte de ovăz când Arya intră în bucătărie. Alți trei bucătari dezosau pește, iar un ajutor întorcea un mistreț deasupra flăcărilor.

— Stăpânul meu își vrea cina, și vin fierbinte cu mirodenii, să alunece mai bine, anunță Arya, și nu-l vrea rece. Unul dintre bucătari se spălă pe mâini, scoase o oală și o

umplu cu vin roșu, dulce și tare. Îi spuse lui Plăcintă Fierbinte să pună mirodeniile înăuntru când vinul se va încălzi. Arya se duse să-l ajute.

— Mă descurc, zise el ursuz. N-am nevoie să-mi arăţi tu cum să condimentez vinul.

Și el mă urăște, sau îi e frică de mine. Se îndepărtă, mai mult tristă decât furioasă. Când mâncarea fu gata, bucătarii o acoperiră cu un capac de argint și înfășurară carafa într-un prosop gros, să păstreze vinul cald. Afară cobora înserarea. Pe ziduri, ciorile murmurau în jurul capetelor, ca niște curteni în jurul unui rege. Unul dintre străjeri deschise ușa către Rugul Regelui.

— Sper că nu e supă de nevăstuică, glumi el.

Când intră, Roose Bolton era așezat lângă vatră, citind dintr-o carte groasă legată în piele.

— Aprinde niște lumânări, îi porunci el întorcând pagina. Se întunecă aici.

Îi așeză mâncarea lângă cot și făcu așa cum îi ceruse, scăldând camera într-o lumină pâlpâitoare, însoţită de miros de cuișoare. Bolton mai întoarse câteva pagini cu degetul, pe urmă închise cartea și o așeză cu grijă în foc. Privi flăcările mistuind-o, cu ochii-i palizi strălucind de oglindirea luminii. Pielea veche și uscată se aprinse cu un fâșâit, iar paginile îngălbenite se mișcau arzând, de parcă le-ar fi citit o fantomă.

— Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta, spuse el fără s-o privească.

Ar fi trebuit să plece, tăcută ca un șoarece, dar ceva o ţinea în loc.

— Stăpâne, întrebă ea, mă vei lua cu tine când vei pleca de la Harrenhal?

Roose Bolton se întoarse pentru a se uita mirat la ea și, judecând după privirea lui, era ca și cum mâncarea tocmai i-ar fi vorbit.

— Ți-am permis să îmi pui întrebări, Nan?

— Nu, stăpâne. Își plecă ochii.

— Atunci nu ar fi trebuit să vorbești. Nu-i așa?

— Da, stăpâne.

Pentru o clipă, Bolton păru amuzat.

— Am să-ți răspund, doar de data aceasta. Intenționez să-i dau Harrenhalul Lordului Vargo, când mă întorc în nord. Tu vei rămâne aici, cu el.

— Dar eu nu..., începu ea.

El i-o reteză.

— Nu sunt obișnuit să fiu luat la întrebări de către servitori, Nan. Trebuie să-ți tai limba?

Arya știa că ar face-o cu ușurință, așa cum cineva ar lovi un câine.

— Nu, stăpâne.

— Du-te atunci. Voi uita această insolență.

Arya plecă, dar nu la culcare. Când păși afară, în întunericul curții, străjerul de la ușă clătină din cap și spuse:

— Vine furtuna. Simți mirosul aerului?

Vântul sufla în rafale, flăcările se răsuceau deasupra torțelor fixate pe culmea zidurilor, sub șirurile de capete. În drumul său către pădurea zeilor, trecu pe lângă Turnul Plângerii, unde trăise cândva cu frica de Weese. Familia Frey pusese stăpânire pe el de la căderea Harrenhalului. Auzea glasuri mânioase venind dinspre o fereastră, mulți oameni discutând și certându-se. Elmar stătea singur, pe trepte.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Arya când văzu lacrimile strălucind pe obrajii lui.

— Prințesa mea, suspină el. Am fost dezonorați, zice Aenys. A venit o pasăre de la Gemeni. Nobilul meu tată zice că trebuie să mă căsătoresc cu altcineva sau să devin septon.

O idioată de prințesă, gândi ea, *ăsta nu e*

motiv de plâns.

— Fraţii mei ar putea fi morţi, i se destăinui ea.

Elmar îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nimănui nu-i pasă de fraţii unei servitoare.

La aceste cuvinte, îi fu greu să nu-l lovească.

— Sper că prinţesa ta o să moară, zise ea şi fugi înainte ca el s-o poată înhăţa.

În pădurea zeilor, îşi găsi sabia din coadă de mătură acolo unde o lăsase şi o duse la copacul inimii. Îngenunche. Frunze roşii foşniră. Ochi roşii priveau pe furiş în sufletul ei. *Ochii zeilor*.

— Voi, zei, spuneţi-mi ce să fac? se rugă ea.

Urmă un lung moment în care nu se mai auzi nici un sunet, doar vântul, apa, foşnetul frunzelor şi al crengilor. Iar apoi, de foarte, foarte departe, de dincolo de pădurea zeilor, de dincolo de turnurile bântuite şi de imensele ziduri de piatră ale Harrenhalului, de undeva din lumea largă, veni urletul prelung, singuratic, al unui lup. I se făcu pielea de găină şi, pentru o clipă, se simţi ameţită. Pe urmă, şi mai îndepărtat, se păru că aude glasul tatălui său.

— *Acolo unde cad zăpezi şi bat vânturi albe, lupul singuratic moare, dar haita supravieţuieşte*, spuse el.

— Dar nu există nici o haită, îi şopti ea copacului. Bran şi Rickon erau morţi, Lannisterii o aveau pe Sansa, Jon plecase la Zid. Nici măcar nu mai sunt eu acum, sunt Nan, spuse ea.

— Eşti Arya de Winterfell, fiică a nordului. Mi-ai spus că poţi fi puternică. Ai în tine sânge de lup.

— Sângele de lup. Acum Arya îşi amintea. Voi fi ca Robb de puternică, am spus că voi fi.

Trase adânc aer în piept, ridică apoi coada de mătură cu ambele mâini și o lăsă jos, pe un genunchi. Se rupse cu un pârâit zgomotos, iar ea azvârli bucățile. *Sunt un lup străvechi și s-a isprăvit cu dinții de lemn*.

În noaptea aceea a zăcut în patul ei îngust, pe paiele aspre, ascultând glasurile celor vii și ale celor morți șoptind și discutând aprins, în timp ce aștepta luna să răsară. Erau singurele glasuri în care mai avea încredere. Auzea sunetul propriei respirații și lupii deopotrivă, o haită mare acum. *Sunt mai aproape decât cel pe care l-am auzit în pădurea zeilor*, gândi ea. *Mă cheamă.*

În cele din urmă ieși de sub pătură, se strecură într-o tunică și coborî tiptil, cu picioarele goale, scările. Roose Bolton era un om prevăzător și intrarea în Rugul Regelui era păzită zi și noapte, așa că fu nevoită să se furișeze afară pe o fereastră îngustă de la pivniță. Curtea era liniștită, imensul castel pierdut în vise bântuite. Deasupra, vântul bocea prin Turnul Plângerii.

La fierărie găsi focurile stinse și ușile închise și zăvorâte. Se furișă înăuntru pe o fereastră, așa cum mai făcuse. Gendry împărțea o saltea cu alți doi ucenici fierari. Rămase ghemuită în pod multă vreme, până ce ochii i se obișnuiră cu lumina ca să fie sigură că el era cel de la margine. Pe urmă îi puse o mână pe gură și îl ciupi. Deschise ochii. Nu avea cum să fi fost adâncit în somn.

— Te rog, șopti ea. Îi luă mâna de pe gură și îi arătă cu degetul.

La început, avu impresia că nu a înțeles, dar apoi el ieși de sub pături. Gol, traversă camera în vârful picioarelor, își așeză pe umeri o tunică aspră și coborî din pod după ea. Ceilalți băieți

adormiți nu se clintiră.

— Acum ce mai vrei? întrebă în șoaptă, furios.

— O sabie.

— Deget Negru ține încuiate toate săbiile. Ți-am spus de-o sută de ori. E pentru Lordul Leech?

— Pentru mine. Sparge lacătul cu ciocanul.

— O să-mi rupă mâna, bodogăni el. Sau mai rău.

— Nu și dacă fugi cu mine.

— Fugi, și te vor prinde și te vor omorî.

— Ție o să-ți facă și mai rău. Lordul Bolton dă Harrenhalul Măștilor Însângerate, mi-a spus el.

Gendry își dădu la o parte părul din ochi.

— Și?

Îl privi direct în ochi, fără frică.

— Și când Vargo Hoat va fi stăpân, le va tăia picioarele tuturor servitorilor, ca să-i împiedice să fugă. Și fierarilor.

— E doar o poveste, zise el zeflemitor.

— Nu, este adevărat, l-am auzit pe Lordul Vargo spunând asta, minți ea. Va tăia fiecăruia câte un picior. Stângul. Du-te la bucătării și trezește-l pe Plăcintă Fierbinte, va face cum spui tu. Vom avea nevoie de pâine și de plăcinte de ovăz sau ceva. Tu iei săbiile și eu fac rost de cai. Ne întâlnim lângă poarta lăturalnică din zidul estic, în spatele Turnului Fantomelor. Nimeni nu vine niciodată acolo.

— Știu poarta aia. E păzită, la fel ca și celelalte.

— Și? N-ai să uiți săbiile?

— N-am spus niciodată că voi veni.

— Nu. Dar dacă vii, n-ai să uiți săbiile?

Gendry se încruntă.

— Nu, răspunse el în cele din urmă.

Presupun că nu.

Arya reintră în Rugul Regelui pe unde ieșise și urcă pe furiș scările întortocheate, atentă la zgomotele de pași. În cămăruța ei, se dezbrăcă până la piele și se îmbrăcă meticulos cu două rânduri de lenjerie, ciorapi călduroși și cu cea mai curată tunică. Era haina Lordului Bolton. Pe piept era cusut blazonul cu bărbatul jupuit al Dreadfortului. Își legă încălțările, își aruncă o mantie peste umerii costelivi și o înnodă sub beregată. Tăcută ca o umbră, coborî din nou scările. În fața solariului se opri să asculte la ușă, deschizând-o încet când nu auzi decât liniște.

Harta din piele de oaie era pe masă, lângă resturile de la cina Lordului Bolton. O rulă strâns și și-o vârî la cingătoare. Își lăsase și pumnalul pe masă, așa că îl luă și pe acesta, în caz că Gendry își pierdea curajul.

Un cal necheză blând când se strecură în grajdurile întunecate. Grăjdarii dormeau cu toții. Îl împunse pe unul cu piciorul, până ce se ridică ameţit și zise:

— Eh? Ce?

— Lordul Bolton are nevoie de trei cai, înșeuați și cu hamurile puse.

Băiatul se ridică în picioare, aruncându-și paiele din păr.

— Ce, la ora asta? Cai, zici? Clipi la vederea blazonului de pe tunica ei. La ce îi trebuie cai pe întuneric?

— Lordul Bolton nu e obișnuit să fie luat la întrebări de către servitori. Își încrucișă brațele.

Băiatul de la grajduri continua să se uite la omul jupuit. Știa ce înseamnă.

— Trei, zici?

— Unu, doi, trei. Cai de vânătoare. Iuți și siguri pe picioare. Arya îl ajută cu hamurile și

cu șeile, ca să nu aibă nevoie să mai scoale pe careva. Spera că nu-i vor face nici un rău după aceea, dar știa că probabil îi vor face.

Să traverseze castelul cu animalele era partea cea mai grea. Stătea în umbra zidului de apărare oriunde putea, astfel că santinelele care își făceau rondul pe metereze ar fi trebuit să se uite aproape drept în jos ca s-o vadă. *Și dacă se uită, ce? Sunt paharnicul personal al stăpânului*. Era o noapte rece și întunecoasă de toamnă. Norii erau purtați de vânt dinspre vest, acoperind stelele, iar Turnul Plângerii urla cu jale la fiecare pală de vânt. *Miroase a ploaie*. Arya nu știa dacă asta era bine sau rău pentru fuga lor.

Nimeni nu o văzu și ea nu văzu pe nimeni, doar o pisică vărgată furișându-se de-a lungul zidului, dinspre pădurea zeilor. Pisica se opri și o scuipă, trezindu-i amintiri despre Fortăreața Roșie, despre tatăl ei și despre Syrio Forel.

— Aș putea să te prind, dacă aș vrea, îi șopti, dar trebuie să plec, pisică. Pisica sâsâi din nou și fugi.

Turnul Fantomelor era cel mai ruinat dintre cele cinci turnuri imense ale Harrenhalului. Se înălța întunecat și părăsit în spatele rămășițelor septului prăbușit, unde, de aproape o sută de ani, doar șobolanii mai veniseră să se roage. Acolo aștepta să vadă dacă Gendry sau Plăcintă Fierbinte vor veni. I se părea că așteaptă de multă vreme. Caii ciuguleau din ierburile crescute printre pietrele sfărâmate, în timp ce norii înghițeau ultimele stele. Arya scoase pumnalul și îl ascuți ca să-și facă de lucru. Mișcări lungi, netede, așa cum o învățase Syrio. Sunetul o liniști.

Îi auzi venind cu mult înainte de a-i vedea. Plăcintă Fierbinte răsufla greu și o dată se

împiedică în întuneric, își juli fluierul piciorului și înjură destul de tare ca să trezească jumătate din Harrenhal. Gendry era mai tăcut, dar săbiile pe care le ducea se băteau una de alta în timp ce mergea.

— Aici sunt. Se ridică în picioare. Nu faceţi gălăgie, altfel o să vă audă.

Băieţii își căutară drumul către ea peste pietrele învălmășite. Gendry purta o cămașă de zale uleiată, iar pe spate avea atârnat ciocanul de fierar. Fața rotundă și roșie a lui Plăcintă Fierbinte se ivea de sub o glugă. Aducea un sac de pâine, bălăbănindu-i-se în mâna dreaptă, iar sub brațul stâng o roată de brânză.

— E un paznic la ușa aia, zise Gendry încet. Ţi-am spus că o să fie.

— Voi staţi aici cu caii, zise Arya. Eu o să mă descotorosesc de el. Veniţi iute când vă chem.

Gendry dădu din cap. Plăcintă Fierbinte spuse:

— Ţipă ca o bufniţă când vrei să venim.

— Nu sunt bufniţă, răspunse Arya. Sunt lup. Voi urla.

Singură, alunecă prin umbra Turnului Fantomelor. Mergea repede, să o ia înaintea fricii, și i se părea că în urma ei veneau Syrio Forel și Yoren și Jaqen H'ghar și Jon Snow. Nu luase sabia pe care i-o adusese Gendry, nu încă. Pentru asta, pumnalul va fi mai bun. Era ascuţit. Era cea mai mică dintre porţile Harrenhalului, o poartă îngustă din stejar masiv, ţintuită în cuie de fier, așezată oblic față de zid, sub un turn de apărare. Doar un singur om era pus să o păzească, dar știa că vor fi santinele și sus, în acel turn, și altele în apropiere, umblând pe ziduri. Orice s-ar întâmpla, trebuia să fie tăcută ca o umbră. *Nu are voie să strige*. Începură să vină câteva

picături răzleţe de ploaie. Simţi una căzându-i pe frunte și coborând ușor de-a lungul nasului.

Nu făcu nici un efort să se ascundă, ci se apropie de străjer fără grijă, ca și cum Lordul Bolton însuși ar fi trimis-o. O privi venind, curios ce ar putea aduce un paj aici, la această oră târzie. Când ajunse mai aproape, văzu că era un om al nordului, foarte înalt și subţire, într-o mantie de blană zdrenţuită. Asta nu era bine. Poate ar fi fost în stare să păcălească un Frey sau pe unul dintre Bravii Camarazi, dar oamenii din Dreadfort îl slujiseră pe Roose Bolton toată viața și îl cunoșteau mai bine decât ea. *Dacă îi spun că sunt Arya Stark și îi poruncesc să se dea la o parte...* Nu, nu îndrăznea. Era un om al nordului, dar nu al Winterfellului. Îi aparţinea lui Roose Bolton.

Când ajunse lângă el, își dădu mantia în lături, ca să poată să-i vadă omul jupuit de pe piept.

— M-a trimis Lordul Bolton.

— La ora asta? Pentru ce?

Vedea sclipirea oţelului sub blană și nu știa dacă era destul de puternică să vâre vârful pumnalului prin zale. *Beregata, trebuie să fie beregata, dar e prea înalt, nu voi reuși să ajung la ea*. Pe moment nu știu ce să spună. Pentru o clipă, era din nou fetiţă, era speriată și simţea ploaia de pe faţă ca un șuvoi de lacrimi.

— Mi-a spus să le dau tuturor străjerilor lui un ban de argint, pentru bunele lor servicii. Vorbele veneau parcă de nicăieri.

— Argint, zici? Nu o credea, dar *voia* să o creadă, argintul era argint, în definitiv. Dă-mi-l, atunci.

Degetele îi săpară adânc sub tunică și ieșiră ținând moneda pe care i-o dăduse Jaqen. În întuneric, fierul putea trece drept argint tocit.

Întinse moneda și o lăsă să-i alunece printre degete.

Înjurând-o încet, omul se lăsă pe un genunchi, orbecăind după monedă în noroi, și beregata lui era acolo, chiar în fața ei. Arya scoase încet pumnalul și îl trecu peste gâtlejul lui, ușor ca mătasea verii. Sângele îi acoperi mâinile într-un șuvoi fierbinte și bărbatul încercă să strige, dar avea sânge în gură.

— *Valar morghulis*, șopti ea în timp ce omul murea.

Când încetă să se mai miște, ridică moneda. Dincolo de zidurile Harrenhalului, un lup urlă, puternic și prelung. Ridică drugul de fier, îl puse de o parte și împinse ușa grea de stejar. Când Plăcintă Fierbinte și Gendry ajunseră cu caii, ploaia cădea cu putere.

— L-ai ucis! gâfâi Plăcintă Fierbinte.

— Ce-ai crezut că am să fac? Degetele îi erau lipicioase de sânge și mirosul îi făcu iapa să se agite, speriată. *Nu contează*, gândi ea sărind în șa. *Ploaia le va spăla*.

SANSA

Sala tronului era o mare de giuvaiere, de blănuri și de țesături strălucitoare. Lorzi și doamne umpleau partea din spate a sălii și stăteau sub ferestrele înalte, înghesuindu-se ca niște neveste de pescari pe un doc.

Obișnuiții curții lui Joffrey se străduiseră astăzi să se depășească unul pe altul. Jalabhar Xho era înveșmântat în pene din cap până-n picioare, cu un penaj atât de fantastic și de extravagant, încât aveai impresia că își va lua zborul. Coroana de cristal a Înaltului Septon răspândea sclipiri de curcubeu cu fiecare mișcare a capului. La masa consiliului, Regina Cersei strălucea într-o rochie de brocart auriu cu pliuri din catifea violet, în timp ce lângă ea, Varys se agita și zâmbea afectat, într-un brocart liliachiu. Băiatul Lunii și Ser Dontos purtau costume noi de bufoni, curate ca o dimineață de primăvară. Până și Lady Tanda și fiicele ei erau încântătoare, în rochii asortate din mătase turcoaz și blană de sângeap, iar Lordul Gyles tușea într-o batistă de mătase stacojie, tivită cu șnur auriu. Regele Joffrey stătea deasupra tuturor, printre lamele și țepușele Tronului de Fier. Era înveșmântat în brocart purpuriu, cu mantia neagră împodobită cu pietre de rubin, iar pe cap își purta coroana grea de aur.

Înghesuindu-se prin mulțimea de cavaleri, de scutieri și de orășeni înstăriți, Sansa ajunse în fața balconului chiar când sunetul trompetelor anunță intrarea Lordului Tywin Lannister.

Străbătu toată lungimea sălii călare pe calul său de război și descălecă în fața Tronului de Fier. Sansa nu mai văzuse niciodată o asemenea armură; toată din oțel roșu lustruit, cu arabescuri și înfloriturі de aur. Cercurile erau răsărituri de soare, leul răgind care îi încununa coiful avea ochi de rubin, și câte-o leoaică pe fiecare umăr îi fixa mantia din brocart auriu, atât de lungă și de grea încât acoperea picioarele din spate ale calului său de luptă. Până și armura calului era aurită, iar gătelile erau din mătase purpurie, lucioasă, cu leul Casei Lannister.

Lordul de Casterly Rock era o apariţie atât de impresionantă, încât cei prezenţi fură uluiţi când calul lui lăsă să cadă o grămadă de bălegar chiar la baza tronului. Joffrey trebui să calce cu băgare de seamă în jurul ei când coborî să-și îmbrățișeze bunicul și să-l proclame Salvator al Orașului. Sansa își acoperi gura pentru a ascunde un zâmbet nervos.

Joff făcu un adevărat spectacol din a-i cere bunicului său să-și asume conducerea regatului, iar Lordul Tywin acceptă solemn „până ce Înălţimea Ta împlinește vârsta.” Pe urmă scutierii îi scoaseră armura și Joff îi prinse lanțul de onoare al Mâinii în jurul gâtului. Lordul Tywin își ocupă locul la masa consiliului, lângă regină. După ce calul fu dus afară și semnul lui de omagiu fu îndepărtat, Cersei făcu un semn cu capul pentru continuarea ceremoniilor.

Fiecare erou era întâmpinat cu sunet de trompete când pășea pe ușile mari de stejar. Heralzii îi strigau numele și faptele de vitejie, ca toată lumea să le poată auzi, iar nobilii cavaleri sau doamnele de vază, cu toţii erau la fel de entuziasmaţi ca niște spectatori la o luptă de

cocoși. Locul de onoare îi era rezervat lui Mace Tyrell, Lordul de Highgarden, bărbatul odinioară puternic, mai gras acum, dar chipeș încă. Fiii lui îl urmară; Ser Loras și fratele lui mai mare, Ser Garlan cel Galant. Cei trei se îmbrăcaseră la fel, în catifea verde tivită cu zibelină.

Regele coborî de pe tron încă o dată să-i salute, o mare onoare. Le prinse fiecăruia în jurul gâtului câte un lanț de trandafiri, modelați din aur galben, moale, din care atârna un disc de aur cu leul Lannisterilor, conturat din rubine.

— Trandafirii sprijină leul, așa cum puterea Highgardenului sprijină regatul, declară solemn Joffrey. Dacă există vreo favoare pe care vreți să mi-o cereți, vorbiți și veți primi.

Și acum începe, gândi Sansa.

— Înălțimea Ta, zise Ser Loras, îți cer onoarea de a sluji în Garda Regală, pentru a te apăra de dușmani.

Joffrey îl ridică în picioare pe Cavalerul Florilor și îl sărută pe obraz.

— Așa să fie, frate.

Lordul Tyrell își plecă fruntea.

— Nu e plăcere mai mare decât să o slujesc pe Înălțimea Ta. Dacă voi fi socotit demn de-a mă alătura consiliului regal, nu vei găsi pe altul mai loial și mai devotat decât mine.

Joff așează o mână pe umărul Lordului Tyrell și îl sărută când se ridică.

— Dorința ta e împlinită.

Ser Garlan Tyrell, mai în vârstă cu cinci ani decât Ser Loras, era o versiune mai înaltă, cu barbă, a vestitului său frate mai mic. Avea pieptul mai îndesat și umeri mai largi și, în ciuda chipului destul de atrăgător, îi lipsea frumusețea provocatoare a lui Ser Loras.

— Înălțimea Ta, zise Garlan când regele se apropie de el. Eu am o soră fecioară, Margaery, bucuria Casei noastre. A fost căsătorită cu Renly Baratheon, după câte știi, dar Lordul Renly a plecat la război înainte ca această căsătorie să poată fi consumată, așa că ea a rămas neprihănită. Margaery a auzit povești despre înțelepciunea, curajul și despre spiritul tău cavaleresc și a ajuns să te iubească din depărtare. Te implor să trimiți după ea, s-o iei în căsătorie și să unești Casa ta cu a mea pentru vecie.

Regele Joffrey se prefăcu surprins, jucându-și rolul cu mare artă.

— Ser Garlan, frumusețea surorii tale e renumită în toate Cele Șapte Regate, dar sunt promis alteia. Un rege trebuie să-și respecte cuvântul.

Regina Cersei se ridică în picioare, într-un foșnet de rochii.

— Înălțimea Ta, după judecata micului nostru consiliu, nu ar fi nici potrivit, nici înțelept să te căsătorești cu fiica unui om decapitat pentru trădare, o fată al cărei frate se răzvrătește și acum în mod deschis împotriva tronului. Consilierii tăi te roagă, pentru binele regatului tău, dă-o la o parte pe Sansa Stark. Lady Margaery va fi o regină mult mai potrivită.

Ca o haită de câini dresați, lorzii și doamnele din sală începură să-și strige dorința. „Margaery", urlau ei. „Dă-ne-o pe Margaery" și „Fără regine trădătoare! Tyrell! Tyrell!".

Joffrey ridică o mână.

— Mi-aș dori să țin seama de dorințele poporului meu, mamă, dar am făcut un jurământ sfânt.

Înaltul Septon păși în față.

— Înălțimea Ta, zeii socotesc logodna

sfântă, dar tatăl tău, Regele Robert, de binecuvântată amintire, a făcut acest pact înainte ca familia Stark de Winterfell să-și dezvăluie necredința. Crimele lor împotriva regatului te-au eliberat de orice promisiune. În ceea ce privește Credința, nu există nici un contract valabil de căsătorie între tine și Sansa Stark.

Un tumult de urale umplu sala tronului și strigăte de „Margaery, Margaery" izbucniră de jur-împrejurul ei. Sansa se aplecă în față, cu mâinile strânse în jurul balustradei de lemn a balconului. Știa ce va urma, dar încă era înspăimântată de ceea ce ar putea spune Joffrey, speriată că va refuza să o elibereze chiar și acum, când întregul lui regat îi cerea asta. Se simțea ca și cum s-ar afla din nou pe treptele de marmură, în fața Marelui Sept al lui Baelor, așteptând ca prințul să-i acorde îndurare tatălui ei și, în schimb, auzindu-l cum îi poruncește lui Ilyn Payne să îi taie capul. *Vă rog*, se rugă ea arzător, *faceți-l să spună cuvintele, faceți-l să le spună*.

Lordul Tywin se uita la nepotul lui. Joff îi aruncă o privire aspră, se mută de pe un picior pe altul și îl ajută pe Ser Garlan Tyrell să se ridice.

— Zeii sunt buni. Sunt liber să-mi urmez inima. Mă voi căsători cu dulcea ta soră și asta bucuros, ser. Îl sărută pe Ser Garlan pe un obraz bărbos și împrejurul lor se ridicară iar urale.

Sansa era buimacă. *Sunt liberă*. Simțea ochi asupra ei. *Nu am voie să zâmbesc*, își reaminti. Regina o avertizase: indiferent ce simțea în sufletul ei, chipul pe care îl arăta lumii trebuia să fie răvășit.

— N-am să îngădui ca fiul meu să fie umilit, zisese Cersei. Mă auzi?

— Da. Dar dacă nu voi fi regină, ce se va alege de mine?

— Asta va trebui să fie stabilit. Pentru moment, vei rămâne aici, la curte, ca pupilă a noastră.

— Vreau să merg acasă.

Asta o iritase pe regină.

— Ar fi trebuit să înveţi până acum; nici unul dintre noi nu obţinem lucrurile pe care le dorim.

Totuși, eu da, gândi Sansa. *M-am eliberat de Joffrey, nu va trebui să-l sărut, nici să-i dau fecioria mea, nici să-i nasc copii. Poate să aibă Margaery Tyrell toate astea, biata fată.*

Până când uralele se potoliră, Lordul de Highgarden se așezase la masa consiliului, iar fiii lui se alăturaseră celorlalţi cavaleri și lorzi de sub ferestre. Sansa încerca să pară oropsită și abandonată, în timp ce eroii Bătăliei de la Apa Neagră erau chemați în față, să-și primească recompensele.

Paxter Redwyne, Lord de Arbor, străbătu toată lungimea sălii flancat de fiii săi gemeni Horror și Slobber, primul șchiopătând din cauza unei răni cu care se alesese în bătălie. În urma lor veneau Lordul Mathis Rowan, într-un pieptar imaculat, cu un copac uriaș țesut cu fir de aur pe piept; Lordul Randyll Tarly, uscăţiv și chel, cu o spadă prinsă pieziș la spate, într-o teacă bătută cu nestemate; Ser Kevan Lannister, un bărbat îndesat și pleșuv, cu o barbă tunsă scurt; Ser Addam Marbrand, cu părul arămiu revărsat pe umeri; marii lorzi ai vestului, Lydden Crakehall și Brax. Urmară patru lorzi, de obârșie neînsemnată, care se distinseseră în timpul bătăliei: cavalerul cu un singur ochi, Ser Philip Foote, care îl omorâse pe Lordul Bryce Caron într-o luptă om la om; călăreţul liber

Lothor Brune, care își croise drum cu sabia printre o sută de soldați ai clanului Fossoway pentru a-l captura pe Ser Jon de la merele verzi și pentru a-i ucide pe Ser Bryan și pe Ser Edwyn de la merele roșii, câștigându-și astfel numele de Lothor Mâncătorul de Mere; Willit, un oștean cărunt în slujba lui Ser Harys Swyft, care și-a tras stăpânul de sub calul muribund și l-a apărat împotriva unei duzini de atacatori; și un scutier căruia abia îi mijise barba, pe nume Josmyn Peckledon, care omorâse doi cavaleri, rănise un al treilea și capturase alți doi, deși nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Willit fu adus într-o lectică, atât de cumplite erau rănile lui.

Ser Kevan se așezase lângă fratele său, Lordul Tywin. Când heralzii terminaseră de anunțat faptele fiecărui erou, se ridică.

— Este voia Înălțimii Sale ca acești bravi bărbați să fie răsplătiți pentru vitejia lor. Din ordinul său, Ser Philip va fi de acum înainte Lordul Philip de Casa Foote și la el vor merge toate pământurile, drepturile și veniturile Casei Caron. Lothor Brune va fi ridicat la rangul de cavaler și va primi pământ și o cetate în țările riverane, la sfârșitul războiului. Lui Josmyn Peckledon, o sabie și o armură, orice cal de război din grajdurile regale, la alegerea sa, și titlul de cavaler îndată ce va împlini vârsta. Și în cele din urmă, Jupânului Willit, o suliță cu mâner încrustat cu argint, o cămașă de zale nouă și un coif cu vizieră. Mai departe, fiii jupânului vor fi luați în slujba Casei Lannister la Casterly Rock, cel mai mare ca scutier și cel mai mic ca paj, cu șansa de a avansa la rangul de cavaler dacă slujesc bine și cu credință. Toate acestea, cu aprobarea Mâinii Regelui și a consiliului mic.

Căpitanii corăbiilor regale de război *Vântul Sălbatic*, *Regele Aemon* și *Săgeata Râului* își primiră onorurile mai apoi, împreună cu câțiva cadeți de pe *Grația Zeilor*, *Lancea*, *Doamna de Mătase* și *Năvalnica*. Din câte își putea da seama Sansa, cea mai mare realizare a lor fusese supraviețuirea în bătălia de pe râu, o soartă cu care destul de puțini se puteau mândri. Hallyne Piromantul și maeștrii Ghildei Alchimiștilor primiră și ei mulţumirile regelui, iar Hallyne fu ridicat la rangul de lord, deși Sansa observă că nici pământuri și nici castele nu însoțiră acest titlu, ceea ce nu-l făcea pe alchimist un lord mai *adevărat* decât era Varys. Un titlu de cavaler cu mult mai însemnat îi fu acordat lui Ser Lancel Lannister. Joffrey îi dădu pământuri, un castel și drepturi asupra Casei Darry, al cărei ultim copil pierise în timpul luptelor din ţările riverane, fără să lase nici un moștenitor legitim din sângele familiei Darry, ci doar un văr bastard.

Ser Lancel nu venise să-și primească titlul; umbla vorba că rana lui s-ar putea să-l coste brațul, sau chiar viaţa. Despre Pezevenghi se spunea că e și el pe moarte, din cauza unei cumplite răni la cap.

Când heraldul strigă „Lordul Petyr Baelish”, acesta se apropie, înveșmântat din cap până-n picioare în nuanțe de trandafiriu și violet, cu mierle pe mantie. Îl putea vedea zâmbind când îngenunche în faţa Tronului de Fier. *Pare atât de încântat*. Sansa nu auzise despre Degeţel că ar fi făcut ceva eroic în timpul bătăliei, dar, după toate aparențele, avea să fie recompensat oricum.

Ser Kevan se ridică în picioare.

— E voinţa Înălțimii Sale Regale ca Petyr Baelish, devotatul său consilier, să fie recompensat pentru serviciul lui credincios în

slujba coroanei și a regatului. Să se știe că Lordului Baelish îi este încredințat castelul Harrenhal cu toate pământurile aparținătoare și cu veniturile, să-și stabilească acolo reședința și să stăpânească de acum înainte ca Lord Suprem al Tridentului. Petyr Baelish, fiii și nepoții lui vor deține și se vor bucura de aceste onoruri până în vecii vecilor, iar toți lorzii Tridentului îi vor aduce omagii ca suveran al lor de drept. Mâna Regelui și consiliul mic consimt la acestea.

În genunchi, Degețel ridică ochii către Regele Joffrey.

— Îți mulțumesc cu umilință, Înălțimea Ta. Presupun că asta înseamnă că va trebui să-mi fac rost de niscaiva fii și nepoți.

Joffrey râse, și curtea împreună cu el. *Lordul Suprem al Tridentului*, gândi Sansa, *și totodată Lord de Harrenhal*. Nu înțelegea de ce l-ar face asta fericit; onorurile erau la fel de goale ca și titlul acordat lui Hallyne Piromantul. Harrenhalul era blestemat, toată lumea știa asta, și nici măcar nu era al Lannisterilor în prezent. În plus, lorzii Tridentului erau juraţi Riverrunului și Casei Tully și Regelui Nordului; nu-l vor accepta niciodată pe Degețel ca suveran. *Doar dacă nu cumva sunt forțați. Doar dacă fratele și unchiul și bunicul meu nu sunt cumva dați la o parte și uciși*. Gândul o neliniști, dar își spuse că era neghioabă. *Robb i-a învins peste tot. Îl va învinge și pe Lordul Baelish, dacă trebuie*.

Mai mult de șase sute de noi cavaleri fură numiți în ziua aceea. Și-au ținut veghea în Marele Sept al lui Baelor toată noaptea și au traversat orașul desculți în dimineața următoare, în semn de umilință. Acum se înfățișau înveșmântați în cămăși de lână

nevopsită, să-și primească titlul de cavaler în Garda Regelui. Dură mult, căci doar trei dintre Fraţii Sabiei Albe erau de faţă ca să-i ridice în rang. Mandon Moore pierise în luptă, Câinele dispăruse, Aerys Oakheart era la Dorne cu Prinţesa Myrcella, iar Jaime Lannister era prizonierul lui Robb, astfel că Garda Regală se reducea la Balon Swann, Meryn Trant și Osmund Kettleblack. Odată numit cavaler, fiecare se ridica, își prindea sabia la brâu și se așeza sub ferestre. Unii aveau picioarele însângerate de la mersul prin oraș, dar stăteau drepţi și mândri, așa i se părea Sansei.

Până când toţi noii cavaleri își primiră titlurile de ser, sala devenise tot mai agitată, dar mai cu seamă Joffrey. Unii dintre cei de la galerie începuseră să se strecoare discret afară, dar oamenii de vază din partea de jos a sălii erau prinși în capcană, fiindu-le imposibil să plece fără permisiunea regelui. Judecând după felul în care se foia pe Tronul de Fier, Joff le-ar fi îngăduit asta bucuros, dar activitatea zilei era departe de a fi încheiată. În acest moment, se schimba foaia și înăuntru erau aduși prizonierii.

Printre ei erau mari lorzi și nobili cavaleri: bătrânul și posacul Lord Celtigar, Crabul Roșu, Ser Bonifer cel Bun, Lordul Estermont, mai bătrân chiar decât Celtigar, Lordul Varner, care străbătu șontâc toată lungimea sălii, cu un genunchi zdrobit, nevrând să accepte nici un ajutor; Ser Mark Mullendore, pământiu la faţă, cu braţul tăiat până la cot; fiorosul Red Ronnet de Griffin Roost, Ser Demot de Rainwood; Lordul Willurn și fiii săi Josua și Elyas, Ser Jon Fossoway; Ser Timon Scrapesword; Aurane, bastardul lui Driftmark; Lordul Staedmon, numit Iubitorul de Gologani, și numeroși alţii.

Cei care își schimbaseră apartenența în timpul bătăliei nu trebuiau decât să jure loialitate în fața lui Joffrey, dar cei care luptaseră pentru Stannis până în ultima clipă erau obligați să vorbească. Cuvintele lor le hotărau soarta. Dacă cerșeau iertare pentru trădarea lor și promiteau să-l slujească de acum înainte cu devotament, Joffrey îi primea sub protecția regelui și le restituia toate pământurile și toate drepturile. Câțiva rămaseră, totuși, sfidători.

— Să nu-ți închipui că s-a terminat, băiete, îl avertiză unul, fiu bastard al unui Florent. Stăpânul Luminii îl apără pe Regele Stannis, acum și pentru totdeauna. Toate săbiile și toate urzelile tale nu te vor salva când va veni ceasul lui.

— Ceasul *tău* a sosit acum. Joffrey îi făcu semn lui Ser Ilyn Payne să-l ducă afară și să-i taie capul.

Dar îndată ce omul fu luat și târât afară, un cavaler cu o mină gravă, cu inima înflăcărată pe piept, strigă:

— Stannis este adevăratul rege! Un monstru șade pe Tronul de Fier, un monstru născut din incest!

— Taci! răcni Ser Kevan Lannister.

În schimb, cavalerul ridică glasul:

— Joffrey este viermele negru care mănâncă inima regatului! Întunericul i-a fost tată și moartea mamă! Distrugeți-l înainte de a vă perverti pe toți! Distrugeți-i pe toți, pe regina târfă și pe regele vierme, pe piticul infam și pe păianjenul șoptitor, florile trădării. Salvați-vă! Una dintre mantiile aurii îl doborî la pământ, dar omul continuă să strige: Focul purificator va veni! Regele Stannis se va întoarce!

Joffrey se ridică și spuse clătinându-se:

— *Eu* sunt rege! Omorâți-l! Omorâți-l acum! Vă poruncesc. Izbi cu pumnul într-un gest violent, furios, și țipă de durere când brațul i se frecă de unul dintre colții ascuțiți de metal care îl înconjurau. Brocartul purpuriu al mânecii sale luă o nuanță mai închisă de roșu, în timp ce sângele o îmbiba. Mamă! zbieră el.

Cu toți ochii ațintiți asupra regelui, omul căzut la pământ reuși să smulgă o suliță de la una dintre mantiile aurii și o folosi ca să se ridice în picioare.

— Tronul îl reneagă! strigă el. *Nu e rege!*

Cersei alergă către tron, dar Lordul Tywin rămase neclintit ca o stâncă. Trebui doar să ridice un deget și Ser Meryn Trant se apropie cu sabia scoasă. Finalul fu rapid și brutal. Mantiile aurii îl înhățară pe cavaler de brațe. „Nu e rege!", strigă el din nou în timp ce Ser Meryn îi înfigea vârful sabiei în piept.

Joff se prăbuși în brațele mamei sale. Trei maesteri se apropiară în goană să-l scoată din sală. Pe urmă toată lumea începu să vorbească dintr-odată. Când mantiile aurii târâră mortul afară, acesta lăsă o dâră de sânge strălucitor de-a lungul podelei de piatră. Lordul Baelish își mângâia barba în timp ce Varys îi șoptea la ureche. *Oare acum ne vor lăsa să plecăm?* se întrebă Sansa. Vreo douăzeci de prizonieri încă așteptau, dar cine să știe dacă pentru a jura credință sau pentru a striga înjurături?

Lordul Tywin se ridică în picioare.

— Continuăm, spuse el cu un glas limpede, răsunător, care potoli murmurul sălii. Cei care doresc să-și ceară iertare pentru faptele lor de trădare, pot s-o facă. Gata cu prostiile. Se duse la Tronul de Fier și se așeză pe o treaptă, la doar două picioare de la podea.

Lumina de dincolo de ferestre pălea când

întâlnirea se sfârși. Sansa se simţea vlăguită când coborî de la balcon. Se întreba cât de tare s-a tăiat Joffrey. *Se spune că Tronul de Fier poate fi periculos de crud cu cei care nu sunt destinați să stea pe el*.

Ajunsă înapoi la adăpostul camerelor ei, își înfundă faţa într-o pernă ca să înăbușe un strigăt de bucurie. *O, zei, fiți buni, a făcut-o, m-a dat la o parte în fața tuturor*. Când o slujitoare îi aduse cina, aproape că o sărută. Îi aduse pâine fierbinte și unt proaspăt, o supă groasă de vită, clapon cu morcovi și piersici în miere. *Până și mâncarea e mai dulce*, gândi ea.

Când se lăsă întunericul, se strecură sub mantie și plecă spre pădurea zeilor. Ser Osmund Kettleblack păzea podul mobil, în armura-i albă. Sansa își dădu toată silința să aibă un glas nefericit când îi ură o seară plăcută. Dar, după felul chiorâș în care o privi, nu era sigură că fusese pe de-a-ntregul convingătoare.

Dontos aștepta în lumina frunzoasă a lunii.

— De ce ești atât de posomorât? îl întrebă Sansa bine dispusă. Ai fost acolo, ai auzit, Joff m-a îndepărtat, a terminat cu mine, e...

El îi luă mâna.

— O, Jonquil, biata mea Jonquil, tu nu înţelegi. Să termine? Abia au început.

Inima i se opri în loc.

— Ce vei să spui?

— Regina nu te va lăsa niciodată să pleci, niciodată. Ești un ostatic prea valoros. Iar Joffrey... Draga mea, el e tot rege. Dacă te vrea în patul lui, te va avea, numai că acum îți va planta bastarzi în pântece în loc de fii legitimi.

— Nu, spuse Sansa tulburată. Nu, mi-a dat drumul, el...

Ser Dontos îi așeză un sărut umed pe ureche.

— Fii curajoasă. Am jurat să te duc acasă, și acum pot. Ziua a fost aleasă.

— Când? întrebă Sansa. Când vom pleca?

— În noaptea nunții lui Joffrey. După ospăț. Au fost făcute toate pregătirile necesare. Fortăreața Roșie va fi plină de străini. Jumătate dintre curteni vor fi beți, iar ceilalți îl vor ajuta pe Joffrey să-și ducă mireasa în pat. Pentru scurt timp, vei fi uitată și zăpăceala va fi prietenul nostru.

— Nunta nu va fi până peste încă o lună. Margaery Tyrell este la Highgarden, abia acum trimit după ea.

— Ai așteptat atât de mult, mai ai puțină răbdare. Uite, am ceva pentru tine. Ser Dontos se scotoci în pungă și scoase un fel de pânză de păianjen argintie, legănând-o între degetele sale butucănoase.

Era o plasă de argint, cu firul atât de subțire și de delicat încât nu părea să cântărească mai mult decât o gură de aer când Sansa o luă. Nestemate mici erau așezate peste tot unde firele se întretăiau, atât de întunecate încât absorbeau lumina lunii.

— Ce pietre sunt astea?

— Ametiste negre din Asshai. Dintre cele mai rare, un purpuriu închis la lumina zilei.

— E încântător, zise Sansa gândind: *De o corabie am eu nevoie, nu de o plasă pentru păr*.

— Mai încântător decât știi, dulce copilă. E vrăjit, vei vedea. E dreptate ceea ce ții în mână. E răzbunare pentru tatăl tău. Dontos se aplecă mai aproape și o sărută din nou. Este *acasă*.

THEON

Maester Luwin veni la el când primele iscoade fură văzute dincolo de ziduri.

— Nobilul meu prinţ, zise el, trebuie să te predai.

Theon se uita ţintă la farfuria cu plăcinte de ovăz, cu miere și sângerete pe care i-o aduseseră pentru micul dejun. Încă o noapte de nesomn îi zdruncinase nervii și numai la vederea mâncării i se făcea greaţă.

— N-am primit nici un răspuns de la unchiul meu?

— Nici unul. Nici din Pyke, de la tatăl tău.

— Mai trimite păsări.

— Nu va fi de nici un folos. Până când păsările ajung la...

— *Trimite-le!* Azvârlind farfuria cât colo cu o mișcare a brațului, dădu păturile la o parte și se ridică din patul lui Ned Stark, gol pușcă și furios. Sau mă vrei mort? Asta e, Luwin? Acum, adevărul!

Bărbatul mărunţel și cărunt era neînfricat.

— Ordinul meu slujește.

— Da, dar pe cine?

— Regatul, răspunse Maester Luwin, și Winterfellul! Theon, cândva te-am învăţat să scrii și să socotești, te-am învăţat istoria și meșteșugul armelor. Și aș fi putut să te învăţ mai multe, dacă ai fi vrut. Nu voi susţine că-ţi port o dragoste nesfârșită, nu, dar nu pot nici să te urăsc. Chiar dacă te-aș urî, atâta vreme cât stăpânești Winterfellul, sunt legat prin jurământ să-ţi dau sfatul meu. Așa că acum te

sfătuiesc să te predai.

Theon se opri și ridică o mantie mototolită de pe podea, o scutură de paie și și-o așeză pe umeri. *Un foc, îmi trebuie un foc, și haine curate. Unde e Wex? Nu voi merge în mormânt cu haine murdare*.

— N-ai nici o speranță să reziști aici, continuă maesterul. Dacă nobilul tău tată ar fi avut de gând să-ți trimită ajutor, ar fi făcut-o până acum. Pe el Gâtul îl preocupă. Bătălia pentru nord va fi dusă în mijlocul ruinelor de la Moat Cailin.

— S-ar putea să fie așa, zise Theon. Și atâta timp cât eu am Winterfellul, Ser Rodrik și lorzii stegari ai lui Stark nu pot să înainteze spre sud și să îl surprindă pe unchiul meu pe la spate. *Nu sunt atât de neștiutor în meșteșugul războiului pe cât crezi tu, bătrâne*. Am provizii destule ca să rezist la un an de asediu, dacă e nevoie.

— Nu va fi nici un asediu. Poate vor petrece o zi sau două construindu-și scările și legând cârlige la capătul funiilor. Dar foarte curând vor trece peste zidurile tale printr-o sută de locuri deodată. S-ar putea să reușești să păstrezi cetatea o vreme, dar castelul va cădea într-o oră. Ai face mai bine să deschizi porțile și să ceri...

— ... *îndurare?* Știu ce fel de îndurare au ei pentru mine.

— E o cale.

— Sunt născut din fier, îi reaminti Theon. Am propria mea cale. Ce alegere mi-au lăsat? Nu, nu răspunde. Am auzit destule sfaturi de la tine. Du-te și trimite păsările alea, așa cum am poruncit, și spune-i lui Lorren că vreau să-l văd. Și lui Wex la fel. Vreau să mi se cureţe zalele, iar garnizoana să se adune în curte.

Pentru o clipă, crezu că maesterul avea să-l sfideze. Dar în cele din urmă Luwin se înclină

bățos.

— Cum poruncești.

Erau jalnic de puțini. Oamenii de Fier erau doar câțiva, curtea era mare.

— Oamenii nordului vor fi peste noi înainte de căderea serii, le spuse. Ser Rodrik Cassel și toți lorzii care au venit la chemarea lui. Nu voi fugi din calea lor. Am cucerit castelul și am de gând să-l păstrez, să trăiesc sau să mor ca Prinț de Winterfell. Dar nu voi porunci nimănui să moară cu mine. Dacă plecați acum, înainte ca oastea lui Ser Rodrik să năvălească asupra noastră, mai există o șansă să scăpați. Își scoase din teacă sabia lungă și trase o linie în noroi. Cei care vor să rămână și să lupte să iasă în față.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Oamenii stăteau în zalele, în blănurile și în hainele lor din piele fiartă, neclintiți de parcă ar fi fost ciopliți din piatră. Câțiva schimbară priviri. Urzen se mută de pe un picior pe altul. Dykk Harlaw își drese glasul și scuipă. Un deget de vânt răvăși părul lung și bălai al lui Endehar.

Theon avea senzația că se îneacă. *De ce sunt atât de surprins?* gândi el dezolat. Tatăl lui îl abandonase, unchii, sora, până și Duhoare, creatura aceea abjectă. De ce s-ar dovedi mai loiali oamenii lui? Nu era nimic de spus, nimic de făcut. Nu putea decât să stea acolo, sub uriașele ziduri cenușii și sub cerul alb, necruțător, cu sabia în mână, așteptând, așteptând...

Wex fu primul care trecu linia. Trei pași repezi și se așeză lângă Theon, gârbovindu-se.

De rușinea băiatului, Lorren cel Negru îl urmă, aruncând priviri încruntate.

— Altcineva? întrebă el.

Red Rolfe veni în față. Kromm. Werlag. Tymor și frații lui. Ulf al III-lea. Harrag

Sheepstealer. Patru din familia Harlaw și doi Botley. Kenned Balena fu ultimul. Șaptesprezece cu totul.

Urzen se afla printre cei care nu s-au mișcat, la fel și Stygg și fiecare dintre cei zece pe care îi adusese Asha de la Deepwood Motte.

— Atunci, plecați le spuse Theon. Alergați la sora mea. Vă va face tuturor o primire călduroasă, nu mă îndoiesc.

Stygg avea cel puțin decența de-a arăta rușinat. Ceilalți se îndepărtară fără o vorbă. Theon se întoarse către cei șaptesprezece rămași.

— Înapoi la ziduri. Dacă zeii ne vor cruța, nu-l voi uita pe nici unul dintre voi.

Lorren cel Negru rămase după ce toți ceilalți plecară.

— Oamenii castelului se vor întoarce împotriva noastră îndată ce lupta va începe.

— Știu asta. Ce-ai vrea să fac?

— Scoate-i afară, zise Lorren. Pe toți.

Theon scutură din cap.

— Lațul e pregătit?

— Da, ai de gând să-l folosești?

— Ai o soluție mai bună?

— Da. Îmi voi lua toporul și voi sta pe podul mobil și îi voi lăsa să vină să mă pună la încercare. Câte unul o dată, câte doi, trei, nu contează. Nimeni nu va trece șanțul cât timp mai respir eu.

Vrea să moară, gândi Theon. *Nu vrea victoria, ci un sfârșit demn de un cântec*.

— Vom folosi lațul.

— Cum spui tu, răspunse Lorren cu dispreț în priviri.

Wex îl ajută să se îmbrace pentru bătălie. Pe sub bluza neagră și mantia aurie avea o cămașă de zale bine uleiată, și sub aceasta un strat de

piele fiartă, țeapănă. Odată îmbrăcat și înarmat, Theon urcă în turnul de veghe, în colțul unde zidurile estice și cele sudice se întâlneau, să arunce o privire la soarta care-l aștepta. Oamenii nordului se împrăștiau înconjurând castelul. Era greu să le apreciezi numărul. O mie, cel puțin, poate de două ori mai mulți. *Contra șaptesprezece*. Aduseseră catapulte. Nu vedea turnuri de asediu huruind pe drumul regelui, dar era lemn destul în pădurea lupilor ca să construiască oricâte erau necesare.

Theon le cercetă flamurile prin luneta din Myr a lui Maester Luwin. Securea de război a clanului Cerwyn flutura vitejește oriîncotro se uita, și mai erau și copacii clanului Tallhart, și tritoni de la Portul Alb. Mai puțin obișnuite erau blazoanele caselor Flint și Karstark. Ici și colo vedea chiar și elanul familiei Hornwood. *Dar nici un Glover, Asha se îngrijise de asta, nici un Bolton de la Dreadfort, nici un Umber nu se ivi din umbra Zidului*. Nu că ar fi fost nevoie de ei. În scurt timp, băiatul Cley Cerwyn își făcu apariția în fața porților, ducând un steag de pace în vârful unui băț înalt, să anunțe că Ser Rodrik Cassel dorește să ducă tratative cu Theon Schimbă-mantie.

Schimbă-mantie. Numele era amar ca fierea. Plecase la Pyke să conducă lungile corăbii ale tatălui său împotriva Lannisportului, își aminti el.

— Voi ieși imediat, strigă el în jos. Singur.

Lorren cel Negru nu fu de acord.

— Numai sângele poate spăla sângele, declară el. Cavalerii își respectă, poate, armistițiile cu alți cavaleri, dar nu sunt atât de grijulii cu onoarea lor când au de-a face cu unii pe care îi consideră proscriși.

Theon se zbârli.

— Sunt Prinţul Winterfellului și moștenitor al Insulelor de Fier. Acum du-te și caut-o pe fată și fă cum ţi-am spus.

Lorren cel Negru îi aruncă o privire ucigătoare.

— Da, Prinţe.

S-a întors și el împotriva mea, își dădu Theon seama. În ultimul timp i se părea că până și pietrele Winterfellului se întorseseră împotriva lui. *Dacă mor, voi muri fără prieteni, părăsit*. Ce alegere îi mai rămânea, atunci, decât să trăiască?

Se îndreptă călare către casa porţii, cu coroana pe cap. O femeie scotea apă din fântână, iar Gage, bucătarul, stătea în ușa bucătăriei. Își ascunseră ura în spatele unor priviri posomorâte și-a unor feţe goale ca niște foi nescrise, dar Theon o simţea.

Când podul mobil fu coborât, un vânt rece suspină peste șanţul de apărare. Atingerea lui îl făcu să tremure. *E din cauza frigului, nimic mai mult*, își spuse Theon, *un dârdâit, nu un fior. Până și oamenii curajoși dârdâie*. În acel vânt mușcător, înaintă pe sub bariera-ghilotină și peste podul mobil. Porţile exterioare se dădură în lături să-l lase să treacă. Pășind pe sub ziduri, simţea ochii băieţilor urmărindu-l din adânciturile goale unde cândva fuseseră ochii lor.

Ser Rodrik aștepta în piaţă călare pe calul său bălţat. Lângă el, flutura lupul străvechi al Casei Stark, purtat de tânărul Cley Cerwyn. Erau singuri în piaţă, dar Theon vedea arcași pe acoperișurile caselor din împrejurimi, la dreapta lăncieri, iar la stânga un șir de cavaleri sub tritonul cu trident al Casei Manderly. *Fiecare dintre ei mă vrea mort*. La fel și băieţii

cu care băuse, cu care jucase zaruri sau chiar umblase la femei, dar asta nu-l va salva dacă va cădea în mâinile lor.

— Ser Rodrik. Theon trase calul de căpăstru și se opri. Mă îndurerează că trebuie să ne întâlnim ca dușmani.

— Durerea mea e că trebuie să aștept nițel ca să te spânzur. Bătrânul cavaler scuipă pe pământul noroios. Theon Schimbă-mantie!

— Sunt Greyjoy de Pyke, îi reaminti Theon. Mantia în care m-a înfășat tatăl meu purta un kraken, nu un lup străvechi.

— Timp de zece ani ai fost sub tutela familiei Stark.

— Ostatic și prizonier, după câte îmi amintesc.

— Atunci poate că Lordul Eddard ar fi trebuit să te țină legat în lanțuri de zidul unei temnițe. În schimb, te-a crescut printre propriii săi fii, băieții dulci pe care i-ai măcelărit și, spre rușinea mea fără margini, eu te-am instruit în arta războiului. Mai bine ți-aș fi înfipt o sabie în burtă decât să-ți pun una în mână.

— Am ieșit să negociem, nu să-ți suport insultele. Spune ce ai de spus, bătrâne. Ce vrei de la mine?

— Două lucruri, răspunse bătrânul, Winterfell și viața ta. Poruncește oamenilor tăi să deschidă porțile și să lase jos armele. Cei care nu au ucis nici un copil vor fi liberi să plece, dar pe tine te vom păstra pentru judecata Regelui Robb. Fie ca zeii să aibă milă de tine când se va întoarce.

— Robb nu va mai vedea Winterfellul niciodată, promise Theon. Își va rupe gâtul la Moat Cailin, așa cum s-a întâmplat cu fiecare oaste a sudului, de zece mii de ani încoace. Noi stăpânim nordul acum, ser.

— Stăpâniți trei castele, răspunse Ser Rodrik, și pe acesta am de gând să-l iau înapoi, Schimbă-mantie.

Theon ignoră acest apelativ.

— Iată condițiile *mele*. Aveți timp până diseară să vă împrăștiați. Cei care îi vor jura credință lui Balon Greyjoy ca rege și mie ca Prinț al Winterfellului vor primi confirmarea drepturilor și proprietăților lor și nu vor avea de suferit. Cei care ne sfidează vor fi distruși.

Tânărului Cerwyn nu-i venea să creadă.

— Ești nebun, Greyjoy?

Ser Rodrik clătină din cap.

— Doar înfumurat, băiete. Mă tem că Theon a avut întotdeauna o părere prea bună despre sine. Bătrânul ridică un deget. Să nu-ți imaginezi că sunt nevoit să aștept până ce Robb își croiește drum cu sabia în mână spre Gât, ca să mă ocup de unul ca tine. Am aproape două mii de oameni cu mine... Și dacă poveștile sunt adevărate, tu nu ai mai mult de cincisprezece.

Șaptesprezece, de fapt, își zise Theon străduindu-se să zâmbească.

— Am ceva mai bun decât oameni. Și ridică un pumn deasupra capului, semnalul pe care Lorren cel Negru îl aștepta.

Zidurile Winterfellului erau în spatele lui, dar Ser Rodrik era cu fața direct spre ele și nu avea cum să nu vadă. Theon îi urmări chipul. Când bărbia începu să-i tremure sub barba aspră și albă, știu exact ce anume vedea bătrânul. *Nu e surprins*, gândi Theon cu tristețe, *dar teama e acolo*.

— Asta e lașitate, zise Ser Rodrik. Să folosești un copil atât de... E josnic.

— O, știu, răspunse Theon. E un fel de mâncare pe care l-am gustat și eu, sau ai uitat? Aveam zece ani când am fost luat din casa

tatălui meu, ca garanție că nu va mai ridica nici o revoltă.

— Nu e același lucru.

Chipul lui Theon era inexpresiv.

— Lațul pe care l-am avut eu la gât nu era făcut din sfoară de cânepă, asta cam așa e, dar l-am simțit. Și mă rodea, Ser Rodrik. Mă rodea tare. Nu-și dăduse bine seama de asta până acum, dar, pe măsură ce cuvintele se revărsau, vedea cât de adevărate erau.

— Nu ți-a făcut nimeni nici un rău.

— Și nimeni nu-i va face nici un rău lui Beth a ta câtă vreme tu...

Ser Rodrik nu-i dădu ocazia să termine.

— *Năpârcă*, zise cavalerul cu fața roșie de furie în spatele acelei bărbi albe. Ți-am acordat șansa de a-ți salva oamenii și de a muri cu o fărâmă de demnitate, Schimbă-mantie, ar fi trebuit să știu că e prea mult să cer asta de la un ucigaș de copii. Mâna i se așeză pe mânerul sabiei. Ar trebui să te spintec acum și aici și să pun capăt minciunilor și înșelăciunilor tale. Pe zei, ar trebui.

Theon nu se temea de un bătrân tremurător, dar arcașii aceia care nu-l pierdeau din ochi și acel șir de cavaleri erau altceva. Dacă săbiile ieșeau din teacă, șansele lui de a ajunge viu înapoi la castel erau aproape inexistente.

— Încalcă-ți jurământul și omoară-mă, și o vei privi pe micuța ta Beth spânzurată la capătul unei funii.

Degetele lui Ser Rodrik se albiseră la articulații, dar, după o clipă, își luă mâna de pe mânerul sabiei.

— Într-adevăr, am trăit prea mult.

— Nu te voi contrazice, ser. Accepți condițiile mele?

— Am o datorie față de Lady Catelyn și față

de Casa Stark.

— Și Casa ta? Beth este ultima din sângele tău.

Bătrânul cavaler își îndreptă spatele.

— Mă ofer pe mine în schimbul fiicei mele. Elibereaz-o și ia-mă ostatic. Cu siguranță, castelanul Winterfell valorează mai mult decât un copil.

— Nu și pentru mine. *Un gest cavaleresc, bătrâne, dar nu sunt atât de nătărău*. Nici pentru Lordul Manderly sau pentru Leobald Tallhart, aș pune rămășag. *Jalnica ta piele bătrână nu valorează mai mult pentru ei decât a oricărui alt om*. Nu, voi păstra fata... Și o voi păstra teafără atâta timp cât faci cum ți-am poruncit. Viața ei e în mâinile tale.

— O, zei, Theon, cum poți face asta? Știi că trebuie să atac, am *jurat*...

— Dacă oastea aceasta e încă pe poziții când soarele apune, Beth a ta va fi spânzurată, zise Theon. Un alt ostatic o va urma în mormânt la primii zori, și un altul la apusul soarelui. Fiecare răsărit și fiecare apus va însemna o moarte, până ce veți pleca. Nu duc lipsă de prizonieri.

Nu așteptă nici un răspuns, ci își întoarse calul și se îndreptă către castel. Merse încet la început, dar gândul la acei arcași în spatele lui îl făcu în curând să treacă la galop. Micile capete îl priveau venind, din țepușele lor, cu fețele smolite profilându-se tot mai amenințătoare cu fiecare pas. Între ele se afla micuța Beth Cassel, cu streangul de gât și plângând. Theon dădu pinteni calului și porni într-un galop năvalnic. Copitele Zâmbitorului tropăiră pe podul mobil ca bătăile unei tobe.

În curte, descălecă și îi dădu lui Wex hățurile.

— S-ar putea să-i oprească, îi spuse lui Lorren cel Negru. Vom ști până la apusul soarelui. Duceți-o pe fată înăuntru până atunci și țineți-o la loc sigur. Sub straturile de piele, de oțel și de lână era lac de sudoare. Am nevoie de o cupă cu vin. Un butoi ar fi și mai bun.

În dormitorul lui Ned Stark fusese aprins un foc. Theon se așeză lângă el și își umplu o cupă cu vinul roșu, tare, din pivnițele castelului, un vin acru ca sufletul lui. *Vor ataca*, gândi el cu tristețe, privind flăcările. *Ser Rodrik își iubește fiica, dar rămâne castelan și, mai presus de toate, cavaler*. Dacă ar fi fost Theon cu un lanț în jurul gâtului și Lordul Balon ar fi fost la comanda armatei de afară, goarnele ar fi putut suna deja atacul, nu se îndoia nici o clipă de asta. Trebuia să mulțumească zeilor că Ser Rodrik nu era născut din fier. Oamenii din țările verzi erau dintr-o plămadă mai moale, deși nu era sigur că se vor dovedi destul de maleabili.

Dacă nu, dacă bătrânul dădea comanda să asedieze castelul orice-ar fi, Winterfellul va cădea. Theon nu-și făcea nici false iluzii în privința aceasta. Cei șaptesprezece ai lui ar omorî, poate, de trei, de patru, de cinci ori numărul lor, dar până la urmă ar fi copleșiți.

Theon privea flăcările peste marginea pocalului său, cugetând la toată această nedreptate.

— Am călărit alături de Robb Stark în Pădurea Șoaptelor, murmură el.

Îi fusese frică în noaptea aceea, dar nu ca acum. Una e să mergi la luptă înconjurat de prieteni și alta e să sfârșești singur și disprețuit. *Îndurare*, gândi el nefericit.

Când văzu că vinul nu-i aduce nici o mângâiere, Theon îl trimise pe Wex să-i aducă

arcul și se duse în curtea interioară. Rămase acolo, trăgând săgeată după săgeată la ţinte până ce umerii începură să-l doară și degetele îi erau pline de sânge, oprindu-se doar cât să scoată săgeţile din ţinte pentru o altă rundă. *Am salvat viața lui Bran cu acest arc*, își reaminti. *Mi-aș dori să pot s-o salvez și pe a mea*. La fântână veniră femei, dar nu zăboviră; ceea ce văzură pe chipul lui Theon, nu se știe ce, le făcu să se îndepărteze în grabă.

În spatele lui se înălţa turnul zdrobit, cu vârful zimţat ca o coroană acolo unde focul îi dărâmase etajele superioare, cu mult timp în urmă. Pe măsură ce soarele se mișca, umbra turnului se deplasa și ea, alungindu-se treptat, o mână neagră care se întindea după Theon Greyjoy. Când soarele atinse zidul, mâna îl înhăţă. *Dacă o spânzur pe fată, nordicii vor ataca pe loc*, gândi el slobozind o săgeată. *Nu există cale de ieșire, nici una*.

— Dacă ai avea o sută de arcași la fel de buni ca tine, poate ai avea o șansă să păstrezi castelul, zise blând o voce.

Când se întoarse, Maester Luwin era în spatele lui.

— Pleacă, îi spuse Theon. Am avut parte destul de sfaturile tale.

— Și de viaţă? Ai avut parte de destulă viaţă, nobilul meu prinţ?

Ridică o sprânceană.

— Încă un cuvânt și îţi trec săgeata asta prin inimă.

— N-ai s-o faci.

Theon înclină arcul, trăgând penele gri de gâscă spre obraz.

— Vrei să fii ţintă?

— Eu sunt ultima ta speranţă, Theon.

Nu am nici o speranţă, gândi el. Cu toate

acestea, coborî arcul cu o palmă și spuse:

— N-am să fug.

— Nu vorbesc despre fugă. Îmbracă straiele negre.

— Rondul de Noapte? Theon lăsă arcul să coboare încet și îndreptă săgeata către pământ.

— Ser Rodrik a slujit Casa Stark toată viaţa, iar Casa Stark a fost întotdeauna prietena Rondului. Nu te va refuza. Deschide-ţi porţile, lasă armele jos, acceptă-i condiţiile și *trebuie* să te lase să îmbraci veșmintele negre!

Un frate al Rondului de Noapte. Asta însemna să rămână fără coroană, fără fii, fără soţie... dar însemna viaţă și o viaţă cu onoare. Însuși fratele lui Ned Stark alesese Rondul, și Jon Snow la fel.

Am haine negre din belșug, odată ce smulg krakenul de pe ele. Chiar și calul meu e negru. Aș putea să ajung sus în Rond – căpetenie a cercetașilor, probabil chiar Lord Comandant. N-are decât să păstreze Asha nenorocitele de insule, sunt la fel de posomorâte ca și ea. Dacă aș sluji la Rondul de Est, aș putea să fiu la comanda propriei mele corăbii, și dincolo de Zid se vânează bine. Cât despre femei, ce sălbatică nu ar vrea un prinţ în patul ei? Un zâmbet i se furișă încet pe faţă. *O mantie neagră nu poate fi schimbată. Voi fi la fel de bun ca oricare...*

— PRINŢE THEON! Strigătul neașteptat îi spulberă visul cu ochii deschiși. Kromm traversa curtea în salturi. Nordicii...

Fu străbătut dintr-odată de un sentiment bolnăvicios de spaimă.

— Atacă?

Maester Luwin îl apucă de braţ.

— Mai este timp. Ridică un steag de pace...

— Se luptă, zise Kromm precipitat. Au apărut mai mulţi oameni, cu sutele, și la

început s-au îndreptat către ceilalţi, să li se alăture. Dar acum s-au năpustit asupra lor.

— E Asha? Venise, oare, să-l salveze, până la urmă?

Dar Kromm scutură din cap.

— Nu. Aceștia sunt oameni ai nordului, îţi spun. Cu un om însângerat pe steaguri.

Omul jupuit al Dreadfortului. Duhoare fusese omul Bastardului lui Bolton înainte de a fi capturat, își amintea Theon. Era greu de crezut că o ființă respingătoare ca el îi putea influența pe Boltoni să-și schimbe jurământul de loialitate, dar nimic altceva nu era plauzibil.

— Vreau să văd cu ochii mei, zise Theon.

Maester Luwin își târî picioarele în urma lui. Pe când ajunseră la metereze, oameni morţi și cai morţi erau risipiţi prin toată piața de dincolo de porţi. Nu văzu linii de luptă, ci doar un haos ameţitor de flamuri și de săbii. Strigăte și ţipete răsunau în aerul rece de toamnă. Ser Rodrik părea să domine numeric, dar oamenii Dreadfortului erau mai bine conduși și îi luaseră pe ceilalţi pe nepregătite. Theon îi privi cum atacă și se retrag și atacă din nou, ciopârţind oastea mai mare în bucăţi însângerate de fiecare dată când încerca să se grupeze între case. Auzea bubuitul securilor de fier pe scuturile de stejar, peste nechezatul îngrozit al unui cal mutilat. Văzu hanul arzând.

Lorren cel Negru își făcu apariţia în spatele lui și rămase o vreme în tăcere. Soarele coborâse spre apus, pictând câmpurile și casele, toate într-un roșu strălucitor. Un strigăt subţire, tremurător, de durere veni, purtat de vânt, de dincolo de ziduri și un corn de război sună în spatele caselor cuprinse de flăcări. Theon privi cum un bărbat rănit se târa pe jos, mânjind noroiul cu sângele vieţii sale, chinuindu-se să

ajungă la fântâna aflată în mijlocul pieţei. Muri înainte de a ajunge acolo. Purta o vestă de piele și un coif conic, dar nici un însemn care să spună de ce parte luptase.

Ciorile veniră în pulberea albastră, odată cu stelele nopţii.

— Cei din clanul Dothraki cred că stelele sunt spiritele vitejilor morţi, zise Theon. Maester Luwin îi spusese asta, cu multă vreme în urmă.

— Dothraki?

— Călăreţii de dincolo de Marea Îngustă.

— O, ei. Lorren cel Negru se strâmbă în spatele bărbii. Sălbaticii cred tot felul de lucruri prostești.

Pe măsură ce noaptea devenea mai întunecată și fumul se împrăștia, era tot mai greu să-ți dai seama ce se întâmplă dedesubt, dar vacarmul oțelului se potoli treptat până ce dispăru, iar strigătele și sunetul goarnelor lăsară loc gemetelor și bocetelor tânguitoare. Într-un sfârșit, o coloană de oameni călare se ivi din fumul purtat de vânt. În fruntea lor se afla un cavaler în armură neagră. Coiful lui rotunjit răspândea o strălucire roșiatică, întunecată, iar o mantie rozalie îl flutura pe umeri. În faţa porţii principale, dădu pinteni calului și unul dintre oamenii lui strigă să se deschidă castelul.

— Ești prieten sau dușman? zbieră Lorren cel Negru.

— Ar aduce un dușman asemenea daruri de preţ? Coif Roșu flutură mâna și trei leșuri fură azvârlite în faţa porţilor. O torţă fu legănată deasupra cadavrelor, astfel ca apărătorii de pe zid să poată vedea fețele celor uciși.

— Bătrânul castelan, zise Lorren cel Negru.

— Cu Leobald Tallhart și Cley Cerwyn. Micul lord primise o săgeată în ochi, iar Ser

Rodrik își pierduse brațul stâng până la cot. Maester Luwin scoase un strigăt înăbușit de spaimă, se întoarse cu spatele la metereze și se prăbuși, tulburat, la pământ.

— Marele porc Manderly a fost prea laș ca să părăsească Portul Alb, altfel l-am fi adus și pe el, strigă Coif Roșu.

Sunt salvat, gândi Theon. *Atunci, de ce mă simt atât de pustiit?* Aceasta era victoria, dulcea victorie, salvarea pentru care se rugase. Aruncă o privire spre Maester Luwin. *Și când mă gândesc că eram gata să mă predau și să îmbrac veșmintele negre...*

— Deschideți porțile pentru prietenii noștri. Poate că în noaptea asta Theon avea să doarmă fără să se teamă de ceea ce i-ar putea aduce visele.

Oamenii din Dreadfort înaintară, traversând șanțul și intrând pe porțile interioare. Theon coborî împreună cu Lorren cel Negru și cu Maester Luwin să-i întâmpine în curte. De capetele câtorva sulițe atârnau fanioane de un roșu palid, dar mult mai mulți duceau securi de război, spade și scuturi pe jumătate sfărâmate.

— Câți oameni ați pierdut? îl întrebă Theon pe Coif Roșu când descăleca.

— Douăzeci, treizeci.

Lumina torțelor sclipea pe emailul ciobit al vizierei sale. Coiful și pieptarul său aveau forma unui bust jupuit și însângerat, cu gura deschisă într-un urlet mut de durere.

— Ser Rodrik te depășea cu cinci la unu.

— Da, dar ne-a luat drept prieteni. O greșeală banală. Când nătărăul bătrân mi-a întins mâna, eu i-am luat jumătate din braț. Pe urmă l-am lăsat să-mi vadă chipul. Bărbatul își duse ambele mâini la coif și îl ridică de pe cap, ținându-l la îndoitura brațului.

— Duhoare, zise Theon tulburat. *Cum s-a ales un servitor cu o asemenea armură?*

Bărbatul râse.

— Mizerabilul a murit. Se apropie. Vina fetei. Dacă nu ar fi fugit atât de departe, calul lui n-ar fi șchiopătat și poate am fi reușit să fugim. I l-am dat lui pe al meu când am văzut călăreții de pe creastă. Până atunci, terminasem cu ea, iar lui îi plăcea să vină la rând când încă erau calde. A trebuit să-l smulg de pe ea și să-i îndes hainele mele în mâini – cizme din piele de vițel și vestă de catifea, o centură de sabie gravată cu argint, până și mantia mea de șa. Du-te la Dreadfort, i-am spus, adu câte ajutoare poți. Ia calul meu, e mai iute, și, ține aici, poartă inelul pe care mi l-a dat tata, ca să știe că vii din partea mea. Învățase că e nu e cazul să-mi pună întrebări. Până când i-au vârât săgeata aia în spate, eu m-am mânjit cu murdăria fetei și m-am îmbrăcat în zdrențele lui. S-ar fi putut să mă spânzure, oricum, dar era singura șansă pe care o aveam. Își șterse gura cu dosul palmei. Și acum, dulce prinț, mi-ai promis o femeie dacă îți aduc două sute de oameni. Ei bine, ți-am adus de trei ori pe atât, și nu băiețandri, nici țărani, ci garnizoana tatălui meu.

Theon își dăduse cuvântul. Nu era momentul să dea înapoi. *Plătește-i moneda de carne și ocupa-te de el mai târziu*.

— Harrag, zise Theon, du-te la adăposturi și adu-o afară pe Palla pentru... ?

— Ramsay. Pe buzele lui dolofane flutură un zâmbet, dar nici unul în ochii aceia palizi. Snow, așa mi-a spus nevasta mea înainte de a-și mânca degetele, dar eu zic Bolton. Zâmbetul i se acri. Așa, deci, mi-ai oferi o îngrijitoare de animale pentru bunele mele servicii, așa stau lucrurile?

Era o nuanță în glasul lui care lui Theon nu-i plăcea, după cum nu-i plăcea nici felul insolent în care îl priveau oamenii din Dreadfort.

— E ceea ce ți-a fost promis.

— Miroase a rahat de câine. Întâmplător, m-am săturat de mirosurile urâte. Cred că o voi avea în schimb pe cea care-ți încălzește ție patul. Cum îi spui? Kyra?

— Ești nebun? zise furios Theon. Am să te...

Dosul palmei Bastardului îl prinse din plin, și oasele obrazului i se sfărâmară cu un scrâșnet dezgustător sub oțelul mănușii de zale. Lumea dispăru într-un țipăt roșu de durere.

Cândva, mai târziu, Theon se trezi culcat la pământ. Se rostogoli pe burtă și înghiți o gură de sânge. *Închideți porțile!* încercă el să strige, dar era prea târziu. Oamenii Dreadfortului îi omorâseră pe Red Rolfe și pe Kenned, iar alții se revărsau înăuntru, un râu de zale și de săbii ascuțite. Avea un țiuit în urechi și oroare de jur-împrejur. Lorren cel Negru era cu sabia scoasă, dar patru îl înghesuiau deja. Îl văzu pe Uff căzând la pământ, cu o săgeată de arbaletă în burtă, în timp ce alerga către Sala Mare. Maester Luwin încerca să-l ajungă, când un cavaler pe un cal de război îi înfipse o suliță între umeri, apoi făcu un salt înapoi, ca să treacă peste el cu calul. Un alt bărbat învârti o torță împrejurul capului și pe urmă o azvârli către acoperișul de paie al grajdurilor.

— Păstrați-mi-i pe Frey, striga Bastardul în timp ce flăcările se ridicau mugind, și ardeți restul. Ardeți, ardeți totul.

Ultimul pe care îl văzu Theon Greyjoy fu Zâmbitorul, năvălind afară din grajdurile în flăcări, cu coama arzând, țipând, nechezând...

TYRION

Visă un tavan de piatră crăpat și miros de sânge, de rahat și de carne arsă. Aerul era încărcat de un fum înțepător. Peste tot în jurul lui se aflau oameni gemând și scâncind și, din când în când, aerul era străpuns de câte un urlet răgușit de durere. Când încercă să se miște, descoperi că își murdărise așternutul. Fumul îi făcea ochii să lăcrimeze. *Plâng?* Nu trebuia să-l lase pe tatăl lui să vadă. Era un Lannister de Casterly Rock. *Un leu, trebuie să fiu un leu, să trăiesc leu, să mor leu*. Dar îl durea atât de tare. Prea slab ca să geamă, rămase zăcând în propria murdărie și închise ochii. În apropiere, cineva înjura zeii cu o voce gravă, monotonă. Asculta blasfemiile și se întrebă dacă era pe moarte. După o vreme, camera se estompă.

Se trezi afară din oraș, plimbându-se printr-o lume fără culoare. Pe cerul cenușiu se avântau corbi, cu aripi largi și întunecate, iar ciori negre se ridicau de la ospeţele lor, în nori furioși, ori de câte ori pășea. Viermi albi scormoneau prin neagra putreziciune. Lupii erau cenușii, la fel și surorile tăcute; împreună, smulgeau carnea de pe cei căzuți. Pe terenurile pentru turniruri erau împrăștiate cadavre. Soarele era un bănuţ fierbinte și alb, strălucind peste râul cenușiu care curgea în jurul oaselor carbonizate și al corăbiilor scufundate. Din rugurile morților se ridicau coloane negre de fum și de cenușă albă, fierbinte. *Isprava mea*, gândi Tyrion Lannister. *Au murit la porunca mea*.

La început nu era nici un sunet în lume, dar după o vreme începu să audă glasurile morților, grave și înfricoșătoare. Plângeau și gemeau, implorau să li se pună capăt durerii, strigau după ajutor și își chemau mamele. Tyrion nu își cunoscuse mama. El o voia pe Shae, dar ea nu era acolo. Bântuia singur printre umbrele gri, încercând să-și amintească...

Surorile tăcute dezbrăcau morții de armuri și de veșminte. Toate vopselele strălucitoare de pe cămășile celor uciși se scurseseră; erau îmbrăcați în nuanțe de alb și de gri, iar sângele lor era negru și uscat. Le privi trupurile goale, ridicate de mâini și de picioare pentru a fi duse la ruguri, să se alăture camarazilor lor. Metalul și pânza erau aruncate în spatele unei căruțe albe de lemn, trasă de un cal negru, înalt.

Atât de mulți morți, foarte mulți. Trupurile lor atârnau fără vlagă, fețele erau uscate, înțepenite sau umflate de abur, de nerecunoscut, nici măcar omenești. Veșmintele pe care surorile le luau de la ei erau împodobite cu inimi negre, cu lei gri, cu flori uscate și cu cerbi palizi și fantomatici. Armurile erau zdrențuite și găurite, cămășile de zale despicate, rupte, ciopârțite. *De ce i-ai omorât?* Cândva, știuse, dar, cumva, uitase.

Ar fi vrut s-o întrebe pe una dintre surorile tăcute, dar când încercă să vorbească, descoperi că nu avea gură. O piele netedă, dintr-o bucată, îi acoperea dinții. Descoperirea îl îngrozi. Cum putea să trăiască fără gură? Începu să fugă. Orașul era aproape. În oraș va fi în siguranță, departe de toți morții. Locul lui nu era lângă morți. Nu avea gură, dar era încă un om viu. *Nu, un leu, un leu, unul viu*. Dar când ajunse lângă zidurile orașului, porțile erau închise în fața lui.

Era întuneric când se trezi. La început nu

văzu nimic, dar, după o vreme, contururile vagi ale patului se iviră în jurul lui. Draperiile erau trase, dar putea vedea forma stâlpilor sculptaţi ai patului și partea lăsată în jos a baldachinului de catifea deasupra capului. Sub el se afla moliciunea unei saltele de pene, iar sub cap avea o pernă de puf. *Propriul meu pat. Sunt în propriul meu pat, în propriul meu dormitor*.

Era cald sub baldachin, sub mormanul mare de blănuri și de pături care îl acopereau. Transpira. *Febră*, gândi el ameţit. Se simţea foarte slăbit și când se chinui să ridice mâna, fu săgetat de durere. Renunţă la efort. Își simţea capul mare, la fel de mare ca patul, prea greu ca să-l ridice de pe pernă. Trupul nu și-l simţea deloc. *Cum am ajuns aici?* Încercă să-și aducă aminte. Bătălia îi reveni în minte în crâmpeie. Lupta de-a lungul râului, cavalerul care îi întinsese mâna înmănușată, podul de corăbii...

Ser Mandon. Văzu ochii goi, morţi, mâna întinsă, focul verde strălucind pe platoșa albă, emailată. Teama îl străbătu într-o rafală rece; sub cearceafuri, simţi băşica dându-și drumul. Ar fi strigat dacă ar fi avut gură. *Nu, acela a fost visul*, gândi el cu capul bubuind. *Ajutor, cineva să mă ajute, Jaime, Shae, mamă, cineva... Tysha...*

Nimeni nu-l auzi. Nimeni nu veni. Singur în întuneric, se prăbuși înapoi într-un somn cu miros de urină. Visă că sora lui stătea deasupra patului, cu nobilul lor tată alături, încruntându-se. Trebuia să fie un vis, de vreme ce Lordul Tywin era la o mie de leghe depărtare, luptându-se cu Robb Stark la vest. Alţi oameni intrau și ieșeau. Varys îl privi și oftă, dar Degeţel făcu o remarcă ironică. *Nenorocit de bastard trădător*, gândi Tyrion înveninat, *te-am trimis la Podul Amar și nu te-ai mai întors*.

Uneori îi auzea discutând, dar nu înțelegea cuvintele. Glasurile lor îi bâzâiau în urechi ca niște viespi înfășurate într-un postav gros.

Vru să întrebe dacă au câștigat bătălia. *Așa trebuie să fie, altfel aș fi un cap, undeva, într-o țeapă. Dacă trăiesc, înseamnă că am câștigat*. Nu știa ce-i făcea mai multă plăcere: victoria sau faptul că fusese în stare să o pună la cale. Mintea i se limpezea, deși încet. Asta era bine, căci mintea era tot ce avea.

Data următoare când se trezi, draperiile fuseseră trase în lături și Podrick Payne stătea deasupra lui cu o lumânare. Când îl văzu pe Tyrion deschizând ochii, fugi. *Nu, nu pleca, ajută-mă*, încercă el să strige, dar nu reuși să scoată decât un geamăt înfundat. *Nu am gură*. Ridică o mână la față, cu o mișcare chinuită și tremurătoare. Degetele lui găsiră pânză aspră acolo unde ar fi trebuit să găsească carne, buze, dinți. Partea inferioară a feței era strâns bandajată, o mască de lut întărit, cu găuri ca să respire și să poată fi hrănit.

În scurt timp Pod reapăru. De data asta, cu el era un străin, un maester cu lanț și înveșmântat în robă.

— Stăpâne, trebuie să stai nemișcat, șopti omul. Ești grav rănit. O să-ți faci foarte rău. Ți-e sete?

Reuși cu greu să dea din cap. Maesterul introduse o pâlnie de aramă în gaura de deasupra gurii sale și îi turnă încet un firișor pe gât. Tyrion înghiți, fără să simtă gustul. Prea târziu își dădu seama că era laptele macului. Până când maesterul îi îndepărtă pâlnia de la gură, se prăbușea din nou în spirala somnului.

De data asta visă că era la un ospăț, un banchet al victoriei, într-o sală mare. Avea un scaun înalt pe platformă și oamenii ridicau

cupele și îl aclamau ca erou. Marillion era acolo, cântăreţul care călătorise cu ei prin Munţii Lunii. Cânta, acompaniat de harpa lui de lemn, despre faptele îndrăzneţe ale Pezevenghiului. Până și tatăl lui zâmbea aprobator. Când cântecul se sfârși, Jaime se ridică de la locul lui, îi porunci lui Tyrion să îngenuncheze și îl atinse mai întâi pe un umăr, apoi pe celălalt, cu sabia lui de aur, iar când se ridică era cavaler. Shae aștepta să-l îmbrățișeze. Îl luă de mână, râzând și tachinându-l, spunându-i „uriașul ei Lannister".

Se trezi în întuneric, într-o cameră rece și goală. Draperiile fuseseră trase din nou. Ceva nu era în ordine, ceva îi dădea târcoale, dar nu-și dădea seama ce. Era din nou singur. Dând la o parte păturile, încercă să se ridice, dar durerea era prea mare și curând se prăbuși, cu respiraţia întretăiată. Faţa nu era nici pe departe totul. Partea lui dreaptă era o imensă durere și, ori de câte ori ridica braţul, un junghi îi străbătea pieptul. *Ce mi s-a întâmplat?* Chiar și bătălia părea pe jumătate vis când încerca să se gândească la ea. *Am fost rănit mult mai rău decât credeam. Ser Mandon...*

Amintirea îl înspăimântă, dar Tyrion își impuse să o păstreze, să o învârtă în cap, să se uite la ea îndelung. *A încercat să mă omoare, fără doar și poate. Partea aceea n-a fost un vis. M-ar fi tăiat în două dacă Pod n-ar fi... Pod, unde e Pod?*

Scrâșnind din dinţi, se agăţă de draperiile patului și trase. Draperiile se sfâșiară de pe baldachinul de deasupra și căzură în dezordine, o parte pe jos și o parte peste el. Chiar și acest mic efort îl ameţi. Camera se învârtea în jurul lui, numai pereţi goi și umbre negre, cu o singură fereastră îngustă. Își văzu cufărul, un

morman de haine, armura tocită. *Acesta nu e dormitorul meu*, își dădu el seama. *Nici măcar Turnul Mâinii*. Cineva îl mutase. Strigătul lui de furie țâșni ca un geamăt sufocat. Camera era întunecată și rece, iar el ardea.

Visă un loc mai frumos, o căsuță tihnită lângă marea soarelui. Zidurile erau crăpate și strâmbe, iar podeaua era făcută din pământ bătut, dar aici îi fusese mereu cald, chiar când lăsau focul să se stingă. *Obișnuia să mă tachineze pe tema asta*, își aminti el. *Nu mă gândeam niciodată să pun lemne pe foc, asta fusese întotdeauna sarcina servitorilor*. „Nu avem servitori", îmi amintea ea, eu spuneam: „Mă ai pe mine, sunt servitorul tău.", iar ea răspundea: „Un servitor leneș. Ce faceți cu servitorii leneși la Casterly Rock, stăpâne?", iar el îi zicea: „Îi sărutăm." Asta o făcea întotdeauna să chicotească. „N-aș prea crede, îi bateți, sunt sigură.", spunea ea, dar el insista: „Nu, îi sărutăm, uite-așa." Îi arăta cum. „Le sărutăm mai întâi degetele, unul câte unul, și le sărutăm încheieturile, da, și îndoitura mâinii. Pe urmă le sărutăm urechile nostime, toți servitorii noștri au urechi nostime. Nu mai râde! Și le sărutăm obrajii și nasurile cu mica lor umflătură, uite așa, și le sărutăm frumoasele sprâncene și părul și buzele și... mmm, gurile... așa..."

Se sărutau ore în șir și își petreceau ziua întreagă fără să facă altceva decât să lenevească în pat, ascultând valurile și mângâindu-se. Întregul ei trup era pentru el o adevărată minune, iar ea părea că găsește plăcere în trupul lui. Uneori îi cânta. *Am iubit o fecioară, dulce ca o vară, cu soare în păr*. „Te iubesc, Tyrion", îi șoptea seara, înainte de a se culca. „Îți iubesc buzele. Îți iubesc glasul și cuvintele pe

care mi le spui, și blândețea cu care mă înconjori. Îți iubesc chipul." „Chipul?" „Da. Da. Îți iubesc mâinile și felul în care mă atingi. Bărbăția, îți iubesc bărbăția. Îmi place ce simt când e în mine." „Și ea te iubește, doamna mea." „Îmi place să-ți spun numele, Tyrion Lannister. Se potrivește cu al meu. Nu Lannister, celălalt. Tyrion și Tysha. Tysha și Tyrion. Tyrion. Stăpânul meu, Tyrion..."

Minciuni, gândi el, *numai prefăcătorie, totul pentru aur, era o târfă, târfa lui Jaime, darul lui Jaime, doamna minciunii*. Chipul Tyshei părea că se estompează, topindu-se în spatele unui văl de lacrimi, dar chiar și după ce dispăru, mai putea auzi sunetul slab, îndepărtat, al glasului ei strigându-i numele, „... stăpâne, mă auzi? Stăpâne? Tyrion? Stăpâne? Stăpâne?"

Prin ceața somnului de mac văzu o față rozalie, netedă, aplecându-se deasupra lui. Era din nou în camera rece, cu draperiile de pat sfâșiate, dar vedea alt chip, nu pe al ei, era prea rotund, tivit cu o barbă castanie.

— Ți-e sete, stăpâne? Ți-am adus laptele, lapte bun. Nu trebuie să te zbaţi, nu, nu încerca să te miști, trebuie să te odihnești. Avea pâlnia de aramă într-o mână și o carafă în cealaltă.

Când bărbatul se aplecă mai aproape, degetele lui Tyrion se strecurară sub lanțul din multe feluri de metale, apucară, traseră. Maesterul scăpă carafa, împrăștiind laptele de mac pe toată pătura. Tyrion trase până ce simți verigile săpând în carnea gâtului gros al bărbatului.

— Nu... mai... vreau, croncăni Tyrion, atât de răgușit încât nu era sigur că vorbise.

Dar pesemne vorbise, căci maesterul îi răspunse, gâtuit:

— Dă-mi drumul, te rog, stăpâne... Ai

nevoie de lapte, durerea... Lanțul, nu, dă-i drumul, nu...

Fața roz începuse să devină stacojie, când Tyrion îi dădu drumul. Maesterul se dădu înapoi, clătinându-se, inhalând aerul. Gâtul lui înroșit prezenta scobituri albe, adânci, acolo unde apăsaseră verigile. Ochii îi erau albi și ei. Tyrion își duse o mână la față și făcu o mișcare, ca și când ar rupe, deasupra măștii sale întărite. Și iar. Și iar.

— Vrei... Vrei să-ți scoți bandajele, nu-i așa? întrebă maesterul în cele din urmă. Dar eu nu pot... Asta ar fi... Ar fi cât se poate de nechibzuit, stăpâne. Nu ești vindecat, regina ar...

Când pomeni de sora lui, Tyrion mârâi. *Ești omul ei, așadar?* Întinse un deget către maester, pe urmă își strânse mâna în pumn. Cu pumnul strâns, sufocându-se, făcea o promisiune, dacă nătărăul nu făcea așa cum i se cerea.

Din fericire, înțelese.

— Eu... voi face cum îmi poruncește stăpânul, negreșit, dar... e imprudent, rănile tale...

— *Fă-o!* Mai tare, de data aceasta.

Cu o plecăciune, bărbatul părăsi încăperea, doar pentru a reveni câteva momente mai târziu aducând un cuțit lung, cu o lamă subțire, zimțată, un lighean cu apă, un vraf de haine curate și mai multe sticle. Până atunci, vânzolindu-se, Tyrion reușise să se miște puțin, astfel că era pe jumătate ridicat pe pernă. Maesterul îl rugă să stea foarte liniștit și îi strecură vârful cuțitului sub mască, în dreptul bărbiei. *O alunecare a mâinii aici, și Cersei ar scăpa de mine*, gândi el. Simțea lama tăind pânza înțepenită la doar un deget de beregată.

Din fericire, omulețul ăsta roz și moale nu

era una dintre uneltele cele mai curajoase ale surorii sale. După o clipă, simți aer rece pe obraji. Simțea și durere, dar se strădui din răsputeri să o ignore. Maesterul aruncă bandajele, încă întărite.

— Stai nemișcat acum, trebuie să spăl rana.

Atingerea lui era blândă, apa, caldă și liniștitoare. *Rana*, gândi Tyrion, amintindu-și o străfulgerare de argint sclipitor care îi trecu parcă prin dreptul ochilor.

— Asta s-ar putea să usture puțin, îl preveni maesterul umezind cârpa cu un vin care mirosea a ierburi zdrobite. Făcu mai mult decât să-l usture. Îi trecu o linie de foc peste toată fața și îi răsuci un vătrai fierbinte în nas. Degetele i se agățară de așternuturi și își ținu respirația, și reuși să nu țipe. Maesterul cloncănea ca o găină bătrână.

— Ar fi fost mai înțelept să lăsăm masca la locul ei până când carnea se lipea, stăpâne. Totuși, e curată, arată bine, bine. Când te-am găsit în beciul ăla, printre morți și muribunzi, rănile erau murdare. Aveai o coastă ruptă, fără îndoială poți s-o simți, vreo lovitură de măciucă, probabil, sau o căzătură, e greu de spus. Și te-ai ales cu o săgeată în braț, acolo unde se leagă de umăr. Dădea semne de necrozare și o vreme m-am temut că s-ar putea să-ți pierzi brațul, dar am tratat-o cu vin fiert și cu larve și acum se pare că se vindecă frumos...

— Nume, îi suflă Tyrion. *Nume*.

Maesterul clipi.

— Păi, ești Tyrion Lannister, stăpâne. Fratele reginei. Îți amintești bătălia? Uneori, cu răni la cap...

— Numele *tău*. Gâtul îi era aspru și limba lui uitase cum să modeleze cuvintele.

— Sunt Maester Ballabar.

— Ballabar, repetă Tyrion. Adu-mi. Oglindă.

— Stăpâne, zise maesterul. Nu te-aș sfătui... Asta ar fi, ah, imprudent, cum ar veni... Rana a...

— *Adu-o!* Gura îi era înțepenită și îl durea, ca și cum un pumn i-ar fi crăpat buza. Și de băut. *Vin*. Nu mac.

Maesterul se ridică îmbujorat și se îndepărtă în grabă. Se întoarse cu o carafă de vin de culoarea chihlimbarului și cu o oglinjoară de argint, într-o ramă împodobită cu aur. Așezându-se pe marginea patului, turnă o jumătate de cupă de vin și o duse la buzele umflate ale lui Tyrion. Firicelul îi alunecă pe gât rece, dar abia dacă îi simțea gustul.

— Mai, zise el când cupa se goli. Maester Ballabar turnă din nou. Când a doua cupă se goli, Tyrion Lannister se simțea destul de puternic ca să-și vadă chipul.

Întoarse oglinda și nu știu dacă trebuia să râdă sau să plângă. Tăietura era lungă și strâmbă, pornind de la un deget de sub ochiul stâng și terminându-se pe partea dreaptă a maxilarului. Trei sferturi din nas îi dispăruse, și o bucată din buză. Cineva îi cususe carnea sfârtecată și firele grosolane erau încă acolo, peste marginea cărnii aspre, roșii, pe jumătate vindecate.

— Drăguț, zise el cu glas dogit, azvârlind oglinda cât colo.

Acum își amintea. Podul de corăbii. Ser Mandon Moore, o mână, o sabie apropiindu-i-se de față. *Dacă nu m-aș fi tras înapoi, lovitura aceea mi-ar fi retezat o jumătate din cap*. Jaime spusese întotdeauna că Ser Mandon e cel mai periculos din Garda Regală, din cauză că ochii lui morți și goi nu ofereau nici un indiciu despre intențiile sale. *N-ar fi trebuit să mă încred în nici unul dintre ei*. Știuse că Ser Meryn

și Ser Boros erau oamenii surorii sale, iar mai târziu și Ser Osmund, dar se amăgise cu gândul că ceilalţi nu erau cu totul lipsiţi de onoare. *Probabil că Cersei i-a plătit să aibă grijă să nu mă mai întorc de la luptă. De ce altceva? Nu i-am făcut niciodată lui Ser Mandon nici un rău despre care să știu*. Tyrion își atinse faţa, ciupind carnea umflată cu degetele sale groase și boante. *Încă un dar de la scumpa mea surioară*.

Maesterul stătea pe marginea patului ca o gâscă pregătită să-și ia zborul.

— Stăpâne, va rămâne, probabil, o cicatrice...

— *Probabil?* Râsul lui sforăit se transformă într-un spasm de durere. Va rămâne o cicatrice, fără doar și poate. Nici nu era de așteptat să-i crească nasul înapoi prea curând. Nu că faţa lui ar fi fost vreodată demnă de privit. Zâmbetul îl strângea. Unde... suntem? În... ce loc? Îl durea când vorbea, dar tăcuse prea mult.

— A, ești în Citadela lui Maegor, stăpâne. O cameră deasupra Sălii de Bal a Reginei. Înălţimea Sa a vrut să te aibă aproape, ca să poată veghea personal asupra ta.

Pun pariu că a vrut.

— Du-mă înapoi, porunci Tyrion. Patul meu. Camerele mele. *Unde voi avea oamenii mei în preajmă și propriul meu maester, dacă voi găsi unul de încredere*.

— Ale tale... Stăpâne, asta nu e posibil. Mâna Regelui s-a instalat în fostele tale apartamente.

— Eu... *sunt*... Mâna Regelui. Începea să fie epuizat din cauza efortului de a vorbi și tulburat de ceea ce auzea.

Maester Ballabar părea chinuit.

— Nu, stăpâne, eu... Ai fost rănit, aproape

mort. Nobilul tău tată a preluat acele sarcini acum. Lordul Tywin, el...

— Aici?

— Din noaptea bătăliei, Lordul Tywin ne-a salvat pe toți. Oamenii din popor spun că a fost fantoma Regelui Renly, dar cei mai înțelepți știu adevărul. Au fost tatăl tău și Lordul Tyrell, împreună cu Cavalerul Florilor și cu Lordul Degețel. Au trecut prin scrum și l-au atacat pe uzurpatorul Stannis pe la spate. A fost o mare victorie și acum Lordul Tywin s-a stabilit în Turnul Mâinii, să-l ajute pe rege să pună regatul în ordine, zeii fie slăviți.

— Zeii fie slăviți, repetă Tyrion sec. Tatăl său nemernic și nemernicul de Degețel și *fantoma lui Renly!* Vreau... *Pe cine vreau?* Nu-i putea spune lui Ballabar cel rozaliu să i-o aducă pe Shae. După cine putea să trimită, în cine putea avea încredere? Varys? Bronn? Ser Jacelyn? Scutierul meu, termină el de spus. Pod Payne. *Pod fusese la podul de corăbii, băiatul îl salvase.*

— Băiatul? Băiatul ciudat?

— Băiatul ciudat. Podrick Payne. Du-te. Trimite-l.

— Cum ți-e voia, stăpâne.

Maester Ballabar făcu o reverență scurtă și ieși în grabă pe ușă. Tyrion simțea cum puterea i se scurge din trup în timp ce aștepta. Se întrebă de când se afla aici, adormit. *Cersei ar vrea să dorm pe veci, dar nu voi fi atât de amabil.*

Podrick Payne intră în dormitor, sfios ca un șoricel.

— Stăpâne? Se strecură lângă pat. *Cum poate un băiat atât de curajos în luptă să fie atât de speriat în camera unui bolnav?* se întrebă Tyrion. Am vrut să stau lângă tine, dar maesterul m-a alungat.

— Alungă-l pe el. Ascultă-mă. E greu să vorbesc. Am nevoie de vinul viselor. Vinul viselor, nu lapte de mac. Du-te la Frenken. *Frenken*, nu Ballabar. Uită-te cum îl face. Adu-l aici. Pod aruncă o privire furișă la fața lui Tyrion, și la fel de repede își feri privirea. *Ei bine, nu-l pot învinui pentru asta*. Vreau..., continuă Tyrion,... al meu... străjer... Bronn. Unde e Bronn?

— L-au făcut cavaler.

Și când se încrunta îl durea.

— Găsește-l. Adu-l.

— Cum spui, Stăpâne. Bronn.

Tyrion îl apucă pe băiat de încheietura mâinii.

— Ser Mandon?

Băiatul se crispă.

— N... n-am vrut să-l o-o-o-o....

— Mort? Ești sigur? Mort?

Se clătină de pe un picior pe altul, sfios.

— Înecat.

— Bine. Nu spune nimic. Despre el. Despre mine. Despre asta. Nimic.

Pe când scutierul plecă, ultimele puteri îl părăsiseră și ele. Tyrion se lăsă pe spate și închise ochii. Poate că se va visa din nou cu Tysha. *Mă întreb cum i-ar plăcea acum fața mea*, gândi el cu amărăciune.

JON

Când Qhorin Halfhand îi spuse să caute niște vreascuri pentru foc, Jon știu că sfârșitul le era aproape.

Va fi plăcut să simt din nou căldura focului, chiar dacă doar pentru scurt timp, își spuse el tăind crengile desfrunzite de pe trunchiul unui copac uscat. Nălucă stătea pe labele din spate, privindu-l, liniștit ca întotdeauna. *Oare va urla după mine când voi muri, așa cum a urlat lupul lui Bran când a căzut?* se întrebă el. *Oare Câinele Lățos va urla, departe, la Winterfell, și Vânt Cenușiu, și Nymeria, oriunde s-ar afla?*

Luna se ridica din spatele unui munte și soarele cobora în spatele altuia, în timp ce Jon făcea scântei cu o bucată de cremene și cu un pumnal până ce, în sfârșit, o dâră de fum își făcu apariția. Qhorin se apropie și rămase în picioare deasupra lui când prima flacără se ridică pâlpâind din surcelele de stejar și din acele uscate de pin.

— Timid ca o fecioară în noaptea nunții, zise cu glas liniștit cercetașul voinic. Și aproape la fel de frumos. Uneori omul uită cât de frumos poate fi un foc.

Halfhand nu era omul de la care să te aștepți să vorbească despre fecioare și despre noaptea nunții. Din câte știa Jon, Qhorin își petrecuse toată viața la Rond. *Oare a iubit vreodată o fecioară sau a avut o nuntă?* Nu-l putea întreba. În schimb, ațâță flacăra. Când focul trosnea și arunca scântei, își scoase mănușile înțepenite ca să-și încălzească mâinile, și suspină,

întrebându-se dacă un sărut fusese vreodată la fel de plăcut. Căldura i se prelinse printre degete, ca untul topit.

Halfhand se lăsă jos, așezându-se lângă foc cu picioarele încrucișate cu lumina jucăușă a flăcărilor licărind pe contururile aspre ale chipului său. Doar ei doi mai rămăseseră dintre cei cinci cercetași care traversaseră Trecătoarea Țipătului înapoi în sălbăticia gri-albăstruie a Colților de Gheață.

La început, Jon nutrise speranța că Dallbridge îi va ține pe sălbatici blocați în trecătoare. Dar când auziseră chemarea unei goarne îndepărtate, fiecare dintre ei știu că tovarășul lor a căzut. Mai târziu, au văzut vulturul înălțându-se în lumina asfințitului, cu aripi mari, albastre-cenușii, și Șarpele Stâncilor și-a scos arcul, dar pasărea a zburat din bătaia săgeții înainte ca el apuce măcar să-l întindă. Ebben a scuipat și a mormăit amenințător despre oamenii-lupi și oameni-fiare.

Au zărit vulturul încă de două ori a doua zi, și au auzit cornul de vânătoare în spatele lor, răsunând printre munți. De fiecare dată părea puțin mai puternic, puțin mai aproape. Când s-a lăsat întunericul, Halfhand i-a spus lui Ebben să ia calul cavalerului împreună cu al lui și să plece degrabă către est după Mormont, pe drumul pe care au venit. Ceilalți aveau să distragă atenția urmăritorilor.

— Trimite-l pe Jon, îl îndemnase Ebben. Călărește la fel de repede ca și mine.

— Jon are altceva de făcut.

— Încă e doar un băiețandru.

— Nu, a spus Qhorin, e un bărbat al Rondului de Noapte.

La răsăritul lunii, Ebben s-a despărțit de el. Șarpele Stâncilor și ceilalți trei rămași au pornit

către sud-vest.

După aceea, zilele și nopțile s-au topit una în cealaltă. Dormeau în șa și se opreau doar cât să hrănească și să adape caii, pe urmă încălecau din nou. Au mers peste stânci goale, prin păduri întunecoase de pini și prin troiene de zăpadă, peste creste acoperite de gheață și prin râuri care nu aveau nume. Uneori Qhorin sau Șarpele Stâncilor făceau o buclă înapoi ca să șteargă urmele, dar era un gest inutil. Erau urmăriți. La fiecare răsărit și la fiecare apus vedeau vulturul înălțându-se printre piscuri, doar un punct în imensitatea văzduhului.

Traversau un pod scund dintre două piscuri acoperite de zăpadă, când o pisică-umbră a ieșit mârâind din culcușul ei la nici zece picioare depărtare. Fiara era sfrijită și pe jumătate moartă de foame, dar la vederea ei, iapa Șarpelui Stâncilor a intrat în panică; s-a ridicat pe picioarele din spate și a început să fugă și, înainte ca cercetașul s-o poată stăpâni, s-a împiedicat pe panta abruptă, rupându-și un picior.

Nălucă a mâncat bine în ziua aceea, iar Qhorin a insistat ca cercetașii să amestece niște sânge de cal în ovăz, ca să le dea putere. Gustul acelui terci scârbos aproape că l-a înecat pe Jon, dar s-a chinuit să-l înghită. Și-au tăiat fiecare câte o duzină de fâșii de carne ațoasă de pe hoit, ca să aibă ce mesteca pe drum, și restul l-au lăsat pentru pisicile-umbră.

Nu se punea problema să călărească doi pe un cal. Șarpele Stâncilor s-a oferit să rămână în așteptarea urmăritorilor și să-i ia prin surprindere când vor veni. Probabil că putea să ia câțiva cu el în fundul iadului. Qhorin refuză.

— Dacă vreun om din Rondul de Noapte reușește să ajungă la Colții de Gheață singur și

pe jos, acela ești tu, frate. Tu poți trece munți pe care un cal trebuie să-i ocolească. Du-te la Pumn. Spune-i lui Mormont ce a văzut Jon și cum. Spune-i că vechile puteri se deșteaptă, că are de înfruntat uriași și oameni-lupi, și lucruri mai rele. Spune-i că pomii au ochi din nou.

Nu are nici o șansă, gândise Jon privindu-l cum dispare dincolo de o creastă acoperită de zăpadă, ca un gândăcel negru, minuscul, târându-se pe întinderea unduitoare de alb.

După aceea, fiecare noapte i s-a părut mai rece decât cea dinainte, și mai singuratică. Nălucă nu era întotdeauna cu ei, dar nici nu era vreodată departe. Chiar și când erau despărțiți, Jon îi simțea prezența. Asta îl bucura. Halfhand nu era omul cel mai sociabil. Coada lungă, căruntă, a lui Qhorin sălta încet cu fiecare mișcare a calului său. Adesea mergeau ore în șir fără să scoată un cuvânt, însoțiți doar de scârțâitul copitelor pe piatră și de bocetul vântului care bătea la nesfârșit printre culmi. Când dormea, nu visa; nici lupii, nici frații săi, nici nimic. *Nici măcar visele nu pot trăi aici, la înălțime*, își spunea el.

— Ți-e ascuțită sabia, Jon Snow? îl întrebă Qhorin Halfhand peste focul tremurător.

— Sabia mea e din oțel Valyrian. Bătrânul Urs mi-a dat-o.

— Îți amintești cuvintele jurământului tău?

— Da. Nu erau cuvinte pe care cineva să le poată uita. Odată rostite, nu mai puteau fi luate înapoi. Îți schimbau viața pentru totdeauna.

— Repetă-le cu mine, Jon Snow.

— Dacă vrei.

Glasurile li se contopiră ca unul sub răsăritul de lună, în timp ce Nălucă asculta, iar munții înșiși le erau martori.

— Noaptea se lasă și acum veghea mea

începe. Nu se va sfârși până la moarte. Nu-mi voi lua soție, nu voi avea pământuri, nu voi zămisli copii. Nu voi purta coroane și nu voi câștiga glorie. Voi trăi și voi muri la locul meu de veghe. Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul și lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți și sunt scutul care păzește ținuturile oamenilor. Îmi dăruiesc viața și onoarea Rondului de Noapte, pentru noaptea aceasta și pentru toate nopțile ce vor veni.

Când isprăviră, nu se auzea decât focul trosnind și suspinul îndepărtat al vântului. Jon își deschise și își strânse degetele arse, agățându-se de cuvintele ce-i rămăseseră în minte, rugându-se la zeii tatălui său să-i dea puterea să moară vitejește când îi va sosi ceasul. Nu mai era mult până atunci. Caii erau aproape la capătul puterilor. După părerea lui Jon, calul lui Qhorin nu va mai rezista încă o zi.

Flăcările ardeau mocnit, căldura se risipea.

— Focul se va stinge în curând, zise Qhorin, dar dacă Zidul va cădea vreodată, toate focurile se vor stinge.

Jon nu avea ce să răspundă. Clătină din cap.

— Încă îi mai putem salva, zise cercetașul. Sau nu?

— Nu mă tem de moarte. Era doar pe jumătate o minciună.

— Nu poate fi atât de ușor, Jon.

Nu înțelegea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă suntem capturați, trebuie să te predai.

— Să mă predau? Clipi nevenindu-i să creadă. Sălbaticii nu luau prizonieri oameni pe care îi numeau ciori. Îi omorau, doar dacă nu... Îi cruță doar pe cei care își trădează jurământul.

Pe cei care li se alătură, ca Mance Rayder.

— Și ca tine.

— Nu. Își scutură capul. Niciodată, nu.

— Ba da. Îți ordon.

— Îmi ordoni? Dar...

— Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viețile noastre, atâta vreme cât regatul e în siguranță. Ești omul Rondului de Noapte?

— Da, dar...

— Nu există nici un dar, Jon Snow. Ești, sau nu ești.

Jon se ridică în picioare, drept.

— Sunt.

— Atunci ascultă-mă. Dacă suntem capturați, te vei duce la ei, așa cum te-a îndemnat cândva fata aceea sălbatică. S-ar putea să-ți ceară să-ți tai mantia în bucăți, să faci un jurământ pe mormântul tatălui tău, să îți blestemi frații și pe Lordul tău Comandant. Să nu te împotrivești, orice ți-ar cere. Fă cum îți spun ei... Dar în inima ta, adu-ți aminte cine și ce ești. Mergi cu ei, mănâncă alături de ei, luptă cu ei, cât va fi nevoie. Și *urmărește*.

— Ce? întrebă Jon.

— Aș vrea să știu, răspunse Qhorin. Lupul tău le-a văzut săpăturile în valea Apei Laptelui. Ce căutau, într-un loc atât de pustiu și de îndepărtat? Oare au găsit? Asta trebuie să afli, înainte de a te întoarce la Lordul Mormont și la frații tăi. Asta e misiunea pe care ți-o încredințez, Jon Snow.

— Așa voi face, se învoi Jon fără tragere de inimă, dar... le vei spune, nu-i așa? Bătrânului Urs, cel puțin? Îi vei spune că nu mi-am încălcat jurământul.

Qhorin Halfhand îl privi lung pe deasupra flăcărilor, cu ochii pierduți în iazuri de umbră.

— Când îi voi vedea, îți jur. Arătă către foc.

Mai adu lemne. Vreau să fie strălucitor și fierbinte.

Jon se duse să mai taie niște crengi, dar rupându-le pe fiecare în două înainte de a le arunca în foc. Copacul murise de multă vreme, parcă prindea din nou viață în foc, căci fiecare creangă era cuprinsă de un dans învăpăiat, răsucindu-se și învârtindu-se în rochii strălucitoare, galbene, roșii și portocalii.

— Destul, zise Qhorin pe neașteptate. Acum plecăm.

— Plecăm. Dincolo de foc era întuneric, și noaptea era rece. Plecăm unde?

— Înapoi. Qhorin încălecă pentru ultima dată pe calul său istovit. Focul îi va atrage încoace. Sper. Vino, frate.

Jon își trase mănușile din nou și își ridică gluga. Până și calul se împotrivea parcă să plece de lângă foc. Soarele apusese de mult și doar strălucirea rece de argint a lunii rămăsese să le lumineze calea peste ținutul primejdios ce se întindea în urma lor. Nu știa ce avea de gând Qhorin, dar probabil era o șansă. Așa spera. *Nu vreau să joc rolul sperjurului, nici măcar din motive întemeiate*.

Înaintară cu prudență, mișcându-se fără zgomot, atât cât puteau, om și cal, întorcându-se pe același drum, până ce ajunseră la gura unui defileu îngust, unde dintre doi munți se ivea un pârâiaș înghețat. Jon își amintea locul. Își adăpaseră caii aici, înainte de apusul soarelui.

— Apa îngheață, spuse Qhorin când se opri, altfel am merge prin albia râului. Dar dacă spargem gheața, ar putea să vadă. Ne ținem aproape de stânci. E o cotitură la două leghe, care ne va ascunde.

Intrară în defileu. Jon aruncă o ultimă

privire nostalgică spre focul lor îndepărtat și îl urmă. Pe măsură ce înaintau, stâncile se apropiau tot mai mult, din ambele părți. Urmăriră panglica luminată de lună a pârâului către izvor. Țurțuri îi străjuiau malurile stâncoase, dar Jon auzea și acum susurul apei pe sub crusta de gheață.

Un morman mare de pietre prăbușite le bloca drumul pe o porțiune, acolo unde o bucată din fațada stâncii căzuse, dar micuții cai de luptă, fermi pe picioare, reușiră să-și croiască drum. Dincolo, zidurile se îngustau dintr-odată și pârâul îi duse la poalele unei cascade înalte, învolburate. Aerul era încărcat de abur, ca răsuflarea unei fiare uriașe și reci. Apele cascadei aruncau sclipiri de argint în lumina lunii. Jon privi împrejur, deznădăjduit. *Nu e cale de ieșire*. Poate că el și Qhorin ar reuși să urce stâncile, dar nu cu caii. Nu își închipuia că vor rezista mult pe jos.

— Repede acum, ordonă Halfhand. Bărbatul voinic și calul său mic trecură peste pietrele alunecoase, acoperite de gheață, direct prin perdeaua de apă, și dispărură. Când Halfhand nu reapăru, Jon dădu pinteni calului și îl urmă. Calul lui opuse rezistență cât putu. Apa care cădea îl izbi cu pumni de gheață și lovitura frigului îi tăie parcă răsuflarea.

Pe urmă fu dincolo, ud până la piele și tremurând, dar dincolo.

Despicătura stâncii abia dacă lăsa loc unui om călare să treacă, dar dincolo zidurile se deschideau, și acum călcau pe nisip moale. Jon simțea stropii de apă înghețându-i în barbă. Nălucă țâșni prin cascadă într-o goană furioasă, își scutură picăturile de pe blană și adulmecă bănuitor întunericul. Pe urmă ridică un picior lângă un zid stâncos. Qhorin descălecase deja.

Jon făcu la fel.

— Știai că locul acesta se află aici.

— Când eram cam de vârsta ta, l-am auzit pe unul dintre frați povestind cum a urmărit o pisică-umbră prin această cascadă. Deșeuă iapa, îi scoase zăbala și căpăstrul și își trecu degetele prin coama ei răvășită. Există un drum prin inima muntelui. În zori, dacă nu ne vor găsi până atunci, vom merge mai departe. Prima veghe e a mea, frate.

Qhorin se așeză pe nisip, cu spatele la un perete, o nedeslușită umbră neagră în întunericul peșterii. Peste zgomotul cascadei, Jon auzi un sunet slab de oțel pe piele, ceea ce putea însemna că Halfhand își ascuțea sabia.

Își scoase mantia udă, dar locul era prea rece și prea umed ca să se dezbrace mai mult. Nălucă se lungi lângă el și îi linse mănușa înainte de a se ghemui și a adormi. Jon era recunoscător pentru căldura lui. Se întreba dacă focul mai ardea încă afară sau se stinsese până acum. *Dacă Zidul va cădea vreodată, toate focurile se vor stinge*. Luna strălucea prin cortina de apă, așternând o dâră palidă pe nisip, dar după o vreme și aceasta păli, întunecându-se.

Somnul veni în sfârșit, și veni cu un coșmar. Visă castele în flăcări și morți ridicându-se neliniștiți din morminte. Era încă întuneric când Qhorin îl trezi. Cât timp Halfhand dormi, Jon rămase sprijinit cu spatele de zidul peșterii, ascultând apa și așteptând zorile.

Când se crăpă de ziuă, mestecară câte o bucată pe jumătate înghețată de carne de cal, își înșeuară caii și își legară mantiile negre pe umeri. În timpul veghii sale, Halfhand făcuse șase torțe, înmuind mușchi uscat în uleiul pe care îl ducea în traista de șa. Acum o aprinse pe

prima și porni în întuneric, ținând flacăra palidă sus, în fața lui. Jon îl urmă, cu caii. Cărarea pietroasă se răsucea și se întorcea, la început coborând, apoi urcând, pe urmă în jos, și mai abrupt. Pe alocuri era atât de îngustă încât le era greu să convingă caii că se pot strecura. *Până când vom ieși de aici, îi vom fi pierdut*, își spuse în timp ce înaintau. *Nici măcar un vultur nu poate vedea prin stâncă masivă. Îi vom fi pierdut și vom merge anevoie către Pumn și îi vom spune Bătrânului Urs tot ce știm*.

Când, însă, după ore lungi, ieșiră la lumină, vulturul îi aștepta, cocoțat pe un copac uscat. Nălucă alergă în salturi pe stâncă după el, dar pasărea bătu din aripi și se avântă în aer.

Qhorin strânse din buze, urmărindu-i zborul cu privirea.

— Aici e un loc mai bun ca oricare pentru a face o oprire, declară el. Gura peșterii ne apără de deasupra și nu pot ajunge în spatele nostru fără să treacă prin munte. Ți-e ascuțită sabia, Jon Snow?

— Da, răspunse el.

— Vom hrăni caii. Ne-au slujit cu curaj, bietele animale.

Jon îi dădu calului său ultimul ovăz și îi mângâie coama zburlită, în timp ce Nălucă umbla agitat după pradă, printre pietre. Își strânse mai bine mănușile și își îndoi degetele arse. *Sunt scutul care păzește ținuturile oamenilor*.

Un corn de vânătoare răsună printre munți și, o clipă mai târziu, Jon auzi lătratul câinilor.

— Vor fi lângă noi curând, vesti Qhorin. Ține-l pe lup la îndemână.

— Nălucă, la mine! strigă Jon. Lupul străvechi se întoarse fără tragere de inimă lângă

el, cu coada ridicată.

Sălbaticii veniră clocotind peste o creastă aflată la doar câteva sute de picioare depărtare. Câinii de vânătoare alergau în fața lor, mârâind, niște fiare brun-cenușii cu sânge de lup. Nălucă își dezveli colții, cu blana zburlită.

— Ușor, murmură Jon. Stai. Deasupra capului auzi fâlfâit de aripi. Vulturul ateriză pe o piatră și țipă triumfător.

Vânătorii se apropiară cu prudență, temându-se probabil de săgeți. Jon numără paisprezece, cu opt câini. Scuturile lor mari, rotunde, erau făcute din piei întinse pe împletituri de nuiele și pictate cu cranii. Cam jumătate dintre ei își ascundeau fețele în spatele unor coifuri grosolane din lemn și piele arsă. De fiecare parte, arcașii așteptau cu săgețile fixate în corzile unor arcuri mici din lemn și corn, dar nu trăgeau. Ceilalți păreau a fi înarmați cu sulițe și ciomege. Unul avea o secure din piatră dăltuită. Purtau doar bucăți de armură luate de la cercetașii morți sau pe care le furaseră în timpul jafurilor. Sălbaticii nu săpau în mine și nu topeau metale, iar la nord de Zid erau mai puțini fierari și mai puține fierării.

Qhorin scoase sabia lungă din teacă. Povestea despre cum învățase el singur să lupte cu mâna stângă după ce pierduse jumătate din mâna dreaptă făcea parte din legenda lui; se spunea că mânuia sabia acum mai bine decât înainte. Jon stătea umăr lângă umăr cu marele cercetaș și scoase Gheara Lungă din teacă. În ciuda aerului rece, sudoarea îi înțepa ochii.

La zece picioare mai jos de gura peșterii, vânătorii se opriră. Căpetenia lor continuă drumul singură, călărind un animal care părea mai degrabă o capră decât un cal, după

siguranța cu care urca versantul accidentat. Pe măsură ce omul și animalul se apropiau, Jon îi auzea zornăind: amândoi erau îmbrăcați în armuri de oase. Oase de vaci, de oi, oasele caprelor, ale bizonilor și ale elanilor, oasele mari ale mamuților... și, de asemenea, oase de oameni.

— Rattleshirt, strigă Qhorin cu o politețe glacială.

— Pentru ciori, sunt Lordul Oaselor. Coiful călărețului era făcut din craniul crăpat al unui uriaș, iar pe brațe, de sus până jos, avea cusute, pe hainele de piele fiartă, gheare de urs.

Qhorin pufni.

— Nu văd nici un lord. Doar un câine îmbrăcat în oase de pui care zornăie când călărește.

Sălbaticul șuieră de mânie și calul său se ridică pe picioarele din spate. Jon constată că zornăia într-adevăr; oasele erau înșirate slobod, astfel că pocneau și sunau când se mișca.

— Oasele *tale* am să le zornăi curând, Halfhand. Voi fierbe carnea de pe tine și-mi voi face armură din coastele tale. Îți voi sculpta dinții ca să-mi ghicesc norocul în ei, și voi mânca terci din țeasta ta.

— Dacă-mi vrei oasele, vino și ia-le.

Rattleshirt nu părea dornic să facă asta. Numărul lor nu însemna prea mult între granițele strâmte ale stâncilor unde își ocupaseră pozițiile frații în negru. Ca să-i scoată din peșteră, sălbaticii ar trebui să urce câte doi. Dar altcineva din grupul său se apropie călare, una dintre femeile războinice numite sulițașe.

— Suntem paisprezece la doi, ciorilor, și opt câini pentru lupul tău, strigă ea. Luptați sau fugiți, ai noștri sunteți.

— Arată-le, porunci Rattleshirt.

Femeia vârî mâna într-un sac pătat de sânge și scoase un trofeu. Ebben fusese chel ca un ou, așa că femeia îi legănă capul ținându-l de o ureche.

— A murit vitejește, zise ea.

— Dar a murit, adăugă Rattleshirt. Veți muri și voi. Își dezlegă securea de război, învârtind-o deasupra capului. Era din oțel bun, cu un lustru primejdios pe ambele părți. Ebben nu fusese niciodată omul care să-și neglijeze armele. Ceilalți sălbatici se îngrămădiră lângă el, strigând cuvinte de ocară. Câțiva îl aleseră pe Jon pentru batjocura lor.

— Ăla e lupul tău, băiete? strigă un tânăr costeliv, scoțând la iveală o ghioagă de piatră. Îmi voi face mantie din el înainte de apusul soarelui. De cealaltă parte a coloanei, o altă sulițașă își desfăcu blănurile zdrențuite, arătându-i lui Jon un sân alb, greu.

— Bebelușul vrea la mama? Haide, vino, suge aici, băiete.

Câinii lătrau și ei.

— Ne vor batjocori până când înnebunim. Qhorin se uită lung la Jon. Îți amintești ordinele?

— S-ar zice că trebuie să speriem ciorile, răcni Rattleshirt peste hărmălaie. Umpleți-i de pene!

— Nu! Cuvântul țâșni de pe buzele lui Jon înainte ca arcașii să apuce să tragă. Făcu doi pași grăbiți înainte. Ne predăm!

— M-au prevenit că sângele de bastard e fricos, îl auzi pe Qhorin Halfhand spunând cu răceală în spatele lui. Văd că așa e. Fugi la noul tău stăpân, lașule.

Roșind, Jon coborî panta către locul unde stătea călare Rattleshirt. Sălbaticul se uită lung

la el prin găurile coifului și spuse:

— Oamenii liberi nu au nevoie de lași.

— Nu e un laș. Unul dintre arcași își scoase coiful din piele de oaie și își scutură părul roșu și zburlit. Este Bastardul de Winterfell, cel care m-a cruțat. Lăsați-l să trăiască.

Jon întâlni privirea Ygrittei și rămase fără cuvinte.

— Să moară, insistă Lordul Oaselor. Cioara neagră e o pasăre vicleană. Nu am încredere în el.

Pe o stâncă, deasupra lor, vulturul bătu din aripi și spintecă aerul cu un țipăt de furie.

— Pasărea te urăște, Jon Snow, zise Ygritte. Și are și de ce. A fost om înainte de a-l omorî tu.

— N-am știut, zise Jon cu sinceritate, încercând să-și amintească chipul bărbatului pe care l-a ucis în trecătoare. Mi-ai spus că Mance mă va accepta.

— Și așa va face, răspunse Ygritte.

— Mance nu e aici, zise Rattleshirt. Ragwyle, scoate-i mațele.

Sulițașa voinică își îngustă ochii și spuse:

— Dacă cioara se alătură oamenilor liberi, să-l lăsăm să-și arate bărbăția și să-și dovedească sinceritatea.

— Voi face orice îmi cereți. Cuvintele ieșiră greu, dar Jon le rosti.

Armura de oase a lui Rattleshirt zornăi zgomotos când acesta izbucni în râs.

— Atunci ucide-l pe Halfhand, bastardule.

— De parcă ar putea, zise Qhorin. Întoarce-te, Snow, și mori.

Și pe urmă sabia lui Qhorin venea spre el și cumva Gheara Lungă săltă în sus, să pareze. Forța impactului aproape că doborî sabia cu două tăișuri din mâna lui Jon și îl trimise, clătinându-se pe picioare, în spate. *Nu trebuie*

să te împotrivești, orice ți se cere. Apucă sabia cu ambele mâini, destul de repede ca să lovească, la rândul lui, dar marele cercetaș o dădu la o parte cu o ușurință dispreţuitoare. Se luptau dintr-o parte într-alta, mantii negre învârtindu-se, iuţeala tânărului împotriva puterii sălbatice a mâinii stângi a lui Qhorin. Sabia lungă a lui Halfhand părea peste tot în același timp, potopind dintr-o parte și pe urmă din cealaltă, conducându-l unde voia, făcându-l să-și piardă echilibrul. Simţea deja că braţele îi amorţesc.

Chiar și când colții lupului i se strânseră sălbatic în jurul gambei, Qhorin reuși să se țină pe picioare. Dar în clipa aceea, când se răsuci, prăpastia era acolo. Jon lovi și se răsuci. Cercetașul se lăsă pe spate și, pentru o clipă, se părea că lovitura lui Jon nu l-a atins. Apoi lacrimi roșii apărură în jurul gâtului bărbatului voinic, un șirag strălucitor ca un colan de rubine, și sângele țâșni din el, iar Qhorin Halfhand căzu.

Botul lui Nălucă picura roșu, dar sabia era pătată doar la vârf. Jon trase lupul străvechi la o parte și îngenunche, cu un braț în jurul lui. Lumina din ochii lui Qhorin pălea deja.

— ... ascuțit, zise el, ridicându-și degetele schilodite. Apoi mâna căzu și era mort.

A știut, gândi Jon amorţit. *A știut ce-mi vor cere*. Se gândi apoi la Samwell Tarly, la Grenn și la Edd cel Trist, la Pyp și la Toad, acasă, la Castelul Negru. Îi pierduse pe toți, și îi pierduse pe Bran, pe Rickon și pe Robb? Cine era el acum? Ce era?

— Ridicaţi-l. Mâini aspre îl traseră în picioare. Jon nu opuse rezistenţă. Ai un nume?

Ygritte răspunse în locul lui.

— Numele lui e Jon Snow. E din sângele lui

Eddard Stark, de la Winterfell.

Ragwyle râse.

— Cine s-ar fi gândit? Qhorin Halfhand ucis de bastardul unui lord.

— Scoateți-i mațele. Era Rattleshirt, încă pe cal. Vulturul zbură la el și se cocoță în vârful coifului său de oase, țipând.

— S-a predat, le reaminti Ygritte.

— Da, și și-a omorât fratele, zise un bărbat scund și urât, cu o cască de fier mâncată de rugină.

Rattleshirt se apropie, cu oasele zornăind.

— Lupul străvechi a făcut treaba în locul lui. A fost ucis mișelește. Moartea lui Halfhand îmi aparține.

— Am văzut cu toții cât de nerăbdător ai fost să i-o iei, îl batjocori Ragwyle.

— E un om-lup, zise Lordul Oaselor, și o cioară. Nu-mi place.

— Poate că e om-lup, interveni Ygritte, dar nu ne-a speriat niciodată.

Ceilalți o aprobară cu strigăte. În spatele găurilor din țeasta lui îngălbenită, privirea lui Rattleshirt era dușmănoasă, dar cedă înciudat. *Sunt, într-adevăr, un popor liber*, gândi Jon.

L-au ars pe Qhorin Halfhand acolo unde a căzut, într-un foc aprins cu ace de pin, cu vreascuri și cu crengi rupte. Unele dintre lemne erau încă verzi, și focul a ars încet, fumegând, ridicând o dâră neagră în strălucitorul, asprul albastru al cerului. După aceea, Rattleshirt și-a revendicat câteva oase înnegrite, iar ceilalți au dat cu zarul pentru veșmintele cercetașului. Ygritte i-a câștigat mantia.

— Ne vom întoarce prin Trecătoarea Țipătului? o întrebă Jon. Nu știa dacă va mai putea înfrunta acele înălțimi sau dacă bietul lui cal putea supraviețui unei noi traversări.

— Nu, răspunse ea. Nu e nimic mai jos de noi. Privirea pe care i-o aruncă era tristă. Mance e deja departe, în josul Apei Laptelui, îndreptându-se către Zid.

BRAN

Cenușa cădea ca o ninsoare moale și gri. Pășea tiptil, peste ace uscate și peste frunze îngălbenite, către marginea pădurii, unde pinii erau subțiri. Dincolo de câmpurile deschise, vedea mormanele mari de pietre-oameni, puternic reliefate pe fondul flăcărilor agitate. Vântul bătea fierbinte și încărcat de mirosul de sânge și de carne arsă, atât de puternic încât începu să saliveze.

Însă, în vreme ce un miros îi ademenea, altele îl preveneau să nu se apropie. Adulmecă fumul purtat de vânt. *Oameni, mulți oameni, cai și foc, foc, foc*. Nici un miros nu era mai periculos, nici măcar mirosul rece, aspru, de oțel, de gheare de om și de piele tare.

Fumul și cenușa îi întunecau privirea și pe cer vedea un uriaș șarpe înaripat, al cărui urlet era un râu de flăcări. Își dezveli colții, dar pe urmă șarpele dispăru. În spatele stâncilor, focurile înalte înghițeau stelele.

Focurile trosniră noaptea întreagă, și o dată s-a auzit un vuiet puternic și un bubuit care făcu pământul să-i salte sub picioare. Câinii lătrară și scheunară, caii nechezară cuprinși de groază. Urlete înfiorau noaptea, urletele haitelor de oameni, zbierete de spaimă și strigăte sălbatice, hohote și țipete. Nici un animal nu era atât de gălăgios ca oamenii. Își ciuli urechile și ascultă, și fratele lui mârâia la fiecare sunet. Stăteau la pândă sub copaci, și un vânt înțepător spulbera cenușa și tăciunii prin văzduh. Cu timpul, flăcările începură să scadă și

apoi dispărură. Soarele răsări cenușiu și fumuriu în dimineața aceea.

Abia atunci ieșiră din spatele copacilor, mergând tiptil peste câmpuri. Fratele lui alerga cu el, atras de mirosul de sânge și de moarte. Trecură încet printre ascunzișurile pe care oamenii și le făcuseră din lemn, din iarbă și din noroi. Multe erau arse și multe prăbușite, altele stăteau neatinse. Dar nu vedeau nicăieri nici un om viu, nici nu simțeau mirosul. Ciorile acopereau cadavrele și săltau în aer când el și fratele lui se apropiau. Câinii sălbatici se îndepărtau pe furiș din fața lor.

Sub stâncile cenușii, un cal murea zgomotos, căznindu-se să se ridice pe un picior rupt și țipând când cădea. Fratele lui îi dădu ocol, pe urmă îi sfâșie beregata, iar calul lovi fără vlagă cu piciorul și își dădu ochii peste cap. Când se apropie de stârv, fratele lui sări să-l muște, cu urechile lăsate pe spate, iar el îl lovi cu laba și îl mușcă de picior. Se tăvăliră prin noroi și prin iarbă, prin cenușa care cădea, lângă calul mort, până ce fratele lui se rostogoli pe spate, predându-se, cu coada coborâtă. O ultimă mușcătură la gâtul întors în sus al fratelui, pe urmă mâncă și îl lăsă și pe fratele lui să mănânce, lingându-și sângele de pe blana neagră.

Locul întunecat îl atrăgea, casa șoaptelor unde toți oamenii erau orbi. Îi simțea degetele reci pe trup. Mirosul lui de piatră era o șoaptă care-i urca în nas. Se împotrivi atracției. Nu-i plăcea întunericul. Era lup. Era vânător și pândaș și ucigaș, iar locul său era cu frații și cu surorile lui, în pădurile adânci, alergând liber sub cerul înstelat. Se așeză pe labele din spate, înălță capul și urlă. *Nu voi merge*, striga el. *Sunt lup, nu voi merge*. Dar, oricum, întunericul se

îngroșă până ce îi acoperi ochii și îi umplu nasul și urechile, fără să mai poată vedea, mirosi, auzi sau fugi, și stâncile negre dispăruseră, și calul mort dispăruse, și fratele lui dispăruse și totul era negru și tăcut, negru și rece, negru și mort, și negru...

— *Bran*, îi șopti încet un glas. *Bran, întoarce-te. Întoarce-te acum, Bran, Bran...*

Își închise cel de-al treilea ochi și îi deschise pe ceilalți doi, cei orbi. În locurile întunecate, toți oamenii erau orbi. Dar cineva îl ținea. Îi simțea brațele în jurul lui, căldura unui trup cuibărit aproape. Îl auzea pe Hodor îngânând încetișor:

— Hodor, hodor, hodor.

— Bran? Era glasul Meerei. Te-ai zvârcolit, ai scos sunete îngrozitoare. Ce ai văzut?

— Winterfellul. Își simțea limba străină și grea în gură. *Într-o zi, când mă voi întoarce, nu voi mai ști să vorbesc*. Era Winterfellul. Cuprins de flăcări. Erau mirosuri de cal, de oțel și de sânge. I-au omorât pe toți, Meera.

Îi simți mâna pe față, dându-i ușor părul la o parte.

— Ești lac de sudoare, zise ea. Vrei ceva de băut?

— De băut, fu el de acord. Îi duse un burduf la buze și Bran înghiți atât de repede încât apa i se prelinse dintr-un colț al gurii. Era întotdeauna slăbit și însetat când se întorcea. Și înfometat. Își amintea calul muribund, gustul sângelui în gură, mirosul de carne arsă în aerul dimineții. Cât timp?

— Trei zile, răspunse Jojen. Băiatul se apropiase pe nesimțite, sau poate că fusese acolo tot timpul; în lumea lui neagră și oarbă, Bran nu-și putea da seama. Ne-am temut pentru tine.

— Am fost cu Vară, zise Bran.

— Prea mult timp. Vei muri de foame. Meera ți-a picurat puțină apă pe gât și ți-am uns gura cu miere, dar nu e destul.

— Am mâncat, spuse Bran. Am vânat un elan și a trebuit să alungăm o pisică sălbatică pe când încerca să ni-l fure. Pisica era cafenie, doar pe jumătate cât lupii străvechi, însă fioroasă. Își aminti mirosul ei de mosc și cum mârâise la ei de pe creanga stejarului.

— Nu tu ai mâncat, spuse Jojen, ci lupul. Ai grijă, Bran. Adu-ți aminte cine ești.

Își amintea foarte bine cine e; Bran băiatul, Bran cel schilod. *Mai bine Bran sălbăticiunea*. Era de mirare că prefera să-și viseze visele cu Vară, visele sale de lup? Aici, în întunecimea rece și umedă a cavoului, cel de-al treilea ochi i se deschisese în sfârșit. Putea să ajungă la Vară ori de câte ori voia și o dată chiar îl atinsese pe Nălucă și vorbise cu Jon. Deși poate doar visase asta. Nu înțelegea de ce Jojen încerca acum mereu să-l tragă înapoi. Bran își folosi puterea brațelor pentru a se ridica în șezut.

— Trebuie să-i spun lui Osha ce am văzut. E aici? Unde s-a dus?

Femeia sălbatică îi dădu chiar ea răspunsul:

— Nicăieri, stăpâne. Mi-am luat porția de bâjbâit prin întuneric. Auzi hârșâitul unui călcâi pe piatră, întoarse capul în direcția sunetului, dar nu văzu nimic. Avea impresia că-i simțea mirosul, dar nu era sigur. Toți aveau aceeași duhoare, și nu avea nasul lui Vară ca să-i deosebească pe unul de celălalt. Noaptea trecută am urinat pe piciorul unui rege, continuă Osha. Poate că era dimineață, cine știe? Dormeam, dar acum nu mai dorm.

Dormeau cu toții foarte mult, nu numai Bran. Nu era altceva de făcut. Să doarmă și să

mănânce și să doarmă iarăși, și uneori să stea de vorbă puțin, dar nu prea mult, și doar în șoaptă, ca să fie în siguranţă. Osha ar fi preferat să nu vorbească deloc, dar nu era chip să-l potolească pe Rickon sau să-l împiedice pe Hodor să îngâne la nesfârșit „Hodor, hodor, hodor”

— Osha, zise Bran. Am văzut Winterfellul arzând. Undeva, la stânga, auzea sunetul moale al respiraţiei lui Rickon.

— Un vis, spuse Osha.

— Un vis de lup, zise Bran. L-am și *mirosit*. Nimic nu miroase ca focul sau ca sângele.

— Sângele cui?

— Al oamenilor, al cailor, al câinilor, al tuturor. Trebuie să mergem să *vedem*.

— Pielea asta sfrijită a mea e tot ce am, răspunse Osha. Dacă prinţul ăla nechibzuit pune mâna pe mine, mi-o vor jupui de pe spate cu biciul.

Mâna Meerei o găsi pe a lui Bran în întuneric și îi strânse degetele.

— Mă duc eu dacă ţi-e frică.

Bran auzi degetele bâjbâind pe piele, urmate de sunetul oţelului pe cremene. Pe urmă din nou. O scânteie zbură, se aprinse. Osha suflă ușor. O flacără alungită, palidă, se stârni, ridicându-se în sus ca o fată pe vârfurile picioarelor. Chipul Oshei plutea deasupra ei. Atinse flacăra cu capătul unei torţe. Bran trebui să-și mijească ochii când smoala începu să ardă, scăldând lumea într-o strălucire portocalie. Lumina îl trezi pe Rickon, care se ridică în picioare căscând.

Când umbrele se mișcau, morţii se ridicau parcă pentru o clipă, și ei, Lyanna și Brandon, Lordul Rickard Stark, tatăl lor, Lordul Edwyle, tatăl acestuia, Lordul Willam și fratele lui, Artos Implacabilul, Lordul Donnor și Lordul

Beron și Lordul Rodwell, Lordul Jonnel cel Chior, Lordul Barth și Lordul Brandon și Lordul Cregan, care îl înfruntase pe Cavalerul Dragon. Stăteau pe scaunele lor de piatră, cu lupii la picioare. Aici veniseră când căldura li se strecurase afară din trup, aici era sala întunecată a morților, unde cei vii se temeau să calce.

Și în gura cavoului gol care îl aștepta pe Lordul Eddard Stark, sub statuia lui maiestuoasă de granit, cei șase fugari se îngrămădeau în jurul micului lor depozit secret de pâine, de apă și de carne uscată.

— A mai rămas destul de puțin, șopti Osha când privi în jos la proviziile lor. Va trebui să merg curând sus, să fur mâncare, orice-ar fi, sau vom ajunge să-l mâncăm pe Hodor.

— Hodor, zise Hodor cu un zâmbet larg.

— E noapte sau zi acolo sus? întrebă Osha. Am pierdut socoteala.

— Zi, răspunse Bran, dar e întuneric de la fum.

— Stăpâne, ești sigur?

Fără să-și miște infirmul trup, ajungea până afară și, pentru o clipă, vedea dublu. În fața lui se aflau Osha, cu torța în mână, și Meera și Jojen și Hodor, și cele două rânduri de stâlpi înalți de granit și de lorzi morți de mult din spatele lor, pierzându-se în întuneric... Dar era și Winterfellul, gri de fum, cu porțile masive din stejar și fier înnegrite și strâmbe, cu podul mobil coborât într-o învălmășeală de lanțuri sfărâmate și de scânduri rupte. În șanț pluteau trupuri, insule pentru ciori.

— Sigur, declară el.

Osha cugetă o clipă.

— Atunci voi risca o privire. Vreau ca voi toți să stați aproape, în spatele meu. Meera,

adu-i lui Bran coșul.

— Mergem acasă? întrebă Rickon emoționat. Vreau calul meu. Și vreau plăcinte cu mere, și unt, și miere, și îl vreau pe Lățos. Mergem la Câinele Lăţos?

— Da, îi promise Bran, dar trebuie să taci.

Meera îi prinse lui Hodor coșul pe spate și îl ajută pe Bran să se ridice în el, strecurându-și picioarele inutile prin găuri. Avea un tremur ciudat în stomac. Știa ce-i așteaptă acolo, sus, dar asta nu era mai puțin înfricoșător. Când porniră la drum, se întoarse să îi arunce tatălui său o ultimă privire, și i se păru că ochii Lordului Eddard erau triști, de parcă nu ar fi vrut să plece. *Trebuie*, gândi el. *E timpul*.

Osha își ducea sulița lungă de lemn într-o mână și torţa în cealaltă. O sabie fără teacă îi atârna pe spate, una dintre ultimele care purtau însemnul lui Mikken. O făcuse pentru cavoul Lordului Eddard, să-i apere fantoma. Dar cu Mikken mort și cu oamenii de fier păzind depozitul de arme, era greu să reziști în fața oţelului bun, chiar dacă asta însemna jefuire de morminte. Meera revendicase sabia Lordului Rickard, deși se plângea că e prea grea. Brandon o luă pe cea care îi purta numele, sabia făcută pentru unchiul pe care nu-l cunoscuse niciodată. Știa că el nu putea fi de mare folos într-o luptă, dar, oricum, se simțea bine cu sabia în mână.

Însă era doar un joc și Bran știa asta.

Pașii lor răsunară prin criptele cavernoase. Umbrele din spatele lor îl înghiţiră pe tatăl său, iar cele din față se retrăgeau, pentru a dezvălui alte statui, nu doar lorzi, ci și vechii Regi ai Nordului. Pe frunți purtau coroane de piatră. Torrhen Stark, Regele Care a Îngenuncheat, Edwyn, Regele Primăverii, Theon Stark, Lupul

Înfometat, Brandon cel Rău, Waltor, Regele Lunii, Edderion Mirele, Eyron, Benjen cel Dulce și Benjen cel Amar, Regele Edrick zis Barbă de Nea. Chipurile lor erau aspre și puternice, iar unii dintre ei făcuseră lucruri îngrozitoare, dar erau din familia Stark, fiecare dintre ei, și Bran le știa toate poveștile. Nu-i fusese niciodată frică de cripte, făceau parte din casa lui și din ceea ce era și știuse întotdeauna că, într-o zi, o să zacă și el aici.

Dar acum nu mai era atât de sigur. *Dacă merg sus, voi mai coborî vreodată? Unde voi merge după ce voi muri?*

— Staţi, zise Osha când ajunseră la scara întortocheată de piatră care ducea în sus, la suprafață, și în jos, spre nivelurile mai adânci, unde regi mai vechi stăteau încă pe tronurile lor întunecate. Osha îi dădu Meerei torţa. Voi merge sus pe bâjbâite.

O vreme auziră sunetul pașilor ei, dar aceștia erau tot mai îndepărtaţi, tot mai îndepărtaţi, până ce dispărură cu totul.

— Hodor, zise Hodor agitat.

Bran își spusese de o sută de ori cât ura să se ascundă aici în întuneric și cât dorea să vadă soarele din nou, să călărească prin vânt și prin ploaie. Dar acum, când momentul se apropia, îi era frică. Se simţise în siguranţă în întuneric, unde nu-ți puteai vedea nici măcar propria mână în fața ochilor; era ușor de crezut că dușmanii nu te pot găsi nici ei vreodată. Și lorzii de piatră îi dăduseră curaj. Chiar și când nu-i putea vedea, îi știuse acolo.

Trecu parcă o veșnicie până ce auziră din nou un sunet. Bran începuse să se teamă că Osha a păţit ceva. Fratele lui se vânzolea agitat.

— Vreau să merg acasă, zise el cu voce tare.

Hodor își vârî capul între umeri și spuse:

— Hodor.

Apoi auziră din nou zgomotul de pași, tot mai tare, și, după câteva minute, Osha apăru în lumină, cu un aer disperat.

— Ceva blochează ușa, nu pot s-o clintesc.

— Hodor poate să clintească orice, zise Bran.

Osha îl măsură din priviri pe băiatul de la grajduri.

— Atunci haideți.

Treptele erau înguste, așa că fură nevoiți să urce într-un singur șir. Osha era în frunte. În urma ei venea Hodor, cu Bran aplecat pe spatele lui, ca să nu lovească tavanul cu capul. Meera îi urma cu torța, iar Jojen venea din spate, ducându-l pe Rickon de mână. Se rotiră și se rotiră, sus, tot mai sus. Acum Bran avea impresia că simte miros de fum, dar probabil că era doar de la torță.

Ușa către cripte era făcută din lemn de carpen. Era veche și grea, și era așezată oblic față de pământ. O singură persoană se putea apropia. Osha încercă încă o dată, când ajunse la ea, dar Bran își dădea seama că nu se urnea.

— Lasă-l pe Hodor să încerce.

Fură nevoiți să-l scoată mai întâi pe Bran din coș, ca să nu-l strivească. Meera se așeză pe vine lângă el, pe trepte, trecându-și un braț, protector, pe după umerii lui, iar Osha și Hodor schimbară locurile.

— Deschide ușa, Hodor, zise Bran.

Uriașul grăjdar își așeză ambele palme pe ușă și împinse, mormăind printre dinți:

— Hodor.

Lovi lemnul cu pumnul, dar ușa nu se clinti.

— Hodor.

— Folosește-ți spatele, îl îndemnă Bran. Și picioarele.

Întorcându-se, Hodor își lipi spatele de lemnul de carpen și împinse. Iarăși. Iarăși.

— Hodor.

Își așeză un picior pe o treaptă mai înaltă, astfel că era aplecat sub panta ușii și încercă să se ridice. De data aceasta, lemnul gemu și scârțâi.

— *Hodor!*

Păși pe încă o treaptă și își depărtă picioarele, își încordă toate puterile și se îndreptă. Fața i se înroși, iar Bran îi vedea venele gâtului umflându-i-se în timp ce se opintea cu greutatea de deasupra lui.

— Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR venea de deasupra un murmur monoton.

Apoi, dintr-odată, ușa săltă și o săgeată de lumină căzu peste fața lui Bran, orbindu-l pentru o clipă. O altă lovitură aduse cu sine sunetul de piatră mișcată din loc și drumul le era deschis. Osha își vârî sulița și se strecură afară după ea, iar Rickon se furișă printre picioarele Meerei, s-o urmeze. Hodor dădu ușa la o parte și ieși la suprafață. Frații Reed fură nevoiți să-l ducă în brațe pe Bran ultimele câteva trepte.

Cerul era gri-palid și fumul se ridica în vârtejuri de jur-împrejurul lor. Stăteau în umbra Primei Fortărețe, sau ce mai rămăsese din ea. O aripă întreagă a clădirii fusese sfârtecată și căzuse. Pietre și garguie zdrobite erau presărate prin toată curtea. *Au căzut exact acolo unde am căzut eu*, gândi Bran când le văzu. Unele dintre garguie se sfărâmaseră în atât de multe bucăți, încât Bran se întreba cum de el rămăsese în viață. În apropiere, câteva ciori ciuguleau un trup zdrobit, dar era cu fața la pământ și Bran nu-și putea da seama cine

era.

Prima Fortăreață nu mai fusese folosită de multe sute de ani, iar acum era distrusă. Înăuntru arseseră dușumelele și toate grinzile. Unde zidul se prăbușise, vedeau direct în camere, chiar și în privată. Însă, în spate, turnul zdrobit stătea încă în picioare, nu mai ars ca înainte. Jojen Reed tușea din cauza fumului.

— Du-mă acasă, ceru Rickon. Vreau să fiu *acasă!*

Hodor dansa în cerc.

— Hodor, scâncea el cu glas șoptit.

Stăteau înghesuiți, cu moartea și cu toată ruina împrejur.

— Facem gălăgie cât să putem trezi un dragon, zise Osha, dar nu vine nimeni. Castelul e mort și pârjolit, întocmai cum a visat Bran, dar ar fi mai bine să...

Se întrerupse brusc la auzul unui zgomot în spatele lor și se întoarse cu sulița pregătită. Două siluete deșirate ieșiră din spatele turnului zdrobit, înaintând încet printre dărâmături. Rickon scoase un strigăt de bucurie:

— *Lăţosule!*

Lupul negru veni în salturi spre el. Vară înaintă mai încet, își frecă creștetul de brațul lui Bran, lingându-i fața.

— Ar trebui să plecăm, zise Jojen, atâta moarte va aduce și alți lupi în afară de Vară și de Câinele Lățos, și nu toți în patru labe.

— Da, cât de curând, fu de acord Osha, dar avem nevoie de mâncare și s-ar putea să fi rămas câte ceva. Staţi laolaltă. Meera, ține-ți scutul sus și păzește-ne spatele.

Le luă tot restul dimineții să înconjoare încet castelul. Zidurile înalte de granit rămăseseră în picioare, înnegrite pe alocuri de foc, dar altfel neatinse. Înăuntru, însă, totul era

moarte și distrugere. Ușile Sălii Mari erau carbonizate, grinzile cedaseră și întreg acoperișul se prăbușise la pământ. Ochiurile verzi si galbene ale grădinilor de sticlă erau țăndări, florile, fructele și pomii erau pe jos, pradă pieirii. Din grajdurile de lemn nu mai rămăsese nimic, doar scrum, cenușă și cai morți. Bran se gândi la Dansatoarea lui și îi veni să plângă. Sub Turnul Bibliotecii era un lac aburind și apa fierbinte țâșnea printr-o crăpătură din zid. Podul dintre Turnul Clopotului și stâncărie se prăbușise în curtea de dedesubt, iar turnul lui Maester Luwin dispăruse. Văzură o lumină roșiatică, mohorâtă, sclipind prin ferestrele înguste ale pivniței de sub Marea Fortăreață și un al doilea foc arzând într-una dintre magazii.

Osha strigă încet prin fumul hoinar în timp ce înaintau, dar nimeni nu răspunse. Văzură un câine sfâșiind un cadavru, dar acesta fugi când simți mirosul lupilor străvechi; ceilalți fuseseră omorâți în adăposturi. Corbii maesterului făceau curte unor stârvuri, în vreme ce ciorile din turnul sfărâmat se îngrijeau de altele. Bran îl recunoscu pe Poxy Tym, chiar dacă cineva îi înfipsese o secure în față. Un cadavru carbonizat, în fața ruinelor Templului Mamei, stătea cu brațele ridicate și cu mâinile strânse în pumni negri, grei, pregătit parcă să lovească pe oricine îndrăznea să se apropie de el.

— Dacă zeii sunt buni, zise Osha cu glas mânios, îi vor lua Ceilalți pentru ceea ce au făcut.

— Era Theon, zise Bran întunecat.

— Nu. Privește. Arătă cu sulița spre partea cealaltă a curții. Acela e unul dintre oamenii lui de fier. Și uite acolo. Și acela e calul de război al lui Theon, vezi? Cel negru cu săgeți în el.

Înainta printre morți, încruntându-se. Și aici e Lorren cel Negru. Fusese ciopârțit atât de rău încât barba îi părea acum roșcată. A luat câțiva cu el, da. Osha întoarse cu piciorul unul dintre celelalte cadavre. Aici e un blazon. Un omuleț, tot roșu.

— Omul jupuit al Dreadfortului, zise Bran.

Vară urlă și țâșni de lângă ei.

— Pădurea zeilor.

Meera Reed alergă după lup, cu scutul în mână. Ceilalți porniră după ei, croindu-și drum prin fum și printre pietrele căzute. Aerul era mai dulce sub copaci. Câțiva pini ce mărgineau pădurea fuseseră pârjoliți, dar, mai în adânc, pământul umed și pădurea verde învinseseră flăcările.

— Există o putere în lemnul viu, zise Jojen Reed, ca și cum ar fi știu ce gândea Bran, o forță uriașă, ca focul.

Pe malul iazului negru, la umbra copacului inimii, Maester Luwin zăcea cu burta în noroi. O dâră de sânge șerpuia printre frunzele ude, pe unde se târâse. Vară stătea deasupra lui și la început Bran crezu că era mort, dar când Meera îi atinse gâtul, maesterul gemu.

— Hodor? zise Hodor cu jale. Hodor?

Ușor, îl întoarseră pe Luwin pe spate. Avea ochi cenușii și păr cenușiu, și cândva veșmintele îi fuseseră și ele cenușii, dar acum erau mai închise la culoare, acolo unde erau îmbibate în sânge.

— Bran, spuse el cu glas șoptit când îl văzu înălțat pe spatele lui Hodor. Și Rickon. Zâmbi. Zeii sunt buni, știam...

— Știai? întrebă Bran șovăielnic.

— Picioarele. Mi-am dat seama... Hainele se potriveau, dar mușchii picioarelor sale... Bietul băiat... Tuși și sângele îi țâșni pe gură. Ați

dispărut... în pădure... Cum, totuși?

— N-am plecat niciodată, zise Bran. Ei bine, doar până la margine, pe urmă ne-am întors pe unde am plecat. Am trimis lupii să facă o urmă, dar ne-am ascuns în cavoul tatei.

— Criptele. Luwin chicoti, cu o spumă de sânge pe buze. Când încercă să se miște, scoase un suspin ascuțit de durere.

Ochii lui Bran se umplură de lacrimi. Când un om era rănit, îl duceai la maester, dar ce puteai face când maesterul era rănit?

— Va trebui să facem o targă să te cărăm, zise Osha.

— N-are rost, zise Luwin. Mor, femeie.

— *Nu poți*, zise Rickon cu furie. Nu, nu poți. Lângă el, Câinele Lățos își dezveli colții și mârâi.

Maesterul zâmbi.

— Liniștește-te acum, copile. Sunt mult mai bătrân decât tine. Pot... să mor când vreau.

— Hodor, jos, zise Bran. Hodor se lăsă pe genunchi lângă maester.

— Ascultă, îi zise Oshei maesterul, prinții... Moștenitorii lui Robb... Nu... Nu împreună... Auzi?

Femeia sălbatică se sprijini de suliță.

— Da. Mai bine despărțiți. Dar unde să-i duc? M-am gândit că poate acești Cerwyni...

Maester Luwin scutură din cap, deși se vedea limpede ce efort îi cerea asta.

— Băiatul Cerwyn e mort. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, Lady Hornwood... Toți uciși. Deepwood căzut, Moat Cailin, în curând Castelul lui Torrhen. Oameni de fier pe Țărmul Stâncos. Și la est, Bastardul lui Bolton.

— Atunci unde? întrebă Osha.

— Portul... Alb... Umber... Nu știu... Război peste tot... Fiecare împotriva vecinului, și iarna

se apropie... O nebunie, o nebunie neagră și dementă... Maester Luwin întinse mâna și apucă brațul lui Bran, strângând degetele cu o putere disperată. Trebuie să fii puternic acum. *Puternic*.

— Voi fi, răspunse Bran, deși era greu. *Ser Rodrik omorât și Maester Luwin, toți, toți...*

— Bine, zise maesterul. Un băiat cuminte. Fiul..., fiul tatălui tău, Bran. Acum duceți-vă.

Osha își ridică privirea spre copacul inimii, către fața roșie sculptată în trunchiul palid.

— Și să te lăsăm zeilor?

— Te implor... Maester înghiți. Un... strop de apă și... încă o favoare. Dacă ai vrea...

— Da. Osha se întoarse către Meera: Ia-i pe băieți.

Jojen și Meera îl luară pe Rickon de mâini, între ei. Hodor îi urmă. Crengile joase biciuiau fața lui Bran în timp ce își croiau drum printre copaci, și frunzele îi ștergeau lacrimile. Osha li se alătură în curte câteva clipe mai târziu. Nu spuse nici o vorbă despre Maester Luwin.

— Hodor trebuie să rămână cu Bran, să fie picioarele lui, zise femeia sălbatică pe un ton aspru. Pe Rickon îl iau cu mine.

— Noi mergem cu Bran, zise Jojen Reed.

— Da, așa m-am gândit și eu, spuse Osha. Cred că voi încerca Poarta de Răsărit și voi merge pe drumul regelui o vreme.

— Eu o voi lua pe Poarta Noroiului, zise Meera.

— Hodor, zise Hodor.

Se opriră mai întâi la bucătării. Osha găsi niște felii de pâine arse care încă erau comestibile și o pasăre friptă, rece, ruptă în două. Meera dezgropă o oală de miere și un sac mare cu mere. Afară, își luară rămas-bun. Rickon plânse și se agăță de piciorul lui Hodor,

până ce Osha îl lovi cu capătul suliței. Apoi o urmă destul de repede. Câinele Lățos păși țanțoș în urma lor. Ultimul lucru pe care Bran îl văzu fu coada lupului străvechi dispărând în spatele turnului sfărâmat.

Bariera-ghilotină care închidea Poarta Vânătorului se deformase atât de tare de la căldura focului încât nu putea fi ridicată mai mult de două picioare. Fură nevoiți să se strecoare pe sub țepușele ei, unul câte unul.

— Mergem la nobilul tău tată? întrebă Bran în timp ce traversau podul mobil din josul zidurilor. La Apa Cenușie?

Meera se uită la fratele ei, așteptând un răspuns.

— Mergem către nord, anunță Jojen.

La marginea pădurii zeilor, Bran se întoarse în coșul său pentru a arunca o ultimă privire către castelul care fusese viața lui. Dâre de fum se înălțau și acum în văzduhul cenușiu, dar nu mai multe decât s-ar fi ridicat din hornurile Winterfellului într-o după-amiază rece de toamnă. Pete de funingine mărgineau unele dintre găurile de tragere și, ici și colo, în zidul de apărare, se zărea câte o crăpătură sau câte un crenel lipsă, dar de la distanța aceasta păreau mai nimic. Mai departe, vârfurile cetăților și ale turnurilor erau încă în picioare, așa cum stăteau de sute de ani și era greu să-ți dai seama că întreg castelul fusese distrus și pârjolit. *Piatra e puternică*, își spuse Bran, *rădăcinile copacilor pătrund adânc și, sub pământ, Regii Iernii stau pe tronurile lor*. Atâta timp cât acestea rămâneau, Winterfell continua să existe. Nu era mort, doar sfărâmat. *Ca și mine*, gândi el. *Nici eu nu sunt mort*.

1. Marele Sept al lui Baelor
2. Piatra Dragonului
3. Fortăreața Roșie
4. Casa Chataqei
5. Ghilda alchimiștilor
6. Poarta Cormaților
7. Turnurile cu vinciuri
8. Casa lui Shae
9. Piața Negustorilor de Peste
10. Proviția lui Tobho Mott
Poarta Vechie
Poarta Dragonului
Poarta Zeilor
Poarta Leilor
Poarta Regelui
Terenul pentru turniruri
Debarcaderul Regelui
Strada Sanctuarului
Strada Orbilor
Alleea Negustorilor
Cartierul
Piața de pește
Poarta Răsăritului (Poarta Amiralului)
Harta de
James Sinclar
Golful
Apa Neagră
Râul Repede
Dealul lui Aegon
Dealul lui Visenia
Dealul lui Rhaenys
Fortăreața Tricolor
Stânca Dragonului
Poarta de fier

ANEXĂ
Regii și curțile lor

REGELE DE PE TRONUL DE FIER

JOFFREY BARATHEON, Primul pe Numele Său, un băiat de treisprezece ani, fiul cel mare al Regelui Robert I Baratheon și al Reginei Cersei din Casa Lannister,

- mama lui, REGINA CERSEI, Regină Regentă și Protectoare a Regatului,
- sora lui, PRINȚESA MYRCELLA, o fată de nouă ani,
- fratele lui, PRINȚUL TOMMEN, un băiat de opt ani, moștenitor al Tronului de Fier,
- unchii săi din partea tatălui:
  - STANNIS BARATHEON, Lord de Piatra Dragonului, autointitulat Regele Stannis întâiul,
  - RENLY BARATHEON, Lord de Capătul Furtunii, autointitulat Regele Renly întâiul,
- unchii săi din partea mamei:
  - SER JAIME LANNISTER, Regicidul, Lord Comandant al Gărzii Regale, prizonier la Riverrun,
  - TYRION LANNISTER, Mâna Regelui,
    - scutierul lui Tyrion, PODRICK PAYNE,
    - străjerii și supușii lui Tyrion:

- BRONN, un mercenar, negru la păr și la inimă,
- SHAGGA, FIUL LUI DOLF, dintre Ciorile de Piatră,
- TIMETT, FIUL LUI TIMETT, dintre Oamenii Arși,
- CHELLA, FIICA LUI CHEYK, dintre Urechile Negre,
- CRAWN, FIUL LUI CALOR, dintre Frații Lunii,

- concubina lui Tyrion, SHAE, o prostituată de optsprezece ani,

- consiliul său mic:
  - MARELE MAESTER PYCELLE,
  - LORDUL PETYR BAELISH, numit DEGEȚEL, trezorier,
  - LORDUL JANOS SLYNT, Comandant al Gărzi Orașului de la Debarcaderul Regelui („mantiile aurii”),
  - VARYS, un eunuc numit PĂIANJENUL, maestru al șoptitorilor,
- Garda sa Regală:
  - SER JAIME LANNISTER, numit REGICIDUL, Lord Comandant, prizonier la Riverrun,
  - SANDOR CLEGANE, numit CÂINELE,
  - SER BOROS BLOUNT,
  - SER MERYN TRANT,
  - SER ARYS OAKHEART,
  - SER PRESTON GREENFIELD,
  - SER MANDON MOORE,
- curtea și supușii săi:
  - SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,
  - VYLARR, căpitan al gărzilor domeniilor Lannister la Debarcaderul Regelui („mantiile roșii”),
  - SER LANCEL LANNISTER, fost scutier al

Regelui Robert, de curând ridicat la rangul de cavaler,
- TYREK LANNISTER, fost scutier al Regelui Robert,
- SER ARON SANTAGAR, maestru de arme,
- SER BALON SWANN, cel de-al doilea fiu al Lordului Gulian Swann de Stonehelm,
- LADY ERMESANDE HAYFORD, un bebeluș,
- SER DONTOS HOLLARD, numit cel ROȘU, un beţivan,
- JALABHAR XHO, un prinţ exilat de la Insulele Verii,
- BĂIATUL LUMII, un farsor și un bufon,
- LADY TANDA STOKEWORTH,
  - FALYSE, fiica ei cea mare,
  - LOLLYS, fiica ei cea mică, o fecioară de treizeci și trei de ani,
- LORD GYLES ROSBY,
- SER HORAS REDWYNE și geamănul său, SER HOBBER REDWYNE, fiii Lordului de Arbor,
- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - Garda Orașului („mantiile aurii”):
    - JANOS SLYNT, Lord de Harrenhal, Lord Comandant,
      - MORROS, fiul său cel mare și moștenitorul lui,
    - ALLAR DEEM, comandant străjer al lui Slynt,
    - SER JACELYN BYWATER, numit MÂNA DE FIER, căpitan al Porţii Râului,
  - HALLYNE PIROMANTUL, un înţelept din Ghilda Alchimiștilor,
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
  - ALAYAYA, DANCY, MAREI, trei dintre fetele ei,

- TOBHO MOTT, un maestru de arme,
- SALLOREON, un maestru de arme,
- IRONBELLY, un fierar,
- LOTHAR BRUNE, un călăreț liber,
- SER OSMUND KETTLEBLACK, un cavaler rătăcitor de reputație îndoielnică,
  - OSFRYD și OSNEY KETTLEBLACK, frații lui,
- SYMON LIMBĂ DE ARGINT, un cântăreț.

Blazonul Regelui Joffrey este cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fond auriu, și leul Casei Lannister, auriu pe fond purpuriu, gata de atac.

REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel mai mare dintre fraţii Regelui Robert, fost Lord al Pietrei Dragonului, cel de-al doilea născut al Lordului Steffon Baratheon şi al lui Lady Cassana din Casa Estermont,

- soţia sa, LADY SELYSE din Casa Florent,
  - SHIREEN, singurul lor copil, o fată de zece ani,
- unchiul şi verii lui:
  - SER LOMAS ESTERMONT, un unchi,
    - fiul lui, SER ANDREW ESTERMONT, un văr,
- curtea şi supuşii săi:
  - MAESTER CRESSEN, vindecător şi preceptor, un bătrân,
  - MAESTER PYLOS, tânărul lui succesor,
  - SEPTONUL BARRE,
  - SER AXELL FLORENT, castelan al Pietrei Dragonului şi unchi al Reginei Selyse,
  - CHIP PETICIT, un bufon smintit,
  - LADY MELISANDRE DE ASSHAI, numită FEMEIA ROŞIE, o preoteasă a lui R'hilor, Inima Focului,
  - SER DAVOS SEAWORTH, numit

CAVALERUL CEAPĂ și uneori MANĂ SCURTĂ, fost contrabandist, căpitan al corăbiei *Betha Neagră,*
- soția sa MARYA, fiica unui tâmplar,
  - cei șapte fii ai lor:
    - DALE, căpitan pe *Sceptrul,*
    - ALLARD, căpitan pe *Lady Marya,*
    - MATTHOS, secund pe *Betha Neagrd,*
    - MARIC, comandant al vâslașilor de pe *Furia*,
    - DE VAN, scutier al Regelui Stannis,
    - STANNIS, un băiat de nouă ani,
    - STEFFON, un băiat de șase ani,
- BRYEN FARRING, scutier al Regelui Stannis,
- lorzii-stegari și comandanții lui:
  - ARDRIAN CELTIGAR, Lord de Insula Cleștelui, un bătrân,
  - MONFORD VELARYON, Lord de Tides, Stăpân al Driftmarkului,
  - DURAM BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de paisprezece ani,
  - GUNCER SUNGLASS, Lord de Sweetport Sound,
  - SER HUBARD RAMBTON,
  - SALLADHOR SAAN, din Orașul Liber Lys, supranumit Prinț al Mării înguste,
  - MOROSH THE MYRMAN, un amiral mercenar.

Regele Stannis și-a luat drept blazon inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roșie înconjurată de flăcări portocalii pe fond galben strălucitor. În interiorul inimii este înfățișat cerbul încoronat al Casei Baratheon, pe negru.

REGELE DE LA HIGHGARDEN

RENLY BARATHEON, primul pe Numele Său, cel mai mic dintre fraţii Regelui Robert, fost Lord de Capătul Furtunii, cel de-al treilea născut al Lordului Steffon Baratheon şi al lui Lady Cassana din Casa Estermont,

- proaspăta lui soţie, LADY MARGAERY din Casa Tyrell, o fată de cincisprezece ani,
- unchiul şi verii lui:
  - SER ELDON ESTERMONT, un unchi,
    - fiul lui Ser Eldon, SER AEMON ESTERMONT, un văr,
      - fiul lui Ser Aemon, SER ALYN ESTERMONT,
- lorzii lui stegari:
  - MACE TYRELL, Lord de Highgarden şi Mână a Regelui,
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - BRYCE CARON, Lord al Hotarelor,
  - SHYRA ERROL, Lady de Haystack Hali,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
  - ALESTER FLORENT, Lord de Brightwater Keep,
  - LORD SELWYN DE TARTH, numit şi

LUCEAFĂRUL DE SEARĂ,
- LEYTON HIGHTOWER, Glasul Vechiului Oraș, Lord de Port,
- LORD STEFFON VARNER,

- Garda-Curcubeu:
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor, Lord Comandant,
  - LORD BRYCE CARON, cel Portocaliu,
  - SER GUYARD MORRIGEN, cel Verde,
  - SER PARMEN CRANE, cel Purpuriu,
  - SER ROBAR ROYCE, cel Roșu,
  - SER EMMON CUY, cel Galben,
  - BRIENNE DE TARTH, cea Albastră, numită și FRUMOASA BRIENNE, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul,
- cavalerii și supușii săi:
  - SER CORTNAY PENROSE, castelan de Capătul Furtunii,
    - străjerul lui Ser Cortnay, EDRIC STORM, un fiu nelegitim al Regelui Robert cu Lady Delena din Casa Florent,
  - SER DONNEL SWANN, moștenitor de Stonehelm,
  - SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoways,
  - SER BRYAN FOSSOWAY, SER TANTON FOSSOWAY, și SER EDWYD FOSSOWAY, dintre merele roșii Fossoways,
  - SER COLEN OF GREENPOOLS,
  - SER MARK MULLENDORE,
  - RED RONNET, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
- curtea sa,
  - MAESTER JURNE, sfetnic, vindecător și precep'tor.

Blazonul Regelui Renly este cerbul încoronat al Casei Baratheon de Capătul Furtunii, negru pe

fond auriu, același e care îl arborează și fratele său, Regele Robert.

REGELE NORDULUI

ROBB STARK, Lord de Winterfell și Rege al Nordului, fiul cel mare al lui Eddard Stark, Lord de Winterfell, și al lui Lady Catelyn din Casa Tully, un băiat de cincisprezece ani,

- lupul său străvechi, VÂNT CENUȘIU,
- mama lui, LADY CATELYN, din Casa Tully,
- fraţii și surorile lui:
  - PRINŢESA SANSA, o fată de doisprezece ani,
    - lupul străvechi al Șansei, LADY, ucis la Castelul Darry,
  - PRINŢESA ARYA, o fată de zece ani,
    - lupul străvechi al Aryei, NYMERIA, dispărut cu un an în urmă,
  - PRINŢUL BRANDON, numit Bran, moștenitor al Winterfellului și al Nordului, un băiat de opt ani,
    - lupul străvechi al lui Bran, VARĂ,
  - PRINŢUL RICKON, un băiat de patru ani,
    - lupul străvechi al lui Rickon, CÂINELE LĂŢOS,
  - fratele lui vitreg, JON SNOW, un bastard de cincisprezece ani, om al Rondului de Noapte,
    - lupul străvechi al lui Jon, NĂLUCĂ,
- unchii și mătușile sale:

- [BRANDON STARK], fratele mai mare al Lordului Eddard, ucis la porunca Regelui Aerys II Targaryen,
- BENJEN STARK, fratele mai mic al Lordului Eddard, un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
- LYSA ARRYN, sora mai mică a lui Lady Catelyn, văduva Lordului Jon Arryn, Lady de Eyrie,
- SER EDMURE TULLY, fratele mai mic al lui Lady Catelyn, moștenitor al Riverrunului,
- SER BRYNDEN TULLY, numit PEȘTELE NEGRU, unchiul lui Lady Catelyn,

• supușii și tovarășii lui de luptă:

- THEON GREYJOY, străjerul Lordului Eddard, moștenitor al Pyke-ului și al Insulelor de Fier,
- HALLIS MOLLEN, căpitan al străjerilor în Winterfell,
- JACKS, QUENT, SHADD, străjeri sub comanda lui Mollen,
- SER WENDEL MANDERLY, cel de-al doilea fiu al Lordului de Portul Alb,
- PATREK MALLISTER, moștenitor de Seagard,
- DACEY MORMONT, fiica cea mare a lui Lady Maege și moștenitoare a Insulei Ursului,
- JON UMBER, numit MICULJON,
- ROBIN FLINT, SER PERWYN FREY, LUCAS BLACKWOOD,
- scutierul lui, OLYVAR FREY, optsprezece ani,
- reședința de la Riverrun:
- MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor,
- SER DESMOND GRELL, maestru de

arme,
• SER ROBIN RYGER, căpitan al gărzii,
• UTHERYDES WAYN, administrator la Riverrun,
• RYMUND THE RHYMER, un cântăreț,
• reședința de la Winterfell:
• MAESTER LUWIN, sfetnic, vindecător și preceptor,
• SER RODRIK CASSEL, maestru de arme,
• BETH, copila lui,
• WALDER FREY, numit WALDER CEL MARE, un străjer al lui Lady Catelyn, în vârstă de opt ani,
• WALDER FREY, numit WALDER CEL MIC, un străjer al lui Lady Catelyn, tot în vârstă de opt ani
• SEPTON CHAYLE, administrator al septului și bibliotecar,
• JOSETH, maestru de echitație,
• BANDY și SHYRA, fiicele sale gemene,
• FARLEN, îngrijitor de câini,
• PALLA, o fată de la adăpostul de câini,
• BĂTRANA NAN, povestitoare, cândva dădacă, acum foarte bătrână,
• HODOR, stră-strănepotul ei, un argat sărac cu duhul,
• GAGE, bucătarul,
• TURNIP, o fată, ajutor de bucătar,
• OSHA, o femeie sălbatică luată ostatică în pădurea lupilor, folosită ca slugă la bucătărie,
• MIKKEN, fierar și armurier,
• HAYHEAD, SKITTRICK, POXY TYM, ALE-BELLY, străjeri,
• CALON, TOM, copii ai străjerilor,
• lorzii-stegari și comandanții lui:
• (cu Robb la Riverrun)
• JON UMBER, numit MARELEJON,

- RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
- GALBART GLOVER, de la Deepwood Motte,
- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,
- SER STEVRON FREY, fiul cel mare al Lordului Walder Frey și moștenitor al Gemenilor,
  - Fiul cel mare al lui Ser Stevron, SER RYMAN FREY,
    - Fiul lui Ser Ryman, BLACK WALDER FREY,
- MARTYN RIVERS, un fiu nelegitim al Lordului Walder Frey,
- (cu oastea lui Roose Bolton la Gemeni),
- ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort, la comanda celei mai mari oștiri a nordului,
- ROBETT GLOVER, de la Deepwood Motte,
- WALDER FREY, Lord de Crossing,
- SER HELMAN TALLHART, de la Torrhen's Square
- SER AENYS FREY,
- (prizonieri ai Lordului Tywin Lannister),
- LORD MEDGER CERWYN,
- HARRION KARSTARK, singurul fiu supraviețuitor al Lordului Rickard,
- SER WYLIS MANDERLY, moștenitor al Portului Alb,
- SER JARED FREY, SER HOSTEEN FREY, SER DANWELL FREY și fratele lor vitreg, bastardul RONEL RIVERS,
- (pe câmpul de bătălie sau în propriile lor castele)
- LYMAN DARRY, un băiat de opt ani,
- SHEILA WHENT, Lady de Harrenhal, deposedată de castelul ei de către Lordul Tywin Lannister,

- JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
- JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
- TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree,
- LORD KARYL VANCE,
- SER MARQ PIPER,
- SER HALMON PAEGE,
- lorzii lui stegari și castelanii de la nord:
- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,
- HOWLAND REED, de la Garda Apei Cenușii, un om al mlaștinilor,
  - fiica lui Howland, MEERA, o fată de cincisprezece ani,
  - fiu lui Howland, un băiat de treisprezece ani,
- LADY DONELLA HORNWOOD, văduvă și mamă îndurerată,
- CLEY CERWYN, Moștenitorul Lordului Medger, un băiat de paisprezece ani,
- LEOBALD TALLHART, frate mai mic al lui Ser Helman, castelan la Torrhen's Square,
  - soția lui Leobald, BERENA, din Casa Homwood,
  - fiul lui Leobald, BRANDON, un băiat de paisprezece ani,
  - fiul lui Leobald, BEREN, un băiat de zece ani,
  - fiul lui Ser Helman, BENFRED, moștenitor al Torrhen's Square,
  - fiica lui Ser Helman, EDDARA, o fată de nouă ani,
- LADY SYBELLE, soția lui Robett Glover, stăpână peste Deepwood Motte în absența lui,
  - fiul lui Robett, GAWEN, de trei ani, moștenitor la Deepwood,

- fiica lui Robett, ERENA, o copilă de un an,
- LARENCE SNOW, un fiu nelegitim al Lordului Hornwood, în vârstă de doisprezece ani, străjer al luii Galbart Glover,
- MORS CROWFOOD și HOTHER WHORESBANE din Casa Umber, unchii Mareluijon,
- LADY LYESSA FLINT, mama lui Robin,
- ONDREW LOCKE, Lord de Oldcastle, un bătrân.

Blazonul Regelui Nordului este același de mii de ani, lupul străvechi cenușiu al familiei Stark de Winterfell, alergând pe un câmp alb de gheață.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, numită Daenerys Stormborn, cea Nearsă. Mamă a Dragonilor, *Khaleesi* a neamului Dothraki și Prima pe Numele Ei, singurul copil în viață al Regelui Aerys II Targaryen cu sora/soția lui, Regina Rhaella, o văduvă de paisprezece ani,

- puii ei de dragon, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- fraţii ei:
  - RHAEGAR, Prinţ de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier, ucis la Trident de Regele Robert,
    - RHAENYS, fiica lui Rhaegar cu Elia de Dome, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - AEGON, fiul lui Rhaegar cu Elia de Dome, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - VISERYS, autointitulat Regele Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, numit Regele Cerșetor, ucis în Vaes Dothrak de mâna lui *Khal* Drogo,
- soţul ei DROGO, un *khal* al neamului Dothraki, mort din cauza unor răni,

    - RHAEGO, fiul născut mort al lui Daenerys și al lui *Khal* Drogo, ucis în pântece de Mirri Maz Duur,
- Garda Reginei:
    - SER JORAH MORMONT, un cavaler în exil, cândva Lord de Insula Ursului,
    - JHOGO, *ko* și cavaler de sânge, biciul,
    - AGGO, *ko* și cavaler de sânge, arcul,
    - RAKHARO, *ko* și cavaler de sânge, *arakhul,*
- cameristele ei:
    - IRRI, o fată Dothraki,
    - JHIQUI, o fată Dothraki,
    - DOREAH, o sclavă din Lys, cândva prostituată,
- cei trei căutători:
    - XARO XHOAN DAXOS, un prinț al negoțului din Qarth,
    - PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
    - QUAITHE, o prezicătoare mascată Asshai,
- ILLYRIO MOPATIS, un magister din Orașul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu *Khal* Drogo și a complotat să-l readucă pe Viserys pe Tronul de Fier.

Blazonul Casei Targaryen este cel al lui Aegon Cuceritorul, care a cucerit șase dintre cele Șapte Regate, a întemeiat dinastia și a construit Tronul de Fier din săbiile dușmanilor cuceriți: un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru.

Alte case mari și mici

CASA ARRYN

La izbucnirea războiului, Casa Arryn nu s-a declarat de partea nici unuia dintre rivali, păstrându-și puterile pentru a apăra Eyrie și Valea lui Arryn. Blazonul clanului Arryn este luna și șoimul, albe pe un fond albastru precum cerul. Deviza Arryn este *La înălțimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Apărător al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani,

- mama lui, LADY LYSA, din Casa Tully, ce-a de-a treia soție și văduva Lordului Jon Arryn, defuncta Mână a Regelui și sora lui Catelyn Stark,
- curtea lui:
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - SER MARWYN BELMORE, căpitan al gărzilor,
  - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii,
    - fiul Lordului Nestor, SER ALBAR,
    - MYA STONE, o bastardă aflată în serviciul lui, fiica naturală a Regelui Robert,
  - MORD, un temnicer brutal,

- MARILLION, un tânăr cântăreț,
- lorzii lui stegari, curteni și slujitori:
  - LORD YOHN ROYCE, numit BRONZE YOHN,
    - fiul cel mare al Lordului Yohn, SER ANDAR
    - fiul mijlociu al Lordului Yohn, SER ROBAR, în serviciul Regelui Renly, Robar cel Roșu din Garda Curcubeului,
    - fiul cel mic al Lordului Yohn, SER WAYMAR, un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
  - LORD NESTOR ROYCE, vărul Lordului Yohn, înalt Administrator al Văii,
    - fiul și moștenitorul Lordului Nestor, SER ALBAR,
    - fiica Lordului Nestor, MYRANDA,
  - SER LYN CORBRAY, pretendent al Lysei,
  - MYCHEL REDFORT, scutierul său,
  - LADY ANYA WAYNWOOD,
    - fiul cel mare și moștenitorul lui Lady Anya, SER MORTON, pretendent al Lysei,
    - cel de-al doilea fiu al Anyei, SER DONNEL, Cavalerul Porții,
  - EON HUNTER, Lord de Longbow Hali, un bătrân, pretendent al Lysei.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt stegari pentru Highgarden și i-au urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly. Cu toate acestea, au fost cu un picior în tabără cealaltă, deoarece regina lui Stannis este o Florent și unchiul ei este castelanul de la Piatra Dragonului. Blazonul Casei Florent înfățișează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

ALESTER FLORENT, Lord de Brightwater,

- soția sa, LADY MELARA, din Casa Crane,
- copiii lor:
  - ALEKYNE, moștenitor de Brightwater,
  - MELESSA, căsătorită cu Lordul Randyll Tarly,
  - RHEA, căsătorită cu Lordul Leyton Hightower,
- frații și surorile lui:
  - SER AXELL, castelan la Piatra Dragonului,
  - SER RYAM, mort în urma unei căzături de pe cal,
    - fiica lui Ser Ryam, REGINA SELYSE, căsătorită cu Regele Stannis,
    - fiul cel mare și moștenitorul lui Ser Ryam, SER IMRY,

- cel de-al doilea fiu al lui Ser Ryam, SER ERREN,

- SER COLIN,
  - fiica lui Colin, DELENA, căsătorită cu SER HOSMAN NORCROSS,
    - fiul Delenei, EDRIC STORM, un bastard al Regelui Robert,
    - fiul Delenei, ALESTER NORCROSS,
    - fiul Delenei, RENLY NORCROSS,
  - fiul lui Colin, MAESTER OMER, în serviciu la Old Oak,
  - fiul lui Colin, MERRELL, un scutier la Arbor,
- sora lui, RYLENE, căsătorită cu Ser Rycherd Crane.

CASA FREY

Puternici, bogați și numeroși, Freyii sunt stegari ai Casei Tully, vasalii lor în slujba Riverrunului, dar nu au fost întotdeauna zeloși în a-și face datoria. Când Robert Baratheon l-a înfruntat pe Rhaegar Targaryen la Trident, Freyii au sosit după ce bătălia s-a încheiat, iar de atunci Lordul Hoster Tully l-a numit mereu pe Lordul Walder „Întârziatul Lord Frey". Lordul Frey s-a învoit să sprijine cauza Regelui Nordului numai după ce Robb Stark și-a dat acordul pentru o căsătorie, promițând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale, după terminarea războiului. Lordul Walder a cunoscut nouăzeci și una de zile aniversare, iar de curând s-a căsătorit cu a opta lui soție, o fată mai tânără cu șaptezeci de ani decât el. Se spune despre el că este singurul lord din Cele Șapte Regate care poate să scoată o armată din buzunar.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

- după prima lui soție, LADY PERRA, din Casa Royce:
  - SER STEVRON, moștenitor al Gemenilor,
    - căsătorit cu Corenna Swann, moartă în urma unei epidemii,

- fiul cel mare al lui Stevron, SER RYMAN,
  - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
    - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de opt ani,
  - fiul lui Ryman, WALDER, numit WALDER CEL NEGRU,
  - fiul lui Ryman, numit PETYR DEGEȚEL,
    - căsătorit cu Mylenda Caron,
    - fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
- căsătorit cu Jeyne Lydden, care a murit căzând de pe cal,
- fiul lui Stevron, AEGON, un băiat sărac cu duhul numit CLOPOȚEL,
- fiica lui Stevron MAEGELLE, moartă pe patul lăuziei,
  - căsătorită cu Ser Dafyn Vance,
  - fiica lui Maegelle, MARIANNE, o fecioară,

  fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
  - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
- căsătorit cu Marsella Waynwood, moartă pe patul lăuziei,
- fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
  - fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
  - fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
  - fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
- SER EMMON, căsătorit cu Genna din Casa Lannister,
  - fiul lui Emmon, SER CLEOS, căsătorit cu Jeyne Darry,

- fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de unsprezece ani,
- fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark,

- fiul lui Emmon, SER LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
- fiul lui Emmon, TION, un scutier, prizonier la Riverrun,
- fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROȘU, un paj la Casterly Rock,

- SER AENYS, căsătorit cu Tyana Wylde, moartă pe patul lăuziei,
- fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
- fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu Jeyne Beesbury,
- fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
- fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de zece ani, numită ALBA WALDA,
- fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,

- PERRIANE, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh,
- fiul Perrianei, SER HARYS HAIGH,
- fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de patru ani,

- fiul Perrianei, SER DONNEL HAIGH,
- fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,

- după cea de-a doua soție, LADY CYRENNA, din Casa Swann:
- SER JARED, fiul cel mare, căsătorit cu Alys Frey,
- fiul lui Jared, SER TYTOS, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
- fiica lui Tytos, ZIA, o fată de paisprezece ani,

- fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, educat în Septul din Orașul Vechi,
- fiica lui Jared, KYRA, căsătorită cu Ser Garse Goodbrook,
  - fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
  - fiica Kyrei, JEYNE GOODBROOK, o fată de șase ani,
- SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor de la Debarcaderul Regelui,

- după cea de-a treia soție, LADY AMAREI din Casa Crakehall:
  - SER HOSTEEN, fiul lor cel mare, căsătorit cu Bellena Hawick,
    - fiul lui Hosteen, SER ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
      - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
      - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW și ALYN, de trei ani,
  - LADY LYTHENE, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
    - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu Ser Jon Wylde,
      - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, de patru ani,
    - fiul Lythenei, SER DAMON VYPREN,
  - SYMOND, căsătorit cu Betharios de Braavos,
    - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreț,
    - fiica lui Symond, ALYX, o fată de șaptesprezece ani,
    - fiul lui Symond, BRADAMAR, un băiat de zece ani, crescut la Braavos ca pupil al lui Oro Tendyris, un negustor în acel

oraș,
- SER DANWELL, căsătorit cu Wynafrei Whent,
  - (mulți copii născuți morți și multe sarcini pierdute),
- MERRETT, căsătorit cu Mariya Darry,
  - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, o văduvă de șaisprezece ani căsătorită cu Ser Pate de Furca Albastră,
  - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, o fată de cincisprezece ani,
  - fiica lui Merrett, MARISSA, o fată de treisprezece ani,
  - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
- SER GEREMY, înecat, căsătorit cu Carolei Waynwood,
  - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Donnel Waynwood,
  - fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
- SER RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,
  - fiul lui Raymund, ROBERT, de șaisprezece ani, educat la Citadela din Orașul Vechi,
  - fiul lui Raymund, MALWYN, de cincisprezece ani, ucenic al unui alchimist din Lys,
  - fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA și SAREA, fecioare de paisprezece ani,
  - fiica lui Raymund, CERSEI, de șase ani, numită ALBINUȚA,

- după cea de-a patra soție, LADY ALYSSA din Casa Blackwood:
  - LOTHAR, fiul lor cel mare, numit ȘCHIOPUL LOTHAR, căsătorit cu Leonella Lefford,
    - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de șapte ani,
    - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de patru ani,
    - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de doi ani,
  - SER JAMMOS, căsătorit cu Sallei Paege,
    - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
    - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON și MATHIS, cinci ani,
  - SER WHALEN, căsătorit cu Sylwa Paege,
    - fiul lui Whalen, HOSTER, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Damon Paege,
    - fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,
  - LADY MORYA, căsătorită cu Ser Flement Brax,
    - fiul lui Morya, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
    - fiul lui Morya, WALDER BRAX, un băiat de șase ani,
    - fiul lui Morya, JON BRAX, un băiețel de trei ani,
  - TYTA, numită TYTA FECIOARA, o fecioară de douăzeci și nouă de ani,
- după cea de-a cincea soție, LADY SARYA din Casa Whent:
  - fără urmași,
- după cea de-a șasea soție, LADY BETHANY

din Casa Rosby:
- SER PERWYN, fiul lor cel mare,
- SER BENFREY, căsătorit cu Jyanna Frey, un văr,
  - fiica lui Benfrey, DELLA, numită SURDA DELLA, o fată de trei ani,
  - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
- MAESTER WILLAMEN, în serviciu la Castelul Longbow,
- OLYVAR, un scutier în serviciul lui Robb Stark,
- ROSLIN, o fecioară de șaisprezece ani,

- după cea de-a șaptea soție, LADY ANNARA din Casa Farring:
  - ARWYN, o fată de paisprezece ani,
  - WENDEL, fiul lor mai mare, un băiat de treisprezece ani, crescut la Seagard ca paj,
  - COLMAR, promisă Credinței, unsprezece ani,
  - WALTYR, numit TYR, un băiat de zece ani,
  - ELMAR, logodit cu Arya Stark, un băiat de nouă ani,
  - SHIREI, o fată de șase ani,
- după cea de opta soție, LADY JOYEUSE din Casa Erenford:
  - deocamdată fără urmași,
- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame:
  - WALDER RIVERS, numit WALDER BASTARDUL,
    - fiul lui Walder Bastardul, SER AEMON RIVERS,
    - fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
  - MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,

JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS,

RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS și alţii.

CASA GREYJOY

Balon Greyjoy, Lord al Insulelor de Fier, a condus mai înainte o revoltă împotriva Tronului de Fier, înăbușită de Regele Robert și de Lordul Eddard Stark. Deși fiul său, Theon, crescut la Winterfell, a fost unul dintre susținătorii lui Robb Stark și unul dintre cei mai apropiați camarazi ai acestuia, Lordul Balon nu s-a alăturat oamenilor nordului când au înaintat spre sud, intrând în ţinuturile riverane. Blazonul Casei Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu semănăm!*

BALON GREYJOY, Lord al Insulelor de Fier, Rege de Sare și Stâncă, Fiu al Vântului Mării, Lord Secerător de Pyke, căpitan al *Krakenului Uriaș,*

- soţia lui, LADY ALANNYS, din Casa Harlaw,
  - copiii lor:
  - RODRIK, fiul lor cel mare, ucis la Seagard în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - MARON, cel de-al doilea fiu, ucis pe meterezele de la Pyke în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - ASHA, căpitan al navei *Vântul Negru,*

- THEON, pupil al Lordului Eddard Stark la Winterfell,

• fraţii lui:
  - EURON, numit OCHIUL CIORII, căpitan al navei *Liniștea „u*n nelegiuit, pirat și jefuitor,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, comandant al *Victoriei de Fier,*
  - AERON, numit DAMPHAIR, un preot al Zeului Înecat,

• curtea lui de la Pyke:
  - DAGMER, numit CLEFTJAW, maestru de arme, căpitan al corăbiei *Înghiţitoarea Valurilor,*
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător și sfetnic,
  - HELYA, trezorier al castelului,

• oamenii din Lordsport:
  - SIGRIN, un constructor de nave,

• lorzii lui stegari:
  - LORD BOTLEY, din Lordsport,
  - LORD WYNCH, din Crângul de Fier,
  - LORD HARLAW, din Harlaw,
  - STONEHOUSE, din Vechiul Wyk,
  - DRUMM, din Vechiul Wyk,
  - GOODBROTHER, din Vechiul Wyk,
  - GOODBROTHER, din Marele Wyk,
  - LORD MERLYN, din Marele Wyk,
  - SPARR, din Marele Wyk,
  - LORD BLACKTYDE, din Blacktyde,
  - LORD SALTCLIFFE, din Saltdiffe,
  - LORD SUNDERLY, din Saltdiffe.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susținători ai pretențiilor Regelui Joffrey la Tronul de Fier. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor *este Ascultă-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportului și Mâna Regelui, comandant al oștirii Lannisportului la Harrenhal,

- soția lui, LADY JOANNA, o verișoară, a murit pe patul lăuziei,
  - copiii lor:
  - SER JAIME, numit Regicidul, Păzitor al Apusului și Lord Comandant al Gărzii Regale, frate geamăn al Reginei Cersei,
  - REGINA CERSEI, văduva Regelui Robert, sora geamănă a lui Jaime, Regină Regentă și Protectoare a Regatului,
  - TYRION, numit PEZEVENGHIUL, un pitic,
- frații și surorile lui:
  - SER KEVAN, fratele lui cel mare,
    - soția lui Ser Kevan, DORNA, din Casa Swyft,
      - tatăl lui Lady Dorna, SER HARYS

SWYFT,
- copiii lor:
  - SER LANCEL, fost scutier al Regelui Robert, ridicat după moartea sa la rang de cavaler,
  - WILLEM, frate geamăn al lui Martyn, un scutier, luat ostatic la Pădurea Șoaptelor,
  - MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier,
  - JANEI, o fetiță de doi ani,
- GENNA, sora lui, căsătorită cu Ser Emmon Frey,
  - fiul Gennei, SER CLEOS FREY, luat ostatic la Pădurea Șoaptelor,
  - fiul Gennei, TION FREY, un scutier, luat ostatic la Pădurea Șoaptelor,
- SER TYGETTȚ, cel de-al doilea frate, mort de vărsat,
  - văduva lui Tygett, DARLESSA, din Casa Marbrand,
  - fiul lui Tygett, TYREK, scutier al regelui,
- GERION, fratele lui cel mic, pierdut pe mare,
  - fiica bastardă a lui Gerion, JOY, unsprezece ani,
- vărul lui, SER STAFFORD LANNISTER, frate al răposatei Lady Joanna,
  - fiicele lui Ser Stafford, CERENNA și MYRIELLE,
  - fiul lui Ser Stafford, SER DAVEN,
- lorzii lui stegari, căpitani și comandanți:
  - SER ADDAM MARBRAND, moștenitor al Ashemarkului, comandant al cercetașilor și iscoadelor Lordului Tywin,
  - SER GREGOR CLEGANE, Muntele Călare,
  - POLLIVER, CHISWYCK, RAFF CEL

DULCE, DUNSEN și TICKLER, soldați în serviciul lui,
- LORDUL LEO LEFFORD,
- SER AMORY LORCH, un căpitan al jefuitorilor,
- LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
- GAWEN WESTERLING, Lord al Piscului, luat ostatic în Pădurea Șoaptelor și ținut prizonier la Seagard,
- SER ROBERT BRAX, și fratele său, SER FLEMENT BRAX,
- SER FORLEY PRESTER, de la Dintele de Aur,
- VARGO HOAT, din Orașul Liber Qohor, căpitan al companiei de mercenari Bravii Camarazi,
- MAESTER CREYLEN, sfetnicul lui.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Șapte Regate care a jurat credință Tronului de Fier Sângele, obiceiurile și tot trecutul îi deosebește pe Dornisheni de celelalte regate. Când a izbuncit războiul de succesiune, Prinţul din Dorne a păstrat tăcerea și a stat deoparte.
Blazonul Casei Martell este un soare roșu străpuns de o suliță de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat*.

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorne,

- soția lui, MELLARIO, din Orașul Liber Norvos,
  - copiii lor:
    - PRINȚESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moștenitoare a Sunspearului,
    - PRINȚUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
    - PRINȚUL TRYSTANE, mezinul lor,
- fraţii și surorile lui:
  - sora lui, PRINȚESA ELIA, căsătorită cu Prinţul Rhaegar Targaryen, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - fiica lui Elia, PRINȚESA RHAENYS, o tânără ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

- fiul lui Elia, PRINȚUL AEGON, un prunc ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele lui, PRINȚUL OBERYN, Vipera Roșie,

- curtenii lui:
  - AREO HOTAH, un mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
  - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător și preceptor,
- lorzii lui stegari:
  - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall.

Principalele case vasale sunt Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler și Dayne.

CASA TYRELL

Lordul Tyrell de Highgarden și-a declarat susținerea pentru Regele Renly după căsătoria acestuia cu fiica lui, Margaery, și a adus majoritatea lorzilor săi stegari în sprijinul cauzei lui Renly. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind puternic.*

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Mlaștinilor, înalt Mareșal de Reach și Mână a Regelui,

- soția lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Orașul Vechi,
- copiii lor:
- WILLAS, fiul lor cel mare, moștenitor al Highgardenului,
- SER GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor,
- SER LORAS, Cavalerul Florilor, mezinul, Lord Comandant al Gărzii Curcubeului,
- MARGAERY, fiica lor, o fată de cincisprezece ani, de curând căsătorită cu Renly Baratheon,
- mama sa, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
- surorile lui:

- MENA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
  - copiii lor:
  - SER HORAS REDWYNE, frate geamăn cu Hobber, numit în batjocură HORROR,
  - SER HOBBER REDWYNE, geamănul lui Horas, numit în batjocură SLOBBER,
  - DESMERA REDWYNE, o fată de șaisprezece ani,
- JANNA, căsătorită cu Ser Jon Fossoway,
- unchii săi:
  - GARTH, numit CEL MARE, Lord Senești de Highgarden,
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE și GARRETT FLOWERS,
  - SER MORYN, Lord Comandant al Gărzii Orașului Vechi,
  - MAESTER GORMON, un cărturar din Citadelă,
- curtea sa:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
  - BUTTERBUMPS, bufon și farsor, enorm de gras.

OAMENII RONDULUI DE NOAPTE

Rondul de Noapte apără regatul și e legat prin jurământ să nu ia parte la nici un război civil și la luptele pentru tron. În mod tradițional, în vremuri de rebeliune, onorează toți regii și nu se supun nici unuia.

LA CASTELUL NEGRU

JEOR MORMONT, Lord Comandant al Rondului de Noapte, numit BĂTRÂNUL URS,

- administratorul și scutierul său, JON SNOW, bastardul de Winterfell, numit LORD SNOW,
  - lupul străvechi, alb, al lui Jon, NĂLUCĂ,
- MAESTER AEMON (TARGARYEN), sfetnic și vindecător,
  - SAMWELL TARLY și CLYDAS, slujitorii lui,
- BENJEN STARK, Prim Cercetaș, pierdut dincolo de Zid,
  - THOREN SMALLWOOD, un prim cercetaș,
  - JARMEN BUCKWELL, un prim cercetaș,

  SER OTTYN WYTHERS, SER ALADALE WYNCH, GRENN, PYPAR, MATTHAR, ELRON, LARK numit SISTERMAN, cercetași,
- OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
  - HALDER, ALBETT, constructori,
- BOWEN MARSH, Lord Administrator
  - CHETT, administrator și dresor de câini,

- EDDISON TOLLETT, numit EDD CEL TRIST, un scutier mohorât,
- SEPTON CELLADAR, un beţiv cucernic,
- SER ENDREW TARTH, maestru de arme,
- fraţii de la Castelul Negru:
  - DONAL NOYE, armurier și fierar, ciung,
  - THREE-FINGER HOBB, bucătar,
  - JEREN, RAST, CUGEN, recruți în perioada de instruire,
  - CONWY, GUEREN, „ciorile rătăcitoare”, recruți care adună băieți orfani și criminali pentru Zid,
  - YOREN, cel mai în vârstă dintre „ciorile rătăcitoare”,
    - PRAED, CUTJACK, WOTH, REYSEN, QYLE, recruți pentru Zid,
    - KOSS, GERREN, DOBBER, KURZ, BITER, RORGE, JAQEN H’GHAR, criminali destinaţi Zidului,
    - LOMMY MÂINI VERZI, GENDRY, TARBER, PLĂCINTĂ FIERBINTE, ARRY, orfani destinați Zidului.

LA EASTWATCH-BY-THE-SEA

COTTER PYKE, Comandant, Eastwatch,
- SER ALLISER THORNE, maestru de urme,
- fraţi de Eastwatch:
  - DAREON, administrator și cântăreț.

LA TURNUL UMBREI

SER DENYS MALLISTER, Comandant, Turnul Umbrei,
- QHORIN numit HALFHAND, un prim cercetaș,
- DALBRIDGE, un cavaler mai în vârstă și cercetaș experimentat,

• EBBEN, STONESNAKI, cercetași.

Mulțumiri

Mai multe detalii, mai mulți diavoli.

De data asta cei care m-au ajutat să-i reduc la tăcere sunt Walter Jon Williams, Sage Walker, Melinda Snodgrass și Carl Heim.

Le mulțumesc de asemenea răbdătorilor mei redactori și editori: Anne Groell, Nita Taublib, Joy Chamberlain, Jane Johnson și Malcolm Edwards.

Și, în sfârșit, o plecăciune în fața lui Parris pentru cafeaua ei magică, sursa de energie care a dat naștere celor Șapte Regate.

Table of Contents

Prolog	7
ARYA	44
SANSA	53
TYRION	71
BRAN	93
ARYA	107
JON	121
CATELYN	139
TYRION	158
ARYA	176
DAVOS	187
THEON	211
DAENERYS	241
JON	261
ARYA	270
TYRION	290
BRAN	308
TYRION	331
SANSA	353
ARYA	365
TYRION	387
BRAN	407
CATELYN	421
JON	447
THEON	476
TYRION	501
ARYA	521

DAENERYS 531
BRAN 545
TYRION 558
ARYA 571
CATELYN 589
SANSA 609
CATELYN 621
JON 635
BRAN 649
TYRION 659
THEON 671
ARYA 683
CATELYN 695
DAENERYS 717
TYRION 734
DAVOS 756
JON 782
TYRION 794
CATELYN 813
BRAN 830
ARYA 844
DAENERYS 870
TYRION 886
THEON 900
JON 921
SANSA 939
JON 954
TYRION 966
CATELYN 979
THEON 1000

SANSA 1014
DAVOS 1024
TYRION 1047
SANSA 1056
TYRION 1066
SANSA 1077
DAENERYS 1088
ARYA 1107
SANSA 1131
THEON 1145
TYRION 1163
JON 1176
BRAN 1193
ANEXĂ Regii şi curţile lor 1210
REGELE DE PE TRONUL DE FIER 1211
REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ 1215
REGELE DE LA HIGHGARDEN 1217
REGELE NORDULUI 1220
REGINA DE DINCOLO DE APĂ 1226
Alte case mari şi mici 1228
CASA ARRYN 1229
CASA FLORENT 1231
CASA FREY 1233
CASA GREYJOY 1241
CASA LANNISTER 1243
CASA MARTELL 1246
CASA TYRELL 1248
OAMENII RONDULUI DE NOAPTE 1250
Mulţumiri 1253